

Giới thiệu Chồng Tôi Là Quỷ

Dịch giả: Sant

Vương Khả Nhân bỗng nhiên bị quỷ ám. Không phải cái kiểu hù dọa hay đột ngột xuất hiện khiến người hoảng sợ, mà là làm những chuyện cô cho là biến thái...

Còn không phải hay sao???

Một nam quỷ xa lạ bỗng nhiên chạy lại thân mật với cô, vuốt ve cô, toàn thân, toàn thân đó, dĩ nhiên là chỗ đó cũng không chừa....

Dùng đủ mọi cách, kiếm gỗ đào, kéo, tiền Ngũ Đế đều không có chút tác dụng với quỷ kia. Sau khi tìm thấy phong thủy mới biết được đó là người chồng đã kết Minh hôn của cô. (Minh hôn: kết hôn với người âm)

Không phải mấy năm trước cô giúp người mở một hộp khóa Lỗ Ban, tay bị thương khiến máu dính vào chiếc hộp kia sao?

Vậy mà đó lại thành sinh lễ minh hôn.

Chỉ như vậy liền khiến Vương Khả Nhân bị kéo vào bên trong một âm mưu kéo dài vài thập niên. Bí mật mấy chục năm qua của Sầm gia, Kim Linh Từ không có can đảm tiếp tục tìm kiếm đáp án khiến Vương Khả Nhân phải hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1

Màn hình điện thoại di động ở đầu giường hiển thị thời gian là một giờ ba mươi lăm phút. Tôi đã tỉnh. Ngày đã là ngày thứ bảy liên tục tôi nằm mơ. Ở trong mơ luôn có một đôi tay vuốt ve thân thể tôi từng phần một từ trên xuống dưới. Thật sự chính là từng phần một từ trên xuống dưới, ngay cả nơi mà chỉ có thể nghĩ đến nhưng không tưởng tượng được đều bị sờ vào. Hơn nữa tôi rõ ràng cảm giác được đôi tay kia lạnh băng không một chút hơi ấm.

Cái chính là, mặc kệ tôi sợ hãi thế nào nhưng thân thể tôi giống như bị bóng đè, làm thế nào cũng không cử động được. Mỗi một động tác của đôi tay kia tôi đều nhớ rất rõ ràng, hấn sờ trán tôi, sờ lên gương mặt tôi, môi tôi, cổ tôi, ngực tôi, eo tôi, chân tôi... Thậm chí đôi đôi tay lạnh băng kia khi sờ đến xx của tôi khiến tôi khóc cũng không ra tiếng.

Mỗi một lần tôi mở mắt được đều là một giờ ba mươi lăm phút, một phút không lệch.

Tôi là con gái một chủ tiệm đồ cổ, ba tôi luôn bán đồ cổ. Dù ông ấy không học đạo nhưng ông cũng hiểu biết một ít. Dù vậy tôi thấy ba tôi không quá thích hợp để tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra. Từ rất nhỏ tôi đã không có mẹ, loại chuyện như này tôi biết nói với ba tôi thế nào.

Ngay ngày hôm sau gặp tình huống này tôi liền lên internet tìm hiểu. Có người nói đặt một chiếc kéo dưới gối, cũng có người nói phải đi kiếm gỗ đào, tiền Ngũ Đế gì gì đó. Nhà tôi chính là tiệm đồ cổ, mấy thứ này đều có, thậm chí tôi có thể đảm bảo đồ ở nhà tôi là đồ thật.

Nhưng một chút tác dụng đều không có, chuyện này vẫn tiếp tục diễn ra đã bảy ngày.

Ngày hôm qua tôi đã mặt dày nói với ba tôi. Đương nhiên tôi không nói đôi tay kia đã sờ soạn nơi nhạy cảm của tôi, tôi chỉ nói hấn ta sờ tay chân gì đó.

Hôm nay ba đưa tôi tìm tới một thầy phong thủy. Một thầy phong thủy rất trẻ tuổi, còn đeo một chiếc khuyên tai. Nếu không phải trước kia đã gặp qua anh ta, ba tôi cũng quen biết anh thầy phong thủy này thì như thế nào cũng không thể tưởng được anh ta chính là thầy phong thủy.

Mà tôi cũng đã từng gặp anh ta. Đó là đã nhiều năm trước, anh ta cầm một hộp khóa Lỗ Ban* bảo tôi mở ra. Sau khi mở được, anh ta cầm đi một phù án bên trong hộp, những thứ còn lại và cả hộp đều đưa cho tôi. Kỳ thật hấn chiếc hộp kia giá trị không ít tiền đâu.

*Khóa Lỗ Ban: Còn được gọi là khóa Không Minh. Các hộp khóa Lỗ Ban có nhiều kiểu dáng cũng như cách mở khác nhau, thường là vô cùng khó.

Thầy phong thủy nói, kỳ thật chuyện này ai cũng biết rất khó giải trừ, ngay cả chết cũng không được, chỉ có chờ đầu thai, hà tất phải khiến anh ta khó xử. Ba tôi với anh ta cãi nhau, thậm chí còn đánh anh ta một đấm nhưng anh ta không đánh trả.

Lời bọn họ nói tôi nghe không hiểu lắm, hình như nói cái gì Minh hôn.

Về đến nhà, ba tôi bảo tôi vào Tầng Trần Các của ông. Đó là một gian nhỏ trong phòng của ông được gia cố cẩn thận, có thêm camera cùng các tủ sắt nhỏ, đồ vật bên trong đều là trấn điểm chi bảo không bán.

Ông lấy trong một kết sắt ra cái hộp khóa Lỗ Ban kia, bên trong có bộ quần áo nhỏ bằng giấy màu đỏ, đôi giày đỏ, còn có cây trầm và vòng tay.

Ba tôi không nói lời nào, chỉ ngồi dựa vào chiếc ghế bên cạnh rồi hút thuốc. Ông rất ít khi hút thuốc, nhất định là có chuyện khó giải quyết.

“Ba, cái này là sao vậy?” Tôi hỏi.

“Lúc trước con mở chiếc hộp này đã bị thương ở tay phải không?” Ông hỏi, nói xong ông còn thờ dài.

Chuyện đã trải qua nhiều năm, khi đó tôi có bị thương ở tay không thì tới bây giờ tôi cũng không khẳng định được. Ba tôi tiếp tục nói: “Đây là sinh lễ Minh hôn. Máu của con đã dính trên đó đồng nghĩa với con đã kết Minh hôn! Minh hôn đã kết rồi thì không có biện pháp, ngay cả khi con chết. Chỉ có chờ đến khi con chuyển kiếp thì Minh hôn này mới kết thúc.”

Tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Từ nhỏ đến lớn tôi đều sinh sống ở cửa hàng đồ cổ này, chịu ảnh hưởng của ba nên tôi rất tin vào phong thủy. Nhưng cho dù vậy cũng không có nghĩa tôi có thể nhận một người chồng là quý đi, tôi mới 21 tuổi, đời này còn chưa lớn đủ. Tôi gấp đến độ sắp phát khóc: “Ba, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Buổi tối hán đến tìm thì con tìm cách nói chuyện với hán.”

“Nói chuyện gì a?” Trong đầu tôi trống rỗng, căn bản không biết phải làm sao bây giờ, nhưng tôi rất rõ ràng chính mình tuyệt đối không muốn cái gọi là Minh hôn này.

“Ba làm sao biết được nên nói chuyện gì? Ai bảo mở chiếc hộp cũng có thể để chảy máu!” Ba tôi bất chợt tức giận quát lên, tôi trong lúc nhất thời liền thật sự òa khóc.

Khóc có lợi ích gì đâu? Thời gian trôi qua một phút, thứ nên đối mặt vẫn cần phải đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Buổi tối tôi thậm chí pha cho mình 2 ly cà phê, cộng thêm mở máy tính ra xem phim, chủ yếu để mình không ngủ.

Kết quả chỉ một lúc sau tôi lại ngủ rồi. Lúc này đây quý kia lập tức áp lại giường. Tôi không cử động được nhưng lại có thể nghe rõ ràng tiếng cười nhẹ bên tai. Giọng một người đàn ông bỗng vang lên: “Muốn tìm người trừ bỏ anh sao? Không dễ dàng như vậy, ngày mai gặp ở trường học.”

Tôi đột nhiên tỉnh lại, nhìn xem đồng hồ, vẫn là một giờ ba mươi lăm phút. Cũng may lần này hán không sờ tôi, hoặc là tôi ngủ quá ít khiến hán không có thời gian để làm gì.

Chỉ là, lời của hán có ý gì? Gặp ở trường học? Hán còn muốn tới trường của tôi?

Bởi vì lời nói kia khiến tôi đến trường trong tâm trạng lo lắng. Tôi đã là sinh viên năm tư, học thủ công mỹ nghệ. Tôi học kỹ cuối của năm tư cơ bản tôi không cần tới trường, chỉ cần đến thời gian tốt nghiệp giao tác phẩm của mình ra là được cho nên không phải mỗi ngày tôi đều đến trường. Mà hôm nay đúng là trường tôi khai mạc đại hội thể thao, lớp trưởng yêu cầu các bạn trong lớp đều phải có mặt đông đủ để cổ vũ cho các bạn trong lớp tham gia thi.

Tôi vào sân trường liền gặp gỡ các bạn cùng lớp. Bọn họ vừa thấy tôi đã hỏi: “Khả Nhân, sau tình thần cậu lại có vẻ không tốt?”

“À, do tối qua xem phim muộn quá.” Tôi hán không thể nói tôi hàng đêm bị quý đến quấy rầy đi.

Nơi xa xa có một nữ sinh hét lớn: “Khúc Thiên! Cố lên! Lệ Lệ đang chờ anh ở đích nhé.”

Tôi nhìn sang bên kia, Khúc Thiên là bạn học cùng lớp với tôi, liên tục ba năm được quán quân chạy nhanh, hán năm nay cũng sẽ vậy. Bạn gái của cậu ta học thanh nhạc, rất xinh đẹp. Nhìn Kim Đồng Ngọc Nữ vậy cũng không biết sau khi tốt nghiệp liệu có chia tay hay không.

Tôi cùng bạn thân là Đàm Thiên tới sân thể dục, lễ khai mạc dành cho các sinh viên khóa dưới chuẩn bị, chúng tôi chỉ tới xem náo nhiệt.

Lễ khai mạc rất xuất sắc nhưng tôi lại luôn cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo ở phía sau. Rõ ràng đã sang tháng tư, vậy mà vẫn lạnh.

“Lát sẽ thấy.”

“Hả, lát sẽ thấy gì?” Tôi quay đầu nhìn sang Đàm Thiên ở bên cạnh. Cô ấy có chút ngơ ngác: “Gì thế?”

Lòng tôi - bỗng hoàn toàn lạnh thấu.

Câu ‘lát sẽ thấy kia’ không phải là Đàm Thiên nói, suy nghĩ một chút thì, giọng nói kia... chính là người đã nói chuyện với tôi trong mơ, không, là quý.

Sân thi đấu chạy nhanh nhất thời hấp dẫn được sự chú ý của rất nhiều người, Khúc Thiên cũng được rất nhiều chú ý, loa phát thanh cũng luôn nhắc tới sự huy hoàng của cậu ta.

Cuộc thi đấu rốt cuộc bắt đầu rồi, sau tiếng súng vang lên, các vận động viên liền lao về phía trước. Bỗng nhiên tất cả mọi người đều kinh hô, bởi vì ngay lúc xuất phát Khúc Thiên đã ngã nhào xuống, tay đang ôm vào vị trí trái tim. Sân thi đấu trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, đến khi bác sĩ trường học chạy tới thì Khúc Thiên đã không còn động đậy, bạn gái cậu ta ở bên cạnh khóc nức nở.

Khúc Thiên nhanh chóng được khênh đi, nghe phong thanh được bác sĩ của trường nói là đột tử. Chúng tôi lúc này đều rất luống cuống, dù sao Khúc Thiên cũng là bạn học của chúng tôi.

Sân vận động ngày càng hỗn loạn, loa phóng thanh thông báo đình chỉ đại hội thể thao. Chúng tôi không có được tin tức nào, chỉ có thể nấn nỉ lớp trưởng cùng đi xem tình hình của Khúc Thiên.

Bất chợt ngay lúc này Khúc Thiên lại đi vào sân vận động. Đúng vậy! Vừa rồi còn nghe đồn bác sĩ nhận định cậu ta chết đột ngột, vậy mà hiện tại lại có thể thoải mái đi vào đây.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều sững sốt, tiếp theo đó là một trận vỗ tay ầm ầm.

Tôi lại cảm thấy cực kỳ không tốt. Một loại trực giác khiến tôi sợ hãi, mà rất nhanh tôi liền biết trực giác là chính xác.

Bởi vì Khúc Thiên không hề để ý một chút xíu nào tới Lệ Lệ đang bỏ nhào vào cậu ta òa khóc mà chuyển hướng nhìn về phía tôi, khóe môi hơi nhếch lên mỉm cười với tôi.

Trong lòng tôi có một âm thanh vang lên: “Chính là hắn!”

Đại hội thể thao lại tiếp tục, mọi người còn đang cổ vũ thì tôi lên về nhà trước. Về tới nhà còn không kịp nói gì, tôi vội vã đóng cửa hàng.

Nhà tôi là một căn nhà nhỏ bốn tầng, tầng một là cửa hàng đồ cổ, tầng hai là nơi ba tôi ở, tầng ba là phòng của tôi.

Ba tôi còn đang tiếp một vị khách đang xem xét tiền Ngũ Đế gì đó, nói rằng dùng tiền Ngũ Đế khai quang mà chỉ mua hai mươi đồng thôi sao?

Tôi vừa vào nhà đã đóng cửa khiến cả vị khách và ba tôi cùng sững sốt. Tôi thờ dốc vội vàng nói: “Ba, hắn tới.”

Vị khách kia thấy tôi hoảng hốt như gặp quỷ liền luống cuống theo, ba tôi lập tức trừng mắt với tôi, nói: “Lên lầu đi, nói loạn linh tinh cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-1

Tôi liền mau chóng lên lầu, tay ôm kiếm gỗ đào run run nhìn cửa.

Hai mươi mấy phút sau ba tôi gõ cửa, tôi mở cửa, ba tôi thấy tôi như vậy liền nói: “Hắn ở đâu? Chuyện này con không thể trốn tránh, phải nói chuyện với hắn xem hắn có yêu cầu gì rồi khuyên hắn bỏ đi.”

“Nhưng là... nhưng là... con rất sợ.” Tôi sắp khóc, nói. Trước kia chỉ gặp hắn lúc ngủ, vậy mà hiện tại hắn lại thành Khúc Thiên, có thể thật sự xuất hiện trước mặt tôi.

Ba tôi hỏi chuyện hôm nay, tôi kể hết mọi chuyện. Ba tôi trầm ngâm một hồi rồi nói: “Là Minh hôn thì hắn sẽ chủ động tới tìm con. Ba sẽ nói chuyện với hắn.”

Tôi gật gật đầu, lần đầu tiên cảm thấy ba tốt với tôi như vậy.

Buổi tối tôi không ngủ được, là do lo lắng, lần này cũng không như lần trước mà buồn ngủ lơ mơ, cho nên khi tôi ngủ được có lẽ là lúc 5 giờ rồi. Đến khi tôi tỉnh dậy đã là 12 giờ trưa.

Đi xuống dưới lầu, tôi vẫn mắt nhắm mắt mở suốt chút nữa ngã ở cầu thang, may mà tay còn bám vào được. Bị giật mình như vậy tôi tỉnh ngủ ngay lập tức, tiếp theo đó càng khiến tôi kinh ngạc chính là ở mặt tiền cửa hàng Khúc Thiên đang xem xét một chiếc la bàn.

La bàn à! Hắn... hắn rốt cuộc là ai? Nếu là quý thì sao hắn có thể sờ la bàn? Nếu hắn không phải quý thì chuyện ngày hôm qua giải thích thế nào? Khúc

Thiên thật sự cũng sẽ không có bất cứ lý do gì để tới nhà tôi.

Khi tôi còn đang kinh ngạc thì Khúc Thiên đã ngược lên nhìn tôi một cái, nói: “Ba em đi pha trà. Hoặc có thể nói là ba chúng ta.”

Lời của hắn có ý chính là... Minh hôn?

“Anh rốt cuộc là ai?” Giọng tôi đã phát run, ánh mắt nhìn tới chiếc la bàn trên tay hắn. Đôi tay kia ban đêm vuốt ve thân thể tôi, suy nghĩ này khiến tôi sợ hãi toàn thân run nhè nhẹ.

Khúc Thiên nhìn tôi cười cười, rồi nói: “Là chồng của em.”

“Chúng ta không kết hôn.”

“Có giấy hôn thu.”

“Anh... Anh lấy ra đây!”

“Ồ chỗ Phán quan.” (Phán quan: Người nắm giữ sổ sinh tử ở địa ngục.)

Tôi sửng sốt một chút, Phán quan sao?

“Anh... anh thật là... Vì sao lại là tôi?”

“Chính em đã tô lên ả thư sao lại hỏi anh? Sao lại không phải là một cô gái biết điều như vậy?”

Lúc này ba tôi đã bê một khay trà ra. Trên chiếc khay bằng trầm hương kia có ba chén trà nho nhỏ. Ông nói: “Khả Nhân, ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Ba tôi đem khay trà đặt lên chiếc bàn tròn. Khúc Thiên đi tới, phong thái thật giống như rất thuần thục nghệ thuật uống trà. Tôi không dám đi lại gần anh ta, nhìn anh ta có bộ dáng của người bình thường nhưng anh ta chắc chắn là quý. Hơn nữa một quý lại có thể chạm vào la bàn hẳn là một quý lợi hại, cho nên tôi núp phía sau ba tôi.

Khúc Thiên bưng một ly trà tới trước mặt ba tôi, nói: “Ba, kính ba.”

Tôi không nhịn được trừng mắt nhìn anh ta một cái, trong lòng nghĩ tôi tuyệt đối không thể đồng ý cái gọi là Minh hôn này.

Ba tôi không tiếp nhận trà, nói: “Xem thủ pháp uống trà của ngươi, hẳn ngươi rất lớn tuổi rồi.”

Mẹ kiếp, hẳn là một lão già! Tôi thật muốn ói.

“Chết lúc 27 tuổi, nếu không chết hẳn giờ tôi đã sáu mươi mấy.”

Tôi cả kinh, sáu mươi mấy... Hẳn còn... còn sờ tôi như vậy. Thật ghê tởm!

Khúc Thiên cười với tôi: “Tuổi tác đã dừng lại ở ngay khoảnh khắc bị chết.”

Ba tôi ho khan một tiếng, nói: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới có thể rời đi? Ngươi muốn làm chuyện gì, chúng ta có thể giúp ngươi.” Ba tôi nói.

Khúc Thiên liền nở nụ cười: “Kim Tử bọn họ cũng không dám quản chuyện này, hai người có thể sao? Để Vương Khả Nhân thu dọn đồ đạc, hôm nay dọn qua ở cùng tôi.”

“Tôi không đi!” Tôi chạy nhanh đi, nói: “Tôi... tôi... dựa vào cái gì mà phải ở cùng anh?”

Mặt Khúc Thiên trầm xuống, chậm rãi đem một chuỗi chìa khóa đặt lên mặt bàn, nói: “Không phải giá sách nhà các ngươi có rất nhiều sách về huyền học sao? Tìm hiểu xem Minh hôn khế ước là thế nào. Đây là chìa khóa phòng tôi thuê, địa chỉ tôi sẽ gửi cho em qua điện thoại, buổi tối hãy dọn qua phòng tôi. Đừng khiến buổi tối tôi phải quay lại đây, vào buổi tối tôi không nhất định sẽ là gương mặt này.”

Nói xong hắn liền đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2

“Ba...” Tôi khóc lóc nói. Ba tôi trầm mặc một lúc, đi về phía giá sách.

Cửa hàng này ba tôi đã kinh doanh hơn hai mươi năm, tìm cuốn sách trên giá rất dễ dàng. Sau vài phút ông đã lấy một cuốn sách đưa cho tôi rồi thờ dài tự đi lên lầu.

Tôi ở cửa hàng, đọc cuốn sách về Minh hôn kia từ đầu tới cuối. Tôi hiểu ý tứ của Khúc Thiên.

Mấy năm trước, khi tôi để giọt máu rơi vào trên bộ quần áo giấy kia chính là đã ký vào Minh hôn. Khúc Thiên đã dùng Minh hôn để lưu lại trên thế giới này, không có Minh hôn thì anh ta sẽ trở thành du hồn, sẽ bị bắt đi, thậm chí là sẽ chịu ảnh hưởng của rất nhiều đồ vật. Minh hôn giống như là giấy chứng nhận để anh ta có thân phận lưu lại nơi này, thuận tiện cho anh ta hoàn thành công việc của mình.

Khuyết điểm chính là, anh ta không thể cách tôi quá xa. Còn tôi... nhân duyên của tôi đã ở chỗ Phán quan kia. Tôi sẽ không có khả năng tìm được người yêu mình nữa, từ xưa giờ ai yêu phụ nữ đã có Minh hôn đều không có kết cục tốt.

Khúc Thiên nhắc tới Kim Tử, nếu tôi nhớ không lầm thì người thầy phong thủy trẻ tuổi mà ba tôi đưa đi gặp kia tên là Linh Tử. Mà lúc trước đi cùng anh ta còn có một cô gái, bọn họ cầm theo hộp phù ấn. Phù ấn đó, trong sách đạo pháp nói phù ấn là rất lợi hại trong các loại pháp khí Đạo gia. Vậy mà bọn họ cũng không dám quản chuyện này, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Khi ăn bữa tối, ba tôi bảo tôi chuyện này do tôi tự quyết định.

Tôi cũng rất buồn rầu, loại chuyện như này tôi biết quyết định như thế nào.

Dọn qua bên đó sao? Trước tiên chưa nói tới Khúc Thiên thế nào, nhưng anh ta còn có bán gái, tôi dọn qua ở như vậy cực kỳ không thích hợp. Nhưng nếu buổi tối hắt lại mang gương mặt quý tộc tìm tôi...

“Ba, con... con sẽ dọn đi.”

Ngay khi tôi vừa nói xong câu đó thì điện thoại bỗng báo có tin nhắn, mở ra liền thấy là địa chỉ do Khúc Thiên gửi tới. Tôi ở đây vừa mới quyết định muốn dọn đi thì tin nhắn của anh ta tới. Là trùng hợp? Hay là thần quái?

Sau khi thu dọn đồ đạc tôi liền đi. Tôi không muốn ba tôi đưa đi bởi vì tôi không muốn thấy bộ dáng thờ dài của ông. Hơn nữa địa điểm kia tôi cũng biết, là ở tiểu khu ngay sau trường học của tôi, có không ít bạn học của tôi đều thuê nhà ở đó.

Khi tới tiểu khu liền thấy Khúc Thiên đang đứng đó đem một chiếc hộp giao cho nhân viên chuyển phát nhanh. Thấy tôi đã đến anh ta không chút ngạc nhiên, chỉ hơi mỉm cười, nói: “Tuy rằng không xinh đẹp nhưng vẫn còn thông minh, nếu không buổi tối tôi còn muốn đi gọi em.”

“Vậy khuôn mặt buổi tối của anh là gì?”

“Muốn thấy à, lát nữa sẽ cho em xem.” Anh ta không chút phong độ cứ như vậy xoay người đi, cũng không giúp tôi bê đồ đạc. Như vậy cũng tốt, tôi ở chỗ này để chứng minh cho thân phận của anh ta, như vậy thì tôi có thể ra điều kiện với anh ta.

Tôi hít sâu một cái, nói cho chính mình không cần sợ anh ta, nếu anh ta cưỡng bức tôi thì tôi sẽ tự sát. Không có tôi ở chỗ này để chứng minh cho thân phận của anh ta thì hẳn sẽ khiến anh ta phải hối hận. Đứng đứng, cứ như vậy, hiện tại là anh ta cần tôi, tôi phải ra điều kiện thật tốt.

Đi theo sau Khúc Thiên một lúc liền tới nhà anh ta thuê. Nhà rất đơn giản, gồm hai phòng một sảnh, lại còn đang rất bữa bộn.

Khúc Thiên đi vào một phòng trước, nói: “Đêm nay dọn dẹp sạch sẽ nhà đi.”

“Hả? Vì cái gì? Tôi không phải là người hầu của anh! Cái này... hẳn là của Lệ Lệ.” Tôi chỉ vào một đồ nội y ren màu đen ở một góc phòng khách, trông rất xa hoa nhưng hiện tại lại thành rác rưởi bị ném đi.

Tay Khúc Thiên đặt lên then cửa, dừng một chút rồi nói: “Tạm thời cô gọi tôi là Khúc Thiên đi. Nhưng tôi không phải Khúc Thiên! Cậu ta đã chết! Hết dương thọ mà chết.”

Nói xong anh ta liền vào phòng rồi đóng cửa lại. Đây... tôi còn chưa kịp nói yêu cầu của tôi, cứ như vậy kết thúc nói chuyện?

Tôi đá những rác rưởi dưới sàn ra, đi tới một căn phòng khác. Còn tốt, anh ta không yêu cầu tôi làm gì cả. Xem tình hình này hẳn anh ta sau khi từ nhà tôi về đã quay lại đây, còn Lệ Lệ ở chỗ này đại náo một hồi, sau đó Lệ Lệ dọn ra ngoài, cho nên căn nhà mới ngổn ngang thế này.

Tôi không có tâm tình dọn dẹp, chỉ dọn dẹp qua chiếc giường trúc nhỏ nhỏ trong phòng, rồi trải chăn lên trên đó. Hiện tại tôi không muốn làm bất cứ việc gì cả.

Đây là ngôi nhà cũ, cách âm không tốt, có thể nghe được từ nhà bên cạnh vang tới những âm thanh đặc thù. “Ân ân a a”, nói không chừng còn

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-1

Vừa rồi anh ta nói anh ta không phải Khúc Thiên, như vậy anh ta là ai? Nếu nhà cách âm kém, vậy thì với phòng bên cạnh cách âm càng kém. Tôi liền la lớn: “Này! Lão già 60 tuổi hàng xóm, anh tên là gì?”

Im lặng, từ phòng bên không có bất cứ tiếng đáp lại nào, vẫn luôn trong im lặng.

Không trả lời thì thôi. Dù sao vừa rồi tôi gọi hắn là lão già 60 tuổi cũng không phải là lễ phép, chỉ là hiện tại dần dần quen thuộc nơi này, cảm thấy không quá đáng sợ cho nên ngôn ngữ cũng có chút không kiêng dè.

Khi tôi vừa rúc vào trong chăn định ngủ một đêm, ngày mai sẽ đi mua đồ đạc về đây thì bỗng từ phòng bên cạnh truyền tới âm thanh.

“Sầm Tổ Hàng.”

Sầm? Sầm Tổ Hàng? Tôi từng sốt một chút. Dòng họ Sầm này tôi đã từng nghe ba tôi nói qua. Trong tiệm đồ cổ nhà tôi có một ít bảo bối không bán chính từ từ Sầm gia kia.

Nghe nói Sầm gia là một phong thủy thế gia, vốn rất nổi danh. Sau đó vài chục năm trước đột nhiên toàn bộ người trong thôn đều đã chết. Những bảo bối đạo pháp của bọn họ bị tuôn ra ngoài thị trường, trong cửa hàng đồ cổ nhà tôi ít nhiều có một hai kiện là bảo bối của Sầm gia khi đó.

Ngẫm lại, toàn bộ người trong thôn đều chết, mà toàn bộ thôn đều là học phong thủy. Cái la bàn kia, Tầm Long Thước gì đó, đó là cái nhà nào cũng có. Nếu không sợ quỷ thì cứ đến thôn kia tìm xem, tìm được chính là của người, bên cảnh sát cũng không dám can thiệp chuyện này.

“Này, cái la bàn hôm nay anh cầm là của nhà anh đi.” Thời điểm Sầm gia xảy ra chuyện tôi còn chưa ra đời, nhà tôi rất cuộc có mấy thứ đồ vật là của Sầm gia thì tôi cũng không biết.

Sau khi tôi hỏi vấn đề này thì đáp lại chỉ là sự im lặng, không có tiếng trả lời. Tôi liền rúc vào trong chăn, mơ mơ màng màng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh dậy đã là hơn giữa trưa, Khúc Thiên không có ở đây. Tôi vừa vệ sinh cá nhân vừa tự hỏi khoảng cách giữa tôi và anh ta.

Không phải nói anh ta không thể rời khỏi tôi quá xa sao? Vậy khoảng cách này có một con số cụ thể không? Chuyện này chắc chắn là sự uy hiếp đối với anh ta, về sau có thể dùng để uy hiếp anh ta.

Buổi chiều, tôi gọi điện thoại cho bạn thân là Đàm Thiên, rủ cô ấy cùng tôi đi dạo phố mua đồ dùng. Quả thật nếu ở đây thì tôi phải mua rất nhiều đồ. Con gái đi dạo phố gì đó nói chuyện phiếm với nhau là rất bình thường. Đàm Thiên nói cho tôi biết, lần đó Khúc Thiên sau khi suýt chết trên sân thì đầu đã chia tay với Lệ Lệ. Ngày hôm qua Lệ Lệ cùng anh ta đã cãi nhau to, hình như Khúc Thiên có tiểu tam bên ngoài.

Tôi liền cười cười, nói: “Chưa kết hôn thì không thể gọi là tiểu tam.” Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết hiện tại tôi đã cùng Khúc Thiên ở chung một nhà. Chỉ là ở chung một nhà thôi. Lát nữa mua nhiều đồ như vậy tôi cũng không thể nhờ cô ấy mang giúp. Như thế nào mà tự nhiên tôi lại thấy mình thật giống như tiểu tam.

Tiếp tục cái đề tài hôm thi đấu. Có cậu sinh viên khóa dưới nói trong sân bóng rổ có quỷ. Nói là hơn nửa đêm nhìn thấy có bóng người đen tuyền ngồi ở khu vực dự bị, còn có thể nghe được cả tiếng thở dài. Nhưng khi bật đèn lên thì lại không thấy người. Thật đáng sợ.

Chuyện này sao đáng sợ bằng Khúc Thiên, tôi thầm nghĩ trong lòng.

Buổi tối, tôi vội vàng sửa sang lại phòng của mình, sau đó gọi điện cho ba tôi báo tôi vẫn ổn. Ba tôi còn lần nữa nhấn mạnh, phải nói chuyện cho rõ ràng để về sau tôi có thể kết hôn bình thường.

Có điều tôi biết khả năng đó là rất nhỏ. Chuyện này không phải chỉ là duyên âm có quỷ theo, mà là Minh hôn, là loại có giấy hôn thú. Cho nên kiếm gỗ đào trong phòng tôi cũng không làm gì được anh ta.

Ngay cả nếu sau này anh ta không so đo cho tôi kết hôn thì tôi cũng sẽ không có con của mình. Bởi vì tôi đã ký vào Minh hôn ở chỗ Phán quan.

Nhìn lại căn phòng đã bày biện xong, tôi hài lòng cười cười. Cuối cùng nó cũng trông được được, tuy rằng vẫn chỉ có chiếc giường trúc nhỏ nhỏ kia nhưng cả căn phòng có chút ấm áp.

Tôi nghe được âm thanh từ bên ngoài, tôi do dự một chút rồi đi ra. Rốt cuộc ba tôi dặn chuyện này phải nói chuyện từ tế, chọc tức anh ta thì chắc chắn tôi sẽ không có được kết cục tốt.

Tôi ra khỏi phòng liền thấy Khúc Thiên đang cầm một túi đồ vật đi vào. Những đồ vật kia tôi cũng có biết chút ít. La bàn, tờ hồng, kiếm gỗ đào gì đó... Tôi dựa vào cạnh cửa, nói: “Anh... rốt cuộc anh có phải quỷ hay không?”

Khúc Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Tôi là thầy phong thủy.”

“Vậy sao anh lại... Xảy ra chuyện gì?”

Khúc Thiên không trả lời, anh ta cầm đồ đi vào phòng, tôi còn đang không muốn vào phòng anh ta thì đã nghe anh ta nói: “Đêm nay cô gọi mấy người bạn tới sân bóng rổ trong trường học cổ vũ cho đội bóng rổ nam đi.”

Bởi vì hai ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, hơn nữa Đàm Thiên kia nói trong sân bóng rổ có quý, tôi lập tức nghĩ tới sự liên quan, hỏi: “Có phải ở đó có quý không?”

“Cô suy nghĩ nhiều rồi, chơi buổi tối cho mát.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-2

Không thể chỉ đơn giản như vậy được. Tôi chắc chắn. Tối khi tôi về lại phòng liền nhận được cuộc gọi của Đàm Thiên, cô ấy nói chiều nay đột nhiên Khúc Thiên đi khiếu nại đội bóng rổ của trường, hẹn đêm nay sẽ thi đấu trong sân bóng rổ, chiều nay trường đã lan truyền thông tin, hỏi tôi có đi xem hay không.

Chuyện sân bóng rổ có quý hẳn rất nhiều người đã biết, vậy mà sao vẫn còn dám chơi ở trong sân đó? Đây là chuyện bị thách đấu, không đi sẽ bị người khác cho là nhát gan nên phải đi. Nếu có nhiều người tới xem như vậy thì tôi cũng đi. Có nhiều người có gì phải sợ?

11 giờ đêm, Khúc Thiên không có ở nhà, có lẽ đã đi rồi. Từ nơi này tới trường học rất gần, tôi sẽ tự mình đi.

Đàm Thiên chờ tôi ở trước sân bóng rổ, khi chúng tôi đi vào mới hơn mười một giờ nhưng khán đài đã có hơn phân nửa ghế có người ngồi. Không ngờ trận bóng rổ lúc nửa đêm mà lại có nhiều người tới xem như vậy.

Tôi cùng Đàm Thiên chỉ có thể ngồi ở phía sau, tất cả mọi người đều đang tám chuyện sôi nổi, tôi còn nghe có người bạn nói đêm nay chính là tôi đây tìm quý.

Hơn 12 giờ, thành viên đội bóng rổ của trường xuất hiện, bắt đầu luyện tập. Vài phút sau đội bóng rổ khoa tôi xuất hiện, Khúc Thiên có ở trong đó.

Khúc Thiên có thành tích thể dục khá tốt nhưng chơi bóng rổ cũng không giỏi tới mức được vào đội bóng rổ của trường, anh ta không đơn giản cứ như vậy đi khiếu nại đội tuyển. Chỉ có tôi là biết nguyên nhân, bởi vì anh ta không phải Khúc Thiên, anh ta là Sầm Tổ Hàng.

Bắt đầu thi đấu rồi, có ai đó kêu lên.

Vốn dĩ đây chỉ là một trận khiếu nại, thắng bại không liên quan gì tới đại hội thể thao. Mà quả thật khoa tôi không phải là đối thủ của đội tuyển trường.

Vài phút sau, đội tuyển của trường bắt đầu kêu gọi, đến khi nghỉ ngơi còn có người ôm bình nước ra treu chọc nữ sinh. Đội tuyển khoa tôi cũng rất thoải mái, chỉ có Khúc Thiên dường như đang rất nỗ lực, nhưng cục diện trận đấu cũng không tốt.

Tôi chậm rãi thở ra, ánh mắt vô tình thấy người ở gần tôi khiến tim tôi đập mạnh.

Người đàn ông bên cạnh tôi nhìn qua cũng chừng hơn hai mươi tuổi, anh ta mặc quần áo màu đen truyền thống đúng kiểu Trung Quốc, tóc tương đối ngắn, gương mặt rất sắc sảo.

Dường như anh ta cũng cảm giác được tôi đang nhìn, quay đầu hơi hơi mỉm cười với tôi.

Đàm Thiên vỗ vỗ tôi: “Nhìn gì mà không chớp mắt thế?”

Tôi nhìn nhìn Đàm Thiên, rồi nhìn qua người đàn ông ở bên cạnh đang mỉm cười, hít sâu một cái, nói: “Bên ngoài trời tối quá.”

“Sợ cái gì, ở đây nhiều người như vậy.”

Cô ấy đương nhiên không sợ, bởi vì cô ấy không thấy được bên cạnh tôi có... quý.

Tôi chậm rãi nhìn Khúc Thiên trên sân bóng, đó là Sầm Tổ Hàng, vậy người bên cạnh tôi là ai? Nếu người bên cạnh tôi là Sầm Tổ Hàng, như vậy chơi trên sân bóng kia là ai?

Lúc này đột nhiên trong đầu tôi vang lên một câu nói. Đúng vậy, là vang lên trong đầu tôi chứ không phải nghe qua lỗ tai. Câu nói kia là: “Chơi bóng xong là hoàn thành tâm nguyện của cậu ta, sau đó cậu ta sẽ đi.”

Tôi ngồi im trên ghế, tim đập thình thịch, cho dù quý bên cạnh tôi đây không phải để gặp tôi nhưng vẫn khiến tôi thật khẩn trương.

“Này!” Đàm Thiên nói. Tôi kinh ngạc một chút mới nhận ra trận đấu đã kết thúc. Tôi quay sang bên cạnh, quý kia đã không thấy đâu.

“Rốt cuộc cậu làm sao vậy? Trông mặt cứ thất thần.” Đàm Thiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-1

Chồng tôi là Quý

Chương 2.2

Trận bóng rổ lúc nửa đêm (tt)

“Không có gì!”

“Không phải... không phải cậu nhìn thấy thứ kia chứ? Nhiều người nói ở đây có á.”

Tôi vội phủ nhận.

Trên đường về, viện có chưa hoàn thành luận văn nên tôi đã thuê phòng ở ngoài phía sau trường để ở, Đàm Thiên cũng không hỏi nhiều mà đi về luôn.

Ngay lúc này, sinh viên đi ra từ cửa sau cũng còn khoảng mười mấy người, mọi người đi cùng nhau, tuy không thân thiết nhưng đi cùng cũng tăng thêm can đảm cho cả nhóm.

Chỉ là tôi đi có một mình ở đằng sau, nghe có nữ sinh phía trước thấp giọng cười khê chỉ vào rừng cây cách không xa.

Tôi tò mò nhìn qua thì thấy bên gốc cây đó, Khúc Thiên đang... ò ò Lê Lê ra hôn điên cuồng.

Ặc, người ta vốn dĩ là một cặp, nhưng mà... đó là ai? Sầm Tổ Hàng ư? Hắn lại đi hôn Lê Lê như vậy ư?

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, đã là quý mọn cơ thể của người ta, tới bạn gái cũng tiếp nhận hộ. Chẳng phải đàn ông đều như vậy sao?

“Đây là lần cuối cùng của bọn họ.” Trong đầu tôi lại có tiếng nói. Tôi chán ghét cách thức giao tiếp này, không có âm thanh truyền từ tai vào nghe thật lạnh lùng!

Tôi quay đầu nhìn lại, người đàn ông mặc bộ đồ truyền thống với hàng khuy bọc màu đen kiểu Trung Quốc đang đứng cạnh mình, mắt cũng đang nhìn về phía bên kia.

“Anh là...” Tôi chỉ chỉ hai người bên kia.

“Sầm Tổ Hàng.”

Trong lòng tôi âm thầm thở hắt ra, xem ra tôi đã đoán đúng rồi.

Hắn là Sầm Tổ Hàng.

Quần áo trên người hắn chẳng phải là trang phục nông thôn từ vài thập niên trước sao? Hay nói cách khác, là đồ cổ, kiểu đồ mà mấy người hay nói chuyện phong thủy thích mặc. Giống y như mấy đại sư trên ảnh chụp vậy. Mặc mấy bộ đồ đó, rồi ngồi trên cao vắt vẻo thối sáo.

Tôi gần như run rẩy nói: “Chỉ có tôi mới nhìn thấy anh sao?”

“Tôi và cô có khế ước nên đương nhiên cô có thể nhìn thấy tôi rồi. Người khác thì chưa chắc. Cô về trước đi, tôi về sau.”

“Chờ cái gì? Chờ xem bọn họ...” Đang nói tới đây tôi nín bật, đột nhiên nghĩ tới những việc trong mộng, hẳn chính là con quý đã sờ mó chỗ đó của tôi trong mộng. Lỡ như chọc hắn tới mức làm như vậy, tôi...

Thôi đi! Trở về phải khóa cửa sổ cho chặt. Còn nữa, tôi nhất định phải học vẽ bùa, về sau phải dán bùa phong kín cửa mới được.

Tôi vội vã chạy theo đám sinh viên phía trước, cả đám đi cùng nhau sẽ an toàn hơn.

Tôi chạy vội lên lầu, về phòng đóng cửa, chui vào trong chăn. Nhưng mà lúc này tôi không làm sao ngủ được. Nghĩ tới những việc ban nãy, tôi vậy mà lại nhìn thấy nam quý kia. Đúng là quý mà! Tuy rằng tôi lớn lên trong một tiệm đồ cổ, người ta hay nói là đồ cổ hay thu hút quý, nhưng mà khi ba tôi thu thập đồ cổ đều rất nghiêm túc. Những đồ không rõ lai lịch, không thu. Nói trắng ra thì... nhà tôi bán rất nhiều đồ giả. Đồ thật thì cũng chỉ có vài món từ Sầm gia mà thôi.

Đây chính là lần đầu tiên tôi nhìn thấy quý. Trong mắt tôi, hắn thật bình thường, chẳng hề có cảm giác khủng bố như trên TV. Không phải một khuôn mặt trắng bệch, mà nhìn kỹ còn khá điển trai. Ít nhất, giống như người sống, không có làm cho tôi có cảm giác hoảng hồn.

Nhưng dù như vậy, tôi vẫn không ngủ được, trong đầu thật hỗn loạn.

Cũng chính vì vậy mà khi Khúc Thiên quay trở về tôi biết rất rõ. Tôi có thể xác định được đó chính là Khúc Thiên vì hắn dùng chìa khóa mở cửa. Nếu là Sầm Tô Hằng thì căn bản là hắn không cần dùng chìa khóa rồi.

Mà nếu là Khúc Thiên, thì hắn cũng không có khả năng quấy rối tôi trong lúc ngủ. Sau khi xác định như vậy, tôi liền mơ mơ màng màng mà ngủ rồi.

Ngày hôm sau đi tôi đi tới trường, nói chung là làm tác phẩm tốt nghiệp thì tới trường vẫn là tốt nhất.

Trong phòng vẽ tranh tôi nghe các bạn bàn tán về trận đấu tối qua, kỳ thật thì thi đấu là phụ, ngắm trai đẹp mới là quan trọng nhất.

Tiếp tới là tám tới việc của Khúc Thiên và Lệ Lệ tối qua, có người chán ghét nói một câu: “Nghe nói Khúc Thiên có bạn gái mới, nghe mấy bạn học cùng khu nói là nhà hắn có cô gái khác tới ở, nhưng mà không quen mặt, chắc cũng là người học ở trường mình.”

Trán tôi đỏ mồ hôi T.T không nói tiếng nào mà trầm mặc, cố thu mình vào một góc.

Vậy mà ngay lúc này Khúc Thiên lại xuất hiện bên ngoài phòng vẽ của chúng tôi. Cách cửa kính, hắn ngoắc ngoắc ngón tay với tôi.

Hắn với tôi cũng chỉ là bạn học cùng trường, không cùng một thầy giáo hướng dẫn, tự dưng tới tìm tôi làm gì.

Vì không muốn mọi người nghi ngờ nên tôi lặng lẽ ra ngoài, cố gắng không để cho đám bà tám để ý tới.

Ra khỏi phòng vẽ tôi đi thẳng xuống lầu, Khúc Thiên cũng đi theo. Đi tới một khu vắng vẻ tôi mới dừng lại. Khúc Thiên liền nói: “Cô gọi cái gã thầy phong thủy tên Linh Từ đi, 5 giờ đưa tôi tới đó, tôi có việc tìm hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2

Linh Từ?

Chính là kẻ khiến tôi hủy cái hộp, hại cho tôi mang Minh Hồn đáng chết này đó mà. “Lần trước là ba tôi đưa tôi tới, tôi không biết mình có nhớ đường không.”

“Không sao, tôi có thể kiểm tra ký ức cô.” Hắn nói không cảm xúc.

“Tôi nhớ rõ, thật sự nhớ rõ rồi.” Tôi vội đáp.

“Vậy được, tôi chờ cô ở cửa sau lúc 5 giờ”

“Khoan đã, tôi hỏi chút được không? Anh có cần ăn uống không?” Tiếp xúc cùng hắn ba ngày nay tôi chưa thấy hắn ăn gì. Ngày đó tới nhà tôi hắn chỉ uống mỗi ly trà.

Khúc Thiên dừng một chút, mới nói: “thân thể Khúc Thiên cần ăn cơm.”

Còn may, riêng điểm này, còn xem như người bình thường a.

5 giờ. Tôi trong tâm thái như yêu đương vội trộm chạy ra cửa sau. Khúc Thiên đã chờ sẵn trong xe. Vậy tốt quá, tránh được ánh mắt của đám người rảnh rỗi.

Lên xe, tôi báo địa chỉ.

Bác tài liền chạy tới khu vực ngoại thành.

Linh Từ chính là gã thầy phong thủy đeo khuyên tai lần trước bị ba tôi đâm cho một cái còn không dám đánh trả. Nếu không phải do hắn đưa tôi cái hộp đó thì tôi cũng sẽ không gặp tình trạng như bây giờ.

Tôi nơi gặp lúc Linh từ đang ăn tối, ăn bới một tô com to cho đồ ăn vào ăn cùng. Trong nhà hắn còn một người đàn ông khác, cũng đang ăn như hắn.

Khi tôi nơi tôi cũng có chút ngượng ngùng, vốn cho rằng Khúc Thiên sẽ mời người ta ra ngoài ăn, nhưng mà câu đầu tiên Khúc Thiên nói là “Có việc hỏi người.”

Linh Từ cũng là sừng sốt một hồi lâu, mới nói “Người chính là quý hử?”

“Ta hỏi chút việc, hỏi xong liền đi.”...

Thang máy mới vừa dừng lại, hắn liền nói: “Ngày mai tới chỗ Sầm gia thôn cũ.” Nói xong hắn nhìn về phía tôi đánh giá một lượt “Mặc đồ thể thao mà đi

Chỗ đó hẻo lánh lắm sao? Đường khó đi lắm sao? Ở rất xa sao?

“Tôi không đi được không? Tôi vừa có chút ý tưởng cho tác phẩm tốt nghiệp...”

“Thôn đó khá xa, hơn nữa với trường hợp của ta, người không đi theo thì ta dễ dàng bị bắt, mà ta bị bắt thì người cứ chờ mà chôn cùng đi, xuống dưới làm vợ chồng”

Tính tới tính lui, vẫn là vợ chồng danh nghĩa tốt hơn... cũng may chỉ là phu thê giả.

Bởi vì phải đi Sầm gia thôn nên tôi phải về nhà chuẩn bị đồ. Tôi quay trở lại cửa hàng đồ cổ, ba tôi đang mời khách ở nhà ăn cơm, là một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi. Cũng tốt, ba tôi độc thân cũng đủ lâu rồi, giờ con gái dọn ra ngoài, ba cũng có thể tìm bạn.

Tôi có thể lý giải a, chỉ là mắc gì tôi mới dọn ra mới mấy ngày đã xảy ra chuyện này? Tâm tình tôi thật khó chịu. Có cảm giác, Minh Hôn này liệu ba tôi tham dự thiết kế tôi không.

Ba hỏi tôi về làm gì, tôi tức giận nói. “Con đi Sầm Gia thôn tìm quý, về thu thập tí, không có chết luôn không biết.” nói xong tôi xông thẳng lên lầu.

Tôi chưa kịp đóng cửa phòng, ba đã theo lên, vừa nhìn thấy đã nói. “Khả Nhân, nghe lời ba, Sầm gia thôn đó con đừng đi, chỗ đó tà môn lắm. Lúc trước nơi đó trong một đêm toàn bộ người trong thôn đều chết. Mà vốn dĩ cả thôn là thà hog thủy. Nơi đó kỳ thật chính là một cái trận, toàn bộ thôn chính là một cái trận. Bên trong tất cả đều là oan hồn, dùng oán khí đè nặng nơi đó để trấn yểm”

“Ba, không phải ba từng tới chứ?”

“Ba tới đó là giữa trưa 12 giờ, đi cả toán người, vào đến nơi cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, nơi đó thật sự không thích hợp a. Ba cho rằng..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-1

“Khúc Thiên bảo con đi.” Giọng tôi có chút yếu ớt, tôi thật sự hy vọng ba tôi có thể nói ông sẽ đi thay tôi, bảo tôi không cần đi nữa. Nhưng sau khi nghe tôi nói vậy thì ông lại nói: “À, vậy con cứ đi thôi. Con chú ý an toàn một chút, trong phòng ba có tiền Ngũ Đế* thật sự, con cầm theo đi.”

*tiền Ngũ Đế: Tiền được sử dụng qua 5 đời vua hoặc 5 triều đại, dương khí người sử dụng tích tụ trên đó nên có tác dụng trấn áp quỷ.

Trong lòng tôi rất thất vọng, trước kia ba tôi còn nói sẽ giúp tôi, lúc này đi kia vừa xuất hiện là tôi đã bị ba đẩy đi. Như vậy tôi có thể không suy nghĩ nhiều sao?

Sau khi chuẩn bị chút đồ đạc xong tôi liền ra cửa, khi đi qua phòng khách tôi cũng không liếc mắt nhìn bà đi kia một cái.

Thôn Sầm Gia có rất ít người ra vào bởi vì truyền thuyết trong thôn có nhiều quỷ. Khúc Thiên bắt được một chiếc taxi, nói muốn tới thôn Sầm Gia thì tài xế liền nói thẳng không đi. Lần thứ hai anh ta bắt taxi, anh ta thông minh, nói tới thị trấn XX, tài xế báo giá liền.

Khi xe chạy như bay trên cao tốc, trong lòng tôi có chút kinh hoàng. Cảm giác bất an lan tràn toàn thân, không biết mình sẽ gặp chuyện gì, nơi đó nổi tiếng là nhiều quỷ. Khi tôi âm thầm thờ dài thì tay tôi bị một lực khỏe nắm lại, tôi quay đầu qua nhìn liền thấy Khúc Thiên đang nhìn tôi, hơi mỉm cười, nói: “Yên tâm, ở thôn Sầm Gia tôi không đến mức là bất tài.”

Tài xế phía trước vừa nghe chúng tôi muốn tới thôn Sầm Gia liền nói: “Hai người muốn đi thôn Sầm Gia à? Tôi chỉ đưa hai người đến thị trấn.”

Thôi thấy Khúc Thiên nhú mi nhưng cũng không nói gì thêm.

Lúc sau, quả nhiên chúng tôi bị ném ở thị trấn XX, nghe nói từ nơi này đến thôn Sầm Gia còn mười mấy dặm đường. Mười mấy dặm không phải là cũng phải đi sao, cho dù hôm nay tôi mặc đồ thể thao nhưng cũng không đến mức thật sự phải đi mười mấy dặm chứ? (dặm TQ ~ 500m)

Tôi thật sự không vui vẻ, đứng nhìn nhỏ ở ven đường. Khúc Thiên không chút lúng túng, bắt đầu tìm xe đi tới thôn Sầm Gia. Ban đầu anh ta tìm vài chiếc taxi nói tới thôn Sầm Gia nhưng tất cả đều không đi, sau đó anh ta liền thay đổi đối tượng, đi tìm vài chiếc xe ba bánh (quê chúng tôi có loại xe đặc biệt này chạy ở nông thôn), nói muốn tới thôn Sầm Gia.

Hỏi vài tài xế mới có một người đồng ý đi, còn nói chỉ đưa đến cửa thôn.

Lên trên xe tôi liền nhú mày, trên ghế dính đầy bụi đất, dùng khăn giấy lau rất nhiều lần mới ngồi xuống được.

Khúc Thiên thấy hành động này của tôi liền bĩu môi, nói: “Kỹ tính như vậy sao không mặc đồ thể thao tới màu đi.”

“Anh không cần giặt quần áo anh đương nhiên mặc kệ.” Đừng cho là tôi không biết. Gã Sầm Tổ Hàng này nhiều năm là quý như vậy vĩnh viễn chỉ có bộ quần áo kia. Còn mấy ngày nay anh ta dùng thân thể Khúc Thiên, mỗi khi thay quần áo đều cứ ném vào chậu giặt đồ, không hề giặt. Cũng may bình thường Khúc Thiên là một người tương đối chú trọng hình tượng cho nên anh ta có rất nhiều quần áo, cũng đủ cho Sầm Tổ Hàng mặc cả tuần.

Xe lắc lư chạy về hướng thôn Sầm Gia. Tuy rằng đường được đổ bê tông nhưng tôi vẫn thấy ngồi trên xe thật không thoải mái.

Khúc Thiên ngồi đối diện tôi im lặng một hồi lâu, rồi đột nhiên hỏi: “Nhà Khúc Thiên có tiền không?”

“Sao tôi biết được? Tôi với anh ta không thân. Anh nên đi hỏi Lệ Lệ, hình như hai bọn họ đã ra mắt hai bên gia đình.”

“Được, mấy ngày nữa tôi sẽ tới nhà Khúc Thiên xem sao, nếu có tiền tôi sẽ mua một chiếc xe tốt.”

Người này đã chiếm thân thể con cái nhà người ta, vậy mà còn nghĩ muốn hưởng thụ tài sản nhà người ta nữa.

Xe ba bánh lắc lư, cuối cùng cũng ngừng lại ở cuối đường bê tông. Tôi từ trên xe nhảy xuống, trước mắt là một cây đa cổ thụ cao lớn, dưới gốc cây có một cái miếu.

Lúc này đã tới gần giữa trưa, có hai ông già trông miếu đang chuẩn bị về nhà, thấy chúng tôi xuống xe, bọn họ lại tò mò nhìn mấy lần.

Khúc Thiên vừa xuống xe liền nói: “Bác à, chúng cháu ở thành phố tới chơi, đến nhà bác xin bữa cơm được không?”

Ông già kia cười ha hả nói: “Được. Hai cháu là đi chơi à? Ai da, nhưng chỗ này không tốt để chơi. Đi, đi tới nhà bác, bác sẽ kể cho các cháu về thôn quý này. Mấy năm nay người trẻ tới đây chơi quả thật không ít.”

Khúc Thiên vừa dậm chân bước đi, tôi liền kéo ống tay áo anh ta, nhỏ giọng nói: “Cứ như vậy đi theo người ta sao? Lỡ như...”

“Người nơi này không phức tạp như cô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2

Lòng vòng theo ông bác kia một hồi liền đến trước cổng một ngôi nhà. Tôi thấy cách cổng chừng mười mét có một rặng trúc xanh tươi, nhìn không được nói: “Trúc ở đây thật đẹp, trước cửa nhà có gió thổi trúc thanh, rất nên thơ.”

Khúc Thiên cười lạnh, nói: “Đó là dùng để ngăn sát khí từ góc nhọn của ngôi nhà đằng kia. Đây là một cách, nhưng chỉ để cầu bình an chứ không phải cầu tiền tài.”

“À ha, không nhận ra cháu còn am hiểu cái này.” Ông bác kia nói.

“Hiểu chút ạ.” Khúc Thiên nói, rồi đi theo bác kia vào nhà.

Ông bác kia nói: “Thôn Sầm Gia kia vốn dĩ chính là một phong thủy thế gia, sau không biết vì chuyện gì, có lẽ do mâu thuẫn trong giới, toàn bộ người trong thôn trong một đêm đều chết hết. Nghe nói bên trong tất cả đều là quý, từ chỗ chúng tôi ở đây, đôi khi vào buổi tối có thể thấy có ánh sáng ở trong thôn.”

Vào trong nhà ăn cháo, tôi chỉ lo ăn. Từ sáng sớm đã đói bụng, hơn nữa ngồi trên chiếc xe ba bánh kia thật sự không thoải mái.

Khúc Thiên lại nghe được một ít thông tin. Rằng đi vào trong thôn Sầm Gia kia phải đi ra trước khi trời tối, nếu không thì cơ bản đều sẽ chết ở bên trong, nếu không chết thì cũng sẽ bị điện.

Khúc Thiên chỉ hơi mỉm cười, không nói gì.

Nhà này chỉ có ông bác cùng vợ mình ở, cho nên mọi thứ đều rất đơn giản. Lúc này vợ ông không ở nhà, chỉ có một mình ông nên cứ lăm nhăm nói rất nhiều.

Nghe ông ấy nói xong thì đã tới 3 giờ chiều, Khúc Thiên nói muốn vào thôn thì ông bác liền can ngăn: “Hay ngày mai hãy đi, giờ đã muộn rồi, lúc đi ra có khi trời đã tối.”

Khúc Thiên chỉ cười cười, đem 20 đồng đặt lên trên bàn.

Tôi đi phía sau anh ta, nói: “Này, hay là chúng ta ở lại đây một đêm đi.”

Khúc Thiên sau khi đi xa khỏi ông bác kia một lúc mới nói: “Cô cho rằng ông già kia thật sự muốn giữ chúng ta ở lại sao? Mấy năm nay người tới thôn kia tìm quý có rất nhiều, bọn họ ở thôn này liền dựa vào việc cung cấp ăn uống, dùng chân nghỉ trọ để kiếm tiền. Ông ta nói với chúng ta nhiều chuyện như vậy chính là để chúng ta ở lại nhà ông ta một đêm, ông ta sẽ có thêm tiền.”

Về lý do này, quả thật tôi không nghĩ tới.

Từ thôn này tới thôn cũ kia khá xa, hơn nữa không phải đường bê tông mà là đường đất. Có điều trên đường đất này lại không có chút lầy lội nào, không hề giống thôn vừa rồi.

“Nơi này không mưa à?” Tôi tò mò hỏi.

“Bên ngoài mưa rất to thì mới có nước lọt vào được.”

“Nơi này thật sự có quý sao?”

Tôi hỏi khiến Khúc Thiên cau mày, anh ta im lặng một chút mới nói: “Không phải.”

“Đây là nhà anh?”

“Đúng vậy?”

“Lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh ta không trả lời tôi mà ngồi xổm xuống xem xét một cục đá được che bởi miếng vải đỏ. Có cơ quan!

“Không phải, nơi này không phải... Thầy phong thủy kia đã thay đổi nơi này.”

Tôi không hiểu lắm, đi theo anh ta len qua những ngôi nhà xây bằng gạch xanh, vòng vài vòng, tới bốn giờ rưỡi mới tới một cây đa cổ thụ.

Phía dưới cây đa cổ thụ có mấy khối hình trụ có hoa văn bên trên, khối hình trụ này dường như được làm bằng giấy.

Tôi cúi xuống nhặt một khối để xem loại giấy này, còn chưa kịp hỏi đây là cái gì thì Khúc Thiên đã nói: “Đây là da người.”

Da người? Tôi hóa đá, toàn thân cứng đờ.

Khúc Thiên đang xem xét cái miếng ở dưới gốc đa, quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Còn không ném đi, định lấy làm kỷ niệm?”

Lúc này toàn thân tôi đã lạnh run, đem vứt đám da người kia đi. Sau đó lau lau mấy ngón tay vào quần áo mình: “Sao lại có da người ở đây? Đã vậy lại còn... rất nhiều.”

Tôi nhìn đống da người trên mặt đất kia, có lẽ là toàn bộ da của một người.

Khúc Thiên nói tôi sẽ thấy xa lạ đối với thế giới của anh ta, khiến tôi cũng biết tôi và anh ta tuyệt đối không phải là người ở cùng một thế giới. Anh ta nói với tôi, da người kia là đến từ một đạo pháp có tên là nhân thuế*. Dùng dương khí tu luyện Điều long đại lương**, tu luyện để dương khí đánh vào người, cứ như vậy tiếp tục sẽ lột được cả tầng da, khiến cho người ta trẻ mãi cả đời. Đây có thể gọi là một đạo pháp khiến người ta trẻ mãi không già. Nhưng hậu quả cũng rất tàn nhẫn, một khi đã lột một lần thì cả đời đều phải làm như vậy, nếu không sau khi hiệu lực mất đi thì trong nháy mắt sẽ biến thành già.

*nhân thuế: người thoát xác giống như ve sầu thoát xác.

**Điều long đại lương: Từ này trong truyện gặp nhiều lắm mà mình không tra rõ nghĩa được, để yên vậy nhé.

Chờ đến khi tôi thoát được sự khủng bố bởi chuyện da người kia, nhìn tới ngôi đèn phía trước, một quả cân đã bị cạy ra, phiến đá bị dịch sang một bên mở ra một lối đi, anh ta cầm đèn pin chuẩn bị đi xuống.

==

Sant: Những truyện kiểu này có nhiều từ mới, nhiều thứ phải tìm hiểu nên tốc độ dịch hơi chậm nha mọi người. Mình sẽ cố gắng cách ngày sẽ có chương mới:3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-1

Tôi kêu lên: “Sẽ không phải xuống đó chứ?”

“VẬY CÔ CỨ Ở LẠI ĐÂY ĐI, TÔI ĐI XUỐNG.”

Ở một nơi đầy quý như này, đợi một mình hay cùng người khác tới chỗ nguy hiểm? Ít nhất thì cũng có bạn, tôi lựa chọn cái sau. Cho nên tôi bước nhanh chạy theo anh ta.

Đèn pin quả thật rất sáng, huyết mộ phía dưới được chiếu sáng choang.

Bốn phương tám hướng vây quanh huyết mộ này đều thấy đạo phiên*. Nhà tôi có rất nhiều loại sách này, đương nhiên tôi biết đạo phiên. Nhưng ở trong mắt tôi, những đạo phiên đó cũng chỉ là đồ trang trí thôi.

*đạo phiên (道藩): Mình tìm không ra được là cái gì, theo mô tả có lẽ là sách về phong thủy các thứ, bạn nào hiểu hơn thì cmt chỉ giúp mình nhé.

Một bóng người đột nhiên lướt qua cửa, tôi cả kinh kêu lên: “Này, đi đâu gọi tôi với!” Tôi cũng không nên ở chỗ này một mình, hơn nữa Khúc Thiên là có ý gì? Bảo tôi tiến vào nhưng lại bỏ đi ra ngoài, chẳng lẽ anh ta định nhốt tôi ở nơi này sao?

Tôi bắt đầu thấy hoảng hốt, cho nên khi cánh tay bị kéo khiến tôi theo bản năng kêu lên: “Á!”

“Yên nào!” Bên tai tôi truyền tới giọng của Khúc Thiên. Tôi ngẩng người, nhìn về màn đen bên ngoài cửa kia, lại nhìn Khúc Thiên ở bên cạnh: “Vừa rồi đi ra ngoài... không phải anh?”

“Là NGUY HOA! Cô như vậy hay là cô chạy theo hắn, hiện tại tình hình của hắn thì cần nhất là kiếm gì đó ăn. Cô thật sự là đồ ăn không tôi đâu.”

Tôi nghe không hiểu được mấy, nhưng tôi cũng có thể lý giải được một chút. Hắn bóng đen tôi thấy vừa lao đi là một ác quỷ rất lợi hại, Khúc Thiên còn biết hắn. “Hắn là ai?”

Khúc Thiên thấy tôi đã bình tĩnh lại liền buông tôi ra. Ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú vào một khối thi thể ở dưới, Khúc Thiên không ngẩng đầu lên, trả lời tôi: “Là kẻ luyện hóa tiểu quý. Còn tôi cũng chính là bị hắn luyện hóa thành tiểu quý. Có điều thật đáng tiếc, trình độ của hắn còn không khống chế được tôi. Sợ bị phản phệ mới đồng ý đem tôi tìm Minh hôn.”

Đầu tôi vẫn rất mờ mịt không hiểu, chuyển hướng đề ý tới thi thể anh ta đang nhìn. Đó là thi thể một ông già, nhìn qua chắc cũng bảy tám chục tuổi, mặt đầy nếp nhăn. Ông ta nằm trên mặt đất, trong tay còn một túm cây tơ hồng.

Khúc Thiên đứng dậy, nói: “Da người bị lột ở bên ngoài chính là của ông ta. Khi không có điều long đại lương thì ông ta cũng chỉ có thể có cái dạng này.” Anh ta nói rất bình tĩnh nhưng tôi thấy anh ta lấy ra kiếm gỗ đào, ánh mắt dần dần thay đổi. Sau đó anh ta dùng thanh kiếm gỗ đào đâm vào vị trí trái tim của thi thể kia, miệng tức giận nói: “Mày cũng có ngày hôm nay! Mày hại toàn bộ thôn! Mày hại chết mọi người! Con mẹ nó, vì sao mày lại muốn luyện tiểu quý! Đồ đáng chết, tao sẽ cho mày biết ném thứ trái tim người yêu của mình là cái tư vị gì! Sầm Quốc Hưng! Tao cũng không tin tao không tìm thấy nhà của mày! Tao muốn xem rốt cuộc mục đích của bọn bay là cái gì? Là cái gì mà đáng giả phải đem toàn bộ thôn Sầm Gia chôn cùng!”

Tôi dần dần lui về phía sau, trong mắt tôi, Khúc Thiên giống như đã nổi điên. Tôi sợ quá, nếu thần trí anh ta không rõ, nếu thấy tôi liệu có dùng kiếm đâm tôi không? Có phải tôi cũng sẽ giống như thi thể kia, bị anh ta đâm nát bét?

Tôi thối lui tới bên cạnh cửa vào, xoay người chạy lên trên. Nhưng khi tôi vừa bước chân ra bên ngoài thì toàn thân cứng đờ, bởi vì tôi vừa thấy một cảnh cả đời này tôi không thể quên được.

Trong không gian tối tăm, một thiếu niên tỏa ra ánh sáng mờ mờ nhìn tôi. Đôi mắt của hắn rất kỳ quái, cảm giác giống như người mù nhưng tôi lại cảm thấy hắn trông thấy tôi. Quần áo trên người hắn rất kỳ quái, giống như kiểu của thập niên 30, 40 mà tôi thấy trên TV. Hắn chậm rãi cử động tay chân, động tác rất cứng đờ. Trục giác nói cho tôi biết, hắn chính là NGUY HOA mà Khúc Thiên vừa nói.

Hắn cứng đờ đi tới, một bước, hai bước... Tôi xoay người nhìn Khúc Thiên vẫn đang đắm thi thể bên trong, anh ta mắng chửi gì tôi nghe không rõ. Còn phía trước, quý kia đang hướng đi về phía tôi.

Tôi sợ hãi đến mức không cử động được, có cảm giác mình không còn khống chế được thân thể mình. Vì cái gì mà tôi phải đến đây gặp cảnh này? Nếu không phải cái hộp khóa chết tiết kia thì tôi còn đang ở nhà đọc truyện trên Gác Sách. Vậy mà lúc này lại ở đây, cả trước cả sau đều có quý tấn công. Tôi biết phải lựa chọn thế nào? Không có đường ra sao?

Ngụy Hoa đi từng bước một tới gần tôi. Động tác của hắn rất chậm, cũng rất cứng đờ. Nếu tôi muốn chạy trốn thì hẳn chắc chắn không thể đuổi kịp tôi, nhưng lúc này tôi không có cách nào khống chế được cơ thể mình.

Tôi nghĩ tới câu ngày thường mọi người hay nói, “sợ tới mức hồn bay phách lạc” có phải chính là tình cảnh hiện tại của tôi? Tôi hiện tại thật sự là đã sợ hãi tới mức không kêu lên được.

Ngay khi thiếu niên sắp tới gần tôi, Khúc Thiên vọt lên trước mặt tôi, đem theo thanh kiếm gỗ đào còn dính thịt chắn ngang trước mặt: “Ngụy Hoa? Còn ký ức không? Còn biết tao là ai không?”

Ngụy Hoa dừng bước chân, sau đó liền cứ như vậy yên lặng rồi đi. Thật sự là cứ như vậy rồi đi à. Tại sao lại như vậy, rốt cuộc gút mắt giữa bọn họ là gì?

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Hai chị em nhà kia quá nhân từ rồi. Nếu là ta, sẽ trực tiếp giết Sầm Quốc Hưng cùng Ngụy Hoa, thiêu sạch sẽ liền không có nhiều chuyện như vậy.”

“Vậy sao anh còn thả quý kia đi?” Phản ứng vừa rồi của quý kia hẳn hẳn tuyệt đối không phải là đối thủ của Khúc Thiên.

Khúc Thiên im lặng một chút, rồi nói: “Thả hắn đi, người nhà hắn sẽ liên hệ với hắn. Tôi muốn tìm ra sự tình năm đó thì phải thông qua hắn.”

Nói xong, hành động tiếp theo anh ta làm đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của tôi đối với thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2

Anh ta lấy một tờ giấy từ trong hòm thuốc rơi trên mặt đất, vuốt vuốt một chút, xé xé một chút liền xuất hiện một hình người bằng giấy. Sau đó mở người giấy ra, là bốn hình người bằng giấy chồng lên nhau.

Tôi dựa vào tường, không dám nói chuyện, hiện tại dù muốn đi ra ngoài tôi cũng không dám. Khi thấy anh ta làm người giấy, tôi còn nghĩ có phải anh ta định hóa vàng mã cho người chết đang nằm đây, nhưng lại là ngoài dự kiến. Anh ta đem la bàn của mình đặt ở trên mặt đất, sau đó đem mấy người giấy dựa theo hướng chỉ của la bàn đặt theo vị trí đặc thù nào đó, rồi không niệm niệm cái gì, một ngón tay chỉ ra như kiếm, bộ dáng rất giống các đạo sĩ trên TV, sau đó ngón tay từ từ đưa lên. Những hình người giấy nhỏ kia từ từ to ra! Rồi đứng lên! Thật sự là chúng tự đứng lên!

Bất kể vật lý hay khoa học gì đều không thể giải thích được hiện tượng này. Nếu nói người giấy đứng lên là hiện tượng hút tĩnh điện gì đó, vậy còn người giấy từ từ biến to ra thì giải thích như thế nào? Hơn nữa những người giấy kia còn nâng thi thể trong hòm mộ này, sao có thể như thế được?

Khúc Thiên tìm kiếm một số đồ vật rơi vãi trên mặt đất, sau đó nhặt lấy la bàn của mình rồi đi theo người giấy ra ngoài. Còn không quên quay đầu lại nhìn tôi: “Đi ra thôi.”

Tôi đã cả kinh, miệng nói không ra lời.

Vậy mà Khúc Thiên lại nói: “Có như vậy đã giật mình rồi sao? Trên TV so với cái này còn thần bí hơn rất nhiều.”

Dù thần bí hơn thì cũng là trên TV, hiện tại tận mắt tôi nhìn thấy thì đây vẫn là chuyện không giống như nhận thức của tôi. Chuyện này có thể khiến tôi không giật mình được sao?

Sau khi tôi đi theo bọn họ ra ngoài, Khúc Thiên dùng một lá bùa vẽ trong không khí vài cái, vung lên, lá bùa liền tự bốc cháy, rồi anh ta ném về phía thi thể đang được mấy người giấy đặt ở một bên. Cùng lúc đó, những người giấy kia cũng bốc cháy theo. Không biết là bởi thi thể kia đã sớm hong gió hay là bởi đạo pháp của Khúc Thiên, thi thể kia cũng bốc cháy theo, chiếu sáng đám lá cây khô vốn bị bóng tối che mất.

Ánh lửa phá vỡ sự tối tăm ở nơi này. Mặt trời đã xuống núi, chỉ còn một chút tia sáng mờ ảo nơi xa xa, tôi nhìn ánh lửa trước mặt, hỏi: “Thôn bên kia liệu có ai nhìn thấy bên này bị cháy, lại đi báo cháy không?”

“Sẽ không, không có cảnh sát nào quan tâm tới chuyện xảy ra trong thôn Sầm Gia này.”

Vì cái gì mà cảnh sát mặc kệ? Nơi này không phải cũng là phạm vi quản lý của bọn họ sao? Hơn nữa ngay bên kia cũng là một thôn khác, nơi này không phải quá hẻo lánh. Sầm Gia! Ấn tượng của tôi với nơi này càng ngày càng thần bí.

Khúc Thiên vừa nói xong thì cây đa cổ thụ kêu xào xạc, giống như có gió mạnh thổi tới. Nhưng tôi đứng ở đây một chút cũng không cảm nhận có gió thổi. Đây là chuyện gì? Có quỷ tới?

Khúc Thiên đi tới dùng kiếm gỗ đào gạt lá cây trên mặt đất ra cách ra khỏi đám cháy. Tôi nhìn đồng lửa, sợ anh ta không kịp gạt, liền chạy nhanh cũng dùng một nhánh cây hỗ trợ.

Sau khi gạt đám lá cây ra khỏi đám cháy, Khúc Thiên vỗ vỗ vào cây đa cổ thụ, nói: “Khi còn nhỏ tao rất thích leo lên mây, rất nhiều bạn bè của tao đều leo lên trên mây. Vậy chục năm qua mây cũng thấy buồn chán lắm nhỉ.”

“Nó nghe hiểu được sao?” Tôi nhìn cái cây. Những nhánh cây đã không còn lay động, âm thanh kia cũng ngừng lại. Thật giống như nó có linh tính. Cây đa đã to như vậy, hẳn có thể đã thành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-1

Khúc Thiên gật gật đầu, nói: “Nó nghe hiểu được, vẫn luôn hiểu được.”

Hóa ra cái cây cổ thụ này đúng thật đã thành tinh.

Chờ khi ánh lửa kia dần dần tắt đi, bầu trời đã hoàn toàn tối. Tôi nhìn bốn phía, mọi đồ vật dưới ánh trăng mờ lung lường như đều giống quỷ.

Tôi sợ hãi hỏi: “Khúc Thiên, hay là chúng ta quay về đi. Trời tối thế này, liệu có thể...”

“Đi thôi, có điều không phải quay về mà là đi giải trận pháp. Mật trận bị hủy hoại rồi, như vậy trận pháp này không cần giữ nữa.”

“Là cái gì?”

“Cứ đi theo đi, không thì quỷ sẽ đuổi kịp bắt cô đi mất!” Giọng Khúc Thiên không quá tốt, tôi không biết vì cái gì mà dường như anh ta không thoải mái. Nơi này là nhà anh ta, nói không chừng quỷ xuất hiện ở đây thì anh ta đều quen biết.

Tôi theo sau anh ta đi về phía trước dưới ánh trăng, nhìn Khúc Thiên bên cạnh, kỳ thật cảm giác anh ta cũng rất soái. Nếu như lúc này là cùng anh ta đi dạo ở hàng cây nhỏ trong khuôn viên trường thì cảm giác hẳn là không tồi. Nhưng là như thế nào lại đang ở nơi đây quỷ...

Mà nghĩ tới, nếu đang ở trường học thì không chừng sẽ có người nhìn thấy, sau đó mọi người sẽ cho rằng cô chính là thủ phạm khiến Khúc Thiên và Lê Lê chia tay.

Đi chừng hơn mười phút, anh ta ngừng lại, lật một bụi cỏ ra, có một tấm vải đỏ nho nhỏ trên tảng đá, anh ta dùng ngón tay vẽ vẽ gì đó trong không khí.

Động tác rất nhanh, tôi chưa thấy được rõ thì đã kết thúc. Sau đó anh ta kéo miếng vải đỏ trên tảng đá, thở dài một cái, nhìn về phía cây đa cổ thụ. Trong không khí tĩnh lặng, tôi hoàn toàn không chuẩn bị tinh thần chút gì thì đột nhiên có một tiếng rống to: “A! Sầm Tổ Hàng ta đã quay về! Ta sẽ cho người tính kế khiến Sầm Gia chết thảm phải xuống địa ngục!”

Nghe anh ta hét lớn như vậy, tôi giật mình lui về sau một bước. Tôi cảm giác được người đàn ông trước mặt tôi thật sự không phải là Khúc Thiên, mà là người đàn ông tên Sầm Tổ Hàng. Khí thế kia, cảm giác kia giống hệt lúc anh ta cầm kiếm đâm vào thi thể. Cảm giác như phát điên rồi.

Lui được hai bước, cảm giác chân không nhấc nổi nữa, tôi liền bị ngã lộn quay.

Cầu huyết cũng được, nhảm chán cũng thế, trong thực tế bị ngã thật sự rất đau. Chờ khi tôi từ mặt đất chống tay đứng lên được thì chân đã rất đau.

Khúc Thiên cau mày, nhìn tôi, nói: “Hiện tại tôi thật hối hận, như thế nào lại gặp phải cô? Nếu là một người đàn ông ký vào Minh hôn thì đã không có nhiều phiền hà như vậy.”

Tôi trừng mắt với anh ta một cái nhưng không dám nói gì, chân còn rất đau. Khoan đã, anh ta vừa nói cái gì? Đàn ông ký vào Minh hôn? Hóa ra anh ta có khuyên hương là gay a. Chẳng trách anh ta nói sẽ không để ý sau này tôi có kết hôn hay không. Nói không chừng anh ta căn bản không thể xx, cho nên mấy đêm kia anh ta cũng chỉ sờ tôi. Sầm sờ toàn thân tôi nhưng cũng chỉ là sờ.

Chỉ là, suy nghĩ này tôi không dám nói ra, bộ dáng nổi điên của anh ta quả thực rất đáng sợ. Hơn nữa hiện tại còn đang ở trong thôn, nếu muốn trở về thì

tôi còn phải dựa vào anh ta.

Khúc Thiên ngồi xổm người xuống, nói: “Lên đi, tôi cõng cô.”

Tôi do dự một chút, tuy rằng khi tham gia các hoạt động ở trường tôi cũng từng leo lên lưng các bạn nam, nhưng quan hệ giữa tôi và Khúc Thiên... quả thực rất xấu hổ.

“Nhanh lên, nơi này cho dù không có quỷ thì cũng có nhiều âm khí, rất dễ xảy ra chuyện.”

Lần này tôi không còn nghĩ nhiều, liền bò lên lưng anh ta. Cho anh ta cõng một chút sẽ không chết nhưng quỷ mà tóm một cái tôi có thể sợ mà chết.

Hai tay anh ta nâng đùi tôi khiến tôi đỏ mặt, tự nhủ trong lòng đây chỉ giống như bạn bè cõng nhau. Nhưng quả thật vẫn rất nôn nao, tim vẫn đập mạnh hơn.

Anh ta cõng tôi, khi nhảy qua một cái hố, tôi bị quán tính liền nhào ôm lấy lưng anh ta. Sau đó tôi kinh sợ, buột miệng kêu lên: “Đồ vô tâm!”

Khúc Thiên cười một tiếng, nói: “Người chết làm gì có tâm.”

Tôi lặng đi một chút. Dưới ánh trăng, anh ta cõng tôi nhưng tôi không chút nào cảm thấy lạnh lẽo, chỉ có sợ hãi thật sâu. Cõng tôi chính là một người chết...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-2

Phía sau trường học chúng tôi là một tiểu khu cũ kĩ, đồng thời cũng rất nhỏ. Nơi này chủ yếu để cho sinh viên thuê, cho nên chuyện ma quỷ xưa giờ không ngừng phát sinh. Nơi nào có sinh viên đều sẽ có chuyện ma quỷ.

Đàm Thiên ở phòng vẽ đã thì thầm với tôi, ban đầu hỏi tôi có phải đang ở ngoài hay không. Lần trước rõ ràng tôi nói với cô ấy là chuyển ra ngoài, không biết vì cái gì cô ấy vẫn hỏi như vậy.

Sau khi tôi xác thực, cô ấy mới nói với tôi: “Bạn nữ duy nhất trong nhóm tranh sơn dầu kia, cô ấy thuê phòng trọ, mỗi ngày 1 giờ rưỡi đêm đều nghe được có người gõ cửa. Thời gian đầu cô ấy còn ra mở cửa, nhưng bên ngoài không có ai. Liên tiếp vài đêm đều như vậy khiến cô ấy không dám đi mở cửa nữa. Khả Nhân, cậu nói đó có phải là quỷ không?”

Có phải quỷ hay không tôi thật đúng là không xác định được. Tôi có quen với quỷ, chính là Khúc Thiên, không, là Sầm Tổ Hằng. Nhưng anh ta cũng không làm chuyện đi gõ cửa nửa đêm nhà người ta.

“Không phải đâu, là ai đùa dai thôi.” Trên thế giới lấy đâu ra nhiều quỷ như vậy. Hơn nữa tôi từ nhỏ đến lớn, trừ khi hồi nhỏ thấy một cậu bé đi trong mưa không bung dù, người khác dường như đều không thấy cậu ta, còn lại thì tôi chưa thấy bất kỳ chuyện ma quỷ nào.

Khúc Thiên tôi biết anh ta là quỷ, cũng biết anh ta không có tâm, nhưng trong tiềm thức tôi cũng không coi anh ta là quỷ.

Nếu không phải biết được chuyện của anh ta thì có lẽ căn bản tôi không nghĩ rằng anh ta là quỷ. Anh ta thật sáng suốt khi mượn thân thể người khác, hơn nữa còn là một thầy phong thủy, có thể lấy la bàn quỷ.

Đàm Thiên vỗ vỗ tôi: “Suy nghĩ cái gì thế? Gọi cũng không nói.”

“Không có gì?”

“Vậy đêm nay cô có đi không?”

“Tôi phòng cô bạn kia chơi. Rất nhiều người đi, lại còn có cả mấy bạn nam mai phục ngoài cửa, nếu có người đùa dai thì sẽ đánh cho một trận.”

“Cái này... chắc tớ không đi được.” Nếu là trước đây thì tôi chắc chắn sẽ đồng ý, tôi cũng chỉ là một sinh viên bình thường, khi nhàm chán cũng muốn tìm hiểu chuyện ma quỷ.

Nhưng hiện tại khi tôi đã biết được vài thứ, lúc này tôi liền bắt đầu sợ hãi.

“Đi đi! Nghe nói Khúc Thiên cũng đi, hình như cậu ta học được chút phong thủy ở đâu ấy, rất ngầu.”

Anh ta nói rằng mình học một chút phong thủy sao? Chính mắt tôi nhìn thấy trình độ anh ta siêu cấp trâu bò. Nếu anh ta cũng đi, như vậy hẳn chuyện này

sẽ được hóa giải. Do dự một chút rồi tôi gạt đầu.

Buổi chiều, về lại căn phòng trọ kia, Khúc Thiên không ở nhà. Chúng tôi gặp nhau ở phòng rất ít, anh ta cũng không tới trường học, không biết rốt cuộc anh ta bận rộn làm gì. Tôi ngồi trên giường, mở notebook, nhớ tới lời nói của Khúc Thiên ở Sầm Gia hôm đó, mục đích của anh ta chính là tìm người đã hãm hại sau lưng Sầm Gia, đó hẳn là một chuyện lớn. Cứ miên man nghĩ, thời gian qua đi rất nhanh. Đàm Thiển gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi đang ở đâu, suýt chút nữa tôi đã nói ra địa chỉ, may mà nhanh trí nói: “Cậu ở dưới chò, tớ tới ngay.”

Nói xong tôi vội vàng ngắt điện thoại, không muốn cô ấy hỏi han thêm.

Trong phòng bạn nữ kia đã có mười mấy người cả quen cả không, trong đó có một cậu bạn rất uy mãnh đang phân công nhiệm vụ. Con gái đều ở trong phòng, có 4 bạn nam bảo vệ, 3 bạn nam khác cầm camera mai phục ở ngoài cửa. Cảm giác thật giống như đang đi phá án.

Tôi thầm hy vọng đây chỉ là hành vi do người quấy rối, đừng xuất hiện ma quỷ gì.

Tôi nhìn Khúc Thiên, anh ta vẫn luôn ngồi ở một bên không nói gì, chăm chú xem la bàn trong tay.

Tôi vừa mới đứng dậy định tới chỗ Khúc Thiên thì Đàm Thiển kéo tôi lại, dùng ánh mắt ý bảo tôi nhìn về phía bên kia. Ngoài cửa có hai cô gái bước vào, đêm nay như thế nào mà Lệ Lệ cũng tới.

Tôi nhanh chóng lùi về, tự nhiên sao lại có cảm giác chột dạ?

Lệ Lệ cũng không nói chuyện với Khúc Thiên, chỉ ngồi ở đối diện nhìn Khúc Thiên.

Mặt Khúc Thiên có chút không vui, thu la bàn, đi về phía nhà vệ sinh. Lúc này điện thoại của tôi bỗng vang lên, giữa không gian đang tương đối yên tĩnh này tiếng kêu làm dọa không ít người, rốt cuộc tất cả mọi người đều ở đây tìm quý, đột nhiên có tiếng kêu quả thật rất giật mình.

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra, nói: “Xin lỗi mọi người.” Sau đó liền cầm điện thoại đi vào phòng bếp.

Tôi còn đang nhìn thông báo trên màn hình, Khúc Thiên? Không phải anh ta vừa đi toilet sao?

Tôi còn đang thắc mắc, chưa kịp nghĩ ngợi gì, cánh tay đã bị một lực kéo lấy. Quá đột ngột khiến tôi kêu lên, nhưng âm thanh còn chưa kịp phát ra đã có một bàn tay bịt lấy miệng tôi, một giọng nói vang lên bên tai tôi: “Kêu cái gì?”

Anh ta buông tay ra, tôi vội vàng xoay lại, phía sau thật đúng là Khúc Thiên, còn chúng tôi đang ở trong toilet nhỏ nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-1

Anh ta ngắt điện thoại, tôi cũng nhanh chóng làm theo, không thể để người khác nghe được tiếng động gì. Tình huống này thật sự không cách nào giải thích.

Khúc thiên nhỏ giọng nói: “Cô rồi đi trước đi. Nơi này thật sự có quý.”

“Sao anh lại biết? Không phải còn chưa xuất hiện sao?”

“Người sống trong tử ốc*, người ta không tới gõ cửa mới là lạ.” (*tử ốc: nhà chết)

“Tử ốc là cái gì?”

“Đầu ra nhiều chuyện thế, chạy nhanh rồi đi đi.” Anh ta nói xong liền đi mở cửa toilet, tôi nhanh tránh ở phía sau cửa, không thể để người khác nhìn thấy tôi được.

Anh ta dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Ngôi nhà này trừ cửa chính ra chỉ còn cửa thông gió rất nhỏ trong phòng. Đây giống cái gì? Phần mộ.”

Tôi kinh ngạc một chút, phần mộ? Vừa rồi tôi quả thật không chú ý.

Sau khi Khúc Thiên ra khỏi toilet ba bốn phút tôi mới đi ra ngoài.

Bên ngoài đã có hai bàn chơi tú, Khúc Thiên cũng có ở trong đó. Anh ta là một ông lão 60 tuổi vẫn còn chơi tú với đám trẻ?

Tôi nhìn phòng khách, không có ban công, không có cửa sổ, duy nhất là cửa chính đã đóng lại. Ngôi nhà này có hai phòng, trong đó có một phòng đã bị

khóa, hẳn là chủ nhà phía trước dùng để chứa đồ vật. Còn một phòng khác vẫn mở, đó là phòng ngủ, được bày trí rất nữ tính. Phòng này không có cửa sổ, chỉ có trên cao cao bức tường kia có một cửa thông gió nhỏ cỡ 8 tờ giấy. Trên cửa thông gió có lớp chống trộm, mà cô gái ở phòng này có lẽ thấy lớp chống trộm kia khó coi nên dùng một búp bê bằng vải hình con thỏ treo ở đó.

Như vậy xem ra, ngôi nhà này thật sự rất giống phần mộ. Trong lòng tôi phát lạnh, đi tới bên cạnh Đàm Thiên, dựa vào gần cô ấy, nói: “Chúng ta về trước đi. Tớ sợ...”

Một cậu bạn cao to liền nói: “Sợ cái gì? Chúng ta ở đây có nhiều người như vậy.”

Cậu ta vừa dứt lời liền có một trận đập cửa dồn dập, tất cả mọi người đều cả kinh ngây dại. Lòng tôi lại càng kinh hoàng, người cửa là quỷ trở về sao? Nơi này vốn dĩ chính là địa bàn của nó, nó có thể tức giận hay không? Chúng tôi ở chỗ này liệu có bị nguy hiểm?

Tôi còn đang miên man suy nghĩ, Khúc Thiên vẫn cầm bài trong tay, đi qua, khi tiếng đập cửa vừa vang lên lần nữa thì anh ta đột nhiên kéo cửa ra.

Ngoài cửa, ba nam sinh lén lút liếc nhìn sợ, sau đó bọn họ cười ha hả, nói: “Chúng tớ muốn hỏi một chút, có nước không? Khát nước.”

Tay tôi vẫn nắm chặt, đưa mắt liếc bọn họ một cái, ba người bọn họ chắc chắn là cố ý.

Dường như không chỉ có tôi mà tất cả mọi người đều nghĩ vậy. Mấy bạn nữ la hét bảo bọn họ quay lại mai phục đi, Lệ Lệ lấy một chai nước khoáng ném cho bọn họ.

Khúc Thiên đóng cửa, đã quay lại tiếp tục chơi bài.

Lệ Lệ đi tới bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói anh học phong thủy?”

Khúc Thiên không trả lời.

“Học cái đó làm gì, như vậy rất nguy hiểm.”

Khúc Thiên vẫn như cũ, không trả lời. Ngược lại còn ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi lập tức hiểu ý tứ của anh ta. Đây là muốn đuổi tôi đi. Mà Lệ Lệ cũng theo ánh mắt của anh ta nhìn về phía tôi. Đây cũng không phải chuyện tốt gì, tôi chạy nhanh tới kéo tay Đàm Thiên nói: “Đi thôi, chúng ta đi trước đi.”

“Đi làm gì, hiểm lắm mới có cơ hội xem cái này.”

“Đi đi.” Tôi cầu xin. Dù sao cũng là bạn thân, Đàm Thiên tuy rằng không cam lòng nhưng vẫn đứng dậy định cùng tôi đi trước. Cô ấy đi tới chủ nhà, là bạn nữ nhóm tranh sơn dầu, nói một tiếng, sau đó đi về phía cửa. Khi chúng tôi vừa đi tới cạnh cửa thì tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên.

Đàm Thiên nắm lấy then cửa, quát: “Các cậu còn đùa chưa đủ sao?” Cô ấy chuẩn bị mở cửa thì lại bị Khúc Thiên giữ lấy.

Bộ dáng nghiêm túc của Khúc Thiên khiến tất cả mọi người đều khản trương theo.

“Khúc Thiên!” Tôi nhỏ giọng gọi, trong lòng có cảm giác cực kỳ sợ hãi, trái tim đập mạnh muốn nhảy lên cuống họng, từng sợi tóc đều đã dựng đứng cả lên.

Mấy bạn nữ nhát gan đã ôm lấy nhau. Đàm Thiên cũng nắm chặt cánh tay tôi, lui về phía sau vài bước. Tôi cũng sợ hãi đến mức cảm thấy chân mềm nhũn, cô ấy níu tay tôi như vậy khiến tôi có cảm giác mình sắp đứng không vững.

Bạn nam cao lớn kia lấy ra điện thoại, bấm số gọi đi, có lẽ là gọi cho ba bạn nam mai phục bên ngoài kia. Nhưng chỉ vài giây sau, cậu ta chỉ có thể nói: “Điện thoại không có tín hiệu.”

Khúc Thiên nói: “Nơi này đã thành tử ốc, giống như một phần mộ, sao có thể có tín hiệu được?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-2

Nói xong, anh ta từ trong túi quần jeans móc ra một đồng tiền, dùng thẻ tam son* cầm lấy, sau đó dùng sức gõ mạnh vào cửa phát ra tiếng ‘cộc’. (thẻ tam son: dùng ngón cái và ngón trỏ cầm đồng xu, ngón út thẳng hướng ra ngoài, ngón giữa và áp út áp vào lòng bàn tay)

Sau khi âm thanh này vừa vang lên thì tiếng đập cửa kia cũng biến mất. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khúc Thiên, chờ anh ta giải thích.

Bạn nam cao lớn kia lại lần nữa gọi điện thoại, lần này thì gọi được. Cậu ta nói vào điện thoại: “A lô, ba cậu ở bên ngoài làm gì thế? Sao không giữ người gõ cửa lại?”

Nơi này dù đang có mười mấy người nhưng tất cả mọi người đều im lặng, cho nên có thể nghe được âm thanh từ trong điện thoại phát ra: “Không có ai gõ cửa, bên ngoài không có ai cả, bọn tôi vẫn luôn để ý cánh cửa mà.”

Có bạn nữ kêu lên sợ hãi, tôi bị Đàm Thiên khẽ tì vào, chân mềm nhũn cùng ngồi xuống đất.

Khúc Thiên quay lại, nói: “Không sao rồi, đêm nay nó sẽ không trở lại nữa nhưng đêm mai thì không chắc. Nhà này không thể ở, ngày mai nên dọn đi.”

Cô hái nhóm tranh sơn dầu liền khóc: “Tớ biết là quý mà, tớ biết mà. Khi tớ ngủ nó có nói là tớ cướp phòng của nó.”

Cậu bạn cao lớn kia nói: “Khúc Thiên cũng không thể đuổi nó đi sao? Không phải ai học phong thủy đều có chiêu lợi hại để đuổi quỷ sao?”

“Cũng phải xem có đáng giá hay không. Nhà này không có ban công, không có cửa sổ lớn, không khác gì tử ốc cả. Hiện tại không phải người ta tới quấy rầy Đỗ Từ, là Đỗ Từ tới cướp nhà người ta. Chẳng lẽ lại muốn tôi đuổi chủ nhà đi? Đó là đạo lý gì? Muốn bình an thì mai dọn đi. Sau đó hơn 5 giờ chiều mai hãy mang tiền giấy ra đốt ở ngã tư đường, coi như là tiền thuê nhà trong thời gian vừa qua, như vậy quỷ sẽ không đi theo đòi tiền nữa.”

Đàm Thiên cũng biết cô ấy khiến tôi khuy xuống cho nên nhanh chóng đỡ tôi dậy.

Cô gái mang tên Đỗ Từ kia khóc lóc không nói gì. Cuối cùng vẫn là cậu bạn cao lớn nói: “Khúc Thiên, vậy ba người ngoài cửa nên làm thế nào?”

“Không sao cả. Ai nên về thì về đi, tôi cũng đi về trước.”

Khúc Thiên vừa muốn đi, tôi vốn định đi theo anh ta, ít nhất đi cùng anh ta sẽ an toàn hơn một chút. Nhưng Lệ Lệ phía sau lại gạt tôi ra, tiến đến nắm lấy cánh tay Khúc Thiên, nói: “Khúc Thiên, có thể đưa em về trường không? Em sợ.”

Khúc Thiên tức giận nói: “Có nhiều người đi về trường cơ mà.”

Tôi nhanh chóng suy nghĩ, nếu lúc này tôi và Khúc Thiên đi cùng nhau, sau đó tất cả bọn họ đều có thể nhìn thấy chúng tôi đến cùng một khu, cùng một tòa nhà, nói không chừng còn có thể thấy chúng tôi ở cùng một nhà. Như vậy thì quả thật rất khó để giải thích. Cho nên tôi lập tức cười: “Phải đấy, Khúc Thiên, anh đưa Lệ Lệ về đi.”

Đàm Thiên đột nhiên kéo ống tay áo tôi, nhỏ giọng nói: “Bọn họ chia tay rồi, không phải tớ đã nói với cậu rồi sao?”

Khúc Thiên cũng nhìn tôi, sau đó chậm rãi thở hắt ra: “Đi thôi!” Đương nhiên đó là nói với Lệ Lệ.

Chúng tôi cả đám người cùng đi theo Khúc Thiên ra cửa, kỳ thật rất cả mọi người đều sợ. Đỗ Từ cũng quyết định tới ngủ ở phòng của một bạn học nên cũng cùng chúng tôi rời đi.

Đi xuống nhà liền phải thách nhau đi. Tôi một mình đi về phía tòa nhà cũ kia, không có ai đi cùng hướng cả. Nơi này đã rất cũ, ngay cả đèn đường cũng không còn mấy cái sáng. Tôi đi càng xa bọn họ thì càng cảm thấy sợ, trong đầu đều vang lên tiếng đập cửa kia, lại còn nghĩ tới rất nhiều thứ khác, tưởng tượng quỷ chúng tôi thấy ở trong phần mộ quay về gõ cửa.

Kết quả chân tôi sợ đến mềm nhũn, căn bản không còn đi được. Cuối cùng tôi liền dựa vào tường, ngồi xồm xuống khóc tu tu.

Nhưng đã muộn như vậy, tôi khóc ở chỗ này cũng không có ai để ý tới. Hơn nữa thật sự lúc này tôi cũng không hy vọng có ai khác để ý tới, nếu có người có lẽ tôi sẽ càng thêm sợ hãi, tôi sẽ cho rằng đó là quỷ.

Tôi nhìn bốn phía, vừa rồi còn nghe thấy tiếng đám bạn học nói chuyện, hiện tại một chút âm thanh cũng không có, một chút bóng người cũng không thấy.

Khúc Thiên à, anh mau quay về đi. Tôi bắt đầu hối hận khi bảo anh ấy đưa Lệ Lệ về.

Khi lo lắng người ta sẽ thấy thời gian trôi đi thật sự rất chậm, nhưng dù chậm thì thời gian cũng vẫn trôi đi. Đến khi tôi khóc không ra nước mắt, đã không còn quá sợ hãi như vậy nữa thì Khúc Thiên xuất hiện.

Anh ấy chậm chậm từ bên kia đường đi tới, thấy tôi ngồi xồm dựa vào tường mới thoáng bước nhanh hơn một chút, đi tới hỏi: “Còn chưa về?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-1

Tôi chống vào tường đứng lên, lau nước mắt trên mặt: “Tôi sợ.”

Khúc Thiên cười lạnh: “Hừ, tôi còn tưởng cô đi cùng tôi một chuyến tới thôn Sầm Gia thì lá gan đã được luyện rồi chứ, sao vẫn còn nhát gan như vậy? Đêm nay có gì mà tính, ở thôn Sầm Gia kia mới khủng bố.”

Anh ta vừa nói vừa đi lên lầu, tôi vội vàng chạy nhanh theo. Nếu là một mình, tôi e rằng ngay cả gan đi lên lầu tôi cũng không có.

Tôi đi sát phía sau Khúc Thiên, nhưng lại không dám nắm tay anh ta.

Khi tôi nhìn đến tay anh ta lại bị ý niệm của mình dọa sợ. Thế nhưng tôi lại muốn nắm lấy tay anh ta! Vì cái gì mà tôi muốn nắm tay anh ta nhỉ? Bởi vì tôi sợ hãi? Tôi sợ hãi cái gì? Sợ quý? Nhưng Khúc Thiên không phải là quý sao? Hơn nữa anh ta lại còn là một quý rất lợi hại.

Lên tới lầu, Khúc Thiên mở cửa ra, tôi cũng đi theo sát vào. Anh ta đột nhiên dừng lại, nói: “Cô còn định đi theo tôi à, đêm nay muốn ngủ cùng tôi?”

Lúc này tôi mới ý thức được mình đã đi theo tới tận cửa phòng anh ta, liền vội vàng chạy nhanh về hướng phòng của tôi. Khúc Thiên dựa vào cánh cửa nhìn tôi, nói: “Cô là vợ mình hôn của tôi, nhưng không phải là vợ của Khúc Thiên.”

Tôi nghe anh ta nói vậy có chút ngại ngùng, bèn nhanh chóng chạy vào phòng, sau đó đóng cửa, mới nghĩ đến ý tứ câu nói của anh ta.

“Cô là vợ mình hôn của tôi, nhưng không phải là vợ của Khúc Thiên.”

Có ý tứ gì? Chính là nói anh ta sẽ chạm vào tôi nhưng sẽ không dùng thân thể Khúc Thiên chạm vào tôi sao? Giống như mấy đêm trước?

Bởi vì câu nói này của anh ta khiến cả đêm tôi không ngủ, cứ như vậy mở to mắt tới khi hùng đông, tận khi trời sáng rõ tôi mới ngủ. Cũng may đây là thời kỳ chuẩn bị bài tốt nghiệp, chỉ cần hoàn thiện tác phẩm tốt nghiệp, không cần phải tới lớp điểm danh. Bằng không mấy ngày nay tôi làm việc và nghỉ ngơi vô tổ chức như vậy có thể khiến tôi bị cấm thi.

***

Cuộc sống của tôi dường như cũng không có gì thay đổi.

Ngoại trừ khi từ trường học trở về phải tránh không để bạn bè bắt gặp ra thì không có gì đặc biệt.

Tôi không biết Khúc Thiên đi làm gì, chúng tôi chạm mặt nhau thật sự rất ít. Có đôi khi anh ta đến khuya mới trở về, thân thể còn bị thương. Tôi rất khó tưởng tượng anh ta có tâm hồn của người 60 tuổi sao lại còn đánh nhau với người ta.

Cuối tuần, vốn tôi muốn về nhà với cha tôi. Thứ nhất là để trông cửa hàng giúp ông, thứ hai là để nói với công chuyện ngày đó. Ít nhất cũng muốn ông biết thái độ của mình, tôi không phản đối ông tái hôn.

Nhưng buổi sáng tôi còn chưa ra khỏi giường thì đã nghe thấy tiếng đập cửa, sau đó là giọng của Khúc Thiên: “Vương Khả Nhân, chuẩn bị một chút, chúng ta đi tới nhà Khúc Thiên.”

Tôi từ trên giường bật dậy, quát ra phía cửa: “Tôi đi làm gì?” Chưa nói tới việc anh ta quấy rầy giấc ngủ của tôi, mà tôi lấy thân phận gì để đến nhà Khúc Thiên. Anh ta chiếm thân thể Khúc Thiên, đá bạn gái của người ta, hiện tại lại bắt tôi đi tới nhà người ta như là ra mắt cha mẹ người ta vậy. Tự nhiên tôi cảm thấy tên Sầm Tổ Hàng này thật đáng giận.

“Về sau cô với tôi phải ở bên nhau rất nhiều, cô đến nhà Khúc Thiên một chút, sau này sẽ dễ giải thích.”

Tôi xuống giường, ra mở cửa, trừng mắt nhìn Khúc Thiên đang đứng đó: “Như vậy mấy năm sau có phải cũng muốn tôi cùng Khúc Thiên đến Cục Dân Chính nhận giấy đăng ký kết hôn.”

Khúc Thiên cũng nhìn tôi, rất nghiêm túc nói: “Không cần. Hôn lễ Minh hôn nếu em muốn, tôi có thể bảo Linh Từ làm chủ hôn cho chúng ta. Em có thể hưởng thụ cảm giác được người giấy nâng kiệu hoa, có điều muốn kết thúc buổi lễ em chỉ cần tự sát là được.”

Người giấy? Tôi đột nhiên nghĩ tới mấy người giấy ở thôn Sầm Gia kia. Tôi trừng mắt: “Đời này đừng mong tôi tự sát, tôi phải sống tới bảy tám chục tuổi, sống thọ và chết tại nhà, đến khi xuống địa ngục mới gặp anh, cho anh thấy vợ của anh chính là một bà già.”

Nói xong tôi liền đóng cửa phòng lại, trái tim đập mạnh vì mình cả gan nói câu vừa rồi.

“Thay quần áo, nửa giờ sau ra cửa.” Khúc Thiên nói.

Tuy rằng ngoài miệng nói không thích nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn đi thay quần áo. Nguyên nhân chính là, tôi sợ anh ta. Tuy rằng hiện tại tôi đã dám nói chuyện bình thường với anh ta nhưng bộ dáng anh ta ở thôn Sầm Gia ngày đó vẫn luôn ở trong lòng tôi, không thể xóa đi được. Nếu ngày đó anh ta nảy sinh ác độc, cũng làm như vậy với tôi thì tôi... sẽ chết trong bộ dáng rất khó coi.

Chúng tôi vẫn như cũ, ra cửa cách nhau một lúc, đổi địa điểm lên xe, như vậy sẽ tránh được bị bạn bè bắt gặp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9-2

Xe dừng ở một khu nhà cho công chức. Chúng tôi xuống xe, trả tiền. Khi Khúc Thiên trả tiền thì tôi giật mình nhìn khu nhà dành cho công chức này.

Tuy rằng đã từng nghe nói bên này có tiểu khu dành cho công chức nhưng không nghĩ nó lại xinh đẹp như vậy. Từng mảng cỏ lớn, con đường nhỏ bằng đá tôi từng căn biệt thự nhỏ, thật giống như ở công viên.

Khúc Thiên vậy mà lại là con của quan chức.

Khúc Thiên đang rào bước đi, tôi cũng chạy nhanh theo. Nhìn bốn phía không có ai, tôi nhỏ giọng hỏi: “Khúc Thiên, anh có bao nhiêu, à, là Sầm Tổ Hàng, anh có bao nhiêu ký ức của Khúc Thiên?”

“Một phần.”

“Ba mẹ cậu ấy sẽ không nhận ra anh là giả chứ?”

Khúc Thiên không trả lời, tôi thấy có lẽ anh ta cũng lo lắng về vấn đề này. Tôi nói: “Nếu anh mang Lệ Lệ tới thì đã dễ dàng lừa bọn họ được rồi.”

“Mang Lệ Lệ tới thì càng nhanh thấy tôi khác thường.”

Khúc Thiên đột nhiên dừng bước, nhìn một chiếc xe màu bạc đang từ từ đi ra từ một căn biệt thự cách đó không xa.

“Nhà anh à?”

“Không phải!” Khúc Thiên nói, “Là Lương Canh, cục trưởng cục XX”

“Là con rể đầu của Sầm Tổ Dược, hẳn chắc chắn có liên quan tới chuyện năm đó.” Khúc Thiên nói câu này rất nhẹ, không giống như nói cho tôi mà như nói cho chính mình.

Sầm gia, thật là một gia tộc kỳ quái.

Sau này không lâu, người tên Lương Canh này suýt chút nữa đã lấy mạng của tôi.

Khi tôi còn đang mãi suy nghĩ về Sầm gia thì chúng tôi đã đứng trước cửa nhà Khúc Thiên. Là một căn biệt thự xinh đẹp, bên phải đang được sửa chữa.

Chúng tôi vừa tới nơi, một người mặc váy chiffon đang đứng cạnh đó, nhìn qua là một phụ nữ chỉ hơn ba mươi rất xinh đẹp đã lên tiếng: “Khúc Thiên, con đã về nhà. Lần trước xảy ra chuyện ở đại hội thể thao mẹ đã muốn tới thăm con. Sao con gặp chuyện lớn như vậy lại không cho mẹ tới. Con có biết mẹ lo lắng thế nào không?...”

Hóa ra là mẹ của Khúc Thiên, vẫn còn rất trẻ và xinh đẹp. Nhìn động tác của cô ấy ôm Khúc Thiên rất tự nhiên, hẳn là mẹ ruột. Nếu không phải nhìn động tác này thì tôi nhất định sẽ nghĩ đây là ‘mẹ nhỏ’.

Khúc Thiên không cử động, cũng không nói gì, cứ kệ mẹ nói liên tục chừng năm phút động hồ. Rốt cuộc cô ấy nhìn thấy tôi, hỏi: “Khúc Thiên, cô gái này là...”

“Bạn gái của con.” Khúc Thiên nói. Hai tay của anh ta, sau khi mẹ buông ra, đã được tự do. Khi đang nói những lời này thì anh ta đưa tay ra phía sau người, ngón cái đang bấm bấm mấy đốt ngón tay khác. Tôi không biết anh ta đang tính cái gì, chẳng lẽ anh ta nghi ngờ đây không phải là mẹ của Khúc Thiên sao?

“À, chào cháu.” Mẹ Khúc Thiên nói. Nhưng biểu cảm kia rõ ràng là không thích hợp. Tôi cũng cảm thấy không thích hợp. Đã sắp tốt nghiệp, con trai mang một cô gái về giới thiệu là bạn gái thì hẳn là có ý định kết hôn. Nhưng lần trước là Lệ Lệ, lần này là tôi. Tôi nếu là người mẹ thì hẳn cũng có chút buồn bực.

Tôi lễ phép cười cười, nói: “Chào cô ạ, cháu là Vương Khả Nhân.”

“À à, đi vào ngồi đi. Bên này đang làm nhà kính để trồng hoa.”

Khúc Thiên không di chuyển, ngón cái vẫn đè nặng đầu ngón út, còn lại ba ngón kia khép vào, tay bấm bấm, sau đó nói: “Bên này năm nay không thích hợp để xây dựng. Bảo bọn họ lập tức dừng lại đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện.”

Mẹ Khúc Thiên đẩy Khúc Thiên vào trong nhà: “Có thể xảy ra chuyện gì được. Nhà kính đã bắt đầu khởi công, hiện tại mà dừng lại thì chỉ lộn xộn bản

thiu. Chờ làm xong sẽ rất đẹp.”

Vào trong nhà, tôi lại lần nữa cảm thán vấn đề đài ngộ cho quan chức. Ngôi biệt thự này sao lại có thể đẹp như vậy?

Bởi vì tôi là khách, mẹ Khúc Thiên đi pha trà. Khúc Thiên cũng không dám nhìn ngắm ngôi nhà, sợ lộ ra sơ hở, chỉ có thể ngồi yên trên ghế sofa đưa mắt âm thầm nhìn ngôi nhà một lượt.

Tôi ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi anh làm gì thế?”

“Tính vận mệnh.”

“Kết quả thế nào?”

“Kết quả là, nhà kính kia trồng hoa vào năm đúng vị trí ngũ hoàng đại sát, hiện tại khởi công, chắc chắn nhà này sẽ xảy ra chuyện.”

“Sao anh lại biết được?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1

Khúc Thiên liếc mắt lườm tôi một cái: “Nhà em nhiều la bàn như vậy, nhiều sách đạo như vậy, ngày thường em không xem sao?”

Tôi chưa nói với anh ta, tôi là tiêu biểu cho những người theo chủ nghĩa vô thần. Tôi chỉ cảm thấy nhà tôi là bán đồ cổ, những sách về đạo kia cũng chỉ là đồ trang trí cho tiệm đồ cổ mà thôi.

Khúc Thiên thấy tôi như vậy liền có lòng tốt giải thích: “Vị trí ngũ hoàng đại sát chính là muốn an tĩnh thì tất cả mọi thứ phải để yên. Nếu có sửa chữa lớn thì sẽ nhận lấy sát khí rất nghiêm trọng. Nếu hướng nhà đúng vị trí ngũ hoàng đại sát thì tốt nhất coi như nhà kho.”

*Ngũ hoàng đại sát: Mọi người có thể google tìm hiểu nếu cần nhé. Đại loại mỗi năm Ngũ hoàng đại sát sẽ ở mỗi hướng khác nhau, nếu nhà có hướng trùng vào hướng ngũ hoàng đại sát thì không được nhập trạch, động thổ, phá tường, khoan đục...

“Vậy hôm nào đó anh tới nhà tôi xem phong thủy một chút, xem phong thủy nhà tôi thế nào mà lại chiều cả quý?” Tôi hỏi.

Anh ta lại lần nữa lườm: “Ý của em, chiều quý chính là tôi?”

Tôi chu miệng, còn chưa kịp trả lời thì mẹ Khúc Thiên đã bùng trà ra. Cũng nói: “Tình cảm hai đứa thật tốt. Có điều là, Khả Nhân, các cháu là bạn học phải không, còn chưa tốt nghiệp mà, tương lai rất xa xôi, cố gắng mấy năm nữa hãy kết hôn có được không? Dì là nói thiệt tình. Cháu xem, Khúc Thiên nhà dì có thành tích rất tốt, nhà dì muốn cho nó xuất ngoại. Cháu xem, nếu cháu... À à, chuyện của người trẻ thì tự các cháu tính toán. Nhưng phải tránh thai thật tốt, nếu không Khúc Thiên xuất ngoại thì cháu đúng là không biết làm sao bây giờ.”

Tôi vốn dĩ đã đưa tay ra nhận trà thì đã cứng đờ. Dì xinh đẹp này thật dịu dàng, cũng không phải đèn cạn dầu.

Tôi còn chưa kịp đáp lời thì bên ngoài đã truyền tới tiếng nhiễu loạn. Âm thanh va chạm, tiếng kêu thảm thiết cùng đồ vật đổ vỡ.

Ba người chúng tôi chạy ra khỏi nhà, ở công trường xây dựng đã xảy ra chuyện.

Phải nói là có tai nạn xe. Chiếc xe màu xám bạc vừa rồi chúng tôi thấy, nghe nói là xe của cục trưởng XX đã đâm vào vị trí đang thi công. Một công nhân đang dựng kệ bên tường không tránh né kịp đã bị xe kẹp chết giữa xe và tường.

Đôi mắt của anh ta không nhắm lại, trên mặt vẫn là vẻ hoảng sợ, ở dưới bụng đều là máu. Bởi vì bị đè ép, miệng mũi anh ta còn ọc ra cả máu.

Cũng không xác định được đã thật sự chết chưa, nhưng một người đàn ông trưởng thành bị kẹp giữa xe và tường, khoảng cách không đến mười năm centimet, hiện tại nếu chưa chết thì có lẽ cũng không cứu sống được.

Mọi người xung quanh, có người khiếp sợ, có người hét chói tai. Mẹ Khúc Thiên đã sợ ngất người không nhúc nhích được. Tôi đưa tay bịt lại miệng mình, không cho mình phát ra tiếng kêu, đưa mắt nhìn về phía Khúc Thiên.

Biểu hiện của Khúc Thiên rất bình tĩnh. Người thường nhìn thấy cảnh này ít nhất cũng có chút kinh hãi, anh ta chỉ nhíu nhíu mi, nói: “Ngũ hoàng đại sát lại gặp phải đồ máu! Thật khó để không gặp rắc rối.”

Dù sao đây chính là một trận hỗn loạn, sẽ có cảnh sát gì gì đó nữa.

Khúc Thiên kéo tôi vào nhà, chuyện bên ngoài liền gọi cho cha của Khúc Thiên về gấp xử lý. Anh ta đưa tôi lên lầu hai, đẩy một cánh cửa ra. Trục giác mách tôi đó chính là phòng Khúc Thiên.

Phòng rất lớn, phải lớn gấp đôi phòng nhà tôi. Hơn nữa lại có hướng rất tốt, có gió thổi vào, buổi sáng sẽ đón ánh mặt trời hướng vào, buổi chiều lại tương đối mát mẻ.

Khúc Thiên đi thẳng tới mở cánh cửa tủ quần áo, tôi đứng ở cửa, nói: “Anh tìm gì thế? Tìm quần áo à? Mấy bộ quần áo kia anh đều mặc rồi. Hôm nay anh tới nhà Khúc Thiên chắc là để kiểm quần áo.”

Khúc Thiên dừng động tác, nhìn tôi nói: “Vợ à, vậy về sau mong em giặt quần áo cho anh.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta: “Tôi không phải là vợ anh.”

“Chính em đã ký tên.” Khúc Thiên vừa nói vừa đi về phía tôi, tôi muốn lui ra phía sau nhưng anh ta đã ép tôi vào khung cửa.

“Anh làm gì? Không phải anh chỉ muốn dùng tôi để làm chứng cho thân phận của anh sao? Sẽ không phải thật sự muốn tôi...” Tôi còn chưa nói xong thì anh ta đột nhiên cúi đầu, tôi gần sát môi tôi. Khoảng cách thật sự gần khiến tôi không dám nói tiếp, nếu tôi chỉ cần khẽ cử động miệng chắc chắn môi sẽ chạm vào môi anh ta. Mà anh ta cũng không cử động, cứ như vậy gần tôi.

Tôi tôi đập mạnh muốn rút ra ngoài, ngay lúc ấy nghe được tiếng mẹ Khúc Thiên nói: “Ồ dưới có người chết mà hai đứa còn có tâm tình làm chuyện này! Hừ!”

Mẹ Khúc Thiên liền xoay người xuống lầu, tôi cũng hiểu được ý của Khúc Thiên, anh ta rõ ràng là diễn kịch cho mẹ xem.

Tôi bị lợi dụng này giờ, vậy mà đã bị lợi dụng lại còn vì anh ta đồ mặt tím đập, thật mất mặt. Tôi thẹn quá hóa giận, nhắc chân nghĩ tới chiều kia... Chiều kia gọi là gì nhỉ? Chính là chiều phòng sỏi lợi hại nhất, trực tiếp đá vào cho vỡ trứng.

Nhưng Khúc Thiên không phải người, tốc độ anh ta lui lại về sau tuyệt đối không phải là thứ con người có thể làm được. Anh ta nhìn tôi, chậm rãi nói: “Muốn tôi không động vào em, rất đơn giản, từ hôm nay trở đi giúp tôi giặt quần áo.”

Cứ như vậy, tôi liền trở thành osin giặt quần áo cho Khúc Thiên.

Anh ta lần này về nhà không mang theo la bàn. Rốt cuộc đột nhiên con trai biến thành thầy phong thủy sẽ dễ khiến ba mẹ sinh nghi ngờ. Anh ta cũng chỉ có thể dùng ngón tay tính toán một chút phương vị.

Tôi định thần lại, trong lòng nghĩ, khi anh ta là Sầm Tổ Hằng đã chạm vào tôi, nhưng từ khi thành Khúc Thiên lại chưa hề chạm qua tôi. Cái này có thể tin tưởng được, cho nên tôi bắt đầu buông cánh gác, ngồi ở trên giường nhìn anh ta cứ bấm bấm tay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-2

Một hồi lâu, tôi không hiểu liền hỏi: “Khúc Thiên, anh không mang theo la bàn thì xem cái gì được?”

“Không cần la bàn cũng có thể xem được.”

“Vậy anh nói ngũ hoàng đại sát kia là cái gì?”

“Chính là sát khí rất nặng. Ngũ hoàng đại sát thay đổi theo chuyển động của cửu cung phi tinh, chuyển tới hướng nào thì hướng đó dễ xảy ra chuyện.”

“Vậy năm nay chính là chuyển tới vị trí đang làm nhà kính kia sao?”

“Đúng vậy, là hướng chính Tây.”

“Vậy sao anh lại biết Ngũ hoàng đại sát ở hướng chính Tây?”

Khúc Thiên dừng khoa tay múa chân, nhìn tôi một hồi lâu rồi nói: “Cách tính cửu cung em có nhớ không?”

Tôi lắc đầu.

“Cửu cung phi tinh, em có nhớ không?”

Tôi vẫn lắc đầu như cũ.

*cửu cung phi tinh: Phong thủy học còn đem 8 quẻ trong Bát quái vào trong Cửu cung, lấy sự lên xuống của phi tinh trong mỗi quẻ để phán đoán hung cát của vị trí này. Quẻ trong Bát quái là cố định, nhưng phi tinh lại không ngừng thay đổi lên xuống. Vì vậy, không phải mỗi một phi tinh đại diện cố định cho một quẻ nào đó mà phi tinh này tọa ở một quẻ nào đó sẽ dẫn đến sự thay đổi tương ứng của quẻ đó. Các bạn muốn tìm hiểu thêm thì google nhé.

“Giờ em hãy nhớ kỹ những gì tôi sẽ nói với em. Hiện tại ở dưới như vậy có lẽ ở đây cũng không được ăn cơm chiều. Đi về trước đi. Trở về giúp tôi giặt quần áo, sau đó nghỉ ngơi thật tốt trong ba ngày, ba ngày sau quay lại đây, sẽ có chuyện lớn xảy ra.”

Tôi nhăn trán lại, hóa ra anh ta tới nhà Khúc Thiên thật sự là để tìm quần áo. Chuyện lớn ba ngày nữa, tôi mơ hồ đoán được có quan hệ với vị trí Ngũ hoàng đại sát kia.

Khi chúng tôi xuống lầu, ở phía dưới vẫn rất hỗn loạn. Xe đã lùi ra để đỡ người kia xuống, nhưng máu trên mặt đất vẫn rất đáng sợ.

Cảnh sát đang ghi lại lời khai, thấy chúng tôi cũng hỏi vài câu, bởi vì lúc ấy chúng tôi ở trong phòng không nhìn thấy được điều gì nên cũng không cần làm ký lục.

Thi thể trên mặt đất được đắp một tấm vải trắng, một ít công nhân ở đó khóc lóc cùng chửi mắng. Ở một bên, bị chửi mắng chính là một nam sinh rất trẻ tuổi. Có lẽ anh ta cũng trạc tuổi tôi, hoặc thậm chí còn nhỏ tuổi hơn tôi. Anh ta bị mắng, hẳn chính anh ta là người lái xe.

Khúc Thiên đến gần mẹ, nhỏ giọng hỏi chàng trai kia là ai.

Vốn dĩ lái xe gây tai nạn đâm vào người khác là chuyện khiến người ta rất phẫn nộ, nhưng khi mẹ Khúc Thiên nói về chàng trai kia lại không có chút ý tứ chỉ trích nào: “Cậu ta là con của cục trưởng XX, mới mười bảy thôi. Đang học ở trường chuyên trên tỉnh, mấy ngày nay cũng là nhân dịp cuối tuần về nhà.”

Mười bảy? Lái xe đâm chết người! Tôi ở bên khê thở dài. Sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà người giám hộ cũng không bị chỉ trích một chút nào. Người giống như ba của nam sinh kia đang nói chuyện với cảnh sát, vẫn bộ dáng cười ha hả, dù sao người chết cũng không phải người nhà ông ta.

Ánh mắt Khúc Thiên vẫn luôn chú ý tới ba người nam sinh kia. Lúc này tôi mới nhớ tới, vừa rồi anh ta nói người đàn ông kia tên là gì nhỉ? À, Lương Canh. Nói Lương Canh không thể không có quan hệ tới chuyện năm đó của nhà anh ta. Chẳng lẽ Sầm Tổ Hàng muốn tìm hiểu mối liên quan của Lương Canh.

Lương Canh cũng đã chú ý tới Khúc Thiên, hướng về Khúc Thiên hơi mỉm cười, nói: “Khúc Thiên về đây à. Ngại quá, làm ảnh hưởng tới chuyện nhà cháu làm nhà kính trồng hoa.”

Trong lòng tôi khẽ gầm lên tức giận, chuyện nhà kính trồng hoa chỉ là chuyện nhỏ, đã chết một công nhân mới là chuyện quan trọng chứ.

Khúc Thiên hừ lạnh một cái rồi quay người đi, tôi cũng nhanh chóng đi theo, liền nghe được phía sau Lương Canh nói với cha của Khúc Thiên: “Lão Khúc, anh xem con trai anh...”

Tôi đoán chắc chắn sẽ nói Khúc Thiên không lễ phép. Nhưng kia không phải là Khúc Thiên, đó là Sầm Tổ Hoàng, là người có mối thù sâu đậm với Lương Canh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11-1

Nhưng người kia lại nói chính là: “Ông xem con trai ông kìa, sao vẫn còn đi bộ vậy? Đều đã học đại học rồi, mua xe đi. Hiện tại sinh viên còn mấy người chưa có xe. Ông cũng thật là...”

Oa, chính con trai ông ta vừa mới lái xe đâm chết người, như thế nào ông ta còn có hứng thú đề nghị người khác mua xe cho con mình? Những công nhân kia nên xông tới đánh ông ta một trận mới đáng.

Khi tôi đuổi kịp Khúc Thiên, đột nhiên anh ta đưa tay ôm lấy bà vai tôi nói: “Về nhà em ăn cơm đi. Lần sau khi chúng ta quay lại đây sẽ đi xe của chính mình rồi.”

Anh ta vừa nói vừa nhếch miệng cười, rất tà ác.

Tôi huyếch huyếch bà vai, đẩy tay anh ta ra, vẫn chưa quen có hành động thân mật với anh ta. Có điều tôi nghĩ, cho dù ba ngày sau anh ta có xe thì anh ta cũng không có khả năng học lái trong ba ngày chứ. Cho nên tôi hỏi: “Anh sẽ lái xe á? Anh có bằng lái không? Hay là đi xe giầy của anh, có đâm người

khác cũng sẽ không sao.”

Sắc mặt anh ta trầm xuống: “Được được, lần sau tôi sẽ mang xe giấy tới đưa em đi.”

Nghe anh ta nói cứng như vậy tôi lại chợt nghĩ, anh ta có thể làm người giấy chuyển động thì liệu có phải cũng có thể làm xe giấy chuyển động?

Khi xe về đến nhà tôi, là tiệm đồ cổ nhỏ nhỏ kia, không thấy bóng dáng cha tôi đâu cả nhưng lại có di hòm trước. Di hòm trước mặc quần áo nhỏ nhai ngồi ở sau quầy, nghe thấy tiếng chúng tôi tiến vào mới ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi. Sau đó rõ ràng là hơi căng thẳng một chút, nói: “À... ba cháu không có nhà. Ông ấy bảo đi đến trông cửa hàng giúp.”

Thấy tôi mà lo lắng vậy sao? Tôi thăm nhủ, mặt vẫn mỉm cười.

Khúc Thiên đi thẳng tới, cầm lấy chùm chìa khóa trên quầy rồi chạy lên lầu. Di kia vội vã kêu: “Này, này... cháu làm gì thế? Này...”

Tôi căn di lại: “Di à, đây là bạn học của cháu, chúng cháu về lấy ít đồ vật, không có việc gì đâu ạ.”

Đi theo Khúc Thiên tới phòng nhỏ của ba tôi chứa bảo vật của cửa hàng, anh ta dùng chìa khóa mở phòng, sau đó thuận thực mở một ngăn tủ nhỏ, đem chiếc hộp gỗ đầu bẹp mang ra.

Tôi hỏi: “Anh muốn cái này? Vậy cũng nên nói với ba tôi một tiếng chứ.”

“Thứ này vốn dĩ chính là đồ vật nhà tôi.” Anh ta vừa nói vừa mở cái hòm kia ra. Bên trong là một mặt kính bát quái rất kỳ quái. Vật này rất nhỏ, Khúc Thiên cầm ở trong tay còn lọt thỏm.

Nói nó kỳ quái, cũng không biết phải tả như thế nào. Thứ này so với kính bát quái thì tuyệt đối không giống nhau, nhưng cũng không thể nói là khác nhau chỗ nào.

Tôi tiến đến vờn tay, Khúc Thiên cười: “Muốn sờ cứ sờ đi, thứ này chạm vào không xấu.”

Khi ngón tay tôi sờ lên, rốt cuộc biết nó đặc biệt chỗ nào. Những hoa văn trên kính bát quái là được làm nổi lên, còn cái này lại là khắc đi vào, trên đó có các rãnh sâu.

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Anh tới nhà tôi là vì lấy cái này?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao anh lại biết chìa khóa nào của ba tôi có thể mở cửa này?”

“Tôi đã ở đây mấy năm, sao tôi lại không biết?”

“Mấy năm?” Giọng tôi hơi cao lên. Một quý ở nhà tôi mấy năm, vậy mà chúng tôi lại không biết.

Khúc Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, mới nói: “Cửa hàng đồ cổ nào mà không có mấy quý. Em ngốc như vậy sao? Khi em cầm lấy sinh lễ là tôi đã ở nhà em.”

“Vây... vậy anh đến vì cái gì... Lúc ấy là anh... giờ trò với tôi?” Tôi thật không biết nói thế nào về sự kiện kia. Nếu anh ta đã ở nhà tôi mấy năm, vì sao phải chờ đến lúc này mới sờ tới, hơn nữa tới ngày thứ bảy liền nhập vào thân thể Khúc Thiên. Nếu nói anh ta là sắc quỷ, vì sao lại không sớm ra tay?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-2

Khúc Thiên khẽ nhếch khóe môi, nhìn tôi. Tôi đột nhiên chợt dạ, mặt nóng bừng, quay mặt đi. Anh ta cầm chiếc kính bát quái kia nhẹ nhàng đưa qua gương mặt tôi: “Thích anh chạm vào em à?”

“Không thích!” Ngờ khí của tôi rất kém cỏi, lại còn có sự khấn trương chết tiệt.

Tôi có khấn trương thì anh ta cũng không có khả năng đem tôi làm gì. Không phải chính anh ta cũng nói, đây là thân thể của Khúc Thiên kia mà.

“À, nhưng mấy đêm kia biểu hiện của em cũng không giống là không thích.”

“Tôi căn bản không biết là anh!” Kính bát quái trượt xuống, vòng qua cổ tôi, tôi kêu lên: “Đừng, cạnh của nó rất sắc, cẩn thận khiến tôi bị thương.”

“Kính bát quái này vốn dĩ dùng để cắt động mạch chủ của người.” Khúc Thiên thu hồi lại kính bát quái, cất vào trong hộp nói: “Hồi đó anh cần hấp thu dương khí của em mới có thể thuận lợi nhập vào thân thể người khác. Anh không phải là quỷ hồn bình thường, anh là... bị luyện hóa.”

“Luyện hóa là gì?” Thấy anh ta nghiêm túc, tôi cũng thả lỏng một chút, dám lớn mật nói chuyện. Tôi muốn đùa một chút cho tan không khí khẩn trương này, cho nên nói: “Luyện hóa chính là anh bị người ta treo lên bạo cú sao? Bị luyện thành tuyệt thế tiểu thụ sao?”

Một anh già 60 tuổi, liệu anh ta có thể hiểu được ‘bạo cú’ với ‘tiểu thụ’ không? Tôi âm thầm đắc ý, không nhịn được cười.

Khúc Thiên trầm mặt xuống, sau đó nói: “Đêm nay thử xem tôi có phải tiểu thụ hay không là biết. Hừ!”

Tôi kinh sợ.

Bữa chiều chúng tôi ăn ở nhà tôi. Lúc này tôi mới biết ba tôi đã ở chung phi pháp. Đồ ăn đều do đi kia làm. Chúng tôi chỉ giới thiệu Khúc Thiên là bạn trai của tôi, cho nên lúc ở trong bếp tôi nghe được đi kia nhỏ giọng nói với ba tôi rằng Khúc Thiên không lễ phép.

Ba tôi cũng chỉ có thể trả lời một câu: “Kệ nó đi, coi như cũng là người một nhà đi.” Tôi có chút khó chịu, ba tôi vẫn tính cách ấy. Lúc trước khi chưa biết còn đây cảm phần tìm cách giúp tôi, vậy mà hiện tại lại chỉ có thể phục tùng dưới uy của Khúc Thiên.

Mẹ kiếp, tôi chửi thầm trong lòng. Trước kia tôi không dám chửi thầm Khúc Thiên như vậy, rốt cuộc đó không phải là Khúc Thiên mà là Sầm Tổ Hàng. Chỉ là, sau khi ở chung một thời gian tôi đã bắt đầu quen thuộc anh ta, bắt đầu không hề sợ hãi, bắt đầu không hề coi anh ta là quỷ.

Ai thấy một người cầm la bàn sẽ vẫn nghĩ đó là người bị quỷ nhập đầu?

Vốn đang lo lắng đêm nay trở về sẽ bị Khúc Thiên làm cái gì, rốt cuộc hôm nay tôi đùa hơi quá. Vậy mà anh ta căn bản không để trong lòng, vừa về tới nhà đã đi vào phòng của mình. Tôi vẫn lo lắng ban đêm anh ta lại dùng cách sờ tôi trong mơ khiến tôi quá nửa đêm rồi vẫn không dám ngủ. Kết quả cho thấy là tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi, đêm quay Khúc Thiên không hề ở nhà. Rất ít đêm anh ta ở nhà, anh ta vốn dĩ là quỷ nên có thể hiểu được. Lần đầu tiên tôi thắc mắc, vậy hàng đêm anh ta đi đâu? Đi làm gì?

Ngày hôm sau, tôi với đôi mắt thâm quầng tới phòng vẽ. Tính đi tính lại tôi vẫn nên quan tâm tới tác phẩm tốt nghiệp của mình là hơn. Đàm Thiên và mấy bạn nữ khác lại bắt đầu tán gẫu, nói con trai lãnh đạo thành phố mới mười bảy tuổi đã đâm chết người gì đó. Lại nói trong trường chúng tôi ai ai cũng là thiếu gia, con quan nhưng nào có kiêu ngạo như thế.

Sau đó không biết là ai đó nói: “Khúc Thiên cũng là con của lãnh đạo thành phố, cũng là con ông cháu cha nha.”

“Đúng vậy, nghe nói Khúc Thiên đang ở chung với một sinh viên trong trường.”

“Ai nhỉ? Lệ Lệ nên tới đó cho cô gái kia một cái tát mới phải.” Những lời này chính là của Đàm Thiên, lúc ấy tôi đang ở phía sau cô ấy. Lòng tôi xám xịt lại, chị em thật tốt, nếu tớ nói cho cậu rằng cô gái cậu muốn cho một cái tát là tớ thì sẽ thế nào?

Lại qua một ngày, đã tới ngày thứ ba sau ngày người công nhân bị xe đâm chết.

Hôm nay tôi không vội vã tới trường học, bởi vì... tuy rằng tôi có sợ hãi nhưng tôi cũng rất tò mò Khúc Thiên sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Sầm Tổ Hàng dùng thân thể của Khúc Thiên, như thế nào cũng nên báo đáp nhà người ta một chút mới phải. Giúp người ta khi nhà có chuyện hẳn là chuyện nên làm.

Mà Khúc Thiên từ sáng sớm cũng đã báo tôi, nói hôm nay tôi cùng anh ta sẽ tới Khúc gia.

Tới khi tôi xuống tới nơi, tôi thấy anh ta ngồi trên một chiếc xe màu đen. Tôi còn đang sững sốt thì anh ta hạ cửa xe xuống, nói: “Vương Khả Nhân, lên xe đi. Đây không phải là xe giấy, xe giấy sẽ không có kiểu dáng như này.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12-1

Đây có thể coi như là cơ hội cho những người làm hàng mã, dưới âm phủ hẳn không có xe giấy kiểu dáng này. Như vậy tôi có nên báo ba tôi liên hệ với cửa hàng làm hàng mã làm một chút, sau đó lại báo Khúc Thiên nói với những quý khách rằng có kiểu dáng xe mới, sau đó bọn họ có thể báo mộng cho người nhà đến nhà tôi mua?

Ách, ảo tưởng một chút thôi.

Tôi lên xe, sờ sờ chiếc ghế mới tinh vẫn còn phảng phất mùi da, nói: “Anh thật sự sẽ lái xe à?”

Khúc Thiên lười không trả lời tôi, lái xe một mạch tới nhà anh ta. Khi chúng tôi tới khu biệt thự kia, nơi đó đã có rất nhiều người vây quanh.

Hóa ra nhà Khúc Thiên mời thầy đến làm lễ.

Xuống xe, có người nhà trong đám người kia nhìn thấy Khúc Thiên liền chạy ra đón, bảo anh ta vào tận bên trong tham gia lễ. Dù sao đây cũng là chuyện xảy ra ở nhà bọn họ.

Tuy rằng đây là khu vực của quan chức, tuy rằng ở đây đều là biệt thự, tuy rằng những người này đều là nhân tài lớn lên trong giáo dục theo chủ nghĩa duy vật, tuy rằng người ở đây đều lãnh lương từ ngân sách nhà nước, nhưng phong tục ở đất nước này chính là như vậy. Ở đâu có người chết, đặc biệt là đột tử đều sẽ phải làm pháp sự. Ở nhà ai cũng đều giống thế, kể cả chuyện này xảy ra ở nhà bí thư thành ủy hay nhà cấp tướng quân đội đều sẽ như vậy.

Vào đến bên trong tôi liền thấy ngạc nhiên, người đang làm lễ không phải là gã đạo sĩ đeo khuyên tai tên Linh Từ kia sao? Anh ta trông rất lợi hại, vung tay lên lá phù (bùa) liền bốc cháy. Khi tôi đang ngây người kinh ngạc nhìn thì có lực vỗ vào lưng tôi, bảo tôi nhìn về phía bên cạnh.

Khúc Thiên quay đầu sang, nhỏ giọng nói: “Có gì mà kinh ngạc. Hầu hết những việc hán đang làm đều là gạt người.”

Cho dù là gạt người thì nga ta cũng trông có vẻ rất thần kỳ. Đồng xu vừa quăng tôi liền xỏ ngay vào chân hương, quả thật rất kỳ lạ!

Linh Từ rút ba nén hương vừa rồi lên, đốt cháy ba nén hương tạo ra đám tro hai dài một ngắn, đó chính là tân quý không chịu đi. Lúc này vẫn là tuần đầu sau khi chết, sức mạnh của quỷ hồn chưa lớn, còn chưa có cách nào tạo ra ảnh hưởng tới hoàn cảnh xung quanh, chờ qua tuần đầu sẽ khác.

Mẹ Khúc Thiên tiến tới nói: “Thầy Linh Từ, ngài xem có thể giải quyết được không?”

“Vội cái gì, đối với gia đình bà nhiều lắm chi kém đi trong ba năm. Thật ra oan có đầu nợ có chủ, người lái xe kia mới phiền toái.” Linh Từ nói.

Nói xong anh ta liền quay sang mấy người công nhân bên cạnh: “Đem vôi sống quét lên tường đi. Quét lên mặt tường, trên mặt đất cũng quét. Nhanh lên, phải xong trước khi trời tối, không xong kịp thì các người cứ chờ xem chuyện gì xảy ra.”

Cha Khúc Thiên liền đến hỏi: “Chỉ cần quét vôi là được?”

“Phải, còn nhà ông, buổi tối đừng mở cửa ra là được.” Linh Từ trả lời, sau đó quay sang phía Lương Canh đang đứng cạnh xem náo nhiệt, anh ta cười khanh khách tiến đến vỗ vỗ bả vai ông ta, nói: “Cục trưởng Lương, bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện về con của ông.”

Khúc Thiên chợt cười thành tiếng, Linh Từ nghe được tiếng cười của anh ta liền quay đầu nhìn, sau đó nháy mắt một cái.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Anh ta có ý tứ gì?”

“Ý của anh ta là, bảo tôi đừng vạch trần anh ta.” Khúc Thiên kéo tôi vào nhà. Mẹ Khúc Thiên cũng đi theo sau, nói: “Hai đứa trở về từ khi nào thế? Nhà xảy ra chuyện, rất nhiều việc. Đúng rồi, Khúc Thiên, con sang khách sạn XX nêm loa đặt một bàn cơm, chúng ta lát sẽ thỉnh thầy sang đó ăn.”

“Nên để Lương Canh mời đi, con trai nhà bọn họ mới là chủ nợ của oan hồn.” Khúc Thiên nói. Mẹ Khúc Thiên trừng mắt nhìn anh ta: “Bảo con đi thì con cứ đi đi.”

Chúng tôi đành lại phải đi ra. Lúc đi ngang qua nhà Lương Canh kia, Khúc Thiên nhìn Linh Từ bằng vẻ rất dịu dàng, sau đó đầu hơi gật gật. Ít nhất tôi thấy chính là như vậy.

Tôi nói: “Anh thích Linh Từ phải không? Đúng rồi, anh từng nói, nếu người ký Minh hôn với anh là đàn ông thì tốt. Nếu là Linh Từ có lẽ sẽ càng tốt hơn nữa.”

Khúc Thiên lên xe, chậm rãi nhìn tôi. Tôi có chút hoảng hốt nói: “Vốn nên như vậy mà, anh với anh ta rất xứng. Có thể đi làm việc cùng nhau, có thể hỗ trợ lẫn nhau. Tôi lại cái gì cũng không biết, cái gì cũng không giúp được.”

Anh ta vẫn nhìn tôi, sau đó chậm chậm nói từng từ: “Tôi không thích đàn ông!”

Như vậy tức anh ta thích phụ nữ.

Có lẽ chỉ là anh ta không thích tôi, dù sao anh ta cũng là một người đã 60 tuổi. Tôi lập tức tươi cười: “Vậy ông già, người phụ nữ ông thích là ai?”

Từ “ông già” kia đã thành công chọc cho Khúc Thiên tức điên, đột nhiên anh ta nhún ga bay thẳng ra đường.

Đặt một bàn ăn đằng hoàng, chúng tôi liền ở đó chờ người lớn tới.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-2

Người đầu tiên tiến vào, không phải cha mẹ Khúc Thiên, cũng không phải Lương Canh mà là Linh Từ. Anh ta ăn mặc một chút cũng không thấy được đây là thầy phong thủy, hơn nữa anh ta cũng khá xinh đẹp.

Linh Từ ngồi xuống, nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nói: “Sâm Tổ Hằng, đây là gia đình người người mượn xác đúng không. Nói trước, người đừng vạch trần ta, nếu người vạch trần ta thì ta cũng sẽ vạch trần người.”

Khúc Thiên rót trà cho Linh Từ: “Tôi không rảnh để chơi đùa với anh.”

Linh Từ bót lo lắng, anh ta quay qua nhìn tôi, hơi mỉm cười nói: “Chào tiểu thư chứng minh nhân dân!”

Tiểu thư chứng minh nhân dân? Tôi sao? “Tôi tên Vương Khả Nhân.” Tôi thật lực bất tòng tâm, lần trước tôi đã nói tên của mình nhưng anh ta vẫn không nhớ. Không nhớ được thì đừng chào hỏi cũng không sao, có gì lại còn gọi tôi là tiểu thư chứng minh nhân dân. Anh ta đây là có ý gì?

Linh Từ cười ha hả: “Đêm nay còn có việc nhờ hai người giúp đỡ. Kia chính là tội ác, lại còn cố tình khiến chuyện xảy ra như vậy. Nếu không xử lý tốt, khi tới tuần đầu sợ là chó gà không yên.”

Khúc Thiên vẫn bộ dáng thung thính: “Vì sao tôi phải giúp anh?”

“Người có thể không giúp, nhưng người đừng quên đó là nhà của Khúc Thiên, là người người đang mượn xác...”

“Người nên sợ là Lương Canh, không phải là gia đình Khúc Thiên.” Khúc Thiên nói.

“Cũng như nhau. Nhà họ Khúc sẽ suy kém ba năm, nói không chừng cũng sẽ ảnh hưởng tới người. Giúp một chút đi, lấy năng lực tiểu quý của người, muốn thu phục tâm quý hãn không phải là vấn đề gì. Loại quý còn chưa qua tuần đầu, chúng ta cứ trực tiếp đưa nó lên đường không phải tốt hay sao.”

Khúc Thiên vừa muốn nói tiếp thì có người vào.

Những người lớn kia tới rồi tất nhiên chúng tôi không thể tiếp tục nói chuyện này. Chỉ là tôi vẫn thấy rất tò mò trong lòng. Linh Từ cũng nói Sâm Tổ Hoàng là một tiểu quý bị luyện hóa, như vậy rốt cuộc luyện hóa là gì? Chẳng lẽ thật sự là treo lên bạo cục sao?

Bữa cơm này đều dùng để khen tặng Linh Từ, nói anh ta thần kỳ lợi hại thế nào, còn thỉnh anh ta buổi tối nay ở lại thể hiện thần uy.

Ăn tối xong, tôi cùng Khúc Thiên về nhà của Khúc Thiên trước. Khu nhà này rất lớn, từ nhà Khúc Thiên tới cổng tiểu khu phải lái xe mất chừng mười phút.

Trên xe, tôi liền hỏi: “Không ngờ tối hôm nay lại sẽ phải đánh quý.”

“Không phải đánh quý, chỉ là mời rồi tiễn nó lên đường thôi.”

“Vậy anh ta quả thật gat người sao?”

“Không phải, chuyện tiễn lên đường này anh ta cũng có thể làm được.”

“Vậy anh ta sẽ dẫn đường như thế nào?”

“Mỗi người sẽ có cách làm riêng.”

“Vậy...”

“Tối nay em sẽ thấy.” Anh ta chặn lời tôi lại.

Tôi có chút sợ hãi, nói: “Tôi chỉ hỏi một chút, cũng không định đi xem.” Đi xem người ta đánh quý sao? Tôi còn chưa có lá gan ấy.

“Xin lỗi, tôi cần phải đi. Có điều em có thể tránh ở trong xe cũng được, tôi không thể cách em quá xa. Loại quý này có oán khí với âm khí rất lớn, em là người chứng nhận nếu cách tôi quá xa thì tôi sẽ bị ảnh hưởng.”

Tuy rằng tôi nghe không hiểu được rõ ràng nhưng cũng hiểu được cơ bản, tôi sẽ phải cùng anh ta đi bắt quý. Thật kích thích! Kỳ thật tôi rất muốn nói, đây là khủng bố quá mức.

Khúc Thiên như biết tâm lý của tôi, anh ta dừng xe, cũng không vội vã xuống xe mà đưa tay xoa xoa đầu tôi: “Đừng sợ! Em chỉ cần ở trong xe là được. Hơn nữa cứ yên tâm, chỉ là một quý mới chưa qua tuần đầu, chưa quá mạnh, tôi hoàn toàn tin rằng sẽ diệt được nó.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta đang mỉm cười nhìn tôi, tay xoa xoa đầu đầy thân mật. Đây chính là nụ cười của Khúc Thiên, nhưng anh ta lại không

phải là Khúc Thiên, hơn nữa lại còn là một ông già hơn sáu mươi tuổi. Trong mắt ông ta hẳn tôi cùng lắm cũng chỉ là cháu gái đi. Tôi biết, lúc này giữa chúng tôi có chút cảm giác ái muội, với lại khuôn mặt Khúc Thiên đẹp trai như vậy tôi cũng rất thích nhìn. Nhưng rồi tôi lại buột miệng nói: “Sầm Tổ Hằng, quên, ông, hẳn ông đã kết hôn rồi nhỉ?”

Tay Khúc Thiên đơ ra, sau đó cũng cứng lại, rồi buông tay, lạnh lùng nói: “Khi tôi còn sống, đàn ông ba mươi mới có thể kết hôn. Khi chết tôi mới hai mươi bảy. Hơn nữa tôi không phải là ông già, vợ à, đêm nay tôi sẽ sớm đuổi cổ quý kia đi, sau đó sẽ chứng minh cho em thấy tôi có phải là một ông già hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-1

“À, thời đó người dân rất giữ thuần phong...” Mặt tôi xụ xuống, “Anh vẫn là trai tân à?”

Mặt Khúc Thiên càng khó coi, tôi liền rút cổ vào, xuống xe rồi bỏ chạy. Nhưng ý định này của tôi bị Khúc Thiên đoán được, anh ta chồm người qua đưa tay kéo tôi lại gần. Tôi tưởng rằng anh ta sẽ hôn tôi, kết quả là anh ta chỉ đưa tôi lại gần, thật gần, giữ tôi một hồi thật lâu giống như còn đang do dự gì đó rồi chợt nói: “Tôi nay em sẽ biết tôi có phải là trai tân hay không.”

Anh ta buông tôi ra, tôi nhanh chóng chạy vào trong nhà. Có điều khi đứng trước cổng tôi mới sững sờ, đây là nhà anh ta, tôi có thể chạy đi đâu được? Hơn nữa tôi không có chìa khóa mở cổng nhà anh ta, trong nhà không có ai, tôi còn phải chờ ở cổng.

Nhìn Khúc Thiên cười đầy đắc ý đi tới, tay còn chậm rãi phe phẩy chìa khóa, quả thực tôi có ham muốn đánh anh ta một trận. Nhưng tôi không thể đánh được, anh ta là quý.

Chúng tôi đều rất ăn ý khi không nhắc lại chuyện vừa xảy ra, khi chúng tôi vừa vào được nhà thì cha mẹ Khúc Thiên cùng Linh Từ cũng về tới nơi.

Bởi vì đêm nay còn có pháp sự cho nên Linh Từ cũng không về nhà mà ở lại đây.

Buổi tối, mẹ Khúc Thiên cứ như không nhận ra tôi vẫn đang ở đây, không hề nói tôi ngủ cùng bà. Đã hơn mười giờ tối, còn chừng ba giờ nữa sẽ đến thời điểm làm pháp sự. Ngay cả Linh Từ cũng được đưa đến nghỉ ở một gian phòng cho khách, tôi là một cô gái hẳn sẽ không phải ngủ ở ghế sofa trong phòng khách chứ.

Tôi đành phải mặt dày, nhân lúc Khúc Thiên đi toilet liền tới chỗ mẹ anh ta đang đứng chăm sóc mấy dàn hoa để đề bạt yêu cầu của mình. Không ngờ mẹ Khúc Thiên ngược lên nhìn tôi một cái, sau đó nhìn xung quanh một lượt, xác định không có người nghe được chúng tôi nói chuyện rồi mới nói: “Cháu còn làm ra vẻ cái gì? Không phải cháu và Khúc Thiên ở chung sao? Còn giả vờ ngây thơ cho ai xem? Có người tin sao?”

Ách, tôi thật sự bị ghen hòng. Tôi với Khúc Thiên ở chung nhưng chỉ là chung nhà, còn hai chúng tôi ở hai phòng khác nhau. Tôi không giả vờ ngây thơ, tôi cùng Khúc Thiên căn bản chưa ngủ với nhau! Người khác tin hay không tôi mặc kệ, tôi phải tin chính mình chứ.

Nhưng đúng lúc này Khúc Thiên đi ra, quay sang tôi tỏ vẻ bảo tôi đi lên lầu. Tôi cũng đành phải theo anh ta lên lầu, nếu không thì còn có thể làm gì bây giờ? Nếu cứ tiếp tục yêu cầu một phòng riêng thì không phải chúng tôi cho người khác thấy tôi cùng Khúc Thiên không có quan hệ gì?

Thật sự tôi có cảm giác mình càng bối càng đen.

Đi theo Khúc Thiên lên lầu hai, đi vào trong phòng anh ta, tìm tôi đập thình thịch vì lo lắng. Biết rõ hiện tại anh ta sẽ không làm gì tôi cả nhưng tôi vẫn thấy lo lắng.

Khúc Thiên mở cửa sổ trong phòng ra, nhìn về phía tây, đó chính là hướng hôm trước có người chết kia. Sau đó anh ta nói: “Lát nữa em cứ ở lại phòng này là được rồi. Nơi này cách vị trí kia cũng rất gần, tôi sẽ cố gắng không rời em quá xa.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, chỉ sợ anh ta lại đột nhiên nghĩ tới cái kia thì thật khó cho tôi. Khúc Thiên vẫn không thèm liếc tôi một cái, đưa ngón tay lên vẽ bùa trên không trung nơi cửa sổ, sau đó nhỏ giọng nói: “Biến!”

“Lát nữa mặc kệ dưới lầu có âm thanh gì em cũng không được ra cửa sổ. Cửa sổ có thể mở ra, nhưng không thể vươn bất cứ thứ gì ra bên ngoài cửa sổ.”

“Dạ.” Khúc Thiên nhìn tôi, tôi lập tức mỉm cười ngồi mép giường, ngoan ngoãn trả lời.

Anh ta dừng một lúc mới nói: “Lúc trước sao lại không phải là Kim Từ hay Linh Từ ký Minh hôn chứ? Ngốc nghếch.”

Tôi... ngốc nghếch? Khi tôi còn đang kinh ngạc thì Khúc Thiên đã vọt ra ngoài cửa sổ. Ý của tôi là, rõ ràng anh ta nhảy lầu. Nhưng với anh ta thì... không, là với một quý thì đó hẳn không phải là chuyện gì.

(Kim Tử bật mí: Kỳ thật ban đầu chính là Ngụy Hoa muốn mượn Minh hôn để phá vỡ đoàn kết trong gia đình Kim Tử. Nếu ký xuống Minh hôn chính là Kim tử, như vậy ca ca Kim tử của bọn họ sẽ vô dụng. Là nhân vật có tính tình thần cho cả nhà, Kim Tử sẽ mất đi sức chiến đấu cùng lực phản kháng.

Nếu là Linh Tử hoặc là Tiểu Mặc ký xuống Minh hôn, như vậy một trong hai bọn họ sẽ phải quay lưng, cũng sẽ làm giảm sức chiến đấu của Linh Tử.

Đáng tiếc a đáng tiếc. Người tính không bằng trời tính, Minh hôn vậy mà lại do Vương Khả Nhân ký xuống.) Sant: Đoạn này sant dịch mà chưa hiểu rõ lắm, có lẽ hồi sau sẽ rõ.

Tôi đến bên cửa sổ nhìn xuống, bởi vì biết anh ta đã về phủ ở cửa sổ, lại còn đặc biệt dặn dò tôi không được thò thứ gì ra, như vậy tôi chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở bên trong cửa sổ xem là được rồi.

Rõ ràng biết sẽ có đánh nhau với quý, hơn nữa tôi lại một mình ở đây, sao tôi có thể không sợ? Thời gian trôi qua rất chậm, tôi cứ đứng ở cửa sổ nghe nhịp tim của mình.

Đứng ở đây cũng không nhìn thấy được nơi đã xảy ra chuyện, cũng không thấy được Khúc Thiên. Đối với sự an tĩnh nơi này, tôi chỉ có thể suy nghĩ thật nhiều. Suy nghĩ có gì không tốt, cố gắng nghĩ tới quý tên Ngụy Hoa kia. Ngày đó hắn ở trước mặt tôi đã từng bước đi tới.

Tôi muốn quay lại giường ngồi, nhưng nếu đứng ở cửa sổ thì ít nhất tôi cũng sẽ ở gần Khúc Thiên hơn một chút.

Đến khi chân tôi đã tê rần thì tôi nghe được phía nhà kính trồng hoa kia truyền tới âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-2

“Cái gì? Các người đã thả Ngụy Hoa ra?! Các người có biết máu chó mực này bao nhiêu tiền không? Các người có biết ta phải mời bốn mươi bảy đạo sĩ kia mất bao tiền không? Đây, Sâm Tổ Hàng, đó là thân thích của người, tiền mời bốn mươi bảy đạo sĩ kia tới siêu độ có phải người nên chi trả hay không?”

“Nhỏ giọng thôi!”

Sau đó là một trận xì xào. Bọn họ vẫn còn ở đó, đang nói chuyện. Ít nhất hiện tại quý chưa xuất hiện, lòng tôi được trấn an không ít.

Ngay khi tôi thở nhẹ ra được một chút lại nghe được tiếng vang lên từ dưới lầu.

“Ta sẽ chỉ đường cho người.” Đó là giọng của Linh Tử, rất nhẹ.

“Người lái xe đâm vào người sẽ chịu sự trừng phạt của pháp luật, người cứ yên tâm rời đi. Khi có phán quyết, người nhà của người cũng sẽ được bồi thường. Người cũng có thể trở về gặp bọn họ, nhưng nếu hiện tại người quậy phá, đến lúc đó sẽ bị bắt đi thì sẽ không có cơ hội quay về gặp bọn họ.” Đây là giọng của Khúc Thiên.

“Bịch” một tiếng, hình như là ai đó bị ngã. Tôi vội vã muốn lò đầu ra thì thấy được một người vọt ra từ phía nhà kính, người kia toàn thân đầy máu, nơi bụng có chút mờ mờ.

Tôi lui về phía sau vài bước, bị hình ảnh kia khiến cho kinh sợ. Trái tim thất lại, có cảm giác hít thở không thông. Ở dưới lầu, Khúc Thiên dùng đồng tiền buộc vào sợi chỉ đỏ ném về phía quý kia. Kỳ thật anh ta làm như thế nào tôi cũng không thấy rõ ràng, lúc này trong đầu chỉ có hình ảnh trên bụng quý kia một mảnh máu me be bét.

Đầu óc tôi dần dần trống rỗng ngoại trừ hình ảnh máu me be bét kia, cả người ngây dại.

Tôi không biết Khúc Thiên quay về phòng từ khi nào, anh ta vỗ vỗ bả vai khiến tôi giật mình hét lên sợ hãi. Lúc này mới tỉnh lại, cảnh tượng trước mặt đã không còn chút máu me nào.

Khúc Thiên nói: “Gọi là gì nhỉ, nhất gan như vậy mà em cũng đứng xem?”

Ở cửa phòng, Linh Tử nói: “Chờ cô ấy được như Kim Tử có lẽ cũng là mấy năm nữa. Kim Tử đến bây giờ cũng không chịu chạm vào người chết đâu.” Nói xong anh ta nhìn tôi, cười cười nói: “Tôi mượn phòng tắm rửa, một lát sẽ đi ngay.”

Chờ sau khi Linh Tử vào phòng tắm, Khúc Thiên lúc này mới quay qua trước mặt tôi, nói: “Sau này em không nên nhìn những thứ này. Ngày mai đi mua bị mặt, sau này chuyện của tôi em cứ bị mất lại, lấy tai nghe nhét vào tai nghe nhạc rồi ngủ ngon.”

“Hắn... hắn đâu?” Giọng tôi vẫn còn run rẩy, đầu lắc lắc để đuổi hình ảnh khủng bố kia ra khỏi tâm trí. Trước cảnh vừa rồi tôi đều chưa từng gặp người đã chết, hiện tại thấy được một cảnh thảm như vậy sao tôi có thể bình tĩnh được?

Khúc Thiên đi tới tủ quần áo, lấy ra quần áo sạch sẽ, nói: “Tiễn đi rồi. Cần chút lời là khuyên được hắn đi rồi. Kỳ thật người công nhân đó cũng không phải là người không nói đạo lý. Bọn họ chỉ cần có được điều bọn họ muốn thôi.”

“Thật sự đi rồi?”

“Ừ.” Anh ta đáp lời, đồng thời đưa tay lên cởi áo thun trên người ra, sau đó tay đặt trên cặp quần.

Anh ta chưa kịp kéo xuống tôi liền vội vã kêu lên: “Anh định làm gì?”

Anh ta sùng sốt một chút, sau đó liếc mắt nhìn tôi một cái, tiếp tục cởi quần. Sao lại có người có da mặt dày như vậy? Anh ta đã là một ông già 60 tuổi, sao già vậy rồi vẫn không đứng đắn. Tôi vội vàng xoay người qua hướng khác, không nhìn anh ta, đồng thời nói: “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Tôi đồng ý ở bên cạnh anh không phải để... không phải...”

Sau đó cửa phòng tắm mở ra, Linh Từ bước ra, Khúc Thiên bước vào rồi đóng cửa phòng tắm lại. Tôi xác định được phía sau không còn động tĩnh gì mới xoay người lại xem. Xem ra tôi đây là nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-1: Đại không vong*

*Đại không vong: Không vong được hiểu là một trạng thái trung gian, chuyển tiếp có trường khí hỗn loạn, phức tạp. Phong thủy: Phân ra thành Đại không vong và Tiểu không vong. Đại không vong: Là đường phân tuyến (có 8 đường) giữa các cung (quẻ) bát quái. Lạc vào Bát Đại không vong là tối hung họa, thường gây ra bệnh tật, tai họa, chết người, hao tiền, tổn của. Khi lạc vào Lạc vào Bát Đại không vong thì đa phần gia đình không hòa thuận, hôn nhân lục đục, hay bị cô quả.

Khi trong phòng đột nhiên an tĩnh trở lại như vậy tôi mới nhận ra chân tôi đã tê rần. Nhìn đồng hồ trên điện thoại, tôi đã đứng ở đây ít nhất bốn giờ đồng hồ.

Là bốn giờ đó, so với một buổi huấn luyện trong quân sự vẫn là rất dài. Xem ra mấy thầy dạy quân sự cũng không lợi hại như quý kia. Tôi liền thả lỏng ngã nhào xuống giường, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, không hề nghĩ gì khác nữa cứ như vậy chìm vào giấc ngủ. Thậm chí khi Khúc Thiên ra khỏi phòng tắm, tôi đã ngủ rồi.

Ban đêm... tôi mơ... chúa ơi, lại là mơ cảnh nóng! Tôi không biết có phải do người ở bên cạnh tôi, à không, quý ở bên cạnh tôi làm ra hay không. Tôi ngồi bật dậy, nhìn Khúc Thiên bên cạnh, anh ta vẫn đang ngủ ngon lành.

Anh ta... khi ngủ không hề thở, tim cũng không hề đập, nhìn thân thể im lìm này nằm bên cạnh tôi khiến tôi không khỏi cảm thấy sợ hãi. Trong lòng bỗng nhiên vang lên: “Đó là một thi thể, đó là một người chết.”

Ngay khi câu này vang lên thì Khúc Thiên giật mình, tôi cả kinh vội vàng lui về phía sau. Vốn dĩ đây là ngủ trên giường của người ta, tôi cũng nằm bên cạnh mép giường ngủ, cho nên tôi lui lại liền ngã xuống giường.

Đương nhiên hiện thực không hề khoa trương như trong phim, ngã lộn rất nghệ thuật, mà tôi chỉ đơn giản rơi bịch xuống dưới.

Khi tôi vội vàng bỏ lại leo lên giường thì Khúc Thiên cũng đã ngồi hẳn dậy, nhìn tôi cười nói: “Dậy sớm vậy! Vốn dĩ hôm qua muốn em, nhưng người còn sống quan hệ với quý, cho dù có Minh hôn thì cũng sẽ hao tổn lượng lớn dương khí. Tha cho em vậy, có điều nhớ kỹ, lần sau đừng gọi tôi là ông già.”

Nói xong anh ta lật chăn ra, xuống giường rồi đi vào phòng tắm.

Lời anh ta nói khiến tôi cứ ngây ngốc tại mép giường, từng từ từng từ được lặp lại. Rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của anh ta, tối hôm qua trong giấc mơ kia nhất định là anh ta làm rồi!

Sự sợ hãi trong lòng tôi dần dần được thay thế bởi sự tức giận. Anh ta đối xử với tôi như vậy nhưng tôi lại không thể làm gì được anh ta. Tôi không thể báo án, cảnh sát sẽ không tin tôi ở trong mơ bị một con quỷ đâm loạn, hơn nữa bọn họ cũng không có khả năng đi bắt quỷ.

Tôi không thể nói cho ba tôi, ba tôi lúc này đã toàn tâm toàn ý cho đi kia, ông ấy căn bản cũng không giúp gì được tôi.

Tôi cũng không thể kể cho bạn thân nhất là Đàm Thiên, chắc chắn cô ấy sẽ nói chúc mừng tôi. Thậm chí nếu cô ấy biết tôi chính là người hiện tại đang ở cùng Khúc Thiên không chừng sẽ còn cho tôi một cái tát.

Tôi chỉ có thể hét lên “A...” một tiếng để phát tiết sự khó chịu trong lòng mình.

Nhưng chỉ hét lên một tiếng kêu như vậy, khi xuống dưới nhà tôi còn bị mẹ Khúc Thiên nói tôi làm gián hoa của bà ấy sợ. Cây sợ cái con khi, con trai bà cường gian tôi chẳng lẽ còn không cho tôi hét một tiếng.

Ách, nhưng kia đâu phải con trai bà ấy. Chuyện xấu này cũng không thể đổ oan cho Khúc Thiên được.

Khi ăn sáng, Linh Từ vẫn còn ở đây. Anh ta ở chỗ này được đãi ngộ vô cùng tốt. Chào thịt bữa sáng đều là mẹ Khúc Thiên tự mình mang đến cho anh ta.

Khi trở về, Linh Từ về cùng lúc với chúng tôi. Tôi không biết một thầy phong thủy một năm có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng nhìn cái xe của Linh Từ này quả thực rất hiếm. Bởi vì đó là một chiếc xe thể thao màu đỏ siêu cấp sang trọng.

Nhưng chúng tôi vừa rời khỏi tiểu khu kia không xa, chiếc xe phía trước chúng tôi đột ngột phanh gấp, chặn xe chúng tôi lại khiến chúng tôi không thể không dừng.

Đây là tình huống khẩn cấp, có thể dùng để kiểm tra kỹ năng lái xe của Khúc Thiên. Cũng may anh ta phanh lại đúng lúc, tuy rằng có chút mạo hiểm nhưng ít nhất vẫn bình an.

Linh Từ ra khỏi xe phía trước, chui vào xe chúng tôi rồi nói: “Tôi đã suy nghĩ cả buổi sáng, nếu Ngụy Hoa đã bị thả ra vậy thì người phía trên chắc chắn sẽ sớm biết tin kế hoạch đã thất bại. Nếu kế hoạch này đã không có bất cứ tác dụng gì mà nói thì sẽ cứ thế bỏ qua. Hãy tìm cơ hội bắt Ngụy Hoa lại, đánh cho một trận rồi ném vào lò hỏa táng là xong việc. Nếu kế hoạch kia vẫn còn tác dụng thì e rằng với tình huống bây giờ cũng không còn chắc Ngụy Hoa sẽ vẫn là quân cờ của đối phương. Bọn chúng sẽ cần quân cờ mới, muốn luyện hóa tiểu quỷ nhất định sẽ phải tìm người. Khả năng lớn nhất là người của Sầm gia. Sầm Vũ Hoa đã điên rồi, cô ấy cũng không phải. Sầm Miên cũng không thích hợp. Sầm gia đã không còn ai, không còn quân cờ cho bọn họ nữa, anh sẽ định câu cá thế nào?”

“Ý anh là dùng tôi?”

“Anh cái con khi! Giờ anh là Khúc Thiên, không có bất kỳ quan hệ gì với Sầm gia!”

“Xem ra anh tìm hiểu về Sầm gia chúng ta không ít.”

“Ở phố này cứ nghe ngóng sẽ biết. Dù tôi không phải Sầm gia nhưng nhà tôi cũng là thế gia, sao có thể không biết được?”

Bọn họ nói chuyện với nhau một hồi, cuối cùng cả hai đều ngoảnh mặt sang nhìn tôi. Tôi nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-2: Đại không vong* 2

Khúc Thiên nói: “Đến nhà em ăn cơm.”

Linh Từ cũng từ phía sau vươn tay vỗ bả vai tôi nói: “Tiểu thư chứng minh nhân dân, cố gắng cho thật tốt, chúng tôi có thể có tương lai yên ổn hay không phải trông cậy vào cô. Nếu xảy ra chuyện cũng đừng kéo tôi chôn cùng a.”

Nói xong anh ta liền xuống xe, Khúc Thiên lập tức nói: “Từ từ, hãy nói cho tôi thông tin về hai người sau của Sầm gia đã.”

“Tôi sẽ gửi vào điện thoại cho anh.” Nói xong Linh Từ xuống xe, mở cửa xe thể thao của anh ta rồi lao đi. Tôi cảm giác chuyện này là chuyện lớn, hơn nữa tôi cũng bị bọ họ tính kế đưa vào rồi.

Hôm đó ăn cơm trưa ở nhà tôi. Sau khi ăn xong, Khúc Thiên tìm ba tôi nói chuyện hơn ba giờ đồng hồ. Di kia bởi vì chưa quen ngồi với tôi liền lấy cớ đi dạo phố, bảo tôi ở lại trông cửa hàng.

Tôi không biết ba tôi cùng Khúc Thiên đã có thỏa thuận gì với nhau, nhưng từ ngày đó Khúc Thiên bắt đầu dạy tôi rất nhiều thứ. Anh ta nói tôi cần phải học, cho dù không tính thông thì cũng phải biết tính toán.

Còn ba tôi nói, nếu đây là số mệnh của tôi thì chạy cũng không thoát được, phải cố gắng học đi, biết đâu sau này lại có thể cứu mạng tôi.

Cuộc sống của tôi bắt đầu chia làm hai phần, vừa làm tác phẩm tốt nghiệp vừa đọc sách. Kinh dịch có rất nhiều điều để học, không có chút căn bản sẽ không tiếp thu được.

Lại tới một cuối tuần, Khúc Thiên bảo tôi cùng anh ta đi gặp người ta. Tôi ngồi trên giường của mình, trừng mắt nhìn anh ta, tức giận nói: “Còn đồng sách

này thì sao? Với cuối tuần tôi còn phải mang tác phẩm cho giáo viên hướng dẫn nhận xét.”

Anh ta dựa vào khung cửa, chiếc quần jean hàng hiệu được xắn ống lên, hai tay khoanh trước ngực, nói: “Em cần phải đi. Người gặp ngày mai là Sầm Miên. Sau này em phải nói em cũng là con cháu Sầm gia bị đưa đi, khi đó em vừa mới sinh ra cho nên cái gì cũng không biết. Mai gặp Sầm Miên để biết ngày đó bọn họ bị đưa đi như thế nào, em cần phải để ý nhớ cho kỹ.”

“Tôi nhớ những chuyện đó làm gì? Vì sao phải lừa gạt người ta.”

Khúc Thiên nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng dịu dàng đi một chút: “Nhớ ngày mai trang điểm thật xinh đẹp, sau khi chúng ta gặp Sầm Miên tôi sẽ mời em đi chơi. Không phải con gái đều thích tới công viên giải trí sao?”

Công viên giải trí a! Tôi không thể không nói, tôi, thật sự, cực kỳ, muốn đi. Cho nên tôi gật đầu.

Buổi sáng, mặt trời đã lên cao. Bởi vì kế hoạch là buổi chiều sẽ tới công viên giải trí nên tôi mặc quần jean, đi giày đế bằng, đeo một cái balo nhỏ rồi ra cửa.

Khúc Thiên lái xe đi tới một đồn công an rất nhỏ, thật sự đồn công an này rất rất nhỏ. Nhìn trên bảng giới thiệu, toàn bộ đồn công an này chỉ có năm người. Ba người làm quan, hai người làm lính. Còn Sầm Hằng chúng tôi muốn tìm chính là một lính trong đó. (Sant: Không biết tại sao trên nói là gặp Sầm Miên mà ở đây lại kêu tìm Sầm Hằng, mình cứ dịch theo nguyên tác nhé)

Khi chúng tôi tới đồn công an thì chỉ có ba chiến sĩ cảnh sát trong đó, cả ba đều đang chụm đầu xem gì đó.

Tôi và Khúc Thiên đứng ở cửa một hồi lâu cũng không ai để ý tới. Tôi thầm nghĩ, đồn công an vậy mà cũng không chút cảnh giác như vậy. Nếu lúc này chúng tôi là ăn trộm, có trộm ít đồ nơi này mang đi thì e rằng bọn họ cũng không biết.

Khúc Thiên gõ gõ cửa, cả ba cảnh sát đều ngẩng đầu lên. Khúc Thiên nói: “Chúng tôi tìm Sầm Hằng.”

Một cảnh sát trông rất trẻ liền đi tới: “Tôi chính là Sầm Hằng, có việc gì sao? Tôi có thể giúp được gì?”

Tôi đưa mắt nhìn vào máy tính trên bàn nơi bọn họ vừa chụm đầu vào xem, hóa ra trên đó là một hình ảnh. Sầm Hằng có chút xấu hổ nói: “À, khu vực này có một ngôi nhà vừa được cải tạo lại, nhà bốn tầng, muốn bán hai mươi vạn. Vừa rồi chúng tôi định lát nữa sẽ đi xem.”

“Cái gì, ở đây có nhà rẻ như vậy sao?” Tôi hỏi. Theo tôi được biết, ngay cả nhà chúng tôi vừa nhỏ vừa cũ lại còn ở trong một góc xó xinh cũng không có giá hai mươi vạn.

Khúc Thiên nói: “Ngôi nhà đó bị ma ám”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Khúc Thiên buột miệng một câu mà làm những viên cảnh sát kia đều quay lại nhìn, không ai nói lời nào.

Tôi rụt rè nói: “Ngôi nhà kia... thật sự có quỷ ám sao?”

Sầm Hằng do dự một chút mới nói: “Chủ nhân đầu tiên của ngôi nhà bị lật xe mà chết. Chủ nhân thứ hai của ngôi nhà mới hơn ba mươi tuổi, cũng bị tai nạn xe, tuy không chết nhưng bị mất một chân. Chủ nhân thứ ba của ngôi nhà lái xe đâm vào người ta, chết ngay tại chỗ. Có điều,” anh ta vội vàng nói, “đều không phải chết ở trong nhà, đều đã rời khỏi nhà rất xa. Gia đình họ vội vã bán nhà này để bồi thường cho người ta. À, hai người... tìm tôi có việc gì không?” Anh ta cũng ý thức được mình đã nói quá nhiều chuyện không liên quan, lúc này là thời gian làm việc của anh ta.

Khúc Thiên nói: “Hết giờ làm chúng tôi mời anh ăn cơm. Thấy Sầm Miên đang nghi hoặc, anh ta chỉ vào tôi nói, “Cô ấy tên Sầm Khả Nhân.”

(Sant: Ở bản gốc tiếng Trung tên của nhân vật lúc Sầm Miên (岑棉) lúc lại Sầm Hằng (岑恒) được viết rất rõ là khác nhau, mình không biết tại sao, đọc hơi rối nhưng giữ nguyên theo nguyên tác nhé.)

Sầm, Khả Nhân? Tôi tự mình sừng sốt một chút, mới gật đầu. Tôi không ngờ đến mức vạch trần anh ta tại đây, anh ta nói vậy nhất định là có mục đích.

Khi nghe được tên tôi, Sầm Hằng lại có chút sừng sốt, sau đó có chút kinh hoàng nói: “Tôi không biết cô ấy, hơn nữa chuyện của Sầm gia tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Các người có chuyện gì đừng tìm tôi.”

Nhìn anh ta có vẻ rất sợ hãi, không biết có phải anh ta bị người họ Sầm dọa dẫm hay như thế nào.

“Sao thế?” Viên cảnh sát trung niên ở bên kia nhận ra Sầm Hằng khó xử nên đã đi tới, nhìn chúng tôi từ trên xuống dưới một lượt rồi nói: “Hai người có chuyện gì cứ nói ở đây đi. Hết giờ chúng tôi còn phải đi xem căn nhà kia.”

Viên cảnh sát trung niên kia vừa nói vậy, Sầm Hằng chợt kéo cánh tay tôi: “Em gái đừng không? Em chắc biết phong thủy, giúp bọn anh xem căn nhà kia được không? Anh chờ có nhà để kết hôn. Căn nhà kia chỉ hai mươi vạn mà lại bốn tầng, anh vay ngân hàng, cho thuê hai tầng cũng đủ để trả dần cho ngân hàng.”

Phản ứng của Sầm Hằng khiến tôi hơi bất ngờ, cười ha hả nhìn sang Khúc Thiên phía bên cạnh, Khúc Thiên gật đầu, tôi mới nói: “Được, có điều em vừa mới bắt đầu...”

“Được rồi, có điều chúng tôi chưa có chuẩn bị gì, mọi người cho chúng tôi địa chỉ ngôi nhà kia, lát chúng tôi sẽ tự đi tới.” Khúc Thiên ngắt lời của tôi. Tôi vừa rồi định nói là tôi mới bắt đầu học, ngay cả 24 sơn hướng* cũng chưa kịp thuộc lòng.

*24 sơn hướng: Phong thủy học chia 4 phía thành 24 phương, mỗi phương chiếm giữ 15°, 24 phương vị này dùng để xác định tọa sơn và triều hướng, vị vậy gọi là 24 sơn hướng.

Có điều khi Khúc Thiên đã lên tiếng thì cũng không đến lượt tôi nói. Sau đó chúng tôi về nhà lấy ít trang bị.

Ở trên xe, tôi liền trách Khúc Thiên, tôi cái gì cũng chưa biết, sao có thể giả vờ xem phong thủy cho bọn họ.

Khúc Thiên nói: “Em chưa thấy Kim Tử Linh Tử xem cho nên mới lo lắng như vậy. Bọn họ đâu có chút nào giống thầy phong thủy vậy mà vẫn có nhiều việc như vậy. Chỉ cần di chuyển cái la bàn gì đó, em chỉ cần có thể xem hiểu la bàn là được. Đến lúc đó hãy dùng điện thoại, tôi sẽ nói cho em qua điện thoại.”

Đây là gian lận trắng trợn, có điều la bàn thì tôi xem vẫn có thể hiệu. Tôi bị bọn họ bắt học cái cơ bản nhất là đọc la bàn, ở bữa cơm nhà tôi hôm trước anh ta đã dạy tôi. Tuy rằng trên mặt la bàn có rất nhiều chữ, tôi cũng không thực sự lý giải được hết nhưng hai mươi bốn sơn hướng thì tôi vẫn biết.

Cầm trang bị, chúng tôi liền đi thẳng tới ngôi nhà kia. Ngôi nhà kia là ở đầu một con hẻm, bốn tầng, nhìn trông rất mới, thực sự là ngôi nhà không tồi. Tuy rằng không ở phố xá sầm uất nhưng chỗ này cách đồn công an không xa, hơn nữa cũng có nhiều người qua lại. Đường phía trước rất rộng, cho người ta thuê làm cửa hàng có lẽ không được nhưng để làm kho hàng thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Khi chúng tôi đến đã có xe cảnh sát đỗ ở đó. Xuống xe, đi vào trong nhà, chúng tôi thấy ba viên cảnh sát kia đang nghiên cứu tài liệu của ngôi nhà. Người dẫn bọn họ đi xem nhà là một phụ nữ trung niên có chút mệt mỏi, có lẽ chính là vợ của người mới chết, chờ bán được nhà để lấy tiền bồi thường cho người ta.

Tai nạn xe kia là chồng của bà ta sai, tuy rằng đã chết nhưng vẫn khiến người ta bị trọng thương. Công ty bảo hiểm đã bồi thường nhưng bọn họ cũng phải trả một phần.

Ba viên cảnh sát thấy trong tôi liền bảo chúng tôi đến xem giúp. Khúc Thiên nhìn về phía tôi, tôi nhìn một lượt căn nhà. Sơn bảo vệ mới được sơn, màu sắc rất đẹp. Lầu một dùng gạch đất nung lát nền, hẳn là để người ta tiện làm kho hàng. Tôi nhìn không thấy được điều gì trong ngôi nhà này.

Khúc Thiên nhíu mày, nhỏ giọng nói: “La bàn.”

Tôi lúc này mới nhớ cần lấy la bàn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15-2

Tôi sẽ xem, nhưng tôi chưa biết dùng, còn chưa biết dùng la bàn xem từ đâu. Nhìn trái nhìn phải một hồi, tôi liền đi ra cửa chính.

Khúc Thiên đi tới nói nhỏ: “Cửa chính làm bằng kim loại, sẽ ảnh hưởng tới kim la bàn! Lui ra phía sau!”

Chính ba tôi đã dạy là, la bàn nhất định phải để song song với cửa chính. Không xem ở trước cửa chính, tôi sao có thể thấy được các hướng của ngôi nhà. Tôi trừng mắt nhìn Khúc Thiên một chút, sắc mặt của anh ta rất khó coi, lại lần nữa nhắc: “Nhìn mặt đất.”

Trên nền gạch đất nung, khi ở gần cửa chính, hoa văn của gạch đất nung vừa lúc có một đường thẳng tắp, đường kia song song với cửa chính. Tôi giữ cân bằng la bàn, sau đó xoay mặt la bàn sao cho đúng phương Nam Bắc, nhìn vạch đỏ, tôi bối rối nhìn sang Khúc Thiên.

Hai mươi bốn sơn hướng tôi còn chưa hiểu hết, hiện tại vạch đỏ đè ở trên đúng đường biên, tôi biết tính theo sơn hướng nào.

Khúc Thiên nhíu mày một chút, sau đó xoay người sang chỗ khác lấy ra điện thoại. Lúc này ba viên cảnh sát đều đã tới bên cạnh tôi, đều đang nhìn vào

la bàn, anh ta cũng không thể nhắc cho tôi được nữa.

Điện thoại vang lên, tôi vội vàng lấy ra điện thoại, nói với những viên cảnh sát: “Tôi xem điện thoại chút rồi nói.”

Tin nhắn điện thoại đúng là của Khúc Thiên gửi tới, chỉ có một câu: “Đại không vong*, nhà này không thể mua.”

*Vạch đỏ của la bàn không chỉ vào bất kỳ sơn hướng nào mà ở trên đường phân cách giữa sơn hướng thì là không vong.

Sầm Hằng vẫn đang nhìn tôi, thấy tôi không còn nhìn vào điện nữa liền vội vàng nói: “Em gái, thế nào? Nhà này nếu có thể mua thì em sẽ có chị dâu.”

Vừa rồi không phải anh ta nói không có quan hệ gì với Sầm gia sao? Như thế nào mà hiện tại đã gọi tôi là em gái rồi? Tuy rằng ở xã hội bây giờ gọi một câu ‘em gái’ với người xa lạ cũng được, nhưng rõ ràng anh ta không có ý như thế. Vì có thể có người xem nhà miễn phí cho mình, câu ‘em gái’ này của anh ta thật dễ nghe.

Tôi mỉm cười quay sang nhìn anh ta, nói: “Không thể mua, nhà này thuộc tuyến đại không vong.”

Người phụ nữ trung niên bên cạnh liền sốt ruột: “Sao lại không thể mua, có hơi như vậy. Hơn nữa nhà này cũng không xảy ra chuyện gì, lại mới được sửa sang lại. Nhà này chúng tôi sửa đã không dưới hai mươi vạn. Mọi người giúp đỡ đi, gia đình chúng tôi thật sự rất cần tiền.”

Khúc Thiên đứng ở cửa, thấy tình hình lúc này liền nói: “Để cho ngân hàng bán đấu giá đi. Nhà này thuộc tuyến đại không vong, nếu chuyển vào ở thì chủ nhân không chết cũng bị thương. Đã có ba trường hợp rồi, chẳng lẽ còn muốn xảy ra thêm chuyện sao?”

Người phụ nữ trung niên không nói gì thêm. Để ngân hàng bán đấu giá, đến lúc đó sợ bà ta sẽ không có được một chút gì, tự mình bán còn có lẽ giữ lại được mấy vạn.

Mặt Sầm Hằng ủ rũ, hôm nay anh ta tràn đầy hứng khởi muốn mua nhà này để kết hôn. Sầm Hằng vội vàng hỏi tôi: “Em gái, em học phong thủy phải không? Nghe nói trước kia Sầm gia chúng ta rất lợi hại, loại chuyện này có cách nào hóa giải không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta: “Không phải anh cũng thuộc Sầm gia sao?”

“Anh... anh lớn lên ở cô nhi viện. Em gái, giúp một chút đi, vì huyết mạch của Sầm gia. Giúp anh trai lấy được vợ, khi anh trai có con sẽ nhận em làm mẹ nuôi.”

Ách, nếu ta họ Sầm thì không phải sẽ là cô đưa bé sao? Sầm Hằng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Khúc Thiên chợt lên tiếng giúp tôi. “Biện pháp thì có, tìm cách đổi hướng ngôi nhà là được. Một cách là xây thêm gạch ở bên trong bên ngoài, làm cửa chéo đi một chút.”

“Vậy không phải điện tích nhỏ đi sao?” Sầm Hằng nói.

“Vậy cách thứ hai, làm pháp sự ở cửa chính, chôn một viên đá lớn, trên đó viết chữ gửi tới thần thổ địa yêu cầu sửa hướng.”

“Làm cách thứ hai đi.” Sầm Hằng cười tươi, nói.

Sắc mặt Khúc Thiên không hề tốt, nói thẳng: “Mười vạn, tiền làm pháp sự.”

Sau khi Khúc Thiên nói xong, mấy viên cảnh sát đều ngẩn người. Viên cảnh sát trung niên kia nói: “Người này giống như lợi dụng mê tín để lừa tiền.”

Sầm Hằng đột nhiên ôm chặt bả vai tôi, nói: “Đây là em gái cùng họ Sầm với tôi. Trên thế gian này từ thôn Sầm Gia chỉ còn lại hai ba người chúng tôi. Anh là bạn trai của em gái tôi phải không? Sau này muốn cưới nó không phải là cần ông anh vợ duy nhất này đồng ý hay sao.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nói xong anh ta quay về phía tôi: “À, em gái à. Giúp đỡ một chút được không? Một vạn đi. Em cũng biết cảnh sát không kiếm được nhiều tiền.”

“Một vạn cái gì?” Người cảnh sát trung niên nói to: “Không phải mọi người quen biết sao? Phải giúp miễn phí, bằng không thì không chỉ không có tiền mà còn vì phạm mê tín dị đoan lừa gạt người khác.”

Tôi có chút buồn bực, bọn họ không mê tín thì bảo chúng tôi tới xem nhà làm gì? Tôi có chút khó chịu, nhìn về phía Khúc Thiên, nhưng anh ta lại không chú ý tới bọn tôi bên này mà đang nhìn sang phía đối diện. Đối diện bên kia đường là một tòa nhà giống y đúc bên này. Khu vực này đều là kiểu nhà

được thiết kế đối xứng, nếu như bên này thuộc đại không vong vậy thì bên phía đối diện chắc chắn cũng là đại không vong.

Tôi hỏi: “Khúc thiên, tòa nhà bên kia có phải cũng là đại không vong?”

“Ừ.” Anh ta đáp, xoay người lại, nói với Sầm Hằng: “Ngôi nhà này tôi vẫn đề nghị không nên mua. Cho dù có làm pháp sự cũng không phải sẽ thuận lợi. Hơn nữa kiểu chuyện này, không có tiền thì sao thầy phong thủy vì cái gì phải giúp gánh nợ cho anh. Không có tiền thì các thầy phong thủy cũng không cách nào chuyển nợ đi. Để giữ lại ít tiền, đến lúc đó anh lấy tiền đó đi bệnh viện còn không phải cũng tốn kém sao, đã vậy lại còn chịu thêm khổ.”

Ba viên cảnh sát đều im lặng, một hồi lâu bọn họ nhỏ giọng thương lượng. Người phụ nữ trung niên ở bên cạnh một mình, lặng yên lau nước mắt.

Tôi đi tới bên cạnh Khúc Thiên, cũng nhìn tòa nhà đối diện, hỏi: “Ngôi nhà kia có gì đặc biệt sao? So với bên này còn kém hơn à?”

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Bên này hướng Khôn, sẽ khiến cho bị tai nạn xe cộ. Bên kia lại ngược lại hoàn toàn, chính là hướng Cấn xấu, gia đình sẽ bất hòa, thương tàn. Nhưng em xem bên hướng Tây Nam kia có con đường hồi thổ, thêm nữa ngôi nhà kia... có quý khí. Nữ chủ nhân ngôi nhà kia chắc chắn đã xảy ra chuyện.”

Đoạn nói về phong thủy tôi cũng không hiểu, chỉ biết nghe, nhưng anh ta còn nói nhà kia có quý khí... “Ban ngày ban mặt anh có thể cảm nhận được quý khí à?” Nói xong tôi liền hỏi hận. Khúc Thiên không phải người, anh ta đương nhiên có thể thấy được.

Khúc Thiên ở bên này kêu: “Sầm Hằng,”

Anh ta còn chưa nói hết câu đã bị người cảnh sát trung niên bên kia ngắt lời: “Gọi cảnh sát Sầm! Bọn trẻ các cháu bây giờ rốt cuộc có hiểu biết hay không?”

Xem ra vừa rồi xem nhà cho bọn họ thì còn tốt, giờ nói ngôi nhà này không thể mua, bọn họ liền có ngữ khí này.

Khúc Thiên cười lạnh, nếu nói cho nghiêm túc thì anh ta hẳn phải là chủ của Sầm Hằng, thậm chí còn là ông. Anh ta hỏi: “Ngôi nhà kia có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Bọn họ là cảnh sát khu vực này hẳn sẽ biết chuyện xảy ra ở nơi này. Sầm Hằng đi tới, cũng đứng trước cửa nhìn ngôi nhà đối diện, nói: “Cách đây mấy tháng có người báo tin, nói nhà kia có người đánh vợ. Khi tôi tới thì vợ ông ta đã chạy đi khiến chúng tôi hơn nửa đêm phải giúp đỡ ông ta đi tìm vợ.”

“Tìm được rồi?”

“Không, vẫn chưa tìm được. Có lẽ người vợ đã rời khỏi nhà, trốn đi xa.” Sầm Hằng nói.

Khúc Thiên nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Nhất định còn ở bên trong, có lẽ đã xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì được?” Sầm Hằng hỏi.

“Anh tới đó giả vờ dò hỏi, rồi dụ ông ta ra khỏi nhà để tôi vào xem ngôi nhà đó thế nào.”

Khúc Thiên nói xong, cả ba cảnh sát đều nhìn anh ta. Tôi cũng nhìn anh ta, anh ta nói vậy chính là bảo cảnh sát giúp đỡ anh ta đi ăn trộm a.

Khúc Thiên cũng cảm thấy mình nói không ổn, liền nói thêm: “Vợ ông ta có lẽ đã xảy ra chuyện, thậm chí là án mạng, chuyện này sẽ có lợi đối với các anh.”

Người cảnh sát trung niên kia không hề đang là lãnh đạo, cũng là có tuổi nữa. Ông ta nói: “Được rồi, chúng tôi đưa cậu vào một chuyến, cậu giúp Sầm Hằng hóa giải ngôi nhà này.”

Tiền làm lễ là mười vạn a, đổi thành đi dạo nhà kia một vòng. Loại chuyện này vậy mà Khúc Thiên cũng đồng ý. Tôi thật không biết đầu óc anh ta suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ quý trong ngôi nhà kia quan trọng đối với anh ta như vậy sao?

Sau khi thỏa thuận xong, ba cảnh sát liền mang theo chúng tôi đi sang bên kia. Người phụ nữ trung niên chào chúng tôi, nói ngày hôm sau sẽ bàn bạc thêm với Sầm Hằng.

Sầm Hằng tiến đến gõ cửa nhà kia, rất nhanh có người ra mở cửa. Tới mở cửa chính là một bé gái, nhìn qua có lẽ khoảng mười tuổi.

Chủ cảnh sát hỏi sơ sơ vài câu về gia đình, bé gái đều trả lời rất nhanh. Cũng nói ba không ở nhà, còn mẹ đã đi ra ngoài vài tháng chưa về.

Nghĩ tới vừa rồi Khúc Thiên nói, ngôi nhà này ở hướng Đại không vong sẽ khiến các thành viên trong gia đình bất hòa, như vậy bé gái này có phải...

Không phải bé nói ba không ở nhà sao? Tôi liền nhỏ giọng hỏi: “Em gái à, nói cho chị nghe, có phải ba em hay đánh em không?”

Bé gái nhìn tôi một lúc rồi nói: “Dì à, ba cháu không cho cháu nói.”

Đi? Tôi hóa đá.

Chương 16-2

Sầm Hằng bên cạnh nói: “Chuyện này phải hỏi người xung quanh. Chữ lời nói của một đứa bé mười tuổi cũng không thể lấy làm bằng chứng, mức độ đáng tin cũng không phải trăm phần trăm.”

Bởi vì cảnh sát đứng ở cửa nhà hỏi bé gái vài vấn đề, vài phút sau tự nhiên có nhiều người tới vây xem. Sầm hằng cũng thuận miệng hỏi một bác gái đứng xem. Bác gái kia lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt về ngôi nhà này. Từ chuyện nửa đêm nghe được bé gái kêu khóc nói ba đừng đánh nữa, rồi bé gái bị đánh què chân cũng không đưa tới bệnh viện, lại đến hàng xóm sang khuyên nhủ chủ nhà cũng bị chủ nhà đe dọa, cuối cùng là nữ chủ nhân ngôi nhà một lần bị chồng đánh tới mức không ra được khỏi giường.

Tôi nghe mà thấy day dứt, chẳng lẽ thật sự giống như Khúc Thiên nói, quý trong nhà này chính là mẹ của bé gái kia. Nữ chủ nhân bị đánh đến mức không ra khỏi giường được, sao bà ấy còn có thể rời khỏi nhà trốn đi? Cho dù tính trốn đi thì cũng phải đi lại được đã.

Khúc Thiên liền đẩy cửa trước mặt bé gái rồi đi vào nhà. Cứ như vậy tất cả mọi người đều vào theo. Bé gái có vẻ rất sợ hãi, vẫn luôn rúc ở một góc.

Vừa vào trong nhà, sự lạnh lẽo liền ập đến.

Tôi buột miệng nói: “Ngôi nhà này lạnh thật.” Nói xong tôi lại nghĩ tới từ ‘âm phong từng trận’, suy nghĩ này khiến tôi không khỏi nhích lại gần Khúc Thiên. Đây không sợ hãi không được, rõ ràng biết rõ nơi này có quý vậy mà còn muốn đi vào, không phải rất ngược đời sao?

Khúc Thiên cảm giác được tôi đang sợ, không nói gì chỉ đưa tay nắm lấy tay tôi, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, không sao đâu. Lấy la bàn ra đây.”

Anh ta buông tay tôi ra, tôi tự nhiên thấy buồn bực. Vừa rồi anh ta nắm tay tôi để làm gì? Chỉ là để nhắc nhở như vỗ vai? Hay chỉ là an ủi.

Trong lòng thầm khó chịu, tôi lấy la bàn ra.

Sầm Hằng ở kia nói: “Phòng này thật mát mẻ. Chú Lý, chú nói thử xem, có phải nhà cháu bên kia có phải sẽ bị nắng chiếu vào nhiều sẽ nóng hơn bên này không?”

Chú Lý kia hẳn là tên của người cảnh sát trung niên. Người cảnh sát trung niên cũng nhìn quanh nhà một lượt rồi nói: “Hẳn là như vậy. Nhà giống nhau, mặt trời cũng vậy, hẳn nhà này buổi chiều sẽ có ít nắng hơn bên kia.”

Tôi cầm la bàn, rất muốn nói, nơi này mát mẻ bởi vì có quý a. Nhìn về kim trên la bàn, không có gì thay đổi cả, rất ổn định.

Khúc Thiên cũng nhìn la bàn, nhíu nhíu mi, nhỏ giọng nói: “Sao lại không có phản ứng gì?”

“Có lẽ đứng chưa đúng vị trí.”

“Di chuyển một chút đi.” Nói là di chuyển nhưng thực tế là Khúc Thiên đi cùng tôi, mấy cảnh sát kia vẫn tập trung hỏi han bé gái. Mấy giờ nữa ba sẽ về? Đi làm gì? Có biết số điện thoại của ba không?

Lầu một, phía trước là đại sảnh không cho thuê, chỉ để một chiếc xe hơi. Ở giữa là cầu thang cũng không có gì khác lạ. Phía sau là phòng bếp, kim la bàn bắt đầu không ổn định.

Khi thấy kim la bàn bắt đầu chuyển động, trái tim tôi thót lại một cái, sau đó là hơi kinh hoàng. Theo bản năng tôi muốn vứt bỏ la bàn đi, nhưng lý trí nói cho tôi biết la bàn chỉ là cảm ứng được, hơn nữa la bàn có thể trù tà, hiện tại tôi càng nên giữ lại.

Khúc Thiên vỗ vỗ bả vai tôi, cúi người khẽ nói vào vai tôi: “Giữ chặt la bàn là được, đừng cử động gì cả.”

Tôi quan sát phòng bếp này, nó rất bình thường. Hơn nữa phòng bếp không phải là có ông Táo sao? Vậy... quý kia ở chỗ nào được? Tôi nhìn không ra.

Chết tiệt, nào tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung khiến tôi lạnh cả sống lưng.

Chương 17

Khúc Thiên đang đứng trong bếp đánh giá toàn bộ gian bếp. Gian bếp trông rất bình thường, cũng không thấy nơi nào có thể giấu đồ vật. Hơn nữa gian bếp không phải có bếp sao? Không phải là có ông Táo sao? Một ngôi nhà bị quỷ ám, như vậy đầu tiên hẳn Môn thần* đã không làm gì, lại đến chính ông Táo cũng không làm gì. Môn thần cùng ông Táo ở trong phong thủy là hai thần quan trọng nhất bảo vệ cho ngôi nhà. (*Môn thần: thần giữ cửa)

Không biết có phải do tôi quá chăm chú chuyện này, hoặc do tôi quá lo lắng cho nên tôi không nghe được âm thanh của nhóm cảnh sát bên ngoài.

Đột nhiên một tiếng ‘tóc’ phát ra khiến tôi giật mình. Cũng may tôi chỉ giật mình chứ không kêu lên, chỉ là trái tim như lỡ một nhịp, nếu không hẳn chắc chắn bị Khúc Thiên cười nhạo.

Khúc Thiên nhìn về phía phát ra âm thanh. Đó là một chiếc vòi nước đang nhỏ giọt. Anh ta nhỏ giọng nói: “Tích huyết sát*.” (*giọt máu ác)

“Đó là nước, không phải máu.” Giọng tôi đã run lên, tôi biết đó là nước nhưng vẫn thấy lo lắng.

“Ồ trong phong thủy, nước nhỏ giọt lâu như vậy, lại còn phát ra âm thanh, đó chính là sát khí rất lớn nên được gọi là tích huyết sát chứ không phải nói đó là máu roi.”

Chẳng trách trong phim Hongkong, những ngôi nhà bị ma ám đều có nước rò rỉ, hơn nữa trước khi quỷ xuất hiện chắc chắn sẽ có tiếng nước rơi.

Khúc Thiên đi tới vặn chặt vòi nước nhưng nước vẫn không ngừng rơi, hẳn có thể coi như nước bị rỉ đi. “Nếu người phụ nữ kia thật sự bị đánh tới chết hẳn sẽ có oán khí rất lớn, oán khí lớn như vậy mà từ khi chúng ta vào phòng không thấy la bàn có phản ứng gì, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là oán khí bị thứ gì đó che chắn. Có thể che chắn oán khí chỉ có thể là kim loại. Kết nước! Kết nước bằng kim loại.”

Anh ta dựa theo đường ống nước tìm kết nước, dần dần chú ý tới nhà vệ sinh ở bên cạnh gian bếp. Nhà vệ sinh kia chỉ có một cửa sổ nhỏ để thoát khí, tức là ngay cả ban ngày cũng phải bật đèn. Anh ta đi tới mở đèn, ngay sau đó chúng tôi đều kinh sợ, quả thật bên trong có một kết nước bằng inox.

Loại kết nước này ở chỗ chúng tôi rất phổ biến, nó được kết nối trực tiếp tới ống nước, nếu mất nước một hai ngày vẫn có nước để dùng tạm. Tuy rằng kết nước này không quá lớn, chỉ chừng bằng nửa cái tủ lạnh, nhưng với một gia đình riêng thì như vậy là đủ rồi.

Tôi sợ hãi nói: “Nhà bọn họ sẽ không dùng nước bị ngấm thì thể chứ?”

Khúc Thiên vừa tiến tới kiểm tra kết nước vừa nói: “Không đâu. Nếu như vậy, oán khí sẽ bị tiết ra ngoài, ông chủ nhà này đã sớm chết. Kết nước này là độc lập.”

Nói rồi anh ta lấy tay cố gắng vặn van nước. Tuy vậy cho dù rất cố gắng nhưng van nước vẫn không xê dịch chút nào. Tôi nhìn xung quanh, thấy một thùng dụng cụ trên mặt đất, vừa lúc có cờ lê liền tiến tới cầm cờ lê đưa qua.

Khúc Thiên thấy cờ lê trước mặt, sững sờ một chút, quay sang tôi hỏi: “Em không sợ à?”

Có thể không sợ sao? Tôi dù đã lớn từng này nhưng đây là lần đầu tiên ở gần một thi thể như vậy. Tuy rằng còn chưa nhìn thấy thi thể bên trong nhưng cơ bản tôi tin bên trong có thi thể, bởi vì tôi tin Khúc Thiên.

Tôi chậm rãi thở hắt ra, rồi nói: “Không sợ.”

“Trước tiên hãy lau mồ hôi lạnh đi.” Anh ta nói, nhận lấy cờ lê, bắt đầu dùng cờ lê mở van nước ra.

Tôi còn chưa kịp lau mồ hôi liền nghe được tiếng quát tháo: “Các người làm gì? Các người là ai? Đi ra ngoài!” Theo sau âm thanh này là có lực thô bạo xô đẩy tôi. Tôi thấy một người đàn ông cao lớn đang vọt tới kéo Khúc Thiên đẩy ra.

Hắn ta chỉ vào tôi cùng Khúc Thiên, nói: “Các người là trộm, vừa lúc có cảnh sát ở đây, hãy bắt chúng nó lại!”

Khúc Thiên vầy vầy có lẽ, ổn định tư thái rồi mới nói: “Chúng tôi thật sự không phải trộm, có điều kết nước kia có một thi thể bên trong lại là thật.”

Khúc Thiên nói khiến tất cả mọi người đều ngây dại, bao gồm cả mấy viên cảnh sát. Một hồi lâu người đàn ông kia liền hướng về phía chúng tôi quát: “Nói bậy! Vợ tao là trộm đi, hàng xóm quanh đây đều biết.”

“A ha, tôi không hề nói thi thể đó là vợ của ông.” Khúc Thiên cười hài lòng.

Người đàn ông kia bắt đầu phát cuồng, không ngừng mắng chửi. Sầm Hằng tiến tới khuyên nhủ cũng bị hắn ta mắng, vừa mắng chửi hắn ta còn bắt đầu vung chân vung tay. Sầm Hằng dù sao cũng là cảnh sát, anh ta tiến lên một cái liền khống chế được người đàn ông kia.

Người cảnh sát trung niên đứng trước mặt Khúc Thiên, do dự một chút mới nói: “Cậu chắc chắn bên trong có thi thể?”

Khúc Thiên đưa cờ lê ra: “Chắc chắn.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17-2

Người cảnh sát trung niên lần nữa lại do dự một hồi mới nhận lấy cờ lê, đi vào trong nhà vệ sinh vẩn vơ nước kia. Sau vài vòng, van nước bị mở ra, một chất lỏng màu sẫm chảy ra cùng với mùi tanh tươi bốc lên.

Tôi suýt chút nữa đã nôn ngay tại đó, xoay người vội chạy ra ngoài. Khúc Thiên cũng đi theo tôi ra, chỉ là anh ta bình tĩnh hơn rất nhiều. Thấy tôi đang nôn khan ở ven đường, anh ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đang chạng vạng, nói: “Tôi đã từng ngửi mùi thịt còn hôi thối hơn lần này, thậm chí còn phải nuốt từng miếng thịt thối rửa.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta đang mỉm cười, kia rõ ràng là gương mặt của Khúc Thiên nhưng tôi biết nói ra những lời này là Sầm Tổ Hằng. Rốt cuộc đã có những chuyện gì xảy ra với anh ta?

Tiếp theo mọi chuyện thuận lợi rất nhiều. Cảnh sát liên lạc với cấp trên, đội điều tra tới tiếp nhận vụ án. Chúng tôi bởi vì được coi là người đầu tiên phát hiện nên không thể rời đi, phải chờ cảnh sát lấy lời khai. Mùi tanh tươi kia cũng thu hút không ít người qua đường, người chồng bị còng tay vào lan can cầu thang đang kêu khóc, bé gái cũng đứng khóc ở bên cạnh hắn ta.

Người đầu tiên tiến tới hỏi chúng tôi là Sầm Hằng, hỏi vì sao tên giấy tờ của tôi là Vương Khả Nhân, Khúc Thiên lại nói tôi là đứa trẻ ba tôi đưa từ thôn Sầm Gia về nuôi. Kỳ thật cảnh sát chỉ cần điều tra một chút là có thể biết đây là nói dối, nhưng là một cô gái không có huyết thống, không có lợi ích liên quan tới vụ án thì có ai mà để ý tới chuyện này?

Người cảnh sát thứ hai hỏi chúng tôi là cảnh sát hình sự, một cảnh sát trung niên trông rất có năng lực. Chúng tôi lại nói một lần, người cảnh sát này xem tư liệu về chúng tôi, nhỏ giọng nói: “Họ Sầm, thảo nào.”

Tôi tò mò hỏi: “Chú cảnh sát, chú thật sự tin những gì bọn cháu nói sao?”

Đừng nói là chú ấy, ngay cả tôi vẫn còn cảm thấy có chút không tin. Chỉ dựa vào nhà này thuộc Đại không vong suy ra chuyện nhà này có bất hòa, sẽ có đánh nhau gây thương tích. Lại thông qua cái mương hôi thối ở bên cạnh tòa nhà kia đoán ra nữ chủ nhân ngôi nhà đã xảy ra chuyện, sau đó căn cứ vào tích huyết sát nhắc nhở mà tìm ra thì thế.

Chú cảnh sát liếc nhìn tôi một cái, hơi hơi mỉm cười: “Chú quen Kim tử Lương Tử, từng gặp gỡ vài lần.”

Tiếp theo, cảnh sát liền cho Sầm Hằng đưa chúng tôi cùng bé gái kia đi ăn cơm. Cuộc sống bé gái kia sau này có lẽ sẽ khó khăn, nhưng chuyện xảy ra như vậy cũng tốt, ít nhất sau này bé không bị cha đánh nữa.

Sầm Hằng đưa chúng tôi tới một quán ăn nhỏ ven đường. Để làm bé gái yên tâm, anh ta kể cho bé rất nhiều chuyện hồi nhỏ của mình. Từ khi anh ta có ký ức đã ở cô nhi viện. Kỳ thật cô nhi viện cũng khá tốt, cũng có những lúc vui vẻ. Rồi kể anh ta cố gắng nỗ lực thế nào, phấn đấu như thế nào, cũng nhắc tới Sầm Vũ Hoa. Đây chính là nguyên nhân để chúng tôi đi chuyện này.

Sau khi có được điều chúng tôi muốn, chúng tôi hẹn ngày hóa giải ngôi nhà kia cho anh ta rồi đi về trước.

Trên đường về nhà, Khúc Thiên lái xe còn tôi hỏi ra nghi vấn trong lòng mình bấy lâu: “Khúc Thiên, lúc này có thể nói cho tôi vì sao tôi phải giả làm người Sầm gia được chưa?”

“Để em đem phong thủy Sầm gia phát dương quang đại.”

“Được rồi, tôi sẽ diễn cùng anh, có thể nói cho tôi mục đích được không?”

Khúc Thiên quay sang tôi hơi hơi mỉm cười. Tôi hỏi anh ta, anh ta lại chỉ cười.

Thấy anh ta cười tôi liền khó chịu, rất khó chịu. Khí chịu tích tụ lại khiến tôi quát: “Dừng xe!”

Khúc Thiên theo bản năng giảm phanh lại, sau đó quay sang tôi quát lên: “Em hét lên cái gì? Em không phải không biết tôi còn chưa quen lái xe.”

Tôi không để ý tới anh ta, trực tiếp mở cửa xe, xuống xe rồi đi thẳng tới trạm xe bus. Tôi cho rằng anh ta ở lại thế gian này là cần tôi làm người vợ mình hôn để làm chứng cho thân phận của anh ta. Như vậy chúng tôi không phải là vợ chồng thật sự thì ít nhất cũng có thể xem là đồng bọn, nhưng anh ta không hề coi tôi là vợ hay là đồng bọn, chỉ coi tôi như một quân cờ.

Tay tôi tự nhiên bị một bàn tay mát lạnh nắm lấy. Khúc Thiên kéo tôi, nói: “Đừng như vậy. Có xe mà! Ngày mai tôi đưa em đi gặp Kim Tử, em sẽ biết mục đích của chuyện này. Chuyện này liên quan tới rất nhiều mạng người, Vương Khả Nhân, em cũng đừng tùy hứng!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Tôi biết cứ lồi lồi kéo kéo trên đường rất khó coi, tôi cũng không có tâm tình diễn trò ngôn tình gì, cho nên sau khi tôi trừng mắt với anh ta một cái liền vẫn là ngoan ngoãn cùng anh ta lên xe.

Buổi sáng hôm sau tôi tới trường, buổi nhiều liền đi bãi phỏng Kim Từ.

Khi từ trường học ra ngoài, tôi thấy được mấy nữ sinh đang ở trong khuôn viên nhỏ vây quanh một chiếc notebook, cười hi hi bàn tán sôi nổi. Tôi có chút tò mò, sao lại bỏ cả thời gian ăn cơm trưa để lên mạng, cũng đâu phải là mấy nam sinh nghiện trò chơi điện tử.

Khúc Thiên đã chờ tôi ở bãi gửi xe trước cổng trường, tôi vừa lên xe liền tức giận mắng anh ta sao không đem xe đợi chỗ xa xa một chút, vạn nhất bị người thấy được thì lời đồn đại cũng sẽ không dễ chịu.

Khúc Thiên khởi động xe, nói: “Em vào website trường xem đi.”

Tôi nghi hoặc, website nhà trường thì có thể có gì được, còn không phải chỉ đăng thông tin lịch học gì đó sao. Lấy điện thoại để lên mạng, đáng tiếng điện thoại của tôi không phải loại cao cấp, lên mạng rất chậm, một lúc lâu sau mới vào được website nhà trường. Mở trang đầu tiên tôi liền kinh sợ, ở mục tin đồn chính ảnh tôi và Khúc Thiên đang ở trên đường tối hôm qua, anh ta còn đang nắm tay tôi kéo đi.

Ai chụp? Ai đưa lên? Muốn hại chết tôi hay sao? Lệ Lệ thấy được còn sẽ không lột da tôi à?

Cuối cùng xe dừng ở một tiểu khu. Từ việc Khúc Thiên có vẻ rất quen thuộc với nơi này, xem ra anh ta đã tới đây không ít. Trước kia anh ta thường xuyên ra khỏi nhà một mình, khi đó cũng không đưa tôi theo.

Xuống xe trước một tòa cao ốc, tôi cùng khúc thiên vào trong cao ốc. Mở cửa cho chúng tôi là một dì, nghe nói chúng tôi tìm Kim Từ liền để chúng tôi vào cửa.

Vừa vào cửa liền thấy một cô gái mặc váy ngắn, đứng trên một chiếc ghế nhỏ, đang chỉnh sửa tượng Quan Công đặt trên kệ. Thấy chúng tôi đi vào liền cười với chúng tôi, nói: “Xin chào.”

Tôi khẽ nói với Khúc Thiên: “Ồ nhà sao lại đặt tượng Quan Công nhỉ?” Nhà tôi bán đồ cổ nên tôi biết, thông thường tới mua tượng Quan Công đều là để đặt trong nhà xưởng hay cửa hàng gì đó. Đương nhiên những gì nhà tôi bán không phải tất cả đều là đồ cổ, chỉ là tiện thì sẽ bán thôi. Những đồ trong cửa hàng nhà tôi, thật sự là đồ cổ tính ra cũng chỉ chừng cỡ một phần mười.

“Cắt đào hoa!” Cô gái kia nói, từ trên ghế nhảy xuống: “Gần đây anh trai tôi qua lại với một nữ yêu tinh, còn trong tối ngoài sáng liên lạc với anh trai tôi rất nhiều lần. Tôi muốn ra tay trước. Sầm Tổ Hằng, người chứng nhận nhà anh vẫn chưa bắt đầu học à?”

Khúc Thiên đưa tay xoa xoa đầu tôi: “Cô ấy so với cô thì thật thông minh.”

Mặt cô gái kia xụ đi một chút, sau đó rất nhanh mỉm cười, đưa tay về phía tôi: “Tôi là Kim Từ, cô là Vương Khả Nhân đúng không, có nhớ tôi không?”

Với phép tắc bắt tay khi gặp mặt này tôi không quá quen thuộc, đưa tay nắm lấy tay cô ấy có chút gượng gạo. Có điều tôi thật sự không có chút ấn tượng nào về cô ấy cả.

Kim Từ đi lấy trái cây mang tới cho chúng tôi, mọi người đều ngồi xuống. Sắc mặt Kim Từ có vẻ không được tốt, quay sang chất vấn Khúc Thiên: “Tôi không biết anh thả Ngụy Hoa ra để làm gì? Nếu ngày nào đó tôi xảy ra chuyện thì anh phải có trách nhiệm nuôi hạnh phúc của tôi cả đời, là cả đời, không phải chỉ lớn lên. Cộng thêm khi con bé kết hôn sẽ phải đưa con bé hai trăm vạn của hồi môn.”

Kim Từ này cũng quá kiêu ngạo đi, cô ấy xảy ra chuyện thì liên quan gì tới Khúc Thiên? Mà cho dù có xảy ra chuyện cũng sẽ không phải bồi thường một cách không lí lẽ như thế. Tôi nhỏ giọng nói: “Sao lại thế được.”

Tôi nói nhỏ nhưng vẫn bị cô ấy nghe được, giọng cô ấy lập tức cao lên: “Em gái, sao lại không thể được? Lúc trước chúng tôi rất mất nhiều công sức mới đem Ngụy Hoa nhốt ở phía dưới. Hiện tại các người thả hân ra không phải mục đích cuối cùng là để điều tra chuyện năm đó sao? Chính là chuyện ở Sầm gia, đâu có liên quan gì tới tôi? Vì cái gì mà lại đem mạng sống của tôi ra làm chia khóa? Khi tôi cùng Linh Từ phải run sợ trong lòng, Sầm Tổ Hằng anh ta đang làm gì? Vẫn ở nhà các người ngủ ngon.”

Mạng của cô ấy? Là chia khóa? Tôi không hiểu nhìn về phía Khúc Thiên. Khúc Thiên cũng chỉ hơi hơi mỉm cười: “Yên tâm đi, Kim Từ. Tôi còn chưa đến mức không giữ nổi cô.”

“Được rồi, ăn cơm đi. Đã sớm chuẩn bị đồ ăn chờ hai người. Gọi điện thoại kêu Linh Từ lại đây.”

Trong bữa cơm, tôi đã được nghe rất nhiều về chuyện của hai chị em họ. Cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Kim Tử. Năm đó Sầm gia trong một đêm mất đi rất nhiều mạng, mà hiện tại những việc này vẫn còn sẽ ảnh hưởng tới Kim Tử. Nói cách khác, nếu chúng tôi không nỗ lực thì Kim Tử có lẽ sẽ chết.

Không chỉ là Kim Tử, còn có rất nhiều người thuần dương thuần đều sẽ thành vật hi sinh.

Mà Sầm Tổ Hàng, cũng là một thuần âm mệnh khiến anh ta thành sự lựa chọn của Ngụy Hoa, trở thành tiểu quý đầu tiên bị Ngụy Hoa luyện hóa. Chỉ là lúc ấy Ngụy Hoa, mới vừa ăn Sầm Quốc Hưng, hẳn vẫn còn chưa vận dụng đạo pháp thành thực, căn bản không khống chế được Sầm Tổ Hàng cho nên mới có Khúc Thiên hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18-2

Sau khi nói chuyện xong, ra tới cửa tôi lại thấy tượng Quan Công ở trên giá. “Vì sao lại đặt tượng ở cạnh cửa? Không cho đào hoa vào là sao?” Tôi hỏi.

Linh Tử đi theo sau chúng tôi nói: “Với người như anh trai tôi cũng sẽ không theo nữ yêu nữ kia. Chị của tôi đặt tượng ở nơi này là thừa rồi.”

“Nhờ em quản nhé!” Kim Tử kêu lên, sau đó cô ấy rất hòa khí giải thích với tôi: “Không phải nhất định phải đặt tượng cạnh cửa, mà còn xem cái đào hoa kia cảm tình gì. Cảm tình của cô ta ở cửu cung là phương hướng nào thì đặt ở phương hướng ấy. Kha Nhân à, chiều này chị dạy cho em, về sau Sầm Tổ Hàng có thông đồng với nữ quý hay nữ nhân nào đó em cứ việc dùng, không cần phải trả phí.”

Tôi cười cười, cũng không biết chiều này có tác dụng với nữ quý hay không.

Sau khi lên xe, tôi quay lại nhìn tòa nhà kia, rồi lại nhìn xung quanh. Khúc Thiên nghi ngờ hỏi: “Nhìn gì thế?”

“Nơi này cũng không phải có phong thủy quá tốt, sao thầy phong thủy lại ở nơi này nhỉ?”

Khúc Thiên liền nở nụ cười, sau đó nói: “Liên quan?”

“Thầy phong thủy không phải sẽ coi trọng phong thủy của chính mình sao?”

“Trạch có trạch mệnh, người có nhân mệnh. Mệnh người nào sẽ xứng với trạch mệnh đó. Nếu em có vào hoàng cung đi, ngủ trên long sàng kia thì cũng không gặp được chuyện tốt. Mệnh trần không được đồ vật thì chỉ có giảm thọ. Có người có mệnh tốt, ở được nhà có trạch mệnh tốt thì từ đó hô mưa gọi gió. Cũng có người mệnh không tốt, ở ngôi nhà có trạch mệnh cũng không tốt vẫn có thể sống khổ nhưng vui vẻ hạnh phúc cả đời. Nếu một người có mệnh tốt nhưng lại ở trong nhà có trạch mệnh không tốt, năng lượng của anh ta lớn thì có thể trấn được trạch mệnh. Còn ngược lại, người mệnh không tốt ở trong nhà có sơn hướng tốt, có lẽ sẽ giúp người đó phát triển nhưng sẽ giảm thọ.”

“A, vậy thầy phong thủy hiểu biết nhiều sẽ tốt hơn người bình thường nhỉ!”

“Thế thì sao? Ngũ tặc tam khuyết*, có nhiều thầy phong thủy tới khi về già cũng rất tốt. Nhưng em nhìn Sầm Gia thôn đi, toàn bộ đều là thầy phong thủy, hiện giờ lại thế nào?”

*Ngũ tặc tam khuyết là hình phạt mà tất cả thầy tướng số phong thủy đều không thể tránh khỏi bởi vì bọn họ đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, dù là người có tu luyện cũng không chắc chắn họ sẽ né tránh được.

Cũng đúng vậy. Xem ra con đường này không hề tốt đẹp như người khác nhìn vào.

Xe chậm rãi ra khỏi tiểu khu kia, tôi đột nhiên cảm thấy gánh nặng trên vai thật nặng. Những việc này cũng không đơn giản như tôi nghĩ, chỉ cần không cẩn thận chính là liên quan tới mạng người.

Thấy những cô gái xinh đẹp trên đường, tôi liền hỏi: “Vậy cảm tình với nhà thì như thế nào mới xứng?”

“Em thật sự muốn học cất đào hoa à?” Khúc Thiên nói, “Cả đời này tôi cũng không có khả năng có đào hoa.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta một cái, tôi muốn biết cái này cũng không có liên quan gì tới anh ta. Anh ta ở bên ngoài có mấy người, không, có mấy nữ quý cũng không có liên quan tới tôi. Nhưng sự thật chứng minh là đều sẽ có liên quan tới tôi, hơn nữa còn liên quan rất lớn.

Buổi tối hôm đó, bởi vì muốn sớm hoàn thành bài tốt nghiệp nên thời gian tự học ban đêm tôi cũng đến phòng vẽ tranh. Lúc này tôi vừa mới đến phòng vẽ tranh, Đàm Thiển đột nhiên đứng dậy lôi kéo tay bảo tôi đi ngay. Tôi còn chưa hiểu ra sao đã nghe được cô ấy nói nhỏ: “Lệ Lệ tìm cậu.”

“Lệ Lệ...” Vốn tôi muốn hỏi cô ấy tìm tôi làm gì nhưng tôi vừa nhớ ra chuyện trên trang web của trường. Sao lại đen đủi bị chụp đúng cảnh như vậy

chứ?

Đàm Thiên kéo tôi ra sau cửa cầu thang, góc rất ít người tới, ngày thường cửa đều được đóng.

Đàm Thiên buông tay tôi ra, đưa tay ôm lấy ngực, chất vấn: “Vương Khả Nhân! Cậu có ý tứ gì? Mất công tớ coi cậu là bạn tốt nhất. Cậu cùng... Khúc Thiên ở chung đúng không? Sao lại không nói gì cho mình biết? Dù sao cậu cũng nên nói với tớ một tiếng chứ.”

“Chuyện đó, Tiểu Thiên, chúng tôi không ở chung!” Loại chuyện này chính là có đánh chết cũng không nên thừa nhận. Thừa nhận là xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Còn nói không ở chung à? Lệ Lệ chiều nay tìm tớ hỏi chuyện, bức ảnh kia đã chứng minh rồi.”

Cái đó... cái đó không phải là như thế.” Tôi liếc mạng nghĩ cách giải vây. Hiện tại tôi học xong thì thời gian còn lại đều dành để đọc sách phong thủy, hoặc tìm hiểu la bàn, nhưng khi tôi còn học phổ thông thì cả ngày chỉ xem ngôn tình, cho nên loại chuyện này kiếm cái cớ với tôi không khó. Tôi nói: “Hôm đó tớ làm rơi ví xuống đất, tớ xoay người nhặt, vừa lúc Khúc Thiên lái xe tới khiến tớ giật cả mình. Tớ tức quá liền đá cho xe anh ta một cái rồi chạy, nhưng anh ta lại bắt được, lúc ấy mới biết xe đó là của anh ta, tớ còn phải bồi thường anh ta 50 đồng để rửa xe. Tớ sao biết được chuyện này lại bị người ta chụp được rồi đồn đại.”

“Đừng gạt người, nào có chuyện trùng hợp như vậy.”

“Không tin cậu hỏi Khúc Thiên đi.” Khi nói như vậy tôi rất tràn đầy tự tin. Mấy ngày nay Khúc Thiên cũng không tới trường học, tôi không biết anh ta bận rộn chuyện gì nhưng dù sao ngay cả nhà cũng không về.

“Này, còn muốn Khúc Thiên bảo vệ cậu sao?” Một giọng chanh chua truyền tới. Mấy nữ sinh đã đi về phía bọn tôi. Xem đồng phục kia là biết ở khoa nhạc, mà Lệ Lệ cũng ở trong đó. Tuy rằng Lệ Lệ là học thanh nhạc, nhưng thanh nhạc cũng thuộc khoa nhạc a.

Nhìn bộ dáng của bọn họ, tôi liền thấy lo lắng trong lòng. Tôi muốn nói chuyện, tôi muốn giải thích nhưng rồi lại không dám nói. Giống như ba tôi nói, nếu tôi dám quát ai thì chứng tỏ tôi coi đó là người thân. Với người ngoài, sợ rằng kể cả Đàm Thiên là bạn học từ nhỏ với tôi, tôi cũng không quát bao giờ.

Ở đây căn bản không phải người thân mà là vài nữ sinh tổ chức thành một nhóm tới tìm tôi, lúc này tôi hoàn toàn sợ sệt như một con chuột. Lệ Lệ tiến đến trước mặt tôi, tôi âm thầm nuốt một ngụm nước miếng. Cô ta hỏi: “Tôi hỏi một câu thôi. Cô cùng Khúc Thiên bắt đầu từ khi nào?”

Tôi biết nói như thế nào với cô ta đây. Nói Khúc Thiên đã chết, hiện tại là Sầm Tổ Hàng sao? Nói có ai tin không? Tôi còn do dự không dám nói lời nào thì Lệ Lệ đã đưa tay tắt một cái.

Tôi đầu đến chảy nước mắt, Đàm Thiên lập tức kéo tôi ra phía sau cậu ấy: “Các người đừng quá đáng.”

Lệ Lệ nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng chỉ tắt một cái mà thôi. Khúc Thiên còn không đáng để tôi tranh giành.” Nói xong cô ta liền rời đi, chỉ còn tôi ôm mặt khóc.

Thời gian tự học tối nay cũng không còn tâm trạng để xem bài tốt nghiệp nữa, Đàm Thiên liền đưa tôi về. Về tới tòa nhà, tôi còn bảo cô ấy về trước, lúc này tuy rằng trong lòng mọi người đều đã chắc chắn tôi và Khúc Thiên thật có chuyện như vậy nhưng tạm thời cứ đặt nó qua một bên thì tốt hơn.

Dùng chìa khóa mở cửa, phòng Khúc Thiên sáng đèn, tôi tới cửa liền thấy anh ta đang dùng bút lông vẽ, tức giận nói: “Anh nhàn nhã thật!”

Anh ta ngẩng đầu lên, nhú mồm một cái rồi đứng dậy đi về phía tôi: “Bị đánh? Mặt sưng rồi. Luộc trứng gà để cho em lăn nhé?”

Tôi trừng anh ta một cái: “Không cần anh quan, còn không phải do anh sao! Tự nhiên lại đi dùng thân thể Khúc Thiên, Khúc Thiên với Lệ Lệ vốn rất đẹp đôi, người ta còn sắp kết hôn. Anh làm thế này thì tôi phải làm người như thế nào? Hiện tại ai ai cũng chỉ trích tôi, nhưng chuyện này tôi có làm cái gì sai!” Tôi nói giọng trách móc, cũng là hét to lên, hét to đến mức mặt tôi càng đau. Chỉ là hét xong rồi tôi thấy đơ người. Là tôi đang hét với Khúc Thiên đây, trước kia mỗi lời tôi nói với anh ta đều phải rất cẩn thận, vậy mà gần đây tôi đã hai lần hét to anh ta. Ba tôi nói, khi tôi có thể hét to tức giận ai thì tức là tôi đã xác định coi người ấy như người nhà. Tôi lớn từ từ nay, bị tôi hét to trước giờ chỉ có ba mẹ tôi và... Khúc Thiên.

Khúc Thiên xoay người cầm một thước xẹt Vân nam, nói: “Chỗ Khúc Thiên chỉ có thước này, nhắm mắt vào, tôi giúp em phun.”

Chỗ Khúc Thiên? Tôi cười đau khổ, anh ta là Sầm Tổ Hàng không phải Khúc Thiên. Tôi không cướp bạn trai của ai, tôi không cần phải khó chịu vì hét lên với anh ta, coi anh ta là người một nhà. Hơn nữa, Sầm Tổ Hàng vốn dĩ là người chồng đã kết minh hôn với tôi. Cho dù tôi rất khó chịu với quan hệ này nhưng điều đó là không thay đổi được.

Nhắm mắt lại, tôi nói: “Anh là quý, anh có phương pháp nào nhanh hơn không? Ví như thổi một cái liễn hết súng gì đó.”

“Xịt”, thuốc được phun tới khiến tôi nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Nào có chuyện thần kỳ như vậy.” Anh ấy nói, đồng thời vươn tay xoa xoa gương mặt còn sưng đỏ của tôi. Tay anh ấy hơi mát, hoặc có thể nói nhiệt độ toàn thân của anh ấy so với người bình thường cũng thấp hơn một ít, lạnh lạnh áp vào mặt tôi nhưng lại rất thoải mái.

Tôi mở mắt ra liền thấy được gương mặt kia ở rất gần tôi, tôi liền thờ dài.

“Thờ dài cái gì?”

“Vi sao anh lại là Khúc Thiên? Nếu anh chỉ là Sầm Tổ Hằng thì tốt rồi.”

Anh ấy không nói gì, yên lặng xoa mặt cho tôi. Một hồi lâu lại lần nữa phun thuốc cho tôi, mới nói: “Mai đi với anh xem nhà trọ, dùng danh nghĩa của em xem. Trong thời gian này chúng ta sẽ phải vào thành phố làm nhiều chuyện. Gần nhất là tìm Ngụy Hoa, thứ hai là đánh ra chiêu bài của Sầm gia khiến những kẻ sau lưng kia chủ động tìm đến chúng ta.

Tôi nhìn anh ấy, ngơ ngác nhìn anh ấy. Tôi đang nói gì với anh ấy? Vậy mà anh ấy lại nói cái gì? Trong lòng anh ấy chỉ có việc kia, tôi tình viễn chỉ là một quân cờ.

“Hừ!” Tôi hừ lạnh một cái, thực khó chịu đi về phòng, đóng cửa rầm một cái!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2

Sáng sớm ngày hôm sau tôi vẫn ngoan ngoãn để anh ấy dắt đi. Tuy rằng trong lòng vẫn còn bức tức, tuy rằng trên mặt vẫn bị sưng đỏ, tuy rằng anh ấy vẫn chán ghét như vậy. Nhưng tôi biết chuyện chúng tôi làm sẽ liên quan tới tính mạng rất nhiều người. Đột nhiên tôi có chút đắc ý, cảm thấy mình thật vĩ đại!

Công việc này là Linh Từ nhường cho Khúc Thiên. Thứ nhất là Linh Từ phải đi công tác, thứ hai cũng là để chúng tôi đạt được mục đích của mình. Kỳ thật nếu chúng tôi giành được thắng lợi thì cũng khiến bọn họ có được lợi ích, có thể nói là hai bên cùng có lợi đi.

Khúc Thiên theo địa chỉ ghi trên tờ giấy, đi tới một tòa cao ốc. Tòa cao ốc rất xa hoa, hẳn là mới được xây dựng, cao tới hơn ba mươi tầng. Trước cửa tòa nhà có một người đàn ông khoảng 30 tuổi chờ chúng tôi, thấy chúng tôi đi tới liền lập tức ra đón, sau vài câu khách sáo liền đưa chúng tôi chìa khóa, chỉ sơ đồ tòa nhà rồi nói sẽ đợi chúng tôi ở dưới này.

Tôi có chút thắc mắc, tại sao anh ta không đi lên cùng chúng tôi, dù sao đây cũng là nhà anh ta.

Khúc Thiên đưa tôi đi vào bên trong, nhỏ giọng nói: “Mẹ anh ta chết ở trong nhà cho nên căn nhà đó anh ta không dám trở về. Như vậy vừa lúc chúng ta có thể thoải mái xem, không cần phải diễn kịch.”

Bước chân tôi đã cứng lại rồi, Khúc Thiên nhận ra tôi không đi theo kịp mới quay đầu hỏi: “Sao thế?”

“Mẹ anh ta chết ở trong đó?”

“Ừ, thân thể mẹ anh ta vốn đã không tốt, khi ngã bị va đầu vào vật cứng, trong nhà khi ấy lại không có người nên chậm rãi chết. Đến khi con dâu về nhà lúc 10 giờ đêm thì thi thể đã lạnh.” Anh ấy thấy vẻ mặt khiếp sợ của tôi liền đi tới, xoa xoa bên má sưng đỏ. Tôi nhanh chóng đẩy tay anh ấy ra, anh ấy nói: “Không phải sợ, có anh đây. Ở trình độ này cho dù bà ấy có ăn vạ trong phòng không chịu đi thì anh cũng có cách khiến bà ấy ngoan ngoãn tránh đi.”

“Anh rất lợi hại sao?” Tôi bị anh ấy nắm lấy tay, kéo đi về phía trước. Tôi dù ngày thường có thể nói là cũng lớn mật đi, nhưng cũng không đến mức dám vào nhà ma chơi. Đây lại còn thật sự là nhà có ma.

“Tiểu quý được luyện hóa có thể phản phệ chủ nhân, trong dương gian này có thể chống lại lệ quỷ như anh có lẽ cũng chưa có mấy người.”

Khi anh ấy nói lời này chúng tôi đã đứng ở trước thang máy. Trước thang máy còn có một bác gái mua đồ ăn, nhìn nhìn chúng tôi rồi xê dịch qua một bên. Tôi chạy nhanh tới cười nói: “Bác gái, bọn cháu đang tập kịch thôi, chúng cháu học trường sân khấu.”

Lên lầu, tầng hai mươi ba, tìm số nhà rồi mở cửa ra. Khúc Thiên ngay lập tức nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Thiên trầm sát!”

“Thiên trầm sát là gì?” Hỏi xong tôi cũng phát hiện cái gì gọi là thiên trầm sát. Mấy ngày nay tôi đọc sách cũng thấy nhắc đến thiên trầm sát, còn chưa

được tiếp xúc nhưng hiện tại trong nháy mắt đã hiểu được. Ngay vị trí chúng tôi đứng ở cửa chính là có thể nhìn thấy ban công ở đối diện. Mà thông qua ban công có thể nhìn thấy khe hở của hai tòa cao ốc đối diện. Gió từ khe hở thổi tới được tăng sức gió, trực tiếp thổi vào ban công bên này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Kiểu này ở trong thành phố rất thường thấy, rất nhiều người không chú ý nhưng nó lại là một loại sát khí rất mạnh.

‘Lộc cộc...’ đột nhiên trong phòng truyền tới âm thanh như vậy khiến tôi kinh hoảng một chút, chạy tới nắm lấy cánh tay Khúc Thiên. Khúc Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Sợ cái gì, chỉ là đồ vật bị gió thổi rơi mà thôi.”

Anh ấy cầm sơ đồ tòa nhà rồi đi một vòng, còn tôi cũng bám chặt vào anh ấy cùng đi một vòng. Trực giác của tôi cho tôi biết phòng này có quý, đặc biệt là khi nhìn đến nhà vệ sinh khiến trái tim tôi đập thình thịch. Vết máu trên sàn nhà kia là thế nào, sao không ai dọn dẹp sạch sẽ?

Chuyện người già bị ngã khi đi vệ sinh có rất nhiều, nhưng trường hợp này lại bị ngã mà không ai biết, cứ từ từ chết dần nơi đó. Rất đáng thương.

Quay lại phòng khách, Khúc Thiên đem bản vẽ sơ đồ tòa nhà đặt lên trên bàn trà, nói với tôi: “Đo hướng đi.”

Tôi lấy la bàn ra, xem một cái, lòng tơ toàn thân liền dựng đứng. Đây là bàn tôi trước mặt anh ấy, kim trên la bàn đang chậm rãi chuyển động. Đây gọi là âm linh quá nhiều.

Khúc Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói: “Không có việc gì, anh mạnh hơn nó nhiều. Em vào phòng bếp lấy ít gạo rồi đặt lên la bàn đi.”

“Gạo?”

“Chẳng lẽ là đậu nành?” Khúc Thiên cười, “Linh Tử bọn họ có chiêu dùng đậu nành.”

“Anh còn có tâm tình nón giỡn à!”

“Vậy lấy gạo đi, nhà ai lại không có gạo.”

Tôi bị anh ấy chọc có chút tức giận, xoay người đi vào trong phòng bếp. Nhưng khi tới gần phòng bếp tôi mới nhớ tới tôi đang đi một mình, mà nhà vệ sinh kia ngay bên cạnh phòng bếp, chỉ cách một bức tường. Còn có vết máu kia...

Mối nghi như vậy đã khiến tôi có cảm giác lạnh sống lưng. Hơn nữa vừa rồi Khúc Thiên nói những lời kia chứng tỏ trong phòng này có cái gì đó.

Tôi thở mạnh một hơi, mở tủ bát, lăm bậm tự nói.

Tôi biết là tôi đang sợ hãi, nếu không nghe thấy âm thanh gì sẽ càng sợ hãi. Tôi nhỏ giọng nói: “Thùng gạo đâu? Gạo ở nơi nào? Đây là đậu xanh à? Không đúng, là cháo bát bảo. Cái này là túi gì nhỉ? Á...”

Tôi cảm giác được sự lạnh lẽo đang ập tới từ phía sau, cái túi tôi cầm trong tay bị trượt một chút, một hạt đậu nành liền lăn ra. Tôi kinh hoảng xoay người về sau, phía sau cái gì cũng không có, nhưng vừa rồi tôi thật sự cảm nhận được sự lạnh lẽo tới gần tôi.

Tôi sợ hãi thờ dốc, dùng âm thanh kèm theo tiếng khóc gọi: “Khúc Thiên, Khúc Thiên...”

Khúc Thiên đã đi tới, nhìn đậu nành rơi đầy trên mặt đất, còn cả tôi đang ngồi xổm sắp khóc tới nơi. Lắc đầu đầy bất đắc dĩ, Khúc Thiên đi tới cũng ngồi xổm xuống, dùng trán chạm vào trán tôi: “Không sao đâu. Sau này... anh có cách khiến mấy thứ kia không lại gần em được. Lấy gạo trước đã.”

Anh ấy rời đi, mang theo thùng gạo đi về phòng khách, tôi chạy nhanh theo sau. Vừa rồi túi kia là đậu nành, không phải anh ấy nói gì mà Linh Tử thích dùng đậu nành sao? Đậu nành có thể trừ tà? Nếu như vừa rồi không phải đúng lúc đậu nành rơi ra, như vậy có phải tôi đã bị quý ám không?

Tới phòng khách, Khúc Thiên bốc mấy nắm gạo đặt lên trên bàn, bảo tôi đặt la bàn lên trên đó. Điều chỉnh một chút cho la bàn cân bằng, sau khi la bàn song song với tường thì kim la bàn cũng đã ổn định.

Nhìn la bàn một lúc, Khúc Thiên đặt sơ đồ tòa nhà cùng hướng với la bàn, lấy bút vẽ mấy khu vực, nói: “Sát khí vào thẳng cung Khôn, cung Khôn vừa lúc là phòng mẹ anh ta ở.”

Tôi nhìn về phía Thiên trầm sát ở đối diện, hỏi: “Trong thành phố có rất nhiều thiên trầm sát như vậy, sao lại không nghe nói có nhà ai có người chết. Những tòa nhà này cũng một kiểu, có cùng một hướng, không phải nhà nào cũng có người chết chứ?”

“Em vừa rồi ở dưới lầu không chú ý sao? Nơi này trên dưới, rất nhiều nhà dùng kính để che ban công lại, vài nhà là để gương hoặc treo hồ lô. Những thứ đó đều dùng để đảo sát. Có điều thiên trăm sát là đại sát khí, gương hay hồ lô gì đó có thể giúp tránh được mấy phần cũng khó biết.”

Vậy xem ra nhà này không thể mua.

Khúc Thiên đi tới ban công, tôi cũng chạy nhanh theo.

Anh ấy nhìn thiên trăm sát bên kia, nói: “Chỉ là, thiên trăm sát cũng không bị chết người. Nhất định còn có gì đó khác.”

Thứ gì đó khác này chúng tôi không tìm ra. Khúc Thiên cầm ba tấm hoàng phù đi về phía nhà vệ sinh kia. Tôi kéo góc áo anh ấy, nhỏ giọng nói: “Anh đến đó làm gì?”

“Giúp đưa đi ấy lên đường.” Anh ấy dựa vào cửa nhà vệ sinh, gấp tờ giấy trong tay lại, xé vài cái thành thứ đồ chơi chúng tôi hay làm hồi bé, thả ra nó sẽ xoay tròn.

Anh ấy nói với nơi đó: “Đi à, tôi tới tiền đi một đoạn đường. Nên rời đi, con trai đi vẫn còn cuộc sống sau này nữa.”

Dừng một chút, anh ấy ném những tờ giấy được gấp lại trong tay ra ngoài, chúng lập tức chuyển động, chậm rãi bay xuống dưới. Tôi tận mắt nhìn thấy nó bay xuống nhưng lại không nghe được tiếng nó rơi xuống đất, cũng không còn thấy nó nữa! Những tờ giấy kia đã biến mất!

“Này này.” Tôi cả kinh vỗ cánh tay Khúc Thiên.

Anh ấy nhìn tôi cười cười, nhưng sau đó lại rất nhanh liền thờ dãi: “Về sau sẽ dạy em.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20-2

Đi xuống lầu, ở dưới người đàn ông kia vẫn chờ câu trả lời của chúng tôi. Tôi đem những gì Khúc Thiên nói với tôi nói lại một lần, rằng phòng kia là thiên trăm sát, mẹ anh ta đã được tiền đi. Phòng này nếu muốn tiếp tục ở phải sửa lại một chút, sửa lại cũng sẽ tốn kém.

Người đàn ông kia đồng ý, nhưng Khúc Thiên lại đột ngột nói: “Căn hộ này anh vẫn nên bán đi.”

Điều này không giống những gì lúc trước chúng tôi trao đổi, cho dù là thiên trăm sát cũng không đến mức không ở được chứ. Tôi nghi hoặc nhìn Khúc Thiên. Khúc Thiên chỉ vào khe hở thiên trăm sát nói: “Tòa nhà bên kia vừa rồi chúng ta ở trong nhà không chú ý tới. Mái nhà của tòa nhà kia có hình dáng là hỏa. Vừa lúc này anh bảo thiên trăm sát sao lại có thể gây chết người, chính là do cái này khiến gia tăng sát khí. Bán đi, cái này thật sự không thích hợp để ở.”

“Này... Người ta đều biết trong nhà tôi có người chết. Giá nhà sẽ...”

“Tôi cũng không có cách nào.” Khúc Thiên không muốn nhiều lời, mang theo tôi rời đi.

Chuyện như vậy, có lẽ người đàn ông kia rất đau đầu.

Khi ngồi trên xe rồi mặt Khúc Thiên vẫn trầm trầm, cũng không khởi động xe. Tôi liền cười nói: “Anh tính làm gì? Chờ người ta tới nói tăng giá để sửa nhà sao?”

Khúc Thiên xoay người, nhìn tôi, nói rất nghiêm túc: “Vừa rồi em có sợ không?”

“Ách, sợ.”

“Nếu anh có cách khiến vài thứ kia không tiếp cận được em, không nhìn thấy em, em có đồng ý không?”

“Cái này đương nhiên là tốt mà. Chúng sẽ thật sự không thấy em sao?”

“Thấy thì có thấy, nhưng sẽ coi em trở thành đồng loại của chúng nó. Hơn nữa là đồng loại mạnh nhất, nhìn thấy em liền trốn đi.”

“Có phải giống như thuần dương mệnh của Kim Tử?”

“Không sai biệt lắm, em có nguyện ý không?”

Tôi vui sướng gật gật đầu. Có được chuyện tốt như vậy đương nhiên là nguyện ý. Hơn nữa hiện tại tôi xem như bị bọn họ ép đi trên con đường này, tôi

không nghĩ cho bản thân mình thì không có đường lui.

Khúc Thiên nhìn tôi gật đầu, rồi lại do dự.

“Rất khó sao? Có phải ảnh hưởng xấu tới anh? Nếu vậy thì phải xem xét.”

“Không, chỉ là... có khả năng em sẽ sinh bệnh, sẽ bị sốt gì đó. Nhưng khi hết bệnh rồi thì không cần sợ chúng nó.”

“Được, chỉ bị sốt thôi mà, cơ bản mỗi tháng em đều bị sốt một lần, uống thuốc ngủ một giấc là ổn thôi.”

Khúc Thiên lần này vẫn nhìn tôi, chỉ là nhìn mà không nói lời nào. Tôi sờ sờ bên mặt vẫn còn sung của mình, nói: “Sao thế? Có phải có gì không ổn phải không? Vậy trước tiên nói cho rõ ràng đi.”

Anh ấy khởi động xe, nói: “Về nhà rồi nói.”

Trực giác mách cho tôi biết anh ấy còn có việc chưa nói rõ với tôi.

Xe chúng tôi vừa quay lại về khu nhà cũ nát chúng tôi đang ở kia thì điện thoại của Khúc Thiên vang lên. Chủ nhà kia quyết định muốn bán căn hộ kia, nhưng căn hộ đó anh ta thật sự không muốn đi vào. Ngờ khi Khúc Thiên không được tốt, nói thẳng: “Vậy anh tìm người dọn dẹp vệ sinh một chút đi. Mẹ anh là tôi tiễn đi, những cái tôi mặc kệ nhưng lúc trước các anh làm tang như thế nào mà khiến bà ấy vẫn còn ở lại trong nhà.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Khúc Thiên có ngữ khí ác liệt như vậy. Lại nghe một hồi, Khúc Thiên liền tắt điện thoại. Anh ấy nói: “Vợ anh ta nói bà ấy được đem đi hỏa táng ngay mà không làm lễ viếng, nói sợ thân thích biết bà cụ chết trong nhà mà không ai phát hiện, khiến họ mất mặt. Hừ, hiện tại sợ là buổi tối cô ta sẽ ngủ không được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Về đến nhà, tôi nhận thấy Khúc Thiên như có tâm sự nặng nề, anh ấy trông rất không vui. Mọi người đều nói, tâm tư phụ nữ rất khó đoán, tôi thấy tâm tư quý cũng rất khó đoán a.

Tối bữa tối, tôi đến trường cùng đi ăn với Đàm Thiển.

Một má vẫn sung đỏ mặt, không thể thiếu bị người ta nói vài câu. Không cần nói nhiều cũng biết, chuyện ngày hôm qua đã có người thêm mắm thêm muối rồi bàn tán với nhau.

Mọi người đều khó chịu vì tôi đã cướp bạn trai của Lê Lệ. Phải biết rằng tình yêu sinh viên thường chia tay khi tốt nghiệp, nhưng đây người ta đã tính toán chuyện kết hôn, lại được rất nhiều bạn bè ủng hộ, hiện tại tự nhiên xuất hiện thêm tôi, người ta có thể thoải mái sao?

Không thoải mái cũng không làm thế nào được, hiện tại cục diện này cũng không phải do tôi muốn. Đàm Thiển cũng bởi vì chuyện này mà nói tôi vài câu, nói tôi qua lại với quan nhị đại* mà không nói với cô ấy một tiếng. Thật sự cho rằng tôi muốn qua lại a.

*quan nhị đại: con quan chức. Một số từ là danh từ như ‘quan nhị đại’, ‘phụ nhị đại’ mình sẽ dùng Hán Việt nhé.

Ăn xong bữa tối, tôi không muốn ở lại trường học nữa. Về đến nhà, Khúc Thiên đã không còn ở nhà, không phải tâm tình anh ấy không tốt sao? Đang như vậy anh ấy còn có thể đi đâu?

Lòng có chút phiền muộn, tôi liền tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Có lẽ hôm nay thật sự mệt mỏi, lên giường một lúc tôi liền ngủ rồi. Nhưng trong mơ tôi lại thấy căn hộ có thiên trăm sát kia. Tôi mơ thấy chính mình đang ở trên ban công kia, gió từ hai tòa nhà đối diện thổi tới tôi khiến tôi cảm thấy khó thở.

Cảm giác lạnh lẽo làm tôi quay đầu nhìn lại, liền thấy vết màu tràn ra từ trong nhà vệ sinh. Tiếng máu rơi tí tách khiến tôi hoảng sợ lui lại phía sau. Nhưng phía sau chính là ban công, vậy mà lan can của ban công lại không hề cản tôi lại, tôi sắp ngã xuống!

Ngay lúc này, một bàn tay mát lạnh nắm lấy kéo tôi trở lại, ôm vào trong lòng ngực. Tôi nhìn người đàn ông kia, rất xa lạ. Mặc một áo sơ mi kiểu Trung Quốc, gương mặt sắc nét, môi kia hơi mỏng nhưng vành môi lại rất rõ ràng, mũi thẳng cao, cái trán cao cao... Đúng rồi, tôi đã từng thấy anh ấy! Ở trong trận bóng rổ anh ấy đã ngồi bên cạnh tôi.

Anh ấy là... Sầm Tổ Hàng!

“Sầm Tổ Hàng?” Tôi nhỏ giọng kêu lên.

Anh ấy cúi đầu nhìn tôi gật gật đầu, xem như xác nhận suy đoán của tôi.

Tôi mơ mơ màng màng cảm giác được tôi đang ở trên chiếc giường trúc của tôi. Nhưng có gì đó không đúng, bởi vì thân thể tôi có cảm giác gì đó không đúng. Quần áo tôi đâu?

Mơ mơ màng màng muốn mở mắt, nhưng làm thế nào tôi cũng không mở được. Cảm giác dường như càng ngày càng không đúng, càng ngày càng vượt quá sức chịu đựng của tôi. Tôi kêu lên sợ hãi, đẩy người trên người tôi ra, vùng dậy, thờ từng hơi từng hơi hỗn hển. Đồng thời tự nhủ trong lòng kia chỉ là một giấc mộng, thật sự chỉ là một giấc mộng thôi. Tôi sao có thể sẽ cùng một quý làm như vậy?

Lau lau mồ hôi lạnh trên trán, tôi cười đau khổ: “Chỉ là mơ thôi.” Dứt lời, toàn thân tôi bỗng cứng đờ lại. Bởi vì tôi thấy được trước giường tôi có một đôi giày, đôi giày kia rõ ràng không phải kiểu dáng hiện nay. Giày vải dệt thủ công màu đen.

Tôi lại quay sang bên cạnh, kia rõ ràng chính là một người! Không! Là một quý! Là Sầm Tô Hàng!

Anh ấy... anh ấy không đúng... Giày của anh ấy đã tháo ra, quần lại đã buông lỏng, căn bản là không mặc gì. Đây... giống hệt trong giấc mơ. Vậy giấc mơ vừa rồi... có thật chỉ là mơ không?

“A! Anh muốn làm gì? Anh muốn làm gì? Anh không phải là người! Hu hu...”

Nghĩ đến câu ‘anh không phải là người’ kia của tôi đúng là một câu hai ý. Ngày thường thấy Khúc Thiên nhiều, tôi còn có thể quát lên với Khúc Thiên, nhưng với Sầm Tô Hàng là quý này, tôi đối với anh ấy vẫn rất xa lạ. Giương mắt này của anh ấy tôi cũng mới chỉ lần thứ hai nhìn thấy.

“Khóc cái gì? Cũng chưa làm gì cả.” Anh ấy nói. Giọng anh ấy với Khúc Thiên không giống nhau, nghe trưởng thành hơn Khúc Thiên rất nhiều nhưng cũng là xa lạ với tôi. Nếu đây mà là Khúc Thiên nói, có lẽ tâm tình tôi sẽ tốt hơn...

“Anh đi ra ngoài đi!” Tôi nói.

Không có tiếng bước chân, không có âm thanh cửa mở, anh ấy liền cứ như vậy biến mất.

Khúc Thiên, Sầm Tô Hàng, lần đầu tiên tôi thấy rõ ràng như vậy, có thể thật sự khẳng định bọn họ là hai người khác nhau. Với Khúc Thiên mang linh hồn của Sầm Tô Hàng, tôi có thể cười với anh ấy, có thể to tiếng với anh ấy, có thể thản nhiên lôi kéo áo anh ấy.

Nhưng đối mặt với Sầm Tô Hàng thật sự, ngay cả nói chuyện bình thường tôi cũng làm không được.

Tôi đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, hôm nay anh ấy nói có thể khiến tôi mang quý khí, biện pháp khiến những quý kia không dám trêu chọc hẳn chính là cái này đi. Chẳng trách hôm nay anh ấy không chịu nói rõ biện pháp là gì. Mà tôi cũng cứ mơ mơ hồ hồ như vậy đã đồng ý rồi.

Tôi cứ nằm trên giường miên man suy nghĩ, đến tận khi trời sáng tôi mới ngủ được. Mà giấc ngủ này tôi ngủ một mạch tới buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-2

Buổi chiều khi tỉnh lại tôi không thấy Khúc Thiên đâu, chỉ có một tờ giấy đặt trên bàn ở phòng khách. Trên tờ giấy viết chữ phồn thể, viết: Anh cùng Kim Từ Linh Từ đến số 34, khu XX, đường XX, có tin tức nói nơi đó có luyện tiểu quý.

Xem tờ giấy, tôi do dự một chút, vẫn thay quần áo cầm theo tờ giấy ra cửa. Tôi biết tôi chạy tới đó rất nguy hiểm, nhưng từ mấy năm trước, từ khi máu tôi dính vào chiếc hộp kia đã kéo tôi vào chuyện này. Hôm nữa cũng nghe chuyện của Kim Từ Linh Từ, bọn họ đều có thể mang mạng của mình ra nỗ lực, tôi vì cái gì lại trốn ở phía sau? Hơn nữa, đây là ban ngày ban mặt, cùng lắm tôi không tới quá gần là được.

Lên taxi, tôi báo địa chỉ kia cho tài xế. Tài xế vừa lái xe vừa nói: “Là nơi này à, cũng may đây là ban ngày ban mặt, nếu là mưa dầm hay buổi tối thì tôi cũng không dám chở cô đi.”

“Nơi này làm sao vậy?” Tôi hỏi.

“Cô không biết à? Nơi này là nhà quý rất nổi tiếng ở thành phố chúng ta. Nhà xây bằng gạch xanh từ mấy chục năm trước, ra cửa là thấy nghĩa trang của nhà tang lễ trên sườn núi cách đó không xa. Ngay trước nhà có hai tòa nhà, là dự án tái định cư. Là nhà tái định cư thì phải ở thôi, nào có được lựa chọn. Nghe người ở đó nói, ngôi nhà gạch xanh kia bị quý ám rất lợi hại.”

Tài xế dọc đường đi kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện xảy ra ở ngôi nhà kia khiến tôi có chút kinh sợ trong lòng. Tuy vậy khi thật sự đến nơi tôi lại một chút cũng không sợ hãi.

Nhìn khoảng đất trống để dừng xe, tôi nhận ra xe Khúc Thiên ở đó. Ở bên cạnh xe của anh ấy còn có vài chiếc xe khác. Khi tới gần ngôi nhà kia còn có ba bốn chiếc xe cảnh sát đèn đang lấp lóe. Còn ngôi nhà nghe nói có quỷ ám rất lợi hại kia đang có nhiều người ra ra vào vào, lại thêm cả một đoàn quần chúng vây xem. Nhìn cảnh này, cho dù có quỷ ám thì hắc quỷ cũng không dám làm gì đi.

Tôi chen vào đám người nhưng không thấy Khúc Thiên đâu, cũng không thấy Kim Tử Linh Từ. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định gọi điện cho bọn họ. Nhưng số điện thoại của Kim Tử Linh Từ tôi không có, đành phải gọi cho Khúc Thiên vậy, chỉ là chuyện xảy ra đêm qua vẫn khiến tôi không thoải mái.

Tôi đang do dự thì có một thi thể được khuân ra. Nhìn tấm vải trắng được trùm kia có thể đoán đây là học sinh trung học, nhỏ nhỏ gầy gầy. Đi theo sau thi thể kia là mấy viên cảnh sát, sau đó chính là Khúc Thiên cùng Kim Tử Linh Từ.

Khúc Thiên thấy được tôi trong đám người, quay sang nói với Kim Tử Linh Từ một tiếng, rồi đi tới thùng nước, rửa sát tay, sau đó đi về phía tôi.

Lúc này đối mặt với anh ấy, tôi cảm thấy rất xấu hổ, ngay cả cười cũng gượng gạo, căn bản đó không gọi là cười, gọi là cơ trên mặt run rẩy.

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Đã chết một nam sinh thuần âm mệnh. Có điều rút hồn không thành công, hẳn chính là do Ngụy Hoa làm. Vết máu trên mặt đất rất nhiều, rất đậm, là kiểu của Ngụy Hoa.”

Tôi quả thực có chút kinh ngạc, bởi vì tôi không ngờ nó lại tới nhanh như vậy. Hôm trước nghe Kim Tử Linh Từ có nói tới những chuyện này, tôi cũng biết trước sau gì tôi sẽ gặp những chuyện như vậy. Nhưng thế này cũng là quá nhanh đi. Nếu không phải chúng tôi thả Ngụy Hoa ra, có phải là sẽ không có nhiều chuyện như vậy không?

“Nếu chúng ta không thả Ngụy Hoa ra...”

“Không có nếu!” Anh ấy ngắt lời tôi nói. Nhìn lông mày đang nhíu chặt kia, tôi nghĩ hiện tại anh ấy cũng không chịu nổi, cho nên tôi nhanh chóng thay đổi đề tài: “Ngôi nhà này phong thủy thật kém a. Đây chính là diên sơn đảo thủy* trong truyền thuyết, còn bên ngoài nhà là âm linh hội tụ đi.”

Khúc Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Không hiểu đừng nói bậy, chỗ này không có phong thủy tốt nên Ngụy Hoa mới có thể chọn nơi này. Muốn vận dụng nơi tụ khí này để rút được linh hồn hoàn chỉnh ra. Chỉ là thân thể cậu ta hẳn không phải rất phối hợp khiến hẳn ngay cả việc cơ bản là rút hồn cũng không hoàn thành được.”

*Thuần dương mệnh, thuần âm mệnh: Tứ trụ thuần dương hay còn gọi là bát tự thuần dương là dạng tứ trụ có cả 4 can trong tất cả các trụ chỉ gồm những loại can dương là: giáp, bính, mậu, canh, nhâm. Tứ trụ thuần âm hay còn gọi là bát tự thuần âm là dạng tứ trụ có cả 4 can trong tất cả các trụ chỉ gồm những can âm là: ất, đinh, kỷ, tân, quý. Bát tự là tên gọi của giờ, ngày, tháng, năm sinh, VD: bát tự thuần âm: giờ: quý mùi - Ngày ất tỵ - Tháng kỷ Hợi - năm Tân mùi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

“Vậy cậu học sinh kia...”

Khúc Thiên nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai tôi: “Đêm qua bọn anh ở chỗ này thu hồn, đạo hồn nhập thể, sau đó liền phong ấn giả chết. Cậu ta còn chưa chết được!”

Hơi thở của anh ấy phả vào tai tôi, tư thế ám muội này khiến tôi không nhịn được nghĩ về cảm giác tối ngày hôm qua. Mặt tôi đỏ bừng lên, không dám ngẩng đầu, đứng cách xa anh ấy một chút.

Hành động của tôi khiến Khúc Thiên nhíu mày, anh ấy cũng thoáng rời xa tôi. Thi thể đặt nơi bóng râm ở bên ngoài tòa nhà, cảnh sát tới đây chỉ để có mặt thôi, bằng không nếu do cảnh sát xử lý thì thi thể đã không còn đặt ở đây.

Lúc này cha mẹ cậu học sinh đang than khóc. Nghe nói đó là con của một gia đình ở trung tâm nội thành, bị dẫn tới nơi xa như vậy thật sự có đủ đáng sợ.

Kim Tử cùng Linh Từ đưa cha mẹ cậu bé vào trong nhà, có lẽ là nói chuyện xảy ra đêm qua. Khúc Thiên không nói phải về, tôi cũng không đề cập đến điều đó. Tới giờ cơm tối, mọi người tới xem cũng dần dần tản đi. Mấy người cảnh sát cũng bỏ đi, viên cảnh sát trước khi rời đi còn oán trách cấp trên, nói sao thủ trưởng bọn họ lại không cần trình tự mà tự đi xử lý.

Tuy rằng khoảng cách hơi xa nhưng tôi thấy rõ người cảnh sát bên kia đang nói chuyện với Linh Từ, chính là người cảnh sát tìm chúng tôi nói chuyện khi tìm ra thi thể ở ngôi nhà đại không vong kia.

Cuối cùng để lại cũng chỉ còn ba cảnh sát, có bốn chúng tôi và thêm người nhà nạn nhân. Nơi này vốn là ngôi nhà ma trong truyền thuyết, hiện tại thật đúng có người chết rất lý kỳ, tới buổi tối nào còn có ai dám đứng ở nơi này.

Có cảnh sát tới đưa com hộp, không ngờ chúng tôi cũng có phần. Viên cảnh sát kia khi đem com hộp đưa cho chúng tôi còn đặc biệt nhìn tôi cùng Khúc Thiên, nói: “A, bây giờ thầy phong thủy đều còn trẻ như vậy sao?”

Tôi chậm rãi thở hắt ra, nhìn Khúc Thiên bên cạnh, anh ấy chính là một ông già đã 60 tuổi a.

Ăn com xong, mọi người bàn bạc với nhau một chút, quyết định để Linh Từ tới hoàn thành nghi thức đạo hồn nhập thể, để Khúc Thiên ở xung quanh để ý tới Ngụy Hoa. Hiện tại tình hình của Ngụy Hoa là như thế nào, chúng tôi còn chưa biết.

Linh Từ dùng la bàn tìm ra sinh môn, là ở phòng khách ngôi nhà.

Đó cũng lại là nơi cậu học sinh kia chết. Tôi tự hỏi chính mình. Khúc Thiên nói, tám môn theo cửu cung phi tinh không ngừng vận động, khi đó ở chỗ này thu hồn, mà thời gian này nơi này là sinh môn, là nơi thích hợp đạo hồn nhập thể.

Cha mẹ cậu bé phụ trách gọi hồn, cảnh sát bởi vì trên người còn mang cảnh phục nên đều trốn ở trên xe. Còn Khúc Thiên bởi vì trên người mang quý khí mạnh mẽ, sẽ ảnh hưởng đến sinh hồn của cậu bé, cho nên cũng bị yêu cầu trốn ở trên xe.

Cứ như vậy tôi cùng Khúc Thiên chỉ có thể ngồi ở trong xe, nhìn ánh sáng mờ mờ hồ hồ bên ngoài trong vài giờ, nghe tiếng ba mẹ cậu bé từng tiếng kêu gọi.

Ngon đèn dẫn hồn nhấp nháy, tôi thật sự sợ nó bị tắt mất.

Tôi đột nhiên nghĩ tới Khúc Thiên. Anh ấy tuy cũng dùng la bàn nhưng rất ít, nếu khi có tôi ở cùng với anh ấy, lấy la bàn ra thì chắc chắn anh ấy sẽ không đụng tới. Dây tiền tơ hồng* anh ấy cũng có nhưng không thấy anh ấy dùng. Thật ra đã từng thấy anh ấy dùng hoàng phù gấp giấy, còn đèn dẫn hồn này căn bản anh ấy không có. (*dây tiền tơ hồng: đồng tiền buộc bằng chỉ đỏ)

Có lẽ là do thể chất của anh ấy có vấn đề đi.

“Khúc Thiên, vì sao anh lại không cần đèn dẫn hồn?”

Khúc Thiên đang tựa người vào ghế trên xe, nghi thức như kia hẳn rất tàn khốc với anh ấy. Bởi vì tôi biết anh ấy cũng bị Ngụy Hoa rút hồn, lúc ấy không có ai thu hồn cho anh ấy không thì nói không chừng anh ấy có thể sống sót.

Anh ấy không trả lời tôi, chỉ đột nhiên ngồi dậy, nói: “Ngụy Hoa đến gần.” Nói xong anh ấy mở cửa xe ra.

Tôi vội vàng kéo anh ấy lại: “Này, anh không thể đi ra ngoài. Linh Từ nói...”

Anh ấy nhìn cánh tay đang kéo của tôi, nhỏ giọng nói: “Em chỉ biết kéo áo Khúc Thiên.”

“Ách, em sợ.” Tôi khàn khàn, vào lúc này để tôi một mình, tôi thật sự sẽ rất sợ hãi. Khúc Thiên lấy ra một tờ hoàng phù, đưa tay vẽ trên không khí vài cái, đưa cho tôi rồi xuống xe đi về phía nghĩa trang. (Hoàng phù: Tờ giấy vàng để làm phép, mọi người xem phim TQ chắc cũng từng thấy hen:D)

Tôi nhìn lá bùa trống không, trong lòng vẫn thấy rất lo lắng.

Tôi nghĩ đến chuyện đi đến xe cảnh sát bên kia, ít nhất tôi còn ở cùng ba chú cảnh sát trên xe. Nhưng hiện tại ngay cả dừng khí xuống xe tôi cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22-2

Bên ngoài dần dần đã không còn nghe được chút tiếng động nào, cũng không nhìn thấy ánh lửa kia, toàn bộ thế giới thật giống như được bao phủ trong bóng tối. Không có âm thanh, không có ánh sáng. Tôi chỉ có thể nghe được chính tiếng tim mình đập thành thịch, tay bất giác siết chặt lá bùa lại.

Trong trạng thái lo lắng sợ hãi như vậy, thời gian trôi đi thật sự rất chậm, nhưng rồi cũng sẽ qua đi. Khi bỗng nhiên có tiếng gõ cửa xe, người tôi giật mình một cái. Nghe được tiếng Kim Từ gọi tên tôi, tôi nhanh chóng nhào tới mở cửa xe.

Sau đó Kim Từ dùng ánh sáng nhàn nhạt của điện thoại chiếu sáng trong xe, đưa tay bật đèn xe lên, sau đó hỏi: “Sầm Tổ Hàng đâu?”

“Anh ấy nói Ngụy Hoa ở gần đây rồi đi về phía nghĩa trang kia rồi.”

Kim Từ nhú mi, nói: “Sao lại có thể bỏ mặc cô một mình ở chỗ này, anh ta không sợ cô xảy ra chuyện sao. Đang cảm gì thế?”

Tôi đem lá phù kia cho cô ấy, cô ấy nhận lấy, sau đó lật lật: “Chẳng có gì cả.”

Linh Từ cũng đã tới, rút lấy lá phù kia, dùng ngón tay dính nước miếng rồi xoa lên lá phù, nói: “Dùng ý niệm vẽ phù, tu chân đều sẽ dùng chiêu này. A, như vậy là sẽ biết. A, phân hồn...”

Kim Từ nhú nhú cái mũi, nói: “Bản muốn chết, em phá hủy phù của người ta thì em ở đây bảo vệ người ta đi.”

“Phân hồn là cái gì?” Tôi hỏi. Tôi rõ ràng thấy được khi Linh Từ nói đến phân hồn thì trong ngữ khí có sự kinh ngạc.”

Kim Từ vỗ vỗ lên gương mặt đã hết sung của tôi, nói: “Số mệnh của tiểu nha đầu không tôi đâu. Chịu có một người đàn ông vì cô mà phân hồn. Đây chính là để lại một kênh thông tin bên cạnh cô, nếu cô xảy ra chuyện thì anh ta có thể cảm ứng được. Nếu tìm không thấy cô thì anh ta có thể cắt lấy máu, dùng máu cảm ứng với hồn sẽ tìm được cô. Rất lợi hại.

“Chị, em cũng từng vì chị mà dùng phân hồn, sao chị không nói mệnh chị tốt?”

“Em là tốt với chị sao? Em là vì mệnh của em, đồng thời thuận tiện kéo chị vào mà thôi. Đừng có tỏ vẻ cao thượng như vậy.”

Nghe hai chị em bọn họ nói chuyện, sự lo sợ vừa rồi của tôi đều đã biến mất. Hồi tình hình cậu học sinh kia, cậu học sinh đã sống lại. Cảnh sát đã tới đem cậu học sinh đưa đến bệnh viện. Có thể nói ban ngày là cậu học sinh chết giả, còn buổi tối mới là sống lại thật.

Đợi một hồi, Khúc Thiên cũng quay lại. Tôi có thể ngửi được mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm trên người anh ấy, ánh sáng không tốt, tôi không thấy được anh ấy có bị thương hay không.

Sau khi cùng Kim Từ, Linh Từ từ biệt, chúng tôi liền đi về xe. Xe đã khởi động, tôi quay qua nhìn căn nhà kia, nhỏ giọng hỏi: “Nhìn thế nào cũng thấy giống nhà ma.”

Khúc Thiên quay xe, nói với tôi: “Ban ngày em không chú ý sao? Ngôi nhà này hoàn toàn có cách cục tầng phong tụ khí. Trái Thanh Long phải Bạch Hổ, trước Chu Tước sau Huyền Vũ. Thanh Long ở nơi cao lớn, Bạch Hổ ở dưới thấp, mặt sau kia là hai tòa nhà tái định cư vừa lúc là Huyền Vũ, vẫn tốt hơn so với một tòa cao ốc. Trước cửa trống trải, phương xa có nước, lại xa một chút có núi xanh vờn quanh, nhìn hướng nào cũng đẹp. Nếu ai sửa chữa ngôi nhà này một chút, thay đổi Thiên Tâm, làm phòng ở theo tám hướng, không được tam đại thì cũng chuẩn tướng chi tài. (Thiên tâm: mọi người tìm hiểu Thiên tâm thập đạo nhé; câu sau đại lý không được làm vua thì cũng được làm tướng)

“Em không thích ở chỗ này, mua đồ ăn cũng không tiện.”

Khúc Thiên chỉ cười cười không nói gì. Tôi nhìn tấm phù Linh Từ đặt ở trên xe, do dự một chút rồi hỏi: “Bọn họ nói, lá phù này anh dùng thuật phân hồn, là thuật rất lợi hại phải không?”

“Không có gì lợi hại, Linh Từ cũng làm được. Chỉ là bình thường nếu phân hồn, chỉ sợ khi xảy ra chuyện sẽ bị phân tâm thôi.”

“Vậy anh vì sao lại cho em cái này?”

Khúc Thiên nhìn tôi cười cười, cũng không nói gì thêm. Lòng tôi trầm xuống, Khúc Thiên đối với tôi là gì? Tôi đối với Khúc Thiên là gì?

==

Sant: Vì có nhiều kiến thức về phong thủy quá, mình định tìm hiểu rồi viết sơ sơ nhưng thấy không xuê nên chỉ ghi chú ngắn nhất có thể, mọi người nếu muốn biết thì hỏi thêm cụ google nha.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Nơi này là ngoại thành, cũng gần nhà tang lễ. Vùng ngoại thành đường không được tốt lắm để đi, gồ ghề lồi lõm, ngay cả đã trải nhựa thì cũng có nhiều hố to.

Khúc Thiên lái xe rất cẩn thận. Vốn dĩ anh ấy lái xe mới chưa được mấy ngày, tôi thấy rất kỳ quái, sao anh ấy chưa có bằng lái xe mà không có cảnh sát tới hỏi thăm?

Xe lao đảo ở một chỗ rẽ, đèn xe đảo cảnh vật phía trước. Bởi vì không quen đường, tôi còn tưởng xe mình lao trực tiếp vào nhà dân ven đường. Tim tôi đập lờ một nhịp, cảm giác con đường này rẽ ngay trước mặt nhà kia.

Khúc Thiên ở bên vừa lái xe vừa nói: “Nhà kia chưa tới nửa năm nữa sẽ có người chết.”

“Vì sao? Anh đang nguyên rủa người ta à? Hơn nửa năm đêm đừng nói những lời này.”

“Đó là phản cung sát*. Như vậy đại sát khí sẽ xông thẳng vào cửa chính. Có bản lĩnh thì đừng mở cửa chính, đừng mở cửa sổ.”

*phản cung sát: Phản cung sát tức là hướng của đường nước và đường cái như hình cung tên, đang giương lên hướng vào nhà ở hay cũng như những nơi xung quanh. Những điều hung họa ở trước cửa nhà của thế này lại là mặt cạnh. Xuất hiện ở mặt Đông Tây của thế đặc biệt lớn.

Tôi quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ có thể nhìn thấy màn đêm đen kịt.

Hơn nửa đêm mới từ nơi rất không may mắn đó trở về, tôi nói muốn làm như cha tôi mỗi khi ông mua được cổ vật mới, là cầm cổ vật hơ hơ trên ngọn lửa. Bây giờ chúng tôi cũng nên đốt một chậu lửa rồi đi qua đi lại mới đúng. Nhưng khi tôi đề nghị như vậy ngay lập tức bị Khúc Thiên từ chối. Anh ấy kéo tay tôi đi thẳng vào tòa nhà, nói cái gì mà đó là dành cho con người, không phải của hai chúng tôi. Nhưng anh ta không phải là người, còn tôi chính là người kia.

Chuyện này ngày hôm sau trở thành tin đầu bảng trong thành phố chúng tôi. Nam sinh trung học đã chết, thế nhưng lại chỉ là chết giả, đã sống lại một cách kỳ lạ!

Nhưng tin tức này chỉ nóng một ngày đã bị tin nóng thứ hai vượt qua. Đó là ẩu đả trong quán karaoke, người đánh nhau đều bị thương nhẹ nhưng lại chết một người tới xem.

Anh ta thật xui xẻo. Khi nghe có đánh nhau liền chạy ra, bị va chạm với người khác nên ngã xuống cầu thang. Lăn cầu thang đại khái cũng không chết được, nhưng anh ta lại lăn phải chông bia được người ta xếp bên cạnh, hai thùng bia bên trên rơi xuống khiến anh ta gãy cổ.

Chuyện này, ông chủ quán karaoke kia hẳn phải đóng cửa đi.

Có điều chuyện này cũng không có liên quan tới chúng tôi. Chúng tôi vẫn sinh hoạt như những ngày bình thường. Chỉ là buổi tối khi ngủ tôi đem la bàn đặt ở tường ngăn phòng của chúng tôi. Tôi không thể nói dối anh ấy, tôi không thích chuyện xảy ra vào đêm hôm đó. Đối với tôi mà nói, Sầm Tô Hằng là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Buổi tối khoảng một tuần sau, Khúc Thiên tới phòng vẽ tranh tìm tôi. Cũng may anh ấy không vào phòng vẽ mà gọi điện thoại, bảo tôi xuống gặp anh ấy ở dưới lầu.

Tôi vội vàng thu dọn đồ vật rồi xuống lầu, trong lòng lo lắng nếu anh ấy đi lên thì tôi không có cách nào giải thích với bạn bè. Đi xuống lầu, tôi còn trách cứ: “Sao anh không ở nhà hoặc ở chỗ rẽ bên kia chờ em? Thế này người ta lại thấy...”

Khúc Thiên trầm mặt: “Em thấy mắt mắt à?”

“Ách...”

Nói thật, cùng Khúc Thiên ở bên nhau hẳn tôi mới làm anh ấy mất mặt, mặt phương diện của anh ấy đều tốt hơn so với tôi.

“Lên xe!” Anh ấy tức giận nói, rồi vào trong xe. Tôi quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, lúc này giờ tự học buổi tối chưa kết thúc, cũng không có ai để ý tới tôi, tôi nhanh chóng chui vào trong xe.

Xe chạy ra khỏi trường học rồi đi ra ngoại thành. Nhìn cảnh vật bên ngoài càng ngày càng heo lánh, tự nhiên lòng tôi toát ra một suy nghĩ, đây là muốn đem tôi đưa ra ngoại ô để hiếp xong giết. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, tôi không nhịn được phì cười một cái, sao có thể? Anh ấy muốn hoàn thành kế hoạch của mình tức là cần tôi để làm chứng minh cho thân phận của mình, cho nên tôi tuyệt đối không thể chết được.

“Cười cái gì?” Khúc Thiên hỏi.

Tôi nói: “Cười vì nghĩ liệu anh có đưa em ra ngoại ô rồi hiếp xong giết không?”

“Cái đầu em có cái gì vậy!” Anh ấy nói, “Đi hẹn hò không được sao, về sau còn phải hợp tác nhiều.”

“Có đến nhà tang lễ hẹn hò sao?” Tôi nhận ra con đường kia, đó là con đường đi về phía nhà tang lễ. Nhưng xe lại dừng ở một khúc cua.

Sau khi đèn xe tắt, mắt tôi dần thích ứng với trời tối, cũng thấy rõ được cảnh vật nơi này.

Xe dừng ở trước một tòa nhà. Là một ngôi nhà nhỏ ba tầng rất bình thường giống như rất nhiều ngôi nhà khu vực này.

Tôi mới nhớ, đây chính là nơi lần trước Khúc Thiên nói là phản cung sát. “Tới nơi này làm gì?”

Khúc Thiên vừa xuống xe vừa nói: “Người xui xẻo chết ở quán karaoke một tuần trước chính là người nhà này. Anh nói không sai chứ, sẽ có người chết.”

Tôi hít vào một hơi, không thể không nói, đôi khi phong thủy thật thần kỳ.

Chương 23-2

Thấy anh ấy đã xuống xe, tôi bèn xuống theo, hỏi: “Chúng ta tới đây làm gì?”

“Dùng chiêu của Sầm gia. Một hồi anh gõ cửa, em liền đi theo người nhà họ nói chuyện, bảo họ làm một bức tường chắn ngang trước cửa để ngăn trở sát khí của con đường. Cần ngăn hoàn toàn cửa lại.”

“Người ta sẽ tin sao?” Loại chuyện này, nếu tôi gặp thì tôi cũng sẽ không tin.

Nhưng Khúc Thiên đã tới gõ cửa. Đầu tôi có chút căng thẳng, bởi vì nhà người ta mới xây ra việc, ngay lúc này nói liệu bọn họ có chấp nhận nổi hay không.

Mở cửa cho chúng tôi là một ông lão, nhìn qua có lẽ cũng hơn 50 tuổi. Ông ta nghe Khúc Thiên nói phong thủy nhà họ không tốt liền nhanh miệng hỏi: “Có thể hóa giải không?”

Khúc Thiên nhìn về phía tôi, tôi đem những gì vừa rồi anh ấy dặn dò nói một lần. Cái gì là phản cung sát, cái gì là tường chắn sát khí vào cửa, tôi chợt nhận ra tôi nói được rất thuận.

Ông lão kia nhìn chúng tôi do dự một chút, hỏi chúng tôi là ai? Khúc Thiên nói: “Sầm gia. Đây là Sầm Khả Nhân.”

“Sầm gia?” Đôi mắt của ông lão có chút lấp lánh. Hơn năm mươi tuổi, không biết ông lão có ấn tượng gì với Sầm gia không? Chuyện xảy ra hồi ấy, những người quanh vùng gần đây hẳn đều sẽ biết. Nhìn bộ dáng này của ông lão chính là có biết.

Khúc Thiên đưa tôi rời đi, khi lên xe rồi ông lão kia mới nghĩ tới biểu bao lì xì, khi ông lão quay vào trong nhà tìm bao lì xì thì Khúc Thiên đã lái xe rời đi.

Chuyện thống khổ nhất đời người chính là thiếu niên tang phụ, trung niên tang thê, lão niên tang tử.

Tôi nhìn thời gian trên điện thoại, cũng mới chỉ đến giờ về của giờ tự học ban đêm mà thôi. Khúc Thiên nói: “Không tồi, ra dáng ra hình. Chỉ hơn nửa năm nữa em sẽ giống thầy phong thủy hơn cả Kim Tử.”

“Sầm Khả Nhân cơ mà, em không muốn khiến Sầm gia mất mặt.” Nói xong lời này tôi liền nhận ra có chỗ không đúng, đây không phải con đường quay về trường tôi. Tôi hỏi: “Đi đâu thế?”

“Hẹn hò.”

Đầu tôi mờ mịt, cái gì mà hẹn hò? Anh ta sẽ không lại kéo tôi đi nơi nào để tuyên truyền cho Sầm gia nữa chứ.

Nhưng xe lại dừng ở công viên Giang Tân. Công viên Giang Tân à, là nơi có quý. Nơi này truyền ra không ít câu chuyện về quý, thậm chí còn có người đến chỗ này để rình chụp quý.

“Xuống xe đi.” Khúc Thiên nói.

Tôi do dự một chút: “Nơi này buổi tối thật đáng sợ.”

Khúc Thiên chậm rãi thở hắt ra, nói: “Không có được mấy quý đáng sợ hơn anh đâu.”

Với gương mặt kia nói những lời này thật khiến người ta chán ghét. Tôi trừng anh ấy một cái rồi xuống xe. Khúc Thiên cũng xuống xe, bảo tôi đợi một chút, anh ấy chạy đến siêu thị nhỏ bên kia đường mua ít đồ. Khi anh ấy quay lại, cũng không nói một câu, nắm tay của tôi đi về phía công viên Giang Tân hắc ám kia.

“Này! Chậm một chút!” Không biết gì cái gì mà anh ấy đi rất nhanh. Ở trong bóng tối như vậy mắt tôi còn chưa quen, lại phải đi trên những con đường đá gập ghềnh. Có một lần còn suýt vấp ngã, vẫn là Khúc Thiên đỡ được tôi. Không biết vì cái gì mà tôi cảm thấy tâm tình Khúc Thiên thật không tốt. Nếu tâm tình anh ấy không tốt, vì cái gì mà còn muốn đưa tôi tới nơi này?

Rốt cuộc anh ấy cũng dừng lại, đem vài thứ kia đặt lên một tảng đá, rồi nói: “Chờ anh một chút.” Nói xong anh ấy liền chạy quay lại phía xe.

Người này cũng thật kỳ quái. Không phải anh ấy muốn để tôi ở lại nơi có quý ám cho tôi luyện gan chứ. Cho dù về sau sẽ gặp được quý cũng không cần phải ném tôi lại một mình nơi này. Nơi này ban ngày còn đỡ, buổi tối thật sự rất đáng sợ.

Tôi có chút nôn nóng, xách theo túi đồ kia định chạy theo anh ấy. Nhưng mới chạy được vài bước tôi liền nhận ra tốc độ của anh ấy quả thật không phải là tốc độ của loài người. Tôi còn chạy chưa được hai mươi bước thì phía sau tăng đá kia xuất hiện một bóng đen, thân thể tôi trực tiếp đi xuyên qua thân thể anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Người tôi cứng đờ, tôi... đi xuyên qua! Tôi chậm rãi xoay người nhìn bên cạnh... Quý, cơ bắp trên mặt run run: “Sầm... Tổ Hàng.”

Sầm Tổ Hàng đang nhét tay vào túi quần, lạnh lùng nhìn tôi, sau đó xoay người đi về phía tăng đá ban nãy ngồi xuống. Tôi cũng chỉ có thể mang theo những đồ vật kia, đi theo ngồi ở bên cạnh anh ấy.

Anh ấy không nói gì, tôi quay sang, nương theo ánh đèn nhìn anh ấy. Anh ấy cũng khá đẹp trai. Anh lấy từ trong túi ra một túi snack khoai tây, xé miệng rồi đưa cho tôi.

Tôi nhìn túi snack trong tay anh, sừng sốt một chút mới nói: “Đây là... hẹn hò à?” Hân cũng có thể coi là hẹn hò đi. Một nam một nữ ngồi ở bờ sông ngắm cảnh, ăn đồ ăn vặt.

Anh ấy vẫn không nói gì. Tôi đưa tay nhận lấy túi khoai, ngón tay trong lúc vô tình chạm phải tay anh ấy, chỉ thấy lạnh chứ không xuyên thấu qua. “Vì sao vừa rồi em có thể đi xuyên qua anh?”

“Ý thức! Anh muốn xuyên qua là có thể xuyên qua, không muốn xuyên qua thì không thể xuyên qua.”

Im lặng. Trong màn đêm an tĩnh chỉ có tiếng tôi ăn khoai tây. Thật sự không biết nói với anh ấy cái gì mới tốt. Anh ấy chính là một người xa lạ, tôi vẫn cảm thấy có khoảng cách nhất định với một người xa lạ.

Nhìn con sông uốn lượn trước mặt, sóng nước lấp lánh, ánh đèn neon lấp lánh từ phía đối diện đúng là tuyệt đẹp. Người quen thuộc với thành phố chúng tôi đều biết, trung tâm thành phố chúng tôi có cấu trúc hình chữ hà, từ góc độ chúng tôi đang nhìn này lại thật giống như một con sông tròn. Trong phong thủy có nói san hướng (hướng núi), hướng cũng bao gồm cả thủy cách. Thủy là nước, những con sông cũng có thể đi lại. Trên đường có xe cộ chạy mang theo khí ảnh hưởng phong thủy. Ngôi nhà kia là lộ phản cung, còn nơi này là thủy phản cung.

Tôi nghĩ tới phản cung sát, hỏi: “Con sông này cũng xem như là phản cung sát sao?” Đường như chỉ có đề tài này mới có thể nói chuyện với anh ấy một chút.

“Phải. Em xem bên kia sông có nhà dân ở còn nơi này không làm khu dân cư mà lại thiết kế tạo thành công viên Giang Tân, đây chính là dùng cây xanh làm hàng rào chắn sát khi ở nơi này.

“Chẳng trách. Vậy nếu bên này cũng xây nhà ở thì sao?”

“Vậy khẳng định không ngừng xảy ra chuyện.”

“Thủy phản cung dùng cây chống đỡ, vậy lộ phản cung thì sao?”

“Dùng thủy chống đỡ. Ở trước nhà làm suối phun. Có cái chuyện này chỉ khách sạn lớn mới dùng. Còn nếu nhà mình thì chỉ cần xây một bức tường chắn là được.”

Im lặng, lại là im lặng. Tôi tiếp tục ăn đồ ăn vặt, nhìn anh ấy, nhỏ giọng nói: “Quần áo này thật cũ.”

Tôi cảm thấy tôi nói rất nhỏ nhưng anh ấy vẫn nghe được. Anh ấy liếc tôi một cái rồi nói: “Nhiều năm như vậy không có ai đốt quần áo cho anh.”

“Vậy... ngày mai em sẽ đốt cho anh mấy bộ.” Nói sau lưng bị người ta nghe được, mặt tôi đỏ bừng, lập tức tỏ thái độ lấy lòng.

Lại im lặng, thật sự không biết phải nói với anh ấy cái gì mới được. Nhìn một túi đồ ăn vặt lớn như vậy, hân anh ấy đã sớm nghĩ tối nay sẽ đi hẹn hò. Hôn nữa vừa rồi khi tôi hỏi, anh ấy cũng nói là đi hẹn hò. Như vậy thì nên có vẻ là một cuộc hẹn hò đi.

Tôi lấy hết can đảm hỏi: “Chúng ta hẹn hò với nhau đi.”

“Được!”

“Vậy anh tên gọi là gì?”

Anh ấy nhìn tôi về khó hiểu, tôi giải thích: “Coi như là hẹn hò đi.”

“Sầm Tỏ Hàng.”

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi bảy.”

Tôi nhìn gương mặt của anh ấy xem có nếp nhăn hay không. “Ừ, vậy hai mươi bảy đi. Dù sao trông anh cũng giống hai mươi bảy.” Tôi lấy một túi bánh quy đưa tới trước mặt anh ấy: “Anh có muốn ăn không?” Trong lòng tôi bắt đầu bồn chồn, tôi đây là đang đưa đồ vật cho quý, có phải là nên đốt đi mới đúng không?

Anh ấy nhìn túi bánh quy, một hồi lâu mới nói: “Anh không ăn.”

“Nhưng lần trước không phải anh cũng mua thứ này về sao? Em thấy trên bàn trong phòng khách.”

Tôi vừa nói xong, Sầm Tỏ Hàng cao giọng nói: “Đó là Khúc Thiên không phải anh. Anh không phải Khúc Thiên!”

Anh ấy tức giận. Nhìn anh ấy như vậy, cùng Khúc Thiên một chút cũng không giống, ngay cả giọng nói chuyện cũng không giống. Tôi lại không dám nạt nộ. Nếu là Khúc Thiên thì tôi nghĩ tôi sẽ dám, chắc chắn là như vậy. Nhưng trước mặt lại là Sầm Tỏ Hàng, mỗi lần muốn nói gì tôi đều phải nghĩ trong đầu mấy lần mới dám nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24-2

Lại lần nữa im lặng, tôi ăn đồ ăn, anh ấy nhìn mặt sông. Chúng tôi cứ ở bên bờ sông hứng gió chừng hai giờ, đến tận khi đồ ăn đã bị tôi ăn hết. Đứng dậy, phui phui tay, phui phui miệng: “Về nhà đi, bờ sông lạnh quá.”

Anh ấy đứng lên, chậm rãi nói: “Về sau thấy lạnh thì nói với anh. Anh không cảm giác được.”

Tôi nhìn đôi mắt thâm thúy kia, trong lòng toát lên một từ, sẵn sốc. Đây là anh ấy sẵn sốc tôi sao? Anh xoay người đi về phía trước, tôi cũng chạy nhanh theo. “Này, trước kia anh cũng cùng bạn gái hẹn hò như vậy à? Điều không nói lời nào?”

Anh ấy như cũ vẫn không nói lời nào. Giống như trừ chuyện về phong thủy ra thì bình thường anh ấy có vẻ rất ít nói. Anh ấy không trả lời, tôi cũng liền theo nói: “Vậy khi anh là Khúc Thiên sao anh có thể ít lời như vậy được?”

Tôi vừa hỏi xong, bước chân của anh ấy liền ngừng lại. Anh ấy giống như rất để ý người khác đem anh ấy so với Khúc Thiên. Tôi sợ hãi nói tiếp: “Em biết anh không phải Khúc Thiên.”

Anh ấy đột nhiên xoay người lại, tới gần tôi, khi tôi còn chưa phản ứng được thì anh ấy đã dùng môi mình chạm vào môi tôi. Lạnh lùng, nhưng là mềm mại. Khi tôi kinh sợ thì anh ấy đã buông tay, cũng chỉ là nhẹ nhàng chạm môi một chút thôi. Anh ấy buông tôi ra, lui về phía sau một bước, nói: “Khúc Thiên sẽ không thân mật với em!”

Nói xong anh ấy tiếp tục đi về phía trước. Đúng vậy, Khúc Thiên sẽ không hôn tôi, không giở trò với tôi. Dâm dăng phạm tiện chỉ có Sầm Tỏ Hàng! Như thế nào mà nam quý này cũng to gan như vậy! Buồn bực!

Bởi vì buồn bực nên tôi đi chậm lại, kéo dài khoảng cách với anh ấy. Bên tai tôi truyền đến tiếng người nói, hình như là đang nói: “Lại đây! Lại đây!”

Tôi theo bản năng xoay người lại nhìn, ở trong bóng đêm đen nhánh không một bóng người, cũng không có động tĩnh gì. Trong lòng cứ nghĩ đây là tôi nghe lầm. Nhưng âm thanh kia lại lần nữa vang lên. Dần dần tôi cảm thấy tôi đã không có ý thức. Trong mơ hồ tôi thấy như có gì động vào cơ thể mình.

Đến khi tôi lần nữa có ý thức thì đang có một cách tay đỡ lấy eo tôi. Phía sau là một thân thể hơi lạnh, cảm của anh ấy để trên đỉnh đầu tôi, nơi chúng tôi đang đứng lại là ở trên kè đá bờ sông, chỉ cần đi thêm vài bước là đã bị nhảy xuống sông. Tôi vừa rồi rõ ràng là đã đi về phía xe đậu kia, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Từ trên đầu truyền đến giọng lạnh như băng của Sầm Tỏ Hàng, anh ấy quát lên một tiếng: “Cút!”

Cây trúc bên kia lay động vài cái, sau đó yên ổn trở lại.

Sầm Tỏ Hàng vẫn không buông tay đang để ở hông tôi, nói: “Về sau vào buổi tối ở những nơi thuận âm như này, nghe được tiếng người gọi thì em hãy chạy nhanh về phía trước, đừng quay đầu lại. Quay đầu lại chính là thời tắt dương khí của em, dễ dàng bị quỷ khống chế. Hơn nữa nơi này vốn dĩ chính là

phản cung sát, con người càng dễ dàng chịu ảnh hưởng bởi khí tràng nơi này.

Tôi đây là... được cứu mạng! Tôi từng hơi từng hơi thở hồn hển, tay đề ở ngực tránh cho trái tim đang đập thành thạch bắn ra ngoài.

Từ trên đầu lại tuyền đến giọng của anh ấy, rất nhẹ nhàng: “Bất tự của em nhẹ, muốn học cái này nhất định sẽ phải gặp những chuyện này. Anh thật nên... khiến quý khí đánh lên người em”

Tôi đột nhiên xoay người đẩy anh ấy ra. Nếu tôi bây giờ còn không biết đánh quý khí lên người trong lời anh ấy nói là gì thì tôi thật ngu xuẩn.

Nhìn Sầm Tô Hàng trước mặt, tôi lại không biết nên nói gì mới phải. Cho nên tôi lựa chọn cái gì cũng không nói, chạy như bay về phía chiếc xe.

Tôi không có chìa khóa xe, đứng bên cạnh nhìn thấy Khúc Thiên đang gục trên tay lái, xoay ngược lại thấy Sầm Tô Hàng đang đi tới, lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ hãi mãnh liệt như vậy. Khúc Thiên trong xe chỉ là một thi thể, đúng thật chỉ là thi thể! Tôi đã rất nhiều lần lòi góc áo, bám cánh tay một khối thi thể. Còn Sầm Tô Hàng đang đi về phía tôi là một quý, một quý đã chết từ mấy chục năm trước.

Tôi không dám tới gần xe, chậm rãi ngồi xổm xuống, che miệng mình lại để ngăn mình khóc. Điều này kỳ thật tôi đã sớm biết, chỉ là ngày thường không nghĩ nhiều, lúc này hiện hữu ở trước mặt, tôi sao có thể gạt nó đi.

Có tiếng động, Khúc Thiên mở cửa xe ra, không, phải nói là Sầm Tô Hàng xuống xe, đi tới trước mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Đi thôi, về nhà!” Anh ấy nói nhỏ.

Tôi thò ra một hơi thật mạnh không cho mình khóc, đứng lên, đi tới xe. Chỉ là lúc này tôi không ngồi ở ghế phụ bên trên mà lựa chọn ngồi hàng ghế sau.

Anh ấy khởi động xe, lại không đi ngay. Im lặng một lúc rồi nói: “Khả Nhân, anh là anh. Vẫn luôn là anh.”

Tác phẩm tốt nghiệp thật sự rất đau đầu, đặc biệt là tin tức tôi cùng Khúc Thiên ở chung đã bay khắp toàn trường. Mọi người đều coi tôi là tiểu tam chọc gậy bánh xe, ngay cả khi đi trong khuôn viên trường cũng bị bạn học nhỏ giọng đàm tiếu. Ngày thường mấy người bạn tương đối tốt giờ đã không nói chuyện với tôi, chỉ có Đàm Thiên là còn ở bên cạnh tôi.

Vào buổi nhận xét tác phẩm tốt nghiệp đầu tiên của giáo viên, tác phẩm của tôi bị bạn bè phê không đáng một đồng, có cho cũng không thêm. Vốn tưởng giáo viên sẽ nói vài câu công đạo, ai ngờ giáo viên kia chỉ nói ba câu: “Khả Nhân, nghe nói em cùng Khúc Thiên ở bên nhau. Vậy thì tốt rồi, công việc sau này của em chắc chắn không cần phải lo nữa. Như vậy vị trí đề cử sẽ để lại cho bạn khác đi.”

Bản vẽ của tôi, giáo viên còn chưa liếc mắt xem một cái.

Tâm tình không tốt, tôi cũng không muốn ở lại trường học, bèn chậm rãi đi về nhà. Không biết từ khi nào tôi đã đem nơi tôi cùng Khúc Thiên ở gọi là nhà.

Từ cửa sau trường học tới tiểu khu kia phải qua một cái hẻm nhỏ hơn hai mươi mét. Hai bên ngõ nhỏ đều là dãy nhà ba bốn tầng đã có chút cũ kỹ.

Khi tôi đi qua, từ một nhà đang mở rộng cửa thấy được một cô gái trẻ đang ngồi trong phòng khách đang xếp vàng mã. Bên cạnh cô ấy có hai sọt vàng mã rất to, vậy mà tiếp tục xếp thêm.

Nay không phải thanh minh cũng không phải rằm tháng bảy, cô ấy xếp nhiều như vậy để làm gì nhỉ? Hơn nữa nhìn cô ấy cũng chỉ khoảng hơn hai mươi, vậy mà cũng tin cái này à.

Về đến nhà, Khúc Thiên lại có ở nhà. Anh ấy đang ôm laptop của Khúc Thiên thật sự để lại, cũng không biết làm gì. Sầm Tô Hàng sẽ dùng máy tính thật ra là điều tôi không ngờ tới.

Từ sau đêm hôm đó, giữa chúng tôi rất ít nói chuyện. Hơn nữa cũng không chạm mặt nhau nhiều. Nếu không phải hôm nay tôi từ trường về sớm thì có lẽ cũng không gặp được anh ấy.

Anh ấy ngồi trước bàn ngang đầu liếc nhìn tôi một cái, hỏi: “Hôm nay về nhà tương đối sớm nhỉ?”

“Vâng.” Do dự một chút, tôi còn đem thắc mắc vừa rồi nói ra, cô gái kia xếp nhiều vàng mã như vậy để làm gì?

Khúc Thiên nhú nhú mi, sau đó nói: “Gần đây không có dịp nào để đốt vàng mã, xếp nhiều như vậy cũng không giống như là để đốt ở ngoài đường.

Như vậy liền chỉ có một khả năng, cô ấy là chuẩn bị cho âm nợ. Là âm nợ, thầy phong thủy cũng không lấy được bao nhiêu tiền, phần lớn tiền cần phải trả đều là trong số hàng mã. Giống như nếu cần phải trả một vạn tiền, thầy phong thủy chỉ lấy mấy trăm, còn lại đều mua vàng mã đốt.”

“Vậy cô ấy làm gì mà có âm nợ?”

“Có lẽ cuộc sống không được tốt, hoặc là phá thai khiến lòng bất an gì đó.” Khi Khúc Thiên nói lời này, tay đưa lên bấm bấm tính tính, sau đó cười nói: “Nhà bọn họ có vấn đề, lấy la bàn qua xem sao.”

“Chúng ta cứ như vậy qua không được hay cho lắm.”

“Cô ấy hiện tại đang không thuận lợi, lúc này nói gì cũng tin.” Khúc Thiên nói, tôi cũng tò mò nên liền ôm la bàn đi cùng Khúc Thiên qua.

Khi chúng tôi tới nơi, cô gái kia vẫn còn xếp thêm một thùng vàng mã, số vàng mã kia đã xếp thành một núi nhỏ. Thấy chúng tôi đi vào, cô ấy đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó hỏi: “Hai người tìm ai?”

Khúc Thiên đẩy đẩy tôi, tôi cũng không biết phải mở lời như thế nào. Suy nghĩ một hồi rồi tôi mới nói tôi muốn xem phong thủy miễn phí cho nhà cô ấy, bởi vì chúng tôi vừa mới học, đúng lúc cô ấy mở cửa nhà liền gặp, xem như đây là có duyên.

Cô gái kia do dự một chút, vẫn gật đầu đồng ý để chúng tôi xem thử.

Khúc Thiên bảo tôi đo lường hướng nhà, sau khi tôi tìm được phương hướng, Khúc Thiên liền lấy điện thoại di động ra. Tôi tò mò tới nhìn xem, đây hình như là phần mềm do anh ấy cùng Linh Từ làm.

Khúc Thiên đưa điện thoại cho tôi xem, tôi cầm điện thoại của anh ấy đi một vòng ở tầng một.

Khúc Thiên hỏi: “Có phát hiện gì không?”

“Không có, ngôi nhà khá tốt.”

Sau đó lại hỏi cô gái vẫn luôn đi theo phía sau chúng tôi: “Chị à, chị ngủ ở phòng nào vậy?” Xem cho một ngôi nhà quan trọng nhất là xem cửa chính, phòng ngủ chính cùng phòng bếp. Nếu chị gái kia phải chuẩn bị nhiều vàng mã như vậy nhất định có cuộc sống không thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25-2

Chị gái kia mở một cánh cửa phía sau tầng một. Tôi còn cảm thấy rất lạ, nhà ba bốn tầng sao lại ngủ ở tầng một. Chị gái kia có lẽ nhận ra sự thắc mắc của tôi, nói: “Bọn họ nói ở tầng một sẽ dễ mang thai.”

Hóa ra là vì mang thai. Tôi nhìn điện thoại trong tay, hướng này vừa lúc là 88 độ, hướng song tinh, vẫn sẽ là ở sơn bên này, sơn chủ là người lớn, thủy trụ tài. Xem ra nhà bọn họ đã có người giúp xem qua kết cấu nhà.

Tôi đi vào phòng, căn phòng rất bình thường, lấy ánh sáng hay cái gì cũng không tồi. Chỉ là một căn phòng xinh đẹp như vậy, sao trong góc phòng lại để một cái bình không. Tôi vừa thấy liền biết đây là một cái bình không, bởi vì chúng tôi nơi này có thói quen ngâm đồ chua. Đồ chua là không để trong phòng, hơn nữa trên bề mặt cần thiết có nước. Cho dù là ngâm măng chua, trên mặt không bỏ bịch nước thì cũng tuyệt đối không đặt ở trong phòng.

Khúc Thiên ngồi xổm thân mình xuống, gõ gõ cái bình không kia, âm thanh có vẻ vang to, trong đó quả thật không có gì. Khúc Thiên nói: “Cái này đổi là được. Cái bình không này rất kiêng kỵ, không cần thì hãy đổi đi.”

Anh ấy vừa nói xong thì bên tai tôi văng vẳng có tiếng trẻ con khóc, liền buột miệng: “Trong nhà có trẻ con à?” Không đúng chứ, vừa rồi cô gái này còn nói ở lầu một là vì muốn mang thai. Mà hiện tại tiếng khóc kia dù nhỏ nhưng rất rõ ràng là tiếng khóc của một đứa trẻ nhỏ.

Cô gái nhú nhú mi nói: “Đúng vậy, không phải nhà tôi. Tôi cũng thường xuyên nghe được, tiếng khóc của trẻ khiến lạnh cả lòng. Vào buổi tối cơ bản là khóc suốt đêm.”

Khi tôi tò mò đồng tình thì Khúc Thiên lại cười lạnh, nói: “Cô thật sự nên đi trả nợ duyên âm. Còn bên kia...”

Nhìn theo ngón tay Khúc Thiên chỉ, cách cửa sổ chừng ba bốn mét có bốn cái hộp tín hiệu, lại còn là hộp rất to.

Ở trên mặt các hộp tín hiệu chính là một cái máy biến thế rất lớn.

Khúc Thiên nói: “Phòng này ở trong ngôi nhà thuộc cung Khâm, Khâm thuộc Thủy, Thủy chủ trí tuệ cũng chủ tài tiền, đồng thời cũng là tính âm. Phía

trước cửa sổ có nhiều hộp tín hiệu, lại còn có máy biến thế. Đây đều là Hỏa, Thủy khắc Hỏa. Cho dù là khắc nhưng bởi vì năng lượng Thủy không đủ lớn nên bị nó cảm nhiễm. Nếu chỉ xem la bàn thì phòng này quả thật thích hợp để có em bé, chỉ là hiện tại xem ra nơi này không thuận cho việc làm tình.”

Anh ấy nói rất bình thường, tôi cùng cô gái kia đều đỏ mặt, đứng một bên không nói lời nào. Anh ấy là đàn ông, sao lại có thể nói một cách tự nhiên như vậy? Cho dù anh ấy là ông già đi nữa thì cũng đang có một thân hình trẻ tuổi.

Tôi nghĩ bên kia là hỏa, vậy ở giữa làm một suối phun nước đi, cũng có thể ngăn cách. Nhưng đó là máy biến thế, dù có làm suối thì người ta cũng không cho phun.

Khúc Thiên tiếp tục nói: “Dùng đất, tạo thành mấy hòn núi chống đỡ là được. Hoặc là dùng gạch cũng được.”

Tôi thấy ở trên đường, cửa hàng hay nhà nào đối diện với máy biến thế hoặc hộp tín hiệu thì trước cửa hàng hoặc cửa chính đều có một bể thả cá. Khi thủy không thể khắc hết hỏa thì có thể dùng thổ để cho hỏa phát tiết.

Khi tôi đi về phía cửa sổ nhìn máy biến thế và hộp tín hiệu, Khúc Thiên đi ra khỏi phòng, đi vào phòng bếp. Không cần phải nói cũng biết là đi xem kệ bếp, kệ bếp cũng sẽ ảnh hưởng tới người lớn trong nhà.

Khi tôi còn đang đứng trước cửa sổ nghiên cứu, máy biến thế cao thế kia làm thế nào để chống được, liền lại nghe được tiếng đứa bé kia khóc. Đứa bé kia vừa khóc vừa nói: “Chị à, mẹ không cần em. Mẹ không cần em.” (đọc nhanh hơn trên page fb.com/sant.gacsach các bạn nhé)

“A?” Tôi sững sốt một chút, bất chợt kêu lên một tiếng. Nhưng nhìn xung quanh không có bất kỳ đứa bé nào. Hơn nữa giọng khóc của đứa bé kia rõ ràng chỉ là của đứa trẻ mới sinh được mấy tháng, sao lại có thể nói chuyện được?

Bất chợt có âm thanh giống như có thứ gì đang bò về phía tôi vậy. Mắt cá chân tôi cảm thấy một luồng lạnh lẽo, tôi sợ hãi đưa chân chạy vọt ra bên ngoài.

Khi tôi đang chạy ra thì đụng phải Khúc Thiên đang ra khỏi phòng bếp. Anh ấy nhanh chóng ôm lấy tôi, giúp tôi giữ thăng bằng. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, liền thấy anh ấy cũng không nhìn tôi mà đang nhìn chăm chăm vào phía trên bả vai bên trái của tôi.

“Khúc Thiên...”

“Không sao đâu, chúng ta đi về trước đi. Để người ta đi đốt vàng mã.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Vừa mới ra khỏi cửa ngõ nhà kia, tôi liền cảm giác không đúng, bả vai tôi lạnh lạnh. Tôi quay đầu nhìn lại nhưng không thấy thứ gì.

Khúc Thiên vươn tay tới đặt lên trên vai tôi. Tuy rằng nhiệt độ cơ thể của anh ấy cũng thấp nhưng so với cái lạnh thấu vào xương kia thì cảm giác khá hơn nhiều.

“Chị à, mẹ không cần em nữa, cho em theo chị, em không muốn đi.” Tôi cảm giác người nói chuyện đang ở rất gần với tôi. Tôi còn chưa trả lời, Khúc Thiên đã nói: “Tìm mẹ em đi, ai nợ em thì em đòi người đó!”

“Cái gì?” Tôi hỏi.

Khúc Thiên quay đầu, cười với tôi: “Không phải nói với em.”

“Mà nhà bọn họ vừa không bình thường vừa kỳ quái. Sao phòng ngủ lại để đồ linh tinh vậy?”

“Đó vốn dĩ là phòng để đồ, vì muốn có em bé mới dọn xuống đây ở. Không biết là đã đi xem thầy nào mà không để ý tới tình hình bên ngoài, cũng không chú ý tới cảm kỳ trong phòng. Quan trọng nhất là...” Anh ấy nhìn lên trên đỉnh đầu tôi, “Nếu không xử lý vật nhỏ thật tốt thì dù cô ta có mang em bé thì cũng sẽ bị sinh non. Dù sinh được rồi cũng có thể bị chết non. Tốt hơn một chút, có thể sống sót thì cũng bệnh tật suốt đời.”

“Vật nhỏ? Lợi hại như vậy?” Tôi suy nghĩ một chút mới nhớ tới giọng nói tôi đã nghe được vài lần kia. Một giọng nói của trẻ em, tiếng khóc, chị... là linh hồn trẻ con!

Tôi đương nhiên biết linh hồn trẻ em. Khi còn học phổ thông, đi theo bạn bè cùng xem phim ma đã thấy điều này. Người ta nói linh hồn trẻ em nếu hung dữ lên cũng rất lợi hại. Mà vừa rồi tiếng nói kia nói muốn tôi ở với nó. Đó có phải chính là....

“Khúc Thiên, đứa bé kia...”

“Không có việc gì, nó chỉ hung dữ một chút nhưng không liên quan tới mệnh em, không lợi hại bằng anh.”

“À! Nó thật sự đi theo em?”

“Ừ, đang ngồi ở trên đầu em.”

Người tôi cứng đờ, không bước đi được nữa.

Toàn bộ da đầu trong nháy mắt cảm thấy lạnh lẽo. Khúc Thiên nhìn tôi, kéo tôi đi về phía trước: “Ai bảo em trả lời nó. Yên tâm đi, không có ác ý gì, buổi tối gọi Linh Từ tới bắt đi nuôi là được.”

Bởi vì như vậy nên bữa cơm tối tôi không có tâm tình ăn, cứ như vậy ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ Linh Từ tới. Hai chúng tôi đều không nấu cơm, Khúc Thiên thực sự ăn rất ít, tôi lại thường xuyên ăn ở trong trường. Lúc này Khúc Thiên đành phải ra cửa mua cơm mang về.

Để tôi lại một mình cùng quý nhỏ trong nhà, tôi cử động cũng không dám. Tôi không biết cô gái kia là làm sao vậy, quý nhỏ này ít nhất cũng đi theo cô ấy một thời gian rồi. Chẳng lẽ cô ấy không có chút cảm giác nào? Cô ấy không sợ sao?

Trời đã dần tối, tôi nhìn lên đồng hồ trên tường, hiện đã hơn sáu giờ. Trời sắp hoàn toàn đen, không biết tại sao Khúc Thiên lại đi lâu như vậy vẫn chưa chưa.

Kỳ thật mà nói, anh ấy ra khỏi nhà cũng chưa đến hai mươi phút. Chỉ là các bạn thử có một quý nhỏ đang ở trên đỉnh đầu mình xem, hai mươi phút kia khiến cảm giác như đã hai ngày trôi qua.

Có tiếng gõ cửa, tôi chạy nhanh tới mở cửa, hiện tại chỉ cần không còn phải ở nhà một mình với quý nhỏ này là được, mặc kệ là ai, có thể khiến tôi được gặp gỡ nói chuyện cũng là một phần an ủi.

Nhưng kết quả người ngoài cửa khiến tôi kinh hoàng tới mức quên cả đóng cửa phòng. Người đứng ngoài cửa là Ngụy Hoa. Quần áo của hắn đã thay đổi, không còn là áo trắng quần đen như lần trước tôi thấy ở Sầm Gia thôn. Lúc này một thân đơn giản áo thun quần jeans, nhìn qua cũng chỉ mới khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Hắn là quý? Hay là người? Hay là cương thi? Dù sao hắn cũng không phải là người lương thiện.

Tay tôi vẫn còn đặt lên then cửa, cả người cứng đờ tới không thể cử động. Run run hỏi: “Người... người làm gì?”

Hắn hơi hơi mỉm cười với tôi, hai tay kẹp một lá bùa đảo qua trên đỉnh đầu tôi, sau đó xoay người rời đi. Chỉ như vậy thôi? Không phải hắn hạ chú gì đối với tôi chứ? Sau khi tôi phản ứng lại được liền đóng cửa thật nhanh, sau đó vọt vào trong nhà gọi điện thoại cho Khúc Thiên.

Nhưng điện thoại không có ai nghe máy, chuông điện thoại cũng không hề ngừng reo, lại truyền tới tiếng chìa khóa mở cửa.

Tôi vẫn cầm di động, chạy vọt tới.

Chỉ là tôi chạy quá nhanh, lỡ đà đâm vào người anh ấy. Cũng may không cầu huyết như trong TV, anh ấy chỉ lao đảo chút rồi ổn định được tư thế, chỉ là cơm ở trong tay đã bị tôi khiến cho rơi xuống đất tung tóe. Tôi lúc này cũng không rảnh lo tới cơm, vội kêu lên: “Ngụy Hoa tới, Ngụy Hoa tới. Hắn hạ chú lên đầu em. Em phải làm sao bây giờ?”

Khúc Thiên đem kéo tay tôi trên cổ anh ấy xuống, mới nói: “Bình tĩnh một chút. Anh cảm nhận được khí tức của nó. Không có việc gì, nó chỉ tới bắt quý nhỏ kia, không có gì nguy hiểm tới em.”

“Vậy... quý nhỏ kia...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26-2

Khúc Thiên đột nhiên xoay người chạy xuống nhà, tôi hoàn toàn không rõ rốt cuộc anh ấy muốn đi làm gì. Mà tốc độ của anh ấy không phải tôi có thể theo kịp. Nhìn trời tối bên ngoài, tôi quay lại vào nhà. Khúc Thiên chạy đi hẳn là đuổi theo Ngụy Hoa đi. Như vậy Khúc Thiên có nguy hiểm không? Tuy rằng từ lời nói của bọn họ tôi cảm giác được Khúc Thiên, không, phải là Sầm Tổ hàng là một quý rất lợi hại, nhưng so với Ngụy Hoa sẽ thế nào?

Tôi luống cuống, tim đập mạnh. Thời gian trôi đi từng giây từng giây một, khi điện thoại vang lên tiếng chuông, tôi dường như giật bản mình nhanh chóng nghe.

Trong điện thoại là giọng Khúc Thiên: “Xuống lầu, chúng ta đi ra ngoài ăn khuya.”

Nghe anh ấy nói như vậy tôi mới nhớ tới chúng tôi còn chưa ăn cơm tối. Cơm tối đã bị tôi tông vào rơi trên mặt đất, vội vàng thu dọn đồ ăn rơi vãi trên mặt đất rồi tôi ra cửa xuống lầu.

Dưới lầu Khúc Thiên cũng không đi xe. Ra khỏi khu nhà này, đi chưa tới 5 phút đồng hồ liền có quán ăn khuya.

Tôi hỏi anh ấy Ngụy Hoa đâu, anh ấy nói chạy mất. Quý nhỏ đâu? Bị Ngụy Hoa mang đi. Quý nhỏ sẽ thế nào? Có lẽ bị ăn, có lẽ bị luyện hóa.

Chúng tôi chọn một quầy hàng nhìn qua trông rất sạch sẽ để ăn khuya, chọn cháo nước cá nướng BBQ gì đó, yên lặng ăn. Mà anh ấy chỉ ăn một ít, sau đó dựa vào ghế nhìn tôi ăn.

Hồi lâu anh ấy mới nói: “Anh xin lỗi.”

“A, xin lỗi cái gì?”

“Khiến em một mình đối mặt với Ngụy Hoa.”

Tôi lắc đầu, “Là em học không tốt. Nếu em có thể lợi hại như anh, vừa rồi là có thể bắt được Ngụy Hoa.”

Khúc Thiên liền cười: “Không cần bắt nó, chúng ta chỉ cần đợi người phía sau liên hệ với nó. Chỉ cần nó thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mặt chúng ta là tốt rồi.”

Tôi thật sự không hiểu lắm chuyện của bọn họ. Mới vừa im lặng một chút liền thấy một đám cả trai lẫn gái tới. Đều là bạn học trong trường, dù không tính là quen biết nhưng cũng đều đã gặp mặt.

Trong đó có một chàng trai ôm lấy bả vai Lê Lê ngồi xuống, anh ta quay sang Lê Lê rồi hất đầu về phía tôi cùng Khúc Thiên, cũng không hề có ý tới gì từng mắt nhìn chúng tôi một chút.

Tôi nhỏ giọng nói: “Anh ta trùng cái gì mà trùng?”

Khúc Thiên cũng nhỏ giọng nói: “Chờ xem kịch vui, cậu ta một lát sẽ gặp phải xui xẻo.”

Tôi nghi hoặc nhìn qua, anh ta ngồi ở kia rất tốt, cũng không có vấn đề gì đặc biệt. Như thế nào mà anh ta sẽ gặp xui xẻo? Chẳng lẽ phong thủy vị trí ngồi kia có vấn đề?

Tôi còn đang nghiên cứu thì bà chủ của quán ăn đang bung ra một bát canh ốc, thật không may mà anh ta lại xoay người, vừa khéo đụng phải người bà chủ. Bát canh trên tay bà chủ đang bê cứ như vậy vừa khéo đổ xuống... đúng quần của anh ta.

Nhìn anh ta kêu ầm lên, tôi bùm miệng cười, cũng nhỏ giọng hỏi: “Sao anh biết anh ta sẽ gặp xui xẻo?”

“Trên lưng anh ta cũng có một quý nhỏ.”

Tôi vẫn luôn cho rằng chỉ có phụ nữ mới có thể bị quý nhỏ quần lấy, hóa ra đàn ông cũng bị a. Có lẽ anh ta chính là ba của quý nhỏ kia.

Ấn no, trên đường trở về nhà, chúng tôi đi rất chậm rãi. Khúc Thiên đột nhiên nắm lấy tay tôi nói: “Anh là Sầm Tổ Hàng.”

“A, em biết mà.”

“Về sau khi không có ai, em không cần phải gọi anh là Khúc Thiên.”

“A, được.”

“Lần trước em nói sẽ đốt cho anh quần áo.”

Nói thật, nếu không phải anh ấy nhắc lại thì tôi cũng quên mất. Về lần hẹn hò không về vui vẻ gì kia tôi thật không nhớ gì nhiều, ấn tượng nhất với tôi chính là trong xe có thân thể Khúc Thiên, ngoài xe có quý hồn Sầm Tổ Hàng.

Tôi cười có chút xấu hổ: “Được, ngày mai em đi mua. Buổi chiều sẽ ra ngã tư đường đốt cho anh.”

Nói cho hết lời, nhưng anh ấy vẫn không buông tay tôi ra, tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng, hỏi: “Về sau khi anh xử lý xong chuyện này, có phải anh sẽ muốn em tự sát theo anh không? Hay là,...” Nguyên lai tôi muốn nói, hay là để tôi kết hôn, nhưng cảm giác được lực nắm tay của anh ấy mạnh hơn một chút, tôi liền không hỏi tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Vấn đề này Khúc Thiên, không có trả lời, chỉ là trầm mặc. Ta cũng liền đi theo trầm mặc trứ. Ở đi đến cửa nhà thời điểm, Khúc Thiên đột nhiên nói: “Ngày mai không đi trường học. Chúng ta đi gặp cá nhân.”

“Ai a?”

“Sâm vũ hoa.”

Ta đối người này ấn tượng chính là nàng là cái bệnh nhân tâm thần, mặt khác liền hoàn toàn không biết gì cả. Bất quá Khúc Thiên nói như vậy, ta cũng liền gật đầu tính đáp ứng rồi. Dù sao hôm nay ta tác phẩm bị lão sư đả kích thành như vậy, ta cũng vô tâm tình đi trường học.

Sâm vũ hoa cùng Sâm Hằng giống nhau, là lúc trước Sâm Gia thôn ô ra tới hải tử. Sâm vũ hoa nguyên lai hảo hảo một người, không biết lúc trước đã xảy ra cái gì, làm nàng thành một cái bệnh tâm thần. Ở tới trên đường, ta hỏi Khúc Thiên, Khúc Thiên nói hẳn cũng không phải rất rõ ràng, kia cùng Linh Tử bọn họ có điểm quan hệ. Bất quá cuối cùng nguyên nhân hẳn là bởi vì Ngụy Hoa đi.

Ngụy Hoa rốt cuộc làm cái gì a, làm tất cả mọi người đều như vậy hận hắn.

Xe tới rồi bệnh viện tâm thần, ta cái thứ nhất cảm giác chính là, nơi này phong cảnh thật tốt a. Cây xanh thành bóng râm, không khí cũng hảo. Nếu không phải đã biết nơi này là bệnh viện tâm thần nói, ta nhưng thật ra sẽ cảm thấy nơi này là chỗ gia hưu nhân nghỉ phép son trang đầu.

Đi theo Khúc Thiên, hỏi vài người, mới tìm được sâm vũ hoa.

Ở kia hộ sĩ đài, Khúc Thiên hỏi: “Nàng tình huống thế nào?”

Tiểu hộ sĩ do dự một chút, mới nói nói: “Dùng được, không nhiều ít biến hóa. Đại khái là bởi vì nàng cũng không có người nhà đi. Nàng luôn nói nàng kia trong phòng có quý, nói cái gì nàng nhìn đến rất nhiều quý.”

Khúc Thiên chỉ là cười cười liền mang theo ta đi hướng bên kia phòng bệnh. Bệnh viện tâm thần rốt cuộc cùng giống nhau bệnh viện không giống nhau a. Có rất nhiều phòng hộ thị thố.

Chúng ta bởi vì là hỏi người một đường đi lên tới, năm tầng, cũng không có đi thang máy. Khi chúng ta tìm được sâm vũ hoa phòng bệnh thích hợp, mới phát hiện nàng phòng bên cạnh chính là thang máy. Hại chúng ta bỏ lâu.

Ta nhỏ giọng nói thầm: “Sớm biết rằng an vị thang máy.”

Ta nói mới vừa nói xong, Khúc Thiên đột nhiên kéo qua ta liền thân.

Ách, phải nói là hôn đi. Mau đến ta liền đẩy ra hắn đều không có tới kịp, đầu lưỡi của hắn đã thăm vào được.

Ta lúc ấy liền ngốc. Hắn không phải nói Khúc Thiên là sẽ không như vậy hôn ta sao? Như vậy hiện tại là... Sao lại thế này a. Hắn thu ở ta bên hông tay nắm thật chặt, một cái tay khác ấn ở ta cái gáy thượng, làm ta không có cách nào hô hấp.

Chờ nộ hôn này kết thúc thời điểm, ta chỉ có thể từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, sau đó hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái. Hắn buông lỏng ra ta, nói: “Làm người mang điếm ta hơi thở, một hồi nếu là gặp được cái gì, cũng sẽ không có đồ vật như vậy lớn mật.”

“Này, phi phi,” ta giơ tay lau đi trên môi hắn nước miếng, “Ban ngày ban mặt có thể có cái gì a?”

“Cái này phương hướng, phòng một mở cửa là có thể nhìn đến thang máy, mà đồng dạng thang máy một mở cửa, liền thành mở miệng sát, sát khí trực tiếp vào cửa. Đồng thời căn phòng này là này đường đi cuối cùng một gian, loại này phòng, âm khí sẽ tương đối trọng. Sâm vũ hoa nói trực tiếp nhìn đến quý, có lẽ là thật sự.”

Ta nhìn xem một bên thang máy, nhìn xem kia hành lang, nhỏ giọng nói: “Kia cũng không cần hôn ta đi.”

Khúc Thiên gõ gõ cửa đẩy ra môn. Sâm vũ hoa cũng không phải cái loại này nổi điên người bệnh, nàng tự do cũng không có bị hạn chế. Đẩy cửa ra, ta liền thấy được nàng.

Nàng ngồi ở trên giường, ăn mặc màu trắng người bệnh phục, cuộn hai chân, đem đầu đặt ở trên đùi. Từ ngũ quan xem ra, nàng phía trước hẳn là một cái thật xinh đẹp nữ nhân, chính là hiện tại sắc mặt lại tái nhợt đến không có một chút nhân khí bộ dáng. Hai con mắt cũng tan rã, thật giống như là không có linh hồn oa oa giống nhau.

Khúc Thiên nhẹ giọng kêu lên: “Sâm vũ hoa?”

Từ tuổi tới tính nói, hẳn hẳn là cũng không có gặp qua sâm vũ hoa đi. Liền tính gặp qua kia cũng là sâm vũ hoa vẫn là nãi oa oa thời điểm.

Nghe được có người kêu tên của mình, sâm vũ hoa ánh mắt dần dần có ngắm nhìn. Nàng đột nhiên liền phác đi lên, bắt lấy Khúc Thiên liền vội vàng mà nói: “Dẫn ta đi! Dẫn ta đi! Ta không cần lại nơi này. Ta không cần lại nơi này! Bọn họ tới tìm ta. Bọn họ tới tìm ta. Thật đáng sợ! Bọn họ biết... Biết kia

sự kiện. Bọn họ bức ta làm

Ô ô... Dẫn ta đi. Ta muốn gặp Ngự Hoa, ta muốn gặp Ngự Hoa...”

“Bọn họ là ai?” Ta hỏi.

“Là... Là vài cái nam nhân. Bọn họ... Bọn họ... Ta muốn Ngự Hoa, ta muốn Ngự Hoa. Ngự Hoa đâu? Ngự Hoa đâu?”

“Sâm vũ hoa!” Khúc Thiên đột nhiên một tiếng rống to, bắt lấy nàng liền ném ở trên giường, nói: “Ngươi thanh tỉnh điểm! Chính là Ngự Hoa giết Sâm gia mấy trăm cá nhân. Ngươi ba mẹ cũng là Ngự Hoa xuống tay!”

Sâm vũ hoa lộ ra sợ hãi biểu tình sức ở kia trên giường trong miệng lầm bầm nói: “Ngự Hoa, Ngự Hoa, Ngự Hoa...”

Ta thấp giọng hỏi nói: “Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Nàng... Không phải là ái Ngự Hoa đi.” Ta chính là ngôn tình chuyện xưa xem nhiều, lúc này, có thể liên tưởng đến cũng chỉ có như vậy cầu huyết cốt truyện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2

“Hôm nào ngươi đi hỏi Linh Từ đi.” Khúc Thiên nói ngồi ở mép giường, đối sâm vũ hoa nói: “Ta là Sâm Tổ Hàng, là bị Ngự Hoa luyện hóa cái thứ nhất tiểu quý, Ngự Hoa là sâm quốc hưng luyện hóa tiểu quý, hấn phản phệ sâm quốc hưng, mới chiếm dụng sâm quốc hưng thân thể. Ngươi thanh tỉnh một chút, Ngự Hoa là chúng ta Sâm gia địch nhân!”

“Ngự Hoa, Ngự Hoa cứu ta! Ngự Hoa, Ngự Hoa, cứu ta. Ta không cần ở chỗ này.”

Nhìn nàng đáng vẻ kia, nói cái gì cũng nghe không đi vào. Khúc Thiên đứng dậy, nói: “Ta sẽ cùng bác sĩ nói, cho ngươi đổi phòng bệnh. Căn phòng này, thực không xong. Chúng ta đi trước, ngươi phí dụng ta cũng sẽ phụ trách một bộ phận.”

Đi theo Khúc Thiên ra phòng bệnh, hấn liền đi tìm bác sĩ nói phải cho sâm vũ hoa đổi phòng bệnh sự tình. Thậm chí còn cấp kia bác sĩ tắc bao lì xì, nói mau chóng cho nàng đổi phòng bệnh.

Được đến bác sĩ đáp ứng lúc sau, chúng ta xuống lầu chuẩn bị về nhà. Đã có thang máy, chúng ta đệ nhất lựa chọn đương nhiên chính là ngồi thang máy a. Đứng ở kia cửa thang máy trước, ta nghĩ tới Khúc Thiên lời nói, thang máy có mở miệng sát, như vậy như thế nào hóa giải đâu?

Khúc Thiên nói: “Nếu là chính mình trong nhà, liền ở mở cửa có thể xem tới được địa phương cung Phật.”

Ta gật gật đầu, trong lúc nhất thời cũng không có gì tới nói, ta lại nghĩ tới vừa rồi chính là ở chỗ này vị trí, hấn hôn ta sự tình.

Hạo chán ghét a, như thế nào nghĩ đến cái này. Trên mặt không cảm thấy nóng lên. Đang nghe đến thang máy “Đinh” một tiếng thời điểm ta cũng không ngẩng đầu lên liền đi phía trước đi đến.

Chính là Khúc Thiên lại một chút bắt được cánh tay của ta, vẫn không nhúc nhích.

“A, thang máy tới.”

Hấn ánh mắt gắt gao đỉnh kia rộng mở cửa thang máy, nói: “Đi thang lầu đi.”

“Làm gì a, có thang máy cũng không ngồi a?”

Hấn lôi kéo ta, liền hướng thang lầu đi đến: “Không ngồi liền không ngồi, kia thang máy đã đầy.”

Ta làm khẳng định vừa rồi kia thang máy một người cũng không có. Bởi vì hấn kéo ta đi thời điểm, ta nhìn kia thang máy xác thật là không có người. Ta thực mau liền nghĩ tới hấn ý tứ. Kia thang máy không có người, lại là满满, như vậy chính là có quý.

Đi ở thang lầu thời điểm, ta hỏi: “Có phải hay không nơi đó mặt có cái kia đồ vật a.”

“Àn.”

Thật là có a. Hơn nữa kia địa phương ly sâm vũ hoa trụ phòng như vậy gần, nàng nhất định cũng thấy được, cho nên mới sẽ như vậy sợ hãi.

Đi xuống lầu, Khúc Thiên làm ta ở kia từ từ, hấn đi bãi đỗ xe lái xe từ lại đây. Khi đó đã là buổi chiều 5 giờ nhiều, nhưng là thái dương vẫn là như vậy

đại, ta cũng không muốn bị phơi, cũng liền đồng ý.

Loại này thời điểm, xuất nhập bệnh viện người cũng rất nhiều. Tuy rằng vừa rồi có thang máy kia sự kiện, nhưng là ta cũng hoàn toàn không cảm thấy có cái gì sợ hãi. Đứng ở kia nhìn bên ngoài đại thái dương, chờ Khúc Thiên xuất hiện.

Đột nhiên có người bắt lấy tay của ta cổ tay, liền mang theo ta hướng trong lầu chạy, ta nhìn kia thể nhưng là sầm vũ hoa. Ta kêu lên: “Uy, ngươi muốn làm gì? Muốn mang ta đi nơi nào a?”

“Cùng ta tới, ta nói cho ngươi bí mật.”

Chẳng lẽ sầm vũ hoa còn có cái gì bảo mật sự tình sao? Ta không có ở tiếp tục giãy giụa, mà là một bên đi theo nàng chạy, một bên đi đảo di động cấp Khúc Thiên gọi điện thoại. Sầm vũ hoa lôi kéo ta tới gần thang máy thời điểm cửa thang máy vừa lúc mở ra. Ta nghĩ vừa rồi thời điểm là lớn: “Chúng ta đi thang lầu đi!”

Chính là sầm vũ hoa đã đem ta đẩy mạnh thang máy trung. Ở xô đẩy trung, ta đã móc ra tới di động, rơi trên thang máy bên ngoài, cửa thang máy đóng lại.

“Ta đi động!” Ta kêu, nhưng là sầm vũ hoa lại gắt gao lôi kéo ta. Ta cảm giác được không thích hợp, nàng cho dù có cái gì bí mật, cũng không nên liền ta nhặt cái đi động thời gian đều không cho đi. Ta cảnh giác hỏi: “Ngươi rốt cuộc có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Nàng không nói gì, chỉ là cúi đầu, vẫn luôn cúi đầu.

“Uy, ngươi rốt cuộc có cái gì bí mật muốn cùng ta nói?”

Nàng như cũ trầm mặc. “Ngươi không nói ta liền rời đi.” Năm tầng mà thôi, thang máy cũng bắt quá vài giây. Ta nói xong câu đó thời điểm, cửa thang máy đã mở ra. Ta không hề do dự, bước đi đi ra ngoài. Ở ta bước ra thang máy lúc sau, ta liền cứng lại rồi. Ở bên ngoài là một mảnh đen nhánh. Hiện tại không phải 5 giờ nhiều sao? Không phải thái dương còn rất lớn sao? Chính là bởi vì thái dương đại, ta mới không có đi theo Khúc Thiên cùng đi bãi đỗ xe a.

Phía sau, sầm vũ hoa đi ra, thấp giọng nói: “Bọn họ nói muốn ngươi.”

“Cái gì? Cái nào bọn họ?” Lòng ta luống cuống lên. Hiện tại sự tình đã rất rõ ràng đi. Ta là bị quý bắt. Cái này bọn họ hẳn là chính là nàng nói nhìn đến những cái đó quý đi. Bằng không như thế nào giải thích này phiền đen nhánh đâu?

Nói xong lời nói, ta thấy được thang máy đi ra người. Không, là quý. Vừa rồi tiến thang máy thời điểm, rõ ràng cũng chỉ có ta cùng sầm vũ hoa hai cái, hiện tại nơi đó mặt trừ bỏ chúng ta hai thể nhưng còn có bốn cái... Nam quý.

Bọn họ một đám đều là điên điên khùng khùng bộ dáng, có lưu trữ nước miếng, có biểu tình đại ra, có ha hả ngây ngô cười. Ta không biết kẻ điên đã chết lúc sau có thể hay không tỉnh táo lại, nhưng là hiện tại xem ra, này mấy cái hẳn là không có tỉnh táo lại đi.

Ta hoảng loạn mà lui ra phía sau vài bước, cảm giác là phá khai môn. Chạy nhanh liền trong triều chạy tới, quay người liền đóng cửa. Sau đó để ở môn trên lưng. Bởi vì là dùng dựa lưng vào môn, ở vài giây lúc sau, ta đôi mắt thích ứng nơi này hắc ám, ta thấy được phòng này. Nơi này chính là sầm vũ hoa phòng bệnh, mà phòng bệnh, kia bị ta nhốt ở bên ngoài bốn cái nam quý cũng xuất hiện ở ta trước mặt.

Ta thét chói tai, muốn mở cửa đi ra ngoài, chính là ta xoay người sờ đến lại không phải môn, mà là tường, kia phiền môn, biến mất! Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy a? Ta gấp đến độ muốn khóc, bật thốt lên liền hô: “Khúc Thiên! Khúc Thiên!”

Chính là ta thanh âm lại ra không được. Ta hô, chính là ta chính mình lại nghe không đến một chút thanh âm. Trong bóng đêm một cái lực đạo đem ta đẩy lên giường, ta giãy giụa, kêu to, này hết thấy lại thành mặc kịch giống nhau.

Sầm vũ hoa thanh âm ở bên kia cửa sổ tiền truyện tới: “Đừng sợ, bọn họ chỉ là ở chỗ này lâu lắm, tường ** thôi.

Ha hả, ta mỗi ngày theo chân bọn họ làm a. Ta còn không phải tồn tại sao? Ha hả, các ngươi căn bản là không biết ta có bao nhiêu dơ. Ta cùng chính mình thân sinh ba ba làm. Ta hảo dơ, ta muốn Ngụy Hoa. Đó là Ngụy Hoa... Ô ô... Ngụy Hoa...”

Nàng vẫn luôn ở khóc, chính là ta hiện tại lực chú ý cũng không phải nghe hắn nói lời nói. Bệnh viện tâm thần trên giường, đều có dây lưng, đó là dùng để trói người bệnh. Hiện tại những cái đó dây lưng lại đem ta trói lại lên. Ta liền động đều không thể động, giãy giụa cũng vô dụng.

Kia mấy cái quỷ ghê vào ta bên người, ta khóc lên, gất gao nhắm mắt lại, ở trong lòng kêu: “Ba ba, ba ba, cứu ta a. Khúc Thiên, Sầm Tô Hằng, Sầm Tô Hằng, người ở nơi nào a?” Hấn không phải nói hấn là rất lợi hại quỷ sao? Hấn phía trước không phải còn hôn qua ta, nói là lưu lại hơi thở, không quỷ dám tới gần sao? Hiện tại những cái đó quỷ lại ở người ta thân thể, là toàn thân a!

Tuy rằng ta đã nhắm hai mắt lại, nhưng là ta vẫn như cũ có thể cảm giác được những cái đó lạnh băng ở ta trên người du tẩu.

Có một cái lạnh băng cảm giác đến gần rồi ta môi, ta chạy nhanh quay mặt đi, tránh đi nó đụng chạm. Mà xuống một giây, những cái đó lạnh băng cảm giác đều biến mất.

Làm sao vậy? Ta nghe không được chúng nó thanh âm, mờ to mắt, liền nhìn đến kia mấy cái xiêu xiêu vẹo vẹo điên điên ngây ngốc hắc ảnh dựa vào cùng nhau. Ta hô to: “Buông ta ra! Buông ta ra! Sầm Tô Hằng! Sầm Tô Hằng!” Chính là vẫn là không có một chút thanh âm ra tới a. Những cái đó hắc ảnh không có gần chút nữa ta, có phải hay không bởi vì nghe thấy được ta trên môi Sầm Tô Hằng quỷ khí đâu?

“Sầm Tô Hằng, người ở nơi nào a? Nhất định phải nhanh lên tìm được ta. Ta rất sợ hãi.” Ta khóc la, như cũ chỉ là gương miệng, lại không có thanh âm ra tới.

Hiện tại này đó hắc ảnh không dựa lại đây, nhưng là sầm vũ hoa lại đi tới trước giường, chậm rãi vươn tay, véo ở ta trên cổ: “Vì cái gì? Vì cái gì bọn họ bất động người? Ta hàng đêm bị tra tấn, vì cái gì bọn họ liền bất động người đâu? Ta thống khổ ai biết? Ta rõ ràng cùng bọn họ nói, ta theo chân bọn họ đều nói. Phòng này nháo quỷ, ta nhìn đến bọn họ. Chính là vì cái gì không có người tin tưởng ta! Chẳng lẽ, liền bởi vì ta cùng chính mình thân sinh phụ thân đã làm, cho nên ta liền phải ở chỗ này chịu loại này tội sao? Người biết cùng quỷ làm, có bao nhiêu thống khổ sao? Ta bóp chết người, người đã chết, bọn họ liền sẽ đối với người xuống tay!”

“Ô ô...” Ta tưởng kêu, ta nỗ lực giãy giụa chính là có thể cảm thấy chỉ là hít thở không thông, thiếu dưỡng, ngực nóng rất thật là khó chịu.

“Phanh” một tiếng vang lớn, trước mắt hắc ám, bị sáng ngời đánh vỡ. Ta ở té xỉu trước, thấy được Khúc Thiên mặt

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-2

Chờ ta tỉnh lại thời điểm, thiên đã chân chính đen. Trong phòng đèn sáng, Khúc Thiên an vị ở mép giường thượng chiết giấy. Lặp đi lặp lại, cũng nhìn không ra là cái gì.

“Khúc Thiên?” Ta thấp giọng kêu lên. Trong cổ họng nóng rất thanh âm đều biến khàn khàn.

Khúc Thiên nghe được ta thanh âm, ngừng tay động tác, chậm rãi thở hắt ra: “Ta không phải Khúc Thiên, Khúc Thiên đã chết.”

Hấn ở sinh khí. Ta thật sự không thoải mái a, yết hầu đau quá a. Hấn lại lần nữa thở dài, mới đứng dậy cho ta đổ nước, đem ta nâng dậy tới. Ta uống lên chút thủy, yết hầu cũng hảo rất nhiều, lúc này mới nói: “Sầm Tô Hằng, cảm ơn người.”

Nhìn xem phòng này, màu trắng giường, trên giường còn có này mang theo, cái này là bệnh viện tâm thần phòng bệnh a.

Nhận thấy được ta đang xem phòng, hấn nói: “Ở bệnh viện đâu. Ta té xỉu, hơn nữa chúng ta đi thời điểm, nhìn người bị sầm vũ hoa cột vào trên giường, bóp cổ, chuyện này bệnh viện cũng có trách nhiệm, liền phụ trách cấp cứu gì đó. Chỉ là thua đường, không có gì sự.”

Ta gật gật đầu, bất quá hiện tại ta thật sự thực không nghĩ ở chỗ này a. “Chúng ta về nhà đi, ta không nghĩ ở chỗ này. Hơn nữa, hơn nữa... Cũng không phải...”

“Ta biết, người là bị quỷ mê. Kia trong phòng quỷ khí thực trọng. Phát hiện người không thấy, ta hỏi một bên người, liền có người đi theo bảo an nói. Điều cameras, nhìn đến người cùng sầm vũ hoa thượng thang máy, chính là lại không có ra thang máy. Cửa thang máy chỉ là ở năm tầng chính mình khai một lần. Ta liền biết người là nói.”

Ta gật gật đầu, cắn cắn môi, không có nói cái gì nữa. Ở cái kia trong phòng, như vậy tao ngộ, ta nói không nên lời, chính là trong lòng lại đổ đến hốt hoảng.

“Hảo, không có việc gì chúng ta liền đi về trước đi.” Hấn nói.

Ở cùng hộ sĩ sau khi nói qua, ta đi theo Khúc Thiên cùng nhau xuống lầu.

Lên xe tử, nhìn sầm vũ hoa kia phòng đèn sáng lên, lại hỏi: “Sầm vũ hoa sẽ thế nào?”

“Nhốt lại một đoạn thời gian đi. Vừa rồi ta đem người ôm ra tới thời điểm, nàng đã bị bác sĩ trói trên giường.”

Trong lòng ta một lớp bột, nàng bị trói ở trên giường, như vậy kia mấy cái quý... Ta không dám tưởng tượng. Một hồi lâu, mới hỏi nói: “Sâm vũ hoa kia nhà ở thật sự không sạch sẽ. Cho nàng mau chóng đổi một gian đi.”

“Ân, bác sĩ thuyết minh thiên liên thay đổi.”

“Kia sâm vũ hoa, cùng nàng ba ba...”

“Ta không phải rất rõ ràng. Hình như là Ngụy Hoa thiết kế đi.”

“Khó trách nàng sẽ điên rồi, yêu nhất nam nhân, lại thiết kế chính mình cùng ba ba làm.”

Chúng ta là ở ăn khuya quán mua cháo mang về nhà ăn. Về đến nhà, nhìn kia trong gương trên cổ một vòng hắc, phỏng chừng ta đây là muốn một tuần không ra khỏi cửa. Nếu không cái này vô pháp giải thích a.

Ăn qua đồ vật, tắm rồi, nằm ở ta chính mình cây trúc tiểu trên giường. Chờ hết thấy an tĩnh lại lúc sau, trong đầu bị phóng không, buổi chiều những cái đó sự tĩnh lại lần nữa xuất hiện ở trong đầu. Ta bị trói ở trên giường khủng bố, tuyệt vọng bất đắc dĩ, còn có kia mấy cái xiêu xiêu vẹo vẹo hắc ảnh, kia tại thân thể thượng du tẩu lạnh băng...

Này đó đều làm ta càng ngày càng sợ hãi, ta chỉ có thể súc ở thâm, thấp giọng khóc lên. Chuyện như vậy, ta liền một cái có thể nói cấp nghe người đều không có. Lúc này, ta nghĩ tới mụ mụ. Ở ta trong ấn tượng, mụ mụ rất sớm liền qua đời. Nếu lúc này mụ mụ ở nói, ta còn có thể cùng nàng nói nói. Khóc lóc khóc lóc, ta lại lần nữa ngủ rồi.

Ở người đã trải qua một lần kích thích lúc sau, ngay cả nằm mơ đều sẽ bị làm sợ. Ta chính là như vậy điển hình. Ngủ lúc sau, ta lại mơ thấy cái kia phòng, lại mơ thấy ta bị trói ở kia trương trên giường. Lòng ta biết, kia chỉ là một giấc mộng, nhưng là ta còn là không thể không được sẽ đi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ở trong mơ, tôi gãy giữa, kêu to, rốt cuộc đến khi bừng tỉnh tôi mới nhận ra tôi đang ở trong lòng ngực một người. Cũng không ấm áp mà có chút lạnh lẽo.

Tôi liền biết đó là Sâm Tổ Hàng, hơi hơi đẩy anh ấy ra, liền thấy được anh ấy mặc đồ kiểu Trung Quốc. Tôi hít hít cái mũi: “Em không sao.”

“Anh nghe thấy em gọi anh.”

Tôi từng sốt một chút, tôi có gọi anh ấy sao? Đúng rồi, ở trong mơ tôi đã gọi Sâm Tổ Hàng. Cho nên anh ấy tới đây? Trong lúc nhất thời bao nhiêu ám ức trong tôi đều tuôn ra, tôi vừa khóc vừa nói: “Hôm nay ở bệnh viện tâm thần em gọi anh, sao anh lại không nghe thấy? Hức hức... Hại em bị bọn chúng trói lại. Bọn chúng còn dùng chày em rất ghê tởm. Hức hức... Nói cái gì mà anh là quý rất lợi hại, cái gì mà dính khí tức của anh thì bọn chúng... bọn chúng... hức hức...”

Tôi vừa nói vừa khóc, Sâm Tổ Hàng vẫn ôm tôi như vậy, khiến nước mắt nước mũi của tôi dính hết vào quần áo anh ấy.

Chờ đến khi tôi khóc mệt, từ trong lòng ngực anh ấy ngẩng đầu thì quần áo kia đã không còn bộ dáng hoàn chỉnh. Đường như anh ấy chỉ có một bộ đồ này.

Ngón tay của tôi xấu hổ chọc chọc chỗ quần áo bị ướt, chọc đúng vào ngực anh ấy: “Lát sáng ra em sẽ đi mua quần áo cho anh.”

“Ừ, nhớ kỹ, anh là Sâm Tổ Hàng.”

Tôi biết anh ấy là Sâm Tổ Hàng mà, nhưng anh ấy cứ lần nữa nhấn mạnh như vậy, tôi cũng hiểu được ý tứ anh ấy: “Được, về sau khi không có ai, em sẽ gọi anh là Sâm Tổ Hàng.”

“Ừ, ngủ đi, anh sẽ ở đây với em, sẽ không để ai làm thương tổn em.”

Ngày hôm nay tôi thật sự mệt mỏi, nằm xuống một hồi liền chìm vào giấc ngủ. Không biết có phải do Sâm Tổ Hàng có pháp lực gì không, hay sự tồn tại của anh ấy khiến tôi an tâm, tôi ngủ một mạch mà không tiếp tục gặp ác mộng.

Ngủ tới khi trời hừng đông. Nói là hừng đông, đó là dùng ánh sáng xuyên qua rèm để phán đoán. Nơi này rèm rất dày, vậy mà ánh sáng vẫn xuyên qua được, hẳn ít nhất đã hơn mười giờ sáng.

Tôi chớp chớp mắt, có cảm giác không giống như đang nằm trên chiếc giường trúc của tôi, không thể nói được không giống thế nào, dù sao cảm giác chính là không giống.

Xoay đầu, liền thấy được tôi đang nằm bên cạnh Sầm Tô Hàng. Anh ấy cũng nhắm mắt giống như đang ngủ. Có điều anh ấy không đắp chăn, cũng không lại gần tôi mà chỉ ngủ ở bên cạnh.

Thảo nào tôi không cảm giác được sự hơi lạnh từ anh ấy. Không biết có phải quý cũng cần ngủ hay không? Tôi chậm rãi ngồi dậy, cẩn thận chú ý tới anh ấy. An tĩnh như vậy mà trông anh ấy thật đúng là rất soái. Hơn nữa cảm giác ngoại trừ nhiệt độ cơ thể thấp một chút ra thì cũng không có gì là không giống người bình thường.

Anh ấy là quý rõ ràng so với mấy tên quý bất tôi ngày hôm qua thì không phải cùng cấp bậc. Bốn tên quý kia ngay cả hình thái ổn định cũng không có, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tôi chạm vào một chút, xem làn da của anh ấy thế nào. Tay tôi mới vừa vươn tới, còn chưa đụng vào người thì đôi mắt anh ấy cũng đã mở. Tay tôi liền cứ như vậy cứng đờ giữa không trung.

“Ha ha, chào buổi sáng. Sao anh lại ngủ ở đây? Trong anh ngủ rất thoải mái.” Tôi nhanh chóng buông tay xuống, đồng thời cũng nói vài câu lấy lòng.

Anh ấy cái gì cũng không nói, yên lặng đứng dậy, vươn tay vươn chân xoay người mấy cái rồi mở cửa đi ra khỏi phòng.

Tôi dường như đã quen với sự trầm mặc này của anh ấy. Xem ra Sầm Tô Hàng chính là người như vậy. Nghĩ tới tới qua tôi khóc thật xấu, tôi đã thật lâu không khóc như vậy, hơn nữa còn khiến quần áo người ta bị ướt. Cho nên tôi cũng rời khỏi giường, hôm nay phải đi mua thêm quần áo cho anh ấy mới được.

Vệ sinh cá nhân xong, tôi gọi điện thoại cho Đàm Thiên, nói là muốn ra ngoài dạo phố. Dù sao cũng là cuối tuần, cô ấy cũng rất vui lòng cùng đi dạo phố với tôi.

Khi chờ cô ấy ở trường học tôi mới nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng. Tôi muốn mua quần áo để đốt cho Sầm Tô Hàng, như vậy hẳn là mua quần áo giấy, mua thứ này có thể đi cùng Đàm Thiên sao? Nhưng Đàm Thiên đã đi từ ký túc xá tới, tôi cũng không thể lại bảo cô ấy quay về.

Cho nên tôi nhanh chóng gọi điện thoại cho ba tôi, hỏi ông đốt quần áo thật cho người đã mất có được không? Ba tôi nói, người mới qua đời không phải cũng là đốt quần áo thật đó sao?

Nếu như vậy thì tôi cũng an tâm rồi, còn bảo ba tôi chuẩn bị, có lẽ cần tốn ít tiền, buổi tối tôi sẽ về ăn cơm với ông cộng thêm lấy tiền sinh hoạt cho tháng tới.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2

Đàm Thiên tới, cùng tôi đi vào trung tâm thành phố. Nghe tôi nói là đi mua quần áo cho Khúc Thiên, cô ấy kêu lên một cái đầy hưng phấn: “Như vậy mới giống bạn gái của Khúc Thiên. Kệ người ta nói gì, cậu cứ phải thể hiện cho bọn chúng tức.”

Lòng tôi đã đủ ấm úng. Mọi người nhìn vào thì tôi đúng thật là chọc gậy bánh xe đâu có sai.

Chỉ là hôm nay Đàm Thiên có gì đó không ổn. Ngày thường cô ấy cũng hay nói chuyện với tôi, nhưng chưa từng có ngày nào giống hôm nay, miệng liền không dừng lại.

Cho nên khi đi các shop kiếm quần áo, tôi còn hỏi cô ấy rốt cuộc là làm sao vậy.

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi cô ấy liền có bộ dáng như sắp khóc đến nơi. Tôi đành trước tiên cứ chọn quần áo trước. Với tuổi tác của Sầm Tô Hàng, đồ anh ấy mặc hẳn phải trưởng thành hơn Khúc Thiên một chút, cho nên tôi mua ba bộ áo thun quần jean cho anh ấy. Còn có giày nữa. Đôi giày kia của anh ấy cũng nên thay đổi. Ông già sáu mươi ngày nay cũng còn mặc thời trang hơn anh ấy.

Chọn quần áo xong, chính là giải quyết đôi mắt đã đỏ hồng của bạn bè. Chúng tôi tới KFC bên cạnh, cuối tuần nhiều người đến một chỗ ngồi cũng không có.

Đợi hơn hai mươi phút, rốt cuộc cũng có được chỗ ngồi, cô ấy cũng không muốn khóc nữa. Vị trí chúng tôi ngồi ở gần trong góc, cho dù bên ngoài có rất nhiều người thì chúng tôi cũng vẫn nói chuyện được mà không gây ảnh hưởng.

Vừa uống trà sữa, tôi hỏi cô ấy rốt cuộc là làm sao vậy. Cô ấy một lúc mới nói, khoa tôi không phải sẽ có hai đề cử để thành nhân viên chính thức của công ty XX kia sao. Công ty kia rất lớn, rất nhiều bạn học đều muốn đi. Mười mấy người, chỉ chọn hai người. Hơn nữa có một người đã là được chọn

sẵn, cô ấy là con gái của lãnh đạo công ty kia. Như vậy cũng chỉ còn lại một người.

Mà lần này tôi đã không còn hy vọng, tác phẩm của tôi ngay cả nhìn một cái cũng chưa mà giáo viên đã gạt đi. Hiện tại có hy vọng nhất chính là Đàm Thiên cùng Ưu Ưu. Ngày đó, sau khi giáo viên bình phẩm tác phẩm của tôi xong, tôi không thoải mái đã về trước. Một người bạn họ ở phòng vẽ tranh liền ồn ào tranh luận, cuối cùng cũng không biết là ai đã bày trò với tác phẩm của Đàm Thiên. Như vậy nỗ lực một tháng qua đều uổng phí.

Nhưng hiện tại dù có đánh nhau cũng không cứu vãn được chuyện này, Đàm Thiên có thể không khóc sao?

Đàm Thiên nói xong, nắm lấy cổ tay tôi nói: “Khả Nhân, cậu giúp tớ nhờ Khúc Thiên nói một chút đi. Không phải nhà anh ấy rất có thể lực sao? Bảo anh ấy giúp một chút.”

Tôi có chút khó xử, chuyện này phải giúp đỡ như thế nào được? Việc này, đầu tiên là phải xem tác phẩm, tác phẩm không được thì nói gì cũng vô ích.

“Ừ... tớ sẽ thử xem.” Nói là nói vậy nhưng trong lòng tôi vẫn là không chắc chắn.

Tối 5 giờ chiều, tôi đã về tới nhà ba tôi. Di kia cũng ở đây, tôi không nói chuyện nhiều với di ấy, liền cầm chậu hóa vàng trong nhà mang ra ngã tư đường.

Trên mặt đất có một cái hố nhỏ, đem chậu bỏ vào đấy, sau đó dùng bật lửa đốt quần áo. Có người đi ngang qua nói tôi thiêu quần áo mới thật lãng phí, cảm giác rất mất mặt. Vừa nhìn đồng lửa đang cháy, vừa nhỏ giọng thầm nói: “Sầm Tổ Hàng, quần áo mới của anh. Làm ơn, cái này giao cho Sầm Tổ Hàng.”

Chờ sau khi quần áo cháy hết, tôi thu dọn đồ đạc rồi vào trong nhà. Di đã làm cơm xong, ngồi vào bàn cơm, tôi hỏi: “Ba, hình như hồi nhỏ con có nghịch một cái tháp của ba, ba nói tháp đó dùng để giúp con có kết quả tốt khi đi thi. Là tháp gì nhỉ?”

“Tháp Văn Xương.” (hình dáng như tháp chùa mọi người nhé)

“Con muốn một cái, có còn không ạ?”

“Con muốn để làm gì? Chờ sau khi tốt nghiệp con về đây trông cửa hàng cho ba là được. Cửa hàng này về sau không phải là của con sao? Hiện tại con học phong thủy, cũng sẽ giúp nhiều để con sau này học đánh giá đồ cổ.”

“Là cho Đàm Thiên, bạn thân của con. Cô ấy muốn tác phẩm lần này thật xuất sắc, có được một công việc tốt, chính là lần trước con đã nói, cơ hội vào làm việc ở công ty XX.”

Ba tôi nhủ mi: “Tháp Văn Xương cũng không thể tùy tiện bày ra được. Lần trước đặt ở trong phòng con cũng là nhờ người xem phong thủy mới để.”

“A, cái này không sao đâu, Sầm Tổ Hàng sẽ xem.”

Di kia ở bên cạnh vẫn luôn không nói gì, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Ách, Khả Nhân à. Cháu xem tuổi cháu cũng không lớn không nhỏ, chuyện bạn trai vẫn nên thận trọng một chút. Lần trước không phải cháu đưa một người về nhà rồi sao? Tên là gì nhỉ, cái gì Thiên... Lần này sao lại có thêm một Sầm Tổ Hàng? Đừng như vậy, ở trường học sẽ làm hỏng thanh danh của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tôi nhìn ba tôi, rồi nhìn di kia, bắt đầu dĩ vãng một cái.

Ăn cơm xong liền nghe thấy di tôi đang cùng ba tôi nói chuyện ở phòng bếp, di nói bà ấy cũng vì tốt cho tôi gì đó. Ba tôi cũng chỉ ậm ừ mà đáp lời, nếu không còn có thể thế nào? Nói cho di ấy, Sầm Tổ Hàng chính là Khúc Thiên, Khúc Thiên chính là Sầm Tổ Hàng sao? Nếu di này lại hỏi thêm vài câu, tôi sợ di ấy cũng không dám gả cho ba tôi nữa.

Tôi cũng không vội trở về, liền ở nhà ba tôi tìm kiếm tháp Văn Xương. Đừng thấy cửa hàng đồ cổ sạch sẽ chính tề, kỳ thật muốn tìm một vật gì đó rất khó. Đầu là những vật nhỏ, muốn xem từng cái đều phải tiêu tốn nửa ngày thời gian.

Tôi còn nhớ rõ hình dáng của tháp Văn Xương, rốt cuộc ở trong phòng tôi cũng từng bày tháp Văn Xương một thời gian. Vậy mà tôi vẫn mất hơn nửa giờ mới tìm thấy nó ở trong một ngăn kéo. Đây vẫn là cái tháp Văn Xương tôi đã dùng trước kia, được chế tạo từ đá đen, trải qua nhiều năm như vậy trông vẫn rất sáng bóng, xúc cảm thật không sai khác.

Ba tôi từ phòng bếp đi ra thấy tôi tìm được cái này rồi, nhíu nhíu mày, nói: “Cái này rất quý.”

“Con chỉ đặt trong phòng cho bạn ấy, sau khi tốt nghiệp rồi bạn ấy sẽ trả lại.”

“Sao lại thế được!”

Tuy ba tôi nói như vậy nhưng tôi vẫn đặt cái tháp vào trong túi rồi cầm đi.

Trở lại nhà nơi tôi cùng Khúc Thiên đang ở, tôi vội không chờ được mà tự nghiên cứu nơi đặt tháp Văn Xương. “Lấy Lưu niên nhập trung cung, theo thứ tự phi tinh, sau đó là... Văn Xương tinh. Văn Xương tinh là thứ mấy nhỉ? Tham, Cự, Lộc Văn, Liêm, Vũ, Phá*. Nhất nhị tam tứ, tứ lục, tứ lục là ở... ngũ lục thất... nhất nhị tam tứ, tứ.”

*Thứ tự các sao trong cửu tinh: Vận 1: Nhất bạch (Tham lang) vượng khí Vận 2: Nhị hắc (Cự môn) Vận 3: Tam bạch (Lộc tôn) Vận 4: Tứ lục (Văn khúc) Vận 5: Ngũ hoàng (Liêm trinh) Vận 6: Lục bạch (Vũ khúc) Vận 7: Thất xích (Phá quân) Vận 8: Bát bạch (Tả phù) Vận 9: Cửu tử (Hữu bật). Cửu tinh trong Huyền Không ứng với bảy ngôi sao của chòm sao Bắc đẩu và hai sao Tả phù, Hữu bật trong Thiên văn học cổ của Trung Quốc. Hệ thống Cửu tinh là một trong những lý luận quan trọng nhất của Phong thủy Huyền không. Cửu tinh ứng với thời gian Cửu vận, mỗi một vận có một sao chi phối vũ trụ và tạo ra vượng khí. Các bạn google Cửu tinh phong thủy nếu muốn tìm hiểu sâu nhé.

Cung Văn Xương: Trong phong thủy học, vị trí Văn Xương luôn được chú ý và giữ một vai trò hết sức quan trọng. Văn Xương nếu được kích hoạt phù hợp sẽ có tác dụng to lớn trong việc thúc đẩy công danh, sự nghiệp, công việc học hành, nghiên cứu và hiệu quả làm việc cho gia chủ, cho trẻ nhỏ cũng như những người làm việc liên quan đến tri thức.

Văn Xương là chi phương vị sao Văn Xương bay đến, nói cách khác sao Văn Xương bay đến phương vị nào thì phương vị đó là vị trí Văn Xương. Bàn học của con cái, bàn làm việc của người lớn, giường ngủ trẻ em đặt đúng vị trí Văn Xương sẽ rất có lợi cho việc học hành, nghiên cứu, cho sức khỏe và cho công việc.

“Này,” ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Khúc Thiên, “Em vẫn chưa thuộc cửu tinh à?”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía anh ấy, trừng mắt một cái: “Ai nói, Tham Cự Lộc Văn Liêm Vũ Phá Tả Hữu, chín!”

“Vậy sao em còn phải đếm một hai ba bốn? Khi anh mới ba tuổi anh đã có thể nói lâu lâu.”

Tôi thật câm nín, không biết phải nói thế nào.

Gia tộc bọn họ căn bản chính là biến thái, chẳng trách sẽ bị diệt môn. Anh ấy xoay người định rời đi, đột nhiên tôi nghĩ tới hôm nay đã đốt quần áo cho anh ấy, hỏi: “Quần áo anh đã nhận được chưa?” Dù sao cũng tốn vài trăm đồng, lỡ như anh ấy không nhận được thì tôi thật thành kẻ ngốc.

“Đã nhận được.”

Anh ấy vừa nói đã nhận được, tôi liền thấy thoải mái một chút, buông la bàn, từ trên chiếc giường trúc nhảy xuống đi tới trước mặt anh ấy: “Thật sao? Vậy anh mặc vào cho em xem, để xem có hợp không, dài ngắn thế nào.”

Anh ấy sùng sốt một chút, sau đó liền nở nụ cười: “Hiện tại em không sợ thấy anh sao?”

Lúc này tôi mới nghĩ đến, muốn thấy anh ấy mặc quần áo không phải là có nghĩa tôi muốn gặp quý sao? Sự hào hứng của tôi kém đi một ít: “Đang êm đẹp tự nhiên nhắc tới làm gì?”

Khúc Thiên cũng trầm mặt, đi trở về phòng đóng cửa lại.

Tôi hậm hực quay trở lại chiếc giường trúc của mình, tiếp tục tính sao Văn Xương của tôi. Vài phút sau, khi tôi còn chưa chắc chắn mình tính đúng hay không, cửa phòng lại truyền đến tiếng nói, là giọng của Sầm Tô Hằng: “Tính đúng rồi! Dễ như vậy còn sợ sai, thật mất mặt.”

Tôi vừa ngẩng đầu lên, liền thấy đến là Sầm Tô Hằng. Anh ấy mặc quần áo hôm nay tôi đã mua, phải nói, thật đúng là quá đẹp. Mặc quần áo như vậy trông anh ấy đẹp hơn rất nhiều.

Tôi ngẩng lên cười thật tươi với anh ấy: “Sầm đại soái ca, khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30-2

Sầm Tô Hằng hỏi: “Tháp Văn Xương em định để ở đâu?”

“Cho Đàm Thiên. Vừa rồi đã gọi hỏi cô ấy, cô ấy quyết định sẽ về nhà hoàn thành tác phẩm. Bằng không làm ở trường học, lỡ như lại bị kẻ tiểu nhân phá hoại, cô ấy hẳn sẽ khóc chết. Cho nên bày tháp Văn Xương ở nhà cô ấy.”

“Vậy nếu vị trí tứ lục không thích hợp để bày thì phải làm sao?”

“Vậy theo la bàn, tìm tổ hợp 14, 41 hoặc là 39, 93. Đúng không?” Tôi nói giọng kiêu ngạo, tôi dám khẳng định là đúng.

Sầm Tô Hàng gật gù đầu: “Cửu tinh phải xem thật nhiều. Học thuộc lòng rồi anh mới có thể dạy em Thiên Cương Bắc Đẩu.”

“Oa, thiệt hay giả? Nghe nói cái kia có thể xuyên tường.” Tôi rất hưng phấn nói. Từ trên giường nhảy vọt xuống, tiến tới nắm lấy cánh tay Sầm Tô Hàng: “Anh làm một lần cho em xem đi.”

Anh ấy nhìn tay tôi đang bám vào tay anh ấy, lạnh lùng nói: “Anh không cần cái đó cũng có thể xuyên tường.”

Được rồi, đây là người ta quên mất. Tôi yên lặng buông lỏng tay ra. Anh ấy thấy tôi như vậy, chậm rãi thở ra, lấy một cây bút cọ rất lớn trong đám đồ dùng vẽ tranh của tôi, coi như kiểm gỗ đào, đưa chân bước tới một bước, miệng thì thầm: “Tham Cự Lộc Văn Thiên Vũ Phá.” Lại bước một bước, lại niệm một lần “Tham Cự Lộc Văn Thiên Vũ Phá.”

Bảy bước, anh ấy niệm bảy lần. Tôi ở bên cạnh vỗ vỗ vào tay anh ấy, cười hỏi: “Làm cái này để làm gì?”

Anh ấy buông cây cọ xuống: “Kết hợp phù ấn, chỉ quyết gì đó có thể tăng cường uy lực.”

“Vậy ngày mai anh cùng em tới nhà của Đàm Thiên đi, em sợ em không tìm đúng hướng.”

Anh ấy gật gù đầu.

“Vậy anh dạy em Thiên Cương Bắc Đẩu đi.” Tôi nói, cũng chạy tới lấy ra cọ.

Sầm Tô Hàng thật sự là một thầy giáo tốt, anh ấy dạy rất nghiêm túc, chỉ là tôi học không được nghiêm túc lắm mà thôi. Bước chân đi đúng rồi nhưng lại không có được khí thế vừa rồi của anh ấy.

Có điều đêm đó tôi ở trong phòng này là đêm vui sướng nhất từ khi chuyển đến đây. Không biết là bởi vì có liên quan tới cuộc nói chuyện về phong thủy của chúng tôi hay là vì nguyên nhân gì khác, buổi tối hôm đó anh ấy cũng nói nhiều hơn so với thường này.

Tôi nói chuyện tới lúc muộn quá, mệt mỏi nên nằm xuống giường cứ thế ngủ. Cho nên căn bản tôi không biết Sầm Tô Hàng lại không về phòng anh ấy, mà giống như hôm trước, nằm ở mép giường của tôi, có ngủ hay không tôi cũng không biết.

Khi tôi tỉnh dậy, thấy anh ấy nằm bên cạnh liên tục nhảy dựng. Anh ấy không nói gì cả, lại khôi phục sự trầm mặc như ngày thường, đứng dậy xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng, cảm giác giống như chính tôi đã đuổi anh ấy đi vậy.

Nói thêm, hai buổi tối này anh ấy không hề làm gì tôi cả.

Buổi chiều, chúng tôi cùng tới nhà Đàm Thiên. Đàm Thiên đặc biệt vui vẻ. Bởi vì cô ấy vốn dĩ đã tính sẽ dọn về nhà ở, sau chuyện xảy ra ở trường học lần trước, cô ấy đã không còn gì để phân vân. Như vậy hành lý của cô ấy cũng đều sẽ dọn về hết đi. Chỉ là những đồ cho chuyên môn kia đều rất nhiều chứ chưa nói tới quần áo chăn màn gì đó.

Tôi bảo Khúc Thiên cùng đến nhà Đàm Thiên chính là tìm cho cô ấy một cu li cùng tài xế miễn phí. Bởi vì có thêm tôi, chúng tôi cùng dọn đồ cho cô ấy mà không thấy mệt.

Chúng tôi đi vài lượt lên xuống lầu, cũng gặp phải Lê Lê. Lê Lê nhìn Khúc Thiên đầy khó chịu: “Anh thật đúng đã thay đổi. Trước kia khi em dọn đồ, bảo anh bê giúp ít đồ anh còn nói mất mặt, hiện tại lại ở chỗ này bê nội y giúp bạn của bạn gái.”

Khúc Thiên không nói gì, coi như không nghe thấy. Tôi tiếp nhận sự xem thường của Lê Lê, cũng lựa chọn không nói lời nào.

Xe đến nhà Đàm Thiên, mẹ cô ấy hẳn đã được báo tin, cố ý ở nhà chờ. Sau khi chúng tôi dọn đồ xong xuôi cũng đã tới giờ cơm tối.

Ăn cơm tối xong, tôi lấy la bàn ra bắt đầu tìm cung vị. Khúc Thiên chỉ ở bên cạnh nhìn tôi, cũng không nói lời nào. Tôi ở trong đầu tính toán, sau khi xem la bàn xong liền ngơ ngác.

Vị trí Văn Xương tinh vậy mà lại ở phòng bếp! Hẳn không thể lấy tháp Văn Xương đặt trong phòng bếp nhà bọn họ được.

Tôi chỉ có thể lựa chọn phương án thứ hai, tiến đến bên cạnh Khúc Thiên, liên tục lấy lòng: “Giúp em tính đi, anh biết em tính rất chậm mà.”

Khúc Thiên ngồi yên trên sofa, móc điện thoại ra đưa cho tôi: “Dùng phần mềm.”

Kỳ thật dùng phần mềm rất đơn giản, dùng la bàn tìm sơn hướng, sau đó đặt phần mềm theo hướng đó là thành. Tôi cũng không khách khí mà bắt đầu đo các sơn hướng. Ba mẹ Đàm Thiên thấy chúng tôi như vậy chỉ cười, đều cảm thấy đây là chúng tôi bày trò đùa giỡn.

Đàm Thiên vẫn luôn đi bên cạnh tôi, nhỏ giọng nói: “Khúc Thiên vậy mà lại đem điện thoại đưa cho cậu?”

“Có gì không đúng à. Điện thoại anh ấy có phần mềm kia, của tớ không có.”

“Là điện thoại đấy, anh ấy tin tưởng cậu đến cỡ nào a. Có phải các cậu đã quyết định sẽ kết hôn?”

Đàm Thiên hỏi điều này khiến tôi cứng người lại. Kết hôn! Tôi với anh ấy đã là vợ chồng. Chỉ là giấy hôn thú của chúng tôi không phải nhận ở Cục dân chính mà nhận ở chỗ Phán quan đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tôi cười ha hả, không trả lời cô ấy. Sau khi dùng điện thoại đo các hướng, tôi tìm được một phòng thích hợp, phòng 14. Chính là thư phòng nhà bọn họ. Sau khi trao đổi với ba của Đàm Thiên, liền quyết định đem thư phòng kia thành phòng vẽ tranh cho con gái. Dù sao thời gian hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp còn chưa đầy hai tháng, ba cậu ấy có thể nhường nhịn một chút.

Ba cậu ấy dù không tin phong thủy nhưng coi đây là chiều theo bọn trẻ, xua xua tay, tùy bọn con quyết định.

Ở trong phòng kia, tôi đem tháp Văn Xương đặt trên bàn đọc sách của ba cậu ấy, Khúc Thiên dựa vào khung cửa nói: “Dùng bốn cốc thủy tinh, đổ vào một ít nước, đặt ở bốn hướng đông tây nam bắc xung quanh tháp Văn Xương. Thủy chủ trí, giúp tăng năng lượng.”

Đàm Thiên lập tức gật gật đầu, chạy vào phòng bếp chuẩn bị ly nước. Ly nước chỉ chứa một nửa nước thôi, Khúc Thiên còn đặc biệt yêu cầu, nước kia phải luôn thật sạch, nếu bẩn thì phải thay. Trong phong thủy rất cấm kỵ nước bẩn.

Đã chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi giúp Đàm Thiên chuyển bàn vẽ, notebook... tới thư phòng này. Bàn vẽ kia là lớp chúng tôi cùng làm, khi mở ra bàn vẽ sẽ rất lớn. Lúc chúng tôi mang vàng, tôi còn không cẩn thận khiến bàn vẽ va phải giá sách.

Khúc Thiên vẫn ở kia tiếp tục giúp kết nối máy tính, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu nhìn chúng tôi một chút, cũng không nói gì. Nhưng đột nhiên sắc mặt anh ấy thay đổi, buông gác cầm trong tay, đi tới trước ngăn tủ kia, ngẩng đầu nhìn đồ vật bên trên kệ tủ. Tôi tò mò đi theo nhìn xem, đó là một đồ vật bằng vải đỏ hình trụ, cũng không biết là thứ gì.

Khúc Thiên chuyển ghế tới gần kệ, đứng lên ghé rồi nhấc khối vải đỏ kia lên.

Đàm Thiên nói: “Đó là cái gì thế? Nhà tớ trước kia không có thứ này.”

Tầm vải đỏ được nhấc lên, tôi thấy một vật hình trụ màu đen ở dưới, hình như trên hình trụ còn khắc gì đó. “Đây là cái gì?”

“Điều Long Đại Lương, một phần của nó.” Khúc Thiên nói. Tôi nghi hoặc nhíu nhíu mi, anh ấy thấy tôi như vậy liền nói tiếp: “Khi ở Sầm Gia thôn, chính là đồ vật được dính da người trên bề mặt ấy.”

Da đầu tôi trong nháy mắt tê dại.

Tôi sao có thể quên được đêm khủng bố đấy? Cảm giác chạm phải da người trên đầu ngón tay tôi, lúc này dường như lại xuất hiện trở lại. Tôi không nhịn được đem tay xoa lên quần jean, không nhìn đồ vật kia nữa, cố gắng không cho não mình suy nghĩ tới thứ kinh khủng này.

Biểu tình trên mặt Khúc Thiên ngày càng nghiêm túc, anh nhảy xuống khỏi ghế, đi ra ngoài phòng khách. Ở ngoài phòng khách, mẹ Đàm Thiên đang gấp quần áo mới thu vào, ba Đàm Thiên đang xem tin tức. Khúc Thiên liền hỏi: “Chú, đồ vật trong tủ ở thư phòng kia, là ai cho chú ạ?”

“A, sao thế?” Ba Đàm Thiên tỏ vẻ khó hiểu. Nhìn cảnh này, tôi cảm giác được ông ấy thật không biết sự lợi hại của thứ này.

Khúc Thiên nói: “Đồ vật kia vốn là của nhà cháu, bị chia thành 9 phần. Mới tháng trước cháu còn về quê để tìm nó.”

“Cái này à, đó là người ta đưa cho chú. Còn dặn chú phải dùng vải đỏ để bọc lại, có vẻ rất thần bí.”

“Là ai đưa?”

“Một người bạn của chú. Không phải cháu nghi ngờ bạn chú trộm đồ vật nhà cháu chứ? Cái này chú có thể đảm bảo, nhân phẩm của người này không có vấn đề. Nếu không cháu gọi điện thoại về quê cháu hỏi thử xem, nói không chừng chỉ là đồ vật giống nhau mà thôi.”

Khúc Thiên cười: “Có lẽ do cháu nhìn lầm.” Anh ấy nói, hướng tới ba Đàm Thiên mỉm cười.

Trong lòng tôi nổi lên thắc mắc, Điều Long Đại Lương, sao anh ấy có thể nhìn làm được? Đừng nói tới thứ đồ vật kia nhiều thần khí nhiều trân quý, chỉ cần nhìn việc nó phải được bọc bằng vải đỏ đã thức khiến người khác hoài nghi.

Sau khi sắp xếp đồ cho Đàm Thiên xong xuôi, tôi cùng Khúc Thiên liền đi về. Trên đường về xe liên tiếp phải dừng đèn đỏ, đi đi dừng dừng khiến người ta thật không thoải mái. Tôi hỏi: “Đồ hôm nay chính là đồ của Sầm Gia. Lần trước chúng ta đi, nó còn ở trên mặt đất, chúng ta cũng không hề động tới.”

“Chúng ta không động tới, không có nghĩa là người khác không động tới.”

“Nhưng đó là ngôi làng quý, người đi vào rất ít, muốn đem thứ lớn như vậy ra hẳn bọn họ phải lái xe vào. Hay chúng ta đi hỏi thăm một chút xem gần đây có xe nào đi vào không?”

“Không cần hỏi, hiện tại chúng ta đã biết đối phương bắt đầu bố trí một lần nữa. Giờ khắc này sao lại phải rút dây động rừng khiến bọn chúng thay đổi kế hoạch. Anh muốn xem rốt cuộc bọn chúng muốn cái gì.”

“Cho nên vừa rồi anh mới nói với ba Đàm Thiên là anh nhìn nhầm?”

“Ừ.”

Người đàn ông này... thật khó lường. Tôi đột nhiên có cảm giác này. Nếu ngày nào đó tôi chọc tới anh ấy, anh ấy sẽ tuyệt đối không nương tay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31-2

Về đến nhà, đã hơn 9 giờ. Sau khi tắm xong tôi liền đi ngủ. Rốt cuộc hôm nay là đi làm cu li, thân thể đã chịu không nổi. Nằm ở trên giường trúc của tôi, tôi cảm thấy thật siêu cấp thoải mái. Còn nghe tiếng tắm rửa của Khúc Thiên bên ngoài, tôi đã ngủ rồi.

Một đêm ngủ ngon không mơ, cơ thể mệt mỏi như vậy thật khó mà mơ được. Khi tôi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là có người bên cạnh mình. Không phải có quý. Không phải mấy ngày hôm nay mỗi sáng đều cảm thấy như vậy sao?

Mở to mắt liền thấy được nửa mặt của Sầm Tổ Hàng, lông mày nồng đậm, cái mũi cao thẳng, đôi môi tương đối mỏng. Phải, vẫn là khá đẹp trai.

Trong lòng đột nhiên thốt lại một cái, ý thức được anh ấy ngủ ở trên giường tôi thật không thích hợp, tôi quen với cảm giác anh ấy ngủ bên cạnh này lại càng không thích hợp. Chỉ là mấy buổi tối hôm trước tôi xảy ra chuyện anh ấy mới sang ngủ bên cạnh tôi. Tối hôm qua tôi không gặp ác mộng cũng không có khóc, như thế nào anh ấy lại sang đây?

Tôi đang mãi suy nghĩ, anh ấy chợt mở mắt, cũng không nhìn tôi, nhàn nhạt nói: “Về nhà ba em, lấy viên ngọc châu trong tư tàng của ông ấy cho anh đi.”

“A? Đó là mệnh của em, anh muốn làm gì?” Anh ấy nói một câu khiến tôi gạt sang một bên những vấn đề đang suy nghĩ.

“Ổn định thi thể. Anh rời khỏi thân thể Khúc Thiên quá lâu sẽ khiến thân thể đó bị hỏng.”

Trong lòng tôi chấn động, nếu anh ấy không nói thì tôi sẽ không thấy sợ hãi, anh ấy nói ra như vậy khiến tôi nổi gai ốc trong lòng.

Anh ấy mở cửa rồi đi, còn may là mở cửa rồi đi, nếu anh ấy đi xuyên tường một cái thì hẳn tôi càng thấy buồn rầu. Chỉ cần một lần nhắc tới Khúc Thiên chỉ là một thi thể là đủ rồi, không cần lại lần nữa chứng tỏ Sầm Tổ Hàng chỉ là một quý.

Tôi nằm trên giường thêm một lúc lâu mới ngồi dậy. Đánh răng, rửa mặt, thấy Khúc Thiên ra khỏi phòng mới làm nhanh hơn, cười với anh ấy một cái rồi vọt ra khỏi cửa trước.

Ở phòng vẽ tranh, bởi vì không còn Đàm Thiên ở đây nữa, khoảng thời gian tôi ở phòng vẽ thật thấy nhàm chán. Phòng vẽ chúng tôi vốn dĩ ở tầng tổng hợp, là tầng ở trên cao, có thể nhìn được tới nửa trường học.

Khi tôi thu dọn đồ vật chuẩn bị phối phòng ăn của trường liền cảm thấy có gì đó không đúng, có người trong phòng vẽ nhìn tôi rồi cười khúc khích. Hẳn bọn họ đang nói về tôi. Khoa này của tôi vốn dĩ nhiều con gái, nơi nào nhiều con gái thì nơi đó nhiều thị phi.

Tôi cũng không để ý tới bọn họ, vừa lúc ra cửa thì có một nữ sinh đứng ở cửa sổ nói: “Vương Khả Nhân, lại đây xem đi, cảnh rất đẹp.”

Tôi không tin bọn họ có thể ném tôi từ trên lầu xuống dưới. Tôi liền đi tới trước cửa sổ, phong cảnh đẹp thật, nhưng hẳn bọn họ muốn tôi xem không phải là phong cảnh. “Có gì đâu?” Tôi hỏi.

“Dưới tán cây kia kia, mắt cậu tốt vậy phải nhìn rõ được chứ!”

Khoảng cách hơi xa nhưng quả thật có thể thấy rõ. Ở bên kia hồ, Khúc Thiên ngồi dưới đất, dựa vào một cây liễu, còn bên cạnh có một cô gái cũng đang dựa vào gốc cây. Bởi vì góc nhìn này khiến tôi không thấy được cô gái kia là ai, nhưng Khúc Thiên có thể thấy rất rõ ràng.

Một cô gái nói giọng châm chọc: “Làm tiểu tam lật đổ chính thất, khi ngồi ở vị trí chính thất rồi cũng nên đề phòng mình bị tiểu tứ lật đổ chứ!”

Tôi liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi đi ra khỏi phòng vẽ. Nếu kia là Khúc Thiên mà nói, tôi còn tin có chuyện như vậy. Nhưng đó là Sầm Tổ Hàng, với thân phận đó anh ấy sẽ đi tán tỉnh cô gái khác sao? Nhất định là có chuyện gì đó, tôi cứ qua đó xem sao. Hơn nữa, sinh viên trong trường bây giờ đều biết tôi và anh ấy ở chung, nếu tôi không qua đó xem thì cũng không hợp lý lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Khi đến gần, tôi liền phát hiện ra điều khác thường. Khúc Thiên dựa vào thân cây liễu nhưng đôi mắt nhắm lại, không hề cùng nữ sinh kia có bất cứ trao đổi gì.

Khi tôi lại gần một chút, nữ sinh kia liền chạy ra sau cây liễu, còn Khúc Thiên vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Khúc Thiên?” Tôi gọi.

Anh ấy không trả lời, vẫn như vậy không hề nhúc nhích. Lòng tôi trầm xuống, nhìn bốn phía xung quanh. Nếu theo phong thủy mà tính, nơi này chắc chắn là một âm địa. Nước, cây liễu, lại còn thời gian hiện tại. Khúc Thiên vẫn không nhúc nhích. Lấy sự cảnh giác của Sầm Tổ Hàng, anh ấy sẽ không để tôi đến gần như vậy mà không nhận ra, thậm chí khi tôi đã gọi rồi mà vẫn còn chưa phát hiện. Như vậy thì chỉ có một khả năng, kia không phải là Sầm Tổ Hàng. Hẳn không phải là Sầm Tổ Hàng, vậy thì hẳn là ai?

Khúc Thiên! Trong lòng tôi toát ra cái ý niệm này, bước chân cũng cứng lại. Khúc Thiên, Khúc Thiên chân chính. Kia chỉ là một khối thi thể a, vậy Sầm Tổ Hàng đâu? Anh ấy đi đâu?

Không được, vạn nhất nữ sinh vừa rồi phát hiện ra bí mật của Sầm Tổ Hàng thì phải làm sao bây giờ? Tôi bước vài bước qua bên kia cây liễu, muốn cảnh cáo nữ sinh kia một chút. Nhưng khi tôi đi vòng ra phía sau, tôi ngây dại, không có ai!

Cây liễu này, dù trường học của tôi cũng đã rất lâu năm thì thân cây liễu cũng không quá lớn. Cũng không che giấu được một người. Nhưng vừa rồi tôi rõ ràng nhìn thấy bên kia ấy có người, hơn nữa không chỉ mình tôi nhìn thấy, những nữ sinh trong lớp tôi cũng thấy đó thôi?

Hoa mắt? Nếu chỉ một mình tôi thấy thì có lẽ là hoa mắt, đây vài người thấy được, sao có thể tất cả mọi người đều hoa mắt?

Trong lòng tôi toát ra một đáp án, trực giác cảm thấy có người đang nhìn tôi. Tôi ngẩng đầu, đưa mắt theo hướng của trực giác hướng về một tòa nhà nhỏ ở đối diện hồ nước. Tòa nhà kia cũng đã sớm bỏ hoang, khi tôi vào trường này học thì nó đã bị bỏ hoang rồi. Tôi cũng không biết rốt cuộc đó là nơi nào.

Tôi nhìn qua, ngôi nhà kia không có một chút gì dị thường, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm giác được có người từ trong tòa nhà đó đang nhìn tôi.

Rõ ràng biết đây chỉ là một thi thể không có linh hồn, nhưng tôi vẫn phải lấy hết can đảm mới dám ngồi xuống, bảo vệ Khúc Thiên.

Nếu Khúc Thiên mà có việc gì, như vậy Sầm Tổ Hàng cũng sẽ gặp phiền toái.

Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng tới gần một thi thể như vậy, có điều cũng may, ngày bình thường gặp nhiều, tâm lý sợ hãi là có nhưng cũng không đến quá mức sợ hãi.

Thời gian dần dần qua đi, tôi bảo vệ anh ấy chừng được mười phút thì đôi mắt anh ấy mở ra. Khi mắt anh ấy nhìn tới tôi, giống như có điều gì muốn nói, hơi há mồm nhưng lại không phát ra âm thanh được.

Anh ấy đứng dậy, cử động tay chân, nhỏ giọng nói: “Thân thể này đã cứng rồi, tối nay về nhà ba em ăn cơm đi, lấy hạt châu đưa cho anh.”

Tôi gật gật đầu, nhanh nhẩu nói: “Vừa rồi có cô gái ở bên cạnh anh, em không biết cô ta có phát hiện ra điều gì không?”

Anh ấy vận động thân thể một chút, sau đó đưa mắt nhìn về tòa nhà kia. Tôi nghi hoặc hỏi: “Sao anh lại biết cô ta ở bên kia? Em cũng cảm giác có người ở bên đó nhìn em nhưng em không thấy ai cả.”

“Tòa nhà kia là làm gì?”

“Không biết, khi em vào trường học thì nó đã bị bỏ hoang. Đứng rồi, vừa rồi anh đi đâu?”

“Đi tra bối cảnh nhà Đàm Thiên.”

“Anh cứ như vậy đi, không sợ xảy ra chuyện gì à?”

Anh ấy nhìn tôi, dừng một chút mới nói: “Ở cạnh em khoảng cách không xa, quý sai hay đạo sĩ gì đó đều sẽ không động đến anh. Đi thôi, về nhà em.”

Hóa ra tôi làm chứng cho thân phận của anh ấy chính là như vậy. Giống như một người đi nước ngoài, không có thủ tục chính thức, không có hộ chiếu liền sẽ bị bắt lại rồi trục xuất về nước. Tôi như hộ chiếu của anh ấy.

Khi lái xe về tới nhà tôi, ba tôi thấy Khúc Thiên cũng tới liền có chút cẩn thận. Cảm giác ba tôi có vẻ sợ anh ấy, nghĩ tới lúc mới biết đây là Minh hôn, ba tôi tỏ vẻ rất tức giận không đồng ý, so với lúc này quả thật không hề giống.

Đi đối với Khúc Thiên vẫn không tồi, khi ăn cơm còn nói anh ấy phải quản tôi một chút, đừng để tôi kết bạn với nhiều con trai, cũng không tốt cho tôi sau này.

Còn hỏi hiện tại có phải chúng tôi ở chung không.

Khúc Thiên dường như không muốn nói chuyện với dì, chỉ gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32-2

Ăn cơm xong, tôi tự mình đi nói chuyện với ba tôi, muốn nói với ba về hạt châu kia. Ba tôi không hỏi nguyên nhân, tôi vừa nói liền bảo đi lấy cho tôi. Tôi vội hỏi: “Ba, ba không hỏi con muốn hạt châu kia làm gì sao?”

Ba tôi nhìn tôi, chậm rãi thở ra nói: “Ồ định thi thề. Ba chỉ có một vài đồ thật, chẳng lẽ còn không biết tác dụng của nó. Lúc trước nếu ba nghe lời mẹ con, đi theo bà ấy trồng cây trong thôn thì hiện tại cũng phát tài, cũng sẽ không hại con. . . Ài, là ba đã hại đời này của con.”

Ba tôi lên lầu lấy hạt châu, dì ở phòng bếp rửa bát đĩa, Khúc Thiên an vị ở cửa hàng phở trước ngắm nhìn sách cổ trong truyền thuyết mà ba tôi đã mua. Chỉ là truyền thuyết thôi, tôi biết đó không phải là sách cổ gì, chỉ là làm cũ thôi.

Tôi vừa mới trở lại cửa hàng, Khúc Thiên vẫn xem sách, lại nói: “Em có thích anh chàng nào không?”

Vấn đề này thật rất khó trả lời. Nhưng tôi cũng biết, tôi không thể trả lời sai. Tôi nói: “Lần trước khi về em nói tới tên anh nên dì nghi ngờ thôi. Người em nói chính là anh, dì lại tưởng là người khác.”

Khúc Thiên cười, cũng không nói lời nào, chỉ như vậy cười.

Tôi liếc mắt một cái: “Cười cái gì mà cười?”

Nhận được hạt châu kia, chúng tôi liền đi về. Ở trên đường, Khúc Thiên giao cho tôi một nhiệm vụ, bảo tôi ngày mai đi hỏi tòa nhà bên hồ kia là như thế nào, đã có chuyện gì xảy ra. Còn anh ấy ngày mai sẽ đi theo ba Đàm Thiên một chút, xem có thể tìm ra manh mối gì không.

Vừa về đến nhà, khi tôi nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ liền nghĩ tới, không biết Sầm Tổ Hàng có lại sang đây ngủ không? Mấy ngày hôm trước anh ấy đều sang đây, có điều hôm nay không có gì đặc biệt, có lẽ anh ấy vẫn sẽ sang. Khi anh ấy sang đây, là đi xuyên tường, hay là mở cửa sang? Liệu có muốn tôi đốt thêm mấy bộ quần áo ngủ cho anh ấy không, nếu không mỗi ngày anh ấy ngủ đều mặc quần jean, thật không thoải mái.

Nghĩ này nghĩ kia, mơ mơ màng màng tôi liền chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc, khi dậy dường như đã đoán được trước, tôi nghiêng người sang liền thấy được nửa mặt của Sầm Tổ Hàng. Anh ấy ngủ ở mép giường, đôi tay ôm ngực, trông rất gồ bô. Ngủ mà cũng không được thoải mái như vậy sao. Chỉ là, quý thật sự có ngủ à?

Tôi cứ như vậy nằm ngắm anh ấy một hồi, đến khi anh ấy cũng mở mắt, tôi mới nói: “Sầm Tổ Hàng, em đốt cho anh mấy bộ quần áo ngủ nhé, mặc như này ngủ không thoải mái.”

Anh ấy không nói gì, yên lặng đứng dậy đi ra ngoài. Được rồi, hôm nay còn có nhiệm vụ, không cần nói tới chuyện này vội.

Đi vào trường học, tôi liền tiến tới nữ sinh hay tám chuyện nhất trường để hỏi thăm về tòa nhà kia. Bà tám chính là bà tám, cô ấy liếc mắt nhìn tôi, giọng chanh chua vô cùng: “A ha, cậu cũng tới hỏi tôi à? Sao không đi hỏi Đàm Thiên đi?”

Đây không phải là khiến tôi khó xử sao? Đàm Thiên đâu có ở trường học.

Tôi liếc cô ta một cái xem thường, rồi về trước máy tính của tôi. Loại con gái như này chỉ ước có ai hỏi chuyện mình, không có ai hỏi mới khiến cô ta khó chịu.

Thấy tôi quay đi như vậy, cô ta nhanh nhẩu nói: “Tòa nhà kia mười mấy năm trước là phòng khiêu vũ. Sau không biết vì sao mà xảy ra hỏa hoạn, đã thiêu chết một nữ sinh bên trong, từ đó tòa nhà đó không được dùng nữa.

Bà tám quả thật là bà tám, chuyện mười mấy năm trước mà cũng biết. Tôi quay lại cười với cô ấy một cái: “Cảm ơn bạn.”

Chỉ là sau khi cười, trái tim tôi lạnh toát. Chẳng lẽ ngày hôm qua cô gái tôi thấy bên cạnh Khúc Thiên chính là nữ sinh kia? Nếu nữ sinh kia bị nhốt ở trong tòa nhà bao lâu nay như vậy, chứng tỏ đó là nơi có thể trói linh hồn, vậy cô ấy ra thế nào được?

Nhiệm vụ này rất nhanh đã hoàn thành, tôi liền đi dạo phố. Rốt cuộc vẫn rủ Đàm Thiên đi cùng. Nghe cô ấy tâm sự cả ngày, quở trách cha mẹ mình, lại nhắc tới tác phẩm, lại nói xấu sau lưng nữ sinh nào đó... Rất nhiều cô gái đi dạo phố nói chuyện phiếm đều là như thế.

Cuối cùng là mua quần áo ngủ cho Sầm Tổ Hằng. Đàm Thiên nói Khúc Thiên thích mặc đồ sặc sỡ tươi trẻ một chút, nhưng cuối cùng tôi vẫn chọn một bộ đồ màu tương đối trầm. Nếu Khúc Thiên mặc bộ đồ ngủ in hình vua hải tặc thì còn được, cho Sầm Tổ Hằng mặc, cảm giác thấy chà ra gì.

Ăn cơm tối với Đàm Thiên xong, gần 7 giờ tôi đã về tới ngã tư đường gần nơi chúng tôi ở nhất, dựng mấy viên gạch lên để tạo thành như cái kiềng, đem quần áo ngủ thiếu cho Sầm Tổ Hằng. Trong lòng tôi còn thầm nghĩ, đêm nay liệu anh ấy có mặc quần áo mới hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Khi tôi về tới nhà, Khúc Thiên cũng đã ở nhà. Anh ấy đang ngồi trước máy tính, thấy tôi trở về liền ngẩng đầu lên hỏi: “Đã tìm hiểu được về tòa nhà kia chưa?”

“A, rồi. Mười mấy năm trước chỗ đó bị hỏa hoạn, có nữ sinh chết bên trong. Em nghĩ chính là cô gái ở bên cạnh anh ngày hôm qua.” Cũng chính là người mà trực giác cho tôi biết đã nhìn tôi từ trong tòa nhà đó.

“Ừ, ngày mai 11 giờ, khi tất cả mọi người đều ăn bữa trưa, chúng ta sẽ tới tòa nhà đó. Nếu nó thật sự bí mật của anh, tốt nhất phải cảnh cáo một chút.”

“Ừ.” Tôi đáp lời, sau đó vẫn đứng ở trước cửa phòng nhìn anh ấy. Nhìn đến mức khiến anh ấy có chút mất tự nhiên, hỏi: “Có việc gì sao?”

“À, anh nhận được đồ chưa?” Nghe nói khi đốt đồ vật ở ngã tư đường có khăn cho người nhận, đồ vật sẽ đều được âm sai thu, giống như bưc cục của âm phủ vậy, sau đó có các âm sai chuyên môn đưa đi. Đường như chỉ một ngày là đã tới.

“Hôm nay không có bên vận chuyển nào tới cả, em mua đồ trên taobao à?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu, chậm rãi thở ra một hơi rồi đi về phòng tôi, trong lòng có cảm giác nói không nên lời. Có lẽ là có chút thất vọng. Vội vàng đi chọn đồ ngủ, vội vàng ăn, vội vàng trở về để đốt cho anh ấy, vậy mà anh ấy chưa nhận được, tôi còn tưởng rằng đêm nay có thể nhìn thấy anh ấy mặc đồ ngủ mới đi ngủ.

Mọi chuyện đều như bình thường, tắm rửa xong đi ngủ. Chỉ là trong lòng khó chịu nên tôi ngủ đặc biệt sớm, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn ngủ.

Một đêm không mộng, tỉnh lại liền có trực giác như cũ, bên cạnh có người, quay đầu qua liền thấy được Sầm Tổ Hằng. Không giật mình, không chán ghét, tỉnh lại liền thấy anh ấy dường như đã thành một thói quen.

Nhưng hôm nay anh ấy thật sự không giống bình thường, anh ấy mặc bộ đồ ngủ hôm qua tôi đã mua a. Tôi chậm rãi mỉm cười. Tôi cười anh ấy liền mở mắt, điều đó khiến tôi có thể khẳng định trước nay anh ấy đều không ngủ.

Bị anh ấy nhìn, tôi ó chút cứng đờ, một lát liền nói: “Anh mặc cái này ngủ sẽ thoải mái hơn một chút.”

Anh ấy vẫn như cũ không nói lời nào. Tôi cũng đã quen, liền tiếp tục nói: “Hôm qua anh nói chưa nhận được.”

“Đêm mới nhận được.” Anh ấy vừa nói vừa đi ra khỏi phòng.

Tôi nhìn theo bóng anh ấy, nói thầm: “Hừ, nhiều lời hai câu sẽ chết sao? Không, là nhiều lời hai câu sẽ sống lại sao?”

Khi tôi trường học, tôi mang theo một cái túi rất lớn. Tôi giấu la bàn ở bên trong. Thật không biết vì cái gì, lúc trước khi nói cần có la bàn, anh ấy một hai bắt tôi phải lấy cái la bàn của Sầm Gia thôn bọn họ, cái mà ba tôi kiếm được. Giống như cái của Kim Tử, chỉ là một cái nhỏ nhỏ để gọn trong hộp như hộp trang điểm không tiện hơn sao?

Khúc Thiên nói loại hộp nhỏ kia không có dây chữ thập đỏ, nếu kinh nghiệm không đủ, dùng loại đó thì ngay cả đông tây nam bắc cũng không tìm thấy.

11 giờ trưa, mặt trời lớn giống như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ. Thời gian này, tất cả mọi người đều đi ăn cơm, nếu không ăn cơm thì cũng tránh ở nơi có điều hòa, căn bản sẽ không đi tới hồ phơi nắng.

Tôi là bị Khúc Thiên gọi ra, cầm theo ô đi cùng anh ấy tới tòa nhà kia. Khi tôi tới gần tòa nhà, tim đã bắt đầu đập mạnh. Rõ ràng biết nơi này có quỷ còn muốn tới gặp, đây gọi là quá liều lĩnh.

Trước khi đi vào tòa nhà, nhìn bốn phía xung quanh, ngoại trừ hai chúng tôi thì không thấy bóng dáng bất kỳ người nào cả. Lập tức tôi lấy ra la bàn, đo sơn hướng. Khúc Thiên ngồi xổm ở góc tường kia, dùng tay gạt ra một ít gạch, nói: “Hắn là nhà lục vận*.”

Một vận chính là hai mươi năm, như vậy ngôi nhà này đã có ít nhất cũng hơn hai mươi ba mươi năm.

*vận: Trong phong thủy có dùng Tam nguyên Cửu vận được suy ra từ sự vận hành của Sao Mộc và sao Thổ. Một vận dài 20 năm, một nguyên dài 60 năm, Tam nguyên và Cửu vận đều có độ dài 180 năm. Vì sao trên kia lục vận lại là hơn 20 năm thì mình không rõ, mình dịch theo nguyên tác nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33-2

Báo sơn hướng cho Khúc Thiên xong, anh ấy dùng phần mềm trên điện thoại. Nhìn một hồi, liền nói: “Vào thôi.” Dứt lời, anh ấy dùng sức đẩy cánh cửa bị khóa bởi một khóa dây rỉ sét, chiếc khóa kia cũng không được chắc chắn cho lắm, anh ấy đẩy hai ba cái khóa đã bị bung ra.

Dường như ngay lập tức, hơi lạnh cùng mùi ẩm mốc từ trong căn nhà xộc ra. Trong phong thủy, có mùi ẩm mốc, có rác rưởi hay bị tắc nghẽn gì đó đều là không tốt, một ngày hai ngày thì không có vấn đề gì, nhưng một khi để lâu sẽ bị ảnh hưởng. Mà nơi này đã mười mấy năm, tính chất đều đã bị thay đổi, biến thành âm địa.

Khúc Thiên đi vào trước, tôi lặng lẽ bám vào áo anh ấy, cũng đi theo vào. Lầu một là một sân bóng rổ, có những chiếc đèn rất lớn, cảm giác thật cũ kỹ.

Vách tường bị ẩm mốc đầy vết đen, có mấy chỗ, hẳn là khi trời mưa bị nước mưa chảy xuống tạo thành một dải mốc đen, tôi quét mắt qua cảm giác đầu tiên chính là, nó như mái tóc của nữ quỷ.

Khúc Thiên đưa tôi đi lên lầu trên. Lầu hai chính là phòng học khiêu vũ. Tấm gương lớn đã bị vỡ, mảnh nhỏ đầy trên sàn, trên sàn cũng có rất nhiều đồ vật đã biến thành màu đen, tôi nghĩ do chúng bị đốt cháy. Khúc Thiên ngồi xổm thân mình, quẹt vào màu đen kia rồi về về một ít, tôi lập tức kêu lên: “Đừng chạm vào, bẩn đấy.”

Anh ấy phui phui tay, không để ý đến tôi. Lúc sau lại đứng lên, anh ấy nhìn tôi mấy cái bao tải ở một góc, nói: “Những túi đó hẳn là túi vôi. Túi bị ăn mòn, vôi bị bục ra theo nước trời lại đây. Lại vừa lúc gương bị vỡ trên mặt đất, vôi cùng với gương hình thành một âm địa tuyệt hảo. Nữ sinh kia hẳn rất lợi hại.”

Trong lòng tôi cả kinh, vốn tưởng rằng chỉ là đến xem, không ngờ anh ấy lại nói như vậy. Như vậy có phải là nói chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm?

Khúc Thiên cầm điện thoại xoay một chút để cụp chụp với phương vị trong thực tế. Sau đó đi tới một chiếc cửa sổ đã bị biến thành màu đen: “Lúc trước chính là rèm ở cửa sổ này bốc cháy. Trong phòng khiêu vũ có thảm, thảm cháy tạo ra khói rất lớn. Người bên trong bị chết sặc cũng là rất có khả năng.”

“Đã là chuyện mười mấy năm trước, sao anh lại biết cháy từ chỗ này?” Tôi đi tới.

Anh ấy đưa điện thoại cho tôi, nói: “79, là tai ương Hồi Lộc. Xem cái cửa sổ này đi, vừa lúc có thể nhìn thấy góc nhọn của tòa nhà giữa hồ kia. Nếu đoán không sai, năm xưa đúng vào năm tòa nhà này hướng Ngũ hoàng đại sát, lại thêm góc nhọn của tòa nhà kia, cùng với nơi này vừa đúng là nơi này là góc cộng hưởng, âm thanh lớn, động tĩnh lớn. Mới gây ra mạng người.”

Trong phong thủy, 79 chính là cung vị sau Sơn Tinh, theo cổ ngữ thì gọi là Hồi Lộc, giải nghĩa đơn giản mà nói, chính là hỏa hoạn. Nếu ngôi nhà xuất hiện cách cục như vậy thì tốt nhất dùng để đồ, đừng di chuyển, đừng dùng vào việc khác. Cẩm kỵ nhất ở phương vị này là đặt những vật như máy giặt hay những đồ vật ồn ào khác.

Nếu chỉ là 79, chú ý một chút sẽ không có việc gì. Nhưng khi ngoài cửa sổ lại có góc nhọn nhà khác hướng về phía này thì sát khí sẽ tăng lên rất lớn.

Nếu thật giống như Khúc Thiên nói, năm xưa Ngũ hoàng đại sát vừa lúc ở hướng này, như vậy thì thật sự dễ xảy ra mạng người.

Tôi cảm thấy sợ hãi, lôi kéo tay Khúc Thiên muốn đi xuống: “Đi thôi, đi thôi. Dù sao đừng động đến là sẽ không có chuyện gì.”

Nhưng khi chúng tôi sắp đi tới cửa của phòng khiêu vũ, đột nhiên cánh cửa bị gió thổi đóng lại. Ngôi nhà này đã bỏ hoang mười mấy năm, cửa sổ đã sớm không còn, gió thổi vào cũng không có gì là kỳ lạ. Chỉ là sao lại đúng vào ngay lúc này chứ, khiến người ta không nghĩ đến quỷ làm cũng không được.

Khúc Thiên xoay người, đẩy tôi ra phía sau để bảo vệ tôi, quay sang góc phòng đã biến thành màu đen, nói: “Người có ý gì? Nước sông không phạm nước giếng.”

Xuất hiện rồi sao? Tôi tránh ở sau lưng anh ấy, nhìn về góc phòng kia. Vết đen trên tường kia, nhìn kiểu gì cũng thấy lờ mờ như gương mặt người.

“Á!” Tôi kêu nhỏ một tiếng, lùi về phía cửa sổ. Tôi nghe được một giọng nói, chui vào trong đầu tôi. Giọng nói kia khàn khàn dị thường, thậm chí chỉ dựa vào giọng nói, tôi cũng không xác định được là giọng nam hay nữ. Có lẽ đây chính là giọng nói của nữ sinh kia khi bị ngạt thở.

Giọng kia nói: “Anh ấy bảo tôi ở đây chờ anh ấy. Vào mười một giờ rưỡi trưa, anh ấy bảo tôi phải ở chỗ này chờ anh ấy. Tôi phải đợi anh ấy.”

Khúc Thiên nói: “Vậy cô cứ thoải mái đợi đi.”

“Anh có thể giúp tôi tìm anh ấy không? Tôi tìm không thấy.”

Tôi lại lần nữa từ phía sau Khúc Thiên thò đầu ra nhìn, nơi góc tường kia, vết ảm mốc dường như có sự thay đổi, càng ngày càng giống một gương mặt. Thậm chí có thể nhìn ra được đó là đầu một nữ sinh tóc dài.

Khúc Thiên chậm rãi thở hắt ra, do dự một chút mới nói: “Được, tôi giúp cô, nhưng là trao đổi. Cô đạt được mục đích rồi hãy rời khỏi đây.”

“Thật sao? Anh thật sự chịu giúp tôi? Tôi ở đây chờ lâu như vậy mà vẫn không có ai tới giúp tôi. Tôi hôm trước thấy anh ở cây liễu liễu đã biết anh nhất định sẽ giúp tôi.”

“Đừng nói nhiều, nói thông tin của anh ta cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Những vết ố trên tường tiếp tục vẩn vơ, nếu không phải có Khúc Thiên ở bên cạnh thì tôi nhất định sẽ co giò chạy đi. Đây... thật sự là gặp quỷ.

Tiếng nói kia nói ra một địa chỉ, sau đó nó nói: “Đề cô ấy lại, nếu không anh sẽ không quay lại.”

Cô ấy? Ở chỗ này cũng chỉ có... một mình tôi, còn hai bọn họ là quỷ, như vậy nó nói ‘cô ấy’ chính là chỉ... tôi! Tay nắm áo Khúc Thiên của tôi càng nắm chặt, khi anh ấy quay qua nhìn tôi, tôi nhanh chóng lắc lắc đầu. Tôi không muốn ở lại, để tôi một mình ở chỗ này tôi sẽ sợ mà chết. Khúc Thiên à, anh ngàn vạn lần đừng để em lại ở chỗ này.

Khúc Thiên nhìn về góc tường kia: “Cô ấy sẽ không ở lại. Nếu cô một hai cần phải có con tin, vậy thì thân thể này để lại cho cô.”

Nghe anh ấy nói tôi lại kinh sợ. Để lại thân thể Khúc Thiên? Tôi nói nhỏ: “Lúc này là ban ngày ban mặt, anh không có thân thể này che chắn thì anh cũng không ra tòa nhà này được.” Có điều, để tôi lại là không thể, để thân thể Khúc Thiên lại cũng không ổn.

“Không sao đâu.”

“Không được, để thân thể lại ở đây, vạn nhất bị người ta phát hiện, nghĩ rằng Khúc Thiên đã chết mà đem đi hỏa táng thì phải làm sao? Tìm một người, lại là địa chỉ từ mười mấy năm trước sao có thể chỉ vài giờ là thấy được ngay. Lỡ như vài ngày mới tìm được thì sao?” Tôi nóng nảy, nói càng lúc càng nhanh. Tay đang bám vào áo anh ấy cũng không tự chủ được mà nắm thật mạnh.

Nhưng Khúc Thiên vẫn mỉm cười nói: “Không sao đâu.”

Tôi lo lắng nhìn anh ấy, anh ấy lại chỉ nhìn tôi mỉm cười giống như an ủi tôi vậy, sau đó đưa tay gỡ bàn tay tôi đang kéo áo của anh ấy, đi tới góc tường có quỷ kia.

“Này!” Tôi kêu lên, muốn tới gần nhưng lại cũng không dám.

Khúc Thiên dựa vào góc tường kia rồi ngồi xuống, từ trên người mọc ra viên ngọc châu của ba tôi, nhét vào trong miệng, sau đó nhắm hai mắt lại. Hạt châu kia chính là thứ có tác dụng định thi, không cho thi thể bị hỏng.

Giọng nữ quý kia lại rót vào trong đầu tôi: “Anh thật giống anh ấy.”

Trong lòng tôi trầm xuống, rũ xuống ánh mắt liền thấy được bên cạnh xuất hiện một đôi giày.

Đôi giày này là giày tôi mua, tôi nhớ rất rõ ràng, đó là mua cho Sầm Tổ Hàng. Theo đôi giày kia nhìn lên trên, Sầm Tổ Hàng đứng ở trước mặt tôi, đang nhìn tôi hơi mỉm cười, nói: “Đi thôi.”

Tôi nhìn về phía Khúc Thiên bên kia, lại nhìn Sầm Tổ Hàng trước mặt, lúc này nhìn thấy cả hai một lúc đã không còn cảm giác sợ hãi như trước. Chỉ thấy lo lắng. Lỡ như có sai lầm gì thì nỗ lực của Sầm Tổ Hàng liền uổng phí.

Chúng tôi xuống lầu một, đứng ở trước cửa tòa nhà. Phía trong cửa tòa nhà thật mát mẻ, bởi vì nơi này đã thành âm địa, còn bên ngoài lại là ánh mặt trời nóng rát. Cho dù Sầm Tổ Hàng là một quý lợi hại thế nào đi nữa thì cũng chỉ là quý, lợi hại thì lợi hại, có thể phơi dưới nửa mặt trời đã là rất không tồi, loại nắng cháy rát này anh ấy sẽ không dễ dàng chịu được.

Sầm Tổ Hàng nói với tôi: “Anh ở trong thân thể em là sẽ không có việc gì. Hơn nữa chúng ta có Minh hôn, cho dù bị anh nhập vào người thì thương tổn đối với em cũng không có bao nhiêu.”

Tôi gật gật đầu, nhìn anh ấy. Anh ấy vươn tay phải, đặt lên ngực tôi. Nơi mềm mại kia truyền đến sự lạnh lẽo, khiến tôi nghĩ đến những đêm anh ấy đã sờ khắp toàn thân tôi. Hô hấp cùng lo lắng, khiến trái tim tôi đập mạnh lên. Cúi đầu liền thấy tay anh ấy vẫn đặt trên ngực tôi, chuyện này... khiến nhiệt độ thân thể tôi có thể lên cao.

Anh ấy nhũn nhũn nói: “Thả lỏng một ít, nhắm mắt lại là được.”

Tôi nghe lời anh ấy nhắm mắt lại nhưng trong đầu vẫn nghĩ tới hình ảnh kia. Đã lớn như vậy tôi vẫn chưa từng bị người đàn ông nào chạm vào ngực, tôi không thể khản trương sao? Thật ra cũng là từng có, có điều đó chỉ là trong giấc mơ.

“Tốt rồi.” Trong đầu xuất hiện tiếng của Sầm Tổ Hàng, tôi mở mắt, trong tòa nhà này đã không có Sầm Tổ Hàng, chỉ còn một mình tôi.

“Này, Sầm Tổ Hàng!” Tôi kêu lên, nhưng lại không nghe được câu trả lời. Tôi luống cuống, đưa tay đè ở ngực mình, không xác định được có phải anh ấy ở trong thân thể tôi không, tôi không thấy chút khác lạ nào.

Sau khi thở dài một hơi, tôi quyết định rời khỏi nơi này. Tôi không bung ô mà chạy thật nhanh. Thời gian cấp bách, tôi muốn nhanh chóng tìm được người đàn ông ở mười mấy năm trước kia. Vừa rồi nữ quý kia nói ra địa chỉ tôi cũng nghe được, nhớ rất rõ ràng. Hơn nữa tôi cũng biết, khu phố kia mấy năm trước đã bị san bằng để làm cầu vượt.

Bây giờ ở đó không có nhà, sao có thể tìm được người?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-2

Trong sự sốt ruột, tôi nghĩ tới Kim Tử Linh Tử. Loại chuyện này cũng chỉ có thể nói với bọn họ mới không bị coi là bệnh nhân tâm thần.

Sau khi trở lại phòng ở phía sau trường học của chúng tôi, tôi liền gọi điện cho Kim Tử, tôi kể vắn tắt câu chuyện cho cô ấy nghe. Vốn dĩ cho rằng cô ấy sẽ đầy cảm phẫn mà nói chửi cô ấy mang kiếm gỗ đào diệt nữ quý kia, không ngờ cô ấy lại nói: “Nữ quý kia không đáng gì tới mệnh của cô, cứ giúp cô ta hoàn thành khúc mắc này đi, hoàn thành rồi tự cô ta sẽ rời đi.”

“Nhưng là... nhưng là tôi phải chạy đi đâu để tìm người? Phố kia bị san bằng rồi.”

Kim Tử bảo tôi nói địa chỉ cho cô ấy, lại bảo tôi chờ cô ấy hai mươi phút. Sau khi ngắt điện thoại, tôi an vị trên chiếc giường chúc, cảm giác mình thật bất lực. Vì sao tôi lại không giỏi hơn? Nếu khi đó tôi có thể trực tiếp diệt nữ quý kia thì không phải sẽ có nhiều chuyện như này sao?

Nghĩ tới điều này, tay của tôi không tự chủ mà phủ lên ngực, thì thầm: “Sầm Tổ Hàng, anh có nghe được em nói không? Em sẽ mau chóng nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ để anh có được thân thể.”

Vẫn không có tiếng trả lời, tôi không biết anh ấy ở trong thân thể tôi như vậy liệu có ảnh hưởng gì hay không. Anh ấy nói dù có thương tổn cho tôi thì thương tổn cũng rất nhỏ so với người bình thường. Như vậy cũng có nghĩa là vẫn có thương tổn, vậy thì tôi nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ trước khi thương tổn kia xuất hiện, bằng không lúc đó tôi sinh bệnh, ai sẽ giúp tìm người được.

Hai mươi phút, đối với tôi mà nói, hai mươi phút trong im lặng này là một sự dày vò. Khi di động vang lên tiếng chuông, tôi dường như là trong nháy mắt liền bấm nghe. Kim Tử báo tin cho tôi, có cả thông tin chứng minh thư của người kia, bao gồm cả địa chỉ đang sinh sống. Còn nói dù không tìm thấy người thì cũng có thể tìm được người có liên quan.

Tôi rất tò mò cô ấy như thế nào mà có thể có được các thông tin này, liền hỏi: “Các cô dùng kỹ môn độn giáp có thể tính ra chứng minh thư của người ta sao?”

Đầu bên kia của điện thoại truyền tới tiếng cười của Kim Tử: “Là bọn tôi quen biết mấy cảnh sát, ngày thường vẫn hỗ trợ lẫn nhau. Không huyền diệu như cô nghĩ đâu.”

Nếu đã có được thông tin, tôi lập tức đi tới tìm. Cầm tờ giấy, đi tới địa chỉ theo thông tin hộ khẩu.

Đó là một tiểu khu, tiểu khu rất nhỏ, hơn nữa lại rất cũ, có lẽ chỉ vài năm nữa nơi này sẽ phải di dời. Tôi gõ cửa. Trước kia gõ cửa một nhà hoàn toàn xa lạ là chuyện tuyệt đối tôi không làm. Nhưng hiện giờ tôi gõ cửa mà không cần nghĩ nhiều, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này. Thân thể Khúc Thiên còn đang ở trong tay nữ quỷ kia.

Mở cửa cho tôi là một bé gái, tóc bện thành hai cái sừng dê, có lẽ chỉ mới học lớp lớn nhà trẻ. Bé hỏi tôi tìm ai, tôi nói tên, bé gái liền nói: “Ba cháu không ở nhà, ba cháu đi làm.”

Hỏi nơi anh ta làm việc, tôi lại chạy đến đó. Đó là một cửa hàng tạp hóa, cái gì cũng bán. Nói với một người trong tiệm, tôi muốn tìm người kia, bà chủ bụng bầm thấy tôi không mua hàng liền trầm mặt xuống một chút, nói: “Anh ta đi đưa nước.” Lời vừa dứt thì truyền tới tiếng xe máy, một chiếc xe cũ được đặt thêm một giá chõ hàng, trên đó mang theo mấy bình nước không đã trở lại.

Trực giác của tôi đoán chính là người đàn ông này. Nhưng người đàn ông này quả thật khiến tôi thất vọng. Tôi cho rằng có thể khiến một nữ sinh thà chết cũng ở lại nơi hẹn hò thì hẳn là một soái ca. Hơn nữa người nam sinh đó hẳn là một người học nghệ thuật, không phải sẽ có dáng dấp tinh tế, tương đối soái khí sao? Nhưng trước mặt tôi là một người mặc đồ lao động, mặt ngăm đen, không tính là béo nhưng cũng tuyệt đối không phải kiểu người mảnh khảnh.

Hơn nữa anh ta thuần thực dỡ các bình nước xuống, nhìn đơn hàng trên mặt bàn, lại đi lấy các bình nước đặt lên trên xe. Cứ như vậy bê từng bình từng bình tới. Tôi không biết nữ quỷ kia thấy màn này liệu có thể sẽ hối hận ngày đó ở nơi đó chờ anh ta?

“Anh tên là xxx phải không?” Tôi hỏi.

Người đàn ông kia chẳng lại bình nước thật tốt mới nhìn về phía tôi, hỏi: “Cô là ai? Sao lại biết tôi?”

“Có người muốn gặp anh, là người học cùng anh ngày trước, hy vọng anh có thể đi gặp cô ấy.”

“Bạn học à, không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tôi có chút nôn nóng, sao vừa rồi lại không hỏi nữ quỷ kia tên là gì, nếu không hiện tại chỉ cần báo tên là có phải dễ dàng rồi sao?

“Chính là... là... bạn gái của anh hồi đại học. Tôi gặp cô ấy, cô ấy vẫn ở nơi đó chờ anh.”

“Không phải cô ấy đã kết hôn rồi sao? Cô định làm gì? Tôi còn phải đi đưa nước.” Nói rồi anh ta đi vòng qua tôi, anh ta như vậy, tay lại cầm hai bình nước, tôi cũng không dám cản lại.

Nhìn anh ta lên xe máy, tôi chỉ có thể ở bên cạnh sốt ruột nói: “Thật sự, cô ấy vẫn ở phòng học múa chờ anh. Anh đến gặp cô ấy rồi cô ấy sẽ đi.”

Anh ta nổ máy rồi đi xa, bà chủ tiệm ngồi trong tiệm ở phía sau cười nói: “Cậu ta đã kết hôn, lại có con rồi. Tiểu nha đầu cô nghĩ thế nào lại đến nhà nước ta gây chuyện vậy? Hừ, đi đi, đừng làm phiền tới việc buôn bán của tôi.”

Lòng đầy sốt ruột, nhìn thời gian này, phỏng chừng chỉ hai giờ nữa trời sẽ tối. Đến lúc đó, thân thể của Khúc Thiên vẫn ở nơi đó, chỉ là một khối thi thể bất động, lơ lửng bị chó hoang gi đẩy vào thấy được mà căn xé thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng bà chủ cửa hàng đã bắt đầu đuổi người, tôi cũng không thể mặt dày ở trong cửa hàng nhà người ta chờ. Tôi liền sang bóng cây bên kia đứng chờ, hôm nay bất luận thế nào tôi cũng phải bắt người đàn ông này cùng đi một chuyến tới tòa nhà kia.

Đứng dưới bóng cây, tôn nôn nao vạn phần, nghĩ tới Sầm Tổ Hàng, anh ấy lại không cho tôi một chút phản ứng nào, khiến tôi thậm chí còn hoài nghi liệu

anh ấy có thật ở trong thân thể tôi không. Nếu anh ấy cùng tôi ở bên nhau, có lẽ tôi sẽ không thấy có bao nhiêu khó chịu. Hiện tại là chỉ một mình tôi, một mình, phải đối mặt với sự xem thường của người khác. Lo lắng, nóng nực, bất lực đều xuất hiện. Trong lúc nhất thời không khống chế được, nước mắt từ từ rơi xuống.

Tôi biết dù có khóc cũng vô dụng, tôi cũng biết khóc chỉ là biểu hiện của sự yếu đuối. Tôi đã không còn là một đứa trẻ, tôi không nên khóc. Tôi tự động viên chính mình, hít hít cái mũi, cố gắng không để mình khóc nữa. Ban ngày ban mặt, khóc lóc ở trên đường sẽ rất khó coi.

Tôi thở dài một hơi, thấy được bên kia xe máy đã quay lại liền chạy nhanh tới, đứng trước chiếc xe đã dừng lại của anh ta, nói: “Đại ca à, anh nhất định còn nhớ rõ, mười mấy năm trước anh cùng một cô gái có hẹn ở phòng khiêu vũ, nhưng anh còn chưa đến thì nơi đó đã bị cháy. Cô gái đó đã chết ở bên trong.”

Người đàn ông kia cầm bình nước liền ngắt đại. Mồm run run một hồi lâu mới nói: “Sao cô lại biết được? Khi đó, chuyện này căn bản là không ai biết cả.”

Xem ra đã có tác dụng, tôi chạy nhanh tới, nhỏ giọng nói: “Cùng tôi quay lại trường đi. Bạn tôi bị cô ấy giữ ở trong phòng khiêu vũ kia. Cô ấy nói muốn gặp anh thôi.”

“Cô ấy... không phải đã chết sao?”

“Đi là anh có thể nhìn thấy cô ấy.”

Mặt người đàn ông trắng bệch: “Cô bảo tôi đi gặp quý. Tôi... tôi...”

“Nếu anh không đi, bạn tôi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Tôi không đi.” Giọng anh ta rất dứt khoát.

Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào sao? Nữ sinh kia ở đó chờ anh ta nhiều năm như vậy, anh ta lại không chịu đi gặp một chút. Như vậy chẳng lẽ Khúc Thiên thật sự phải ở kia qua đêm sao? Tôi có nên đến đây ở bên cạnh anh ấy hay không? Tôi... tôi không dám. Tôi nóng ruột, hộc mắt đã đỏ hồng, cảm thấy ngực hơi hơi đau một chút, nhú nhú mi nhắm mắt lại. Con đau kia rất nhanh biến mất. Chờ khi tôi lần nữa mở mắt ra, người đàn ông kia đi về phía tôi.

“Đi thôi.” Anh ta nhàn nhạt nói với tôi, sau đó quay vào nói với bà chủ bên trong xin phép đi ra ngoài một chút. Bà chủ đó hung hăng trừng mắt nhìn tôi, rồi quay sang anh ta xua xua tay.

Người đàn ông kia đi tới ven đường vẫy tay gọi xe. Tôi đi theo lên xe, nhưng trong lòng lại đầy thắc mắc, không rõ anh ta như thế nào lại đột nhiên thay đổi. Thay đổi này quả thật quá nhanh đi. Vừa rồi nói chuyện vẫn là bộ dáng hùng hùng hổ hổ, trong nháy mắt lại hợp tác như vậy.

Ở trên xe, tôi nhìn anh ta, còn anh ta luôn nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Tôi nhỏ giọng nói: “Sur huynh, anh...” Cùng đàn anh học cùng trường, gọi một tiếng sư huynh hẳn cũng được đi.

Anh ta không nói lời nào, cũng không nhìn tôi, vẫn luôn nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Tôi nhỏ giọng nói: “Chuyện này, cảm ơn anh. Bằng không bạn tôi đêm nay không chừng sẽ xảy ra chuyện.” Tôi vừa nói xong, anh ta liền hung hăng trừng mắt quay lại nhìn. Tôi rụt cổ lại, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Quả thật cảm thấy anh ta rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35-2

Khi xe đến trường học thì đã là thời gian chuẩn bị tới giờ học đêm. Bữa tối chúng tôi chưa ăn, nhưng chúng tôi đều không ai đề cập đến, chỉ đi về tòa nhà kia. Lúc này, những sinh viên chăm chỉ đều tới thư viện tự học, không chăm chỉ đều đi hẹn hò, tòa nhà bỏ hoang nơi góc này căn bản là không ai chú ý tới.

Hơn nữa đèn đường bên này cũng hỏng rồi. Đi vòng qua hồ, đường bắt đầu không dễ đi. Rốt cuộc mười mấy năm không có ai đi tới con đường này. Tôi rất nhiều lần bị vấp suýt ngã, chỉ có thể lấy điện thoại ra bật đèn pin mờ mờ để đi. Còn người đàn ông kia đi rất nhanh, rất vững vàng khiến tôi có chút theo không kịp. Anh ta cũng không để ý đến tôi mà đi thẳng vào tòa nhà.

Tôi nhanh chóng đi theo vào, tuy rằng rất sợ hãi, tuy rằng tim đập rất nhanh, tuy rằng lông trên người đã dựng đứng, tuy rằng chân đã mềm nhũn nhưng tôi vẫn căng hết da đầu để đi vào. Khúc Thiên vẫn còn ở trong đó.

Đến khi tôi lên lầu hai, Khúc Thiên đã đứng lên! Khúc Thiên! Đứng lên!

“A!” Tôi hét một tiếng, nhanh chóng bịt miệng mình lại. Còn người đàn ông kia đang đứng ở giữa phòng khiêu vũ, hoảng sợ nhìn vào góc tường kia. Tôi đã hiểu, người đàn ông kia theo tôi tới đây là bởi vì Sầm Tổ Hàng nhập vào người anh ta, không chế ý thức của anh ta. Còn hiện tại Sầm Tổ Hàng đã về lại trong thân thể Khúc Thiên.

Khúc Thiên hơi mỉm cười, nói: “Các người nói chuyện đi. Người ta đã mang đến, điều cô đã đồng ý thì đừng quên thực hiện.” Nói xong anh ấy đi về phía tôi. Nhưng người đàn ông kia so với hành động của anh ấy còn nhanh hơn, xoay người chạy thẳng về phía cửa, mặt đầy kinh hoàng.

Cửa phòng khiêu vũ, lần nữa lại đóng rầm một tiếng dù không có gió thổi. Dưới ánh sáng không mạnh lắm của điện thoại, cảnh vật cũng không quá rõ ràng, mơ hồ có thể cảm nhận được trên tường kia có thứ gì đó. Tôi không dám dùng điện thoại chiếu đèn lên nó.

Chỉ là... muốn đóng cửa thì cũng phải chờ chúng tôi đi ra ngoài đã chứ. Ánh sáng đèn pin trên điện thoại của tôi chiếu vào người đàn ông kia, anh ta đang đập cửa kêu lên đầy sợ hãi, nhưng chỉ có tiếng a a phát ra. Chân anh ta mềm nhũn chậm rãi ngồi xuống, dưới thân đã là một bãi nước, có lẽ là nước tiểu.

Khúc Thiên kéo tôi lùi lại phía sau vài bước, nhường lại nơi đó.

Trong không khí đã lạnh đi mấy độ, tiếng khàn khàn kia lại vang lên: “Anh rốt cuộc đã tới, em chờ anh đã lâu. Anh nói tốt nghiệp xong chúng ta sẽ kết hôn.”

“Mỹ Tình, Mỹ Tình... đừng làm anh sợ. Đừng làm anh sợ, em đã chết, đã chết rồi.” Người đàn ông kia vừa khóc vừa nói.

“Anh đã kết hôn? Anh không cần em nữa?” Giọng nói kia lộ ra sự thất vọng, thậm chí tuyệt vọng. Cô ta ở chỗ này đã đợi nhiều năm như vậy, sao có thể không đoán được kết quả này? Chỉ là hiện tại rốt cuộc phải đối mặt, cho nên cô ta mới có thể thông khổ như vậy. Như vậy chỉ bằng cứ vĩnh viễn viễn ở chỗ này chờ. (theo dõi tại fb.com/sant.gacsach)

Giọng nói kia càng ngày càng phẫn nộ, tôi có thể cảm nhận được rất rõ ràng có một luồng hơi lạnh đang tới gần phía cửa.

Khúc Thiên lặng lẽ móc ra một lá phù màu vàng, lăng không* vẽ lên phù, gấp phù thành hình tam giác như thường thấy, sau đó ném đi. (*lăng không: đưa tay vẽ trên không khí)

Lá phù kia như đánh trúng gì đó trong không khí, thay đổi phương hướng rồi rơi xuống đất. Khúc Thiên nói: “Người cô đã gặp được, như vậy coi như tâm nguyện đã hoàn thành. Hãy rời khỏi đây đi, muốn tôi dẫn đường cho cô không?”

Giọng khàn khàn kia đột nhiên quát lên: “Tôi muốn anh ta đi cùng tôi.”

Nói xong, người đàn ông trên mặt đất bỗng nhiên trợn mắt, miệng há to, tay ôm lấy cổ mình, hoàn toàn giống như đang tự bóp cổ vậy.

Khúc Thiên nói nhỏ: “Thật không biết tốt xấu.”

Dứt lời, tôi thấy được một bóng hình từ thân thể Khúc Thiên xông ra, sau đó Khúc Thiên mềm oặt ngã xuống, thấy sắp ngã xuống đất, tôi liền chạy nhanh tới đỡ lấy. Nhưng đây là thân thể đàn ông, tôi căn bản đỡ không nổi, chỉ có thể từ hạ anh ấy xuống đất, để cơ thể ấy dựa vào tôi.

Thân ảnh màu đen kia lao về phía người đàn ông, tốc độ rất nhanh. Khi thân ảnh kia lướt tới bên cạnh, người đàn ông kia đã có thể thở, từng ngụm từng ngụm thở hỗn hển, bò lăn đến bên cạnh tôi.

Không biết có phải vì quan hệ giữa tôi và Sầm Tổ Hàng không, nhưng trong bóng tối tôi cũng có thể thấy rõ được anh ấy. Tôi thấy anh ấy giơ tay lên, lau lau khóe môi, máu từ đầu ngón tay chảy xuống. Anh ấy nhỏ giọng nói: “Không thấy ngon chút nào, bị cháy quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Anh ấy... ăn? Ăn luôn... quý?!

Sầm Tổ Hàng nhìn về phía tôi, lúc này tôi đang ngây dại, cũng không biết phải tả tâm trạng của mình thế nào, trong đầu trống rỗng, chỉ có suy nghĩ “Sầm Tổ Hàng ăn luôn quý”.

Tôi không có cách nào khiến mình thoải mái được, tôi biết nữ quý kia đã chết, hơn nữa vừa rồi còn muốn giết người nên Sầm Tổ Hàng mới ra tay. Có điều... trong thâm tâm tôi vẫn không cách nào thuyết phục được chính mình.

Sầm Tổ Hàng đi về phía tôi, môi cong lên cười đầy lạnh lùng. Anh ấy nói: “Vương Khả Nhân!”

“À!” Tôi có chút giật mình.

“Em lại để ý tới thân thể Khúc Thiên như vậy? Em trước giờ đều là nghĩ cho thân thể Khúc Thiên.” Anh ấy ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào tôi. Tôi cảm giác được hơi lạnh từ người anh ấy lớn hơn bất kỳ lúc nào trước kia. Cách hơn một mét tôi còn có thể cảm giác được hơi lạnh kia chui vào da tôi, thấu vào tận xương cốt tôi.

Anh ấy tiếp tục nói: “Em không nhớ được lúc ấy anh ở trong thân thể em à? Hừ! Dù sao em cũng chỉ là công cụ để anh ở lại dương gian thôi.” Nói xong, anh ấy đứng lên, vừa đi ra phía ngoài vừa nói: “Em thích ôm thi thể Khúc Thiên thì cứ ôm đi.”

Tôi không cùng đi ra ngoài, anh ấy khiến tôi thấy sợ hãi. Sự sợ hãi này so với lần đầu tiên thấy anh ấy còn mạnh hơn. Máu trên đầu ngón tay kia, chính là như Kim Tử nói, là luyện hóa tiểu quý sao? Còn có khi đó anh ấy nói, anh ấy từng ăn trái tim người khác. Anh ấy...

Trong lòng tôi đầy rối loạn. Lúc này ước gì mình bị ngắt xiu để không cần phải suy nghĩ gì. Nhưng tôi không ngắt xiu, trong lòng tôi dần dần bị sự sợ hãi chiếm lấy.

Người đàn ông bên cạnh tôi từ trên mặt đất bò dậy, không nói một lời liền lao xuống tầng dưới. Chỉ chốc lát sau tôi liền nghe thấy tiếng thét chói tai của anh ta: “Quý, có quý, có quý...” Rồi chạy mất không còn tiếng động.

Quý? Không phải nữ quý kia bị ăn luôn rồi sao? Vậy thì quý anh ta nói là ai?

Tôi đầy nghi hoặc, ngẩng đầu lên liền thấy Sầm Tổ Hàng đứng trước mặt tôi.

Anh ấy không phải tức giận bỏ đi sao? Vì sao lại quay lại?

Anh ấy ngồi xổm thân mình xuống, tay đặt lên ngực Khúc Thiên, nhìn tôi, tôi theo bản năng hơi rụt lại. Anh ấy cười đau khổ, rồi tiến vào trong thân thể Khúc Thiên.

Sức nặng của Khúc Thiên đang dựa vào tôi biến mất, tôi thấy anh ấy mở to mắt nhìn chăm chăm vào tôi, tôi dường như hơi lùi lại một chút mới lên tiếng: “Em... anh...”

Anh ấy đứng lên, phui phui bụi bặm trên người, xác định viên ngọc châu định thi ở trong túi rồi mới nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

Anh ấy không còn giống như trước, sẽ nắm lấy tay tôi dắt đi, mà chỉ vẫn luôn đi trước. Tôi đi theo sau anh ấy, cũng không còn như trước là theo sát mà cách một vài bước. Nhìn bóng dáng phía trước này, trong lòng tôi lại xuất hiện hình ảnh anh ấy dùng ngón tay quẹt máu dính trên môi lúc nãy. Anh ấy đã nói, tôi chỉ là công cụ để anh ấy ở lại dương gian.

Ba tôi còn nói, phải nói chuyện rõ ràng với anh ấy, nhưng ai sẽ chịu nói chuyện với công cụ?

Trở lại nhà trọ. Anh ấy đi thẳng về phòng, đóng cửa lại. Còn tôi, ngay cả đi tắm cũng không dám. Trong lòng vẫn bị nỗi sợ hãi mơ hồ chiếm lĩnh, tôi cứ ngồi yên trên giường của mình, trong đầu xuất hiện từng động tác, từng câu nói của Sầm Tổ Hàng lúc nãy, lặp đi lặp lại, rồi dần dần tôi mơ hồ ngủ lúc nào không biết.

Khi tỉnh dậy, toàn thân tôi đau nhức, bên cạnh tôi cũng không có ai. Mấy ngày nay mỗi khi sáng dậy đã có thói quen mở mắt là thấy anh ấy bên cạnh, không thấy ai tôi có chút hoảng hốt, bình tĩnh lại mới nhớ tới chuyện đã xảy ra.

Lên tinh thần một chút, tôi đi tắm rửa. Tôi cũng không tới trường học mà gọi điện thoại cho chị Kim Tử, hẹn chị ấy đi dạo phố. Nói đi dạo phố kỳ thật chính là muốn nói chuyện với chị ấy. Những chuyện trải qua tối hôm qua, có thể để tôi nói chuyện thì cũng chỉ có chị Kim Tử, nếu là người khác nhất định sẽ cảm thấy tôi là kẻ điên.

Chị Kim Tử đưa tôi tới một nhà hàng nhỏ, gọi chút đồ ăn rồi chúng tôi liền ngồi xuống một góc.

Tôi thật sự đói bụng, nhưng mang theo tâm sự như vậy nên chỉ đơn giản là ăn mấy miếng, cũng không ăn uống gì nhiều. Chị Kim Tử ngồi đối diện tôi, nhìn qua thật giống một người mẹ trẻ chứ không phải một thầy phong thủy.

Chị hình như nhận ra tôi có tâm sự, hỏi: “Có gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36-2

Tôi do dự một chút, thờ hắt ra một hơi, lấy hết can đảm nói: “Sầm Tổ Hàng, rốt cuộc là dạng gì... dạng gì...”

“Dạng quý gì?”

Tôi gật đầu một cái.

“Anh ấy à, chị chưa từng thấy bộ dáng thật sự của anh ấy, hẳn em đã từng thấy nhỉ. Có đẹp trai không? Ài nha, tại sao chị lại là thuần dương mệnh để không nhìn thấy được anh ấy. Thật đáng tiếc.”

“Chị Kim Từ, không phải em muốn hỏi cái này.”

Chị ấy lúc này mới cười nói: “Đùa thôi, không cướp chồng của em. Anh ấy là bị luyện hóa tiểu quý. Vài chục năm trước, không biết vì cái gì mà Sầm Quốc Hưng lại luyện hóa tiểu quý, mà tiểu quý của hắn chính là Ngụy Hoa. Ngụy Hoa phản phệ Sầm Quốc Hưng, hấp thu năng lực của hắn. Em phải biết rằng Sầm gia không hề giống nhà chị, bọn họ là học hệ thống đạo pháp, là muốn tu chân. Tu chân, giống như nội công ở trong phim vậy, là có thể truyền qua lại. Ngụy Hoa phản phệ Sầm Quốc Hưng, chiếm lấy năng lực đạo pháp của hắn, sau đó bắt đầu trả thù Sầm gia. Vào ban đêm hắn tiến hành trừ hồn với Sầm gia. Chúng ta không biết hắn làm được như thế nào, nhưng xác thật là đã làm được, mấy chục người trong một đêm đã chết hết. Chỉ còn hai ba đứa trẻ còn rất nhỏ, linh hồn còn tương đối thuần khiết nên không bị ảnh hưởng. Sau đó Ngụy Hoa chọn Sầm Tổ Hàng làm tiểu quý của hắn, tiến hành luyện hóa. Nhưng Sầm Tổ Hàng nhà em rất lợi hại, Ngụy Hoa không khống chế được, sau đó mới thỏa thuận hai người không can thiệp chuyện của nhau. Ngụy Hoa đem Sầm Tổ Hàng đặt ở trong hộp khóa, vốn dĩ hắn muốn dùng để đối phó với chị, nhưng người tính không bằng trời tính, lại khiến em thành vợ của anh ấy.”

Lòng tôi trầm xuống, vợ sao?

“Vậy anh ấy có gì đặc biệt? Ý em nói là, anh ấy... ăn thứ gì?”

Chị Kim Từ cau mày nghĩ nghĩ, mới nói: “Ăn quý, ăn người anh ấy yêu, hoặc ăn người ruột thịt nhất, như vậy thì có thể tăng tiến năng lực. Đây, có phải anh ấy nói muốn ăn em? Vậy em chỉ cần chích máu cho anh ấy là được. Mấy thứ này đối với anh ấy mà nói, là rất bổ.”

“Chị... chị như vậy mà không thấy sợ hãi sao? Anh ấy ăn những thứ kia.”

Kim Từ liền nở nụ cười: “Ba ngày liền chị bị Kim Từ lấy máu ở đâu, không hề ổn chút nào, thế này có là cái gì. Hơn nữa cũng đâu phải bảo em thật sự cắt thịt ra cho anh ấy. Chỉ khi vừa mới luyện hóa mới có thể đi ăn trái tim người mình yêu nhất, hay ngón tay gì đó.”

Trong lòng tôi có chút sợ hãi, vội vàng cúi đầu. Chị ấy thấy tôi như vậy, vốn dĩ đang nói nhiều liền im bặt, sau đó cười ha ha nói: “Ăn cơm đi.”

Một bác gái ở bàn bên cạnh liền nói: “Cháu gái à, cháu nói với người ta chuyện này, người ta sao có thể nuốt trôi cơm?”

“Bác gái, cháu là người viết tiểu thuyết, cháu đang kể về nhân vật trong tiểu thuyết thôi ạ.”

Có điều quả thật tôi ăn không vào, không phải là bởi vì chuyện này mà bởi trong lòng ghen muốn chết.

Hôm đó tôi về nhà ba tôi, muốn làm nũng với ba tôi một chút. Kết quả khi về nhà lại thấy một đứa bé trai chừng mười tuổi đang chạy khắp nhà, tay cầm búp bê vải của tôi coi như ngựa để cưỡi.

Ba tôi đang ở trong bếp nấu cơm, di kia đang trông cửa hàng ở phía trước. Thấy tôi trở về, di có chút ngượng ngùng, bảo tôi vào nhà ngồi, cảm giác di là chủ nhân, còn tôi chỉ là khách. Còn đứa bé đang cầm búp bê của tôi cười như cười ngựa kia chính là con trai của di.

Bữa tối ăn rất sớm, ba tôi rót cuộc cũng thấy tôi, nói: “Khả Nhân à, ba với di con quyết định thứ sáu này sẽ đi đăng ký kết hôn. Sau này Nhạc Nhạc cũng ở tại nhà của chúng ta. Phòng của con mọi người cũng không động đến, để em ở phòng nhỏ bên cạnh phòng con.”

Tôi cười đau khổ, một đứa trẻ nghịch ngợm như vậy, hơn nữa tôi lại luôn không ở nhà, nó không vào phòng tôi làm loạn mới lạ. Có điều hiện tại tôi cũng biết tôi không thể phản đối, ba tôi chỉ là thông báo cho tôi biết chứ không phải hỏi ý kiến tôi. Tôi gật gù đầu, nói: “Ba, con về trước đây.”

Di vội vàng nói: “Ồ lại nhà một đêm đi.”

Không khí kỳ lạ này, tôi ở lại cũng không thoải mái. Cho nên tôi nói: “Không được ạ, buổi tối con phải đến trường học hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp.” Đứng dậy, nhìn gian hàng đồ cổ nhỏ bên ngoài, ba tôi từng nói chờ tôi tốt nghiệp sẽ cho tôi cửa hàng này. Có lẽ cái này về sau cũng sẽ không thuộc về tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Đánh trở lại trường học, nhìn bên kia thông hướng chúng ta thuê trọ phòng ở đường nhỏ, ta do dự một chút, vẫn là đi trường học. Ta không biết lúc này, Khúc Thiên có ở đây không. Hoặc là nói là Sầm Tổ Hàng có ở đây không. Tổng cảm thấy hiện tại không biết hẳn là như thế nào đối mặt hẳn mới hảo. Cho nên ta dứt khoát đi phòng vẽ tranh.

Chân chính đuổi tốt nghiệp tác phẩm hoặc là cuối kỳ tác phẩm thời điểm ở phòng vẽ tranh qua đêm người nhưng nhiều, chính là hiện tại còn chưa tới như vậy khẩn trương thời điểm, cho nên ở 11 giờ phòng vẽ tranh đã đi được không sai biệt lắm. Ta đối mặt máy tính, nhìn kia mặt bàn, vẫn là mới vừa khởi động máy bộ đáng. Ta liền như vậy ở phòng vẽ tranh ngồi ba cái giờ, cái gì cũng không có làm.

Nhìn bên ngoài đen nhánh nhường cho ta một người lưu lại nơi này qua đêm ta không dám. Chỉ hy vọng lúc này trở về, Khúc Thiên có thể ngủ hạ. Tựa như chúng ta vừa mới bắt đầu ở chung như vậy, tuy rằng nói là ở tại một bộ trong phòng, kỳ thật mấy ngày cũng không nhất định có thể thấy thượng một mặt.

Trở lại kia phòng ở, trong phòng căn bản liền không ai. Hẳn không ở, cũng không biết có phải hay không đi vội chuyện của hẳn.

Ta đi tắm rửa thời điểm, nhìn kia vòi nước nhỏ giọt tới giọt nước, đều có thể nghĩ đến Sầm Tổ Hàng đầu ngón tay nhỏ giọt huyết, ta nhất biến biến nhắc nhở chính mình không cần tưởng này đó, trải qua sự tình nếu là đều một đám nhớ kỹ nói, kia khủng bố trải qua không phải có thể nhét đầy ta tương lai sao?

Chính là cái kia hình ảnh lại làm ta nhớ rõ như vậy rõ ràng.

Ngày hôm sau, Khúc Thiên vẫn là không có xuất hiện. Ngày thứ ba, như cũ như thế.

Ngày thứ tư giữa trưa, di động của ta vang lên tới thời điểm, ta đệ nhất cảm giác là Khúc Thiên, chính là lấy ra di động mới phát hiện đó là ta ba đánh tới điện thoại.

Ấn hạ tiếp nghe kiện càng ngoài ý muốn sự, kia không phải ta ba mà là cái kia a đi đánh tới điện thoại. Ta nhớ rõ hôm nay là bọn họ nói muốn đi đăng ký nhật tử, không phải là làm ta cũng qua đi đi. Ta không nghĩ ở ngay lúc này đi đối mặt bọn họ kết hôn. Trong lòng chính là có chút mất tự nhiên a.

Ấn hạ tiếp nghe kiện, nghe được lại là cái kia a đi thanh âm. A đi thanh âm có vẻ thực cấp, nói: “Khả Nhân a, người ba ba ở bệnh viện không thoải mái đâu. Hôm nay ta nhĩ tử lại vẫn luôn sảo muốn đi vườn bách thú, người xem người buổi tối có thể tới hay không cho người ba đưa ăn với cơm a.”

“Ta ba làm sao vậy?” Ta hỏi.

“Liền nói là răng đau, cũng không có gì. Chính là kia lợi thượng dài quá vài cái đại mụn nước, hiện tại ở xã khu bệnh viện này đánh điều châm đầu.”

Ta đáp ứng rồi xuống dưới. Ta ba ba cái này tật xấu là vẫn luôn đều có. Trước kia cũng bởi vì răng đau trường nha mụn nước gì đó đi bệnh viện đánh điều châm. Loại sự tình này trên cơ bản mỗi năm đều có ba bốn thứ. Trước kia cũng đều là ta đi đưa cháo trắng, chính là hiện tại lòng ta chính là không thoải mái.

Ta ba còn ở bệnh viện đâu, tuy rằng không phải cái gì bệnh nặng a, chính là cái kia nói là phải làm hẳn lão bà nữ nhân, lại mang theo nhĩ tử đi vườn bách thú.

Buổi chiều ta liền về trước gia. Ở trong phòng bếp cho ta ba nấu cháo, hầm đến lặn lặn, bỏ thêm thịt vụn đi vào, dùng hộp giữ ấm trang, đưa tới bệnh viện đi.

Ở xã khu bệnh viện, ta thấy được ta ba. Hẳn mặt đều là thanh, chính người đều gầy một vòng. Ta cùng ta ba hiểu biết một chút tình huống. Nguyên lai hẳn đều như vậy đau ba ngày, mới nói cho ta. Ngày ba ngày, hẳn trên cơ bản đều ăn không hết đồ vật a. Ta ở một bên quở trách kia a đi không phải. Nàng nhĩ tử sảo muốn đi vườn bách thú, liền không thể vẫn mấy ngày đi thôi. Ta ba này chỉ là đau răng, nhiều nhất cũng liền bốn ngày năm ngày. Nàng đều không thể hảo hảo chiếu cố ta ba.

Ta ba nói: “Đừng nói này đó. Ngay từ đầu ta cũng sinh khí a. Chính là nghĩ nếu là người nói, ta liền không có gì nhưng tức giận. Nàng phải gả cho ta, như vậy nàng nhĩ tử ta cũng lấy đảm đương ta nhĩ tử xem đi.”

Ta tiếp tục xem thường trừng hẳn, như thế nào liền có như vậy ba ba a. Ta ba ha hả cười, chỉ là ta không thích nghe cái này, liền nói: “Sầm Tổ Hàng đâu? Hẳn như thế nào không cùng người tới.”

“Hẳn cùng ta tới làm gì a?”

“Hẳn cũng coi như là ta nửa cái nhĩ tử a.”

Ta múc cháo động tác đều cương một chút, bắt đắc dĩ mà thở dài. Không biết hẳn hiện tại ở nơi nào, đang làm gì, có thể hay không có nguy hiểm gì đó.

Ta ba ha hả cười nói: “Các người cãi nhau?”

“Ba, người thật sự liền như vậy tiếp thu hẳn?” Hẳn là cái gì thân phận, ta ba so với ta còn nói trước a, hiện tại hẳn thế nhưng có loại cam chịu cảm giác.

Ta ba kia miệng là sưng, nói chuyện đều có chút không nhanh nhẹn. “Nhận mệnh đi, nếu không có thể thế nào a? Hào hảo câu thông, ta xem hẳn cũng là một cái giảng đạo lý người.”

Ta không biết ta muốn như thế nào cùng ta ba nói, ta mấy ngày nay gặp được sự tình. Chỉ là thực không khéo, Khúc Thiên cho ta đánh tới điện thoại. Nhìn đến điện báo biểu hiện thượng là tên của hần, ta có chút không dám tiếp nghe xong. Nhưng là ở ta ba nhìn chăm chú hạ, ta còn là tiếp nghe xong điện thoại.

“Uy.”

“Ngươi ở nơi nào? Ta lập tức đi tìm ngươi.”

“Ở chúng ta này xã khu bệnh viện, ta ba ở chỗ này đánh điếu châm đầu.”

Điện thoại liền như vậy cắt đứt. Ta còn nghi hoặc hần như thế nào không có nói tìm ta chuyện gì a. Nhìn ta ba gian nan mà ăn cái gì. Đây cháo đều còn không có ăn xong nửa chén đầu, Khúc Thiên đã qua tới.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-2

Khúc Thiên không phải một người lại đây, hần phía sau còn đi theo một cái lão nhân. Lão nhân kia đã lão đến đầy đầu tóc bạc rồi, tới gần lúc sau, ta ba vội vàng đứng ở nói: “Nha, Liễu lão tiên sinh a. Ngài như thế nào tới a?”

Ta nhìn lão nhân kia, nhìn nhìn lại Khúc Thiên, có chút nghi hoặc. Khúc Thiên như thế nào sẽ nhận thức như vậy lão nhân đâu? Liễu lão tiên sinh không đề ý đến ta ba, ngược lại trên dưới đánh giá đánh giá ta. Khúc Thiên duỗi tay ôm lấy ta eo, hướng tới lão nhân kia hơi hơi mỉm cười nói: “Lão tiên sinh này đó người tin đi.” Ta có chút bất an mà vận vận eo, lại bị hần buộc chặt trong tay lực đạo, làm ta không thể nhúc nhích.

“Hừ! Minh hôn!” Nói xong, lão nhân kia xoay người liền đi rồi, thực sự có điểm không thể hiểu được. Ta hỏi: “Hần là ai a?”

“Liều gia. Chúng ta nơi này một cái phong thủy gia tộc người, mấy năm trước, cho chúng ta đối diện kia gia đồ cổ cửa hàng trao quá quý. Ách, hần như thế nào sẽ đi theo ngươi a?” Ba ba nhìn Khúc Thiên hỏi.

“Hần là tướng thay trời hành đạo bắt ta đầu. Bất quá ta cũng không nghĩ cùng hần đấu, dẫn hần đến xem Vương Khả Nhân.”

Trong lòng ta một trận cười khổ, nguyên lai, ta cái này thân phận chứng là như vậy dùng.

Ta cái này công cụ còn thực dùng tốt bộ dáng đầu.

Ta ba đánh xong châm thời điểm, đều đã là 6 giờ nhiều. Hơn nữa ta cùng Khúc Thiên đều không có ăn cái gì, ta ba khiến cho chính mình về nhà ăn đi. Xã khu bệnh viện, rồi nhà cũng gần.

Chờ chúng ta về đến nhà thời điểm, kia hai mẫu tử còn không có trở về đâu. Xem ra cơm chiều vẫn là muốn chính mình động thủ a. Ta ba nói là đau răng mà thôi, vẫn là cho bọn hần làm đồ ăn.

Ta ba nấu cơm thời điểm, Khúc Thiên liền đứng ở phòng bếp cửa, tay trái làm ra cừu cung cách bộ dáng, đi dạo khoa tay múa chân một chút. Sau đó đối ta nói: “Tìm cái thời gian, đem nhà ngươi phòng bếp sửa chữa một chút đi.”

“Làm sao vậy?” Ta hỏi, ta còn là theo bản năng mà cùng hần kéo ra một ít khoảng cách.

Hần nói: “Nhà các ngươi phòng bếp ở Tây Bắc phương. Cừu cung cách Tây Bắc phương là cái gì?”

“Càn.”

“Càn tại gia đình đại biểu cái gì?”

“Nam chủ nhân.”

“Ở Càn cung làm phòng bếp, cái này kêu lửa đốt Thiên môn. Loại này cách cục là sẽ làm nam chủ nhân dễ dàng thượng hoá. Tựa như ngươi ba. Hần như vậy thường xuyên đau răng không phải một lần hai lần đi.”

Ta ba bụng đồ ăn đi ra, nói: “Đúng vậy, một năm ba bốn thứ không chạy thoát được đâu. Sầm gia không một là Sầm gia, xem vài lần là có thể đoạn sự. Như thế nào hóa giải a?”

Khúc Thiên triều ta ba cười cười, nói: “Ngày mai ta đi tìm cái thi công đội, tới giúp ngươi này trang hoàng một chút đi, cũng liền hai ngày ba ngày là có

thể chuẩn bị cho tốt. Dem kia phòng bếp gạch men sứ đổi thành màu vàng đất, sau đó làm Khả Nhân đi tuyển một bộ gốm sứ chén đĩa đi. Về sau trong nhà đều dùng gốm sứ. Loại này inox liền trước thu vừa thu lại đi.”

Ta ba gật gật đầu, sau đó nói: “Thỏ tiết hỏa, đúng không.”

Khúc Thiên cười cười, bắt đầu động thủ ăn cái gì. Nhìn hắn như vậy tự nhiên bộ dáng, ta cũng không biết hắn là làm sao bây giờ. Cho nên ta nói: “Như thế nào trang hoàng như thế nào sửa, người nói cho chúng ta biết thì tốt rồi. Trang hoàng hình như là phải tốn rất nhiều tiền.”

Ta ba liền trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái: “Nói vậy gì đó a. Sầm Tổ Hàng cũng là chính mình người nhà, nói cái này làm gì?”

Chính mình người nhà? Ta cắn cắn môi không nói chuyện. Nếu là ta ba biết hắn thật bộ dáng, có thể hay không còn cảm thấy cái này là chính mình người nhà đâu?

Ăn cơm xong, a di cùng con của hắn đã trở lại. Con của hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Khúc Thiên đi, mới vừa vào cửa thời điểm, còn thực làm ầm ĩ một người. Chính là vừa vào cửa liền ngoan, tránh ở hắn mặt phía sau nhìn Khúc Thiên, trong ánh mắt chảy ra sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tôi từng nghe nói, những đứa bé sơ sinh có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không thấy được. Nhưng đứa bé này đã mười mấy tuổi, cũng không biết có thể thấy được Khúc Thiên không bình thường không? Nhưng để cho an toàn, tôi liền chào từ biệt, rồi rời đi.

Khi chúng tôi đi, cậu bé kia vẫn nhìn Khúc Thiên đầy cảnh giác, mãi cho đến Khúc Thiên biến mất ở khúc rẽ.

“Đứa bé kia...” Tôi lo lắng hỏi.

“Nó là Âm Dương Nhân, có thể thấy được anh.” Anh ấy nói.

Trong lòng tôi cả kinh, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nói: “Vậy sau này chúng ta ít về nhà thôi.”

“Ừ. Chuyện sửa lại phòng bếp nhà em, anh sẽ mời thợ, em cứ theo sát chỉ đạo là được.”

Im lặng, ngồi trên xe chúng tôi đều im lặng. Đến một cái đèn đỏ, khi xe dừng lại, Khúc Thiên hỏi: “Em vẫn còn sợ?”

Tôi không trả lời, mà anh ấy cũng không hề nói gì tiếp.

Đêm hôm đó, mơ mơ màng màng tôi cảm giác được mình đang trong giấc mơ. Mơ thấy cậu bé kia đang nghịch hộp sinh lễ Minh hôn của tôi. Tôi thầm kêu lên trong lòng, không cho phép động vào đồ vật của tôi.

Tôi mơ màng mở mắt, một bóng người quen thuộc đang đứng ở mép giường tôi. Trên người anh ấy mặc quần áo ngủ tôi mua, cứ như vậy đứng trước mặt, nhìn tôi. Đến khi mắt tôi từ từ mở ra, thấy rõ ràng đó chính là Sầm Tổ Hàng.

Khi thấy tôi nhận ra mình, anh ấy đột nhiên cúi người xuống, hôn lên môi tôi. Trong lòng tôi kinh ngạc, trong chớp mắt không dám có bất cứ hành động gì.

Nếu là người đàn ông khác, tôi nghĩ phản ứng đầu tiên của tôi sẽ là hét lên chói tai, sau đó sẽ cho hắn một cái bạt tai. Nhưng đây là Sầm Tổ Hàng, tôi nhất thời không có chút phản ứng nào. Cứ như vậy ngơ ngác, ngây ngốc cảm nhận đầu lưỡi của anh ấy đang dò xét tiến vào.

Nụ hôn này với nụ hôn ngày đó với Khúc Thiên hoàn toàn không giống nhau. Đầu lưỡi mát lạnh tham lam trong khoang miệng khiến toàn thân tôi phản kích. Tôi cảm nhận được, tay của anh ấy đặt sau cổ tôi có thêm lực, không chế đầu tôi, để tôi đón nụ hôn của anh ấy.

Nhưng toàn thân tôi đều đã cứng đờ, cử động cũng không dám.

Đầu lưỡi anh ấy rời khỏi miệng tôi, hàm răng còn cắn nhẹ lên môi tôi một cái. Tôi khẽ kêu lên.

Anh ấy nói: “Anh còn tưởng em đang choáng váng. Rồi khỏi giường đi, cùng anh tới xem một nhà, có liên quan tới Ngụy Hoa. Hơn nữa có thầy phong thủy ở đó, anh không muốn có phiền toái như lần trước.”

Lần trước là anh ấy bị người khác nhìn ra, bị nhắc nhở, không thể không lấy tôi ra để chứng minh thân phận của mình. Hóa ra tôi thật sự chỉ là chứng minh thư cho anh ấy. Như vậy sau này tôi liệu có thể yêu rồi kết hôn không? Tôi đau khổ cười.

Tôi ngồi đây, nhìn anh ấy, hỏi: “Sao lại hôn em?”

“Để em dính khí tức của anh, đỡ phải đến lúc đó sẽ gặp thứ gì gây phiền toái.”

Hóa ra là như vậy. Tôi cười đau khổ, nhìn anh ấy ra khỏi phòng. Bởi vì muốn dính quý khí mới thân mật. Nghĩ tới cảm giác mát lạnh trên môi, còn cả cảm giác đầu lưỡi anh ấy tiến vào, tay anh ấy còn đỡ đầu tôi, nâng lên, để tôi ngửa đầu phối hợp với anh ấy...

Ôi ôi... Tôi nghĩ cái gì thế này? Không phải chỉ là một cái hôn thôi sao? Lại không phải là nụ hôn đầu tiên, tôi để ý như vậy để làm gì?

Khi tôi rửa mặt chải đầu xong xuôi, Khúc Thiên đã xuống lầu. Tôi chạy theo xuống lầu, bữa sáng cũng ăn ngay trên xe, chúng tôi đi thẳng đến nơi. Đến khi xe vào khu vực nhà công chức, tôi còn nghi hoặc hỏi: “Anh muốn về nhà Khúc Thiên trước à?”

“Không phải, nhà cần đến hôm nay ở trong khu này.”

Cuối cùng nơi xe dừng lại chính là một căn biệt thự ở phía trước chéch nhà Khúc Thiên một chút. Chúng là nhà quan lớn có cậu con trai lần trước lái xe đâm chết người.

Khi chúng tôi đến, Linh Từ Kim Từ đều đã ở đây. Lúc này Linh Từ Kim Từ đang dựa vào xe của bọn họ nhìn náo nhiệt trước mắt. Còn có một ông già mặc áo đạo sĩ, tay đang cầm la bàn đứng ở cửa biệt thự chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tôi tự giác mà đi tới đứng bên cạnh chị Kim Từ, chị ấy đưa cho tôi một túi bắp rang.

Khi tôi thấy túi bắp rang, có chút ngạc nhiên nhìn chị ấy. Chị ấy như vậy mà là thầy phong thủy sao? Có bà thầy phong thủy nào đi làm việc còn dựa vào xe ăn bắp rang thử thái xem náo nhiệt trước mắt.

Khúc Thiên đứng ở bên cạnh Linh Từ, Linh Từ cũng đang ném từng hạt bắp rang vào trong miệng. Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Không phải con trai nhà họ đâm chết người sao? Sao lại phô trương như vậy?”

Linh Từ cũng nói nhỏ: “Mấy năm gần đây không phô trương thì người ta không trả tiền. Sầm Tổ Hàng a Sầm Tổ Hàng, anh họ Sầm, đương nhiên không biết dạng con tép con kiến chúng tôi kiếm sống thế nào.”

“Đó là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2

“Chú Lý, rất thích phô trương. Có điều những kẻ có tiền lại đều thích như vậy. Tôi đã xem qua, phòng con trai bọn họ không tốt, tất cả đều là hỏa. Hỏa nhiều, tất nhiên khiến người trẻ tuổi không có nơi phát tiết, sẽ gây ra chuyện. Hơn nữa cửa sau nhà bọn họ là một thương sát*, cả ngày đêm đều có ánh sáng vào rất mạnh. Vì thế ngôi nhà thật đẹp, cửa sổ sau nhà họ làm sát đất, ngay cả rèm cũng không dùng. Xe đi lại đều sẽ chiếu sáng vào phòng khách nhà họ suốt đêm. Kiểu cách cục này khiến gia đình bất hòa, người nhà bức bối. Ngày đó con của ông ta gây ra chuyện chính là vừa cãi nhau ở nhà liền ra khỏi cửa.”

*thương sát: kiểu cách cục có một con đường thẳng hay một hành lang dài đâm thẳng vào nhà/phòng.

Kim Từ cũng nhỏ giọng nói: “Nhà bọn họ mời chú Lý, chúng tôi chỉ là bám góc áo chú Lý đến coi, xem có thể tìm thấy được gì trong nhà bọn họ không.”

Chú Lý bên kia quả thật rất khoa trương, đi vào trong nhà. Kim Từ đặt túi bắp rang sang một bên, nhanh chóng đi theo vào. Bởi vậy, cả bốn chúng tôi đều lần lượt vào theo. Ngôi biệt thự kia có kết cấu giống nhà Khúc Thiên. Khi tiến vào phòng khách, quả thật phòng khách nhà bọn họ không có rèm. Cửa kính sát đất, có thể nhìn thấy một con đường phía trước đâm thẳng vào phòng khách, nếu thế này, vào buổi tối có xe qua lại thì chắc chắn đèn xe sẽ soi vào nhà.

Kim Từ nhỏ giọng nói: “Cơ hội hiếm có, chia nhau hành động.”

Sau đó Linh Từ lặng lẽ đi vào bên trong phòng bếp, chị Kim Từ cũng nhẹ nhàng đi lên lầu. Tôi không rõ ràng lắm, xem ra bọn họ hợp tác rất nhiều lần mới ăn ý như vậy.

Khúc Thiên dẫn theo tôi, đứng ở phòng khách nhìn khắp nơi xung quanh. Từ việc trên kệ sách nơi phòng khách nhà họ có rất nhiều đồ cổ, tôi có thể biết nhà họ thực sự có tiền. Trên kệ sách kia, số đồ cổ của nhà họ so với toàn bộ cửa hàng của ba tôi còn nhiều hơn.

Lương Canh để ý thấy chúng tôi tiến vào, cười gật gật đầu, cũng không có ý tứ đuổi chúng tôi ra ngoài. Ngược lại là chú Lý nhìn Khúc Thiên một hồi lâu, sau đó cười cười với Khúc Thiên, không nói lời nào.

Chú Lý dẫn Lương Canh xem phòng khách nói một tràng dài, sau đó lại đi về phòng bếp, cũng nói một tràng dài.

Tôi nôn nóng nhìn về phía bọn họ, lo lắng bọn họ có phát hiện ra Kim Tử Linh Từ không. Lúc này phòng khách chỉ còn lại tôi cùng Khúc Thiên, Khúc Thiên cũng không khách khí mà bắt đầu lục tìm.

“Rốt cuộc mọi người đang tìm gì thế?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Anh ấy không nói gì, tiếp tục tìm. Kim Tử không biết là từ đâu ra, ve vẩy đồ vật trong tay, ý tứ muốn nói hãy lui lại. Sau đó Khúc Thiên kéo tay tôi đi ra bên ngoài. Ra khỏi ngôi nhà, Kim Tử liền nói: “Phải chờ Linh Từ, nó bị kẹt ở trong thư phòng. Có điều là chú Lý ở trong đó, hẳn chú Lý sẽ không hại Linh Từ.”

Khúc Thiên liền chỉ sang ngôi nhà bên kia, nói: “Vào nhà Khúc Thiên chờ đi, như vậy cũng sẽ không bị mọi người nghi ngờ.”

Ba người chúng tôi đi về phía nhà Khúc Thiên, cũng chỉ cách chừng hai mươi mét thôi. Khi Khúc Thiên đang dùng chìa khóa mở cửa, Linh Từ đã chuẩn được khỏi ngôi nhà bên kia, đang chạy về phía chúng tôi.

Nhà Khúc Thiên không có người, xem qua ngôi nhà thì ít nhất đã vài ngày không có ai ở. Để cho chắc chắn an toàn, Khúc Thiên liền gọi điện thoại cho mẹ, xác nhận hai vợ chồng bọn họ đi du lịch cùng cơ quan, còn phải hai ngày nữa mới về.

Như vậy chúng tôi yên tâm được một ít.

Đi đến phòng Khúc Thiên, đóng cửa lại, sau đó Kim Tử lấy từ trong túi ra một cuốn sách rất cũ kỹ rách nát, nhỏ giọng nói: “Gia phả Sầm gia.”

Khúc Thiên lập tức nhũn mày: “Không phải các người nói cái này ở chỗ Sầm Vũ Hoa sao?”

“Lần trước là Sầm Vũ Hoa lấy đi, nhưng tại sao lại ở nhà Lương Canh thì bọn tôi không biết mà.” Kim Tử tức giận đáp lời.

Khúc Thiên sờ lên cuốn gia phả kia, tôi ở bên cạnh anh ấy, có thể thấy được hai tay anh ấy đang run rẩy. Linh Từ nói: “Gia phả ở chỗ này chứng tỏ sau những chuyện kia xảy ra hẳn đã đi tìm Sầm Vũ Hoa. Ít nhất là ngầm đi tìm.”

- - -

Sant: Hẹn mọi người thứ 2 nha <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Kim Tử nói: “Hay là hẳn trộm được? Dù sao cái này có ở nhà hẳn đã chứng tỏ hẳn luôn có chú ý, không thì hẳn cũng không cần cuốn gia phả để làm gì, cuốn gia phả này cũng không có quá nhiều thông tin có thể dùng được.”

Khúc Thiên rất cẩn thận lật xem cuốn gia phả, nói: “Bí mật theo dõi ông ta, người móc nối với ông ta hẳn chính là người đã lấy gia phả.”

Kim Tử hỏi: “Còn tìm được gì không?”

“Em không.” Linh Từ đáp.

“Chúng em cũng không.” Tôi trả lời.

Khúc Thiên không nói gì, mắt vẫn luôn nhìn cuốn gia phả trong tay. Đợi một hồi lâu anh mới khép cuốn gia phả lại, nói: “Điều Long Đại Lương bị người ta đưa ra khỏi Sầm gia thôn, chia làm nhiều phần. Cũng không biết mục đích để làm gì.”

Anh ấy vừa nói xong thì chuông điện thoại Linh Từ vang lên. Là chú Lý gọi điện thoại tới, nói là gọi chúng tôi qua cùng đi ăn cơm. Cũng hỏi Linh Từ, hỏi có phải Khúc Thiên cũng đang ở đó không, nói là cha mẹ Khúc Thiên không có ở nhà, Lương Canh bảo Khúc Thiên cũng qua ăn cơm cùng.

Thầy phong thủy ăn cơm chưa bao giờ khách khí, tôi cùng Khúc Thiên cũng cùng nhau đi qua.

Địa điểm ăn cơm chính là tiệm cơm lần trước, Lương Canh đặt một bàn lớn, có lẽ là ghép hai bàn lại. Mấy người chúng tôi quen nhau tự nhiên ngồi ở cạnh nhau, phía bên kia là có Lương Canh, vợ của Lương Canh, còn có cả cậu con trai không nên thân của ông ta.

Lương Canh kính chú Lý trước, nhận sự chỉ bảo phương pháp hóa giải. Chú lý nói hung quang vào ban đêm chiếu tới, nên làm thêm mức màn, cần làm

màn chắc chắn một chút, khi không có việc gì thì buông màn. Còn thương sát kia, đơn giản chỉ cần dùng một cái gương chắn lại. Nếu cẩn thận hơn một chút thì làm một bồn hoa hình tròn chắn giữa ngôi nhà và con đường, quanh bồn hoa hình tròn tạo thành một con đường nhỏ, như vậy sát khí đi tới cũng sẽ đi theo con đường nhỏ quanh bồn hoa này mà quay ngược trở lại.

Chú Lý uống rượu vào, cao hứng nói: “Nếu không thì phần sau nhà đối diện với con đường kia làm một suối phun. Cách cục đó vừa lúc là song tinh đảo hướng, có một suối phun nhỏ, sát khí đi qua nước sẽ biến thành tài vận.”

Lương Canh không hồ là lãnh đạo, lập tức liền vui vẻ nói, ngày mai ông ta sẽ tìm người làm suối phun.

Vừa ăn cơm vừa trò chuyện, con trai của Lương Canh là Lương Dật cũng trò chuyện với Khúc Thiên. Tôi thấy Khúc Thiên cũng không nói nhiều, chỉ âm ừ đáp lời vài tiếng, tỏ vẻ rất nghiêm túc muốn nghe chú Lý nói.

Tôi biết, lý do là Khúc Thiên cùng Lương Dật chắc chắn là quen biết nhau, thậm chí có khả năng là rất thân. Hiện tại Sầm Tô Hằng mà nói nhiều sẽ dễ bị lộ sơ hở.

Có điều cứ như vậy hoài, Lương Dật nói: “Hừ, Khúc Thiên, tại sao cậu lại thay đổi nhiều như vậy, bây giờ chẳng nói nổi vài câu. Nay, tôi nói với cậu đây, cậu phải nói chuyện nhiều hơn, có suy nghĩ gì trong lòng thì cứ nói ra, không thì sẽ phát điên. Giống như cô bạn Đồng Đồng lớp tôi, bình thường không nói gì cả, hiện tại sinh bệnh phát điên rồi.”

Khúc Thiên bị lời nói của anh ta hấp dẫn, liền hỏi: “Điên rồi? Sao lại bị điên?”

Kỳ thật ở trong phong thủy, có rất nhiều bệnh về tinh thần là có thể dùng phong thủy để giải thích.

“Còn không phải trong nhà không có tiền, thành tích lại không tốt, đã vậy còn muốn thi Thanh Hoa Bắc Đại gì gì, thi không đỗ liền điên rồi.”

“Bây giờ cô ấy ở nhà hay ở bệnh viện?” Tôi hỏi.

Nhưng Lương Dật chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, không nói chuyện với tôi. Tôi đoán đây là khinh thường không muốn nói chuyện với tôi. Có điều Khúc Thiên cũng lập tức hỏi: “Vậy cô ấy đang ở nhà hay ở bệnh viện?”

“Ở nhà, không có tiền khám bệnh nên chỉ ở nhà. Cô ta rất xinh đẹp. Hi hi, hôm nào đó tìm một cơ hội, có thể lấy cớ là bạn học tới thăm sức khỏe. Ha ha...”

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, loại người này phải gọi là cận bã.

Bữa cơm gần kết thúc, Khúc Thiên lần đầu tiên chủ động nói chuyện cùng Lương Dật.

Anh ấy hỏi: “Cô bạn học của cậu đang ở đâu?”

“A ha, cậu cũng muốn sao?” Lương Dật không có ý tốt liếc nhìn tôi, sau đó lấy điện thoại ra nói: “Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cậu.”

Sau khi từ biệt bọn họ, tôi cùng Khúc Thiên đi về trước. Khi tôi ra tới cửa vừa lúc thấy Kim Từ đi từ toilet ra. Cô ấy giữ chặt tay tôi, nói thầm vào tai tôi: “Đã làm chưa? Làm với quý có cảm giác gì? Đúng rồi, chị muốn tìm hiểu xem có thể mang thai không? Phải tránh thai như thế nào?”

Mặt tôi nóng lên, đẩy cô ấy ra nói: “Không, chưa làm gì cả.”

“Sao có thể được? Sầm Tô Hằng dù sao cũng mới hai mươi mấy, hơn nữa lại là một quý bị phong bế nhiều năm như vậy, có vợ mình ở trước mặt lại không làm gì sao?”

Tôi không đề ý tới cô ấy, chạy theo đuổi kịp Khúc Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2

Trên xe, Khúc Thiên lại hỏi: “Kim Từ nói gì với em thế? Có phải cô ấy có manh mối gì không?”

Tôi thất dây an toàn, cúi đầu không trả lời.

“Sốt sao? Mặt lại đỏ như vậy?” Anh ấy đuổi tay qua đặt lên trán tôi.

“A?” Tôi cũng cảm thấy mặt mình rất nóng, có điều không phải là bị sốt. Nhưng khi hơi lạnh của Khúc Thiên chạm vào tôi, tôi lại thấy thật thoải mái, liền

mỉm cười với anh ấy.

“Đây không phải là bị sốt phải không?”

Tôi vội vàng gật gật đầu, do dự một chút rồi nói: “Khúc Thiên, ngày mai em muốn đi...”

“Anh không phải Khúc thiên.” Anh ấy vừa khởi động xe vừa nói. Không tức giận nhưng tôi lại có thể cảm nhận được anh ấy khó chịu. Tôi mới nhớ tới ngày đó ở tòa nhà kia, anh ấy nói tôi chỉ quan tâm tới thân thể Khúc Thiên.

Tôi dừng một chút, mới nói: “Sầm Tô Hàng, ngày mai em muốn tới trường hoàn thành tác phẩm. Nếu không có chuyện gì thì...”

“Tối ngày mai đi cùng anh tới nhà cô gái kia một chút xem sao.”

Kỳ thật tôi định nói, buổi tối không muốn ra ngoài, bà đi tới, tôi chỉ muốn đi ngủ sớm một chút. Tôi là người làm chứng, một chút tự do này cũng không có sao? Tôi hít sâu một cái, lấy hết can đảm nói: “Tối mai em không muốn đi đâu cả, em chỉ muốn ở nhà ngủ.”

Khúc Thiên nhìn tôi ngạc nhiên, có chiếc xe đi qua chiếu đèn vào mặt anh ấy, anh ấy hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì. Dù sao cũng là em không muốn đi. Nếu anh yêu cầu em đi để làm chứng...”

“Không đi thì không đi, bà đi tới thì ở nhà nghỉ ngơi. Dù sao chuyện bị nổi điên kia có hơn phân nửa là có liên quan tới phong thủy của ngôi nhà, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.”

Tôi giật mình nhìn anh ấy, một hồi lâu mới hỏi: “Sao anh lại biết được?”

Anh ấy nhìn tôi cười cười: “Khi đụng chạm anh cảm giác ẩm khí của em rất nhiều.”

Mặt tôi càng đỏ hơn, loại chuyện này ngày thường cũng chỉ dám nói với Đàm Thiên, vậy mà hiện tại... bị một người đàn ông nói thẳng ra, tôi thật hẳn không thể tìm được cái khe đất để chui xuống.

Anh ấy cũng thấy tôi ngại ngùng, nhẹ nhàng cười: “Có gì mà phải ngại, không phải phụ nữ đều như vậy sao? Trước kia Tiểu Mai...”

Anh ấy đột nhiên ngừng nói, nhưng tôi nghe cũng hiểu được ý tứ. Tiểu Mai hẳn chính là bạn gái của anh ấy. Tôi không hỏi nhiều, bởi vì anh ấy từng nói anh ấy đã phải ăn trái tim người con gái mình yêu nhất. Có lẽ đó chính là Tiểu Mai, lúc này tôi hỏi càng không thích hợp.

Về đến nhà, Khúc Thiên đi tắm trước, tôi thấy anh ấy rất trịnh trọng đặt quyển gia phả cũ kỹ rách nát kia lên trên giường, lòng lại nổi lên hiếu kỳ. Trong gia phả này liệu có tên của anh ấy không? Gia đình anh ấy là như thế nào?

Tôi nghe thấy tiếng nước, do dự một chút rồi đi vào phòng anh ấy. Dù sao không phải chỉ là gia phả thôi sao? Hình như Kim Tử Linh Tử cũng đã xem qua.

Phòng kia, ngày thường tôi chỉ đứng ở cửa, không vào bên trong. Sau khi đi vào phòng tôi liền thấy trong không khí có một mùi hương rất đặc biệt. Mùi thơm này trên người Khúc Thiên cũng có, hẳn là mùi của viên ngọc châu định thi của ba tôi.

Giường Khúc Thiên rất lớn, Khúc Thiên ngày xưa hẳn là một người thích hưởng thụ, không nhưng thuê nhà rất tốt mà giường trong phòng còn là loại giường lớn sang trọng này. Trước giường còn có thảm, laptop đặt ở trên bàn đọc sách. Phòng này so với phòng tôi chỉ có một chiếc giường nhỏ, thật keo kiệt.

Tôi cời giấy, ngồi xuống thảm, cẩn thận lật cuốn gia phả kia. Đối với cách ghi chép trong gia phả này tôi không rõ lắm, xem một hồi mới hiểu được ai là cha mẹ ai là con cái gì đó.

Lật từng trang từng trang, thật vất vả mới tìm được cái tên Sầm Tô Hàng. Tôi cứ lẩm bẩm trong nhắc trong miệng: “Sầm Tô Hàng, Sầm Tô Hàng.”

Có lẽ tôi quá tập trung vào cuốn gia phả, quên mất thời gian trôi đi. Tiếng nước bên ngoài đã sớm không còn.

“Sầm Tô Hàng, a, là con trưởng. Sinh từ năm năm mươi mấy, thật là đã hơn sáu mươi tuổi. Vợ?” Tôi kinh ngạc kêu lên. Ở bên cạnh tên Sầm Tô Hàng có một chữ “Vợ”.

“Nghiên cứu được gì rồi?” Giọng này truyền đến từ phía sau tôi. Không phải giọng của Khúc Thiên, mà là Sầm Tô Hàng!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Tôi hơi kinh ngạc, quay đầu lại nhìn anh ấy, có chút chột dạ. Nhưng dù tôi đang chột dạ, tim đang đập thình thịch nhưng tôi vẫn mạnh miệng không xin lỗi, ngược lại còn nói: “Anh đã từng kết hôn à? Trên đây có viết vợ của anh. Sầm Mai? Cùng thôn? Hay là kết hôn họ hàng gần? Vậy sao trước kia anh còn nói với em rằng anh chưa từng kết hôn? Anh có từng kết hôn thì em cũng không thể làm gì được, sao anh phải nói dối?”

Sầm Tô Hàng đi tới, khép lại cuốn gia phả, nói: “Bọn anh lớn lên cùng nhau từ nhỏ trong thôn. Anh là thuần âm mệnh, cô ấy là thuần dương mệnh, sau khi mười tám tuổi thì ông nội viết vào gia phả. Nhưng khi đó ba mươi tuổi mới có thể kết hôn, bọn anh chưa đăng ký.”

“Vậy... cũng viết vào gia phả mà. Đây cũng coi là vợ anh rồi.”

Sầm Tô Hàng nhìn tôi, ánh mắt có chút khác lạ cứ nhìn tôi. Nhìn đến mức khiến tôi chột dạ: “Nhìn cái gì mà nhìn! Sau này đừng có nói em nghe cho Khúc Thiên nữa, không phải anh cũng nghĩ tới Sầm Mai của anh sao? Vậy là chúng ta huê nhau. Sau này đừng ai động vào ai thì tốt. Dù sao anh cũng còn một người vợ đang chờ anh ở dưới.”

Tôi nói xong liền đứng dậy, muốn trở về phòng của tôi. Nhưng tay tôi lại bị Sầm Tô Hàng giữ lấy, nói: “Không tìm thấy cô ấy. Ở dưới không có, cô ấy cũng không sống sót, không biết cô ấy đã đi đâu. Ký ức cuối cùng của anh về cô ấy chính là anh phải uống máu lấy từ tim cô ấy, mà lúc đó cô ấy đã không còn linh hồn.”

“Cái đó... cái đó... có liên quan gì tới em?” Tôi tránh tay anh ấy, chạy về phòng mình rồi đóng cửa lại. Đến khi tôi bình tĩnh lại rồi mới nhận ra vừa rồi mình có bao nhiêu quá đáng. Anh ấy vừa có được cuốn gia phả, hẳn tâm tình anh ấy không tốt. Vậy mà ngày lúc này tôi còn đề cập với anh ấy về Sầm Mai. Mà Sầm Mai có lẽ là nỗi đau sâu nhất của Sầm Tô Hàng, vừa rồi khi nhắc đến Sầm Mai anh ấy không hề giống như bình thường.

Có thống khổ, có sợ hãi, cũng có hối lỗi...

Tôi do dự một chút, rồi vẫn quyết định đi tới nói lời xin lỗi. Mở cửa phòng, tôi lần nữa bị dọa sợ hãi, bởi vì anh ấy đang đứng trước cửa phòng tôi.

“Ách...” Tôi giật mình, điều chỉnh lại tâm tình, nói: “Vừa rồi, em xin lỗi, em không nên nói những lời đó. Chuyện nhà anh đã trôi qua nhiều năm như vậy, mong anh nén đau buồn.”

Anh ấy không nói gì, cứ như vậy nhìn tôi khiến tôi càng xấu hổ. Tôi biết người này, không, là quỷ này đôi khi không thích nói chuyện. Nhưng ở thời điểm này, nói một câu có sao đâu.

Nhìn bộ dáng của anh ấy, tôi nóng nảy: “Em đã xin lỗi rồi, anh cũng nói một lời chứ. Nếu không anh còn muốn thế nào? Anh muốn thế nào mới được? Lúc này em muốn trở lại cuộc sống trước kia, không muốn làm nhân chứng cho anh nữa. Nhưng muốn vậy có ích sao?”

Anh ấy vẫn không nói lời nào, vẫn nhìn tôi như vậy. Tôi nói xong cái này liền thấy ảm ức, càng nghĩ càng ảm ức, hốc mắt bắt đầu đỏ. Trước kia tôi không dám nói với anh ấy, lúc này phải nhân lúc đang khóc nói luôn.

“Dù sao em cũng chỉ là công cụ của anh, dù sao em cũng chỉ như chứng minh thư của anh. Là chứng minh thì mất rồi cùng lắm sẽ làm lại cái khác là được đúng không? Em chỉ là công cụ thôi, như vậy về sau anh đừng nói chuyện của anh với em. Anh có vợ hay không cũng không liên quan tới em... Hức hức...”

Tôi thừa nhận, có đôi khi tôi rất yếu đuối, rất ngốc. Chuyện này có gì mà phải khóc. Nhưng cảm thấy ảm ức, nước mắt cứ như vậy rơi xuống không kim được.

Trước khi gặp Sầm Tô Hàng, suốt bốn năm đại học tôi cũng từng phải chịu ảm ức, nhưng đối mặt với những ảm ức đó tôi cùng nắm chi đũa mà thôi, cũng không óa khóc như này. Cảm giác gần đây ở trước mặt Sầm Tô Hàng tôi càng ngày càng yếu đuối.

Một bàn tay mát lạnh dừng mảnh ôm tôi vào ngực, để mặc nước mắt nước mũi lem lên áo anh ấy.

Tôi biết là Sầm Tô Hàng. Nhưng anh ấy vẫn không nói lời nào, tôi cứ vậy óa khóc nước nỏ, ra sức lau nước mắt vào áo anh ấy. Dù sao khóc được sẽ khiến người dễ chịu hơn nhiều.

Tôi cũng nghe thấy tiếng thở dài của anh ấy trên đầu tôi.

Ngày hôm sau, tôi mang theo đôi mắt sưng đỏ đi học. Nhưng thật không khéo, Đàm Thiên cũng tới trường, bảo tôi cùng cô ấy tới thư viện mượn mấy quyển sách. Vốn tôi định ở nhà ngủ một giấc cho thoải mái, nhưng cô ấy thật vất vả mới quay lại trường một chuyến, tôi là bạn thân đương nhiên muốn gặp cô ấy.

Khi cô ấy thấy mắt của tôi, câu đầu tiên chính là: “Khúc Thiên khiến cậu khóc à?”

Tôi lắc đầu, lại gật gật đầu.

Tối qua khi tôi khóc, Khúc Thiên vẫn chỉ là một thân xác nằm trên sofa trong phòng khách. Chọc tôi khóc là quỷ khác.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40-2

Khi vào thư viện, Đàm Thiên còn nói nhỏ với tôi: “Tớ tưởng với tính cách của cậu, cả đời này cũng sẽ không khóc vì đàn ông. Trước kia thấy cậu thật mạnh mẽ, chuyện gì cũng không để bụng, sao bây giờ dính vào yêu đương lại thành như thế nào. Trong nháy mắt đã thành cô gái yếu đuối!”

“Đồ khỉ!” Tôi nhẹ nhàng đẩy cô ấy một cái, “Cũng không có gì, chỉ là tớ thấy mình có chút... Ha ha, cảm thấy mình có chút... ài...”

“Đây là biểu hiện bình thường của tình yêu. Rất nhiều cô gái đều như vậy. Trước mặt người khác thì rất mạnh mẽ, ở trước mặt người đàn ông mình thích thì có thể bởi vì một chút việc nhỏ cũng khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ. Không sao cả, đây là biểu hiện của chân ái.”

Tay tôi cầm thẻ thư viện, đơ người đứng trước cửa thư viện. Vừa rồi Đàm Thiên nói, đây là biểu hiện của tình yêu? Tôi yêu ai? Sầm Tổ Hàng? Hay là Khúc Thiên? Mẹ nó, tôi chỉ âm ức mà khóc để phát tiết cảm xúc mà thôi. Nếu chuyện này mà liên quan tới tình yêu, như vậy tôi có lẽ cũng là một kẻ biến thái. Sầm Tổ Hàng là một quý không thể khác được, còn Khúc Thiên chỉ là một thân xác, mặc kệ là ai tôi cũng không thể yêu được. Quá điên rồi rồi.

Đàm Thiên đẩy đẩy tôi: “Ngây ngốc gì thế? Đưa thẻ đi kia!”

Một ngày trời tôi coi như phát ngốc ngồi cùng Đàm Thiên ở thư viện, tôi cứ tự hỏi tôi yêu ai. Tôi cũng không phải là thiếu nữ, đầu óc ngéch đến mức cái gì cũng không hiểu.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ những chuyện xảy ra gần đây, tôi thật sự cảm thấy giữa tôi và Sầm Tổ Hàng có sự thay đổi rất vi diệu. Có lẽ chưa đến mức gọi là yêu, nhưng ít nhất hiện tại tôi đã chấp nhận anh ấy ở bên tôi dù là quý, tuy rằng anh ấy cũng có lúc rất đáng sợ nhưng cũng có lúc rất dịu dàng.

Như tối hôm qua, tôi khóc như vậy mà anh ấy không nói câu nào, chỉ ôm tôi, để cho tôi khóc. Khóc xong rồi cái gì cũng không nói, tôi đi tắm rửa rồi ngủ. Giống như tôi hẳn nên nói gì đó với anh ấy mới phải. Ví như, xin lỗi đã khiến quần áo anh bẩn, hoặc em chán ghét anh linh tính. Nhưng khóc xong là xong rồi, giống như mọi chuyện là đương nhiên vậy.

Khi tôi còn đang tự mình ngẫm nghĩ, Đàm Thiên dùng bút trong tay cô ấy chọc chọc vào tay của tôi, nhỏ giọng nói: “Có người gọi cậu kia.”

Lúc này tôi mới phát hiện, ở bên cạnh tôi có một cô gái đang đứng. Nhìn dáng vẻ có lẽ là năm nhất, bên cạnh cô ấy còn có một cô gái khác. Cô gái nhỏ giọng nói: “Chị à, có thể đi ra ngoài nói chuyện được không?”

Nơi này dù sao cũng là thư viện, tôi gật đầu, đi theo cô ấy ra khỏi thư viện, trong lòng còn đang lục lại trí nhớ. Cô gái này tôi chưa từng gặp qua, hẳn không phải là trong khoa tôi, vậy cô ấy tìm tôi có chuyện gì được?

Ra khỏi thư viện, chúng tôi đứng ở hành lang sau cánh cửa, nơi đó có rất ít người qua lại, nói chuyện cũng sẽ kín đáo một chút.

Cô gái mở lời trước: “Hiện giờ chị ở chung với Khúc Thiên à?”

Em gái này cũng thật lớn mật. Có điều chuyện này cũng đã xảy ra một lần, có lẽ toàn bộ sinh viên trong trường đều đã biết, nếu tôi phủ nhận thì chính là làm kiêu. Tôi hơi mỉm cười, nói: “Có việc à?”

“Em nghe Đậu Đậu nói, lần trước phòng cô ấy chính là do Khúc Thiên xem. Em... em cùng bạn trai cũng thuê phòng ở tiểu khu kia, nhưng phòng em cũng không sạch sẽ như phòng kia. Bọn em muốn nhờ Khúc Thiên tới xem giúp. Chị à, bọn em biết là phải có phong bao lì xì, nhưng chúng em vừa trả một năm tiền thuê nhà, có thể bớt cho bọn em một chút được không?”

Hóa ra tìm tôi để nhờ Khúc Thiên tới xem phòng. Cũng phải, từ khi Sầm Tổ Hàng thành Khúc Thiên, thời gian anh ấy đến trường rất ít, không có mấy người có thể liên lạc với anh ấy được. Dù sao là cùng một tiểu khu, tôi cũng gật đầu đồng ý. Sau khi trao đổi số điện thoại với em gái kia, tôi nói khi nào Khúc Thiên có thời gian sẽ đến xem giúp.

Tôi cũng không dám nói tôi tự mình đi xem, những gì tôi học được cơ bản là chưa đủ để dùng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Buổi tối về đến nhà, Khúc Thiên vẫn không có ở nhà. Nghĩ tới những lời tối hôm qua, còn có vấn đề tương đối nghiêm túc ở thư viện hôm nay, tôi vẫn có chút ngượng ngùng không biết nên nói thế nào với anh ấy.

Nghĩ lại thấy hối hận, tại sao tôi lại phải đồng ý với em gái kia? Nhưng đã đồng ý thì cũng đồng ý rồi, căng da đầu cũng phải đi làm.

Hơn 7 giờ tối, em gái kia gọi điện thoại tới thúc giục tôi có thể tới xem giúp được không, bọn họ rất sợ hãi mỗi khi tôi đến.

Tôi do dự một chút, rồi gọi điện thoại cho Khúc Thiên. Nhưng điện thoại anh ấy đã tắt máy.

Nghĩ một chút, tôi nhắn tin cho anh ấy, sau đó cầm theo đồ đi tới nhà của em gái kia. Nghĩ tới, người ta đã ở trong đó được vài ngày vẫn còn khỏe mạnh, tôi đi thì sao có thể có chuyện gì được?

Gõ cửa nhà em gái kia. Nhà cô ấy, vừa thấy là biết vừa mới chuyển đến, so với tôi và Khúc Thiên ở bên kia thì còn rất sơ sài. Thậm chí có nhiều đồ vẫn đặt trên mặt đất, chưa mở ra. Nhà bên này so với chúng tôi cũng nhỏ hơn, chỉ là một căn một phòng ngủ, một khách, một bếp đơn giản. Lại còn ở tầng cao nhất, sẽ tương đối nóng. Từ mùi vị của không khí có thể biết, phòng này đã rất lâu không có người ở.

Tôi hỏi: “Các em thuê chỗ này bao nhiêu tiền?”

Nhà Khúc Thiên thuê bên kia rất tiện nghi, là một căn hai ngủ một khách, thông thường những nhà như vậy thì sẽ là hai cặp yêu nhau cùng thuê, như vậy bốn người gánh vác tiền thuê nhà sẽ đỡ một ít. Nhưng Khúc Thiên lại chỉ thuê một mình, xem giường của anh ta cũng biết anh ta là người dạng gì.

Còn hiện tại, bí mật của Sầm Tổ Hàng không thể cho người khác biết, vì thế người ra vào căn nhà kia lại càng phải không ché.

Em gái cúi đầu, do dự một hồi mới nói: “Là hai trăm một tháng. Nói là nhà cũ đã lâu không có người ở, cho nên bớt cho bọn em một chút.”

Tôi quan sát một lượt, nhà này cũng không phải ốc tù, phòng khách có ban công lớn, phòng ngủ có cửa sổ. Đo đạc sơn hướng trên la bàn, tôi cũng không thấy có điều gì không ổn. Nhà này với nhà chúng tôi ở bên kia là song song, sơn hướng đều giống nhau. Thật sự không thấy được có vấn đề gì.

Tôi lại hỏi: “Bọn em nói có quý, có dấu hiệu gì sao?”

“Là mỗi buổi tối khi bọn em ngủ, cả hai bọn em đều gặp một giấc mộng. Mơ thấy một ông già nói, nơi này ông ấy đã vào ở trước, bảo bọn em dọn ra ngoài ở.”

Tôi nghe xong, đầu tiên nghĩ đến có mộ dưới đất. Nhưng đây là hơn mười tầng, cho dù có mộ ở dưới đất thì ông già kia cũng phải tìm những người ở tầng thấp mới đúng.

Nhìn lại kim trên la bàn, không có bất kỳ điểm dị thường nào. Khi tôi đang nhủ vậy, đột nhiên kim la bàn lay động kịch liệt.

Tôi kinh dị, la bàn trượt khỏi tay suýt chút nữa không giữ lại được. Thật sự có điều gì sao? Tôi phải làm sao bây giờ?

Trái tim tôi đập thành thịch. Hai giây kinh hoàng khiến tôi có cảm giác trái tim đã vọt ra khỏi lồng ngực. Sau hai giây, điện thoại di động của tôi vang lên tiếng chuông.

Hóa ra bởi vì có tín hiệu điện thoại gọi đến đã sinh ra từ trường làm nhiễu la bàn. Tôi vội vàng lấy điện thoại ra, nhìn thông tin hiển thị báo là Khúc Thiên gọi đến. Định thần lại, tôi bấm nút nghe.

“A lô!”

“Ừ, đang ở đâu?”

“Ở tòa 4, khu 2, tầng cao nhất.”

“Một mình đi làm gì? Anh đến ngay đây!” Giọng anh ấy có chút vội vàng, sau đó tắt điện thoại.

Giọng anh ấy có vẻ không tốt, nhưng vừa bị hoảng sợ một trận, tôi cũng không để ý tới, chỉ hy vọng anh ấy nhanh chóng có mặt. Có điều anh ấy không nên nhanh như vậy, từ khi tôi ngắt cuộc gọi đến khi anh ấy xuất hiện cũng chỉ sáu bảy giây, đây tuyệt đối không phải là tốc độ của nhân loại.

May mà em gái kia đã sợ đến không còn sáng suốt, so với tôi xem ra còn nhát gan hơn, cho nên không phát hiện ra điểm đáng ngờ này.

Khúc Thiên đi vào, trừng mắt nhìn tôi một cái, sau đó nói: “Sau này không làm thế nữa!”

Tôi rút cổ, không dám cãi lại.

Rất cuộc ở đây có người ngoài, chúng tôi nói quá nhiều sẽ dễ lộ bí mật của chúng tôi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-2

Khúc Thiên đi xem xét căn nhà một hồi, tôi cũng đi phía sau anh ấy, đem những gì tôi biết nói lại một lần. Sau đó đứng ở cửa phòng bếp, hỏi: “Bọn em không nấu ăn à?”

Em gái kia gật đầu: “Bọn em đều ăn ở nhà ăn trong trường cho tiện, về nhà không muốn phiền thêm.”

“Một ngôi nhà có quý ẩm cơ bản nhất chính là Môn thần, Táo thần không đi làm. Bếp này không dùng, lại là một nhà để không đã nhiều năm rồi, nói không chừng chỉ là quý ở nhờ. Hẳn cũng không biết hai người là chủ nhân mới của nơi này nên mới dám nói nhà này hẳn vào ở trước. Trước khi vào phải lên tiếng chào hỏi trước, nếu không có ân oán gì đặc biệt với nơi này thì quý đều sẽ rời đi.”

“Chào... chào hỏi? Chào hỏi quý như thế nào?” Em gái kia sợ hãi hỏi tới.

“Thỉnh Môn thần, thỉnh Táo thần là hẳn biết nơi này sắp có chủ nhân mới. Ngày mai đi mua giấy đỏ, cắt thành các hình vuông dán ở cửa nhà. Sau đó dán thêm ở trên khung cửa chính. Ở góc cửa hãy thấp ba nén hương. Bệ bếp này lau dọn lại cho sạch sẽ, cũng dán lên một tấm giấy đỏ. Nếu không thì ra đường mua thần vị Táo quân gì gì đó, cũng dâng hương. Nhanh chóng mua cái bếp đi, dù không nấu cơm thì thỉnh thoảng cũng đun nước sôi mà dùng.”

Em gái kia ở bên cạnh gật gật đầu, cố gắng ghi nhớ những việc phải làm. Còn Khúc Thiên lại có chút sốt ruột kéo tôi rời khỏi đây. Trước khi rời đi còn căn dặn, nếu thỉnh Táo thần mà vẫn không được thì gọi cho anh ấy.

Khúc Thiên kéo tôi ra khỏi tòa nhà kia, tôi liền giằng tay ra khỏi tay anh ấy: “Anh làm gì thế? Em gái kia có vẻ còn có chuyện muốn nói với chúng ta, anh đã kéo em đi rồi!”

“Linh Tử bọn họ bị theo dõi, đi kiểm tra nhà của chúng ta xem bọn chúng có tìm được chỗ chúng ta ở không.”

Tôi từng sốt một chút, Linh Tử? Chuyện kia nếu thật sự tính ra thì cũng không liên quan tới bọn họ nhiều lắm, nhưng mỗi lần đều là bọn họ chịu phiền phức trước. Trở về nhà của chúng tôi, Khúc Thiên nói ngay: “Tìm trong phòng em, có bất kỳ đồ vật nào khả nghi đều lấy ra đây cho anh xem. Chủ yếu là chim hay hình người được gấp bằng giấy gì đó. Có lẽ là do Ngụy Hoa ra tay. Hẳn đã khôi phục được thần chí, thậm chí đã kết nối được với đầu mối bên trên.”

“Vậy...”

“Về phòng em tìm trước đi, xem có cái gì không rồi nói sau.” Giọng anh ấy rất kiên định, đây là ra lệnh, mà tôi trong việc này quả thật cũng đã quen làm theo sự chỉ huy của anh ấy, cho nên tôi đi vào phòng tôi.

Ngôi nhà này có hai phòng, phòng tôi ở chỉ là một phòng nhỏ được xây thêm mà thôi. So với phòng của anh ấy thì nhỏ hơn, cũng sơ sài hơn. Trong phòng ngoài một chiếc giường trúc nhỏ thì chỉ còn một thùng đồ lúc trước tôi mang tới, còn đâu không có gì khác. Tôi lật tất cả mọi thứ kiểm tra cũng chỉ mất chừng mười phút.

Tôi kiểm tra bên này xong, đi ra thì thấy Khúc Thiên cũng đang rất nghiêm túc kiểm tra phòng của mình. Thấy tôi đứng ở cửa liền nói: “Vào tìm giúp anh đi. Kiểm tra tất cả một lần. Nếu thật sự không có thì anh sẽ làm thuật pháp, dùng đạo pháp phong nơi này lại. Như vậy các đạo pháp hay đồ vật quý quái nào muốn tiến vào đều không được. Nếu mạnh mẽ tiến vào thì anh cũng sẽ cảm nhận được.”

Tôi gật gật đầu, vào phòng anh ấy cùng nhau tìm kiếm. Dù sao đây cũng là nơi mình ở, chúng tôi cũng sẽ không thật sự lật tung lên như lũ quý vào thôn làng càn quét. Khi tôi mở ngăn kéo bàn máy tính thì thấy được toàn bộ trong ngăn kéo là... bao cao su, rất nhiều loại khác nhau, rất nhiều hãng khác nhau, rất nhiều kiểu dáng khác nhau.

Tôi từng sốt một chút, Khúc Thiên đang tìm trong tủ quần áo ở bên cạnh thấy tôi không bình thường liền nhòm qua, nói: “Đồ của Khúc Thiên, bỏ đi. Dù sao cũng không dùng được.”

Thứ này... muốn bỏ cũng không phải là tôi bỏ. Tôi đóng ngăn kéo, tiếp tục tìm kiếm.

Sau khi tìm kiếm ở mọi nơi, xác định nơi này không chịu bất kỳ sự theo dõi nào, Khúc Thiên liền đi tắm rửa trước, bảo tôi xếp lại chút đồ vật. Tôi lúc đầu còn khó hiểu, sau đó mới thấy được dụng ý của anh ấy. Anh ấy trước tiên đem thân thể Khúc Thiên tắm rửa sạch sẽ, sau đó đặt Khúc Thiên ở ghế sofa trong phòng khách, dùng thân phận Sầm Tổ Hàng đều lẳng không về bữa trên mỗi cánh cửa sổ.

Sau khi thấy anh ấy làm xong việc, tôi nói tôi muốn đi tắm. Chờ tôi tắm xong, vừa ra khỏi cửa nhà tắm thì thấy được Sầm Tổ Hàng đang dựa bên cạnh cửa, thấy tôi ra liền nói: “Anh đổi ý rồi. Phòng kia của em không dùng nữa, làm một cái bẫy, dụ đối phương xuất hiện. Xuất hiện hẳn là Ngụy Hoa, nói không chừng chúng ta lại gặp may, kẻ xuất hiện chính là kẻ đứng sau thao túng Ngụy Hoa.”

“Vậy em ngủ ở đâu?” Sở pha sao? Tôi nhìn về phía sở pha, thân thể Khúc Thiên vẫn như nằm ngủ trên đó.

“Ngủ với anh! Cũng không phải chưa ngủ cùng bao giờ.”

Sant: Dự là sắp có cảnh nóng.v. Hẹn các bạn ngày mai:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cái gì?... Tôi thầm kêu một tiếng.

Quả là ngủ cùng thì đã ngủ cùng, nhưng tôi vẫn cảm thấy lần này có điều gì đó thật đặc biệt. Tôi cúi đầu “vâng” một tiếng.

Hơn nửa hôm nay khi ở thư viện, Đàm Thiên nói, tôi đã có tình cảm với Khúc Thiên. Kỳ thật đó không phải là với Khúc Thiên, mà chính là với Sầm Tổ Hằng.

Tôi đi vòng qua anh ấy, khi chuẩn bị đi về phòng thì anh ấy đi theo ngay sau tôi. Có lẽ do tâm trạng nặng nề, tôi theo thói quen muốn về nằm trên chiếc giường trúc của mình. Nhưng khi tôi vừa đi qua cửa phòng của Sầm Tổ Hằng thì anh ấy kéo tôi lại: “Còn định đi đâu?”

Tôi sửng sốt một chút, mới quay lại phòng kia. Tôi dám nói, lúc này mặt tôi đã đỏ bừng. Điều này... thật không bình thường.

Anh ấy cũng không nói gì thêm mà đi vào giường nằm, nhắm hai mắt lại. Cảm giác giống như khi anh ấy ngủ trên giường của tôi vậy. Anh ấy nhắm mắt lại, tôi mà còn nói gì nữa thì có phải là làm kiêu không. Cho nên tôi cũng nằm xuống giường, chỉ là rất tự giác nằm cách xa anh ấy nhất có thể. Ai cũng không chạm vào ai, dù sao giường này rất lớn.

Ngủ như này, so với lúc trước anh ấy nằm trên chiếc giường nhỏ của tôi thì còn cách xa hơn.

Có lẽ là lâu lắm rồi tôi không ngủ trên giường lớn mềm mại như này, nếu so thì chiếc giường trúc nhỏ bé của tôi thật sự không thoải mái, vậy mà mấy buổi tối, Sầm Tổ Hằng lại sang bên kia ngủ với tôi. Không phải anh ấy yêu tôi chứ?

Nghĩ tới lời Đàm Thiên nói hôm nay, tôi quay qua nhìn người đang đưa lưng về phía mình, nhỏ giọng hỏi: “Sầm Tổ Hằng, anh... yêu em phải không?”

Sầm Tổ Hằng không nói gì, tôi biết anh ấy không ngủ. Trước tiên không nói tới quý có cần ngủ hay không, chỉ cần dựa vào thời gian anh ấy nằm xuống mới được có vài phút, cho dù muốn ngủ cũng không thể ngủ nhanh như vậy được.

“Này, không trả lời sao? Em chỉ muốn hỏi một chút thôi. Em biết hiện tại anh còn đang rất lo lắng cho Tiểu Mai của anh.”

Nhắc tới Tiểu Mai, anh ấy quay người lại, nhìn tôi, nói: “Yêu hay không yêu có khác nhau sao? Khi máu em dính trên chiếc hộp kia thì chúng ta đã bị cột vào với nhau rồi. Ở dương gian là, chờ em già, hay chết thì cũng thế. Yêu hay không yêu, cái gì cũng không thay đổi được.”

“À...” Hóa ra anh cũng không yêu em. Sau đó một câu tôi cũng không nói nữa, tôi không muốn khiến chính mình có vẻ đáng thương. Anh ấy không yêu thì không yêu đi, như vậy tôi tự yêu bản thân mình hơn một chút là được.

Xoay người, nhắm mắt lại. Nhưng trong lòng tôi vẫn hỗn loạn. Tôi đây là bị làm sao? Chẳng lẽ thật sự giống như Đàm Thiên nói, đã yêu quý này?

Ban đêm, tôi mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa ngủ. Trong tình huống như vậy thật sự không có cách nào ngủ ngon. Ngủ không được, người sẽ hay bị nóng bức. Tôi lật người qua lật người lại, thỉnh thoảng nhìn Sầm Tổ Hằng bên kia. Anh ấy vẫn không nhúc nhích. Là quý hay là người chết đều giống nhau a.

Nóng quá, tôi dựa theo ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, nhìn thấy trên tường có một đốm đỏ. Có điều hòa, điều khiển điều hòa đâu nhỉ? Nhớ tới vừa rồi giúp anh ấy tìm kiếm trong phòng, tôi có thấy điều khiển điều hòa ở đâu giường.

Tôi lần sờ vài cái, lấy ra điều khiển từ xa, bấm nút mở điều hòa lên. Điều hòa rất nhanh thổi ra gió lạnh, tôi sung sướng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhưng sao lại càng ngày càng lạnh? Nhiệt độ của cái điều hòa này không dừng lại sao?

Tôi rút rút cổ, duỗi tay lần sờ điều khiển ở đầu giường, muốn tắt điều hòa đi. Nhưng tôi lần sờ một lúc đầu thôi thấy điều khiển đâu. Bên tai truyền tới giọng của Sầm Tổ Hằng, nói: “Cút!”

Tôi có chút kinh ngạc, mở mắt ra thì thấy ở trước mặt tôi có một bà lão. Bà ta nằm trên mặt đất, đôi mắt đang nhìn chằm chằm tôi.

Tôi kinh hoảng kêu lên: “A!” Đồng thời hoảng loạn lui về phía sau. Toàn thân tôi tê dại, lui về phía sau lại cảm giác sau lưng đụng phải một hơi lạnh ôm

áp. Quá quen thuộc, tôi quay người nhào tới, kêu lên: “Có quý! Có quý! Bên kia kia! Bên kia có quý!”

Sầm Tổ Hàng đưa tay ôm chặt tôi, nói bên tai tôi: “Bình tĩnh, không sao đâu. Không có chuyện gì đâu!”

“Đừng lừa em, em thấy được. Em biết ở đó có quý. Một bà lão, một bà lão nằm trên mặt đất. Bà đang đang nhìn em. Hu hu...”

“Không phải anh đã đuổi bà ta đi rồi sao? Em quay đầu lại nhìn xem, bà ta không còn ở đó nữa.”

“Không, không, thật sự có quý.” Kỳ thật khi kêu những lời này, tôi không nghĩ tới Sầm Tổ Hàng cũng là quý.

Khi tôi tiếp tục khóc lóc, anh ấy hơi đẩy tôi ra, môi liền dùng trên môi tôi, nhẹ nhàng cắn: “Bình tĩnh nào, không có gì cả.”

“Nhưng mà... Nó ở đó, nó ở đó nhìn em” Tôi tiếp tục kêu khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42-2

Môi Sầm Tổ Hàng một lần nữa lại áp vào, khẽ vòn lấy đôi môi của tôi: “Bình tĩnh lại, bà ta sẽ không làm gì em. Chỉ là em mở điều hòa nên nó mới tới. Nó đã đi rồi.”

“Không phải, không phải. Bà ta vẫn còn đang nhìn em kìa. Nó... nó là quý.” Tôi tiếp tục kêu khóc.

Bất chợt Sầm Tổ Hàng xoay người một cái, đè tôi xuống dưới, môi tiếp tục áp vào hôn tôi. Hai tay anh ấy giữ chặt đầu tôi, khiến tôi không thể tránh nụ hôn của anh ấy. Chờ đến khi tôi không còn kinh hoàng vì nhìn thấy quý, đầu lưỡi của anh ấy đã nhẹ nhàng dây dưa, quấn quanh, khẽ cắn.

Anh ấy cướp không khí của tôi, khiến tôi hoảng hốt giãy giụa. Nhưng anh ấy đang đè lên người tôi, tuy rằng không phải thân thể thật sự, cũng không nặng, nhưng lực đè lại khiến tôi không giãy giụa được.

“Ừm ừm...” Tôi phát ra tiếng kêu khó chịu vì thiếu dưỡng khí. Vì cái gì mà người khác đều nói hôn môi có cảm giác rất mỹ diệu, vậy mà tôi lại không có chút cảm giác mỹ diệu nào?

Cố gắng tránh nụ hôn này, khi lực giữ của anh ấy nhẹ đi một chút, tôi quay mặt được sang bên cạnh, vừa lúc là ngoảnh sang phía bà lão ban nãy.

Bà lão kia đã không thấy đâu, cái gì cũng không thấy. Tôi từng ngum từng ngum thở dốc, Sầm Tổ Hàng vẫn mạnh mẽ giữ đầu tôi, nói: “Anh đã nói mà, nó đi rồi. Có anh ở đây, bọn chúng không ai dám làm thương tổn em.”

Là đi rồi, thật sự đi rồi. Đầu là bởi vì tôi mở điều hòa. Khi sự tỉnh táo quay về, phản ứng đầu tiên của tôi là giãy giụa, đẩy anh ấy ra khỏi người tôi.

Anh ấy cũng không dùng sức nữa, sau khi xoay người bước xuống liền đi tới rút phích cắm của điều hòa, nói: “Cái này là chủ nhà cũ để lại. Hẳn phòng này trước kia đã có người chết, là bà lão kia bị chết. Gió điều hòa tuần hoàn, đem khí tức của bà lão trước khi chết giữ lại trong điều hòa. Lúc này bật điều hòa, khí tức kia bị đẩy ra, tất nhiên cũng khiến em nhìn thấy bà lão kia.”

Hơi thở của tôi đã bình ổn lại, nói: “Vậy sao anh không nói sớm?”

“Những đồ điện của người ta để lại, có thể không dùng thì đừng dùng. Anh tưởng em đã biết.”

“Em...” Tôi cúi đầu, cũng không biết phải nói cái gì. Tay không tự chủ đưa lên môi. Vừa rồi anh ấy... hôn môi. Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhưng... vẫn rất kỳ lạ.

Sầm Tổ Hàng quay lại giường, nói nhỏ: “Trời nóng sao? Anh không cảm nhận được nhiệt độ.” Dứt lời, anh ấy đưa tay tới ôm lấy tôi vào lòng mình, sau đó nằm xuống, nhắm mắt lại, nói: “Ngủ đi. Không phải mai em muốn tới trường để xem nhận xét về tác phẩm của mình sao?”

Thân thể anh ấy không phải quá lạnh, chỉ hơi lạnh, nhưng vào lúc trời nóng thế này lại khiến người ta rất thoải mái.

Anh ấy cứ như vậy ôm tôi, nhìn bộ dáng như đã ngủ rồi. Nhưng sao tôi có thể ngủ được? Phía trước có một bà lão quý dọa, lúc sau lại... Kỳ thật hôn cũng không tính là chuyện quá lớn. Tình cảnh của chúng tôi bây giờ, nói chúng tôi không hề thân mật thì ai cũng sẽ không tin. (Ủng hộ sant trên page facebook.com/sant.gacsach nhé <3)

Nhưng lúc này là cùng anh ấy mặt đối mặt, tay đang chạm vào mặt anh ấy, thật sự không thoải mái. Thời gian cứ như vậy trôi đi, người tôi đã sắp tê dại, tôi chỉ có thể chậm rãi trộm vuốt tay vòng qua eo anh ấy, nhẹ nhàng đặt xuống. Như vậy sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Đã nằm được thoải mái, nhưng tôi vẫn không ngủ được. Đầu óc tôi cứ nghĩ linh tinh, nghĩ đến nhiều nhất chính là nụ hôn kia. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào mặt Sầm Tở Hằng, tôi đang ở rất gần anh ấy. Đôi mắt này, cái mũi, miệng đều rất đẹp. Đặc biệt là cái miệng kia vừa rồi còn hôn tôi. Là một người đàn ông trưởng thành mà môi cũng có thể mềm như vậy. Nhìn, nghĩ, môi tôi không khỏi từ từ tiến đến. Cuối cùng nhẹ nhàng áp vào môi anh ấy.

Chỉ nhẹ nhàng chạm vào mà thôi, chỉ chốc lát rồi đi ngay. Sau đó tôi cười đau khổ, người đàn ông này có tốt cũng vô ích, anh ấy sẽ không thật sự yêu tôi.

Đối với anh ấy mà nói, giữa chúng tôi chỉ là khế ước minh hôn mà thôi.

- - -

Sant: hẹn các bạn tối mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Khi lần nữa tôi tỉnh dậy, chỉ cảm thấy huyết Thái Dương rất đau, mí mắt nặng trĩu không mở ra được. Mơ mơ màng màng cảm giác có bàn tay hơi lạnh đặt lên trán tôi, tiếng Sầm Tở Hằng rất gần, nói: “Sốt à?”

“Vâng, bị sốt. Em mở điều hòa lạnh quá.”

“Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Vâng.” Ý thức của tôi lại lần nữa mơ hồ. Trước kia tôi cũng thường xuyên bị sốt, chỉ cần uống thuốc rồi ngủ một giấc là được rồi. Nhưng lúc này đây, không hiểu tại sao lại có cảm giác muốn ngất xỉu.

Xác thật mà nói, tôi thật sự bị ngất xỉu. Cứ mơ mơ màng màng như vậy, tôi mơ hồ biết được mình được đưa đến bệnh viện. Bị tiêm. Sau đó Kim Tử Linh Tử tới, mơ hồ nói về thuốc gì gì đó.

Ba tôi cũng tới, khi ông tới đây thì tôi đã tỉnh táo lại không ít. Tuy rằng mí mắt vẫn rất nặng, vẫn chưa mở ra được nhưng tôi đã có thể nghe rõ bọn họ nói chuyện.

Ba tôi nói: “Các người... thật sự... Ài... Từ nhỏ thân thể con bé đã không tốt, trước kia thường xuyên bị sốt. Khi còn nhỏ còn sốt tới 40 độ liên tục cả tuần. Hiện tại...”

Có tiếng của Khúc Thiên: “Bọn con không có làm.”

“Cái gì, không... không có làm?! Con cho rằng ta cái gì cũng không biết à? Rõ ràng Khả Nhân bị âm tà nhập vào người gây phát sốt. Vừa rồi không phải bác sĩ Trung y cũng nói như vậy sao.”

“Quả thật bọn con không làm gì.” Khúc Thiên lại lần nữa khẳng định.

Ba tôi lại hừ lạnh một cái: “Đàn ông dám làm không dám nhận.”

Tuy đầu tôi vẫn choáng váng mơ hồ, nhưng câu này tôi có thể hiểu ý được. Ba tôi nghi ngờ chúng tôi làm chuyện kia? Tôi cố hết sức lên tiếng, nói: “Ba. Bọn con thật sự không làm gì. Con đây là bị gió điều hòa lạnh quá.”

Ba tôi thấy tôi đã tỉnh, chạy nhanh đến mép giường nhìn xem tôi.

Ông dám chất vấn Khúc Thiên có làm chuyện kia hay không, nhưng ở trước mặt tôi ông lại không hỏi. Rốt cuộc hỏi con gái mình tới hôm qua có phải bị một quỷ đụng chạm không, thật không phải là lời hay ho gì.

Ba tôi nói: “Tỉnh là tốt rồi. Ba đi mua cho con bát canh bồi bổ.”

“Dạ.” Tôi đáp lời, nhìn ba tôi rời khỏi phòng bệnh. Trong phòng chỉ còn lại tôi cùng Khúc Thiên.

Khúc Thiên nói: “Đây là bệnh viện Trung y, tình hình của em điều trị trong viện Trung y sẽ tốt hơn. Kim Tử đang giúp bác sĩ tạo ra đơn thuốc mới, đều là bổ dương cố hèn.”

“Có ý gì? Không phải em bị lạnh do điều hòa sao?”

Khúc Thiên im lặng một hồi mới nói: “Do âm tà nhập thể.”

Âm tà nhập thể? Âm tà tới hôm qua hẳn là bà gia kia, bị bà ta dọa đến phát sốt? Không đúng, còn có Sầm Tổ Hàng. Anh ấy hôn tôi. Chẳng lẽ bởi vì nộ hôn đó sao?

Khi tôi còn đang hoang mang suy nghĩ chuyện này, Khúc Thiên lại nói: “Em tới trình độ này mà đụng chạm vẫn phát sốt. May khoảng thời gian trước đã không làm gì, bằng không với thể chất này của em, em có thể chết ở trên giường.”

“Anh... anh...” Mặt tôi nóng bừng lên, “Anh đừng nói kiểu ái muội như vậy. Cứ như chúng ta đã thật sự làm gì.”

Khúc Thiên cười đau khổ, đi tới đỡ tôi: “Muốn đi toilet không? Đã ngủ một ngày một đêm rồi.”

Nghe anh ấy nói vậy, mặt tôi càng đỏ hơn, trừng mắt liếc anh ấy một cái, xua xua tay, bảo anh ấy tránh ra, tự tôi đi toilet được.

Đến khi tôi vệ sinh chải đầu tóc xong xuôi, ba tôi đã quay về. Ba tôi bưng cho tôi một bát cháo thịt cùng canh, ngồi bên cạnh vừa đút cho tôi từng chút một vừa nói: “Khả Nhân, qua mấy ngày nữa con xuất viện thì về ở nhà vài bữa đi. Mấy hôm trước ba có được một đồ cổ thật, là một cửa hàng tạp hóa sửa nhà nên họ ném đi, người ta nhặt được đem tới bán cho ba. Bán như bán rác vậy, nhưng ba biết đó chắc chắn là đồ thật, là đồ thời nhà Thanh.”

Tôi cười: “Ba, là rác của nhà Thanh sao?”

“Đứa nhỏ này! Nghiêm túc đấy, nhớ về nhà ở vài ngày. Từ khi di dời đến con liên không về nhà, điều này sẽ khiến hàng xóm nói gì. Con chịu khó về nhà ăn cơm nhiều một chút.”

Tôi gật đầu xem như đồng ý. Nghĩ tới phòng của tôi có lẽ đã thành công viên trò chơi của thằng nhỏ kia là tôi thấy đau đầu, nhưng thấy ba tôi như vậy, tôi lại nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43-2

Tôi nằm viện cũng hai ngày, ngày hôm sau tiêm thuốc xong là có thể ra viện. Bác sĩ cho 5 thang thuốc Trung y, còn nói nếu không có việc gì thì đừng phơi nắng nhiều. Còn có... Ông ấy còn chưa nói xong, nhìn qua Khúc Thiên lại không nói tiếp nữa.

Tôi không phải kẻ ngốc, đương nhiên tôi hiểu ý tứ ông ta. Cái này là hiểu lầm lớn, hiện tại dường như tất cả mọi người đều cho rằng tôi cùng Khúc Thiên lăn trên giường mới khiến tôi bị bệnh. Tôi thật muốn hét thật to, tôi vẫn còn nguyên.

Sau khi xuất viện, Khúc Thiên lái xe đưa tôi về nhà ba tôi bên kia. Nói hiện tại thân thể tôi còn yếu, tạm thời nên tách khỏi anh ấy một thời gian. Nếu không sẽ bị ảnh hưởng bởi anh ấy, tôi sẽ không nhanh khỏe được.

Xe vừa về đến cửa hàng của ba tôi, chuông điện thoại của Khúc Thiên liên vang lên. Anh ấy vội vàng nghe điện thoại. Bởi vì là ngày Bô Tát đản sinh, những miếu nhỏ gần đây có rất nhiều người dâng hương, âm thanh rất ồn nên tôi không nghe được rõ tiếng trong điện thoại của anh ấy.

Anh ấy để tôi xuống trước cửa nhà, nói Linh Từ tìm anh ấy có việc, anh ấy phải đi ngay. Sau đó cứ như vậy rời đi.

Tôi bước vào nhà, thấy đứa bé kia đang ngồi làm bài tập ở bàn bát tiên. Di kia ngồi bên cạnh thỉnh thoảng đưa đưa hẩu. Trẻ con có mẹ thật tốt. Đáng tiếc đây lại không phải là mẹ tôi. Tôi hơi mỉm cười với họ, xem như là chào hỏi.

Di cũng nhanh chóng nói là cái gì đã về, cái gì mà đã khỏi bệnh chưa, cái gì mà buổi tối muốn ăn gì. Đều là một ít lời khách sáo mà thôi. Tôi đi thẳng lên lầu, chỉ hy vọng phòng tôi vẫn bình thường.

Phòng tôi ở lầu ba, phòng của ba tôi ở lầu hai. Mà nơi cất giấu đồ cổ thật của ông cũng ở trong phòng lầu hai. Tôi đi về phòng, tự nhiên phải đi qua nơi đó.

Khi tôi đi ngang qua lầu hai liền có một cảm giác, nơi đó âm khí rất nặng, giống như có thứ gì đó tồn tại.

Trong khoảng thời gian này, gặp phải vài chuyện vừa qua đã chứng tỏ trực giác của tôi vẫn rất chính xác.

Tôi dừng lại ở lầu hai một chút, cảm giác khí lạnh kia truyền ra từ trong phòng nhỏ. Căn phòng nhỏ kia vốn có la bàn của Sầm gia, kính bát quái gì đó, nhưng vài lần qua lại đều đã bị Sầm Tổ Hàng mang đi. Ba tôi cũng không dám nói gì. Rốt cuộc những thứ đó vốn được nhặt ra từ Sầm gia, hiện tại có người của Sầm Gia thôn tới lấy về cũng là điều đương nhiên.

Chỉ là, bị Sầm Tổ Hàng dọn vài lần, hiện tại trong đó cũng không còn mấy đồ cổ thật sự. Đồ vật có thể trừ tà lại càng ít.

Tuy rằng trực giác của tôi nói nơi đó có vấn đề nhưng tôi cũng không dám tự tiện đẩy cánh cửa kia ra.

Trở lại lầu ba, tôi gọi điện cho Khúc Thiên nhưng anh ấy đã tắt máy. Hiện tại tôi đã quen, mỗi khi anh ấy cùng Kim Tử Linh Từ bọn họ ở bên nhau thì thường là tắt máy, hoặc có thể ở nơi không có sóng. Có lẽ ba bọn họ rất bận rộn.

Cũng may phòng của tôi vẫn gọn gàng, xem ra không có ai vào đây, cũng coi như là một chuyện tốt. Nghi ngơi trong phòng một lúc, đi từ dưới lầu gọi tôi xuống ăn cơm.

Khi tôi xuống dưới lầu, thấy cửa phòng nhỏ ở lầu hai đang mở. Ba tôi ở bên trong đang lau đồ, rất vừa lòng với vậy kia, cười nói: “Lau sạch sẽ sẽ bán được giá tốt.”

Bởi vì có người, tôi cũng lớn gan mà tiến đến. Ba tôi thấy tôi đi đến, cũng nói: “Khả Nhân, chính là cái này, ba đảm bảo với con là đồ thật. Thời nhà Thanh không sai, ít nhất cũng là cuối thời nhà Thanh.”

Đó là một cái bàn trang điểm bằng gỗ không lớn lắm. Bên trên có khắc gì đó, còn nhìn rất rõ, chỉ có mấy nơi bị mài mòn. Tuy đồ cổ bị như vậy sẽ hạ giá, nhưng đồ vật như vậy cũng rất dễ bán.

“Gương đâu ạ?” Tôi hỏi. Kia rõ ràng là bàn trang điểm, bên trên còn một khung để gương, nhưng hiện tại không thấy gương đâu.

“Chàng trai trẻ tuổi mang tới bán nói, khi cậu ta nhìn thấy cái này đã không có gương. Cuối thời nhà Thanh thì chúng ta đã có gương thủy ngân rồi.”

Được rồi, bỏ qua cái gương, tôi đánh giá trên dưới chiếc bàn kia một chút, nói: “Con cảm thấy nó rất lạ. Ba, buổi tối dùng vải đỏ trùm lên đi.”

“Không có gương có sao đâu. Nơi này chỉ là cái kho nhỏ, cũng không có ai ngủ ở đây buổi tối cả.”

Tôi biết ba tôi nói rất có lý, mà EQ vốn dĩ không được mạnh như sự lý luận của người Trung Quốc, cho nên đề nghị của tôi, ba tôi cũng không tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

“Ba, cái này giống như đồ thật nhì.”

“Đương nhiên, ba của con còn có thể nhìn nhầm sao? Xuống ăn cơm đi.”

Ba tôi và tôi cùng đi xuống lầu. Nhưng thật sự tôi cảm thấy cái bàn trang điểm này có chút tà môn.

Nói nữa, chiếc gương trên bàn trang điểm không phải đã học rồi sao? Gương hồng vốn là điểm không may mắn.

Trong bữa ăn, vẫn như cũ là mọi việc đều vây quanh cậu em bé bóng kia. Tôi cũng biết tôi đã hai mươi mấy tuổi, không nên so đo với cậu em còn nhỏ này, nhưng tôi cũng vẫn cảm thấy chưa xót. Ăn một lát liền lấy cốc ăn không vào, xin phép lên lầu trước.

Khi tôi đi qua lầu hai, bất chợt nghe thấy loáng thoáng âm thanh truyền ra từ kho hàng nhỏ kia. “A... bỏ đi... đừng cử động... không... a...”

Âm thanh này thật giống như âm thanh... kia. Âm thanh rất nhỏ, tôi tưởng là ảo giác, lắc lắc đầu, nhưng âm thanh vẫn còn. Trong kho hàng kia có thể có ai? Nhưng nếu thật sự có ai kêu lên thì cũng không phải sẽ như này, cảm giác như đang xxx rất mạnh bạo, vì vậy âm thanh cũng không thể nhỏ như vậy được.

Tôi nghĩ tới cái bàn trang điểm kia. Sẽ không xui xẻo tới mức ba tôi nhặt phải đồ bị quỷ ám chứ? Tôi dường như nhảy từng hai ba bậc lên trên lầu, không dám mở cánh cửa kia ra nhìn xem.

Về phòng của tôi, tôi lập tức gọi điện thoại cho Khúc Thiên, lúc này tôi chỉ muốn anh ấy tới đây, thật giống như những lúc như này, ở bên cạnh anh ấy sẽ khiến tôi cảm thấy tương đối an tâm.

Nhưng điện thoại của anh ấy vẫn tắt máy. Liệu có phải thật sự anh ấy cùng Kim Tử Linh Từ đang làm chuyện gì quan trọng không? Vậy thì tôi nên làm gì bây giờ? Âm thanh kia sẽ không ảnh hưởng đến người trong nhà chứ?

Tôi cầm điện thoại, lo lắng đến độ sắp khóc, liên tục bấm gọi nhưng đều là giọng thông báo thuê bao đang tắt máy. Tôi nằm trong phòng nóng nực, liên tục gọi điện thoại đi nhưng không được. Nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng động, là di đang đưa em đi ngủ, thằng bé cũng đang làm nũng một chút rồi an tĩnh. Có lẽ đã ngủ rồi, đi mới đi xuống lầu.

Điện thoại của tôi đã hết pin.

CHỗ này không có máy tính, tôi xem giờ trên chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn học. Đã hơn mười một giờ, đã đến giờ Tý.

Giờ Tý là thời điểm âm dương trao đổi, lúc này âm dương có chút loạn nên có một ít quỷ vật thừa dịp gây chuyện.

11 giờ, con hẻm nhỏ trong thành phố cổ này đã an tĩnh. Tôi nằm trên giường, nhớ tới chuyện ở dưới lầu cho nên tôi không ngủ được.

Bỗng nhiên giật mình, âm thanh kia lại xuất hiện. Hơn nữa nếu so với lúc nãy nghe được thì bây giờ còn to hơn, rõ ràng hơn.

Vẫn là tiếng nói kia, vẫn là mấy câu kia không ngừng lặp lại.

Tôi cảm điện thoại đã hết pin, nhỏ giọng chửi: “Sầm Tô Hàng, đồ chết tiệt!”

Tôi vừa nói xong thì cảm thấy mém giường có người ngồi xuống, khẽ mở mắt ra thấy được một thân ảnh mờ mờ lung. Định khẽ kêu lên thì cảm giác lạnh kia đã đến gần tôi, đồng thời đè lên người tôi. Anh ấy cúi xuống, nói vào tai tôi: “Ngủ trước đi, mặc kệ phía dưới có âm thanh gì cũng đừng để ý. Không được mở cửa, không được xuống giường, cứ nằm trên giường ngủ. Nếu vẫn sợ hãi thì trùm kín chăn lên người là được, nhớ để khe hở nhỏ để thở. Mặc kệ bên ngoài chấn có chuyện gì xảy ra em cũng đừng để ý.”

Mất tôi điều tiết dần dần nhìn được rõ ràng người đang che miệng tôi lại, là quỷ mới đúng. Là Sầm Tô Hàng! Không phải điện thoại của anh ấy tắt máy sao? Không phải không nhận được điện thoại của tôi sao? Sao anh ấy lại đến đây?

Anh ấy buông lỏng tôi ra, mở cửa đi ra khỏi phòng. Tôi từng ngum thờ dốt, nghĩ anh ấy xuống dưới lầu như vậy liệu có gặp nguy hiểm hay không? Trong lòng tôi càng rối loạn, nhưng lúc này việc có thể làm cũng chỉ là chờ đợi. Chốc lát sau tôi không còn nghe được giọng nói ở dưới lầu, nhưng lại có tiếng động mở cửa rất lớn.

Sau đó là tiếng ba tôi chửi mắng người, không nghĩ chuyện này lại khiến ba tôi phải ra khỏi phòng, như vậy liệu anh ấy có gặp nguy hiểm hay không?

Khi tôi đang suy nghĩ điều này thì nhiệt độ trong phòng tôi đột nhiên giảm xuống. Tới rồi sao? Nữ quỷ kia đã xuất hiện sao? Tôi nhanh chóng lấy chăn trùm kín toàn bộ người, ngay cả chân cũng co lại thành một đống, lo lắng tới mức không để lại dù chỉ là một khe hở nhỏ.

Trong hoàn cảnh này, tôi không cảm nhận được sự thay đổi bên ngoài, tôi không biết rốt cuộc nó có tới hay không, tôi càng không biết nó đã đi chưa. Còn có cả việc, tôi không dám tạo ra bất kỳ khe hở nào, không biết vì sao trong đầu lại nghĩ nếu hé mở chăn ra là sẽ nhìn thấy đôi mắt nữ quỷ kia đang nhìn chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44-2

Tôi không biết giằng co như vậy trong bao lâu, dường như trong căn phòng bắt đầu ít dần, tôi bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn thì nghe được tiếng nói quen thuộc bên ngoài: “Được rồi, thò đầu ra đi, không phải sợ nữa.”

Là tiếng của Sầm Tô Hàng! Tôi cẩn thận bỏ chăn ra một chút liền thấy được anh ấy đang ngồi trên bàn học của tôi, ấn mở đèn bàn.

Ánh sáng dịu dàng chiếu lên mặt anh ấy, trên mặt có vẻ hơi mệt mỏi. Anh ấy day day ấn đường của mình, nói: “Ngủ đi, tạm thời trấn trụ được nó rồi. Đó là một nữ quỷ đã bị giết. Là thời dân quốc, ở trước bàn trang điểm đó bị người cường gian đến chết. Trước khi chết cô ấy đã dùng trán đập vào tấm gương. Sau đó hồn bị phong vào cái bàn trang điểm kia. Người bị giết chết thì không dễ dàng giải quyết. Ngày mai em bảo ba em đem bàn trang điểm này đi chôn, sau đó cũng siêu độ xem sao. Không được thì tính tiếp.”

Khi anh ấy nói những lời này, hai mắt nhắm lại. Xem ra dù là quỷ thì cũng sẽ mệt mỏi.

Tôi nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh. Hôm nay anh bận như vậy còn làm phiền đến anh. Anh hãy...” Đi về ngủ trước? Về đi? Rồi khỏi đây đi? Tôi không muốn nói ra, lỡ như anh ấy thật sự đi rồi, thứ dưới lầu kia lại xuất hiện tiếng nói, có khi càng lại càng hung dữ nữa thì sao?

Sầm Tô Hàng quay đầu nhìn tôi một cái, có lẽ cũng hiểu ý tứ của tôi, liền nói: “Vậy dậy đi, ra mở cửa cho Khúc Thiên. Khúc Thiên vẫn còn ở trên xe. Nếu đi kia phát hiện bí mật của anh, có lẽ cuộc hôn nhân này của ba em không thành.”

Vào giữa đêm, lại có phòng vừa có quỷ, bảo tôi xuống dưới mở cửa cho anh ấy. Chuyện này...

“Đi thôi.” Sầm Tô Hàng lại lần nữa gọi tôi. Tôi cũng không thể không làm gì, nhanh chóng bật dậy đuổi theo anh ấy đi xuống dưới lầu. Khi đi qua lầu hai, nghĩ trong kho nhỏ kia có quỷ ám, tôi thật sự thấy sợ hãi. Tôi vội vàng bám lấy cánh tay của Sầm Tô Hàng, kéo anh ấy chạy nhanh xuống lầu.

Anh ấy sừng sốt một chút, chạy theo tôi xuống dưới lầu. Mở cửa. Sau khi ra khỏi cửa tôi mới dừng chân, mồm há to thở hổn hển.

Bên cạnh truyền tới tiếng cười của Sầm Tô Hàng. Tuy nhỏ nhưng quả thật là đang cười.

Tôi quay đầu lại liếc anh ấy một cái: “Cười cái gì mà cười?”

“Anh cũng là quý, em không sợ anh sao?”

“Ách, đừng hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy. Xe ở đâu, hay là chúng ta về nhà đi, em không muốn ở chỗ này nữa. A, nhưng không được, ba em còn ở đây, em muốn ở lại chăm sóc ông ấy. Sầm Tô Hàng, cảm ơn anh.”

Anh ấy vẫn cười, duỗi tay sờ sờ đầu tôi. Nhưng chỉ sờ đầu tôi một chút anh ấy đã thu tay lại, cười đau khổ: “Hiện tại anh vẫn không nên chạm vào em. Em nên phơi nắng nhiều một chút.”

Nói xong, anh ấy thở dài đi về xe đang đỗ ven đường. Chỉ chốc lát, Khúc Thiên đi xuống, nắm tay tôi dẫn tôi đi vào trong nhà.

Tôi hỏi: “Cái bàn trang điểm kia...”

“Những đồ đạc cũ nhà khác đặt trong nhà mình ít nhiều đều không tốt. Kể cả những đồ không bị quỷ ám như cái này thì cũng vẫn tồn tại khí tức của chủ cũ. Cũng chỉ cửa hàng đồ cổ mới có loại đồ vật này. Bảo ba em đừng bán cho người khác mà hại người. Đem chôn siêu độ đi.”

“Ai bảo nhà em chính là cửa hàng đồ cổ. Vậy nếu thuê lại nhà người khác thì sao?”

“Tuyệt đối không thể dùng điều hòa. Giống như tối hôm đó vậy. Các đồ vật khác có thể không cần thì không dùng, bằng không sẽ chịu ảnh hưởng khí tràng của chủ nhà cũ lưu lại. Nếu là nhà thuê, thật sự không thể vứt đi thì hãy nên thay đổi vị trí đồ vật một chút, phá đi từ trường có sẵn, giảm bớt ảnh hưởng của khí tràng lưu lại của chủ nhà cũ. Giống như từ khi anh thành Khúc Thiên, vào phòng Khúc Thiên ở anh đều dịch chuyển đồ đạc trong phòng cậu ta. Thứ duy nhất không cách nào thay đổi chính là chiếc điều hòa kia, đêm hôm đó em lại mở điều hòa.”

Tay anh ấy đột nhiên siết chặt tay tôi, sau khi vào nhà khóa cửa lại, Khúc Thiên đột nhiên kéo tôi chạy thẳng lên lầu trên.

“A!” Tôi khẽ kêu lên, đột nhiên bị người khác kéo đi như vậy không kêu lên mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chạy lên lầu ba, chốt cửa phòng lại, Khúc Thiên thả tay tôi ra, nói: “Như này sẽ không sợ.”

Hóa ra anh ấy lo tôi sẽ sợ hãi khi đi qua lầu hai nên mới kéo tôi chạy nhanh. Tôi mỉm cười: “Sao anh lại tới đây? Sao anh biết để đến giúp em?”

Anh ấy không nói gì, đi tới bàn đọc sách của tôi rồi ngồi xuống ghế, chân gác lên mặt bàn, nhắm mắt lại: “Ngủ đi.”

Tôi hơi bối rối, dù giường của tôi không lớn như chiếc giường trong phòng anh ấy nhưng ít nhất cũng lớn hơn so với chiếc giường trúc kia, vậy mà anh ấy lại chọn ngồi ở bàn đọc sách cả đêm.

Có điều, tôi cũng không tiện nói với anh ấy là lên giường ngủ chung đi. Cảm giác kia... sao lại khó chịu như thế. Tôi một mình nằm xuống giường.

Không biết có phải do anh ấy ở bên cạnh hay không, hay là do sự uy hiếp của nữ quý kia tạm thời được giải trừ, tôi rất nhanh ngủ thiếp đi. Lại còn ngủ rất ngon, khi tỉnh lại trời đã sáng rõ.

Khúc Thiên không còn ở phòng tôi, đến khi tôi vệ sinh cá nhân xong, xuống lầu thì thấy anh ấy đang ngồi uống trà với ba tôi, nói chuyện về chiếc bàn trang điểm kia. Mặc dù cha tôi rất không nỡ bỏ chiếc bàn kia, nhưng cuối cùng ông vẫn lựa chọn đồng ý với ý kiến của Khúc Thiên, đem bàn trang điểm chôn rồi cúng siêu độ.

Chuyện siêu độ Khúc Thiên không làm. Mặc kệ thân phận trước kia của anh ấy là gì, bây giờ anh ấy là Khúc Thiên, chỉ ít cũng phải sống bằng thân phận của Khúc Thiên. Khúc Thiên là quan nhị đại, không phải là một thầy phong thủy sẽ làm chuyện như siêu độ. Chuyện này vẫn nên đi tìm Linh Từ.

Khúc Thiên gọi cho Linh Từ. Vừa vặn hôm nay là một ngày nắng đẹp, tôi cũng không muốn ngồi nhà nhìn hai mẹ con đi kia nên đi theo bọn họ ra cửa.

Vì để cho tôi phơi nắng, xuống xe tôi định bung dù nhưng Khúc Thiên liền lấy dù của tôi, nhét vào trong xe, bảo tôi phơi nắng nhiều một chút.

Tôi nhìn trời nắng như thế nào, chờ đến khi thân thể tôi khá hơn có lẽ tôi sẽ thành người châu Phi mất.

Chúng tôi hẹn Linh Từ trong một quán ăn ở một trung tâm thương mại lớn. Lý do là hôm nay Kim Từ tới đây mua đồ, cho nên chúng tôi cũng tới cho tiện.

Chúng tôi tới quán ăn, không thấy Kim Từ đâu, chỉ thấy Linh Từ đang ngồi đối diện hai bác gái trung niên. Nói là hai bác gái chứ hai người ăn mặc vẫn rất thời thượng, bên cạnh lại còn có rất nhiều túi, xem ra là chiến tích của một vòng mua đồ.

Còn bộ dáng của Linh Từ chính là đang xem phong thủy cho người ta, chúng tôi cũng không quấy rầy họ mà ngồi ở bàn bên cạnh chờ. Linh Từ cũng nhìn thấy chúng tôi, khẽ vẫy tay rồi tiếp tục nói chuyện với hai bác gái kia.

Cách gần đó, tôi nghe được một bác gái nói: “Đại sư, ngài thấy có biện pháp gì hay không?”

“Gọi tôi là Linh Từ được rồi.”

“Ài, khu nhà chúng tôi có mấy người đều do ngài xem nhà, chúng tôi đều biết trình độ của ngài, gọi là ‘ngài’ cũng là nên ạ.”

Linh Từ cười cười, nói: “Tình hình nhà các bác cơ bản là không có vấn đề gì. Con gái lớn đều hướng ngoại.”

“Nhưng con bé lại như vậy, trong nhà đâu có nhiều tiền cho con bé như thế.”

“Cô ấy là trưởng nữ?”

“Đúng, đúng ạ, chúng tôi chỉ có một mình nó.”

“Nhà của các bác, cửa hướng Đông Nam phải không?”

“Đông Nam?” Bác gái kia nhủ mi, do dự một chút, còn dùng tay đưa lên như đo phương hướng, nói: “Là Đông Nam! Đại sư quả thật như thần.”

Tôi cũng hơi giật mình, nhỏ giọng hỏi Khúc Thiên ở bên cạnh: “Vì sao lại là Đông Nam?”

“Đông Nam là Tồn Tử, Tồn Tử chính là trưởng nữ. Cửa mở bên này, trưởng nữ sẽ hướng ngoại.”

Linh Từ được khen cũng chỉ cười cười như cũ, tiếp tục nói: “Con gái bác không chỉ thích tiêu tiền, còn không hướng về gia đình, có thứ gì tốt cũng chỉ nghĩ cho người khác, đều không nghĩ cho người trong gia đình, đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Cơ quan con bé tặng thẻ mua hàng, vậy mà con bé lại cho đồng nghiệp chứ không hề cho tôi một cái. Ngài nói xem con gái tôi sẽ phải như thế nào? Có thể hóa giải được không?”

“Rất dễ, chuyển nhà là được.”

“Có biện pháp nào nữa hay không?”

“Vậy thì mặc kệ cô ấy đi, nữ sinh khi trưởng thành đều ít nhiều sẽ như vậy.”

Bác gái kia vẫn quần lấy Linh Từ hỏi vài vấn đề. Đến khi Linh Từ nói thẳng, khách cậu ta chờ đã tới, chính là chúng tôi, thì bác gái kia mới rất thất vọng mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Nhưng như vậy cũng không đúng lắm. Ngụy Hoa dùng thân thể của mình để hoàn hồi, cũng coi như là một kiểu luân hồi tự thể, chỉ là trong đó xuất hiện một ít vấn đề khiến cho thân trí của không được thanh tỉnh. Tình hình hiện tại chúng tôi không rõ ràng lắm, nếu Ngụy Hoa đã thanh tỉnh, vì sao lại còn cần Lương Canh mua quần áo cho hắn?

Vốn tưởng chỉ theo dõi Lương Canh một chút, kết quả trung tâm thương mại này quá lớn, quá... phức tạp. Theo dõi vòng được 2 vòng thì chúng tôi bị đuổi, không ngờ mấy bà chủ shop lại nhớ rõ như vậy.

Linh Từ làm việc rất nhanh, lúc chạng vạng về tới nhà chúng tôi đã thấy có người tới đưa bàn trang điểm kia đi.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi lái xe nhà tang lễ đến khiến một đám người tới vây xem. Cái này cũng chưa tính, sau khi đem bàn trang điểm kia lên xe, người trẻ tuổi kia còn rải một xấp tiền giấy ra xung quanh rồi mới lái xe rời đi.

Khi ăn cơm đi còn nói gì đó là không may mắn, sao lại rải tiền giấy... Lần này ba tôi không mềm, găm nhẹ một tiếng: “Những việc này em đừng để ý!”

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy đêm nay sau khi đóng cửa phòng ba tôi sẽ bị đi bắt quỳ ở đầu giường mất thôi.

Không còn cái bàn trang điểm kia, tôi cuối cùng cũng đã ngủ ngon. Hơn nữa Khúc Thiên cũng vẫn dựa vào bàn đọc sách của tôi để ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, đi cùng ba tôi nói chuyện cổ ý nói lớn cho tôi nghe. Nói cái gì mà ở bên nhau như vậy không tốt, dù sao hiện tại cũng chưa kết hôn. Ra ngoài ở cùng nhau không tính, hiện tại ngủ ở nhà, hàng xóm sẽ xì xào nhà không gia giáo. Ba tôi không nói lời nào, tôi thì nghĩ, tôi với Sầm Tổ Hàng hẳn cũng được coi là kết hôn rồi.

Trường học của chúng tôi được coi như ở ngoại thành của thành phố, ở gần đây có rất nhiều tiểu khu cũ đã có từ vài chục năm trước. Bởi vì giá cả so với những tòa nhà mới hay những nhà ở trung tâm rẻ hơn rất nhiều nên rất nhiều người đi làm công đều đến khu này tìm mua lại nhà. Cũng có một số giáo viên sẽ đến đây mua nhà, đặc biệt là những giáo viên chuẩn bị kết hôn. Đó là những người trẻ mới vừa công tác chưa được mấy năm, tích cóp chưa đủ, nơi này cũng gần trường tôi nữa, khu tập thể giáo viên ở trong trường cũng không đủ chỗ cho tất cả giáo viên.

Chiều hôm đó, tôi vẫn còn đang ở phòng vẽ hoàn thành tác phẩm thì điện thoại vang lên.

Nhìn điện thoại báo Khúc Thiên gọi đến, tôi lập tức bắt nghe.

Anh ấy nói ở trong điện thoại: “Lát nữa khi về thì gọi cho anh. Chúng ta tới xem nhà mới cho một thầy giáo, thầy ấy nhờ người tìm anh, bảo anh tới xem giúp căn nhà mới của thầy. Ăn cơm bên đó luôn.”

Tôi đồng ý. Từ sau lần giải quyết từ óc cho Đậu Đậu, lại giúp em gái kia đuổi âm linh ở nhà, tin tức của tôi và Khúc Thiên có lẽ toàn trường đều biết.

Hơn nữa Khúc Thiên có ý tạo tin đồn, nói tôi là hậu duệ của Sầm gia. Thế là sau đó lại có người đồn nhảm nhí, nói rằng tôi thích Khúc Thiên nên đã dùng bùa chú khống chế anh ấy, khiến anh ấy chia tay với Lệ Lệ. Như thế nào tất cả mọi người lại về phe Lệ Lệ như vậy?

5 giờ chiều, dọn dẹp lại đồ dùng, tôi vừa đi xuống lầu vừa gọi điện thoại cho Khúc Thiên. Tôi đứng chờ ở dưới một lúc thì Khúc Thiên đã lái xe tới.

Thầy Tăng vừa mới kết hôn chưa được một tháng, là mới tổ chức trong hoạt động hôn lễ tập thể do đoàn thanh niên cộng sản của thành phố thực hiện. Ở trong trường học cũng bàn tán một phen, cho nên dù thầy ấy không phải là giáo viên trực tiếp dạy tôi thì tôi vẫn biết mặt.

Xe vòng vào con đường nhỏ phía sau, vào một tiểu khu rất cũ. Khu này gồm nhiều tòa nhà rất cũ chỉ chừng năm sáu tầng.

Khúc Thiên gọi điện thoại hỏi địa chỉ, khi dừng xe lại thì thầy Tăng đã đứng ở cầu thang đợi chúng tôi.

Sau khi chào hỏi khách khí, chúng tôi đi theo thầy Tăng lên lầu. Nhà mới của thầy ở lầu bốn, đi ở cầu thang cũng có thể cảm giác được nơi này cùng với tòa nhà cũ nát chúng tôi đang ở kia được xây ở cùng một khoảng thời gian.

Khi thầy Tăng đang mở cửa, một hàng xóm từ trên lầu đi xuống, đó cũng là một giáo viên trường tôi, thầy ấy còn đang ôm một con chó trắng rất lớn. Hai người chào hỏi, thấy chúng tôi tới giúp thầy Tăng xem nhà, thầy giáo kia cũng liền muốn vào cùng cho vui. Nhìn ánh mắt kia, hẳn người thầy này đang cười nhạo với tôi cùng Khúc Thiên, có lẽ không phải là chờ chê cười chúng tôi mà đang chờ để chê cười thầy Tăng.

Thầy Tăng mở cửa ra, chúng tôi đi vào, thầy giáo kia cũng dắt con chó đi vào. Chỉ là con chó kia vừa vào cửa đi chưa được hai bước đã quay đầu chạy, thầy giáo kia chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

Thầy Tăng nói: “Anh ta cũng thật là... Tâm tư của anh ta còn tưởng chúng ta không biết hay sao?” Nói rồi đóng cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46-2

Tôi nhìn một lượt quanh ngôi nhà, thật đúng là không thể tin được, bên ngoài cũ kỹ rách nát nhưng bên trong lại trang trí rất đẹp. Nếu không nhìn cảnh quan bên ngoài mà chỉ nhìn bên trong căn nhà, tôi nhất định sẽ cho rằng đây là một ngôi nhà mới.

Sạch sẽ chỉnh tề, còn có phong cách rất hiện đại. Chỉ là khi tôi còn đang đánh giá, Khúc Thiên đã nói nhỏ bên tai tôi: “Ngôi nhà này chắc chắn có đồ vật không sạch sẽ. Lấy la bàn ra xem đi.”

“A? Sao lại thế được? Nhìn gọn gàng sạch sẽ, lại đầy ánh sáng thế này.”

“Chó rất miễn cảm với chuyện này. Một căn nhà mà chó vừa tiến vào đã quay đầu chạy thì cơ bản không phải là một ngôi nhà tốt. Có lẽ chính là nhà có quỷ. Một số vùng nông thôn khi đi xem nhà luôn dắt chó theo là vì thế.”

Tôi giật mình, nhìn ngôi nhà này không hề giống những ngôi nhà mà chúng tôi từng đến xem. Không phải những ngôi nhà có vấn đề đều sẽ âm u ẩm ướt gì đó sao?

Tôi lấy ra la bàn, bắt đầu đo lường sơn hướng, đồng thời cũng đi khắp các góc nhìn xem có nơi nào có từ trường dị thường không. Có điều tôi một chút cũng không cảm thấy ngôi nhà này sẽ là nhà ma, không hề cảm nhận được cho nên tôi rất thoải mái không hề có áp lực tâm lý lớn. Nhưng khi tôi tới gần chiếc tủ lạnh kia thì thấy kim la bàn bắt đầu chìm xuống.

Điều này chứng tỏ nơi này có sự tham gia của âm linh. Kim la bàn lệch về phía nam hay phía bắc là khác nhau, cũng có ý nghĩa khác nhau. Nhưng kim chìm xuống thì tuyệt đối là có vấn đề.

Tôi nghĩ liệu có phải nhiễu động do tủ lạnh hay không? Tôi còn đang nghĩ ngợi thì Khúc Thiên đã rút phích điện của tủ lạnh ra.

Vợ thầy Tăng đang bày biện đồ ăn, liền nói: “Tủ lạnh đó là mới mua. Ăn cơm trước rồi hãy xem đi.”

Tủ lạnh rút điện rồi nhưng kim la bàn vẫn chìm xuống. Khúc Thiên nhìn tường phía sau tủ lạnh, vỗ vỗ vào, hỏi: “Thầy Tăng, sau tường này có gì đặc biệt không?”

Thầy Tăng đang bê bát đĩa, nói: “Có tường kép, chủ nhà trước nói có làm một kết nước ở bên trong, mỗi khi mất nước cũng sẽ dùng được mấy ngày.”

“Như vậy là kết nước rất lớn?” Khúc Thiên gõ vào nhiều chỗ trên tường.

Còn tôi khi nghe đến có kết nước, lông tơ liền dựng đứng hết lên. Kết nước a, lần trước thầy cái kết nước kia là đã tìm thấy một thi thể.

Khúc Thiên áp tai vào tường, gõ gõ lên tường, sau khi không thấy phản ứng gì liền nói với tôi: “Dùng đồng tiền gõ vào tường đi.”

Đồng tiền là đồ của anh ấy nhưng anh ấy lại rất ít khi dùng, có lẽ nguyên nhân là do thể chất của anh ấy. Tôi nhận đồng tiền anh ấy đưa, một tay đỡ la bàn, một tay dùng đồng tiền gõ vào tường. Tôi chỉ nhẹ nhàng gõ vào tường vài cái, kim Thiên Trì* bỗng run rẩy dị thường.

*Kim Thiên Trì: La bàn phong thủy có một la bàn nhỏ bằng nước đặt ở giữa, có một kim chỉ nam nổi lên trên mặt nước, bàn này gọi là Thiên Trì.

Vợ thầy Tăng nhiệt tình tới mời chúng tôi ra ăn cơm trước. Khi đang ăn cơm, Khúc Thiên liền nói tường kia phải phá ra xem một chút. Vừa nghe phải phá tường, vợ thầy Tăng liền không vui, nói: “Vừa mới trang trí lại không lâu. Phá tường xong, đến lúc đó trang trí lại kiểu gì cũng khó coi.”

Thầy Tăng cũng có ý này, nhưng Khúc Thiên vẫn nói: “Nhất định phải phá ra xem. Em nghi ngờ bên trong có cái gì đó hay đồ vật nào đó không sạch sẽ. Hai người không phải nói sau khi đến đây ở vẫn luôn gặp xui xẻo sao? Nếu ở cùng với quý, có thể gặp may mới là lạ. Tìm thợ đến đập tường đi.” (Like page facebook.com/sant.gacsach để ủng hộ mình nhé <3)

Thấy bọn họ có vẻ do dự, Khúc Thiên nói: “Nếu không hai người cứ suy nghĩ mấy ngày, nếu đồng ý phá tường thì gọi em đến đây xem.”

Thầy Tăng đồng ý. Khi chúng tôi ra về, mới đi ra cửa đã nghe được tiếng vợ thầy Tăng trách móc chồng mình: “Anh đấy, đi mời người nào tới xem phong thủy không mời, lại mời hai học sinh? Anh không biết xấu hổ sao? Hiện tại thì hay rồi, đập tường đi, thì cái nhà này còn cần làm gì?”

Khi đi cùng Khúc Thiên xuống lầu, tôi nhỏ giọng hỏi: “Anh thật sự cảm thấy tường đó có vấn đề à?”

“Ừ.”

Nhà cũ, bên trong trùng tu đủ rất đẹp thì bên ngoài vẫn rất xấu, ngay cả đèn hành lang cũng không có. Nơi này tôi lại không quen, khi đi xuống cầu thang phải đi rất chậm. Chợt cảm thấy một bàn tay lạnh nắm lấy tay tôi, Khúc Thiên nói: “Đém đi, đếm xem cầu thang nơi này có bao nhiêu bậc, như vậy thì sẽ không bị ngã. Bắt đầu đếm từ nơi này, một, hai, ba...”

Tôi nắm tay anh ấy, chợt mỉm cười trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Cuộc sống dường như đã trở lại như trước kia. Thay đổi duy nhất chính là tôi ngủ trên chiếc giường lớn của Khúc Thiên, và Khúc Thiên cũng ngủ ở mé giường bên kia. Nhưng chúng tôi không có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào, hẳn anh ấy lo lắng tôi lại bị sốt.

Mấy ngày sau, thầy Tăng lại tới tìm chúng tôi. Vẫn là đến thẳng nhà nhờ chúng tôi sang bên ấy, khi đó đã là lúc đêm muộn.

Thân thể Khúc Thiên vẫn ở trên ghế sofa trong phòng khách, tôi đi mở cửa. Sầm Tô Hàng đứng ngay sau tôi, khi đó tôi có chút luống cuống, chợt nhớ ra thầy Tăng hẳn chưa nhìn thấy Sầm Tô Hàng bao giờ.

Tôi nói, có đi thi cũng để ngày mai rồi đi.

Nhưng thầy Tăng lại cứ yêu cầu phải đi ngay bây giờ.

Sầm Tô Hàng lên nhập lại vào người Khúc Thiên, đi tới nói: “Đi thi đi, tôi đó xem sao.”

Thay quần áo, khi ra cửa mới nhìn thấy vợ thầy Tăng đang đứng ở cầu thang, rõ ràng là đã khóc.

Từ bên này đến nhà mới của thầy Tăng cũng phải vài phút. Trong vài phút này, vợ thầy Tăng nói cho chúng tôi điều kì lạ xảy ra trong nhà. Cô nói cả hai người đều có chung một giấc mơ. Trong mơ có một đứa bé hỏi bọn họ, chủ nhân của nó đâu, có phải là không cần nó nữa không? Mấy ngày hôm nay đều là như thế, nhưng đêm nay vợ thầy Tăng khi vào WC liền nghe được một tiếng nói mơ hồ, nói “Nơi này đã có ta, ta không cần có thêm bạn nhỏ nào nữa được sinh ra.”

Vợ thầy Tăng vừa mới kiểm tra biết được mình có thai, những lời này khiến cô hiểu ra, cả đêm nói với thầy Tăng, rằng muốn tới tìm chúng tôi.

Đi đến căn nhà mới của bọn họ, vào ban đêm nơi này cũng không có gì là kỳ quái. Khúc Thiên đi thẳng tới trước tủ lạnh, rút phích cắm, lại hỏi: “Có thứ gì không? Búa hay gì đó?”

Thầy Tăng nghĩ nghĩ, mới đi lấy một cái búa nhỏ. Một gia đình mới kết hôn cũng không mong đợi có vật gì tốt hơn được. Nhưng cái búa kia có lẽ là quá nhỏ, chỉ là cái búa dùng để sửa chữa bàn ghế mà thôi.

Khúc Thiên vẫn nhận lấy cái búa, cùng thầy Tăng dịch chuyển tủ lạnh ra chỗ khác.

Vợ thầy Tăng đứng bên cạnh lo lắng nói: “Sẽ không đập hỏng tường khiến tường sập xuống chứ?”

Khúc Thiên nói: “Bên trong là rỗng, lại không phải là cột chịu lực, không sụp được. Hơn nữa đây chỉ là tường đơn.”

Tường đơn? Trước kia nhà của tôi đã cải tạo lại, cho nên tôi biết tường đơn là cái gì. Rất nhiều nhà, đặc biệt là nhà cũ giống như nhà tôi vậy, là dùng gạch nung, lúc ấy còn chưa có gạch ống. Tường nhà được chia thành tường chịu lực và tường không chịu lực. Tường không chịu lực có thể đập bỏ, một số gia đình cải tạo lại các phòng chính là đem đập bỏ tường không chịu lực này để làm tủ âm tường. Nói tóm lại, tường đơn chỉ dùng để chia không gian, do đó tường đơn chỉ được xây bằng một hàng gạch, rất mỏng, không chịu được va đập mạnh.

Khúc Thiên cầm búa đập vài cái lên tường, lớp vữa trên mặt tường rơi xuống. Tôi nhỏ giọng nói: “Tiếng động lớn như vậy, hàng xóm sẽ có ý kiến.”

Nhưng bọn họ đều không để ý tới tôi. Chỉ là tường đơn, vài phút sau Khúc Thiên đã đập được một đồng gạch. Thật đúng là tường đơn, hơn nữa lại là tường đơn dựng thẳng, so với tường đạo cụ khi đóng phim thì chỉ chắc chắn hơn một chút mà thôi, có khi dùng sức đâm cũng có thể đánh đổ.

Khi hai người đàn ông đang bận rộn, vợ thầy Tăng lo lắng nắm lấy tay tôi: “Liệu bên trong có thật sự có cái gì không? Có thể khiến bảo bối của cô tổn thương không?” Phụ nữ trong hoàn cảnh này đều sẽ lo lắng cho bảo bối.

Tường kia đã bị đục một cái lỗ cao chừng một mét, Khúc Thiên bảo thầy Tăng cầm đèn pin tới, anh ấy sẽ vào xem. Cầm lấy đèn pin, Khúc Thiên khom lưng đi vào. Tuy rằng tôi biết Khúc Thiên không có gì phải sợ nhưng tôi vẫn cảm thấy rất lo lắng. Tôi cũng nắm chặt lấy tay vợ thầy Tăng, cắn môi, bắt an.

‘Tách’ một tiếng, bên trong sáng choang, bên trong đó vậy mà lại có bóng đèn! Như vậy trong đó tuyệt đối không phải để kết nước. Thầy Tăng cũng giật mình, chui đầu đi vào.

Khúc Thiên nói: “Đừng vào, đi ra rồi nói.”

Nhìn cũng biết, từ bên ngoài thì thấy không gian nơi đó cũng chỉ đủ cho một người.

Nhưng một nơi nhỏ như vậy sao lại vẫn lấp thêm bóng đèn?

Khúc Thiên đi ra, nói: “Bên trong có đèn, có một bàn thờ, trên bàn thờ có búp bê, không thấy lư hương nhưng có thể thấy dấu vết của ba nén hương. Hẳn chỗ này để nuôi tiểu quỷ. Cụ thể là dạng tiểu quỷ gì, em còn chưa biết được, có điều nếu là người nuôi, bọn họ chuyển nhà lại bịt kín nơi này lại, thậm chí không mang tiểu quỷ đi. Như vậy rất khả nghi.”

“Tiểu quỷ?” Vợ thầy Tăng sợ tới mức há mồm thở dốc, thầy Tăng cũng không còn bình tĩnh. “Khúc Thiên à, vậy em hãy nghĩ biện pháp giúp thầy đi.”

“Chuyển nhà đi. Nhà ma không thể ở, hơn nữa lại còn có thai phụ. Tiểu quỷ rất đồ kỵ, chuyển nhà đi.”

Vợ thầy Tăng thật sự đã phát khóc: “Nhưng nhà này vừa mới mua, cũng vừa mới sửa lại. Tiền còn chưa thanh toán hết, chúng tôi đâu còn tiền để chuyển nhà.”

“Đúng vậy, Khúc Thiên, em xem có cách gì không?”

Chương 47-2

“Loại nhà ma này, cho dù muốn siêu độ đuổi đi, thậm chí có thể khiến nó hồn phi phách tán nhưng vận thế của ngôi nhà hỏng rồi. Cho dù có thể tạm thời đánh tan âm khí nơi này nhưng về sau nó vẫn thu hút vài thứ. Nếu thật sự muốn ở thì phải làm một loạt pháp sự, sau đó cứ cách vài năm lại phải làm pháp sự một lần.”

Thầy Tăng cùng vợ đều im lặng. Loại chuyện này, người bình thường gặp một lần trong đời đã thấy đủ phiền toái, vậy mà đây cứ mấy năm phải làm một lần.

Khúc Thiên thấy bọn họ không trả lời liền đẩy tủ lạnh chắn trước lỗ hồng kia, nói: “Kim loại khiến tiểu quỷ không thể mở ra được. Trước tiên hai người cứ ngủ đi, ngày mai gọi người đến xem.”

Đêm đó, thầy Tăng cùng vợ cũng không ngủ ở nhà mà đi lên lầu trên ở nhờ nhà đồng nghiệp. Khi từ tiểu khu này đi về, tôi nhìn điện thoại thì đã hơn hai người đêm.

Ban đêm rất lạnh, tôi còn chưa kịp rút cổ thì quần áo trên người Khúc Thiên đều đã khoác lên người tôi. Không phải anh ấy đã nói anh ấy không cảm nhận được nhiệt độ sao? Sao lại biết tôi cảm thấy lạnh?

Tôi quay sang mỉm cười với anh ấy: “Cảm ơn. Anh tính sẽ gọi Linh Từ tới đây sao?”

“Ừ, việc này anh không thể trực tiếp ra mặt. Chuyện lớn sẽ khiến ba mẹ Khúc Thiên nghi ngờ, như vậy cũng sẽ khiến em bị chỉ trích nhiều thêm. Còn em tuy rằng đang giả là họ Sầm nhưng nếu để em làm thì cũng chưa làm được gì, cho nên gọi cho Linh Từ tới làm. Loại chuyện này cậu ta vẫn có thể xử lý được.”

Tôi gật gật đầu. Nhưng lời vừa dứt, đột nhiên Khúc Thiên nắm chặt tay tôi, kéo tôi ra phía sau anh ấy. Mắt anh ấy chăm chú nhìn vào một bóng người nhanh chóng biến mất nơi góc phố đối diện. Tốc độ của bóng người kia rất nhanh, tuyệt đối không phải là tốc độ của người bình thường.

Tôi kinh hoàng nhìn Khúc Thiên. Khúc Thiên không có ý muốn đuổi theo, nói: “Đi thôi, về nhà.”

“Đó là ai?” Anh ấy kéo tôi đi rất nhanh, tôi nhỏ giọng hỏi.

“Ngụy Hoa!”

“Ngụy Hoa?! Theo dõi chúng ta?”

“Hắn là thế.”

“Không phải hắn ta đi theo dõi chị em Linh Từ Kim Từ hay sao?”

“Theo dõi Kim Từ là người giết, đích thân Ngụy Hoa tới theo dõi chúng ta. Lần trước Lương Canh thỉnh người tới xem phong thủy, cố tình thỉnh người mà Kim Từ bọn họ quen biết. Bọn Kim Từ đi theo, Lương Canh không nói gì mà còn cho chúng ta tìm được gia phả Sầm gia. Sau đó Linh Từ bảo chúng ta phải cẩn thận. Bởi vì Lương Canh biết chuyện trước kia, thậm chí có lẽ còn có trợ giúp chuyện đó. Ông ta thấy Kim Từ Linh Từ ở đó vì sao lại không hề đề phòng? Rất rõ ràng là ông ta cố ý nhà gia phả cho chúng ta, để chúng ta nhận được. Mà hiện tại người cầm gia phả là anh, Ngụy Hoa đương nhiên sẽ tới theo dõi anh.”

Chuyện trước kia rốt cuộc có bao nhiêu phức tạp, tôi không rõ lắm. Liên lụy nhiều người như vậy, còn khiến Sầm Tổ Hàng không ngại gặp nguy hiểm mà điều tra chuyện này.

Quay về căn nhà chúng tôi ở, Khúc Thiên đi xem xét một lượt quanh nhà, sau đó nói: “Mấy ngày này em chú ý một chút, anh sợ Ngụy Hoa sẽ ra tay. Cái này em cầm đi, phải mang ở trên người, luôn mang theo. Ngoại trừ lúc tắm ra thì lúc nào cũng đừng bỏ.”

Anh ấy vừa đưa tay lảng không về bùa vừa nói, sau đó đem lá bùa gấp lại hình tam giác rồi đưa cho tôi.

Tôi thắc mắc: “Là cái gì?”

“Bùa bình an.”

Nếu đối phương là Ngụy Hoa, bùa bình an có tác dụng sao? Tôi không có ngu, chẳng lẽ không đoán được sao? Cái này hẳn chính là bùa phân hồn lần trước anh ấy đã từng đưa tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Trong mắt Ngụy Hoa bọn họ, Sầm Tổ Hàng chỉ là Khúc Thiên, như vậy bọn chúng nhất định sẽ cho rằng người cảm gia phả sẽ là Sầm Khả Nhân, là tôi. Đây không phải chứng minh tôi sẽ nguy hiểm hơn so với Khúc Thiên sao? Chẳng trách anh ấy lại đưa tôi bùa này.

Tôi cũng không khách khí, nhận lấy lá bùa.

Tôi suy đoán chính xác, sau buổi tối chúng tôi thấy Ngụy Hoa theo dõi chúng tôi kia, không đến mấy ngày sau Lương Canh đến trường học tìm tôi.

Vẫn là thông qua giáo viên của tôi, gọi điện thoại bảo tôi tới văn phòng khoa. Ngay từ đầu thầy giáo tôi cũng không nói rõ là có chuyện gì. Tôi còn tưởng tôi làm gì sai phải đến giải trình, khiến tôi lo lắng đi ngay lập tức.

Thấp thóm tới văn phòng, tôi gõ cửa cho đúng phép lịch sự rồi đẩy cửa đi vào, nói: “Chào thầy, em là Vương Khả Nhân ban xxx.”

Ngẩng đầu lên thì thấy Lương Canh đang mỉm cười gật đầu với tôi. Lương Canh à! Ông ta ngồi trên sofa da màu đen ở trong văn phòng, tư thái như chủ nhà, ngay cả thầy chủ nhiệm khoa cũng có chút khúm núm, cúi đầu khom lưng.

Trong lòng tôi lập tức phát ra tín hiệu nguy hiểm. Người này tuyệt đối tôi không có ý tôi, tôi phải cẩn thận ứng phó. Đồng thời tay của tôi cũng không tự chủ được mà sờ tới cái túi nhỏ may bằng chỉ đỏ đeo ở ngực, nơi đó để lá bùa Sầm Tổ Hàng cho tôi.

Chủ nhiệm Hệ giới thiệu: “Vương Khả Nhân, đây là cục trưởng XXX, ông ấy nói có việc riêng muốn tìm em, vậy mọi người cứ nói chuyện đi.”

Chủ nhiệm Hệ vừa đi khỏi, tôi liền âm thầm thở hắt ra, hiện tại muốn ứng phó với Lương Canh thì nhất định phải cẩn thận, không thể khiến chuyện của bọn Tổ Hàng cùng Linh Từ bị hỏng.

Lương Canh chỉ chỉ vào sofa bên cạnh, nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Tôi ‘chào chú’ một câu rồi ngồi xuống, gượng cười nhìn Lương Canh.

Lương Canh nói: “Vương... Khả Nhân đúng không? Chú nghe nói, cháu vốn dĩ họ Sầm, sau mới lấy họ Vương theo cha nuôi.”

“Dạ, phải.” Tôi đáp.

Tôi cũng không tin, người có chức vị như hắn ta, nếu muốn tra hộ tịch của một người mà tra lại không được. Tôi thấy hơn phân nửa ý đồ của hắn chính là thả giết nhằm còn hơn bỏ sót, không thể bỏ qua một cái. Tôi chính là thuộc ‘thả giết nhằm’.

“Sầm gia à, vợ của chú cũng họ Sầm. Chỉ là mấy năm trước vợ của chú chết bệnh rồi. Trước kia Sầm gia là danh môn vọng tộc, trong giới phong thủy, ở nước ta thì Sầm gia cũng là số một số hai.”

“Vâng, có điều cháu không rành.”

“Không cần phải khiêm tốn như vậy. Không phải ông Chung lần trước cũng quen biết cháu sao? Ông Chung thực sự có tài, nếu không ông ấy cũng sẽ không đến chỗ chúng ta. Chú thấy ông ấy rất nể mặt mũi cháu.”

“Ha ha.” Tôi cười gượng gạo, có lẽ ông Chung kia là nể mặt mũi của Sầm Tổ Hàng.

Lương Canh cũng cười cười theo, rồi cuộc cũng nói ra mục đích lần tới này: “Chú có một đồng nghiệp, mấy năm trước mua nhà để kết hôn. Căn nhà đó bọn họ cũng tìm một thầy phong thủy dưới quê xem qua, nhưng sau khi vào ở thì nhà bọn họ lại có nhiều chuyện xảy ra. Ở một năm, vợ cậu ta sinh non hai lần, mẹ cậu ta trước kia rất khỏe mạnh, đến ở với cậu ta thì lại sinh bệnh chết. Cháu nói xem có phải ngôi nhà đó có điểm gì lạ?”

“Ách... Không thấy thực tế thì cháu cũng không biết.”

“Vậy thế này đi, coi như chú mời cháu, cuối tuần đến xem nhà giúp cậu ta một chút. Bao lì xì gì đó chắc chắn không thể thiếu rồi.”

Trong lòng tôi có chút lo lắng, đây là... Hồng Môn yến? Hay là chỉ tới để tìm hiểu hư thật? Tóm lại không phải là chuyện tốt. “Cuối tuần cháu phải hoàn thành tác phẩm, chú cứ nhờ ông Chung đi thôi. Cháu thấy ông rất sẵn lòng.”

“Nhờ cháu, chúng ta đều là người Sầm gia. Hơn nữa người Sầm gia xem chú sẽ thấy yên tâm.”

Ông yên tâm, tôi không yên tâm được! Nếu Lương Canh muốn giết chúng tôi, ở trong nhà đó an bài một quỷ lợi hại, chúng tôi không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Mang theo tâm sự này, tôi không còn tâm trí nào quay lại phong tranh, liền đi thẳng về nhà. Khúc Thiên không ở nhà, tôi ngồi chờ người đợi tới giờ cơm tối.

Khúc Thiên về nhà nhìn thấy tôi, sừng sốt một chút, hỏi tôi ăn cơm chưa? Thời gian này còn ngồi ở nhà rất rõ ràng là chưa ăn.

Cho nên hai chúng tôi bèn đi ra ngoài ăn.

Ở quán ăn ven đường, tôi cười nói: “Khúc Thiên trước kia tuyệt đối không ăn uống gì ở các quán ven đường.”

Vừa mới dứt lời, trên mặt Khúc Thiên lộ vẻ khó coi, tức giận nói: “Anh không để ý như cậu ta.”

Biết anh ấy không vui, tôi nhanh chóng đổi đề tài, đem chuyện Lương Canh hôm nay tìm tôi nói ra một lần. Sầm Tổ Hằng cũng suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Đi xem đi, cần phải biết bọn chúng muốn làm gì. Ngay cả khiêu chiến cũng không dám đi ứng phó, như vậy về sau chúng ta sẽ càng thêm bị động.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48-2

Sáng sớm cuối tuần, tôi và Khúc Thiên đi tới nhà theo địa chỉ của Lương Canh đưa. Khi xuống xe, tôi bất nhỡ ngáp một cái to. Ngáp còn chưa xong, Khúc Thiên đã xoa xoa đầu tôi: “Đêm qua sao không ngủ một chút đi?”

“A? Sao anh lại biết?” Hỏi xong tôi liền thấy mình ngu ngốc. Buổi tối tôi cùng anh ấy chung chăn gối, tuy rằng ở giữa còn cách nhau một khoảng, nhưng khi tôi trần trọc xoay người, chắc chắn anh ấy cũng có thể cảm nhận được. Hơn nữa cho tới bây giờ tôi còn chưa xác định được, khi anh ấy là Sầm Tổ Hằng, liệu buổi tối có ngủ hay không.

Anh ấy không trả lời, đi thẳng lên lầu theo địa chỉ.

Tầng 12, căn hộ ba phòng hai ban công. Mở cửa cho chúng tôi là nữ chủ nhân căn nhà, một giáo viên mầm non dịu hiền. Chồng của cô ấy nghe được tiếng của chúng tôi, cũng nhanh chóng từ trong thư phòng ra.

Mọi người cùng ngồi xuống nói về tình hình. Căn hộ này rõ ràng đã từng được xem phong thủy, vì cái gì mà còn xảy ra nhiều chuyện như vậy? Nam chủ nhân căn hộ còn cố ý nói: “Nhìn khối đá trên ban công kia, đó là để phòng tiêm giác sát, tôi đã cố ý mua đặt ở đó, sao lại còn xảy ra chuyện?”

Nữ chủ nhân đi nấu cơm, chúng tôi bắt đầu đo đạc. Đi khắp toàn bộ căn hộ, tôi cảm thấy căn hộ này rất tốt. Vuông vức. Cửa sổ đặt cũng rất thích hợp. Ngoại trừ ban công có tiêm giác sát thì không phạm phải điều gì. Nhà cũng mới ở chưa được mấy năm, điện nước gì đó cũng rất tốt. Hơn nữa nữ chủ nhân là giáo viên mầm non, trong công việc được nghỉ ngơi tương đối nhiều, cũng ưa sạch sẽ, các góc trong nhà đều tương đối sạch sẽ.

Kỳ thật những nhà có phong thủy không tốt đều có một điểm giống nhau, đó là trong nhà tương đối lộn xộn, đồ vật chòng chát, thậm chí trên giường còn để đầy đồ linh tinh. Những điều này đều không tốt.

Tôi nhìn không ra căn hộ này có điều gì khác thường. Khúc Thiên lấy điện thoại ra đo các cung vị, cũng có chút vấn đề về cung vị nhưng đều đã dùng biện pháp ngũ hành hóa giải, rõ ràng đã được làm phong thủy cẩn thận.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Thế nào?”

“Song tinh đảo tọa, cách cùng này vượt người lớn.”

“Nhưng nhà bọn họ đã sinh non hai đứa trẻ, đã chết một người già.”

“Kiểm tra cung vị căn, đoái một chút.”

Nhân lúc đi rửa tay ăn cơm, tôi xem lại một chút vị trí Đông Bắc và chính Tây nhà bọn họ, không có vấn đề gì. Thông gió rất tốt, sạch sẽ ngăn nắp, còn có ánh mặt trời chiếu vào.

Khi ăn cơm, mọi người cùng nhau tâm sự. Nói đến chuyện đứa bé sinh non, nói đến bà mẹ bị chết già, sau đó lại nói tới thầy phong thủy dưới quê đã xem cho nhà bọn họ. Cuối cùng nói đến Lương Canh.

Nam chủ nhân ngôi nhà nói: “Cục trưởng Lương thật là người tốt. Nhà của chúng tôi có vấn đề lại mời thầy phong thủy giúp chúng tôi. Nghe nói hai người là hậu nhân của một gia tộc phong thủy trước đây rất nổi anh. Họ gì nhỉ? Cục trưởng Lương nói, tôi cũng chưa nhớ kỹ.”

“Khúc Thiên trả lời: “Họ Sầm.”

“A, đúng đúng, là họ Sầm.”

Khúc Thiên nói tiếp: “Căn hộ này của anh, trách mệnh không tôi, song tình đạo tào.” Đột nhiên anh ấy tạm dừng một chút, hỏi: “Anh vào ở từ khi nào? Có nhờ người xem ngày nhập trạch không?”

h thầy phong thủy kia xem ngày cho chúng tôi luôn.”

Khúc Thiên nhăn mặt lại: “Nhà anh có nói điều gì không tôn kính với thầy phong thủy kia không?”

Hai vợ chồng họ nhìn nhau, nữ chủ nhân mới do dự nói: “Sau khi trang trí xong, mẹ tôi tới xem nhà, vẫn luôn lẩm bẩm nói xem phong thủy gì mà mắt tôi tám ngàn, lại là thầy phong thủy ở quê, nói dân quê chỉ biết xem nhà đất, sẽ không biết xem nhà lầu gì đó. Cái này... có tính không?”

Khúc Thiên bấm tay tính toán. Trước kia khi chưa biết gì, tôi cảm thấy những người bấm tay tính toán đều như thần kinh, sau tôi học mới biết được, là người ta đem ngón tay trở thành cửu cung, hoặc đem mười hai địa chi an bài trên các đốt ngón tay, như vậy xem ngày hay tính nông lịch gì đó đều tiện rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Khúc Thiên nói: “Là chọn ngày không đúng. Ông ta chọn ngày không hợp với hướng nhà. Hãy cho tôi biết sinh thần bát tự của hai người, cả của mẹ anh nữa.”

Vừa nghe được nguyên nhân, nam chủ nhân cẩn thận nói bát tự, còn nói bát tự của mẹ mình không rõ lắm, chỉ biết cảm tính.

“Biết năm sinh là đủ rồi.” Khúc Thiên tính rất nhanh, trình độ tôi bây giờ vẫn phải viết ra giấy mới có thể thấy được. Khúc Thiên thấy tôi có bộ dáng mơ hồ, mỉm cười với tôi, lấy ra giấy bút viết mười hai địa chi, sau đó đánh dấu vào cảm tính của bọn họ, còn cả hướng cung vị của phòng cũng đánh dấu.

Như vậy tôi có thể thấy được rõ ràng. Ngày nhập trạch cùng với bà lão và nữ chủ nhân là tương xung. Không chỉ có như vậy, cũng là tương xung với cung vị của nhà.

Khúc Thiên nói: “Ông ta làm phong thủy cho ngôi nhà rất tốt, chính là giống như cho ngôi nhà này một thân thể khỏe mạnh vậy. Còn ngày nhập trạch lại tương đương với thời gian ngôi nhà được sinh ra, chính là bát tự của nhà. Bát tự này ông ta lại chọn xung với bát tự của mọi người. Như vậy dù phong thủy có tốt, nhà này cùng mọi người không hợp thì cũng sẽ có thương tổn.”

Tôi ở bên cạnh gật gù đầu học hỏi. Còn bên kia, hai vợ chồng đã không còn chú ý đến cơm canh, cũng không chú ý tới còn có khách ở đây mà bắt đầu cựa cãi.

Nam chủ nhân nói, đều là mẹ nữ chủ nhân đắc tội người ta.

Nữ chủ nhân nói, đều là nam chủ nhân mời ông thầy địa lý quá nhỏ mọn.

Khúc Thiên không nói gì, bảo tôi ăn nhiều một chút. Chờ bọn họ ồn ào với nhau một hồi, rồi cuộc nghĩ tới điều gì, mới quay sang tôi cùng Khúc Thiên, hỏi có phương pháp hóa giải hay không.

“Đứa trẻ đã sinh ra, hai người có nghĩ nhét nó trở lại để sinh thêm một lần nữa không? Chuyển nhà đi.”

Sau đó hai người kia tiếp tục cãi nhau. Mãi cho đến khi chúng tôi com no, nói phải về nhà thì bọn họ mới đứng dậy tiễn chúng tôi.

Khi lên xe, tôi còn nói thêm: “Thầy địa lý kia sao lại đi hại người?”

Khúc Thiên vừa khởi động xe vừa nói: “Thầy địa lý ở thôn quê năng lực xử lý không cao, nhưng bọn họ xem mò mà hay tính ngày giờ gì đó thì tuyệt đối không kém Sầm gia, thậm chí còn lợi hại hơn cả Sầm gia.”

“Giống như Linh Từ, cậu ta cũng xuất thân nông thôn. Cậu ta tính ngày giờ gì đó chắc chắn lợi hại hơn anh. Thầy phong thủy không thể đắc tội, thầy địa lý cũng không thể đắc tội.”

Ách... Linh Từ Kim Từ là không thể đắc tội. Cảm giác bây giờ hai chị em bọn họ giống như bạn bè của tôi, cũng không có cảm giác phải e dè gì.

Khúc Thiên tiếp tục nói: “Ở nông thôn, khi nhập trạch nhà mới đều mời khách ở nhà mới, còn sẽ gọi tới rất nhiều gia đình có trẻ nhỏ. Nhiều người như vậy, đặc biệt là trẻ con tới nhiều, để trẻ con chạy nhảy quanh nhà thì có thể nhanh chóng khiến mảnh đất đó có vượng khí. Nhưng ở thành thị, rất nhiều gia đình khi nhập trạch nhà mới không hề mời khách, dù có mời khách cũng lo lắng nhà mới bị bẩn nên mở tiệc ở nhà hàng. Lại có thêm quy củ, trẻ con tới nhà mới không thể chạy nhảy nghịch ngợm, thậm chí có nhà còn đóng cửa các phòng, chỉ để khách ngồi ở phòng khách. Như vậy thì dù nhà có phong thủy tốt cũng không khiến vận thế dậy nổi.”

“Đúng vậy, nhà em khi dọn tới ngôi nhà nhỏ kia, em nhớ lúc ấy em mới học lớp 1. Trong trí nhớ của em thì cả nhà chỉ ngồi ăn một bữa thôi, cũng không mời khách nào cả.”

“Thảo nào cửa hàng nhà em vắng vẻ như vậy.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy một cái: “Khúc Thiên! À không, Sầm Tổ Hàng! Đó là bởi vì anh ở nhà em mấy năm khiến phong thủy nhà em bị hỏng hết còn gì.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-2

Sầm Tổ Hàng chỉ cười cười, tôi thờ phỉ phỉ rồi quay đầu đi. Xe chạy bon bon trên đường, một hồi lâu Sầm Tổ Hàng mới nói: “Đổi cách gọi anh đi. Gọi cả họ lẫn tên không quen.”

Tôi sừng sốt một chút, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh ấy. Chỉ là tôi vẫn không có phản ứng lại. Trước kia tôi và Khúc Thiên cũng không phải quá quen thuộc, cùng Sầm Tổ Hàng lại càng không thân. Nhưng quãng thời gian này gặp mặt tương đối nhiều... dường như trong khoảng thời gian này cũng tương đối thân mật hơn. Nhưng bảo tôi đổi cách xưng hô, thật có chút... ừ... chưa quen lắm. Trước kia tôi chưa từng gọi tên thân mật với ai. Ở trường tôi, những nữ sinh ở khoa nhạc và múa đều có dáng người rất đẹp, mặt lại xinh, nam sinh trong trường tương đối ít, cho nên bọn họ đều tìm tới khoa múa khoa nhạc để kiếm bạn gái. Nữ sinh khoa mỹ thuật chúng tôi cơ bản là không ai để ý.

Ở trong trường, nhìn các đôi gọi nhau ‘bảo bối’ ‘chồng yêu’ trước mặt mọi người, tôi đều cảm thấy ghê tởm.

Chúng tôi còn chưa về đến nhà thì nhận được điện thoại của Linh Từ gọi tới. Cậu ta nói hiện tại đang ở nhà thầy Tùng xử lý chuyện tiểu quý, bởi vì ở rất gần, hỏi bọn tôi có muốn qua ăn cơm cùng không. Chuyện này coi như chúng tôi cũng góp phần, Khúc Thiên liền đồng ý.

Thầy Tùng vẫn không định bán căn hộ đi, tính trước mắt cứ làm pháp sự, ở thêm mấy năm rồi lại tính. Còn vợ thầy Tùng vẫn không thấy thoải mái lắm. Tuy rằng như vậy nhưng khi chúng tôi đến thì cô cũng nồng nhiệt chiêu đãi.

Khi chúng tôi tới đó, Linh Từ đã xử lý xong, trong nhà tràn ngập mùi hương khói. Trên bàn cơm, Linh Từ nói rất nhiều về những việc phải chú ý khi ở căn nhà này. Ban thờ chắc chắn là phải có, mà đặt ban thờ cũng phải chọn ngày để đặt. Trong nhà mừng một ngày rằm đều phải cúng lễ.

Nói tới chọn ngày, tôi lập tức nghĩ đến lời Khúc Thiên đã nói, trình độ chọn ngày của Linh Từ còn cao hơn cả Sầm Tổ Hàng.

Ăn cơm xong, chúng tôi và Linh Từ cùng xuống lầu. Xuống tới dưới lầu, khi định lên xe thì Linh Từ đột nhiên gọi: “Này, Sầm Tổ Hàng! Thứ sáu này lão Chung làm đại thọ 60. Anh cũng cùng đi đi. Rốt cuộc cũng coi như là... người nhà!”

Sầm Tổ Hàng gật đầu đồng ý. Sau khi lên xe, tôi hỏi anh ấy lão Chung là ai. Anh ấy nói: “Là con rể thứ hai của Sầm Tổ Dược, chuyên giúp một ít kẻ có tiền muốn phát tài hơn. Trong ngũ tặc tam khuyết* thì phải nhận ‘cô’, hiện tại hẳn chỉ có một mình. Không có chuyện gì thì thứ sáu đi cùng đi, hẳn Kim Từ cũng về.” (*ngũ tặc tam khuyết: hình phạt cho các thầy phong thủy tiết lộ quá nhiều thiên cơ, bao gồm “quan, quả, cô, độc, tàn”)

Tôi gật đầu đồng ý. Kim Từ có đi thì tôi coi như cũng có bạn.

Vào buổi tối, Lương Canh gọi điện thoại tới cho tôi, khen tôi thật tài giỏi, rất nhiều người xem nhà kia nhưng không tìm ra nguyên nhân, vậy mà tôi nhanh chóng như vậy đã tìm được nguyên nhân.

Kỳ thật đều là Sầm Tổ Hàng làm. Tôi mặc áo ngủ nằm trên giường, tay cầm một số cuốn sách về phong thủy loại cơ bản lấy từ nhà tôi, không chú ý tới Sầm Tổ Hàng đang ngồi ở trên giường.

Anh ấy chỉ ngồi dựa vào thành, mắt nhắm lại như đang chợp mắt.

Trong lúc vô tình nhìn về phía anh ấy, mới cảm thấy Sầm Tổ Hàng này so với Khúc Thiên lại càng đẹp trai hơn. Phải nói là anh ấy và Khúc Thiên có vẻ đẹp khác nhau, Khúc Thiên thì tương đối sáng láng còn Sầm Tổ Hàng lại có vẻ thành thực.

Sầm Tổ Hàng đột nhiên mở mắt, nhìn tôi hỏi: “Ngắm đủ chưa?”

“Ách... Nhìn một chút cũng không cho. Em còn chưa từng nghiêm túc nhìn bộ dáng của anh, sau này nếu có đánh nhau, ai là anh ai không phải e rằng em cũng không biết.”

Anh ấy tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Tôi do dự không biết có nên nói với anh ấy hay không. Là khi anh ấy trong bộ dáng của Khúc Thiên thì nói rất nhiều, khi là Sầm Tổ Hàng lại rất ít nói. Có điều nhìn anh ấy như vậy, tôi không nhìn được ý muốn nói chuyện với anh ấy. Chỉ là tôi nói mà không hề nghĩ trước: “Sau này em gọi anh là gì thì được? Không phải anh nói gọi cả tên lẫn họ không hay sao?”

“Tùy em.”

Câu ‘tùy em’ này khiến tôi khó xử. “Bảo bối” “chồng” gì gì đó tôi nói không được. “Từ nay về sau em gọi anh là Tổ Hàng đi.”

Anh ấy mở mắt, nhích lại gần. Tôi theo bản năng lui về phía sau một ít, anh ấy liền đưa tay đỡ lấy gáy tôi, mạnh mẽ giữ lấy: “Sau này mặc kệ anh có phải ở trên người Khúc Thiên hay không, chỉ cần không có người ngoài thì gọi anh là Tổ Hàng. Anh không muốn trở thành cậu ta.”

Ở khoảng cách gần như vậy, tôi có thể cảm giác được hơi lạnh từ anh ấy đang thấm vào làn da tôi. Tôi gật gật đầu.

Cảm nhận môi anh ấy hạ xuống. Không phải là lần đầu tiên thân mật, tôi cũng không làm ra vẻ chờ đợi anh ấy thân mật. Chỉ là khi môi anh ấy chạm vào môi tôi thì trong nháy mắt liền ngừng lại. Sau đó khẽ cứng đờ, kéo ra khoảng cách giữa hai người, đầu khó cười nói: “Có người mỗi buổi tối cùng quý triền miên, ngoại trừ thể chất yếu đi một chút, chỉ cần phơi nắng, uống đúng thuốc bổ là tốt. Còn em, nếu mai lại phát sốt, ba em sẽ lại mắng anh.”

Ngón cái của anh ấy cọ qua môi tôi, sau đó buông tôi ra rồi về lại vị trí lúc trước, giữa chúng tôi lại lần nữa cách nhau hơn nửa giường.

Tâm tôi trầm xuống, tôi không lừa được chính mình. Vừa rồi lòng tôi chờ mong anh ấy hôn, hơn nữa cũng rất tự nhiên muốn tiếp nhận.

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Vào thứ sáu, Đàm Thiên gọi cho tôi bảo tôi tới nhà cô ấy một chuyến. Tôi nói thẳng là có tiệc rượu, phải đi theo Khúc Thiên đi Lân Trấn.

Khi xe ra ngoại ô, đợi một chút, rất nhanh liền có hai chiếc xe của Kim Tử bọn họ đi tới. Tôi không nghĩ sẽ có nhiều người đi như vậy. Xe Kim Tử đi trước dẫn đường, vài chục phút sau đã đến Lân Trấn. Lân Trấn là một thị trấn nhỏ ở huyện thuộc thành phố chúng tôi.

Ba chiếc xe dừng trước một tòa nhà nhỏ. Tòa nhà này đã cũ xưa rách nát, nhìn qua có thể thấy đã được xây từ rất lâu. Trước mặt tòa nhà còn treo một thẻ bài Trung y nhưng đã bị dãi nắng dầm mưa mà hình dáng không còn rõ ràng.

Mọi người đều xuống xe. Tôi mới thấy được, lần này tôi có Kim Tử, Linh Tử, còn có cả chồng của Kim Tử, có thêm một người hình như là bạn cùng phòng của Linh Tử. Lần trước khi đi gặp Linh Tử có thấy bọn họ ở cùng nhau.

Kim Tử gõ cửa trông rất quen thuộc, mở cửa là một ông già, hẳn chính là lão Chung. Lão Chung trông rất già, phía sau ông ta còn có một con chó đen. Nhưng con chó đen kia giống như không hề hoan nghênh chúng tôi, nó quay về phía Kim Tử Linh Tử sủa loạn. Lão Chung quát con chó vào nhà, cười nói: “Các cháu còn nhớ sao!”

“Nhớ chứ! Nhớ chứ!” Linh Tử vẫy vẫy tay, “Đi, lên xe. Đã đặt tiệc ở Phúc Hương Lâu rồi. Lão Chung, hôm nay ông uống say cháu sẽ đỡ ông lên giường, trông ông cho tới ngày mai tỉnh rượu.”

Nói rồi cậu ta liền lôi kéo lão Chung lên xe.

Lão Chung cũng không cự tuyệt, cười tủm tỉm đóng cửa đi theo. Chỉ là khi ánh mắt ông ấy nhìn thấy chúng tôi, khẽ khựng lại một chút, cẩn thận hỏi: “Hai người này là...”

“Tối tiệc kính rượu sẽ giới thiệu.” Linh Tử đỡ lão Chung lên xe, sau đó chúng tôi đi tới Phúc Hương Lâu.

Tôi cảm thấy Phúc Hương Lâu này hẳn là nhà hàng tốt nhất trong thị trấn. Rất rõ ràng là đã đặt bàn trước, khi chúng tôi đến trên bàn đã bày sẵn đồ ăn.

Tất cả có bảy người, thêm một con chó. Mọi người cùng nâng chén, chúc lão Chung trường thọ gì đó.

Ăn chút đồ ăn, Linh Từ liền chúc rượu lão Chung.

Có thể thấy được cả bốn bọn họ với lão Chung đều rất thân thiết, ngay cả chị Kim Từ cũng có thể bám vào bả vai lão Chung, cùng nâng chén với ông ấy. Rốt cuộc cũng đến lượt chúng tôi. Khúc Thiên nâng chén rượu lên, cung kính đưa tới trước mặt lão Chung. Khi lão Chung nhận chén rượu, tôi mới nhìn thấy một bên tay ông ấy chỉ có ba ngón tay. Nhìn vết thương thì đã rất cũ, cũng không biết là bị làm sao.

Linh Từ vừa định nói thì Khúc Thiên đã nói trước: “Tôi là Sầm Tổ Hàng, là anh em với Sầm Tổ Dược.”

Lão Chung đang nhận chén rượu liền ngẩn người. Kim Từ ở bên cạnh nói: “Nói chuyện này làm gì? Tới đây là để ăn, uống vui vẻ trước đã, có gì ngày mai nói!”

Khúc Thiên lại không chịu từ bỏ, mà nói: “Tôi bị Ngụy Hoa luyện hóa, hiện tại tôi đang ở trên người Khúc Thiên là để tìm kẻ đứng phía sau việc tính kế cho Sầm Quốc Hưng luyện tiểu quý. Tôi biết ông là con rể của Sầm Tổ Dược, ông từng ở nhà anh ta hẳn cũng biết ít nhiều.”

Lão Chung chậm rãi buông chén rượu, ngồi xuống, im lặng một lúc rồi khóc lên. Một ông lão già cả cứ như vậy khóc tu tu thật khiến người ta cảm thấy thống khổ. Chỉ có đau đơn cực lớn mới khiến một ông lão có thể khóc. Ông ấy vừa khóc, vừa sờ vào chỗ hai ngón tay bị mất đi của mình, nói: “Thôi bỏ đi, bỏ cả đi. Những chuyện này đã qua rồi thì cứ để qua đi. Chung Thành của ta cũng thế nhưng ta không muốn truy cứu nữa, bỏ qua hết đi.”

Tôi khẽ giật áo Kim Từ bên cạnh, hỏi: “Chung Thành là ai thế ạ?”

“Con của ông ấy, cũng bị Ngụy Hoa lợi dụng, sau đó trừu hồn luyện hóa. Có điều Chung Thành cũng không nghe lời, cuối cùng phản phệ Ngụy Hoa, tuy rằng không thành công nhưng cũng khiến Ngụy Hoa thành người què. Nhưng anh ta lại bị hồn phi phách tán.”

Tôi đã từng nghe, khi bị luyện hóa tiểu quý là muốn ăn máu thịt của người thân yêu nhất của mình. Giống như Sầm Tổ Hàng, anh ấy nói anh ấy từng ăn trái tim người mình yêu nhất. Còn Chung Thành hẳn đã ăn ngón tay của ba mình.

Kim Từ chậm rãi thở dài một hơi rồi nói: “Người cũng già rồi, con dâu đã bỏ đi còn con trai đã mất, chỉ còn lại một mình mình. Nếu không có Ngụy Hoa thì những chuyện này sẽ không xảy ra.”

Lão Chung vẫn còn khóc lóc, có điều không còn khóc to như vừa rồi, chỉ yên lặng lau nước mắt: “Làm sao tôi có thể tin anh được?”

Linh Từ nói mối quan hệ giữa Sầm Tổ Hàng cùng Ngụy Hoa, đến khi nói xong thì lão Chung cũng bình tĩnh lại.

Ông ấy im lặng, liền tiếp rót vài ly rượu, mới nói: “Các cậu trẻ tuổi, muốn thế nào thì thế nấy đi. Ta già rồi, ở nhà mở một tiểu quán đoán mệnh cho người kiếm cơm qua ngày là được. Ài... nhìn lão Tống xem, ít nhất ông ấy còn có đồ đệ. Cái gì qua rồi cứ để nó qua đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2

Khúc Thiên ngồi xuống, nói rất kiên định: “Tôi biết, một đạo sĩ đã chết, cả việc con trai ông cũng chết. Nhưng Sầm gia đã chết mấy trăm mạng người, chẳng lẽ cứ để mặc như vậy? Cảnh sát tra không ra chuyện gì, loại chuyện này bọn họ cũng không có khả năng tra ra được. Nhưng mấy trăm mạng người của Sầm gia tự nhiên không còn, tuyệt đối không thể cứ vậy bỏ qua. Tôi chỉ muốn tìm ra chân tướng chuyện năm đó, tôi muốn biết rốt cuộc mục đích của bọn chúng là cái gì.”

“Tôi không giúp cậu được. Tôi với bố vợ không sống cùng nhau.”

“Vậy di vật của ông ấy đâu?”

“Đều do Lương Canh xử lý. Ba cuốn sách tôi có đã cho Linh Từ, bùa chú cũng đưa Linh Từ. Những cái khác tôi không biết gì cả.”

“Gia phả thì sao? Đã bị xé bỏ rồi sao?” Khúc Thiên hỏi.

“Không biết. Tôi chưa từng thấy gia phả Sầm gia.”

Sau khi nói chuyện xong, chồng Kim Từ bắt đầu giảng hòa, rất nhanh chóng không khí liền khôi phục như vừa rồi. Chỉ là Khúc Thiên vẫn ngồi ở một bên trầm mặc.

Kim Từ kéo tay tôi đùa nghịch với con chó đen, còn nói con chó đen này không thích chị ấy bởi vì lúc trước suýt chút nữa cô đã ăn con chó đen này để lấy máu chó đen.

Sau khi tất cả mọi người ăn no uống say, trước tiên đưa lão Chung trở về. Có lẽ bởi vì lần sinh nhật này có Sầm Tổ Hàng nên cũng không quá vui vẻ, lão Chung uống không nhiều.

Tôi nhìn Linh Từ bám vào bả vai lão Chung, bảo lão Chung đừng để ý, về sau có chuyện gì bọn họ cũng sẽ không để liên lụy đến ông ấy.

Lão Chung đi vào nhà một mình, cảm giác rất cô độc, ông ấy còn nói: “Ta cũng là người sắp chết, sợ liên lụy cái gì. Chỉ là... Ài...”

Tôi khi lái xe về, Khúc Thiên vẫn trầm mặc. Tôi cảm thấy tâm tình anh ấy không được tốt, do dự một chút mới mở miệng trước: “Khúc... Tổ Hàng,” vừa mở miệng đã nuốt chữ nửa quên mất. Trên xe chỉ có hai người chúng tôi, chuyện anh ấy là Sầm Tổ Hàng không phải là bí mật gì, cho nên hẳn tôi gọi tên anh ấy mới đúng.

Xe đột nhiên ngừng lại. Tổ Hàng xuống xe, dựa vào cửa xe nhìn về phía đồng ruộng xa xa, cũng không nói lời nào.

Tôi xuống xe theo, nói: “Anh làm sao thế?”

Anh ấy đưa tay ôm đầu mình, ngón tay bấu chặt lại, nói: “Ta sai rồi sao? Ta thả Ngụy Hoa ra để tìm mục đích phía sau chẳng lẽ là sai thật sao? Lẽ ra nên giống như lão Chung, để những chuyện đó thành quá khứ, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Sầm Gia thôn, mấy trăm mạng người đã chết hoàn toàn trong một đêm. Cảnh sát tìm không ra nguyên nhân liền đóng vụ án lại, coi như chưa từng có Sầm Gia thôn. Hiện tại ta muốn tự mình điều tra, chẳng lẽ cũng là sai rồi sao? Mấy trăm mạng người đều là người thân của ta, chẳng lẽ phải coi như không hề tồn tại sao? Vậy ta thì sao? Về sau khi ta hồn phi phách tán, có phải cũng sẽ như chưa từng tồn tại?”

Tôi tiến đến ôm lấy eo anh ấy, dựa đầu lên vai anh ấy: “Sẽ không, khi anh hồn phi phách tán còn có em luôn nhớ anh, cả đời em cũng sẽ nhớ anh. Em sẽ hóa vàng mã cho anh, sẽ gọi tên anh, gọi Tổ Hàng. Nếu không, em sẽ nói với Kim Tử. Kim Tử không phải là nhà văn trên internet sao? Bảo cô ấy đem câu chuyện của chúng ta viết thành tiểu thuyết, sau này anh có bị hồn phi phách tán thì cũng sẽ có rất nhiều người nhớ rõ.”

Anh ấy nghiêng đầu, nhìn tôi. Tôi cố gắng cong miệng mỉm cười với anh ấy.

Anh ấy vuốt tay tôi, xoa nhẹ lên mặt tôi, nói nhỏ: “Chỉ cần em nhớ anh, như vậy là đủ rồi.” Đầu của anh ấy cúi thấp xuống nhưng vẫn không hôn lên môi tôi. Không biết là vì đây là thân thể Khúc Thiên hay vì anh ấy lo lắng tôi sẽ phát sốt.

Tôi tin số mệnh của tôi đã bắt đầu tồn tại người tên Sầm Tổ Hàng này. Dù sau này tất cả mọi chuyện thay đổi như thế nào thì tôi cũng tuyệt đối sẽ không quên anh ấy. Nếu có thể, tôi thật sự hy vọng anh ấy tồn tại như một con người thật sự, có thể cùng tôi yêu đương, kết hôn, sinh con. Nhưng những chuyện này có lẽ đều không thành hiện thực được.

- - -

Sant: Hẹn các bạn tối mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Không biết vì sao, khi nói những lời kia với Sầm Tổ Hàng tôi nói rất thuận miệng, vậy mà lúc này đã tắm xong, nằm trên giường, thật sự đối mặt với anh ấy thì tim tôi lại đập thình thịch, lòng vô cùng nôn nao.

Ách... nôn nao cái gì nhỉ, cùng lắm không phải là... còn không phải là... chuyện kia sao.

Hiện tại rất nhiều nữ sinh đều không phải lần đầu tiên hay lần thứ hai. Ngay cả Đàm Thiển, bình thường cũng không có bạn trai nhưng cô ấy đều đã từng có kinh nghiệm. Sầm Tổ Hàng không phải đã nói sao? Chuyện này, có người hàng đêm triền miên cũng không có vấn đề gì. Cùng lắm... cùng lắm thì ngày mai bị sốt thôi.

Tôi nằm xuống giường, kéo chăn qua, khăn trương đến mức động tác hơi lóng ngóng.

Sầm Tổ Hàng nằm ở trên giường, đang xem cuốn gia phả. Tôi không biết còn có cái gì để xem. Cuốn gia phả kia được ghi chép sớm nhất từ thời nhà Thanh, mà lúc này anh ấy đang xem chính là phần từ thời nhà Thanh. Thậm chí anh ấy còn không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi tức giận nói: “Xem những cái đó làm gì? Thời gian đã lâu như vậy rồi, cái gì cũng đã thành tro bụi.”

“Nhất định có nguyên nhân, bằng không vì sao kẻ đứng sau kia lại chọn ra tay với Sầm gia?”

Tôi xoay người đi ngủ, trong lòng có chút mất mát nói không nên lời.

Có lẽ hôm nay đi xa, tôi có chút mệt nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ mơ màng màng, giống như tôi đang nằm mơ, mơ thấy đôi tay kia lạnh ngắt vuốt ve toàn thân tôi. Tôi không còn sợ hãi như trước, bởi vì biết đó là Sầm Tô Hàng.

Một đêm mộng đẹp, khi mở mắt ra thì thấy gương mặt đẹp trai của Sầm Tô Hàng đang ở rất gần tôi. Bởi vì lần phát sốt hôm trước, sau đó dù chúng tôi ngủ cùng một giường thì khoảng cách vẫn rất xa, vậy mà hiện tại tay anh ấy đang đặt trên eo tôi, đầu đang ở sát tai tôi.

Không cảm nhận được hơi thở của anh ấy, bởi vì anh ấy không hề thở. Nhưng có thể cảm nhận được hơi lạnh từ cơ thể của anh ấy, trong thời tiết mùa hè này cũng không hề cảm thấy khó chịu.

Tôi quay đầu, nhìn anh ấy, mỗi cách mỗi anh ấy rất gần. Nghĩ đến cảm giác lần trước anh ấy hôn tôi, tôi không nhịn được mỉm cười. Tuy rằng tôi không bài xích chuyện anh ấy hôn tôi nhưng tôi vẫn chưa dám mặt dày đi thân mật với anh ấy.

Khi tôi cười anh ấy mở mắt ra, tôi liền biết anh ấy không ngủ, cho dù ngủ rồi thì khi tôi có động tĩnh gì anh ấy cũng sẽ tỉnh lại.

Mắt anh ấy vừa mở ra, nụ cười của tôi cứng đờ. Anh ấy buông lỏng tay ra, ngồi dậy, nhàn nhạt nói: “Hôm nay tới trường học đi, tác phẩm tốt nghiệp cũng gấp rồi.”

Tôi ừ một tiếng. Anh ấy không nói tới chuyện tôi hôm qua, vậy thì tôi cũng không nhắc lại. Kỳ thật tôi cũng không phân biệt được rõ ràng là tôi hôm qua tôi nằm mơ hay anh ấy thật sự vuốt ve tôi. Dù sao tôi cũng không có mặt mũi để hỏi rõ.

Có điều, cảm giác được hôm nay tâm tình của Tô Hàng không tồi, tâm tình tôi cũng theo đó mà tốt lên không ít. Ít nhất những gì lão Chung nói hôm qua không ảnh hưởng quá lớn với anh ấy.

Gọi điện thoại cho Đàm Thiên, ngày hôm qua cô ấy hẹn tôi nhưng tôi không đi được, như vậy hôm nay tôi hẹn gặp lại với cô ấy là được. Nhưng cô ấy lại nói, cô ấy không thể ra khỏi cửa. Mấy hôm nay cô ấy không được khỏe, ngày hôm qua kỳ thật cô ấy muốn gọi tôi cùng cô ấy tới bệnh viện. Tôi không rảnh, cô ấy cũng chỉ có thể đi cùng mẹ mình. Vốn muốn tới bệnh viện nhân dân, nhưng mẹ cô ấy rất tin tưởng vào Trung y nên đến viện Trung y. Đi mới phát hiện ra vấn đề lớn, bác sĩ chẩn bệnh là tỳ hư hay là gì gì đó, bảo uống thuốc Trung y điều trị một thời gian.

Đàm Thiên oán giận nói với tôi qua điện thoại: “Thuốc Trung y đâu phải đồ cho người uống. Khổ vô cùng. Tớ uống xong liền nôn ra, sau đó mẹ tớ lại mang tớ bắt tớ uống. Khả Nhân, tớ đã sớm không còn giống người nữa rồi. Cậu nói tớ có thể khỏe được hay không!”

Tôi khoa trương nói: “Bạn Đàm Thiên à, hôm qua bạn mới đi khám, như vậy hẳn bạn mới uống được một ngày, hoặc có lẽ mới chỉ nửa ngày thuốc Trung y mà đã ý kiến ý cò như vậy?”

“Nếu không cậu tới đây thử xem, nếu cậu có thể uống được hai ngụm thì tớ lập tức tặng cậu một bột cọ.”

“Được rồi, hôm nay tớ đến. Cậu mau chuẩn bị bộ cọ đi.”

Đi tới nhà của Đàm Thiên, bởi vì đã không phải là lần đầu tiên tới, quen cửa quen nẻo nên tôi lên thẳng lầu. Biết rõ Đàm Thiên không thoải mái, tôi mua chút hoa quả tới. Vừa mới vào cửa, mẹ cô ấy liền nói: “Mua hoa quả làm gì, bệnh này của Đàm Thiên không được ăn mấy thứ này. Sau này một ngày ba bữa cũng phải chú ý cẩn thận. Cũng may là sớm tới bệnh viện về nhà, nếu không sau này phải tới trường học thì thật không biết phải làm sao bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51-2

Tôi nhìn Đàm Thiên, sắc mặt cô ấy hơi nhợt nhạt nhưng cũng không có bao nhiêu tiêu tụy. Cô ấy cười đau khổ nhìn tôi, cười nói: “Hoa quả cũng tốt hơn là uống thuốc Trung y.”

Tôi liền nói: “Đi à, nếu Đàm Thiên thật sự không uống được thuốc Trung y, hay đi cho bạn ấy uống thuốc tây đi.”

“Bệnh này của nó thuốc tây không trị được, Tỳ hư vẫn phải dùng Trung y chậm rãi điều trị.”

“Mẹ, sao mẹ lại không tin vào khoa học? Tây y không cách nào trị, vậy sao mẹ không mời người tới nhà chúng ta xem phong thủy, rồi đốt hai lá bùa cho con uống?!”

Đàm Thiên chỉ giận dữ nói nhưng tôi lại thật sự nghĩ tới cách như vậy. Phong thủy có thể giải quyết được mọi thứ, tuy tôi còn chưa làm được nhưng Sầm Tô Hàng có thể làm được. Một số thầy phong thủy chỉ cần vào cửa đi xem một lượt có thể nói ra toàn vấn đề gia đình gặp phải. Năm nào nam chủ nhân sinh bệnh gì, năm nào người già trong nhà qua đời... Những chuyện này đều không phải nói bậy mà trong phong thủy đều có nguyên nhân.

Như vậy bệnh này của Đàm Thiên liệu có phải cũng có thể tìm ra nguyên nhân dựa vào phong thủy? Tôi chỉ tới nhà bạn nên không đem theo la bàn. Hơn nữa nếu tôi dùng la bàn xem chỗ này, Đàm Thiên sẽ nói thật ngẫu, ba mẹ cô ấy cũng khó nói. Lần trước xem cái tháp Văn Xương, ba mẹ cô ấy chỉ có

thái độ như nhìn trẻ con đùa nghịch.

Đàm Thiên kéo tôi vào phòng, chúng tôi tám gấu chuyện con gái với nhau. Tôi nhân lúc đi WC liền đi xem khắp nhà một lần. Mẹ cô ấy vừa rồi có nói muốn đi ra ngoài mua đồ ăn, ba cô ấy đang đi làm, lúc này vừa lúc thích hợp không có người lớn, tôi dụ Đàm Thiên, nói muốn tới phòng ba mẹ cô ấy tham quan, chỉ là nhìn xem, không cần đi vào cũng được. (Like page facebook.com/sant.gacsach để ủng hộ mình các bạn nhé)

Đàm Thiên không hiểu, nhưng sự tín nhiệm với bạn thân, cô ấy vẫn giúp tôi mở cửa phòng. Tôi cũng chỉ đứng ở ngoài thò vào nhìn xem thôi. Hướng nhà bọn họ lần trước tôi đã đo rồi, lần này tôi chủ yếu xem kết cấu nhà cũng như phương hướng của cửa sổ.

Âm thầm ghi nhớ sơ đồ kết cấu nhà của bọn họ vào đầu, ăn cơm xong tôi liền đi về trường học trước. Dù sao cũng sắp tới thời điểm nộp bài tốt nghiệp, Đàm Thiên cũng không giữ tôi lại, còn nói bây giờ cô ấy rất dễ mệt mỏi, còn không biết tác phẩm tốt nghiệp có kịp nộp hay không.

Trở lại trường học, tôi không ngồi trước bảng vẽ mà mở máy tính của tôi ra. Nơi chúng tôi học đều trang bị cho mỗi người một bảng vẽ tranh lớn cùng một máy tính.

Khi người khác vẽ tranh, tôi liền dùng phần mềm vẽ lại mô hình nhà của Đàm Thiên, cũng đánh dấu vị trí cửa sổ. Tôi biết, với một ngôi nhà thì cửa sổ rất quan trọng. Giống như có phòng, ban công chỉ có ba cánh cửa sổ, mà phòng khách bên này có một mặt tường có tám cánh cửa sổ, như vậy nên dùng cửa sổ có tám cánh này làm hướng.

Sau khi vẽ lại sơ đồ tòa nhà xong tôi đi về nhà, một số bạn học thấy tôi ra khỏi phòng vẽ còn thì thầm to nhỏ: “Sắp đến lúc nộp tác phẩm, cô ấy còn không ở lại phòng vẽ sao, chúng ta đã ở đây suốt hai đêm rồi.”

“Sao chúng ta có thể so với Vương Khả Nhân? Cô ấy là bạn gái của Khúc Thiên, cho dù cô ấy xếp đội sổ thì chắc chắn vẫn có công việc tốt.”

“Nói không chừng không phải làm gì, cứ ở nhà làm bà chủ gia đình là được.”

“Số tốt thật, học tốt không bằng gả được vào nhà tốt.”

Về đến nhà, Khúc Thiên cũng không có ở nhà, gọi điện thoại cho anh ấy, vậy mà anh ấy lại đang ở trong trường.

Bữa tối, anh ấy mua cơm từ nhà ăn ở trường về cho tôi. Chúng tôi ngồi trước máy tính, vừa nhìn sơ đồ nhà của Đàm Thiên vừa ăn cơm.

Khúc Thiên đem sơ đồ trông lên la bàn, đo đạc, nói: “Em tự nhìn từ tìm nguyên nhân trước đi.”

Tôi nhìn ngôi nhà có chút buồn bực, hướng năm bắc không thật rõ ràng. Chỉ có thể kéo hình ảnh di chuyển một chút, nhìn phương hướng cẩn thận rồi mới chậm rãi nghiêng cứu. Khúc Thiên chỉ ăn mấy miếng cơm rồi an vị ở trên giường nghiên cứu cuốn gia phả kia, cũng không biết rốt cuộc anh ấy thấy được điều gì. Tôi thật sự thấy được vấn đề của ngôi nhà, nói: “Phòng này ở cung Tốn, vấn đề vẫn là buồng vệ sinh bên kia.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Lúc này Khúc Thiên mới buông cuốn gia phả xuống, đứng ở phía sau tôi, cúi người tới gần tôi, cầm lấy con chuột máy tính, nói: “Tuy rằng cung Tốn chiếm một chút nhưng bên cung Tốn này không mở cửa sổ, khí cung Tốn không vào được. Phòng bếp với buồng vệ sinh này trên thực tế đều thuộc về cung Ly. Nhà như này xem như khuyết cung. Khuyết cung Tốn cho nên Đàm Thiên mới có thể sinh bệnh. Mà cung Tốn đối xung với Tỵ, giờ theo âm lịch không phải là tháng Tỵ sao? Cho nên bệnh của cô ấy càng dễ biểu hiện ra ngoài. Thiếu cung Tốn sẽ dễ khiến người sinh bệnh ở phổi, tỳ, cơ thể người đó không đủ năng lượng để chống lại thì sẽ sinh bệnh.”

Tôi gật gật đầu, lý luận này cũng giống như tôi đọc được trong sách, chỉ là lần đầu tiên gặp phải vẫn có chút không dám tin tưởng. Tôi cũng không hề nói cho Khúc Thiên là Đàm Thiên bị tỳ hư, vậy mà anh ấy đã biết tỳ có vấn đề.

“Vậy nếu nghiêm trọng có dẫn đến chết người không?”

Khúc Thiên chậm rãi thở ra, nói: “Có. Nếu năng lượng của cơ thể yếu, lại gặp đúng năm nhà ở vị trí ngũ hoàng đại sát, trong nhà lại bày biện không tốt thì rất dễ xảy ra chuyện lớn. Cho nên nhà khuyết cung thật sự không nên mua.”

Tôi gật gật đầu: “Vậy tại sao lại có người xây nhà như vậy?”

“Hiện tại nhà ở thương mại bị như vậy rất nhiều chứ trước kia xây nhà đều chú ý xem xét cẩn thận. Em chú ý xem, mấy năm nay, rất nhiều bé trai của các gia đình đều nhu nhược, tính tình hiền lành. Đó là bởi vì hiện tại có rất nhiều nhà đều khuyết cung. Chấn, Cấn, Càn nếu thiếu một cái thì sẽ khiến người trong nhà đó không có địa vị gì, hoặc yếu gì đó.”

“Vậy Đàm Thiên phải làm sao bây giờ? Bảo bọn họ chuyển nhà à? Có lẽ là không thể. Hiện tại mua nhà là chuyện rất lớn, ngay cả căn hộ trong tòa nhà này cũng khó mà mua nổi.”

Khúc Thiên chỉ cười cười: “Gọi điện thoại, nếu cô ấy có ở nhà thì chúng ta sẽ qua bố trí lại một chút là tốt rồi.”

“Vậy bệnh của cô ấy có phải sẽ sớm hết không?”

“Không phải dụng sào thấy bóng, nhưng sẽ từ từ tốt lên.”

Mặt tôi xụ xuống, xem ra Đàm Thiên nhất định phải uống thuốc Trung y một thời gian rồi.

Buổi tối, hai người, không, là một người một quỷ nằm ở trên giường, Sầm Tô Hàng vẫn xem gia phả nhà anh ấy, còn tôi nghiên cứu sơ đồ nhà Đàm Thiên.

Trong lúc vô tình quay qua tôi thấy Sầm Tô Hàng đang nhìn về phía tôi, tôi nhìn anh ấy cười, nói: “Nhìn em làm gì?”

“Không có gì.”

Nói rồi anh ấy quay mặt đi, ánh mắt lại dừng trên cuốn gia phả nhưng tâm tư rõ ràng không còn đặt ở đó.

Thẹn thùng? Ngượng ngùng? Tôi cười, đột nhiên muốn trêu chọc anh ấy một chút. Tôi dịch người lại tới gần anh ấy, nói: “Tối hôm qua có phải anh gặp mộng gì không? Ví như... ấy ấy.”

“Anh không nằm mơ!”

Giọng anh ấy rất lạnh nhạt, rõ ràng không muốn nói đề tài này. Tôi từ từ thở hắt ra, nói: “Em còn người là anh.”

Anh ấy không nói lời nào, nếu anh ấy còn ở trên thân thể Khúc Thiên có lẽ sẽ nói. Hiện tại anh ấy chính là anh ấy, là một ông già hơn sáu mươi tuổi, không nói là không nói.

Tôi buông sơ đồ kia ra, nằm xuống ngủ cho khỏe. Ngày mai còn rất nhiều chuyện phải làm.

Khi tôi mơ mơ màng màng muốn ngủ, dường như nghe được tiếng của Sầm Tô Hàng, nói: “Là anh, sẽ không có người khác.”

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi gọi cho Đàm Thiên, chúng tôi liền đi tới. Dù sao cũng là bạn học, cũng không cần phải đợi đúng tới bữa mới qua. Qua lúc sáng sớm, người ta vừa ăn bữa sáng, như vậy cùng ăn một bữa trưa cũng có thể đơn giản hơn nhiều. Hơn nữa với quan hệ của tôi cùng Đàm Thiên, hai người chỉ ăn chung một bát đậu hũ cho qua bữa trưa cũng không có vấn đề gì.

Dọc đường đi Khúc Thiên không nói gì, hơn nữa vẫn luôn lảng tránh ánh mắt của tôi. Bộ dạng này của anh ấy lại khiến tôi ngượng ngùng. Hơn nữa khi tôi tỉnh ngủ, nằm trên giường nghĩ nghĩ, vẫn nhớ tới câu anh ấy nói tôi qua khiến tôi thẹn thùng mà cười cười.

Lên lầu, Đàm Thiên đang uống thuốc Trung y, gương mặt vẫn rất xinh đẹp. Chào hỏi ba mẹ cô ấy xong, nhìn Đàm Thiên uống vào rồi nôn ra, nôn ra lại uống vào, uống vào lại nôn ra... lúc sau tôi nhìn không được mà nói nhỏ vào tai cô ấy: “Người không biết lại tưởng cậu mang thai.”

“Xê ra! Cậu thì sao? Hôm nay có cảm giác cậu với Khúc Thiên không bình thường. Cãi nhau?”

“Không có, bọn mình thì có thể cãi nhau chuyện gì được.” Khi nói những lời này, ánh mắt tôi đều nhấp nháy, rõ ràng chính là lời nói dối.

“A, còn nói không cãi nhau. Nếu không cãi nhau, như vậy chính là...” Cô ấy kéo tôi tới, nói vào tai tôi: “Tối qua tập thể dục dữ dội quá khiến cậu cũng thấy ngượng ngùng phải không?!”

Người tôi cứng lại, sau đó mới phản ứng được, đẩy cô ấy ra, mặt đỏ bừng nóng lên, nói có chút chột dạ: “Đầu óc đen tối.”

Đến khi ba mẹ Đàm Thiên đều ra cửa, tôi mới lấy ra la bàn, nói mục đích lần này tới chính là để chữa bệnh cho Đàm Thiên dựa vào phong thủy. Đàm Thiên cũng không phải quá tin tưởng nhưng cô ấy vẫn vui lòng cùng chúng tôi thay đổi bố cục lại. Theo cách cô ấy nói, dù chỉ cần có một tia cơ hội không phải uống thuốc Trung y nữa thì đều đáng giá để cô ấy thử.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52-2

Sau khi căn chỉnh la bàn, quả thực ngày hôm qua tôi vẽ trên máy tính không sai. Cung Tốn lại hợp với phòng bếp và nhà vệ sinh. Khúc Thiên nhìn về nhà

vệ sinh, bảo chúng tôi mang đến một giỏ lan treo lên cửa sổ. Lá cây màu xanh rất hợp với phòng tắm.

Có người trông trực phủ quý nơi phòng tắm đều sẽ chết, mà có người trong phòng tắm treo một giỏ lan lại có thể sống. Đây cũng là do mệnh.

Đàm Thiên nhìn giỏ lan kia, nói: “Như vậy là xong à?”

Khúc Thiên nói: “Xong rồi, đừng để nó chết là được.”

“Tớ sẽ nhanh khỏe lại sao?”

Tôi vỗ vỗ bả vai cô ấy, nói: “Nào có chuyện tốt đẹp như vậy. Cứ uống thuốc đi, phong thủy là phải tin nhưng đừng mê tín. Cho nên, thuốc vẫn phải uống, phương phải này chỉ để giúp cậu nhanh khỏe hơn thôi.”

Đàm Thiên nhú mày: “Thuốc rất đáng.”

“Thuốc đáng đã tạt mà.”

Tối buổi trưa, chúng tôi ăn cơm ở nhà Đàm Thiên. Bữa cơm rất đơn giản, ba cô ấy không về nhà, tôi cùng Đàm Thiên ở trong phòng bếp nói chuyện, thỉnh thoảng giúp mẹ cô ấy nấu ăn. Khúc Thiên ở thư phòng kia nhìn Điều Long Đại Lương. Tôi không biết Điều Long Đại Lương có cái gì đẹp, nghĩ lúc trước có nhiều da người ở bề mặt như vậy, lông tơ của tôi dựng ngược hết lên.

Bữa cơm đơn giản, đều là người thân quen cũng không so đo. Mẹ Đàm Thiên thấy trong phòng tắm treo giỏ lan còn nói nhỏ, sao lại để lan trong phòng tắm

Đàm Thiên nói: “Lan thích ẩm, chỉ cần thỉnh thoảng lấy ra phơi dưới nắng là tốt.” Nói xong cô ấy nhìn về phía tôi, cười cười.

Nguyên nhân chuyện này chính là bí mật giữa chúng tôi.

Ăn cơm trưa xong, tôi cùng Khúc Thiên phải quay về trường học hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp nên đi trước. Sau khi ra khỏi nhà Đàm Thiên, ở trong thang máy, tôi lại hỏi: “Vì sao lại là giỏ lan?”

“Tồn vốn dĩ chính là âm mộc. Vị trí đó dùng âm mộc bổ sung thì tính là bổ khuyết cho khuyết cung. Tồn, có thể dùng kệ sách hoặc hoa cỏ, tất nhiên ta không thể đem kệ sách vào phòng tắm được.”

“Vậy nếu đó là chính đông Chấn thì sao? Dùng loại cây nào?”

“Em đã thấy ai trồng cây lớn trong phòng chưa? Lại còn là nhà chung cư.”

Tôi cười, tôi biết khi nhắc tới phong thủy là anh ấy tương đối thích nói chuyện. Nếu không tình huống bình thường, ở thân phận Khúc Thiên còn tốt, có thể nói vài câu, là thân phận Sầm Tổ Hàng muốn anh ấy nói một câu đều sẽ rất khó khăn. Anh ấy tiếp tục nói: “Làm kệ sách, hoặc là trồng trúc phú quý.”

“Vậy chính nam Ly thì sao?”

“Ly là hỏa, đặt bóng điện, không hợp thì dùng đồ vật màu đỏ.”

“Vậy chính tây chính bắc thì sao?”

“Chính tây cùng Tây Bắc đều thuộc Kim, đặt chuông vàng, đồng. Bắc là Khảm, chính là thủy, đặt hồ nước hay bể cá gì đó. Tây Nam Đông Bắc là thổ, đặt đồ sứ. Kỳ thật cũng không phải cứ khuyết cung là sẽ sinh bệnh. Có đôi khi chỉ là người trong nhà sẽ thường xuyên ra ngoài không trở về nhà gì gì đó.”

Tôi nhìn anh ấy cười, kỳ thật vừa rồi khi thấy anh ấy đặt giỏ lan ở cung Tồn là tôi cũng đã hiểu. Nhưng tôi muốn nghe anh ấy nói. Tuy rằng là giọng của Khúc Thiên nhưng tôi biết người nói chuyện chính là Sầm Tổ Hàng.

“Tổ Hàng, chiều nay chúng ta đừng tới trường, đi công viên đi.”

Khúc Thiên sững sốt một chút, nhìn tôi, do dự rồi gật đầu. Tuy rằng đã sớm nói khi không có ai sẽ gọi anh ấy là Tổ Hàng, nhưng tôi tự mình gọi như vậy chưa được vài lần. Lần này gọi ngọt ngào như vậy, anh ấy không đồng ý mới lạ.

--

Hẹn các bạn ngày mai <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Có điều tôi hiển nhiên là đã quá đề mắt tới năng lực thích ứng của Sầm Tổ Hàng. Tuy rằng anh ấy dùng thân thể của Khúc Thiên, tuy rằng anh ấy có dung mạo chỉ hơn hai mươi tuổi nhưng anh ấy vẫn là ông già đã sáu mươi tuổi rồi.

Công viên là nơi rất tốt để chơi, hơn nữa chúng tôi cũng không thiếu tiền, ít nhất tiền tiêu vặt của Khúc Thiên cũng đủ cho chúng tôi sử dụng hàng ngày. Khúc Thiên trước kia tiêu tiền cho Lệ Lệ có lẽ phải gấp mười Khúc Thiên bây giờ.

Tôi công viên, trông Khúc Thiên rất cao hứng. Nhưng nếu tôi lôi kéo anh ấy chơi trò hải tặc gì đó có lẽ anh ấy sẽ không tham gia. Dù sao ông già này cũng chưa từng chịu sự kích thích như vậy, cho nên chúng tôi không chơi trò chơi nào cả, tôi công viên chỉ đi tản bộ.

Khúc Thiên thấy được một người mang theo thùng nước, tay cầm một cây bút lông dài hơn mặt đất, đang dùng nước viết chữ trên mặt đất. Anh ấy cứ như vậy nhìn người kia chậm rãi viết, rất chăm chú. Tôi nhón chân lên nói nhỏ vào bên tai anh ấy: “Nếu anh không xảy ra việc gì có lẽ cũng sẽ mỗi ngày mang thùng nước tới đây viết chữ nhỉ?”

“Có lẽ, anh sẽ có cháu rồi.” Anh ấy nhìn ông già đang cầm bút lông kia cười đùa với một bé trai. Tôi còn chưa phản ứng lại, anh ấy tiếp tục nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, đó là chuyện đã không thể xảy ra, hiện tại chúng ta là bị trói ở bên nhau. Chính là ở bên nhau.”

“Ách, em không nghĩ gì đâu, nếu anh không xảy ra chuyện gì thì đúng thật đã có cháu rồi. Đó hẳn là một cuộc sống hạnh phúc.”

“Đúng vậy, đáng tiếc tất cả người của Sầm Gia thôn đã không có hạnh phúc đáng được có.”

Tôi công viên còn nói chuyện bị thương làm gì? Tôi kéo tay Khúc Thiên đi về phía cây cầu xích zắc trên mặt hồ. Khi còn nhỏ, điều tôi thích nhất ở công viên chính là chạy bộ trên những cây cầu này. Đến khi chúng tôi tới bên cạnh cây cầu mới phát hiện nơi này đã bị người ta chiếm lấy, có vài đôi sắp cưới đang chụp ảnh cưới ở đây.

“Oa, mọi người mặc áo cưới thật đẹp.” Ngẩng lại tôi cũng coi như đã kết hôn nhưng tôi lại chưa từng được mặc áo cưới. Cái lễ phục coi là sính lễ kia không đáng nói, chúng đều được làm bằng giấy.

Tôi chọc chọc vào người Khúc Thiên: “Sao lúc trước anh không chuẩn bị váy cưới cho em? Kiểu dáng kia thật đúng lỗi thời.”

Khúc Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, cũng không có vẻ tức giận.

Trong bóng râm bên cạnh có một xe quảng cáo cho tiệm áo cưới, tôi liền kéo anh ấy đi qua, nói: “Đi, tôi đăng ký trước, anh nợ em một bộ ảnh cưới.”

Tôi vừa nói xong thì Khúc Thiên gỡ tay khỏi tay tôi, nói: “Anh không muốn dùng bộ váy của Khúc Thiên chụp ảnh, anh không phải Khúc Thiên.”

Tôi sững sốt một chút, nhìn anh ấy rõ ràng khó chịu ra mặt, do dự một chút, nói: “Vậy thì chúng ta đặt lịch chụp buổi tối, vào ngày âm gì đó là anh có thể chụp ảnh chính mình được. Kim Tử từng nói, muốn gặp quỷ thật ra rất dễ dàng, chỉ cần thiên thời địa lợi nhân hòa là được. Chúng ta chụp nội cảnh, studio kia rất ít khi có ánh sáng mặt trời vào, âm khí nặng, chúng ta lại chọn vào một ngày âm, tìm một thợ ảnh có bát tự yếu cùng chuyên viên trang điểm giúp chúng ta, như vậy không phải là được sao?”

Nhìn mặt anh ấy đã dịu hơn, tôi nhanh chóng đẩy anh ấy qua bên kia đặt lịch. Bởi vì chúng tôi yêu cầu rất nhiều thứ, bên tiệm áo cưới thật sự khó xử. Nhưng nhà Khúc Thiên rất giàu có, hơn nữa trong khoảng thời gian này chúng tôi cũng không tiêu nhiều tiền, tiền đều để dành lại. Chúng tôi liền chọn dịch vụ đắt tiền, tiền nhiều là sẽ được việc, những gì khó xử cũng đều được giải quyết. Thời gian là do chính chúng tôi chọn, hoặc có thể nói là do Khúc Thiên tính ra, là 9 giờ tối ba ngày sau, trang điểm bắt đầu từ 7 giờ.

Tôi nghĩ, sau 9 giờ tối hẳn sẽ không còn ai vào studio để chụp ảnh, như vậy sẽ chỉ có tôi và Sầm Tổ Hàng là khách, giữ lại mấy chuyên viên trang điểm cùng thợ chụp ảnh là đủ rồi. Như vậy đối với Sầm Tổ Hàng hẳn sẽ không có ảnh hưởng gì.

Nếu chúng tôi đã ký vào Minh hôn, sính lễ cũng coi như đã có, lúc này coi như ảnh cưới đã được đặt. Tôi đã hét lên muốn sang nhà ba tôi ăn cơm. Kỳ thật tôi cũng có tư tâm, muốn xem một chút coi phòng tôi có bị cậu bé kia biến thành công viên đồ chơi hay không. Nếu có thì tôi sẽ nói chuyện với ba tôi cùng đi kia, nếu không có thì tôi cũng không nói lời nào. Dù sao hiện tại tôi ở bên ngoài, bọn họ ở nhà chỉ cần không vào phòng tôi làm loạn là được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53-2

Về đến nhà, bởi vì Khúc Thiên cũng tới nên đi nói muốn đi ra ngoài mua đồ ăn. Cậu bé kia đang ở lâu một làm bài tập. Tôi chạy nhanh lên phòng xem

sao. Cũng may, không có dấu vết gì, đồ vật đều ở nguyên tại chỗ. Thật tốt, cậu em này cũng coi như hiểu chuyện.

Khi ở dưới lầu, tôi nghe được tiếng của ba tôi cùng Sầm Tổ Hàng truyền ra từ phòng bếp.

“Ba muốn sinh lễ là gì thì cứ nói, tuy rằng hiện tại con là hai bàn tay trắng nhưng Khúc Thiên thì có.”

“Ài, Minh hôn, ta là ba thì còn muốn sinh lễ gì được. Sầm Tổ Hàng, ta chỉ mong con đừng chạm vào Khả Nhân của ba. Con bé thân thể yếu đuối, ta chỉ muốn thấy nó sống khỏe mạnh là được. Cũng mong con về sau đừng ép nó tự sát đi với con. Ta đã tìm đọc sách, đều nói Minh hôn cuối cùng đều sẽ phải tự sát. Khả Nhân nhà ta từ nhỏ đến lớn đã không có mẹ, con hãy cho nó sống mấy năm vui vẻ đi.”

Lòng tôi trầm xuống. Trong khoảng thời gian này tôi không nghĩ tới nhiều như vậy. Thậm chí tôi cho rằng ba tôi đã có đi, có cậu em kia thì sẽ không thương tôi nữa. Hóa ra ba vẫn luôn yêu thương tôi.

Khi ăn cơm, ba cùng đi tuyên bố, bọn họ đã đi đăng ký kết hôn. Hiện tại muốn chính thức nói với chúng tôi một tiếng, đều là kết hôn lần hai, hơn nữa cũng đã có tuổi cho nên chỉ cần như vậy.

Ăn cơm xong, khi chúng tôi ra khỏi cửa thì trời đã đen. Lên xe, xe chậm rãi đi ra khỏi con đường nhỏ, Tổ Hàng nói nhỏ: “Anh sẽ không khiến em phải tự sát cùng anh.”

“A? Anh biết em nghe lén?”

“Ừ, anh không phải giống như quý, anh là bị luyện hóa mà thành. Anh chỉ có một con đường duy nhất, chính là bị hôn phi phách tán. Cho nên cũng không cần em đi theo làm gì. Ba đã lo lắng thừa rồi.”

Nghe anh ấy nói, lòng tôi càng trầm xuống. Một lúc sau, tôi cố gắng mỉm cười, nhìn anh ấy nói: “Đừng nghĩ về chuyện này, nghĩ tới ngày kia chúng ta chụp ảnh thì nên chụp phong cách gì đi. Chụp trong nhà nhất định có nhiều lựa chọn, chọn tông trắng đi.”

Anh ấy không trả lời, chỉ duỗi tay xoa xoa đầu tôi.

Ba ngày thật sự trôi qua rất nhanh, đặc biệt khi có sự kiện trọng đại chờ chúng tôi như vậy. Vốn dĩ nghĩ tự mình lái xe tới trước, nhưng lo lắng khi chụp ảnh, thân thể Khúc Thiên đặt ở trong xe trong thời gian dài sẽ bị người ta phát hiện nên dứt khoát tới đúng giờ.

Hơn sáu giờ chiều, chúng tôi ăn cơm xong liền đi qua, trời đã sẫm tối nhưng vẫn còn ánh chiều tà cuối chân trời.

Khi lên xe, tài xế hỏi: “Mỹ nữ đi đâu đây?”

Tôi nhìn Sầm Tổ Hàng bên cạnh, người tài xế này dường như không nhìn thấy anh ấy. Báo địa chỉ, trong lòng tôi có chút lo lắng. Lỡ như đi chụp ảnh, nhiếp ảnh gia gì đó không nhìn thấy anh ấy thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như máy ảnh không chụp được anh ấy thì phải làm sao bây giờ? Hẳn là sẽ chụp được đi, không phải trên mạng có rất nhiều ảnh chụp được quý sao?

Khi tới viện ảnh, nơi đó chỉ còn lại một nhóm chụp ảnh cuối cùng đang chuẩn bị rời đi. Nhiếp ảnh gia chờ chúng tôi hỏi chúng tôi đã ăn cơm chưa? Có cần nghỉ ngơi không? Cuối cùng còn nói: “Công việc của hai người nhất định rất bận, nếu không thì sao lại chụp buổi tối? Có điều chụp nội cảnh thì ban ngày hay buổi tối đều giống nhau, sẽ không ảnh hưởng tới chất lượng.”

Tôi gật gật đầu. Vừa rồi cô ấy dùng từ “hai người”, xem ra người này có thể thấy được Tổ Hàng.

Chụp ảnh cưới, các cô dâu thường phải trang điểm rồi thay trang phục cũng cần cỡ hai giờ. Chuyên viên trang điểm đưa tôi đi tới khu lễ phục, chọn lễ phục, đó là một phòng kín. Kỳ thật toàn bộ studio này đều là phòng kín, chỉ có ở trung tâm này là có điều hòa thôi.

Vào khu lễ phục, điều đầu tiên tôi cảm nhận chính là thật âm trầm. Ba tủ quần áo to treo đầy quần áo rậm rạp. Có thuần trắng, có màu sắc sặc sỡ... nhìn hoa cả mắt.

Chuyên viên trang điểm hỏi tôi có muốn chụp với áo lụa trắng trước không. Sau khi xác nhận, cô ấy liền đi tìm quần áo cho Tổ Hàng. Quần áo cho chú rể tương đối dễ tìm, cô ấy bảo tôi ở chỗ này từ từ xem, từ từ chọn.

Chuyên viên trang điểm vừa đi khỏi, nơi này chỉ còn lại một mình tôi. Tôi lật những bộ quần áo trong tủ áo kia, trong lòng bắt đầu sồn da gà.

Kể từ khi tôi tiếp xúc với phong thủy, tôi bắt đầu tin tưởng vào trực giác của mình. Có những thời điểm trực giác rất chuẩn. Giống như hiện tại, cảm giác nổi da gà này rất rõ ràng là có thứ gì đó đang ở gần tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Tôi cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, tay đưa lên cầm chặt lá bùa đang đeo ở ngực được Sầm Tổ Hàng cho. Sau khi xác định căn phòng này không có ai, tôi nói thầm “Tự mình dọa mình thôi. Phải phơi nắng nhiều một chút mới được, nhất định do âm tà nhập thể lần trước còn chưa thanh trừ sạch sẽ.”

Nói thì nói vậy nhưng cảm giác nổi da gà này vẫn còn, lại còn cảm thấy nơi này không chỉ có một mình tôi.

“Tiểu thư!” Tiếng gọi đột nhiên truyền tới khiến tôi giật mình, tay đề chặt trước ngực, một hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

“Làm sao thế?” Tôi nói hơi đứt quãng, âm thanh rất rõ là còn đang run.

“Chú rể đi cùng cô không thấy đâu, vậy cô còn muốn chụp ảnh hay không? Tuy rằng nói trang điểm cho cô dâu sẽ tương đối lâu nhưng chú rể cũng nên thay quần áo trước. Hôm nay chỉ có mình tôi trang điểm, thời gian cũng rất gấp.”

Không thấy Sầm Tổ Hàng? Sao lại không thấy? Vừa rồi không phải chuyên viên trang điểm này nhìn thấy anh ấy sao? Tôi nghi hoặc đi ra khỏi khu lễ phục, nhìn khắp nơi ở phòng khách liền thấy được bên kia khu nghỉ ngơi, Sầm Tổ Hàng đang ngồi xổm nhìn sàn nhà. Anh ấy dù không muốn chụp ảnh cũng không cần phải đi ngắm sàn nhà người ta như vậy chứ.

Tôi đi tới, nhỏ giọng nói: “Làm sao thế? Anh không thay quần áo à?”

“Em đốt cho anh sao?”

Anh ấy nói khiến tôi hiểu ra, không phải bởi vì anh ấy không muốn chụp mà là anh ấy không thể thay quần áo thật được. Trừ phi đốt gửi cho anh ấy, nhưng người ta cũng không có khả năng cho chúng tôi hóa vàng bộ lễ phục này được. Thế tôi mới thấy mình ngay từ đầu đã nghĩ đơn giản quá rồi, mà khi đó Sầm Tổ Hàng cũng không từ chối, có lẽ anh ấy cũng không ngờ được tình huống này.

Thời gian gần đây sống quá an nhàn khiến tôi quên mất anh ấy không phải là người, mà hẳn anh ấy cũng quên mất điều này. Cho nên khi lúc đầu tôi nói muốn chụp ảnh anh ấy cũng không từ chối.

Tôi nói đầy mắt mắt: “Vậy chúng ta về đi, coi như mất tiền vì phạm hợp đồng thôi.”

“Không cần, em cứ nói không được thoải mái, tối mai lại đến là được. Ngày mai mang la bàn tới đây.”

“La bàn? Để làm gì?”

“Chụp ảnh!”

Mang la bàn tới để chụp ảnh? Khi tôi còn không hiểu gì thì nghe được từ phía sang tiếng nói chuyện của thợ chụp ảnh cùng nhân viên trang điểm, lúc này tôi mới nhớ tới bọn họ, Tổ Hàng nói những lời này hẳn là để cho bọn họ nghe.

Tổ Hàng đứng dậy, nói với người trang điểm: “Cô ấy cảm thấy không được khỏe. Ngày mai chúng tôi lại tới, hôm nay vất vả cho hai người rồi.”

Chuyên viên trang điểm cùng thợ chụp ảnh đều đánh mặt lại, rất rõ ràng là có tức giận. Lúc này còn ở lại tiệm tức là đang tăng ca, kết quả lại nói không chụp nữa, chuyện này ai có thể vui vẻ chấp nhận được. Cũng may đây là studio ảnh lớn, nhân viên đều rất có tổ chức, cho dù bọn họ không vui vẻ nhưng sắc mặt rất nhanh đã hiền hòa. Mỉm cười, nói lời an ủi, căn dặn những việc cần chú ý cho ngày mai rồi bảo chúng tôi về trước.

Tôi đoán chúng tôi vừa đi là chắc chắn hai bọn họ sẽ ở phía sau lưng chúng tôi. Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đứng ở dưới nhà chờ taxi, tôi hỏi: “Vì sao ngày mai lại phải mang la bàn tới?”

“Vừa rồi nơi anh ngồi xổm có thi khí.”

“Hơi ẩm á? Bị thấm nước à?”

“Mùi thi thể.”

Tôi kinh sợ, nuốt nước miếng, nói: “Vừa rồi khi ở khu chọn lễ phục em cũng cảm thấy có thứ gì đó, trong lòng cứ thấy rờn rợn.”

“Ngày mai mang theo la bàn để đo.”

Nghĩ tới cảm giác rờn rợn vừa rồi, hẳn nơi đó cách thi thể rất gần. Tôi không nhìn được rùng mình một cái. Tay được Tổ Hàng nắm lấy, mắt nhìn chiếc taxi đang tiến lại gần, không nói câu gì, tôi cũng hiểu ý anh ấy.

Buổi tối ngày hôm sau, khi tới studio chúng tôi cố ý đến muộn. Là muốn mọi người trong studio đều đi hết rồi chúng tôi làm việc mới không có hoảng loạn.

Vẫn là chuyên viên trang điểm cùng thợ ảnh ngày hôm qua, thấy chúng tôi đến đều rất nhiệt tình.

Có lẽ tối hôm qua bọn họ phải mắng chửi chúng tôi ba trăm lần mất.

Tổ Hàng nói không chạm vào la bàn là không chạm vào, cho nên sau khi vào cửa tôi liền lấy ra la bàn, đo lường sơn hướng. Chuyên viên trang điểm đầy nghi hoặc nói: “Tiểu thư, chúng ta nên đi thay quần áo trước đi.”

Tôi ngẩng lên cười với cô ấy một cái: “Chờ một chút thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54-2

Kiểu nhà kín mít có điều hòa trung tâm này, nếu có thể nói hướng thì cũng chỉ có hướng cửa chính mà thôi. Tôi đứng trước cửa, nâng la bàn lên trước ngực, giữa la bàn thẳng bằng để kim ở vị trí trung tâm.

Sau đó chỉnh cho đường biên của la bàn trùng với đường xây tường, ngón cái di chuyển trên bề mặt la bàn. Sau khi kim la bàn trùng hướng bắc nam, nhìn về đường chữ thập, chữ thập đề lên trên hai sơn Càn và Tốn. Như vậy chính là Càn sơn Tốn hướng. (Sant: Mọi người muốn tìm hiểu cách dùng la bàn thì có thể search trên youtube nhé)

Tôi vừa mở miệng định nói, Tổ Hàng đã ở phía sau tôi nói: “Tìm sơn hướng làm gì? Lại đây.”

“Không thì tìm thế nào?” Đi theo anh ấy sang bên kia, chỗ đại sảnh. Anh ấy nói: “Xem la bàn ở chỗ này xem sao.”

Nơi này chính là chỗ anh ấy ngồi xỏ mũi tối hôm qua. Nghĩ tới anh ấy nói nơi này có thi thể, như vậy có lẽ sẽ có thi thể, tìm tôi không không chế được đập thành thịch, tay cầm la bàn hơi run lên. Tôi âm thầm cổ vũ mình trong lòng, bình tĩnh một chút, cũng không phải tôi chưa từng thấy thi thể.

Nhưng la bàn vẫn run run.

Sầm Tổ Hàng vòng qua phía sau tôi, đôi tay anh ấy vòng qua hai bên người tôi, nắm lấy tay tôi ổn định la bàn, nói: “Bình tĩnh nào, không có việc gì cả. Cho dù có việc gì thì cũng chỉ là thi thể mà thôi.” Khi anh ấy nói, đầu dựa vào sát bên cạnh mặt tôi, tôi có cảm giác được môi anh ấy dường như đã cọ vào má tôi. Tôi quay mặt đi, cảm giác mặt mình nóng lên, nhưng sau lưng vẫn dán vào ngực anh ấy, hai người cứ như vậy chặt chẽ dựa vào nhau.

Kim la bàn dần dần ổn định nhưng lại không bình thường, bởi vì kim châm* chìm xuống. (*Kim châm: Kim được thả nổi trong một cái la bàn nước ở giữa la bàn phong thủy)

Tôi tưởng la bàn chưa cân bằng, nhưng kiểm tra bọt khí chứng tỏ nó đã cân bằng, bọt khí ở đúng vị trí, vậy sao kim có thể chìm xuống?

Sầm Tổ Hàng nói: “Kim chìm, nơi này có người chết oan, báo cảnh sát đi.”

Anh ấy buông lỏng tay ra, rời khỏi tôi. Mất đi sự ôm ấp này, tôi nhẹ nhàng thờ dãi. Nhưng sau đó sự thất vọng không khỏi xuất hiện, tôi đã không còn bài xích sự thân mật của anh ấy nhưng anh ấy lại không muốn thân mật với tôi.

“Các người nói bậy gì vậy!?”

Tôi còn chưa hồi phục lại tinh thần đã nghe được tiếng kêu từ bên cạnh. Người thợ ảnh kia quát to về phía chúng tôi: “Nói bậy gì đó? A? Các người không chụp thì thôi, ở chỗ này giả thần giả quỷ làm gì? Mời các người rời đi, không thì tôi sẽ gọi bảo vệ!”

Chuyên viên trang điểm vội vàng muốn khuyên giải thợ chụp ảnh nhưng lời cô ấy đều bị tiếng của thợ chụp ảnh át đi.

Tổ Hàng nói: “Anh gấp cái gì? Hóa ra cái chết oan này có liên quan tới anh?”

“Liên quan gì với tôi? Nó vốn dĩ không có bất kỳ quan hệ gì với tôi cả. Các người là ai? Giải thần giả quỷ, tôi sẽ gọi bảo vệ lên. Cút!”

“Được rồi, chúng tôi sẽ rời đi. Có điều anh việc gì phải kích động như vậy?” Tổ Hàng nói, đưa tay ý bảo tôi thu dọn lại đồ đạc. Tôi nhanh chóng cất la bàn đi, đang định lập tức đi ra ngoài thì người thợ ảnh kia đã cầm máy ảnh của hắn đập về phía Tổ Hàng.

Tôi theo bản năng lao lên chắn trước mặt Tổ Hàng. Nhưng tốc độ của Tổ Hàng là phi thường nhanh, ôm lấy tôi, xoay người sang chỗ khác. Sau một cú xoay tròn, tôi ở trong lòng ngực anh ấy, bị chuyển sang bên cạnh, lưng anh ấy đang đón chiếc máy ảnh nện xuống.

Loại máy ảnh mang theo ống kính dài này rất nặng, một đồ nặng như vậy nện xuống, tôi không dám tưởng tượng Tổ Hàng sẽ bị thương như thế nào. Khi tôi ngẩng đầu lên, hai tay của anh ấy vẫn còn ôm chặt lấy tôi, một tay đỡ ở gáy tôi bảo vệ đầu của tôi. Tuy tôi rất cố gắng ngẩng đầu nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy cằm anh ấy.

Thờ chụp ảnh gào thét: “Các người muốn xen vào việc của người khác sao! Cút! Các người tới đây không hề muốn chụp ảnh, cút ngay!”

Chuyên viên trang điểm bên cạnh có lẽ chưa từng gặp cảnh này, chỉ biết đứng ở bên cạnh khóc. Động tác của Tổ Hàng rất nhanh, duỗi tay đẩy hẳn ta ra. Anh chỉ dùng một bàn tay là có thể thoải mái đẩy lui thợ chụp ảnh đang phát cuồng kia, khiến hắn bị ngã xuống bên cạnh giá để quần áo. Tổ Hàng cầm lấy túi cho tôi, đưa tôi lập tức rời đi.

Tôi quay đầu lại, thấy được thợ chụp ảnh kia vẫn phần nộ tới mặt mũi biến dạng.

Ra khỏi studio, tôi vội vàng nói: “Có muốn tới bệnh viện không?” Nói xong mới thấy mình thật ngốc. Tổ Hàng là quý, có bệnh viện nào sẽ nhận người bệnh như anh ấy? Cho nên tôi nhanh chóng nói: “Anh không sao chứ? Có bị thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

“Không sao cả, cái máy ảnh đó không làm anh bị thương được.”

“VẬY... CỨ MẶC KÊ SAO?”

“Bảo cảnh sát đi, thợ ảnh kia phản ứng mạnh như vậy chứng tỏ có khả năng hắn có liên quan tới cái chết oan đó.”

“Bảo cảnh sát? Biết nói với cảnh sát thế nào? Nói là la bàn cho chúng ta biết dưới đó có thi thể sao?”

Tổ Hàng có lẽ cũng tự hỏi mình một chút, mới nói: “Em gọi điện cho Kim Từ đi, bọn họ làm việc mấy năm nay rồi, sẽ có mối quan hệ bên cảnh sát.”

Tôi gọi điện thoại cho Kim Từ, sau khi nghe tôi nói xong, phản ứng đầu tiên của chị ấy chính là: “Hai người tự nhiên lại muốn chụp ảnh cưới!”

“Chị Kim Từ, chuyện này không quan trọng.”

Từ đầu điện thoại bên kia truyền tới giọng Linh Từ, cậu ta nói: “Khả Nhân à, có phải Sâm Tổ Hàng đang ở bên cạnh cô.”

“Phải.”

“Nói cho anh ta, chuyện này không có người tới mời thầy phong thủy đi xem thì thầy phong thủy không thể thay đổi bất kỳ sự tình gì trên thế giới. Mọi chuyện đều có nhân quả, dù chúng tôi có thể biết được rất nhiều chuyện người khác không biết nhưng chúng tôi lại không thể đi thay đổi nó. Cho nên chúng tôi sẽ không báo công an giúp được.”

Tôi nghe được những lời này liền ngậm ngùi cả người. Tôi không nghĩ Linh Từ sẽ nói ra như vậy. Ấn tượng trước đây của tôi với cậu ta, cậu ta là một người rất nhiệt tình giúp đỡ người khác. Nhưng lần này... Tôi nhìn sang Sâm Tổ Hàng ở bên cạnh, hẳn anh ấy cũng đã nghe được lời của Linh Từ. Sâm Tổ Hàng không nói gì thêm, đi ra ven đường tìm vậy taxi.

Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể ngắt điện thoại rồi đi theo sau anh ấy. Đợi một hồi, taxi còn chưa thấy, anh ấy nói: “Tàn bộ một chút đi, dù sao cũng còn sớm.”

Chúng tôi đi dạo dọc con phố, không ai nói gì. Tôi nhìn anh ấy, anh ấy nhìn người đi đường phía trước. Tôi biết hiện tại anh ấy rất phiền lòng, cũng không có nhiều lời để nói.

Hai người cứ như vậy đi hơn mười phút, Sâm Tổ Hàng đột nhiên lên tiếng.

Anh ấy nhỏ giọng nói: “Dù biết cũng không thể thay đổi được. Cậu ta nói đúng. Từ nhỏ ba của anh cũng dạy anh như vậy. Kỳ môn độn giáp xem việc, chỉ nói điều có thể nói. Rất nhiều chuyện rõ ràng cũng đã có thể nhìn ra được nhưng lại không thể nói ra. Chúng ta không thể thay đổi vận mệnh người khác. Cái chết oan kia là mệnh của cô ấy. Hung thủ thoát tội cũng là mệnh của hắn. Cũng chính bởi vì mỗi thầy phong thủy đều như vậy cho nên Sâm Gia thôn chết rất nhiều người nhưng vụ án phải bỏ qua. Không một thầy phong thủy nào nguyện ý nói một lời. Kỳ thật hẳn cũng có nhiều người biết chân tướng.”

Tôi không biết phải an ủi anh ấy như thế nào, chỉ có thể im lặng đi theo anh ấy. Tôi cũng không biết đã đi bao lâu, không xem thời gian, chỉ cảm giác chúng tôi đã đi hết con phố phồn hoa này rồi, còn đi qua rất nhiều cây cầu. Ít nhất cũng phải qua ba bốn trạm xe bus.

Khi chân tôi bắt đầu không còn sức để bước tiếp thì anh ấy dừng lại, xoay người nhìn tôi, tôi lập tức ngừng lên mỉm cười với anh ấy. Lúc này anh ấy mới cười nói: “Mệt sao không nói với anh. Lên xe về đi.”

Về đến nhà, sau khi tắm xong, anh ấy không còn ngồi nghiên cứu cuốn gia phả như hôm trước mà dựa vào ban công nhìn bóng đêm bên ngoài, không ngừng miết tờ giấy vàng trong tay.

Khúc Thiên là một người rất yêu sạch sẽ cho nên ban công cũng luôn quét dọn sạch sẽ. Tôi do dự một chút, tuy rằng đã mặc váy ngủ nhưng vẫn đi qua, cũng cùng anh ấy nhìn bóng đêm bên ngoài.

Từ nơi này nhìn ra có thể thấy được quang cảnh trường học. Trường học đã qua thời gian tắt đèn, ngoại trừ đèn đường ra, mọi thứ đều có màu đen mờ ảo.

Tờ giấy vàng trong tay anh ấy bị miết đến xuất hiện vết rách. Tới khi nó nát anh ấy mới quay về phía tôi, nói: “Cho dù tất cả mọi người đều cảm thấy anh thả Ngụy Hoa ra, tiếp tục truy cứu chuyện này là sai thì anh cũng vẫn sẽ tiếp tục. Chẳng sợ nó thật sự là sai.”

Tôi vỗ vỗ bờ vai của anh ấy: “Em ủng hộ anh!”

Anh ấy nhìn tôi, cười cười, đưa tay nắm lấy tay tôi đang đặt lên vai anh ấy rồi kéo xuống, tiến lên một bước, cúi đầu xuống hôn lên đôi mắt tôi.

Tôi theo bản năng nhắm mắt lại. Anh ấy lại chỉ nhẹ nhàng chạm vào mắt, sau đó môi dè lên môi tôi.

Hôn môi? Lòng tôi kinh ngạc, hé miệng vừa muốn nói chuyện thì đầu lưỡi của anh ấy đã tiến vào. Hơi thở mát lạnh nháy mắt rót vào trong thân thể tôi. Tay anh ấy vừa rồi chỉ nắm lấy tay tôi, lúc này đã ôm gọn lấy tôi, ôm rất chặt khiến tôi chỉ có thể ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55-2

Anh ấy tranh cướp hơi thở của tôi, dây dưa đầu lưỡi tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy ý thức của mình bỗng bồng bênh, cảm giác như bay lên không trung này khiến tôi bồng tỉnh.

“A! Để em xuống đi!” Một người to như vậy khiến tôi không ôm không hết được, trong lòng hoảng hốt. Tôi chỉ có thể gát gao ôm lấy cổ anh ấy, không để mình ngã xuống.

Phòng này rất nhỏ, từ ban công vào phòng cũng chỉ năm sáu bước. Sau khi tôi kinh hoàng kêu lên xong thì đã bị anh ấy đặt ở trên giường. Đồng thời anh ấy cũng dè lên tôi, ngón tay anh ấy cọ cọ vào môi tôi, trên mặt vẫn còn dính nước bọt của hai chúng tôi.

Thân thể mát lạnh của anh ấy dính vào tôi, cúi người, dùng môi cọ cọ vào cổ tôi. Bỗng nhiên anh dừng động tác, nói nhỏ ở bên tai tôi: “Ngày mai lại phát sốt.”

Nói xong anh ấy liền rời khỏi người tôi, xoay người đi ra khỏi phòng, cũng nói: “Em đi ngủ trước đi, anh đi ra ngoài một chút.”

Tôi vẫn đang nằm ở trên giường, vẫn tư thế như bị anh ấy đè lên. Khi đầu óc có chút thất thần nhớ lại cảnh ái muội vừa rồi thì thấy anh ấy từ ban công nhảy xuống.

Anh ấy... nhảy lầu! “Này! Anh...” Tôi nhanh chóng vọt khỏi giường lao đến ban công nhưng không còn thấy anh ấy đâu cả.

... Sẽ phát sốt. Anh ấy lo tôi sẽ phát sốt. Đáng ghét!

Tối hôm đó tôi không ngủ cả đêm. Trong đồng hồ số lần nghĩ tới cảnh vừa rồi. Đến tận khi mặt trời hừng nắng tôi mới chìm vào giấc ngủ.

Tôi mới ngủ nên cũng không quá sâu, cảm giác được có người vào phòng, còn sờ sờ lên trán tôi, sau đó lại đi ra ngoài.

Tối 12 giờ trưa tôi mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại tôi cũng sờ lên trán mình, không bị sốt. Tối hôm qua như vậy mà không bị gì, có phải do tác dụng của thuốc lần trước không?

Sau khi vệ sinh cá nhân, tôi tới trường học, trên đường đi tôi lấy điện thoại ra xem tin tức. Ngay trang nhất có một tin địa phương. Nói là khu studio ảnh cưới kia, phía dưới có một cái hầm, bên trong có một thi thể hoàn toàn bị khóa kín. Mà phát hiện thi thể này chính là đội phòng chống ma túy. Nói là có một người báo nơi đó cất giấu ma túy, đi tra xét, kết quả lại thấy một thi thể.

Ngay lập tức tôi nghĩ ngay người báo án là Sầm Tổ Hằng. Hơn nữa tối hôm qua anh ấy cũng không ở nhà, thời gian cũng ăn khớp. Tôi gọi điện cho anh ấy, anh ấy cũng đang ở trường học, nói là chuyện kia không phải anh ấy báo án, là Linh Từ báo cho cảnh sát. Chỉ là, chúng tôi đều rất ấn ý không nói tới chuyện xảy ra tối qua.

Tôi không nghĩ tới, từng nói gì mà không thể thay đổi mọi chuyện trên thế giới, gì mà số mệnh, kết quả người cáo cảnh sát lại là chính Linh Từ. Bọn họ có

thể tìm ra cái có như vậy quả thực rất thông minh.

Tôi còn chưa đi tới tòa nhà có phòng vẽ tranh, vừa mới cất điện thoại đi thì cảm giác được phía trước có người đang tiến đến. Ngẩng đầu, là Lệ Lệ cùng mấy cô bạn của cô ta đang chặn đường tôi đi.

Người tới không có ý tốt, không phải là người đã cùng Tổ Hàng của tôi, hoặc nói là Khúc Thiên, không phải đã có một đoạn thời gian bên nhau sao? Hơn nữa lần trước cô ta đã cho tôi một cái tát. Cô ta còn muốn thế nào nữa? Lòng tôi vẫn có chút hoảng loạn, rốt cuộc bên phía kia có tới 5 người.

Tôi cố gắng mỉm cười: “Có việc gì thế?”

Lệ Lệ hung tợn nói: “Vương Khả Nhân, loại như mày hóa ra cũng chỉ là loại là loi ong bướm. Tối hôm qua cùng người đàn ông khác qua đêm. Mày ở cùng Khúc Thiên, vậy mà còn qua đêm với người đàn ông khác, mày không thấy dơ bẩn à?”

“Tôi... tôi không có.”

“Đã bị người khác thấy còn chối cái gì? Được, dù sao tao cũng sẽ chờ xem đến chừng nào mày sẽ bị Khúc Thiên đá đi. Đi, đi với bọn tao tới đây, chiều nay cũng đừng tính đi học.”

Nói xong bọn họ liều đẩy tôi ra ven đường. Trong lòng tôi phát tín hiệu nguy hiểm, tôi muốn chạy đi nhưng không biết bọn họ đã chuẩn bị trước từ khi nào, đem xe đỗ ở ngay ven đường, chỉ hai bước tôi đã bị đẩy vào trong xe. Cửa xe bị khóa lại.

- - -

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Bị sáu nữ sinh vây quanh trong xe, tôi muốn chạy đi cũng khó, chỉ có thể vội vàng kêu lên: “Các người rốt cuộc muốn làm gì? Các người định bắt cóc tôi sao!?”

“A, nghĩ tận tới bắt cóc. Bọn tao không hư như mày tưởng đâu. Chúng tao chỉ đưa mày đi chơi một chút thôi, có gì phải tức giận.”

“Các người muốn đưa tôi đi đâu?”

“Chúng ta cùng đi, sợ cái gì? Yên tâm, không phải mang người đi bán, chỉ tới vùng ngoại ô dạo chơi thôi.”

Xe đi rất nhanh, người lái xe là một bạn học của chúng tôi vẫn thường xuyên lái xe đi học, cho nên tôi không có cơ hội nhảy ra khỏi xe. Tôi nghĩ cho dù có cơ hội như vậy tôi cũng sẽ không nhảy ra khỏi xe.

Xe chạy đến vùng ngoại ô, tại một căn nhà nhỏ đã bỏ hoang. Bọn họ quăng tôi xuống xe, sau đó lái xe rời đi. Tôi còn đang thăm cảm tạ trong lòng, bọn họ không làm gì thương tổn tới tôi cả, nhưng chỉ vài phút sau tôi đã muốn khóc. Nếu bọn họ quăng tôi vào nhà thổ thì tôi còn có thể lên tiếng cầu cứu, còn nơi này tôi có chết cũng phải vài ngày sau mới có người phát hiện.

Ngay cả tên địa phương này tôi cũng không biết, nơi xa đồng ruộng, gần đây chỉ có vài bụi chuối tây to cùng vài căn nhà bỏ hoang lụp xụp. Chưa hết, dưới bụi chuối cây kia còn có cả mộ.

Tôi còn chưa kịp nhìn cho rõ xem nơi này là nơi nào thì trời đã đánh sét oành oành, chuẩn bị có mưa to. Khu vực chúng tôi khi vào mùa hè sẽ có thời tiết như vậy, buổi sáng mặt trời rất đẹp nhưng đến ba bốn giờ chiều là sẽ mưa tầm tã, tới năm giờ sẽ ngừng mưa.

Mà nhìn dáng vẻ này, có lẽ một lát cũng có thể có mưa rất to. Bốn phía đều là đồng ruộng, thôn làng gần nhất có thể nhìn thấy cũng ở tận cuối chân trời. Mà mấy ngôi nhà ngói trước mắt rất rõ ràng đều rất nguy hiểm. Bụi chuối to cũng không giúp tôi tránh mưa được.

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tổ Hàng, nhưng tín hiệu điện thoại chỉ có một vạch, khi có sét đánh tín hiệu cũng biến mất.

Tôi nôn nóng, sao lại xảy ra chuyện này?

Hạt mưa đã bắt đầu nện xuống.

Từng hạt mưa rất lớn giống như mưa đá vậy, khi rơi vào người đều cảm thấy đau. Do dự một chút tôi đành quyết định vào ngôi nhà trước mặt tránh mưa tránh gió.

Mấy ngày nay mỗi buổi chiều đều mưa to mà ngôi nhà này không bị sụp, tôi cũng không tin tôi lại xui xẻo tới mức hôm nay đi trú mưa thì đúng hôm nó sập xuống.

Vọt vào trong nhà, nhìn lại điện thoại, trời mưa to khiến tín hiệu điện thoại hoàn toàn bị nước mưa che chắn.

Lúc này tôi thật sự phát khóc, mắt đầu đã ầng ầng nước, nhìn mọi vật xung quanh đều thấy mờ hồ. Mái ngói của tòa nhà đã bị rơi rất nhiều ngói, thùng lỗ chỗ. Mà cửa sổ chỉ còn lại cái khung trống, nước mưa theo gió tạt vào. Tôi rúc vào một góc nhưng vẫn có thể cảm nhận được nước mưa đập vào thân thể mình.

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong sự mờ hồ của nước mắt cùng nước mưa, tôi thấy dưới bụi chuối tây kia có vài thân ảnh đang đứng nhìn về phía tôi. Tôi kinh sợ nhanh chóng nhắm mắt lại quay đi. Nhưng hành động này khiến nước mắt trong mắt tôi bị rơi xuống, không còn nước mắt nên tâm mắt của tôi rất rõ ràng. Tôi sợ hãi, nhưng vẫn không dám liều lĩnh chạy trong trời mưa tầm tã này, nhìn không được quay mặt lại nhìn xem.

Không có gì cả! Dưới bụi chuối tây chỉ có mấy nấm mồ. Chẳng lẽ là tôi nhìn lầm?

Tôi hoảng loạn nhìn về bên kia, cũng chính là hướng cửa tôi đã đi vào. Bên kia cửa cũng chỉ có mấy nấm mồ, có điều không có bóng dáng của người hay quỷ nào.

“Nhất định là tôi hoa mắt, chắc chắn là hoa mắt. Nơi này chỉ là cánh đồng của người ta. Chắc chắn hoa mắt.” Nhưng khi nước mắt lần nữa rơi đầy đôi mắt tôi, tôi lại lần nữa thấy được bóng dáng quỷ ở dưới bụi chuối kia, còn thấy cả quỷ ở nấm mồ bên kia cửa. Không phải tôi hoa mắt, mà khi trong mắt tôi có nước mắt thì tôi có thể nhìn thấy bọn họ. Bọn họ ở trong màn mưa nhìn tôi, vẫn luôn nhìn tôi.

Tôi nói nhỏ: “Hoa mắt, hoa mắt.” Cúi đầu, cũng không dám nhìn qua cửa sổ nữa. Cuối cùng sợ hãi mà ngồi xổm người xuống, đem đầu mình vùi ở giữa hai chân, không muốn thấy không muốn nghe bất cứ thứ gì.

Nhưng dù làm như vậy tôi vẫn không kiềm chế được mà bật khóc. Tôi vừa khóc vừa nói: “Sầm Tô Hằng, anh đang ở đâu? Hu hu... Em không muốn ở đây một mình... Em không muốn một mình...”

Khóc lớn khiến đầu óc dễ choáng váng, khi đầu tôi đang choáng váng thì tôi nghe được tiếng của trẻ con mang theo chất giọng địa phương đặc trưng, nói: “Mẹ, chị ấy ở đây, chúng ta không còn nơi tránh mưa.”

“Vào góc bên kia đi thôi.” Đây là một giọng phụ nữ.

Tôi hoảng sợ kêu lên: “A! Đừng vào đây! Đừng vào đây!” Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, tôi không biết bọn họ có tiến vào ngôi nhà này hay không, tôi chỉ rúc ở một góc, cúi đầu khóc lớn.

Tự nói với chính mình ở trong lòng, trận mưa này sẽ không quá lâu, nhiều lắm chỉ một giờ, sau một giờ mưa sẽ ngừng, sự khủng bố này cũng sẽ không còn.

Nhưng mưa bên ngoài vẫn lớn như vậy, không có chút nào là sắp ngừng rơi. Mà trong ý thức của tôi chỉ còn sự sợ hãi cùng tiếng khóc của mình.

“Khả Nhân!”

Khi có tiếng gọi vang lên, tôi đã bị một người đàn ông ôm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56-2

Là Khúc Thiên, cũng chính là Tô Hằng, anh ấy tìm được tôi.

Anh ấy ôm chặt lấy tôi, tôi có thể cảm thấy trên người anh ấy ướt đẫm, nhưng lúc này tôi cũng không để ý tới việc bị ướt, chỉ cần tôi không phải ở một mình nữa là được.

Tôi vẫn khóc ở trong lòng anh ấy, đến khi trận mưa này tạnh dần, ánh mặt trời lần nữa hừng lên xuyên thấu qua cửa ngôi nhà, chiếu vào người tôi thì cảm xúc của tôi mới ổn định lại được.

Toàn thân Khúc thiên đều ướt, xem ra anh ấy mạo hiểm mưa gió chạy tới đây.

Tôi sụt sịt, nói: “Sao anh biết em ở chỗ này?” Thật sự ở hoàn cảnh này, cho dù tôi có chết cũng chưa chắc đã có người biết.

“Đo là bùa kia, khi hồn phách của em không ổn định thì anh sẽ cảm giác được.”

Tôi mới nhớ ra lá bùa anh ấy cho tôi luôn đeo ở ngực. Linh Tử nói đó là bùa phân hồn.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu khắp mọi nơi, bụi chuối tây xanh rì kia, những ngôi mộ nhỏ nhỏ kia không có chút dị thường nào.

Khúc Thiên cảm nhận được ánh mắt của tôi, nói: “Ngôi nhà này có cách cục đại hung. Nhà ở bên cạnh mộ hay có thể nhìn thấy mộ đều không tốt. Đặc biệt ngôi nhà này trước sau đều có mộ. Loại nhà như này, người có thể ở được chỉ có làm cửa xiên, hơn nữa bát tự của người này phải có thiên can Mậu Thổ*. Loại người này chính là người dù người ta chết cũng phải đòi lại tiền. Bọn họ ở sẽ rất giàu có, người bình thường ở sẽ không chịu nổi sát khí.” (*Mậu Thổ: Mọi người muốn biết kỹ google là sẽ ra nhé.)

“Vậy sao bọn Lê Lê lại biết mà ném em ở đây?”

Khúc Thiên đưa tôi ra khỏi nhà. Xe của anh ấy dừng ven đường cách đó một đoạn. Anh ấy đi về phía xe, từ trong xe lấy ra bật lửa, hương, còn có giấy tiền vàng mã. Xem ra anh ấy đã có chuẩn bị.

Anh ấy kéo tôi tới, bảo tôi tự thắp hương trước ngôi nhà cùng các ngôi mộ, đốt tiền giấy, khấn xin lỗi.

Chờ sau khi khấn xong, tôi liền hỏi nhỏ: “Nếu bọn họ không tha thứ cho em thì sao?”

“Bọn họ dám không, anh còn ở đây.” Anh ấy cũng nói nhỏ, “Được rồi, trở về đi. Việc hôm nay không cần thận sẽ lại khiến em bị sốt.”

Chờ đến khi hương sắp tàn, chúng tôi mới lên xe trở về. Khi lái xe trên đường, Khúc Thiên cởi áo thun trên người quăng ra ghế sau của xe. Trước kia tôi từng xem Khúc Thiên chơi bóng, anh ấy cũng không mặc áo, nhưng lúc ấy tôi cùng anh ấy không có quan hệ gì, cho dù anh ấy cởi hết quần áo cũng không liên quan gì với tôi cả.

Nhưng hiện tại, trong thân thể này chính là Sầm Tổ Hàng, mà anh ấy cùng tôi... Tôi hôm qua chúng tôi còn... Mặt tôi không nhận được lại nóng bừng lên.

Khúc Thiên lại rất tự nhiên, khi xoay người mở cửa liếc nhìn tôi một cái, hỏi: “Mặt đỏ như vậy, bị sốt rồi sao? Em có muốn tới bệnh viện khám không?”

Tôi vội vàng lắc đầu. Nếu tôi bị sốt phải nằm viện lần nữa, tôi không biết ba tôi sẽ lại nói lời khó nghe gì với Sầm Tổ Hàng.

“Bị dính mưa thì mau đi khám, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Anh ấy đẩy tôi vào xe, khởi động rồi lái xe khỏi nơi đáng sợ này.

“Anh cũng dính mưa mà.”

“Chỉ thân thể này dính mưa. Anh gặp mưa sẽ không sao cả.”

“Vì sao quý dưới bụi chuối kia... lại muốn vào nhà tránh mưa? Em nghe được bọn họ nói chuyện.”

“Là thói quen thôi, có những người chết rồi nhưng vẫn duy trì thói quen khi còn sống. Bằng không mảnh đất hoang vu lại có nhiều mộ như vậy, đâu có nơi nào để tránh mưa. Mộ chính là nhà của bọn họ.”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Tổ Hàng không hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi lại nghe nói Lê Lê gặp quý sinh bệnh, xin nghỉ ở nhà vài ngày.

Mà tôi cũng sinh bệnh, vẫn là bị phát sốt, không nằm viện cũng không nói cho ba tôi, chỉ truyền nước ở phòng khám tư đối diện trường học hai ngày.

Khi nhàm chán tôi đọc tin tức trên điện thoại. Trên báo nói, ở studio kia đào được một thi thể, hung thủ gây án đã tìm được. Hung thủ chính là một thợ ảnh trong studio, chính là người ngày đó lấy máy ảnh đánh Tổ Hàng.

Khi hắn ta chụp ảnh quảng cáo cho một công ty thì để ý tới một người. Sau đó hắn ta định giờ trò, trong lúc xô đẩy khiến cô gái kia chẳng may bị chết. Hắn không báo công an mà ngược lại tìm cách phi tang xác chết. Chỉ là không ngờ được, tôi cùng Tổ Hàng lại phát hiện bí mật của hắn. Chẳng trách

ngày đó hẳn kích động như vậy.

Thân thể Đàm Thiên đã khá hơn nhiều, khi cô ấy quay lại trường học cũng tới thăm tôi, cùng nhau tâm sự. Nếu không tôi một mình ở trong phòng khám cũng buồn đến chết.

Đàm Thiên nói ở trường nghe được tin tức, Lệ Lệ gặp quỷ sinh bệnh, nhà bọn họ mời thầy làm pháp sự. Đầu tiên tôi nghĩ ngay đến Tổ Hàng, cho nên buổi trưa khi anh ấy mang cơm tới tôi liền hỏi có phải anh ấy ra tay hay không.

Anh ấy hồi lâu mới nói: “Đó là bạn gái của Khúc Thiên, anh chỉ muốn sớm kết thúc mối liên hệ giữa anh và Khúc Thiên thôi.”

“Không phải anh nói cho cô ta là Khúc Thiên đã chết chứ? Lỡ như cô ấy đi nói linh tinh thì sao? Lỡ như cô ấy không tiếp nhận được, tinh thần bị tổn thương thì sao?”

“Cô ta không phải loại không hiểu chuyện như em nghĩ. Còn bệnh của cô ta thì không sao đâu.”

Anh ấy không nói cụ thể rốt cuộc đã làm gì, tật xấu không thích nói chuyện này của anh ấy thật đôi khi khiến người ta phát điên.

Tôi cũng không rõ lắm, tôi là gặp quỷ mới phát sốt hay ngày đó gặp mưa phát sốt. Tóm lại cơn sốt này khiến tôi vừa truyền nước vừa uống thuốc mất một tuần. Đến khi tôi khỏe mạnh không còn sốt nữa thì nhận được điện thoại từ nhà tôi.

Ba tôi gọi điện thoại tới, ông nói ở nhà xảy ra chuyện. Cậu em kia lúc đi học, khi nhảy xuống xe bus đã không may bị một chiếc xe khác đụng phải. Bị thương rất nặng. Hiện tại ông cùng di chuyển phiên nhau ở nhà và vào bệnh viện, tiệm đồ cổ có người tới mua đồ nhưng không đủ sức trông coi. Tuy rằng lúc này mạng sống của cậu em quan trọng nhưng có một số khách lâu năm không tiếp không được. Hỏi tôi có thể về nhà trông cửa hàng mấy ngày được không.

Hiện tại đã sắp tới tết, tôi trường cũng không điểm danh, về nhà cũng được. Tôi từ khi học cấp 2 đã thường xuyên trông coi cửa hàng, bán đồ cổ thật tôi không bán được, nhưng bán những đồ mẫu mã thì tôi vẫn thường làm.

Sau khi nói với Tổ Hàng, Tổ Hàng cũng bảo tôi về nhà nghỉ ngơi mấy hôm. Lúc tôi về nhà là Tổ Hàng lái xe đưa tôi về, vừa cửa cửa nhà thì ba tôi thấy tôi xuống xe đã kêu lên: “Con đã về, ba tới bệnh viện với hai mẹ con đi. Con ở nhà trông nhà nhé.”

Chỉ nói một câu như vậy rồi ba tôi đi luôn. Không có ai cũng không sao, nhiều năm như vậy tôi đã quen.

Sầm Tổ Hàng không lập tức rời đi, đi theo tôi vào cửa hàng. Tôi còn quở trách ba tôi vội vàng quá đáng thì anh ấy đã chú ý tới một cái rương trong tiệm. Cái rương kia dán phiếu chuyển phát nhanh từ Thượng Hải tới. Anh ấy ngồi xổm thân mình xuống, nhìn phiếu vận chuyển, nói: “Mặt nạ Tứ Xuyên?”

“A, đâu em xem”

Trong chiếc rương thật sự có mặt nạ Tứ Xuyên. Cửa hàng đồ cổ nhà tôi có đôi khi cũng mua chút hàng mỹ nghệ cũng không phải kỳ quái. Chỉ là chiếc rương này còn chưa mở ra... Hay là có người đặt nó ở đây mà thôi. Nếu nó là hàng hóa thì tôi sẽ có trách nhiệm lấy nó ra để bày biện.

Sầm Tổ Hàng đưa tay lau lên chiếc rương, nhìn bụi dính trên đầu ngón tay, nói: “Đã đặt ở đây vài ngày. Gọi điện hỏi ba em xem, chiếc rương này đặt ở đây mấy ngày rồi.”

“Chuyện này có gì đặc biệt sao?” Tôi nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy điện thoại ra gọi cho ba tôi.

Điện thoại rất lâu mới có người nghe máy, có lẽ ba tôi đang lái xe nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Tôi hỏi chuyện cái rương kia, ba tôi nói đó là của một khách quen. Cả nhà ông ấy đi du lịch nên ký gửi thứ này ở chỗ ba tôi. Nói là để trưng bày như tác phẩm nghệ thuật ở phòng khách. Ông ta đã để ở nhà tôi hai tuần, ngày mai ông ta sẽ về nhà, đến lúc đó còn phải đem chiếc rương này qua cho ông ta. Mà nhiệm vụ đưa chiếc rương này giao cho tôi cùng Tổ Hàng.

Lý do của ba tôi rất đơn giản. Không phải Tổ Hàng có xe sao?

Tổ Hàng cầm lấy điện thoại của tôi, nói: “Có phải em nhà mình bị thương ở mặt hay không?”

“Sao con lại biết được? Mặt bị thương nghiêm trọng nhất, phải khâu mười mũi. Có lẽ về sau sẽ để lại sẹo.”

“Mặt nạ đặt ở cung Chân.”

Sau khi ngắt điện thoại, tôi giật mình. Không phải đây là mặt nạ Tứ Xuyên sao? Chẳng lẽ nó có vấn đề? Rất nhiều người không phải đều đem mặt nạ treo trong nhà làm tác phẩm nghệ thuật sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-2

Tôi nói thắc mắc trong lòng. Tổ Hàng nói cần phải xem cung vị gì đó. Cũng phải nhìn năng lượng của mọi người. Năng lượng lớn thì không có vấn đề gì. Không chỉ có mặt nạ Tử Xuyên, còn có một số tượng sứ được sơn gì đó cũng đều phải chú ý.

Cả ngày cửa hàng nhà tôi không có một khách nào, chỉ có tôi và Sâm Tổ Hàng. Di vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc cho con, ba tôi quay về nhà một lần để mang quần áo cho đi về cậu bé, cũng bảo chúng tôi nấu chút đồ để chiều đưa vào bệnh viện. Sau đó đưa cho chúng tôi địa chỉ ngày mai phải trả đồ.

Tôi quay lại phòng của mình, có chút vui vẻ, mọi thứ đều vẫn quen thuộc thân thiết như trước, ngay cả mùi thơm của chăn cũng là mùi tôi yêu thích nhất.

Chỉ có chiếc giường nhỏ này là có chút khiến Tổ Hàng khó xử. Trước đây chúng tôi ở trên giường lớn, có lăn lộn một chút cũng không chật chội, nhưng hiện tại chiếc giường này quả thật quá nhỏ so với tiêu chuẩn.

Nếu chưa từng có lần thân mật trước đó, có lẽ ngủ cùng anh ấy cũng chỉ là ngủ mà thôi. Nhưng hiện tại ngủ chung, lại còn nằm sát bên nhau, là ai cũng sẽ có chút liên tưởng.

Tôi hơi bất an xoay người. Anh ấy liền nói: “Giường nhỏ như vậy, hay để anh về nhà ngủ.”

“Không cần.” Hiện tại ngủ cùng anh ấy trên một giường dường như đã thành thói quen của tôi.

“Vậy anh ra bàn học ngồi.” Giống như mấy ngày hôm trước anh ấy đã ngủ trên bàn học của tôi.

Tôi vẫn nói: “Không cần.”

Anh ấy liền áp vào bên hông tôi, chậm rãi lại gần thân thể tôi, ôm tôi vào lòng anh ấy: “Được rồi, ngủ đi, nằm như này sẽ không chật.”

“Cái đó... cái đó... anh có bị... khó chịu không?” Tôi rất khó khăn hỏi vấn đề này. Bởi vì tôi còn nhớ rõ buổi tối ngày hôm đó, cái kia của anh ấy chọc vào người tôi.

“Im nào, nhắm mắt đi!”

Màn đêm yên tĩnh, tôi cứ như vậy ở trong lòng anh ấy, ngay cả quạt điện cũng không cần mở. Vào buổi sáng hơi hơi lạnh anh ấy còn giúp tôi kéo chăn. Tôi cảm giác anh ấy thật sự không cần ngủ.

Trời đã sáng, ba tôi vội vã đi tới bệnh viện, khi chúng tôi rời khỏi giường thì ông đã không còn ở nhà. Trên chiếc giường kia có một tờ giấy viết địa chỉ, nhiệm vụ hôm nay của chúng tôi chính là đi đưa thứ này, sau đó về nhà tiếp tục trông coi cửa hàng.

Trước khi đi chuyển hàng, chúng tôi gọi điện thoại cho người bên kia xác nhận địa chỉ, có ở nhà nhận hàng hay không. Nghe điện thoại là một phụ nữ, nói trong nhà có người. Chỉ là ông bà chủ đã ra ngoài có việc, chỉ có trẻ con ở nhà. Bà chỉ là bảo mẫu, bảo chúng tôi cứ đưa qua là được, ông chủ đã dặn trước rồi.

Chuyến đưa hàng này không khó. Hơn nữa lại có Tổ Hàng lái xe, mọi chuyện đều rất thuận lợi. Cho đến khi thấy được ngôi nhà kia.

Đó là một khu nhà không tồi. Là ở trung tâm thành phố, già nhà có lẽ rất cao. Chúng tôi lái xe vào khu nhà đều có bảo vệ kiểm tra, không thể phóng xe loạn vào.

Xuống xe, cùng bảo vệ xác nhận người nhà kia, sau đó chúng tôi được đi qua. Biệt thự penthouse, khu vực trung tâm. Nghe bảo vệ nhiều lời kia nói, đó là một ngôi nhà rộng hai trăm bốn mươi mét vuông, năm phòng ngủ, ba phòng khách, bốn phòng tắm, mỗi phòng đều rất lớn. Còn được chủ đầu tư tặng một hoa viên nhỏ hai mươi mét vuông trên mái nhà.

Quả thật như vậy rất thích. Duy có một thứ không thích, đó là ở trên tầng cao nhất.

Mở cửa cho chúng tôi chính là bảo mẫu kia, bà ấy gầy gầy, nhìn qua cũng là người tay chân nhanh nhẹn. Thấy chúng tôi mang đồ vào, bà đi rót nước cho chúng tôi. Còn nói ông chủ đã dặn, khi mang đồ tới đây phải tip một chút phí vặt vãnh, sau đó đưa chúng tôi hai mươi đồng.

Đây cũng chỉ là lòng tốt của người ta mà thôi, tôi vừa định cúi tay nhận lấy thì nghe được từ phòng trong một giọng nam sinh nói: “Với thân thể của Khúc Thiên, là một quan hệ đại thì không để ý tới mấy đồng lẻ này đâu.”

Sau đó một nam sinh mặc quần jean áo thun đơn giản đi ra. Trông cậu ta rất bình thường, thứ duy nhất không bình thường chính là gương mặt kia.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

Tôi nhớ rõ gương mặt kia! Đã từng gặp ở Sầm Gia thôn. Lúc đó hai mắt của hắn vẫn trống rỗng, mà hiện tại đôi mắt lại đang chăm tấp nhìn chúng tôi.

Đó là Ngụy Hoa!

Khúc Thiên hơi hơi mỉm cười, nói: “Quen biết sao? Cậu không tới trường học à? Hiện tại còn chưa tới kỳ nghỉ hè.”

Ngụy Hoa, tôi đã từng nghe chị Kim Tử nói qua. Lúc trước là một tiến sĩ giả mạo về nước, hiện tại Ngụy Hoa trọng sinh này không biết nên coi là quý nhân hay là cương thi nữa.

Ngụy Hoa hướng về phía tôi, nói: “Nghe nói ngươi là con cháu Sầm gia.”

Tôi không trả lời, không phản ứng gì với hắn mà rút rút đi ra phía sau Khúc Thiên. Hắn tiếp tục nói: “Nhưng hiện tại ta biết ngươi cùng Sầm Tổ Hàng có minh hôn. Sầm Gia thôn vẫn luôn có truyền thống kết hôn trong thôn, cũng không biết hai ngươi có quan hệ huyết thống không. Có điều chuyện này cũng không quan trọng, có cùng huyết thống hay không cũng vậy thôi.”

Hắn mỉm cười. Tôi không thể không nói, với thân xác một cậu bé trai mười ba mười bốn tuổi này, Ngụy Hoa cũng tương đối đẹp trai, hơn nữa có chút tà ác của hắn khiến người ta cảm thấy nó nắm bắt.

Khúc Thiên cũng hơi hơi mỉm cười: “Nếu ngươi chơi bài ngựa, vậy thì ta cũng không cần ngại trang nữa. Lúc trước thỏa thuận đã rõ ràng, chúng ta từ đây nước sông không phạm nước giếng.”

“Đúng vậy, có bản lĩnh thì tự ngươi đi tra. Ngươi sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi, có điều đến lúc đó đừng thống khổ.”

Khúc Thiên kéo tay tôi xoay người rời đi. Sau khi vào thang máy, tôi lại hỏi: “Ngụy Hoa kia rốt cuộc là cái gì?”

“Tới chỗ Linh Từ đã.” Về mặt của anh ấy rất nghiêm túc, xem ra chuyện đã vượt khỏi kế hoạch của anh ấy.

Sau khi rời khỏi khu này chúng tôi đến thẳng nhà của Linh Từ.

Linh Từ đang chơi điện tử ở nhà, chân đất chạy ra mở cửa cho chúng tôi, bảo chúng tôi đợi một chút, cậu ta phải chơi nốt ván. Đến khi cậu ta đi dép lê đi ra đã là vài phút sau. Cậu ta cũng không thêm để ý mà đi bật ấm nước điện, lấy ra một bao mì gói chờ nước sôi.

Khúc Thiên lại im lặng, tôi lập tức nói: “Lần trước chuyện ở studio ảnh kia là cậu báo công an, chúng tôi còn chưa cảm ơn.”

“Không cần phải cảm ơn, chỉ một cuộc điện thoại mà thôi.”

“Khi đó cậu nói như vậy tôi còn tưởng cậu sẽ không giúp chúng tôi.”

“Tất cả mọi người đều trên một chiếc thuyền, hai người nếu xảy ra chuyện thì chị của tôi có lẽ sẽ giữ không nổi. Nếu chị ấy giữ không nổi thì có lẽ tôi cũng không có ngày lành. Tôi đây nói cảm ơn sao không mua đồ ăn để làm một bữa?”

Khúc Thiên nói: “Đi ra ngoài ăn.”

Đề nghị này vừa lúc hợp ý cậu ta. Cậu ta đứng bật dậy, còn nói nhà Khúc Thiên có tiền, muốn đi nhà hàng chứ không phải quán ven đường.

Nơi Linh Từ ở vốn dĩ là vùng ngoại thành, nơi này không có nhà hàng sang trọng gì, cuối cùng vẫn lại phải tới quán ven đường.

Gọi bốn năm món, Linh Từ đi thẳng vào vấn đề: “Có chuyện gì nói đi.”

Khúc Thiên nói: “Giúp tôi điều tra một người, một căn hộ.”

“Người nào? Nhà ở đâu?”

“Lương Canh, chú ý người gần nhất bên cạnh Lương Canh. Ngụy Hoa đi theo ông ta. Hiện tại Ngụy Hoa đang ở căn hộ xx, khu D, phòng 3102.”

“Mẹ nó Ngụy Hoa. Tôi còn đang xem xét coi có nên thuê người tới xử lý hắn không. Đến lúc đó xem hắn còn có thể hồi hôn như thế nào.” Linh Từ dừng một chút, nhìn về phía Khúc Thiên, nói: “Sầm Tổ Hàng à, anh là thân phận quan trọng đại đình như vậy, sao chuyện nhỏ như này còn phải nhờ tôi giúp?”

Khúc Thiên không nói gì. Ngẫm lại cũng phải. Thời Sầm Tổ Hàng sống là tuyệt đối không cho phép vận dụng quan hệ để đi điều tra. Cho nên chuyện như vậy có lẽ Sầm Tổ Hàng không làm được. Bên phía Linh Từ lại có người bên trong.

Một lúc sau Linh Từ nói: “Chờ tôi hai ngày đi. Chồng Kim Từ sẽ tìm cách xem có thể kéo được Lương Canh xuống không. Không có chức quan, có rất nhiều chuyện bọn họ sẽ không làm được. Có điều, chồng của chị tôi đã về hưu, đến lúc đó cần dùng tới thân phận quan nhị đại này của anh cũng đừng từ chối.” (Sant: Truyện không miêu tả nên mình không rõ lắm tuổi các nhân vật, chồng Kim Từ đã về hưu thì chắc Kim Từ, Linh Từ đã lớn tuổi, mình sẽ thay cách xưng hô nhé.)

Khúc Thiên do dự một chút, mới yên lặng gật đầu.

Đồ ăn được đưa lên. Vừa ăn bọn họ vừa bàn chuyện.

Khúc Thiên nói: “Ngụy Hoa đã đặt hàng một chiếc mặt nạ Tứ Xuyên.”

“Mặt nạ? Để trong nhà sao? Hiện tại trông hẩn như thế nào, có phải rất tồi tàn không?”

“Mặt nạ đặt trong nhà hay không không có quan hệ gì với chúng ta. Chỉ là vì sao lại cố tình nhờ ba của Khả Nhân nhận giúp. Trước đó Lương Canh tới trường học tìm Khả Nhân, bảo chúng tôi giúp xem một căn hộ, cảm giác có lẽ là muốn thử tài. Còn lần này nhờ ba của Khả Nhân nhận hàng hồ, ý tứ chính là...”

“Hắn theo dõi Khả Nhân? Nhân dịp này khiến Khả Nhân kết nối với bọn họ, để xem kẻ thâm độc cuối cùng đứng sau màn này là ai, sau đó giết hắn.”

“Tôi lo lắng ba Khả Nhân sẽ có nguy hiểm. Rốt cuộc tay Ngụy Hoa không chỉ đánh một hai mạng người.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-2

Linh Từ nhìn về phía tôi, tôi hỏi: “Người nhà tôi... sẽ không việc gì chứ?”

Linh Từ nói: “Có lẽ sẽ không. Lần trước Kim Từ là mục tiêu nhưng con của chị ấy cùng ba mẹ cũng không có chuyện gì xảy ra. Cho dù Ngụy Hoa rất tàn nhẫn nhưng ít nhất hắn không có suy nghĩ sẽ làm liên lụy người khác.”

“Lỡ như, lần này hắn nóng lòng muốn hoàn thành thì sao?”

“Thế thì sao? Lúc này chẳng lẽ anh định cho toàn bộ người nhà cô ấy đi trốn? Không thực tế.”

Tôi cũng cảm thấy như vậy. Nếu tôi nói với ba tôi thì tôi tin với tính của ông, ông cũng sẽ không chuyển nhà. Căn nhà kia đã cũ rồi, nhưng đó là sản nghiệp duy nhất trong nhiều năm của ba tôi. Hơn nữa ông mới kết hôn, đi kia sẽ có thái độ như thế nào còn chưa biết được.

Ăn cơm xong chúng tôi rời khỏi bàn, Khúc Thiên tới quầy tính tiền, Linh Từ liền đứng nhìn khắp xung quanh.

Nơi này rất nhỏ, ở bên cạnh quầy, đối diện cửa vào có một chiếc bình hoa bằng sứ cao chừng hai mét. Trên bình hoa vẽ một cô gái xiêu xiêu vẹo vẹo, tôi không thấy bức tranh như vậy có cái gì đẹp. Có lẽ là phái trừu tượng. Tuy rằng tôi cũng coi như học mỹ thuật, nhưng tôi thật sự không thích phái trừu tượng.

Có vẻ Linh Từ cùng bà chủ quán này rất quen thuộc, liền nói: “Chị Phân, mấy hôm trước em tới còn chưa thấy bình hoa này nhỉ.”

“Mới vừa mua. Một người quen của chồng chị tới đây ăn cơm, nói góc này hứng sát khí, phải dùng bình hoa sứ để chặn lại.”

“Xem phong thủy à, sao chị không nhờ em xem cho?”

“Đó là người quen, cũng chỉ là nói mấy câu thôi. Tìm cậu thì tôi không đủ bao lì xì đâu.”

“Em sẽ giảm giá cho chị. Chị Phân, chị có tin em không?”

“Sao? Đại sư Linh Từ có gì cần nói à?”

“Bình hoa này không thể đặt ở chỗ đó, muốn đặt thì cũng phải đổi một cái đẹp hơn. Cô gái trên bình này quá xấu.”

“Cái này gọi là nghệ thuật, hiểu không? Bình hoa này đã tồn của chị tới bốn ngàn đấy.”

“Em chỉ sợ sau này chị có bốn vạn cũng không bù đắp nổi. Bình hoa này thật sự không thể dùng, nếu không tương mạo của chị sẽ bị ảnh hưởng.”

“Chỉ vì hình vẽ trên bình hoa mà ảnh hưởng tới tương mạo sao?”

“Không tin thì cứ đợi xem.” Linh Từ cũng lười nói, chỉ cười lạnh một cái kết thúc chuyện bình hoa, đi ra khỏi tiệm. Tôi chạy nhanh theo, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh không nói rõ cho chị ấy?”

“Chị ấy đã không tin thì nói như thế nào? Chờ sau này dung mạo chị ấy bị ảnh hưởng tự khắc sẽ đến tìm tôi.”

“Anh... thật thiếu đạo đức.” Tôi không thể đồng tình với cách làm này của Linh Từ.

Anh ta nhìn tôi, nói: “Cô không thiếu đạo đức, cô có bản lĩnh, cô đi nói với chị Phân đi. Cô có thể nói thông cho chị ấy, tôi sẽ mất cô một trăm.”

Tôi không biết phải nói thế nào nữa. Cảm giác chị Phân kia quả thật không tốt để tác động. Có một số việc sẽ phải chấp nhận. Có người đã nói với chị ấy là không được nhưng chị ấy vẫn nhất quyết làm như vậy. Có lẽ trong số mệnh của chị ấy sẽ bị hồng gương mặt.

Ngày hôm sau, khi tôi còn đang ở cửa hàng trông coi thì nhận được điện thoại của Linh Từ. Linh Từ nói không gọi cho Khúc Thiên được, chỉ có thể gọi cho tôi. Nói căn hộ kia là Lương Canh mua. Mà gần đây Lương Canh không có chuyện gì lạ cả. Người nhà ông ta dường như cũng không biết Ngụy Hoa. Còn có, chị Phân thật sự thay đổi tương mạo. Chị ấy đã đi xô sáu cái khuyên tai.

Tôi thật muốn chửi rủa, từ khi nào xô thêm khuyên tai bị coi là dung mạo thay đổi.

Tôi phải nghĩ một kế hoạch trả thù anh ta thật ác mới được. Nếu vợ Lương Canh cho rằng Ngụy Hoa là con riêng của ông ta thì sẽ có trò hay thế nào? Tôi cúp điện thoại, liền nở nụ cười. Quả nhiên xem phim nhiều, loại chuyện này muốn tính kế một chút cũng không khó.

Tôi nhanh chóng lên mạng, lên taobao mua đồ chơi xe hơi chạy bằng điện, địa chỉ người nhận là nhà của Lương Canh. Bảo chủ shop hãy dán một tờ giấy, viết là tặng cho con của ông ta, chúc con của ông ta thi đậu vào cấp ba.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ở nhà trông cửa hàng chừng một tuần, cậu em kia được xuất viện về nhà. Ba tôi làm một bữa tiệc lớn, chính thức tuyên bố chúng tôi có thể quay lại nhà kia. Đương nhiên nhà này ba tôi vẫn tiếp tục ở.

Tôi còn chưa kịp tính toán thế nào, Khúc Thiên đã nói: “Chúng ta quay lại trường học đi. Dù sao tháng sau em phải nộp tác phẩm tốt nghiệp rồi, sau đó muốn làm gì cũng sẽ có nhiều thời gian.”

Khúc Thiên nói rất đúng, sắp tới công việc của tôi ở trường sẽ tương đối nhiều, thậm chí tháng này có lẽ phải làm suốt đêm. Còn có một nguyên nhân khác, chính là về đó thì chúng tôi sẽ được ngủ giường lớn, không còn chật chội nữa.

Ăn cơm xong, chúng tôi thu dọn rồi trở về trường. Chúng tôi vừa mới trở về tiểu khu, cổng tiểu khu đã chen chúc đầy người, có lẽ đã xảy ra chuyện.

Khung Thiên cũng không chú ý tới chuyện đó, nhưng đông người tụ tập ở cổng như vậy, xe chúng tôi không đi vào được.

Xưởng xe, chen vào trong đám người thì tôi thấy anh Đông ngồi dưới đất, trên đùi và cánh tay đều bị thương. Đặc biệt là chân, gần như bị chặt đứt. Một người khác đang đứng đó đếm bốn ngàn bồi thường. Nhiều người vây quanh đều bàn tán, vì sao không cho người kia đưa đi bệnh viện rồi bắt anh ta trả viện phí. Anh Đông không nói gì, dùng bàn tay dính đầy máu đếm tiền.

Anh Đông là người thuê nhà ở tầng dưới chúng tôi, lâu lâu đi lại sẽ gặp nhau, đôi khi cũng sẽ lên tiếng trò chuyện.

Khúc Thiên tiến đến hỏi: “Anh Đông, anh thật sự không đi viện sao?”

“Không cần, vết thương này tôi dùng thuốc Trung y của ông chú trong nhà là được, so với bệnh viện còn lành nhanh hơn. Cũng sẽ chỉ mấy bốn năm trăm tệ, còn có thể giữ được mấy ngàn cho con gái tôi đóng học phí.”

Tôi nghe được có chút sững sốt. Tôi chưa từng nghĩ đến điều này. Nhà tôi dù không tính là giàu có, nhưng chi phí sinh hoạt của tôi trước nay ba tôi chưa từng để tôi thiếu. Tôi không biết ba tôi có vất vả tích góp học phí cho tôi như vậy không, có lẽ cũng không khác gì nhiều.

Khúc Thiên tới đỡ anh Đông dậy, nói để chúng tôi đưa anh ấy về nhà.

Anh Đông lập tức nói: “Không cần, không cần. Người tôi thế này sẽ làm bẩn xe của cậu.”

“Không có việc gì, lên xe đi.” Khúc Thiên vẫn đỡ anh Đông lên xe. Sau khi xuống xe, lúc này là phải đi lên lầu. Loại nhà tập thể cũ này không có thang máy, Khúc Thiên lại kiên trì đỡ anh Đông lên nhà.

Vào thời điểm hiện tại, giúp đỡ người khác nhiệt tình như vậy quả là chuyện hiếm. Nhưng ở vào thời đại mà Sầm Tổ Hàng sống, chuyện như vậy thật bình thường.

Nhà anh Đông không có ai, anh ấy nói, con đang học ở trường, vợ thì đang đi gọi ông chú tới xem vết thương cho anh ấy. Anh ấy còn luôn miệng kể ông chú kia điều trị gãy xương lợi hại như thế nào.

Khi tôi còn nhỏ, một anh gần nhà tôi cũng bị gãy tay khi ngã xe đạp, phải sang phòng khám bên cạnh chữa trị. Kết quả thanh nẹp không chặt, tay không liền lại, rốt cuộc phải tới bệnh viện đóng đinh vào xương.

Cho nên tôi vẫn luôn không ngừng nói chuyện với anh Đông, ý khuyên bảo anh ấy tới bệnh viện chụp x-quang xem sao. Khúc Thiên lại đi quanh nhà xem xét một lần. Tôi nhận ra điều khác lạ của anh ấy, đi đến bên cạnh ban công, hỏi nhỏ anh ấy là có chuyện gì.

Khúc Thiên nói: “Căn hộ này không dính sát khí gì, cũng không khuyết cung, cùng một hướng với nhà chúng ta ở tầng trên, cũng không có không vong. Vậy thì tại sao lại xảy ra chuyện như kia?” Nói xong, anh ấy quay người sang anh Đông, hỏi: “Anh Đông, anh ở căn nhà này cảm thấy thế nào? Nơi này anh mua phải không?”

Anh Đông gật gật đầu: “Tôi mua, dùng tiền tích cóp cả đời. Trang trí lại cũng tốn mấy chục vạn. Khi đó còn có chút tiền. Ai ngờ sau khi vào ở thì gặp nhiều chuyện không thuận. Đầu tiên là tốt bị sốt suốt một tháng, chưa không khỏi, sau đó là bị xe đâm vào, người ta còn chạy mất. Người khác nợ tiền thì không đòi được. Hiện tại tôi lại bị như này. Cũng không biết tôi sẽ phải nghỉ bao nhiêu ngày, tiền cũng sẽ sớm hết. Hiện tại còn chưa đòi tiền được, con tôi tháng sau đã phải nộp tiền học phí rồi, vài vạn, tôi biết kiếm đâu được.”

Lòng tôi ai oán, cái này cũng thật đủ xui xẻo.

Khúc Thiên nhíu mày, lần nữa xem toàn bộ căn hộ lại một lần. Tôi cũng đi theo nhìn một lượt. Dùng mấy chục vạn trang trí cho căn hộ hai ngủ một khách quả thật rất đẹp. Tường màu trắng, có các khung hình tròn màu vàng nhạt lồng ảnh bên trong.

Có thể nhận ra anh Đông trong ảnh rất khí phách, so với hiện tại là tốt hơn rất nhiều. Ban công kia cũng dùng rèm màu trắng được thêu những hoa văn màu bạc, hẳn cũng tốn không ít tiền.

Gạch cũng là màu trắng, phòng bếp, phòng vệ sinh... đều dùng màu trắng làm chủ đạo, nhìn rất sáng và sạch sẽ, còn giúp không gian có vẻ lớn hơn.

Tóm lại đây là một căn hộ nhỏ rất đẹp. Khi đó hẳn anh Đông có không ít tiền.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59-2

Tôi nói nhỏ với Khúc Thiên: “Không phải vấn đề của căn nhà, chẳng lẽ bất tự có vấn đề?” Lần trước gia đình hai vợ chồng son kia không phải cũng là như vậy sao? Nhà thì không có khuyết điểm lớn gì nhưng vẫn xảy ra chuyện.

Tôi bèn lấy điện thoại ra, hỏi: “Anh Đông, theo lịch dương thì anh sinh ngày nào, chuẩn xác, cả ngày tháng năm.”

Tôi mở lịch vạn niên trên điện thoại, nghe anh Đông nói ngày sinh, anh ấy còn nghi hoặc hỏi: “Em biết xem?”

“Ha ha, em có học một chút.”

Có được bất tự, Khúc Thiên đã nói: “Căn hộ này khác anh ấy.” Anh ấy quay sang anh Đông, giải thích: “Anh Đông, nếu anh muốn đổi vận thì bán căn hộ này đi, học là sửa chữa lại đi. Căn hộ này không hợp với anh.”

Anh Đông đang đau đớn, cũng không nói nhiều, chỉ cau mày ngồi trên ghế sofa. Lúc này vợ anh Đông mang theo một bác sĩ về, sau khi kiểm tra bằng bó rồi kê đơn thuốc Trung y gì đó. Chúng tôi bèn về nhà mình.

Khi đi lên lầu, tôi lại hỏi: “Căn hộ kia không hợp với anh ấy như thế nào.”

“Bất tự anh ấy kỳ Kim. Nhưng toàn bộ căn nhà đều dùng tông trắng làm chủ đạo. Tông trắng là đại diện cho Kim, hình tròn cũng đại diện cho Kim. Căn hộ đó không có gì thích hợp với anh ấy cả, anh ấy mà ở trong đó thì sẽ rất kém may mắn. Nếu đổi lại là một người có bát tự hợp Kim ở bên trong thì không chừng có thể hô mưa gọi gió.”

“À, vậy về sau nhà chúng ta sẽ trang trí như nào? Bất tự của anh...”

Khúc Thiên liếc nhìn tôi một cái, nói: “Dùng ngày gỗ của anh đi.”

“Chẳng vui chút nào.” Tôi lẩm bẩm.

Khúc Thiên cười, duỗi tay kéo tôi tới, nói: “Bất tự của em hợp Thủy, bất tự của anh hợp Kim, như vậy thì dùng màu trắng. Kim sinh Thủy, như vậy sẽ trợ giúp anh, em cũng sẽ gặp may mắn hơn.”

“Vậy đồ đạc thì sao?”

“Có đường cong, có hình tròn. Đường cong là Thủy, hình tròn là Kim.”

“Vậy nếu hai vợ chồng một người Thủy một người Hỏa thì phải làm sao?”

“Vậy thì dùng Hỷ Thần. Trong Hỷ Thần tìm quan hệ tương sinh. Nước với lửa thì cùng dùng Mộc.”

Về nhà của chúng tôi, thấy quần áo trên người Khúc Thiên đều dính máu, tôi bảo anh ấy thay đồ để tôi giặt. Hơn nữa nhà này đã một tuần chúng tôi không về đây, giường cũng phải dọn dẹp một chút, sàn nhà cũng phải lau lại.

Bận rồi cả ngày, tới bữa tối mới cơ bản dọn dẹp xong. Tắm xong, nằm trên chiếc giường lớn của chúng tôi, lòng tôi nghĩ chính là, có gì đó thật không bình thường. Phòng bên kia, chiếc giường nhỏ của tôi, chẳng lẽ cứ bỏ không như vậy sao? Ngủ cùng một giường với anh ấy đã thành thói quen khiến tôi không có bất kỳ nghi vấn gì.

Sau khi Khúc Thiên tắm xong, thân thể Khúc Thiên lại được đặt trên sofa ở phòng Khách, Sầm Tô Hằng đi tới. Anh ấy mặc bộ đồ ngủ tôi mua, cũng không xem cuốn gia phả nữa mà nằm xuống bên cạnh tôi, ôm chặt tôi.

Khi ở nhà tôi, bởi vì giường nhỏ nên không ôm không được. Nhưng lúc này đã nằm giường lớn, hơn nữa trước kia chúng tôi ngủ trên giường này đều cách nhau một khoảng rất lớn sao?

Tôi bất an cựa người, Sầm Tô Hằng liền nói: “Đừng nhúc nhích.”

“Ách, buông em ra đã. Nóng.” Tôi buột miệng nói ra. Nhưng nói xong tôi lại cảm thấy không đúng. Nhiệt độ cơ thể của Sầm Tô Hằng vốn dĩ đã thấp, anh ấy ôm càng khiến tôi mát mẻ mới đúng. Vậy mà tôi lại cảm thấy nóng, vậy nhiệt này chính là từ trong thân thể tôi tỏa ra, khiến tôi có cảm giác bức bối.

“Vậy anh giúp em giảm nhiệt độ.”

“Anh ôm càng nóng.” Tôi biết nói những lời này nghe không hợp logic, nhưng đây là cảm giác chân thật của tôi. Có lẽ là trong lòng tôi đang phản bội tôi. Sau khi vì giường quá nhỏ mà phải ôm nhau ngủ, hiện tại tư thế này của chúng tôi khiến tôi thật sự bất an.

Cho dù tôi chưa từng trải qua nhưng không có nghĩa tôi là một đứa trẻ không hiểu gì. Ôm như vậy... một ngày nào đó súng sẽ cướp cò. Hơn nữa, lần đó không phải anh ấy đã... Ách, suýt chút nữa đã... Nếu lại một lần, có lẽ anh ấy sẽ không bỏ qua.

--

Sant: hẹn các bạn ngày mai!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Đêm đó thật khó khăn. Tôi có lẽ cũng chỉ ngủ được chừng ba giờ đồng hồ. Nhiều lúc trong mơ mơ màng màng cảm giác được anh ấy vuốt ve, hôn môi, còn có anh ấy... Dù anh ấy không làm được tới cuối cùng nhưng toàn thân trên dưới của tôi đều có hơi thở của anh ấy. Thật giống như tôi chính là một bộ phận của thân thể, anh ấy cần nhanh chóng thân mật để mà hợp nhất vậy.

Cho dù cơ thể anh ấy hơi lạnh nhưng vẫn khiến người tôi nóng ran. Trong mơ hồ tôi không dám đẩy anh ấy ra, hoặc có thể nói là tôi không có ý muốn đẩy anh ấy ra.

Sau khi tỉnh lại, cảm giác đung chạm thân thể vẫn còn rất rõ ràng nhắc nhở chuyện tối qua không phải là mơ, mà là thật. Mà người đàn ông làm mọi chuyện này đã không còn ở trên giường.

Ngồi trên giường, nhớ lại sự thân mật tối qua khiến mặt tôi nóng lên. Vài giây sau, tôi có chút kích ngạc, đưa tay sờ sờ lên trán tôi, lẩm bẩm: “Không bị sốt. Chẳng lẽ lần đó thật sự do trúng gió lạnh của điều hòa?”

Sau khi vệ sinh cá nhân tôi đến trường học. Chuyện tối qua cũng không muốn nghĩ đến, tác phẩm tốt nghiệp rất quan trọng. Ngay cả khi giáo viên đã dội nước lạnh vào tôi thì tôi cũng không thể không để ý tới tác phẩm này.

Đầy muộn, khi đến trường học thì tiết học đầu đã được một nửa. Các sinh viên khóa dưới đều đang ở trong lớp, chỉ có mấy sinh viên sắp tốt nghiệp giống tôi mới vẫn lững thững trong khuôn viên trường.

Khi tôi vội vàng chạy về phía phòng vẽ tranh thì nhìn thấy Khúc Thiên đang chơi bóng rổ cùng bạn bè. Tôi cũng chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, không có phản ứng gì. Kia rõ ràng chính là thân thể Khúc Thiên, gương mặt của Khúc Thiên, tuy nhiên tôi biết rõ đó chính là Sầm Tô Hằng, người thân mật tối hôm qua với tôi chính là... quý, bộ dáng không giống nhau, giọng nói cũng không giống nhau.

Khúc Thiên cũng thấy tôi, ném bóng cho bạn rồi chạy về phía tôi. Tôi dừng bước chân, chờ anh ấy đến gần mới phát hiện, tuy rằng anh ấy mặc đồ chơi bóng rổ, tuy rằng anh ấy đang chơi bóng rổ nhưng trên người lại không có chút mồ hôi nào.

Anh ấy nói: “Không ăn sáng sao? Anh còn tưởng em sẽ ngủ hết buổi sáng, chiều mới tới đây.”

Vốn dĩ đối với Khúc Thiên, tôi không nghĩ gì tới chuyện tối qua, nhưng như thế nào anh ấy lại cố tình nói ra đề tài này? Dù ở đây không ai nghe được lời chúng tôi nói nhưng vẫn sẽ rất ngượng.

Tôi hơi lúng túng, không nhìn thẳng vào anh ấy: “Không ăn, em phải tới phòng vẽ. Trưa rồi ăn một thể đi.”

Nhưng anh ấy nắm lấy tay của tôi, kéo đi tới siêu thị trong trường. Các thành viên trong nhóm bóng rổ cũng nhìn chúng tôi cười cười, quan hệ của chúng tôi toàn bộ trường đều biết, bọn họ cũng sẽ không làm gì ồn ào.

Bị anh ấy kéo đi như vậy, tôi cũng chỉ có thể đi theo. Siêu thị trong trường rất lớn, ở cửa còn đặt vài bộ bàn ghế. Lúc này trong siêu thị không có nhiều người, Khúc Thiên lấy bánh kem cùng sữa bò rồi đi tính tiền, bảo tôi ngồi ở bàn đợi.

Sau khi tôi nhận đồ của anh ấy, mu bàn tay anh ấy đặt lên trán tôi. Tôi quay mặt đi nói: “Không bị sốt.”

Anh ấy cười: “Không sốt thì tốt. Hóa ra như vậy sẽ không bị sốt. Chỉ da tiếp xúc với da sẽ không bị sốt.”

Mặt tôi còn đỏ hơn, mau chóng uống sữa bò, ăn bánh kem, coi như không nghe được gì. Chỉ là trong lòng khẩn trương, anh ấy nói như vậy có ý tứ là... đêm nay sẽ tiếp tục? Hay là sau này sẽ tiếp tục? Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, rất nghiêm túc mà nói: “Em muốn quay lại chiếc giường nhỏ của em.”

“Phòng đó cách cục không tốt, làm thư phòng hay phòng cho khách, chỉ dùng một hai ngày thì cũng không sao, ở lâu em sẽ không thoải mái.”

“Nói dối! Trong tòa nhà đó mọi căn đều bố trí như vậy, rất nhiều nhà cũng dùng phòng đó. Là hai ngủ một khách, trong nhà có người già hay trẻ nhỏ gì đó đều không phải sẽ ở phòng đó sao?”

“Vậy em về nhà hỏi thăm thử xem, lầu trên lầu dưới ở cùng dưới chúng ta, có ai ở phòng đó thường xuyên mà lại thuận lợi khỏe mạnh không. Em về tự mình xem phòng đó thử đi.” Anh ấy nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Nếu mỗi tối đều để thân thể Khúc Thiên trong phòng đó, bảy bảy bốn chín ngày sau xác chết vùng dậy* cũng có khả năng. Sô pha còn tốt hơn so với phòng đó.” (*xác chết vùng dậy: kiểu giống như truyền thuyết con mèo nhảy qua quan tài thì người chết sẽ bật dậy ấy. Không phải sống lại như xác sống, cũng không phải như cương thi, chỉ bật dậy một cái rồi chết hẳn.)

Tôi ngây người vì sợ, nghiêm trọng như vậy sao? Có điều hiện tại không phải là thời điểm nghiên cứu vấn đề này, tôi cầm bánh kem cùng sữa bò, vừa ăn vừa đi tới phòng vẽ.

Khúc Thiên cũng không giữ tôi lại, chỉ nói lời chào.

Dù sao tôi cũng muốn hoàn thành tốt tác phẩm tốt nghiệp, bởi vì tôi muốn cho đám bạn bè tám chuyện phải cảm miệng. Tất cả mọi người đều chăm chú suốt một ngày ở phòng vẽ, một câu cũng không nói, tới tận khi tới giờ cơm tối.

Rốt cuộc bận rộn một ngày, phải đi về. Cũng có bạn ở lại phòng vẽ cả đêm. Nếu là trước đây, có lẽ tôi cũng sẽ cùng bọn họ ở qua đêm, nhưng lúc 6 giờ tối Khúc Thiên đã gọi điện tới, nói khi nào tôi về anh ấy sẽ tới đón.

Trước đây tôi cũng từng học đêm với mọi người rồi cùng nhau trở về, khi đó không thấy anh ấy nhắc gì tới chuyện đưa đón. Chẳng lẽ thân mật nhiều một chút thì sẽ quan tâm hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60-2

Khi tôi về tiểu khu, tôi liền biết vì sao anh ấy lại nói muốn đón tôi. Anh ấy đứng ở cổng tiểu khu chờ tôi. Tiểu khu kia là khu nhà cũ, rất nhỏ, chỉ có tầm sáu bảy tòa nhà.

Ở cổng tiểu khu khi tôi nghe được tiếng phụ nữ mắng chửi từ bên trong. Cô ta cái gì cũng mắng chửi, nói rất khó nghe. Lại còn đứng ở cửa cầu thang lên lầu mắng chửi, xung quanh có một đám người đang đứng xem trò vui, còn có đầy rác rưởi dưới đất.

Đến khi đi qua, tôi cũng nghe hiểu được rốt cuộc cô ta đã xảy ra chuyện gì. Người phụ nữ đó sống ở tầng hai trong tòa nhà này của chúng tôi, chồng cô ta được một phụ nữ độc thân ở tầng bảy thuê sửa ổ điện. Còn chưa sửa xong thì người phụ nữ này đã lên tầng bảy mắng chửi người kia là hồ ly tinh, còn một hai phải kéo người ta xuống dưới đất cho mọi người xem, dùng rác rưởi ném vào mặt người ta.

Khi tôi đến, người phụ nữ ở tầng bảy đã được đưa lên nhà. Còn người phụ nữ đánh đá này tiếp tục đứng ở lầu một mắng chửi, chồng cô ta đứng ở bên cạnh cái gì cũng không nói.

Khúc Thiên kéo tôi đi, cẩn thận đi vòng qua mọi người, tránh rác rưởi trên đất, còn phải cẩn thận không chọc tới người đàn bà đánh đá kia. Ở thời điểm như này mà bị cô ta chú ý tới thì có thể bị chửi lây. Chúng tôi cũng không thể đứng ở đây chờ cô ta mắng chửi một hồi về ngủ mới về nhà được.

Tôi đã cố gắng không để cô ta chú ý tới, nhưng tôi vẫn bị để ý.

Cô ta đột nhiên nhào về phía tôi: “Cô là bạn của con hồ ly tinh kia phải không? Tôi trợ giúp cho cô ta? Tôi nói cho cô, cô cũng chỉ là hồ ly tinh! Thấy cô như vậy...”

“Tôi không quen ai cả, tôi ở đây.” Tôi giải thích, nhưng tiếng của cô ta hoàn toàn áp đảo tiếng của tôi, cô ta không nghe được tôi nói gì, vẫn tiếp tục mắng chửi.

Khúc Thiên tiến tới đẩy người đàn bà đánh đá kia một cái khiến cô ta buông tôi ra, trừng mắt lên nhìn cô ta, sau đó kéo tôi nhanh chóng đi lên lầu.

Ở dưới lầu, có mấy người quen biết chúng tôi đứng ra giải thích, nói chung tôi ở nơi này. Người đàn bà đánh đá kia rõ ràng cũng đã biết nhưng vẫn tiếp tục chửi mắng.

Quay lại căn hộ chúng tôi thuê, tôi còn thở phì phì nói: “Đây là người nào, ở nơi công cộng mà gặp ai cũng chửi bới?”

Khúc Thiên đẩy đẩy tôi: “Đừng để cô ta ảnh hưởng đến em, em đi tắm trước đi rồi chuẩn bị ăn.”

Có đôi khi tắm rửa cũng là biện pháp khiến ta nguôi giận. Nước ấm chảy qua toàn thân, rất thoải mái, cũng không còn tức giận gì. Đến khi tôi đi ra, tiếng mắng chửi ở dưới lầu rốt cuộc cũng ngừng. Nghe tiếng thì có lẽ có người đã báo cảnh sát, cảnh sát tới đem người đàn bà đánh đá kia tới cục cảnh sát để làm việc.

Khúc Thiên đã nằm trên ghế sofa, miệng phồng lên vì ngậm viên ngọc định thi. Sầm Tổ Hằng ở trong phòng đang dùng máy tính. Tôi vào phòng, anh ấy liền nói: “Em tới đây nhìn xem.”

Tôi đi qua, trên màn hình máy tính hiển thị sơ đồ tòa nhà này của chúng tôi, đã được căn chỉnh với la bàn cẩn thận.

Trong khoảng thời gian này, thường xuyên đọc về phong thủy, tôi có thể nhận ra vấn đề tương đối nhanh, lập tức nói: “Cửa chính 79 phạm Hồi Lộc. Phòng khách 34, Bích lục phong ma, có điều chúng ta không ngủ phòng khách.”

“Khúc thiên thì tính là gì?”

Tôi sừng sốt một chút, đang bình thường anh ấy nhắc tới làm gì. Nghĩ nghĩ rồi mới nói: “Thi thể.”

“Ngũ hành là gì?”

“Thỏ.”

“34 là Mộc, Mộc khắc Thổ, đem cậu ta đặt trên sofa trong phòng khách là tốt nhất.”

(Bàn bài 34 vì sao lại là Mộc: Xem cứu cung, Chấn tam Tốn tứ, cũng chính là cửu tinh Tam bích lộc tồn, cùng 46 Văn xương tinh đều là Mộc. Sant: Dịch đoạn này sant chả hiểu gì:v)

- - -

Sant: Hẹn các bạn thứ 2. Cuối tuần vui về nhà cả nhà.

Chương 61

“Phòng bên này là 16. Phòng ngủ chính khá tốt.”

“Phòng ngủ phụ thì sao?”

“25, đại vận phi tinh cũng là Ngũ.”

“Nhị, là Cự môn tinh*, Cự môn tinh chính là vợ của Khương Tử Nha. Người phụ nữ đó trong truyền thuyết không phải là một người tốt. Gây chuyện, lớn tiếng, đoán mò nghi kỵ, còn dám đánh chồng. 25 gọi là Ngũ Hoàng Nhị Hắc, không phải là cách cục tốt. Nhị không chỉ có là gây chuyện, còn là sao xấu gây bệnh, ở lâu thân thể sẽ không tốt, sẽ suy nghĩ nhiều. Kiểu đang yên lành ở nhà mà tự nhiên gây chuyện với chồng, hơn phân nửa là do nhà có cách cục Ngũ Hoàng Nhị Hắc. Không tin ngày mai em cứ đến nhà người phụ nữ kia hỏi thăm một chút xem cô ta ngủ ở phòng nào.”

“Phòng đó thật sự tà môn như vậy?” Tôi nhỏ giọng nói, cẩn thận nghĩ tới những nhà ở cùng hướng với nhà tôi trong tòa nhà này. Lầu một không hai ở, lầu hai thì chính là nhà người đàn bà đánh đá hôm nay. Có lẽ cô ta cũng ngủ ở phòng nhỏ này. Lầu ba là một nhà ba người, thân thể cụ bà nhà ấy vẫn luôn không tốt, hình như là phải nằm liệt giường. Lầu bốn chính là nhà chúng tôi đang ở, phòng này đã một thời gian không ai dùng. Lầu năm chính là nhà anh Đông, con của anh ấy học ở bên ngoài nên cũng không dùng phòng này. Lầu sáu là hai đôi tình nhân cùng thuê, hình như tháng trước có một đôi ở đó trả nhà vì chia tay.

Xác thật mà nói, hai đôi tình nhân đó có một đôi đã ở bên nhau hơn một năm, sau đó cần share phòng tiết kiệm tiền nên cho các đôi thuê lại một phòng nhưng cứ được một thời gian lại đổi người. Lầu bảy chính là cô gái bị mắng là hồ ly tinh kia. Thân thể cô ấy cũng không được tốt, hơn nữa công việc cũng không thật thuận lợi, rất nhiều lần khi tôi đi học về đã thấy cô ấy vừa đi vừa khóc.

Sâm Tô Hàng nói: “Ngũ Hoàng Nhị Hắc có thể không động đến thì đừng động tới. Trong nhà có đủ phòng ở rồi thì phòng đó coi như làm nhà kho. Nếu thật sự muốn ở thì cũng phải đặt một cái chuông vàng hình tròn lớn có thể tạo ra tiếng kêu để hóa giải.”

Tôi gật đầu, nói: “Vậy em vẫn ngủ bên này thôi. Em không muốn sau này lại hoang tưởng như người đàn bà đánh đá kia.”

Tôi dám nói, sau khi tôi nói những lời này, Sâm Tô Hàng cười. Tuy rằng khỏe môi anh ấy chỉ cong lên một chút nhưng tôi dám khẳng định anh ấy cười.

Đồ xấu bụng! Tôi nhìn về la bàn, liệu có khi nào la bàn đang đặt không đúng không? Có phải anh ấy cố tình đặt sai?

Mặc kệ thế nào, chúng tôi vẫn... ách... tiếp tục chung chăn gối.

Ban đêm, mộng xuân mơ hồ kia lại đến. Lòng tôi rất rõ ràng đó không phải là mơ. Sâm Tô Hàng bằng cách nào đó khiến tôi nửa tỉnh nửa mơ, tôi không biết. Nhưng anh ấy vẫn không làm tới, vẫn chỉ vuốt ve toàn thân tôi như mọi khi.

Sau vài đêm liên tục, sự rụt rè của tôi với sự vuốt ve này đã không còn. Khi tỉnh dậy vào buổi sáng hôm đó, tôi thấy anh ấy trở thành Khúc Thiên, đang mặc quần áo. Tôi đã mấy ngày liên tục đều ngủ đến hơn 10 giờ sáng, còn không phải do anh ấy hại tôi khiến đêm tôi không ngủ được hay sao.

Tôi sợ anh ấy ra khỏi cửa sẽ không gặp được nữa, liền không để ý tới thân thể mình đang trần như nhộng, từ trên giường nhảy xuống nắm lấy tay anh ấy, lạnh lùng nói: “Sâm Tô Hàng! Anh có ý tứ gì? Mỗi đêm đều... đáng khinh như vậy.”

Anh ấy nhìn tôi rồi cười, đưa tay cầm lấy chân trên giường quăn quanh người tôi, lúc này tôi mới chú ý tới cứ ‘quang đẳng’ đứng trước anh ấy.

Tuy rằng cơ thể tôi đã sớm bị anh ấy đụng chạm rất nhiều lần, nhưng đó là vào ban đêm khi tôi ngủ, hơn nữa còn ở dưới chăn, ít nhất có thể che đi một ít. Hiện tại lại đứng trước mặt anh ấy như vậy, mặt tôi nóng bừng.

Anh ấy xoa xoa tóc tôi, nói: “Đề tạo thói quen, chờ đến khi thể chất em thay đổi là có thể tiếp nhận anh. Còn có, chuyện đó không phải là chuyện đáng khinh gì.” Anh ấy đưa tay捏 cằm tôi, khiến tôi ngại ngùng nhìn anh ấy. “Em vốn dĩ chính là vợ Minh hôn của anh.”

Tôi không biết phải phản biện ý này như nào. Kỳ thật giống như kết cục đã sớm được an bài. Chỉ là tôi trong lúc nhất thời vẫn chưa tiếp nhận được thôi.

Không biết có phải vì mùa hè hóa vượng, trong tiểu khu này có vài gia đình cãi nhau. Lần nghiêm trọng nhất còn có cảnh sát phải tới đây. Nhà kia có hai cha con cãi nhau, gay gắt tới mức cầm dao phay khua khua. Cô con dâu lập tức báo cảnh sát. Cũng may không có đổ máu.

Tôi phơi quần áo trên ban công, nghe được tiếng xe cảnh sát tới, mấy chục phút sau lại rời đi. Dưới lầu tụ tập không ít người tò mò. Cô con dâu kia khóc lóc nói hai cha con cứ cãi nhau suốt ngày, bọn họ thường xuyên cãi nhau như vậy, ngày thường cô cũng khuyên bảo nhưng không được.

Tình hình hôm nay trở lên căng thẳng, đều cầm dao cãi nhau. Mặc kệ là bố chồng hay là chồng của cô, nếu ai xảy ra chuyện thì cô cũng không thể yên

ồn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61-2

Sầm Tô Hàng không biết đã đến bên cạnh tôi từ khi nào, cũng xem cảnh ở dưới, nhỏ giọng nói: “Không nên xảy ra chuyện liên tục như vậy mới phải. Cho dù phòng đó khí không tốt thì cũng không đến mức xảy ra chuyện lớn như vậy. Nhất định còn có nguyên nhân.”

“Căn hộ của họ bên ấy cũng không tốt sao?” Nhà xảy ra chuyện kia không phải ở tòa nhà của tôi, mà ở tòa nhà đối diện. Bên đó có thiết kế ba phòng ngủ hai phòng khách, so với chúng tôi bên này thì rộng hơn không ít. Lần trước phòng Đậu Đậu ở chính là ở căn ba ngủ hai khách như vậy, còn thừa tới hai phòng ngủ một phòng khách. Chủ nhân dùng một phòng để chứa đồ, còn lại ngăn cách ra là có thể thành hai căn hộ cho thuê.

Lần trước khi chúng tôi xem phòng cho Đậu Đậu cũng đã biết phòng bên đó là Từ sơn Ngô hướng. Nhà bát vận, lại Từ sơn Ngô hướng chính là song tinh, nhà rất vượng. Sao lại có thể xảy ra chuyện?

Sầm Tô Hàng nói: “Thay quần áo, qua xem nhà bọn họ một chút.”

Anh ấy nói rồi trở lại cơ thể Khúc Thiên, tôi vội vàng kéo anh ấy, nói: “Chúng ta không quen biết họ, họ sẽ cho chúng ta vào nhà sao? Hơn nữa bây giờ đã tối rồi.”

“Luôn có cách.”

Chúng tôi thay quần áo xong, cầm lấy la bàn đi sang nhà bên kia, trong nhà chỉ còn cô con dâu. Bởi vì đây không phải án hình sự, chỉ là mâu thuẫn gia đình, tuy rằng cùng đụng tới dao nhưng còn chưa gây tổn thương gì cho nên cảnh sát cũng chỉ đưa người về đồn cho bình tĩnh lại, sau đó tra hỏi một chút mà thôi. Cô con dâu này cũng không cần phải đi theo làm chứng.

Khi chúng tôi gõ cửa, ngờ ý muốn vào xem căn hộ một chút, cô con dâu kia liền nói: “Cứ vào xem đi. Thật ra nhà tôi cũng đã mời thầy xem qua, nhưng không có cách nào cả. Có người nói, kiếp trước bố chồng tôi đã giết chủ nợ là chồng tôi, cho nên kiếp này anh ấy tới đòi nợ.”

Khúc Thiên bảo tôi đo hướng, đúng thật Từ sơn Ngô hướng không sai. Anh ấy lập tức lấy di động ra, bảo tôi đứng ở trung tâm nhà, nhìn phương hướng la bàn rồi xem số liệu. Anh ấy nhíu nhíu mi, nhỏ giọng nói: “Căn này hướng Tây, ba mặt đều có ánh sáng, cách cục rất tốt. Hơn nữa phía Nam, phía Đông và Tây Bắc đều có cửa sổ hoặc ban công.”

“Đây là điển hình của cách cục Thất tinh đả kiếp, xem như đại vượng. Nhất định có chỗ nào làm lỗi.”

Khúc Thiên nhíu nhíu mi, bắt đầu mở cửa từng phòng ra kiểm tra. Cô con dâu kia cũng không có tâm trí để ý tới chúng tôi. Tôi còn do dự muốn tới an ủi cô ấy một chút thì Khúc Thiên đã gọi tôi tới xem.

Anh ấy mở phòng ở hướng Tây Bắc. Sáng đèn, có thể rõ ràng thấy trong phòng để đầy đồ đạc. Tôi nhớ rõ phòng này có sơn hướng vận 8, ở Tây Bắc là Ngũ hoàng Nhị hắc. Lấy để chứa đồ quả thật đúng đắn. Chỉ là nơi này không thể coi là nhà kho mà giống như nhà đựng rác. Bình không, báo chí cũ... nơi nơi đều có. Trong mấy can dầu đã dùng xong còn có gián chết đuối bên trong.

Cô con dâu rất cuộc cũng thấy được hành động của chúng tôi, nói: “Phòng đó chúng tôi không bao giờ mở cửa. Có một thầy phong thủy nói phòng đó không tốt, bảo chúng tôi đóng cửa sổ lại, đừng vào đó làm gì.”

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Học thuật không tinh có thể hại chết người.” Sau đó anh ấy đi qua những chai lọ vại bình đi, đứng lên trên đồng báo cũ, đi về phía cửa sổ kia. Đưa tay vịn vịn, cửa sổ kia mở không được. Cách cục Thất tinh đả kiếp như vậy là bị phá hỏng rồi. Không chỉ như vậy, trên cửa kính kia còn có vết máu.

Khúc Thiên hỏi: “Chồng cô sinh vào ngày nào cô biết không?”

Cô con dâu kia nói ra, cũng không biết cô ấy nói có chính xác hay không, rốt cuộc không phải ai cũng biết chính xác thời gian sinh của mình. Cô ấy báo thời gian, tôi dùng lịch vạn niên xem một chút. Năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ dương. Nếu thời gian cô con dâu này nói là đúng, như vậy người chồng có khả năng là thuần âm mệnh.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Đối với thuần âm thuần dương mệnh, hiểu biết của tôi cũng chỉ là được nghe những gì Kim Tử từng nói. Khi tôi còn đang cố gắng nhớ lại thì Khúc Thiên đã hỏi: “Là thầy phong thủy kia giúp bố cục căn hộ?”

“Tôi cũng không biết, là chồng tôi mời.”

Khúc Thiên đứng ở trước cửa sổ, duỗi tay lau lau vết máu trên kính vài cái. Xem màu sắc hẳn vết máu này đã khô rồi. Vết máu lau không được, Khúc Thiên liền áp cả bàn tay lên trên kính, vài giây sau nói với người con dâu: “Tìm người tới mở cánh cửa này ra, sửa sang lại phòng này thật sạch sẽ. Ở trên tường treo chuông vàng có thể phát ra âm thanh. Chúng tôi về trước.”

Khúc Thiên đưa tôi rời đi, tôi cảm thấy có chút đột ngột không phải phép, vội vàng an ủi người con dâu kia mấy câu rồi đuổi theo Khúc Thiên.

Khi xuống cầu thang, tôi hỏi sao anh ấy lại vội vã rời đi như vậy. Anh ấy nói: “Phòng đó có liên quan tới Ngụy Hoa. Hẳn ta mới được chúng ta thả ra không đến mấy tháng, trên cửa sổ phòng kia đã có sát khí rất mạnh ám vào. Tây Bắc là nam chủ nhân, vừa lúc là Ngũ hoàng Nhị hắc, mà phía Đông là Chấn, cũng là Ngũ hoàng Nhị hắc. Không có vật trang trí phong thủy nào để hóa giải còn chưa tính, lại còn bị ám, phòng còn đầy rác, không xảy ra chuyện mới bị lạ. Hai cha con nhà này chắc chắn khắc khẩu, thậm chí còn dễ xung đột mà phạm tội.”

Trong phong thủy chú ý thu sơn ra sát*, có sát khí cũng không nhất định phải đóng cửa hay cửa sổ lại. Có đôi khi cũng cần phải thông khí. Loại này là Thất tinh đã kiếp, không tốt chính là thông gió ở hướng Tây Bắc là Ngũ hoàng Nhị hắc sao? (*về thu sơn ra sát sẽ giảng tới sau.)

Xuống tới lầu một, tôi ngẩng đầu lên nhìn căn hộ kia, miệng lầm bầm: “Thất tinh đã kiếp cũng không hẳn đã lợi hại nhĩ. Bảy tầng, lầu một không ai ở, trên đó chính là sáu nhà nhưng không có nhà nào có vẻ là vượng.”

Khúc Thiên cười nói: “Nhà này khi thiết kế là bảy vận. Như vậy vừa lúc ba mặt lấy ánh sáng, mới có đồng thời thông gió ở Đông, Nam, Tây Bắc. Nhà ở bảy vận như vậy cũng không phải Thất tinh đã kiếp, chỉ có tám vận mới đúng. Vừa rồi căn hộ kia vừa vào cửa liền biết bọn họ mới sửa chữa chưa quá hai ba năm. Trang trí lại đã thay đổi thiên tâm mới tính là tám vận. Còn sáu nhà này, không biết có mấy nhà sửa chữa thành tám vận, cho dù sửa lại thì cũng không nhất định vận mệnh sẽ lên. Cửa sổ mà luôn đóng lại cũng vô dụng.”

“Cũng đúng, người có mệnh người, nhà có mệnh nhà. Ăn mày ở phòng Thất tinh đã kiếp, nói không chừng còn bị giam thọt. Nhà của chúng ta không có tiền, chỉ cầu bình an, em cùng ba em cũng không muốn Thất tinh đã kiếp gì, chỉ cần được ở căn nhà ba tầng đó cả đời là đủ.”

Khúc Thiên nắm lấy tay tôi: “Sau này mua biệt thự cho em, chúng ta xem vượng sơn vượng hướng cũng giống thế.”

Tôi cũng mỉm cười theo. Không biết chúng tôi lúc này có tính là tìm vui trong khổ không, quay lại căn hộ nho nhỏ mình thuê kia, trang hoàng cũng không phải quá tốt, vậy mà đã ảo tưởng biệt thự sau này.

Kỳ thật, trạch có trạch mệnh, nhân có nhân mệnh. Chúng tôi không nên cưỡng cầu vượng sơn vượng hướng gì, cũng không cưỡng cầu Thất tinh đã kiếp gì. Gặp thì mua, có duyên sẽ gặp. Biệt thự của chúng tôi cũng chỉ là một ý nghĩ mà thôi.

Về đến nhà, tôi lần nữa đi tắm. Sau khi ra khỏi cửa là người lại đẩy mở hồi. Tắm xong, Sầm Tô Hàng đang ở trong phòng xem laptop. Khi tôi đi tới, thấy được QQ nhấp nháy thông báo, có chút bất ngờ, một ông già 60 tuổi cũng biết dùng QQ. Sau đó càng đáng kinh ngạc là, anh ấy đang nhắn tin với một thiếu nữ hơn mười tuổi.

Hắn anh ấy thấy được bộ dáng đang ghen cười của tôi, xoay người nói với tôi: “Mai là cuối tuần, Linh Từ hẹn chúng ta ra ngoài, vốn dĩ chỉ là đi nói chuyện công việc nhưng cậu ta mãnh liệt yêu cầu tôi công viên nước.”

Tôi vừa nghe liền cao hứng: “Được đấy, đi công viên nước đi. Năm nay nó mới mở chưa được mấy ngày, em còn chưa đi.”

Xem ra phản đối chỉ có một mình Sầm Tô Hàng, một phiếu phản đối là vô dụng, cho nên chuyến đi này chúng tôi hoàn toàn theo Linh Từ an bài, đi công viên nước, sau đó sẽ đi ăn trưa rồi nói chuyện.

Ngày hôm sau, Sầm Tô Hàng trở thành Khúc Thiên, gương mặt ủ rũ của Khúc Thiên vẫn ngoan ngoãn đi theo chúng tôi tới công viên nước.

Công viên nước này mới khai trương hai năm, rất nhiều công trình còn rất mới. Hơn nữa đây là đầu hè, người tới chơi cũng nhiều hơn so với lần trước tôi đi.

Mặt vẫn nhăn nhó, anh ấy đứng ở cổng, lời đầu tiên nói chính là: “Nhiều người vậy sao? Hay là chúng ta tới tìm ông chủ rồi bao hết.”

Kim Tử tức giận nói: “Đừng ảo tưởng, chút của cải nhà cậu đủ để bao hết sao? Thực tế đi.”

Chị Kim Tử mang theo chồng cùng con tới. Đây là lần đầu tiên tôi gặp con của chị Kim Tử. Trong cuộc nói chuyện của bọn họ tôi cũng biết, lần này một

hai phải tới công viên nước chính là do đứa bé đòi tới.

Xung quanh rất nhiều người, mọi người đều rất ăn ý mà không nói bất cứ chuyện bí mật gì. Sau khi thay áo tắm, Kim Từ đã thuê một cái bàn, mấy người đàn ông đang ngồi đó chơi bài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62-2

Kim Từ ôm con tức giận nói: “Tới nơi này để chơi bài sao? Vậy các người ở nhà chơi bài không phải tốt hơn à. Đi thuê cái pháo cá sấu đi.” Những lời này là chị ấy nói với chồng mình.

Chồng của chị hạ bài trong tay xuống, quay sang Khúc thiên nói: “Thôi, không chơi nữa.” Anh ấy nói xong rồi rời đi. Linh Từ cùng người bạn tên Tiểu Mạc cùng nhìn về phía Khúc Thiên, ba người sùng sốt một chút, Tiểu Mạc nói trước: “Ngồi không?”

“Tôi không!” Khúc Thiên nói. Thời kỳ anh ấy sống còn chưa có kiểu chơi bài đầu địa chủ này.

Tiểu Mạc phá lên cười: “Thời buổi này còn sẽ không đầu địa chủ à?”

Linh Từ cũng cười: “Bởi vì bọn họ vốn dĩ chính là địa chủ.”

(Sant: Đoạn này mình chả hiểu gì, dịch theo chữ:v)

Tôi có chút bất an. Sầm Tổ Hằng có đôi khi rất miễn cưỡng. Mỗi khi tôi gọi anh ấy là ‘ông già’ anh ấy cũng tức giận. Hiện tại nói anh ấy như vậy, lỡ như anh ấy tức giận thì sao?

Khúc Thiên hơi hơi mỉm cười, ngồi xuống, đem bài Poker chia thành cừu cung cách, nói: “Chơi kỳ môn độn giáp, chơi cò.”

“Đây là khiêu chiến? Chị, nghênh chiến! Hai đánh một, tôi không tin không thắng được Sầm gia!”

Chị Kim Từ rất sáng khoái đưa đứa bé cho tôi bế, tự mình ngồi vào chỗ Tiểu Mạc, còn Tiểu Mạc liền lui lại một chút.

Bọn họ chơi tôi xem không hiểu, liền ôm đứa bé cùng chơi đùa. Đứa bé đã không còn nhỏ, đã khoảng 5 tuổi, nói rất nhiều. Tôi hỏi gì đáp lấy, giọng mềm mại trong trẻo, rất êm tai.

Thình thoảng cô bé còn cầm áo tắm của tôi kéo kéo, khiến tôi không thể không đề phòng con bé có thể khiến tôi bị hờ.

Đệm cá sấu được mang tới, lớn chừng hai mét, sâu một mét. Bé gái cùng ba mình xuống nước chơi. Bên kia phát ra tiếng hò eo: “A! Chị, hợp tác vui vẻ, chúng ta thắng rồi.”

Sầm Tổ Hằng vậy mà lại thua. Có điều cũng phải, người ta có hai người để nghỉ kia mà. Anh ấy chỉ cười cười, đứng dậy hỏi tôi có muốn đi bơi hay không. Tôi lắc đầu, anh ấy liền giao tôi cho Kim Từ rồi tự mình xuống nước.

Chị Kim Từ vỗ người tôi: “Làm gì chưa?”

Tôi đỏ mặt: “Sao ạ?”

“Còn giả vờ. Được rồi, xem dấu vết trước ngực em kia là đủ biết.”

Mặt tôi càng đỏ bừng, hôm nay tôi đã chọn áo tắm cẩn thận, vừa vặn che được dấu vết trên ngực. Có điều vừa rồi đứa bé lôi kéo khiến dấu vết lộ ra một ít.

Chị Kim Từ cũng không buông tha tôi, tiếp tục cười: “Được rồi, làm thì cứ làm đi. Người như Sầm Tổ Hằng, không có người thân, chỉ có mình em, sau khi những việc này qua đi thì sự quan tâm của anh ấy cũng chỉ có em thôi. Cứ chờ để sống những ngày hạnh phúc đi.”

Buổi sáng mọi người chơi rất vui vẻ, tôi cũng xuống nước chơi, chị Kim Từ luôn ở bên cạnh tôi khiến tôi không cảm thấy chút bất an nào. Việc quan trọng hôm nay rốt cuộc để tới phút cuối. Đó chính là bữa cơm trưa.

Bữa trưa được Tiểu Mạc đặt trước tại nhà hàng trong công viên nước. Mọi người thay quần áo, ngồi đợi đồ ăn mang lên, câu chuyện cũng bắt đầu.

Khúc Thiên nói về căn nhà tôi qua chúng tôi đã xem kia, cuối cùng nói: “Thầy phong thủy nhà họ mời trước kia mặc kệ có phải là học thuật không tinh hay không, vẫn là cố ý hại người. Cửa sổ kia lộ ra khi tức luyện tiểu quý là chắc chắn. Tôi nghĩ chuyện này dù chưa chắc đã có liên quan tới Ngụy Hoa,

nhưng ít nhất hẳn cũng sẽ chú ý. Hơn nữa người đàn ông kia là thuần âm mệnh.”

Kim Từ ôm con, cho con uống nước, nói: “Vì sao nhất định là Ngụy Hoa? Chẳng lẽ thành phố này không còn ai khác luyện tiểu quý sao. Đừng suy nghĩ hạn hẹp, như vậy sẽ không có lợi cho điều tra.”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Linh Từ nói: “Được rồi, đem mọi chuyện phân tích ngược một lần. Mục đích luyện hóa tiểu quý chỉ có hai, thứ nhất là làm vũ khí, thứ hai là đề cương thi sống lại, không chế cương thi. Hiện tại có người đàn ông thuần âm mệnh bị tính kế, bị Ngụy Hoa chú ý. Như vậy lý do của Ngụy Hoa sẽ là cái nào? Trước kia chúng ta còn nghĩ khiến cương thi sống lại chính là làm sống lại anh, kết quả hẳn lại chỉ bắt anh làm vật thí nghiệm. Muốn sống lại là chính hẳn.”

“Không ngoại trừ Ngụy Hoa.” Khúc Thiên nói, “Hắn ở khu nhà kia đang giám sát chúng ta.”

Lúc này đồ ăn bắt đầu được đưa lên, tất cả mọi người đều rất ăn ý mà im lặng không nói gì. Trờ đồ ăn đưa lên xong, Kim Từ bưng chén trà, nói: “Rồi, sau này chúng ta hợp tác vui vẻ. Có gió thổi cỏ lay gì cũng nói với nhau một tiếng. Tuy rằng mục đích của chúng ta khác nhau nhưng hành động là giống nhau.”

Mọi người cùng giơ lên chén trà. Tiểu Mặc nói: “Uống trà là có ý tứ gì, sao không gọi bia đi.”

Kết quả không ai hưởng ứng anh ta, buổi chiều mọi người còn muốn đi chơi thuyền.

Hôm nay chơi rất vui vẻ, hơn nữa Kim Từ bọn họ một nhà ở cùng nhau rất vui vẻ. Là một nhóm dù nhỏ nhưng giúp đỡ và tín nhiệm lẫn nhau là không thể thiếu.

***

Trời rất trong xanh nhưng tác phẩm tốt nghiệp lại âm u. Phòng vẽ im phăng phắc không một tiếng động, giảng viên đi tới mỗi tháng phần nhìn vài lần, bình luận mấy câu rồi rời đi. Số sinh viên ở lại qua đêm ngày càng nhiều, tôi cũng bắt đầu gia nhập quân đội xuyên đêm.

Có người sẽ muốn hỏi, ở suốt đêm như vậy có gặp quỷ hay không. Ở trường tôi, mỗi khi đến thời gian giao tác phẩm cuối kỳ đều sẽ có rất nhiều người làm suốt đêm. Công việc một tháng phải hoàn thành trong nội một tuần, rất nhiều người, hơn nữa mọi người đều chỉ tập trung vào tác phẩm, thời gian tám chuyện với nhau rất ít. Như vậy, dù có thấy quỷ thì cũng không có thời gian để ý tới.

Hôm đó tôi ngủ suốt buổi sáng, tới chiều mới đến trường, thấy được giảng viên đang hỏi các bạn để tìm tôi.

Tôi đi tới, hỏi: “Cô Vu, em là Vương Khả Nhân, có việc gì ạ?”

Cô Vu là giảng viên xinh đẹp nhất nhì trường tôi, lại vừa mới tốt nghiệp đi làm chưa tới ba năm, là giảng viên khoa múa, dáng người tốt khí chất tốt, tuy rằng cô ấy không dạy tôi nhưng tôi cũng có biết.

Cô Vu nhìn tôi đánh giá một chút, tôi nói: “Sao vậy ạ?”

“Em... quen Khúc Thiên chứ?”

“Dạ. Cô có việc gì ạ?”

Cô Vu liền cầm lấy tay tôi, bảo tôi đi cùng cô ấy. Lòng tôi đầy nghi hoặc đi theo cô ấy vào cầu thang. Tới phòng vẽ có thang máy, cầu thang cũng chỉ dùng để thoát hiểm khi có cháy, ngày thường không có ai đi lại, ngay cả tay vịn cũng có một lớp bụi rồi.

Cô ấy dẫn tôi ra đây nói chuyện, chắc chắn là có việc không muốn cho người khác biết. Chỉ là chuyện này có quan hệ gì với tôi?

Sau đó cô Vu kể chuyện của cô ấy cho tôi nghe. Cô ấy nói cô ấy nghe được mấy giảng viên khác nói Khúc Thiên biết xem nhà, hy vọng tôi có thể liên hệ giúp với Khúc Thiên tới xem nhà cho cô ấy. Cô ấy đi tìm Khúc thiên nhưng không gặp mới tới đây tìm tôi.

“Nhà của cô làm sao vậy? Có thể khiến cô Vu khó xử như vậy có lẽ thực sự xảy ra chuyện, không đơn giản đang bình thường lại đi tìm người xem phong thủy.

Cô Vu do dự một chút, mới nói mỗi đêm cô ngủ đều luôn gặp ác mộng, mơ cô ấy bị chết, hoặc bị bóng đè. Dù sao cô ấy ngủ không được tốt.

Chỉ bằng này chuyện, tôi cũng không thể xác định được gì. Có lẽ nhà cô ấy là cách cục 34, hoặc có lẽ có đồ vật gì đó chiêu tà. Cho nên tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ chuyển lời cho Khúc Thiên.

Cô Vu rất cảm kích, còn nói nhất định phải nhanh, hiện tại mỗi đêm cô ấy ngủ quả thật chính là một loại tra tấn. Đứng ở gần, tôi cũng phải hiện gương mặt cô ấy lộ vẻ mệt mỏi, sau lớp trang điểm kia còn không biết đã tiêu tụy thành bộ dáng gì.

Tôi gọi điện thoại cho Khúc Thiên nhưng điện thoại anh ấy đã tắt máy, không biết anh ấy lại đang bận rộn chuyện gì. Như vậy hôm nay tôi không thể học qua đêm, buổi tối phải về nhà.

Nghĩ tới buổi tối về nhà, sẽ đối mặt với... chuyện trên giường kia, tôi liền... có cảm giác nói không rõ được.

Chờ mong? Khấn Trương? Sợ Hải?... Dù sao cũng là cảm giác không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63-2

Buổi tối, khi nói với Sầm Tổ Hằng, anh ấy chỉ im lặng nghe. Nghe xong liền nói: “Nay em không đi qua đêm, về chỉ để nói chuyện này với anh à?”

Tôi nhất thời không biết phải trả lời thế nào mới tốt. Nếu là trước đây, tôi sẽ quay sang anh ấy hét lên: “Anh tự kiểm chế đi!” Nhưng hiện tại quan hệ của chúng tôi đã không giống như trước. Tuy rằng không ai chỉ ra không giống điểm nào nhưng vẫn là không giống.

“Không phải anh cũng không ở nhà sao?” Tôi tức giận nói. Đừng cho rằng mỗi tối tôi không về nhà thì không biết hành tung của anh ấy. Mỗi khi điện thoại anh ấy tắt máy đều là lúc không tiện nghe điện thoại. Là anh ấy bận rộn công việc hay rốt cuộc đang ở bên ai còn chưa biết được.

Những lời này của tôi rất rõ ràng có chút chọc giận anh ấy. Anh ấy trừng phạt cả đêm không cho tôi ngủ. Tuy rằng không chính thức tiến vào nhưng bị tra tấn một đêm cũng đủ khiến tôi khó chịu. Mà trong mơ tôi hình như thấy máu. Khóe mắt anh ấy chảy máu. Nhưng tôi lại không có cảm giác sợ hãi, muốn đưa tay tôi lau cho anh ấy nhưng tay như không có sức để nâng lên. Tất cả đều mơ mơ hồ hồ.

Chiều ngày hôm sau, chúng tôi tới tìm cô Vu. Vừa lúc buổi chiều cô Vu không có tiết dạy, cô ấy liền đưa chúng tôi về nhà mình.

Cô Vu lái một chiếc BMW, giống như cái của chị Kim Tử. Tôi lúc trước còn cười trêu chị Kim Tử, xe này không phải là kiểu xe của tiểu tam sao?

Cô Vu lái xe đi trước, chúng tôi lái xe theo sau tiến vào một tòa nhà ở khu nội thành. Đó là một cao ốc độc lập, ở dưới có vài tầng làm trung tâm thương mại, bên trên là nhà ở.

Đi theo cô Vu vào nhà, tôi có chút choáng ngợp. Căn hộ này ít nhất cũng một trăm bốn mươi mét vuông. Phòng khách có cửa sổ sát đất rất xinh, bức màn trang nhã, sofa, thảm, TV... Mọi thứ đều rất xinh đẹp. Cô Vu nói: “Bọn em cứ thoải mái xem đi. Nơi này chỉ mình cô ở.”

Chúng tôi đi một lượt xem căn hộ, càng ngày càng giật mình. Căn hộ này hẳn là căn ba ngủ hai khách, khi trang trí lại liền biến một phòng ngủ phụ thành phòng tắm cùng là nơi để quần áo. Trong phòng tắm còn trồng hoa, có một con đười ươi nhỏ bằng đá sỏi đi tới bồn tắm. Bồn tắm là loại bồn siêu cấp lớn.

Một bên là cửa kính sát đất. Bên kia hẳn là ban công.

Một người ở? Căn hộ xa hoa như vậy? Với một giảng viên mới làm việc được ba năm? Cho dù nhà cô ấy có tiền đi nữa thì một người ở cũng sẽ không làm một phòng tắm to như này.

Còn phòng ngủ lại càng khoa trương. Một chiếc giường hình tròn lớn! Giường tình nhân, là giường tình nhân! Trên trần nhà còn treo một chùm đèn pha lê lộng lẫy.

Nếu hiện tại tôi còn không hiểu những thứ này có nghĩa là gì thì hẳn tôi là kẻ ngu. Đây không phải rất rõ ràng sao, căn hộ này là cô Vu ở một mình nhưng sử dụng chắc chắn là hai người. Rất nhiều người vì tình ái mà có thiết kế kiểu lãng mạn như vậy.

Nhìn chiếc giường nước ở giữa phòng, tôi đỏ mặt lên, giả vờ ho khan một tiếng, nói: “Nơi này là pha lê, xung quanh là cửa sổ, lấy bên kia làm hướng nhì?”

“Căn hộ này không đo hướng được. Nếu ảnh hưởng tới cô ấy thì chỉ ảnh hưởng tới chuyện tình dục.”

Khúc Thiên nói rất thẳng thắn. Cô Vu đứng ở cửa cũng nghe được chúng tôi nói chuyện, mặt cô ấy đỏ lên: “Khúc Thiên đoán đúng rồi. Căn hộ này chỉ

sử dụng cho mục đích đó. Ngày thường cô cũng ở đây, anh ấy một tháng sẽ đến mấy ngày.”

Khúc Thiên nói: “VẬY cô thuê nhà khác đi. Trang trí như này chắc chắn không tốt cho việc nghỉ ngơi.”

“Nhưng là, anh ấy sợ cô có người khác bên ngoài, trong phòng này có camera, mỗi đêm cô đều phải về đây ngủ.”

Tôi cúi đầu, không dám nói gì nhưng trong lòng muốn ỏi. Lắp camera nữa, còn cần mỗi đêm về đây ngủ. Người đàn ông kia một tháng mới đến mấy ngày, giống như kinh nguyệt vậy, vậy thì thời gian khác ở đâu? Đã vậy còn canh chừng cô Vu qua màn hình nữa.

Căn hộ này cũng thật đủ tà ác.

Khúc Thiên do dự một chút, mới nói: “Người ngủ cần phải có đầu giường, cần có chỗ dựa. Bốn phía xung quanh đều trống không gọi là tử sàng. Hơn nữa đầu giường kia trái phải còn có hai ngọn đèn, thành nhị hắc...”

“Vì sao lại gọi là tử sàng?” Tôi hỏi.

Khúc Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái: “Chỉ có quan tài dành cho người chết mới trống không như vậy. Hai ngọn đèn kia, hai người tự mình nhìn xem, có giống như quan tài trước nền không?”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Khúc Thiên không nói thì tôi cũng không để ý, anh ấy nói như vậy rồi tôi lại thật sự cảm thấy giống.

Khúc Thiên tiếp tục nói: “Giường tốt nhất là phải có đầu giường tựa vào tường, cấm kỵ nhất là bốn phía đều không có gì. Có phòng thật sự không có cách nào khác mới có thể dùng giường để ngồi. Đó gọi là Kỵ Long Cục - thể Cưỡi Rồng để kê giường. Đó thật sự là không có biện pháp nào mới có thể như vậy. Còn có, phía trên của giường tốt nhất là không có thứ gì. Xà nhà là tối kỵ, có đèn ở giữa cũng là tối kỵ. Cô lại đặt một chùm đèn pha lê như thế này, chưa nói tới phong thủy mà cũng nên lo lắng ngày nào đó đèn rơi xuống đúng lúc mình nằm trên giường.”

Cô Vu không nói gì, gương mặt vẫn luôn đỏ hồng. Mặt không đỏ có thể được sao? Phía trên giường treo chùm đèn pha lê, vừa thấy là biết đây là dùng để tăng hưng phấn.

Dùng cách trang trí của khách sạn tình nhân đặt ở trong nhà rồi mỗi ngày ngủ, đây không bị bóng đè mới là lạ.

Khúc Thiên dừng một chút, lại hỏi: “Cô an giường khi nào?”

Thấy cô Vu có vẻ nghi hoặc, anh ấy giải thích: “Là khi nào thì dọn giường vào, rồi trang trí những cái này.”

Cô Vu báo một ngày, còn nói: “Chắc chắn là đúng.” Căn nhà như này, đêm đầu tiên ở sao có thể quên được.

Khúc Thiên tính toán một chút, nói: “Ngày hung, vị trí đặt hắc không phải là vị trí tốt năm đó. Khả Nhân, đo hướng, nhìn trên bài bàn xem.”

“Được.” Đến khi đo xong hướng, Khúc Thiên lập tức xem la bàn, nói: “Phòng này vừa lúc là Ngũ hoàng Nhị hắc, sát khí rất nặng. Hơn nữa tràn ngập khí tức âm đặng, đã quý không tới đề mới lạ.”

“Vậy... phải làm sao bây giờ?”

“Đổi giường, đổi thành giường đồng, dùng giường đồng hóa giải Ngũ hoàng Nhị hắc. Để giường dựa vào kia, tránh cái đèn này đi. Tốt nhất thì là cô đổi nhà đi. Bên này chỉ thỉnh thoảng tới mấy ngày sẽ không có việc gì. Phương pháp em đã chỉ cho cô, cô làm hay không là do cô.”

Cô Vu đưa chúng tôi một bao lì xì, khi tiễn chúng tôi ra cửa còn lần nữa dặn chúng tôi đừng kể ra ngoài.

Rốt cuộc hiện tại nghỉ lại, kỳ thật rất đơn giản. Bố trí một căn nhà như vậy, một tháng chỉ đến đây mấy ngày, người đàn ông kia còn đặt camera ở nhà, cô Vu hẳn là một tiểu tam được người khác bao nuôi.

Đi xuống lầu, tôi còn cảm thán, sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại làm tiểu tam, không thể tìm một bạn trai tốt để kết hôn sao?

Khúc Thiên vừa khởi động xe vừa nói: “Kỳ thật trong Kỳ môn độn giáp, có cái hợp nhìn từ bên ngoài cũng thấy, đó là hợp không chỉ có Mậu-Quý hợp. Cũng có hợp chi vì tính dục, là Đinh-Nhâm hợp, cũng rất bình thường. Từ cổ chí kim cũng đã có loại chuyện này.”

Tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hỏi: “Chúng ta thì là hợp cái gì?”

Khúc Thiên cũng ngưng một chút, không nói gì. Tôi liền cười nói: “Người quý hợp.”

Khúc Thiên vốn dĩ đã tính lái xe đi, bỗng nhiên lại tắt máy. Tôi còn tưởng anh ấy vì câu nói đùa của tôi mà tức giận. Kết quả anh ấy nói: “Xem ngày rồi chúng ta đổi giường.”

“A? Đổi giường? Nhưng chiếc giường đó... rất quý.”

“Anh không thích có khí tức của Khúc Thiên.”

Giường cũng sẽ mang theo khí tức của người khác, cho nên giường cũ cũng sẽ không có người muốn. Nhưng chiếc giường này thật sự quý. Tuy hiện tại tiền tiêu vật của Khúc Thiên rất nhiều nhưng tôi cũng không muốn lãng phí. Tôi nói: “Hay là chúng ta mua bộ chăn đệm mới, tìm ngày tốt, dịch chuyển giường, thay chăn đệm mới, cũng coi như một lần nữa an giường, thay đổi phong thủy. Được không?”

Khúc Thiên do dự một chút, mới nói: “Ừ, làm như vậy đi.”

Kỳ thật an giường vào ngày hung, không cho giấc ngủ tốt, hay gặp phải ác mộng. Không muốn đổi giường khác thì cũng có thể làm như vậy. Đã có phương pháp đơn giản, chúng ta hà tất phải lãng phí thêm tiền?

Buổi tối, Sầm Tô Hàng không ở nhà. Phải nói là Khúc thiên không ở nhà. Rất kỳ quái! Từ khi tôi bắt đầu ở lại đây, mỗi khi tôi ở nhà vào buổi tối thì anh ấy đều sẽ ở nhà. Có lẽ hôm nay anh ấy bận công chuyện của mình, gọi điện thoại đều là tắt máy. Nếu anh ấy không ở nhà thì tôi cũng tới trường học qua đêm. Còn mấy buổi cuối cùng, liều mạng cũng phải làm được tác phẩm thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64-2

Nhưng tôi còn chưa đi tới trường đã nhận được điện thoại của chị Kim Từ. Giọng của chị Kim Từ không được tốt, có chút gấp gáp nói: “Em đang ở đâu? Chị tới đón em tới một nơi, ngay bây giờ!”

“Chuyện gì vậy? Em ở... cổng sau của trường học.”

“Đừng đi đâu, bốn năm phút nữa chị sẽ tới.” Nói xong liền tắt điện thoại.

Tôi đứng ở cổng sau trường, bắt đầu suy đoán xem có chuyện gì xảy ra. Sầm Tô Hàng không liên lạc được, có khi nào anh ấy bị thương không? Chị Kim Từ có vẻ nóng vội như vậy, có phải anh ấy bị thương nặng?

Thấy xe chị Kim Từ đã tới, tôi cũng không do dự mà lên xe ngay lập tức, hỏi: “Chị Kim Từ, có phải Tô Hàng đã xảy ra chuyện không?”

Chị Kim Từ tức giận nói: “Đúng là anh ta đã gặp chuyện.” Chị ấy vừa lái xe vừa kể cho tôi, mấy hôm trước Tô Hàng tới tìm bọn họ, nói hy vọng có thể tìm được cô đồng nào để giúp anh ấy gọi hồn lên hỏi chuyện.

Tuy rằng Sầm Tô Hàng cũng là quý nhưng anh ấy ở dương gian, không phải ở thế giới bên kia. Muốn mời một hồn ma ở thế giới bên kia lên hỏi chuyện, biện pháp tốt nhất chính là hỏi cô đồng. Nếu không cho dù anh ấy có đi sang thế giới bên kia, nhiều vong hồn như vậy anh ấy không thể nhanh chóng tìm được.

Cô đồng kia là một bà di đã lớn tuổi, di cũng đã không làm chuyện này nhiều năm rồi. Nhưng Sầm Tô Hàng mỗi ngày đều đến nhà người ta cầu khẩn, nói vài ngày nhưng di kia vẫn không đồng ý. Anh ấy thấy vậy liền để lộ thân phận mình là tiểu quỷ được luyện hóa ra, thậm chí còn đe dọa nếu di kia không giúp thì anh ấy sẽ khiến cho gia đình di không yên. Di không có cách nào khác đành tìm Kim Từ cầu cứu.

Kim Từ ngay lập tức tới tìm tôi. Chị ấy còn nói: “Hừ, còn tưởng Sầm Tô Hàng anh ta sống đã hơn hai mươi tuổi, lại là quý vài chục năm sẽ trưởng thành một chút. Sao lại vẫn ấu trĩ như vậy. Không phải chỉ là một nữ quý sao? Đó không phải là bạn gái trước kia của anh ta sao? Sao lại cứ tâm tâm niệm niệm như vậy? Nói có chút khó nghe thì, nữ quý là bạn gái anh ta kia không chừng mấy năm trước đã bị Linh Từ tìm đạo sĩ tới siêu độ, đã đi đầu thai rồi. Cho dù anh ta thật sự tìm được thì có thể sẽ thế nào? Từ hôn với em rồi kết hôn với nữ quý kia chắc? Anh ta thật đúng rách việc!”

Tôi nghe Kim Từ nói, lòng trầm xuống.

Thậm chí đã không biết trong lòng mình đang tự hỏi cái gì. Hóa ra mấy ngày nay anh ấy không ở nhà, mấy ngày nay tắt điện thoại chính là bởi vì chuyện

này. Người anh ấy muốn tìm là Sầm Mai sao? Không phải anh ấy đã nói anh ấy không có tình cảm sâu đậm với Sầm Mai sao? Vì sao anh ấy còn kiên trì tìm bằng được cô ấy? Nếu anh ấy thật sự yêu Sầm Mai, vậy tôi thì sao? Chẳng lẽ thật sự giống như chị Kim Từ nói, anh ấy sẽ cùng Sầm Mai kết Minh hôn? Vậy tôi là gì? Chị là một cô bạn gái trong thời kỳ buồn chán của anh ấy? Nếu là như vậy, mấy buổi tối kia anh ấy làm thế với tôi là có ý gì? Anh ấy đã không phải là đứa trẻ hơn mười tuổi, tôi biết anh ấy sẽ không làm chuyện mà không có ý gì. Anh ấy kiên trì muốn tìm Sầm Mai như vậy hẳn không phải chỉ hỏi mấy câu đơn giản.

Tâm tôi loạn, thậm chí xe dừng từ khi nào tôi cũng không biết. Khi chị Kim Từ vỗ vỗ vào người khiến tôi tỉnh hồn lại, tôi thấy được dưới đèn đường bên kia là xe của Khúc Thiên. Trong xe có người, hoặc có thể nói là có thi thể. Có thi thể của Khúc Thiên.

Chị Kim Từ kéo tôi xuống xe, Linh Từ đi tới giữa bàn tay tôi ta, ấn một lá bùa vào tay tôi, nói: “Cầm lấy, lát nữa nếu Sầm Tô Hàng dám làm gì với di kia, cô hãy dùng lá bùa này ấn vào sau gáy anh ta. Yên tâm, với công lực của anh ta, lá bùa này chỉ khiến anh ta đau một chút, không khiến anh ta bị thương, cũng không mất thêm máu của chị tôi.”

Tôi nhìn lá bùa trong tay, tôi nhớ rõ. Đây chính là lá bùa được đặt trong khóa Lỗ Ban mà lần trước họ bảo tôi hủy đi.

Tôi cười đau khổ, đem lá bùa trả lại vào tay chị Kim Từ, nói: “Em không muốn vào. Nếu anh ấy kiên trì muốn tìm Sầm Mai như vậy, em không có ý kiến. Chị Kim Từ, cuối tuần này em phải nộp tác phẩm tốt nghiệp, em phải về trước.” Nói xong tôi xoay người đi ra phía ngoài. Chỉ là tôi thấy cái cơ của mình thật thấp kém. Ngõ nhỏ này cách nhà tôi rất gần, tôi biết nơi này. Buổi tối chỗ này không có xe, tôi muốn đi ra cũng phải rất xa mới có thể gọi được xe. Nhưng hiện tại tôi tình nguyện cứ đi để bản thân bình tĩnh lại. Đột nhiên cảm thấy những điều tốt đẹp trong khoảng thời gian này hóa ra chỉ là giả dối.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Chị Kim Từ không cản tôi, Linh Từ cũng không đuổi theo tôi. Hiện tại hẳn bọn họ đang rất đau đầu. Tôi biết chuyện này là Sầm Tô Hàng sai, anh ấy không nên uy hiếp người khác như vậy. Nhưng thật sự tôi cũng không muốn đối mặt với anh ấy ngay lúc này.

Đi vào trong con hẻm nhỏ kia, lòng tôi loạn, hoàn toàn rối loạn. Hình ảnh những chuyện đã xảy ra giữa tôi và Sầm Tô Hàng cứ lặp lại trong đầu, hóa ra anh ấy đối xử với tôi như vậy chỉ vì một nguyên nhân, đó chính là tôi dùng để chứng minh thân phận của anh ấy.

Tôi không biết tôi đã đi bao lâu, thấy xung quanh chỉ là đường với ánh đèn mờ mờ tối tăm. Không đúng! Cái ngõ nhỏ này chính là con hẻm nhỏ cạnh cái miếu, nơi này cách nhà tôi rất gần, sao tôi đi lâu như vậy mà vẫn chưa tới nhà tôi? Tôi nhìn bốn phía xung quanh, ngoại trừ đèn đường mờ mờ ra tôi không thấy bất cứ thứ gì khác. Tôi không thể đoán được tôi đã đi tới nơi nào. Nhưng tôi biết tôi vẫn ở trong con hẻm nhỏ kia, bởi vì đèn đường không hề thay đổi. Đi hết con hẻm nhỏ sẽ ra một đường lớn, đèn đường ở đó không giống như đèn trong hẻm.

Nhưng tại sao tôi đã đi lâu như vậy mà vẫn còn ở trong con hẻm này?

Khi tôi còn đang nghi hoặc, một chiếc taxi chậm rãi dừng ở trước mặt tôi, một tài xế thò mặt ra nói: “Muốn đi xe không? Đường tối như vậy mà cô cũng dám đứng một mình à?”

Tôi nhanh chóng lên xe, báo địa chỉ trường tôi. Tài xế cũng không nói nhiều lời, lái xe rời đi. Nhưng dần dần tôi thấy có điều không đúng. Xe này không đi tới trường của tôi mà dừng lại sau khi đi qua vài tòa cao ốc. Khi tôi còn đang nghi ngờ, tài xế kia đã kéo tôi xuống xe, còn chưa kịp kêu lên miệng tôi đã bị dán băng dính. Hắn ta trực tiếp vác tôi đi vào một tòa nhà hai tầng bên cạnh.

Tôi kêu lên sợ hãi, hoảng loạn giãy giụa, nhưng miệng tôi không cử động được, giãy giụa cũng không thắng nổi một người đàn ông trưởng thành.

Tôi bị ném vào một gian trống trong ngôi nhà kia. Có thể từ không khí nhận ra được căn nhà này đã không sử dụng từ lâu. Hơn nữa cửa sổ được đóng kín, bốn phía xung quanh là các dây hàng hóa. Đây là một cái kho để hàng.

Gã tài xế kia ném tôi xuống rồi xoay người đóng cửa rời đi. Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Hắn không buộc tay tôi lại, tôi nhanh chóng gỡ lớp băng trên ở miệng ra, lớp băng keo dính chặt khiến tôi đau nhói. Nhưng tôi cũng không để ý tới đau đớn, chỉ nghĩ tìm cách rời khỏi nơi này.

Tôi vọt tới trước cửa, dùng sức đập mạnh nhưng cửa kia không hề mở ra.

Hắn đã được khóa từ bên ngoài. Tôi lớn tiếng kêu to nhưng cũng vẫn không có một âm thanh phản hồi nào.

Tôi thấy cửa sổ bên kia, chạy tới cửa sổ, nhưng cửa sổ đã bị bịt kín lại, hơn nữa còn làm một lớp rào chống trộm bên trong, muốn phá vỡ cửa kính có lẽ cũng không dễ làm gì.

Vì sao tôi lại bị bắt cóc? Vì sao tôi lại bị nhốt ở đây? Tôi nôn nóng sợ hãi tôi phát khóc.

“Người so với Sầm Mai thì kém hơn nhiều.” Một giọng nói truyền tới, tôi lập tức ngừng khóc, nhìn về hướng phát ra âm thanh. Tôi dám khẳng định, vừa rồi khi gã tài xế kia đóng cửa trong phòng này chỉ có một mình tôi. Mà hiện tại Ngụy Hoa đang đứng ngay trước mặt tôi.

Hắn cao khoảng bằng tôi, khỏe mắt mang theo ánh cười, vươn tay chỉ chỉ vào ngực của mình, nói: “Lúc trước khi Sầm Tô Hàng móc trái tim của Sầm Mai, hồn của cô ta vẫn còn trong thân thể cô ta. Cô ta thấy người đàn ông mình yêu nhất móc lấy trái tim mình ăn từng miếng từng miếng, vậy mà Sầm Mai lúc ấy không hề khóc.”

Tôi sợ hãi lui vào một góc. Nơi này sáng đèn, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng đầu ngón tay hắn nhỏ ra máu. Kim Tử đã nói, trên tay hắn đã có rất nhiều mạng người, tôi lại không phải thuần dương, hắn sẽ không giết tôi chứ.

“Sợ à? Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Giết ngươi sẽ chỉ khiến Sầm Tô Hàng càng hận. Khi luyện hóa tiểu quỷ, mỗi khi hắn oán hận đều phát ra năng lực. Ta đây chỉ muốn nhốt ngươi ở chỗ này mấy ngày khiến hắn sốt ruột mà thôi. May mắn mà nói, không có người làm chứng cho thân phận của mình, hắn dùng mụ xác hoàn hồn sẽ bị mấy đạo sĩ khác xen vào thu phục.”

“VẬY... Sao ngươi không bị đạo sĩ thu phục!” Tôi lấy hết can đảm để hỏi.

“Thân thể này là của chính ta. Ta có thể xem là tự thân luân hồi, không phải là mụ xác hoàn hồn. Trước đây, ta phản phệ Sầm Quốc Hưng, vì để không bị người nhiều chuyện quấy rầy kế hoạch của ta, ta cùng Sầm Quốc Hưng nhị hôn nhất thể. Hắn có phương pháp Minh hôn thì ta cũng có phương pháp của mình. Trên thế giới này cũng không chỉ có Sầm Tô Hàng hắn là thông minh.”

Theo bản năng tôi sờ lá bùa dưới lớp quần áo mà mình đeo trên ngực. Nhưng Ngụy Hoa lại chỉ cười: “Bùa phân hồn? Hắn đối với ngươi thật tốt. Sầm gia bọn họ quả thật rất lợi hại. Nhưng thế thì sao? Hừ, nơi này là Mai nhi sát*. Ở nơi này khí không ra được. Cũng không biết là ngẫu nhiên hay là có người cố ý, tòa nhà này chỉ hai tầng nhưng xung quanh lại đều là nhà năm tầng. Không chỉ như vậy, bên ngoài những tòa nhà năm tầng kia lại có màu của kim thủy mộc hỏa thổ. Thành Ngũ Hành trận. Hơn nữa ở giữa lại là Mai nhi sát. Nơi này cũng chỉ có thể dùng để làm kho hàng, người mà ở đây dù không chết thì mọi thứ cũng sẽ không thuận. Mà khí tức của ngươi, tại Mai nhi sát giữa Ngũ Hành trận cũng chỉ có thể luân chuyển trong này, Sầm Tô Hàng sẽ không cảm nhận được ngươi.” (*Mai nhi sát: Nhà có hai dãy trước, sau, hai mé bên lại có hay dãy nhà chái nối liền hai dãy nhà chính lại, tạo nên sân giữa chính hình vuông, bốn góc chái nhà đâm vào nhau, là phạm vào "mai nhi sát").

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65-2

“Muốn gì nhỉ? Ta chỉ muốn hắn cộng tác với ta. Kim Tử từ chối lời mời của ta, như vậy Sầm Tô Hàng sẽ đứng đầu. Ngoan ngoan đợi đi. Đợi Sầm Mai giúp ta thu thập Sầm Tô Hàng.” Nói xong hắn liền biến mất. Thật sự biến mất. Nhìn một người đang ở trước mặt mình cứ như vậy biến mất, tác động tới tâm trí chắc chắn không nhỏ. Sau khi sững sờ vài giây, tôi sợ hãi kêu lên. Nhưng tôi cảm thấy tôi đã hết rất to như vậy nhưng vẫn không thấy bất kỳ ai tới.

Tại sao lại như vậy? Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Vì sao ở trong thành phố chúng tôi ở lại có Ngũ Hành trận, đã như vậy lại ngẫu nhiên có một Mai nhi sát ở giữa. Hắn nói phải dùng Sầm Mai thu thập Tô Hàng là có ý tứ gì? Chẳng lẽ mấy ngày nay Sầm Tô hàng một hai phải đi tìm Sầm Mai cũng là do Ngụy Hoa tính kế tốt?

Trời, ngàn vạn lần đừng cho Sầm Mai xuất hiện! Vì sao vừa rồi tôi lại bỏ đi chứ? Tôi nên tới kéo Sầm Tô Hàng về nhà, để ý tới Sầm Mai làm cái gì! Hiện tại chuyện thành như này, tôi nên làm gì bây giờ? Ngay cả cơ hội chạy trốn tôi cũng không có. Hơn nữa nơi này không một chút âm thanh, thật giống như thế giới này chỉ có một mình tôi. Có lẽ, còn sẽ có quý.

Không, sẽ không. Ngũ Hành trận thì quý không có khả năng tiến vào. Không cần phải nghĩ sâu xa gì nhiều. Khí tức không ra được khỏi Ngũ Hành trận nhưng tín hiệu điện thoại không chừng lại có thể. Cho dù nơi này có bao nhiêu trận pháp phong thủy thì rốt cuộc đây cũng là thành phố, cũng là kho hàng của người ta. Là kho hàng thì sẽ có người đi lại. Có người đi lại thì chắc chắn sẽ có tín hiệu điện thoại.

Tôi lấy điện thoại ra, nhìn cột tín hiệu tam giác kia cảm thấy như nắm được hy vọng sống sót. Sau một lúc cười ngây ngô vì vui vẻ quá mức, tôi bắt đầu gọi điện thoại. Gọi cho Sầm Tô Hàng, vẫn là tắt máy. Anh ấy còn ở chỗ cô đồng kia sao? Cứ nhất nhất muốn gặp Sầm Mai?

Vậy gọi cho Kim Tử! Nhưng sau khi điện thoại thông lại nghe được giọng Kim Tử rất không ổn định, nói: “A lô! Vương Khả Nhân! A lô! Nói gì đi! Em cứ đi là đi, gọi điện thoại tới lại không nói gì thế? Chị cúp máy đây.”

“Đừng, chị Kim Tử!” Nhưng bên kia vẫn cúp máy.

Vừa rồi tôi vẫn nói chuyện, nhưng sao chị ấy lại không nghe được tiếng tôi nói? Chẳng lẽ điện thoại của tôi hỏng rồi? Không thể? Mấy ngày nay tôi vẫn dùng điện thoại bình thường. Internet có vấn đề, nhất định là internet có vấn đề.

Do dự một chút tôi liền gọi cho 110, chỉ cần hiện tại tôi có thể ra ngoài là được. Gọi được cho 110, nhưng tình hình lại giống như chị Kim Từ vừa rồi. Người ta vẫn không nghe được tiếng của tôi. Tôi gấp gấp đến mức hét to vào điện thoại: “Cứu mạng! Tôi bị người ta bắt cóc! Tôi bị nhốt! Cứu mạng!”

Nhưng bên kia lại truyền đến giọng một nữ cảnh sát rất nghiêm túc: “Mong cô nói chuyện. Gọi 110 quấy rầy là hành động trái pháp luật. Cô không nói gì thì tôi sẽ cúp điện thoại.”

Tôi cứ việc ở bên này kêu cứu, cô ấy vẫn cúp điện thoại. Tôi ôm lấy điện thoại của mình, khóc nức lên. Rõ ràng có tín hiệu mà, vì cái gì mà bọn họ không nghe được tôi nói? Đúng rồi, 10086! Đàm Thiên từng nói, ở nơi không có tín hiệu hoặc tín hiệu không ổn định, hãy gọi cho 10086. Bọn họ thấy tín hiệu không ổn định sẽ theo dõi xem điện thoại kia gọi từ đâu, sau đó lập tức giúp làm tín hiệu tốt hơn. Cho dù là không được thì tôi sẽ nhờ 10086 báo công an giúp tôi.

Hiện tại tôi đã không còn tâm tư nghĩ tới gì nhiều, chỉ cần có thể rời khỏi nơi này. Chỉ cần có thể ngăn cản Sầm Tô Hàng gặp Sầm Mai là tôi đều sẽ làm.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Sau sự nhắc nhở dài dòng của 10086, rốt cuộc cũng chuyển cuộc điện thoại cho tư vấn viên. Nhưng đúng vào lúc này điện thoại của tôi hết pin. Hóa ra tình tiết trong TV thật sự sẽ xuất hiện. Tại sao tôi lại xui xẻo như vậy?

Nhìn màn hình điện thoại đen ngòm, tôi lại rơi nước mắt. Tôi biết nơi này là kho hàng, chắc chắn sẽ có người tới, dù có bị đói mấy ngày thì tôi sẽ không chết được. Nhưng Sầm Tô Hàng bên kia thì sao? Sầm Mai cùng Ngụy Hoa đã liên thủ sao? Bọn chúng tính toán gì với Tô Hàng? Trong lòng loạn như ma, tôi đã không còn nghĩ gì được nữa, cũng không biết thời gian đã trôi đi bao lâu rồi. Đột nhiên cửa mở. Một ánh đèn pin chiếu thẳng vào, sau đó là tiếng nói chuyện: “Bên trong có đèn. A! Có người.”

Tôi thấy người tiến vào, có biết, chính là con trai Lương Canh. Tóc cậu ta nhuộm đủ màu, tay cầm đèn pin, phía sau còn có hai nam sinh đi theo.

Trong đó một người nói: “Nữ sinh! Bị nhốt ở đây?”

Một người khác nhỏ giọng nói: “Rất đẹp, này, anh trước?”

Tôi không rảnh lo nghĩ xem vì cái gì bọn họ lại xuất hiện ở đây, cũng không rảnh lo bọn họ sẽ gây nguy hiểm, liền vội vã chạy ra bên ngoài. Nhưng đúng lúc đó một nam sinh nắm được cổ tay tôi: “Này, chạy cái gì? Chúng tôi cũng chỉ đùa một chút thôi. Cô... không muốn báo cảnh sát à?”

Báo cảnh sát? Hiện tại tôi rất muốn báo cảnh sát, nhưng lúc này tôi lại càng cần tới kia xem Tô Hàng thế nào, có lẽ anh ấy đã xảy ra chuyện. “Không cần, tôi còn có việc gấp.” Tôi tránh khỏi tay cậu ta, nhưng tay bên kia lại bị bắt lấy, lòng tôi thầm kêu sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ.

Bắt lấy tôi, là con trai của Lương Canh, cậu ta nói: “Em biết chị! Chị là bạn gái Khúc Thiên!”

“Vậy thì tốt, cậu đưa tôi đi tìm anh ấy đi. Anh ấy gặp nguy hiểm.”

Nam sinh kia do dự một chút, nói: “Em đưa chị đi, dù sao cũng là quen biết.”

Vào lúc này, tôi từ chối người khác là nguy hiểm, tôi không từ chối cũng là nguy hiểm. Như vậy tôi nên đánh cược một phen. Có lẽ cậu ta thật sự sẽ giúp tôi?

Lên xe của cậu ta, tôi nghĩ ngay tới cái xe ngày đó đã đâm chết người.

Trái tim ổn lạnh khiến tay tôi run run kéo dây an toàn. Cậu ta liếc mắt một cái, nói: “Xe lần trước đâm chết người không phải xe này.”

Tôi báo địa chỉ căn hẻm nhỏ kia, xe chạy như bay về phía đó. Cậu học sinh cấp ba này lái xe thật đúng không muốn sống. Tôi thận trọng hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

“Thi gan với bạn bè thôi. Nghe bọn họ nói kho hàng đó có quý.”

Thật muốn té ngựa, học sinh cấp ba hết trò để chơi rồi sao?

“Vậy chị thì sao? Bị ai nhốt ở đó?” Cậu ta hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ, nếu tôi nói Ngụy Hoa thì có lẽ cậu ta không biết là ai cả. Nhưng nếu tôi đổi cách nói, không chừng cậu ta lại biết. Tôi nói: “Cậu có biết ba cậu có con riêng không? Tôi nghe người ta nói.”

“Biết, vì chuyện này mà mẹ em vẫn đang làm ầm lên. Nhưng như vậy cũng có giải quyết được gì, hiện tại làm quan có mấy ai trong sạch. Một hiệu trưởng trường cấp hai còn có bồ nhí huống chi là ba em. Em dám nói, ba Khúc Thiên bên ngoài cũng có tiểu tam. Không biết chừng cũng lại có con riêng.”

Tôi cũng chỉ khẽ cong môi cười, không nói gì nữa.

Xe rất nhanh dừng ở con hẻm nhỏ kia, khi đi qua nhà tôi, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ đèn bảng hiệu nhà tôi. Chỉ là vừa rồi khi đi ra tôi lại không đi đến trước cửa nhà mình. Đây là điểm đáng ngờ, tôi cẩn thận ghi nhớ sự kiện kỳ quái này.

Ngụy Hoa xuất hiện khiến tôi thật sự cảm giác được quý đáng sợ. Hắn không coi Tổ Hàng là mối nguy hiểm lớn. Nếu nói hán biến ngõ nhỏ này thành nơi quý dã tường*, khiến tôi không thoát ra được cũng là hoàn toàn có khả năng. (*quý dã tường: bị quý khiến cho mất đi phương hướng, bị đi lạc)

Trở lại nơi vừa rồi Kim Tử dừng xe, tôi xuống xe. Nơi đó không còn thấy xe của Kim Tử, cũng không có xe Linh Tử. Càng không có xe của Khúc Thiên. Bọn họ đều không thấy.

Tôi nhìn vào Lương tiểu đệ đang ngồi trong xe, nói: “Mấy giờ rồi nhỉ?”

Vừa rồi tâm lý của tôi thật không ổn định, tôi không có cách nào ước chừng được thời gian.

Cậu ta nhìn điện thoại, nói: “Còn mấy phút nữa là hai giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66-2

Trong lòng tôi cả kinh. Khi Kim Tử đến đón tôi hán chỉ hơn 7 giờ, gần 8 giờ mà thôi. Hiện tại đã là 2 giờ đêm, tôi đã ở trạng thái mộng lung quá lâu.

Lúc này đã là cách thời điểm khi bọn họ ở đây hơn sáu tiếng đồng hồ. Sáu tiếng đồng hồ có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Thậm chí bọn họ đã không còn ở nơi này. Nếu Sầm Tổ Hàng thật sự muốn uy hiếp cô đồng kia, như vậy Kim Tử Linh Tử có phải sẽ dùng tuần dương huyết, mang theo bùa để đối phó với anh ấy? Nói vậy, anh ấy có thể đã bị thương? Lúc tôi nghĩ được tới điều này thì thấy dưới nền đường mờ mờ kia có vết máu loang lổ. Lòng trầm xuống, miệng khẽ kêu một tiếng. Tổ Hàng đã xảy ra chuyện!

“Tổ Hàng! Sầm Tổ Hàng! Anh đang ở đâu? Anh ra đây đi! Tổ Hàng!...” Tôi kêu lên, tiếng kêu trong con hẻm nhỏ, lại vào giữa đêm thế này truyền đi đặc biệt xa.

Nhưng không có ai trả lời tôi, bốn phía vẫn rất an tĩnh. Khi tôi nôn nóng tới sắp phát khóc thì từ một căn nhà ven đường truyền ra tiếng kêu lớn: “Nửa đêm còn âm ỉ cái gì! Đồ điên! Còn gào nữa tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tôi còn chưa từ bỏ ý định. Tôi thật sự không biết hiện tại tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nên đi đâu tìm bọn họ? Khi tôi định tiếp tục kêu thì một bàn tay bịt lấy miệng tôi, nói nhỏ: “Chị à, chị đừng kêu nữa. Bọn họ thật sự báo cảnh sát thì đêm nay hai ta phải qua đêm trong đồn cảnh sát đấy.” Cậu ta nói, vừa nói vừa kéo tôi vào lại trong xe.

Cậu ta ấn tôi vào trong xe, sau đó khóa xe lại, thở dài một hơi mới nói: “Chị tới nơi này tìm ai vậy? Hơn nửa đêm rồi còn kêu cái gì? Không phải chị nói muốn tìm Khúc Thiên sao? Vừa rồi chị lại gọi Sầm Hàng gì gì đó, đó là ai? Không phải chị bắt cả hai tay chứ?”

Những chuyện này sao tôi có thể nói cho cậu ta được? Đó là những bí mật cho dù chết cũng phải giữ ở trong lòng. Cho nên tôi chỉ có thể lắc đầu. Khi cảm xúc dịu đi một chút, tôi mới nói với cậu ta: “Đưa tôi về đi, quay lại trường học.”

Cậu ta thở dài một cái, mới nói: “Được. Chị thật sự không sao chứ? Cứ như vậy đi về? Không tìm nữa à?”

Tôi không nói gì nữa.

Nhìn cảnh quan quen thuộc dần dần lui về phía sau, cuối cùng trường học xuất hiện ở trước mắt. Hơn hai giờ sáng, ngoại trừ đèn đường thì không còn bất kỳ ánh sáng nào. Trong tiểu khu rất tối, những tiểu khu cũ như vậy rất nhiều đèn đã hỏng.

Lương tiểu đệ cũng xuống xe, nhìn bốn phía xung quanh, nói: “Chị ở nơi này à? Tiền sinh hoạt của Khúc Thiên không phải có rất nhiều sao?”

Tôi cười đau khổ, nói: “Cảm ơn cậu, cậu tên gì?”

“Lương Dật, dật trong ản dật.”

“Ừ, Lương Dật, đi về cẩn thận một chút. Hôm nay cảm ơn cậu.”

Lương Dật nhìn tòa nhà kia, hỏi: “Thật sự chị không cần tôi đưa lên? Nhà này không có đèn cầu thang kia?”

“Không cần.” Kỳ thật là tôi không biết khi cậu ta nhìn thấy thi thể Khúc Thiên trên ghế sofa thì sẽ phải giải thích thế nào. Cho nên không chờ cậu ta lại nói, tôi xoay người chạy nhanh lên lầu.

Dùng chìa khóa mở cửa ra, đèn phòng khách sáng lên, trên ghế sofa thân thể Khúc Thiên vẫn ngủ say. Mà trên ban công, Sầm Tổ Hàng đang nhìn xuống dưới. Tôi vừa định gọi anh ấy thì anh ấy đã nói nhỏ: “Đừng nói gì! Lương Dật vẫn còn cẩn thận nhìn lên lầu.”

Tôi đi tới thì thấy Lương Dật hạ điện thoại xuống, xoay người lên xe, rời đi. Tôi có thể nhìn thấy chỉ là cậu ấy bước đi động xuống.

Sầm Tổ Hàng nói: “Vừa rồi cậu ta đã dùng điện thoại chụp tòa nhà này. Cậu ta là con trai Lương Canh, mục đích của cậu ta không phải chỉ đơn giản như vậy. Sao em lại ở cùng cậu ta?”

Anh ấy chất vấn tôi sao? Tôi cười đau khổ trong lòng. Mặc kệ mục đích Lương Dật là gì, nếu không phải nhờ cậu ta thì lúc này tôi còn đang khóc hết nước mắt trong Mai nhĩ sát ở giữa Ngũ Hành trận kia. Mà khi đó Sầm Tổ Hàng anh ấy đang làm gì? Anh ấy đang tìm cô bạn gái trước đây. Vừa rồi tôi còn nôn nóng mà quay lại tìm anh ấy, còn bị mọi người còn mắng chửi coi như đưa tâm thần. Tôi tức giận trong lòng, hừ lạnh một cái, xoay người đi tắm rồi về phòng ngủ.

Đêm này, có lẽ trong lòng chúng tôi đều nghĩ tới chuyện khác nhau, chúng tôi không nói lời nào, cứ như vậy yên lặng nằm ở trên giường. Không có ai nhắc tới chuyện xảy ra trong đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Có lẽ là vì tránh né Sầm Tổ Hàng, cả đêm tôi không ngủ. Trời tờ mờ sáng tôi đã ra khỏi phòng. Kỳ thật tôi biết khi tôi dậy nhất định anh ấy cũng tỉnh, nhưng anh ấy cũng không nói gì cả.

Khi đến trường học, còn chưa tới giờ, tôi có rất nhiều thời gian, từ từ ăn sáng, nghe nhóm nữ sinh bàn bên cạnh tám chuyện.

Bọn họ nói chiều nay sẽ có đoàn đại biểu học sinh trường chuyên cấp ba XX tới tham quan trường tôi, còn muốn chơi một trận bóng rổ gì đó. Còn nói tới để xem phong thái lớp đàn em thế nào. Một người khác nói, gì mà lớp đàn em, những trường chuyên như này có được mấy người sẽ vào trường nghệ thuật chúng ta học.

Tôi có chút nghi hoặc. Những việc này liệu có phải là quá trùng hợp không? Vì cái gì mà tới qua tôi mới gặp Lương Dật, hôm nay trường cậu ta lại tới tham quan trường tôi? Ngụy Hoa vừa mới đi, Lương Dật liên xuất hiện, trong một thành phố lớn như vậy sao lại có thể chính xác là con trai của Lương Canh?

Ăn xong bữa sáng, tôi tới phòng vẽ. Có điều không phải để hoàn thiện tác phẩm tốt nghiệp mà để lên mạng tìm hiểu. Tôi dùng bản đồ Google tìm khu nhà tôi, sau đó tìm con hẻm tôi qua, dựa vào thời gian Lương Dật đưa tôi đi thì Mai nhĩ sát kia hẳn cũng ở cùng khu nhà tôi.

Tìm kiếm một lúc. Tới qua lòng tôi rối loạn nên không để ý kỹ quang cảnh xung quanh, không biết được đó là nơi nào, chỉ có thể dựa vào lời của Ngụy Hoa để phỏng đoán. Đó là Ngũ hành trận cùng Mai nhĩ sát. Là năm tòa cao ốc lớn, vừa lúc có hình dạng cùng màu sắc hợp với ngũ hành, mà ở giữa lại là một tòa nhà hai tầng nhỏ.

Màu sắc trên bản đồ Google đều là màu xám, cho nên không có cách nào dựa vào màu sắc để phán đoán Ngũ hành trận. Cho nên tôi chỉ có thể để ý tới hình dạng của chúng. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ! Tuy rằng đó là Thổ nhưng cũng chỉ là một tòa nhà dài, cao chừng bảy tầng, ở giữa vừa lúc có một tòa nhà hai tầng.

Tìm được rồi! Tôi nhìn biển báo giao thông, ở ngay khu vực này của chúng tôi, một khu nhà mới được xây dựng mấy năm nay. Tại sao lại có cách cục trùng hợp như vậy?

Cũng may tòa nhà Mai nhĩ sát kia chỉ là kho hàng, nếu là người ở thì quả thật mọi thứ sẽ đều không thuận. Ngũ hành trận bên ngoài đem khí tụ tập vào chỗ này, ra không được vào không được. Ngũ hành trận này giống như một cái mộ phong bế mọi đồ vật bên trong, mà Ngũ hành trận này vừa lúc phù hợp với phương vị đặc tính sa kia. Ngũ hành trận này thật sự đã có tác dụng. (Trong phong thủy chia thành sa (cát) và thủy (nước). Dòng nước, sông, hồ, đường đều là thủy, còn lại đều là sa. Nhà lầu, vỉa hè... đều là sa).

Đàm Thiên ghé vào tai tôi hỏi: “Khả Nhân, chuyện gì thế? Không phải thằng oắt kia xung đột với Khúc Thiên vì cậu chứ?”

Oắt con? Cái biệt danh này thật chuẩn. Tôi không biết có phải vì tôi hay không nhưng tôi cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Khai bóng, Khúc Thiên lên, Lương Dật dường như luôn bám theo bắt chết Khúc Thiên. Khi Khúc Thiên chuẩn bị nhận bóng, không biết Lương Dật đã nói gì khiến Khúc Thiên sợ hãi. Thấy Khúc Thiên phạm sai lầm, Lương Dật vui vẻ nhếch miệng cười, cười rất khoa trương. Còn Khúc Thiên lại nhìn về phía tôi một cái, gây tiếp theo anh ấy quay lại trận đấu.

Sau đó, Khúc Thiên chơi cực kỳ ấn tượng. Vài ba pha bóng không ai có thể cản được anh ấy. Tôi biết đó không phải là điều con người có thể làm được, rất nhiều thời điểm tốc độ của anh ấy là cực kỳ nhanh.

Mọi người chỉ nghĩ Khúc Thiên vốn dĩ chính là quán quân chạy nhanh của trường, cũng không ai chú ý tốc độ này không phải tốc độ của con người.

Kết quả trường chúng tôi thắng, sau đó đoàn học sinh này cùng đội bóng trường và mấy giáo viên đi liên hoan. Khúc Thiên gọi điện thoại cho tôi. “A lô!” Lòng tôi thấp thỏm, cảm giác có chuyện đã xảy ra.

“Đợi anh ở rặng cây chỗ cổng sau của trường.”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Khi tôi đi tới rặng cây kia, Khúc Thiên đã chờ ở đó. Trên người anh ấy thậm chí vẫn còn mặc bộ đồ vừa rồi chơi bóng rổ, cứ như vậy ngồi trên khối đá, cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì.

Tôi đến gần anh ấy, anh ấy cảm giác được mà ngẩng đầu nhìn về phía tôi, đồng thời nhìn Đàm Thiên đang ăn kem chờ tôi cách đó không xa, nhử nhử mi.

Tôi giải thích: “Trước đó em đã hẹn Đàm Thiên cùng đi ăn cơm.”

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Sao tối hôm qua em lại ở cùng Lương Dật? Bọn em đã nói gì?”

Rất cuộc anh ấy cũng nhớ tới mà hỏi tôi chuyện này, tôi thật không biết mình nên vui vẻ hay nên thương tâm. Tôi đang định kể lại chuyện từ lúc Kim Từ tìm gặp tôi, vừa hé miệng còn chưa kịp nói ra thì anh ấy đã tiếp tục lên tiếng: “Em biết hẳn là con trai Lương Canh không? Em biết vừa rồi hẳn nói gì với anh không? Hẳn gọi anh là Sầm Tổ Hàng! Sao hẳn lại biết cái tên này? Sao hẳn lại biết anh chính là Sầm Tổ Hàng?”

“Anh nghi ngờ em?” Tôi theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng sau khi nói xong câu này lại chợt dạ mà cúi đầu. Lương Dật biết cái tên Sầm Tổ Hàng này chắc chắn là vì tôi. Tối hôm qua lúc nôn nóng tới phát điên, tôi đã ở trong con hẻm kia lớn tiếng gọi tên Sầm Tổ Hàng. Lương Dật ban đầu hỏi tôi có phải là đi tìm Khúc Thiên không, tôi đã gật đầu khẳng định. Nhưng sau đó lại gọi tên Sầm Tổ Hàng. Hơn nữa Khúc Thiên cùng Lương Dật xem như lớn lên với nhau từ nhỏ, tuy rằng kém nhau vài tuổi nhưng cũng là hàng xóm, hẳn nhiên sẽ tương đối thân thuộc. Không chừng cậu ta có thể nhận ra Khúc Thiên hiện tại không phải Khúc Thiên thật sự. Hơn nữa biểu hiện tối hôm qua của tôi, hẳn cậu ta sẽ nghi ngờ Khúc Thiên chính là Sầm Tổ Hàng.

Khúc Thiên cũng chất vấn: “Anh không nên nghi ngờ em sao? Vương Khả Nhân! Em là vợ Minh hôn của anh! Kim Từ Linh Từ đều đáng tin hơn em!”

“Em...” Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, lần này quả thật do tôi làm bại lộ.

Nhưng tôi cũng không nghĩ sẽ bị anh ấy chất vấn như vậy, không nghĩ anh ấy dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi. Cho nên tôi chọn lựa xoay người rồi đi, lảng tránh tất cả mọi thứ.

Khi tôi vừa xoay người, anh ấy đột nhiên nắm lấy tay tôi kéo lại, đồng thời ôm chặt tôi vào lòng, hôn lên môi tôi.

Tôi kinh sợ, tuy rằng tôi và Sầm Tổ Hàng từng thân mật hơn nhiều, nhưng anh ấy rất ít khi dùng thân thể Khúc Thiên để làm loại chuyện này.

Khi tôi còn đang kinh ngạc, anh ấy ở trong miệng tôi, nói nhỏ: “Lương Dật đang nhìn từ bên kia!”

Vì sao lại là Lương Dật? Cậu ta đang theo dõi chúng tôi sao? Mục đích của cậu ta là gì?

Một hồi lâu, Sầm Tổ Hàng buông tôi ra, trong mắt không có chút ám áp mà lạnh nhạt nhìn chỗ nào đó phía sau tôi. Anh ấy đang nhìn xem Lương Dật đã

rời đi hay chưa. Đột nhiên tôi cảm thấy, hóa ra tôi chỉ thật sự là thứ để chứng minh thân phận của anh ấy mà thôi. Tình cảm của anh ấy dành cho tôi cùng lắm chỉ là một kẻ thay thế. Chờ đến khi anh ấy tìm được Sầm Mai, chờ sau khi anh ấy bảo thù được cho mấy trăm mạng người Sầm gia, có phải anh ấy sẽ ném tôi sang một bên không?

Tôi cười đau khổ, dùng mu bàn tay lau khô môi, âm thầm ghé tòm xoay người rời đi.

Khúc Thiên không giữ tôi lại, không nói gì, cứ như vậy nhìn tôi rời đi. Khi tôi tới gần Đàm Thiên, Đàm Thiên miễn cưỡng nhìn cảnh tình nòng trước mắt, nói: “Hôn nha, hôn nha.”

Tôi cười đau khổ, cô ấy không thấy được ánh mắt lạnh như băng kia của Khúc Thiên, cái hôn môi kia chỉ để che dấu mà thôi.

Bữa cơm này, tôi mời khách. Bởi vì tâm tình không tốt, tôi đưa Đàm Thiên vào nội thành, ngồi trong một góc quán ăn nhìn người đến người đi, ăn không thấy vô.

Đàm Thiên sau khi ăn uống thỏa thích, mới nói: “Hôm nay cậu làm sao thế? Có mâu thuẫn với Khúc Thiên? Không phải hai người vừa rồi còn thân mật sao?”

“Có lẽ anh ấy không yêu mình.” Tôi nhỏ giọng nói, “Kỳ thật mình vẫn luôn biết rằng anh ấy không có khả năng sẽ yêu mình. Chờ đến khi hoàn thành chuyện của mình, anh ấy sẽ rời đi.”

“Cậu nói ai? Khúc Thiên? Không phải các cậu tốt nghiệp là sẽ kết hôn sao?”

Tôi lại cười đau khổ, điều này cơ bản là không có khả năng, số phận của tôi đã định cả đời này không thể kết hôn. Không phải bọn họ đã nói, kết cục Minh hôn được ghi lại chỉ có hai khả năng đó sao? Đó chính là tự sát hoặc sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Tôi có thể chết già đã là không tồi rồi.

Nếu đã ăn xong, chúng tôi cũng ra khỏi quán ăn.

Sau khi ra ngoài, nhìn dòng xe cộ tới tấp lui lui, còn có tòa cao ốc nhón nhọn ở bên kia, tôi đột nhiên nghĩ tới Ngũ hành hỏa. Không phải đó chính là Ngũ hành trận cùng Mai nhi sát tôi tìm trên bản đồ đó sao?

Tôi do dự một chút, kéo tay Đàm Thiên, nói: “Đi qua bên kia xem một chút đi.”

“Xem cái gì? Bên đó có gì đẹp, bên đó cũng không phải chợ đêm.”

“Đi đi, đi xem sao.”

Tôi kéo Đàm Thiên đi về phía Ngũ hành trận bên kia. Kỳ thật với những kiến trúc phong thủy kiểu rộng lớn như này, dùng bản đồ vệ tinh sẽ tương đối dễ tìm. Đi ở trên đường phố này nhìn sẽ khó có thể nhận ra được đó là Ngũ hành trận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68-2

Dãy phố bên kia tuy không thật náo nhiệt nhưng vẫn là có đèn có người. Đàm Thiên oán trách, đi thêm chút nữa liền không có ai. Đi thêm chút nữa chính là trung tâm Ngũ hành trận, chính là tòa nhà hai tầng Mai nhi sát kia.

Thời gian còn sớm, ánh sáng bên kia vừa lúc chiếu tới, có thể nhìn thấy biển hiệu tòa nhà hai tầng. Trên đó viết: “Phi Dật Lương Du”. Trong nháy mắt tôi nghĩ tới Lương Dật nói: “Lương Dật, dật trong ẩn dật.”

Trùng hợp? Không quá nhiều trùng hợp như vậy chứ.

Đàm Thiên kéo tay tôi, bắt tôi quay lại. Phía trước không hề có ai qua lại. Kỳ thật tôi cũng có sợ hãi nhưng tôi thật sự muốn đi xem nơi này rốt cuộc là cái gì? Nếu tôi chỉ có một mình thì có lẽ không dám đi, nhưng tôi rất muốn đi xem cho nên tìm cách lôi kéo Đàm Thiên đi cùng.

“Đi đi, đừng sợ. Nơi đó không phải là kho hàng của người ta sao?”

“Vậy vì sao cậu cứ một hai phải tới kho hàng?”

“Tôi xem thôi.”

Kéo Đàm Thiên vào tòa nhà hai tầng kia, tôi đã không nhớ rõ lúc ấy tôi bị nhốt ở gian nào. Khi đó tôi hoảng loạn muốn điên, không để ý tới cảnh trí xung quanh cho nên lúc này tôi nhìn gì cũng thấy lạ. Kho hàng không có đèn, chúng tôi nhìn chỉ thấy mờ mờ. Bởi vì là kho hàng, mọi cửa sổ đều đã bị bịt lại để

phòng có trộm.

Nhưng bên phải tòa nhà có một cái cầu thang đi xuống. Ở dưới đó có ánh đèn. Có ánh đèn chứng tỏ nơi đó gần đây có người đi lại. Chúng tôi không hèn mà cùng đi về phía đó.

Đó là một tầng hầm có cửa chống trộm, thậm chí cửa sổ nhỏ ở bên cạnh cánh cửa kia còn được bịt kín bằng gạch. Lòng tôi thầm nói: “Phòng này là từ ốc.” Từ ốc chính là nhà dành cho người chết, cho dù dùng để làm kho hàng cũng không phù hợp. Ngẩng đầu nhìn xem, có lẽ cũng không tính là từ ốc. Bởi vì phía trên cửa vẫn còn hai lỗ không khí.

Đàm Thiên thấy tôi rất nghiêm túc xem xét mọi thứ cũng liền tò mò dò xét cẩn thận. Khi để ý tới cửa sổ bị gạch bịt kín, cô ấy cũng lầm bầm: “Sao lại phải bịt kín như này? Bên trong không phải là hàng cấm, chỉ có mùi măng chua. Nơi này có một khe hở nhỏ.” Cô ấy vừa nói vừa đưa mắt nhìn qua khe hở.

Giây tiếp theo, cô ấy kêu lên sợ hãi, lui về sau vài bước, miệng méo xệch không nói nên lời.

Tôi thấy cô ấy hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Cô ấy đuổi tay chỉ vào cửa sổ, vẫn nói không ra lời. Tôi hít một hơi lấy dũng khí nhìn qua khe ở. Ở khe hở kia tôi thấy được tình hình bên trong.

Trong không gian đen nhánh, trên mặt đất có bảy chiếc đèn dầu, ở trên bảy đèn dầu có một con búp bê rất lớn bị chỉ đỏ buộc chặt, trên thân thể nó có dán lá bùa, cứ vậy treo lơ lửng bên trên bảy chiếc đèn dầu.

“A!” Tôi kêu lên sợ hãi, lời kéo Đàm Thiên chạy nhanh, đến khi chạy tới phố có nhiều người mới dám dừng lại để thở.

Đàm Thiên run run nói: “Khả Nhân, đó là... đó là... quý?”

Không biết là vì sợ hãi hay vì vừa chạy trời chết, cô ấy thờ đốc không ngừng, nói không thành câu hoàn chỉnh. Tôi cũng không còn sức để chạy nữa, há miệng hít từng hơi không khí, lắc lắc tay cô ấy: “Không phải, chỉ là mấy trò đùa dai của bọn nhỏ. Tớ biết bọn này, Lương Dật chính là một trong số đó.”

Đàm Thiên nửa tin nửa ngờ, nhưng hiện tại chúng tôi không dám quay lại để xem. Chờ sau khi ổn định tinh thần, Đàm Thiên nói: “Khả Nhân, đêm nay ngủ với mình đi, mình sợ.”

Tôi cũng sợ, hơn nữa hôm nay gây chuyện với Sầm Tổ Hàng có chút không thoải mái, tôi cũng không muốn trở về gặp anh ấy, dứt khoát đồng ý, đi theo cô ấy về nhà của cô ấy.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Tôi cùng Đàm Thiên luôn thân thiết, đến nhà cô ấy ngủ cũng không phải chỉ một hai lần. Thậm chí ở nhà cô ấy còn có cả khăn, bàn chải đánh răng cùng quần áo ngủ của tôi. Sau khi chào hỏi với ba mẹ cô ấy, chúng tôi vào phòng rồi khóa cửa lại.

Nhân lúc Đàm Thiên đi tắm, tôi dùng máy tính của cô ấy tìm hiểu về Phi Dật Lương Du, nhìn lại khu nhà đó tôi thấy có điểm đáng ngờ.

Phi Dật Lương Du được đăng ký bởi một phụ nữ họ Sầm. Như vậy có thể phỏng đoán, đó rất có khả năng là mẹ của Lương Dật. Vậy thì Phi Dật chính là lấy tên theo tên con trai. Mà kho hàng Phi Dật Lương Du đã ở đó rất nhiều năm trước, còn năm tòa cao ốc bên cạnh lại mới được xây chừng hai năm trước. Từ hơn hai năm trước đến bây giờ, năm tòa cao ốc dường như cùng thông báo tuyển dụng, cùng một thời gian thiết kế. Như vậy có tình thiết kế tạo thành Ngũ hành trận. Mà hơn hai năm trước, đó không phải chính là thời gian Kim Tử Linh Tử bọn họ xử lý chuyện của Sầm Gia thôn đó sao?

Dựa vào chức vụ hiện tại của Lương Canh, nếu ông ta nhúng tay vào chuyện mấy tòa cao ốc này hẳn không phải việc khó. Còn tòa nhà hai tầng nhỏ ở giữa lại chính là của bọn họ. Như vậy Ngũ hành trận này có lẽ chính là kế hoạch của Lương Canh. Con rể Sầm gia có hai người. Một người chính là lão Chung ba ngón hôm trước chúng tôi gặp, ông ta là người chuyên tính phát tài cho người khác. Hơn nữa ông ta đã bị mất con trai trong chuyện này. Người còn lại chính là Lương Canh. Nếu nói Lương Canh không biết chút gì về chuyện này thì thật khó tin. Ngay Hoa là do ông ta nuôi, như vậy rất có khả năng Lương Canh chính là người đứng phía sau, cho dù không phải là ông ta thì ít nhất ông ta cũng biết người đứng phía sau. Mất thời gian nhiều năm bày một Ngũ hành trận cùng Mai nhi sát trong thành phố này, mục đích của bọn họ là gì? Một cách cục lớn như vậy sẽ không phải chỉ để giữ tôi chứ? Bọn họ muốn giữ là cái gì? Chẳng lẽ là đứa bé hôm nay chúng tôi nhìn thấy kia sao? (Sant: Bị giữ trong Mai nhi sát là “oa oa”, vừa có nghĩa là trẻ con vừa có nghĩa là búp bê, trên mình chưa rõ nên dịch là búp bê, giờ sửa lại nhé mọi người)

Khi tôi còn đang mải nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên kêu lên. Tôi giật mình, sau vài giây trấn định mới nhìn sang điện thoại ở bên cạnh, trên màn hình hiện

thị tên Khúc Thiên.

Nghĩ tới việc hôm nay bị anh ấy chất vấn như vậy, còn cả việc chính tôi tiết lộ ra Khúc Thiên là Sầm Tổ Hàng, quả thật là do tôi sai, tôi không cẩn thận. Cho nên tôi nhìn điện thoại, không biết có nên nghe hay không. Biết nói gì với anh ấy? Xin lỗi? Hay là ảm ức?

Điện thoại vang lên tới ba lần, tôi đều không nghe. Đàm Thiên tấm xong đi ra, liền nói: “Tớ nghe thấy điện thoại của cậu kêu. Sao lại không nghe? Khúc Thiên gọi à?”

“Ừ.”

“Hai người thật sự cãi nhau?” Cô ấy ngồi trên giường, ôm lấy con gấu bông của mình.

Tôi cũng đóng máy tính lại, nằm lên giường rồi mới nói: “Coi là vậy đi.”

“Sao lại cãi nhau? Có điều có đôi nào mà không cãi nhau đâu. Nói đi, sao lại cãi nhau, chị đây sẽ phân tích cho.”

Tôi nhìn lên trần nhà, thở dài: “Anh ấy từng rất yêu một người, anh ấy không quên được cô ấy, có ý muốn đi tìm.”

“Lệ Lệ? Yên tâm đi, Lệ Lệ đã có bạn trai mới. Khúc Thiên cho dù có mặt dày đi tìm thật thì có lẽ đại tiểu thư kia lúc này cũng sẽ không để ý tới anh ấy.”

Tôi cười gượng, nếu là Lệ Lệ thì tuyệt đối cô ta sẽ không để ý tới Khúc Thiên. Tôi không biết ngày đó Khúc Thiên hù dọa Lệ Lệ như thế nào, hiện tại khi tới trường tôi hầu như không thấy Lệ Lệ, thật giống như cô ta đang né tránh tôi vậy.

Tôi tiếp tục nói: “Anh ấy có chuyện quan trọng, quan trọng hơn cả mình.”

“Tớ hiểu. Anh ấy muốn đi du học. Khả Nhân à, không phải tớ nói xui nhưng cậu cũng nghĩ thoáng một chút. Tốt nghiệp rồi chia tay cũng rất bình thường. Hơn nữa với điều kiện nhà anh ấy, không đi nước ngoài mới là lạ. Các cậu... cậu không có em bé đấy chứ?”

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy: “Nói bừa cái gì thế?”

“Vậy thì lo lắng làm cái gì?” Đàm Thiên cũng nằm xuống bên cạnh tôi, cô ấy dừng một lúc rồi nói: “Khả Nhân, cậu nói đứa bé chúng ta nhìn thấy hôm nay liệu có phải cũng là một thai nhi bị phá thai. Tớ nghe nói, có người dùng hồn của thai nhi bị phá để giúp các thầy phong thủy làm việc. Những đứa bé như vậy oán khí lớn, so với lệ quỷ còn lợi hại hơn.”

“A... đừng nói chuyện này. Đêm rồi, đi ngủ đi!”

Đàm Thiên cười. Chuyện này với cô ấy chỉ là chuyện cổ tích mà thôi, nhưng với tôi mà nói, đây có lẽ lại là sự thật. Tôi không muốn ở ngay lúc này lại nghĩ về điều ấy. Trong đầu tôi nghĩ chỉ là hiện tại Sầm Tổ Hàng đang làm gì? Nằm ở trên giường xem gia phả hay đang lo lắng cho tôi? Nghĩ tới, hẳn sự lo lắng của anh ấy chính là, liệu tôi và Lương Dật có đang ở bên nhau, có tiết lộ bí mật của anh ấy hay không.

***

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69-2

Một ngày tràn ngập ánh mặt trời, nhưng trong lòng tôi lại xám xịt. Tôi cần phải tập trung toàn bộ tâm trí vào tác phẩm để xua đi những suy nghĩ lẩn quẩn trong đầu.

Cả một buổi sáng bận rộn, tận khi Hoàng Y Y đặt một hộp cơm trưa tới tôi mới nhớ ra ngay cả bữa sáng tôi cũng chưa ăn. Mím cười với cô ấy một cái, nói cảm ơn. Cô ấy nói: “Được rồi, Khả Nhân, tác phẩm này của cậu cứ bảo Khúc Thiên nói với thầy Thục một tiếng là chắc chắn sẽ được điểm cao.”

Tôi chỉ cười đau khổ, không nói gì. Hộp cơm mở ra, ánh mắt vừa đưa lên thì thấy Khúc Thiên bên ngoài cửa sổ. Anh ấy đưa tay vẫy vẫy, tôi dường như không cần suy nghĩ, buông hộp cơm, cầm lấy túi xách rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng vẽ, cùng Khúc Thiên vào trong thang máy anh ấy mới nói: “Cùng tôi xem một căn hộ, đánh bóng tên tuổi Sầm Khả Nhân. Dụng cụ đều lấy cho em rồi.”

Hóa ra anh ấy cần tôi đi xem nhà. Hoặc có thể nói là, khiến tôi làm chim đầu đàn chờ người đứng phía sau kia nổ súng. Tôi thừa nhận, trước đây cùng đi xem nhà với anh ấy tôi chưa từng có ý niệm này. Nhưng hiện tại ý niệm này lại rất mãnh liệt. Thậm chí tôi không hỏi anh ấy, liệu có phải anh ấy đã gặp được Sầm Mai?

Xe đi rất lâu, không phải ở khu vực của chúng tôi. Căn hộ kia ở vùng ngoại ô thành phố, một khu cao ốc đã có chừng được mười năm, giống như khu chúng tôi đang ở vậy.

Ở cửa tiểu khu, một dì lùn béo ục ịch tiếp đón chúng tôi, quần áo thanh lịch, tóc uốn, nhìn qua cũng khá xinh đẹp, khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu.

Di dẫn đường cho chúng tôi để xe, xuống xe liền cười tủm tỉm nói rằng đi tin tưởng người do Linh Từ giới thiệu.

Hóa ra đây là công việc do Linh Từ giới thiệu. Thật khó tưởng tượng, vì cái gì mà buổi tối ngày đó Linh Từ phải dùng bữa để đối phó với Tô Hàng, hiện tại lại giới thiệu công việc tốt như vậy. Hay giống như chị Kim Từ từng nói, mục đích của chúng tôi không giống nhau nhưng hành động lại giống như một tập thể.

Di đưa chúng tôi về nhà, vừa đi vừa nói: “Căn hộ này là con di mới mua cho hai chúng ta dưỡng lão. Ở đây gần chợ, cũng có nơi hoạt động cho người già. Có điều từ khi chúng ta dọn tới đây ở, chồng di càng ngày càng thấy thân thể không tốt, mấy hôm trước đi kiểm tra còn bị ung thư. Tuổi lớn nên cũng không phẫu thuật, tính cứ như vậy sống hai ba năm tuổi già là được. Nhưng càng nghĩ càng không đúng, chồng di trước kia thân thể rất tốt, sao vừa dọn tới đây lại bị bệnh.”

Khi nói chuyện, di đưa chúng tôi tới một cánh cửa chống trộm cho cả tầng. Dùng chìa khóa mở cửa, tôi vừa định đi lên lầu thì di lại nói: “Bên này.”

Di mang chúng tôi đi xuống cầu thang, “Con của di nói chúng ta già rồi, leo cầu thang không có tiện cho nên mua ở lầu một. Ở đây là bậc tam cấp, cũng không tính là thấp.”

Ở lầu một cũng là xuống bậc tam cấp, sau đó đến một lối đi nhỏ. Trên lối đi nhỏ có một ít đồ vật, còn có quần áo của di phơi. Nói nơi này liền với nhà của bọn họ, phơi quần áo hay đồ đạc ở đây đều được.

Di mở cửa nhà ra, bên trong thiết kế kiểu hai ngủ hai khách. Nhìn qua có thể thấy mới sửa lại, tường sơn vẫn trắng mới. Con của di cũng có không ít tiền đi.

Chồng của di đang ngồi an vị trên sofa xem tin tức, tinh thần vẫn rất tốt, nhìn không nhận ra là người bị ung thư. Khi chúng tôi tới gần, ông liền vui vẻ lên tiếng: “A, tới rồi. Còn trẻ như vậy sao? Các cháu là nhà ai? Linh Từ nói các cháu rất có tiếng.”

Khúc Thương hơi hơi mỉm cười: “Bác đã nghe nói tới Sầm gia chưa ạ?”

“Sầm gia? Có nghe, có nghe. Khi ta còn nhỏ, mồ mả nhà ta đều do người Sầm gia xem giúp.”

Tôi lấy ra la bàn, đang chuẩn bị xem sơn hướng thì Khúc Thiên đã giữ lấy tay của tôi, nói: “Không cần xem.”

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Tôi thấy thắc mắc, trong phong thủy khi xem nhà thì kiểu gì cũng cần phải đo sơn hướng.

Anh ấy nói nhỏ giải thích: “Nơi này thấp hơn mặt đất bên ngoài, tuy rằng chúng ta nhìn thì nó cũng chỉ là lầu một bình thường không có gì lạ cả, cũng chỉ xuống ba bậc thang thôi. Nhưng ở trong phong thủy, nơi này xem như là tầng hầm ngầm rồi. Tầng hầm ngầm thì mặc kệ sơn hướng như thế nào cũng đều là Ngũ hoàng nhị hắc. Mọi tầng hầm đều như nhau, đều chỉ có thể dùng làm nhà kho.”

Tôi gật gật đầu, nghe đã hiểu, nhưng bác trai chủ nhà nghe không hiểu. Di đã sớm chuẩn bị một bàn đồ ăn, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện.

Có lẽ bác trai dọn tới đây mới bắt đầu sinh bệnh cũng chính bởi vì tại tầng hầm ngầm này. Cả ngôi nhà đều thuộc cách cục Ngũ hoàng nhị hắc, người sẽ rất dễ sinh bệnh, thậm chí là bệnh nan y.

Bác trai nôn nóng, vội vàng rót rượu cho Khúc Thiên, bảo Khúc Thiên nghĩ biện pháp.

Khúc Thiên không uống rượu, nói: “Chuyển nhà đi. Tầng hầm ngầm mặc kệ làm cái gì cũng không đổi cách cục được. Hơn nữa bệnh này, cho dù là do phong thủy thì cũng phải tôn trọng khoa học. Bác trai, bác vẫn cần uống thuốc thật tốt, sống thật vui vẻ.”

Bác trai gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Con trai bác mua nhà cũng là muốn báo hiếu. Ài, tuy rằng căn hộ này không tốt nhưng chúng ta cũng không trách nó. Được rồi, mấy ngày nữa hai người già chúng ta sẽ thu dọn đồ đạc, trở về căn nhà cũ của chúng ta. Tuy rằng căn nhà cũ không tốt lắm, sơn tường đã sön

hết, sàn nhà cũng gồ ghề lồi lõm, nhưng chúng ta ở cũng đã quen. Cứ sống một cuộc sống bình dân, an hưởng tuổi già là được rồi.” Bác uống một ly rượu, cười hiền.

Tôi cũng mỉm cười, rót thêm rượu cho bác, nói: “Bác trai, bác thật thoải mái.”

“Vậy còn có thể thế nào? Kỳ thật người cũng già rồi, ở đâu quen thì ở. Con trai bác cứ một hai phải mua căn hộ này, chúng ta cũng sợ con không vui nên mới đến đây thôi. Chuyện này các cháu đừng nói ra ngoài. Hai chúng ta sẽ nói phải về nhà kia, bác sẽ nói muốn chết ở nhà cũ, được ở gần tổ tiên. Nếu nói thật, con trai bác sẽ rất day dứt.”

Là cha mẹ, lúc này vẫn còn nghĩ cho con, đây mới là tình thương của cha.

Từ nhà đó ra, trời đã chạng vạng, phía chân trời mây đỏ ửng, rất đẹp.

Vừa mới ăn no, chúng tôi cũng không vội để ăn bữa tối, cứ như vậy lái xe chậm chậm đi về phía nhà của chúng tôi.

Giờ tan tầm rất đông, dọc đường đi cứ đi rồi lại dừng, đèn đỏ tắc xe gì đó, ước chừng hơn bốn mươi phút, hai chúng ta ở trên xe nhưng không nói câu nào.

Tôi do dự một chút, phá vỡ sự im lặng trong xe: “Tổ Hàng, buổi tối hôm đó em đi tìm anh, gọi tên của anh nên bị Lương Dật nghe được. Xin lỗi, là em không cẩn thận.”

“Vậy vì sao em và Lương Dật lại ở bên nhau?” Câu này của anh ấy không giống như hỏi chuyện, mà như chỉ trích. Tôi đã nói xin lỗi, tôi cũng biết tôi mang phiền toái lớn tới cho anh ấy, nhưng dù vậy anh ấy cũng không cần phải chỉ trích tôi như vậy chứ. Mấy ngày nay anh ấy có hỏi thăm tôi không? Tôi cả đêm không về nhà, anh ấy chỉ gọi ba cuộc điện thoại, không nghe thì anh ấy cũng mặc kệ. Nếu buổi tối hôm đó tôi bị nhốt trong Mai nhĩ sát kia, điện thoại gọi không được thì sao? Anh ấy cũng sẽ mặc kệ sao? Chẳng lẽ anh ấy nói mấy câu thì sẽ chết à?

Tôi càng nghĩ càng tức giận, ngữ khí cũng kích động theo: “Anh cho em cơ hội để nói sao? Khi em bị Ngụy Hoa bắt, nhốt trong kho hàng, là Lương Dật đưa em ra ngoài! Khi em bị nhốt trong kho hàng kia thì anh đang làm cái gì? Anh đi tìm bà đồng để gặp Sầm Mai. Sầm Mai quan trọng như vậy sao? Không phải anh đã nói bọn anh chỉ lớn lên cùng nhau, bị người trong gia đình hứa hôn sao? Vậy sao anh lại phải nhất nhất đi tìm cô ấy? Anh còn muốn tìm cô ấy để nói lại tình xưa rồi kết hôn à? Vậy được! Chúng ta ly hôn. Em nhường cô ấy vị trí là vợ anh, đồ phải bị mang tiếng tiểu tam giống như em.”

“Em bị Ngụy Hoa nhốt trong kho hàng?” Khúc Thiên hỏi lại.

Tôi hung hăng tròn mắt, quát: “Sầm Tổ Hàng! Anh nói về vấn đề chính được không? Anh đi tìm Sầm Mai thì được, em bị Ngụy Hoa bắt thì không được à? Em bị nhốt một mình ở đó. Đó là một Mai nhĩ sát, còn có Ngũ hành trận, không thể liên lạc ra bên ngoài, có khi em chết ở đó tới giờ anh cũng không biết. Khi đó, anh lại hẹn hò với Sầm Mai!”

Hẹn hò, kỳ thật bọn họ cũng không phải hẹn hò, chỉ là quá tức giận nên tôi gào lên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

“Không...”

Anh ấy vừa định nói, tôi lại gào lên: “Không cái gì? Vậy vì sao anh một hai phải đi tìm Sầm Mai? Không phải Sầm Gia thôn đã chết mấy trăm người sao? Sao anh không đi tìm cha mẹ mình mà một hai phải tìm cô ấy? Còn không cho em biết! Hóa ra những lần anh không mở điện thoại lên đều là vội vàng đi tìm Sầm Mai.”

Tôi lấy cái túi đồ đeo trên cổ ra, trong đó là có lá bùa anh ấy cho tôi. Tôi quay sang anh ấy, nói: “Phản hồn! Phản hồn cái gì! Hồn của anh đều đặt lên người Sầm Mai rồi! Dừng xe!” Tôi đem cái túi đưa về hướng tay lái, nhìn nó từ từ rơi xuống dưới sàn, không thấy đầu nữa.

Lúc này đã không còn kẹt xe, anh ấy cũng chậm rãi dừng xe ở ven đường. Tôi thở phì phì xuống xe, nhìn cảnh sắc bên ngoài, tôi nghĩ tôi thật sự tức điên rồi mới không chú ý tới. Đây là công viên Giang Tân, chính là nơi lần đầu tiên tôi và Sầm Tổ Hàng hẹn hò. Lúc hoàng hôn, nơi này quả thật có rất nhiều người. Có người già thổi kèn ca hát, có những đôi tình nhân tản bộ, cũng có người xuống nước bơi lội.

Tôi đứng yên vài phút, Khúc Thiên cũng xuống xe, nói: “Tìm chỗ nào ngồi đi.”

Tôi vẫn còn tức giận, nói: “Hiện tại em không có tâm tình để hẹn hò.”

Nhưng Khúc Thiên vẫn kéo tôi vào sâu trong công viên Giang Tân.

“Anh buông tay!” Tôi giằng tay ra, nhưng anh ấy lại ôm ngang eo tôi, đưa tôi vào bên trong. Anh ấy dùng lực rất lớn, đưa tôi tới khỏi đá lần trước. Bên cạnh có một ông lão đang thu dọn cần câu, liếc mắt nhìn chúng tôi một cái, cười nói: “Mấy ông già câu cá chúng ta phải về thôi, để lại nơi này cho các bạn trẻ hẹn hò.”

Ông lão kia vui vẻ như vậy, nếu tôi vẫn còn hằm hằm thì thật không hiểu chuyện. Trong lòng vẫn còn tức giận nhưng tôi vẫn mỉm cười với ông lão một cái.

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Anh đi mua đồ ăn.”

Nói xong anh ấy liền đi, thật sự anh ấy coi đây là hẹn hò sao? Hẹn hò cái con em anh ấy, hiện tại tôi đầy bụng ảm ức, đầy bụng tức giận, tôi còn đã xin lỗi trước, anh ấy còn muốn thế nào? Cùng lắm thì ly hôn!

Nhưng đi đâu để ly hôn? Thần thổ địa không biết có làm chứng được không?

Mang theo đồ ăn quay lại không phải Khúc Thiên mà là Sầm Tổ Hàng.

Anh ấy cầm theo cũng không phải cô ca và snack như lần trước, mà là chân vịt nướng. Xem ra anh ấy đã dần dần hòa hợp với phong cách sống hiện đại. Tôi vẫn tức giận, nói móc một câu: “Năm ấy hẳn anh không có cái này để ăn nhí!”

Tôi cũng không khách khí mà ngồi trên đá, gặm chân vịt. Dù sao cũng phải chia tay, cũng không nên để bụng đói làm gì. Ăn nóng, có chút cay, anh ấy ngồi bên cạnh đưa tôi cốc trà lạnh. Trà lạnh thật sự có thể khiến người ta hạ hỏa, sau khi tôi gặm xong hai cái chân vịt, đầu đã không còn bốc khói, tâm tình cũng ổn định hơn một chút. “Nguy hoa nhốt em ở đâu?”

“Một cái kho hàng, kho hàng có tên Phi Dật Lương Du. Một tòa nhà hai tầng là Mai nhi sát, vây xung quanh là năm tòa cao ốc vừa vận tạo thành Ngũ hành trận. Em đã tìm hiểu, cửa hàng Phi Dật Lương Du kia là của mẹ Lương Dật. Năm tòa cao ốc xung quanh kia cũng bắt đầu được xây dựng đúng thời gian chị em Kim Tử bọn họ đem Ngụy Hoa nhốt ở Sầm Gia thôn. Không thể không liên quan tới Lương Canh.”

“Là Lương Dật tìm được em?”

“Phải, em có nghi ngờ hỏi thì cậu ta nói cậu ta cùng bạn bè chơi trò tìm quý. Tòa nhà kia thật sự có quý. Em đã cùng Đàm Thiên quay lại nhìn, ở tầng hầm có một tủ ốc, có hai lỗ thông gió, từ khe hở bọn em nhìn được có bảy đèn dầu trên sàn nhà, bên trên treo một đứa bé bị trói, trên người còn có bùa.”

“Sau đó Lương Dật có gì dị thường không?”

Tôi nhìn anh ấy một cái: “Có, không phải ngày hôm sau cậu ta tới trường học khiêu chiến với anh sao? Là cậu ta đưa em tới nhà bà đồng kia tìm anh. Khi đó em sốt ruột tìm không thấy nên gọi to tên của anh. Vì thế cậu ta mới nghe được.”

Sầm Tổ Hàng im lặng, tôi tiếp tục nói: “Em biết em không đủ cẩn thận, lúc ấy quả thật em không nghĩ được sâu. Nhưng mà, vì cái gì anh lại phải đi tìm Sầm Mai? Vì sao anh cũng không tin em? Hay là anh vọng trọng yêu đương không muốn cho em biết?”

- - -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71-2

Chỉ chừng mười phút sau tôi đã ra khỏi cửa. Chạy đến cổng của tiểu khu vừa lúc xe Khúc Thiên về tới. Vừa rồi anh ấy ở trong trường học, vừa lúc tiện quay về đón tôi.

Thấy tôi lên xe, liền nói: “Đàm Thiên hôm nay có tới trường. Ngày mai phải nộp tác phẩm tốt nghiệp rồi, nếu em bận thì đừng đi.”

“Được rồi, được rồi. Đi thôi. Đêm nay em sẽ làm xuyên đêm, dù sao sáng mai cũng sẽ xong. Buổi chấm điểm chính thức là một tuần nữa lận.”

Khúc Thiên thờ dãi bất đắc dĩ nhìn tôi, lái xe chạy về khu vực kia. Xe mới đi được mười phút thì tôi nhận được điện thoại của Đàm Thiên, cô ấy hỏi tôi đi đâu. Tôi chỉ nói có chuyện quan trọng, tối sẽ tới làm suốt đêm, còn hỏi cô ấy có ở lại cùng tôi không.

Tình bạn thân thiết kiểu bọn tôi hơn phân nửa sẽ giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cho nên cô ấy quyết định buổi tối ở lại cùng tôi, chỉ cần tôi bao cô ấy ăn khuya là được. Kỳ thật tôi đoán, thức xuyên đêm nay có lẽ cũng có rất nhiều người.

Xe đi tới con hẻm nhỏ kia rồi phải đi tìm vị để đỗ, bởi vì nơi đó không tiện để đỗ xe.

Xuống xe, đi thêm một đoạn liền thấy được năm tòa cao ốc đứng sừng sững. Nếu chỉ nhìn như vậy thì quả thật không thấy được điều gì, đến khi chúng tôi đi vào, bị năm tòa cao ốc vây quanh mới thấy được rõ ràng Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ.

Nhìn ngôi nhà hai tầng nhỏ kia, tôi tránh ở phía sau Khúc Thiên, chỉ vào lối xuống hầm bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Là ở chỗ kia.”

Hai lần trước tôi đều thấy chỗ này không có người, chúng tôi đi tới hẳn không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại có một chiếc xe tải lớn đang bốc dỡ hàng hóa, có vài công nhân đang bận rộn đi lại.

Trong đó có một người mặc đồ lao động cầm giấy bút, nhìn qua là biết người quản lý, thấy chúng tôi đi đến gần liền quát: “Ai đây? Đừng đi lung tung. Nơi này là kho hàng, mất đồ các người phải bồi thường đấy!”

Tôi thấy chúng tôi còn cách xe của bọn họ ít nhất phải mười mét. Cho dù đó là xe chở tiền thì cũng vẫn rất an toàn, huống chi chỉ là ngũ cốc và tinh dầu. (Lương du = ngũ cốc và tinh dầu)

Mặt Khúc Thiên sầm xuống, rõ ràng rất khó coi. Nhưng người này cũng có vẻ không dễ chọc, hơn nữa bọn họ còn có thêm vài công nhân. Tôi kéo anh ấy đi, Khúc Thiên cũng không phản đối, đi theo tôi ra khỏi Ngũ hành trận. Anh ấy nói: “Đi dạo phố đi, tới trưa chúng ta sẽ quay lại.”

Không phải vừa rồi anh ấy tức giận sao? Như thế nào lại nhanh chóng dịu lại như vậy? Tôi thắc mắc bèn hỏi: “Sao anh lại hết tức giận nhanh vậy?”

“Mấy người lái xe với bốc vác này, tới trưa nhất định đi nhậu nhẹt, phải vài giờ mới trở về. Cho nên khi đó chúng ta tới sẽ không ai biết.”

Nói là đi dạo phố, thực tế là hai người chúng tôi đều lo lắng tới tình hình bên kia, đâu có tâm trạng để đi dạo, chỉ đi lòng vòng quanh khu đó, cơ bản chỉ khiến chân mỏi mà thôi. Thật vất vả đi tới 12 giờ trưa, lúc này mới quay lại căn nhà nhỏ kia.

Vừa mới tới gần ngôi nhà, điện thoại của tôi vang lên. Nhìn số điện thoại, là ba tôi gọi tới, tôi vội vàng nghe máy: “A lô, ba, con đang có việc, lát nữa sẽ gọi lại cho ba.”

“A lô, Khả Nhân à! A lô, sao lại không nói gì cả? Chắc điện thoại bị chạm trong túi quần rồi.”

Bên kia ngắt cuộc gọi. Tôi cũng quên mất, ở trong Ngũ hành trận này tín hiệu điện thoại sẽ bị nhiễu. Tôi nhỏ giọng nói: “Chỗ này không gọi điện thoại được, nếu có chuyện gì thì chúng ta chỉ có thể trông cậy vào chính mình.”

Khúc Thiên duỗi tay cầm lấy tay tôi, nói: “Yên tâm, anh chắc chắn có thể bảo vệ được em.” Anh ấy dắt tôi đi xuống từng bậc cầu thang, nhưng bước chân lại dừng ở bậc thang cuối cùng. Tôi nghi hoặc theo ánh mắt của anh ấy mà nhìn xuống bên cạnh bậc thang, có một sợi dây đỏ được buộc dọc tới cầu thang.

--

Sant: Chúc các bạn cuối tuần vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

“Cái này... Lần trước bọn em tới không để ý.”

Khúc Thiên cau mày, hừ lạnh một cái, kéo tôi bước qua sợi dây thừng. Tôi không rõ dây thừng kia có ý nghĩa gì nhưng luôn cảm giác được sự nguy hiểm tồn tại.

Căn phòng kia vẫn như cũ, tôi chỉ cho Khúc Thiên. Khúc Thiên đi tới, sắc mặt hơi đổi, nói: “Luyện hóa tiểu quý. Xem ra tiểu quý này còn rất khó đối phó cho nên phải dùng thất tinh trận vây lại.”

Tôi nghi hoặc, sau khi anh ấy rời khỏi khe hở tôi cũng tiến tới nhìn xem. Tuy rằng trước kia đã từng xem một lần nhưng tôi vẫn rất sợ hãi. Nhưng dù sợ hãi tôi vẫn muốn nhìn, qua khe hở thấy được hình ảnh bên trong, vẫn giống như lần trước chúng tôi nhìn thấy.

Bây chén đèn dầu, bên trên có một đứa bé bị trói. Trên người đứa bé còn dán bùa rất quý dị khiến người ta tê dại. “Tóc tách...” một âm thanh rất rõ ràng vang lên trong đầu tôi. Âm thanh kia giống như có giọt nước rơi vào đầu tôi vậy.

Hình ảnh trong mắt được phóng đại, tôi thấy được giọt chất lỏng kia, không phải nước, mà là máu. Là máu nhỏ xuống từ trong mắt đứa bé. Thậm chí trên mặt đứa bé còn có hai dòng máu chảy xuống từ hai mắt.

Trong thoáng chốc tôi cảm giác được đứa bé kia có sinh mệnh, nó như đang nhìn tôi.

“Á!” Tôi kêu nhỏ một tiếng, lui về phía sau một bước, được Khúc Thiên ôm lấy. Anh ấy nói nhỏ vào tai tôi: “Đừng sợ, nó bị trời rồi, còn bị Thất tinh trận vây quanh nữa.”

“Nó... là quý?”

“Đang bị luyện hóa, không chắc chắn sẽ thành quý. Nơi này là Ngũ hoàng Nhị hắc, lại vào đúng vị trí Ngũ hoàng đại sát, chúng ta đi trước đã.”

“Cứ như vậy đi sao?”

“Không thì em định sẽ thế nào?” Anh ấy hỏi ngược lại.

Ngẫm lại, quả thật không nên có hành động gì tới đồ của Ngụy Hoa. Nếu hấn ta tức giận không chừng sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa.

Rời khỏi ngôi nhà kia, Khúc Thiên lần nữa xem xét Ngũ hành trận quanh khu này, sau đó mới đưa tôi rời đi.

Khi lên xe, tôi cũng mệt mỏi lắm rồi. Thật ra đi xem tiểu quý này không mệt, mà mệt là do từ sáng tới giờ chúng tôi đã đi bộ rất nhiều.

Khúc Thiên vừa khởi động xe vừa nói: “Ngụy Hoa đánh giá em sai rồi.”

“Sao?”

Anh ấy hơi mỉm cười, nói: “Vì cái gì mà hấn chỉ nhốt em lại mà không làm gì em cả, thậm chí hấn lúc ấy hoàn toàn có thể dùng em để uy hiếp anh. Nhưng hấn không làm như vậy, chỉ nhốt em ở đó rồi rời đi. Mà ở đó vốn dĩ là kho hàng, cho dù muốn nhốt thì cũng chỉ nhốt được mấy ngày. Cùng lắm tới hôm nay sẽ có người tới mở cửa chuyển hàng, như vậy thì nhốt mấy ngày cũng không để làm gì. Mục đích của hấn chính là cho em biết nơi này, để em phát hiện căn phòng luyện hóa tiểu quý kia. Đáng tiếc hấn đánh giá sai em, em không vào trong phòng đó. Em đưa anh tới đây, anh cũng không tiến vào phòng. Hiện tại hấn hấn đang rất tức giận.”

“Sao anh biết đó là cái bẫy?”

“Do sợi dây đỏ ở bậc thang kia. Sợi dây đó có hai tác dụng, một là không cho người bên ngoài đi vào. Nếu là loại này thì hấn hấn phải đem sợi dây đó đặt ở cửa. Một loại khác để thông báo cho người bày trận khi có người tiến vào kết giới.”

Tôi âm thầm thở ra một hơi, cũng may tôi nhất gan không đi vào.

Chúng tôi chậm rãi đi ra khỏi hẻm nhỏ kia, trong nháy mắt tôi phát hiện một chiếc xe đỗ ven đường. Biển số xe 777, đó là xe của Lương Dật. Tôi kêu lên: “Lương Dật! Xe của Lương Dật ở đây. Cậu ta đang ở gần đây!”

Khúc Thiên nói: “Em mới thấy à? Cả ngày cậu ta đều đi theo chúng ta. Hiện giờ có lẽ cậu ta đang đi xem căn phòng kia.”

Hóa ra anh ấy đã biết rồi. Tôi yên tâm một chút, Khúc Thiên biết Lương Dật theo dõi, như vậy hấn sẽ không có nguy hiểm. Nếu không Khúc Thiên cũng sẽ không mặc kệ cho Lương Dật đi theo như vậy.

“Vì sao Lương Dật lại theo dõi chúng ta?” Tôi hỏi.

“Không biết. Có điều anh cảm thấy cậu ta không phải là người của Ngụy Hoa. Ngụy Hoa sẽ không ngu ngốc đến mức sai bảo một người còn sống đi theo dõi anh. Như vậy sẽ rất dễ dàng bị phát hiện. Nếu cần thì hấn sẽ làm người giả đi theo dõi, nếu tăng tính ẩn nấp thì đi theo phải chừng nửa giờ anh mới phát hiện.”

Tôi cau mày lại, nếu Lương Dật không phải là người của Ngụy Hoa, như vậy thì vì cái gì mà cậu ta lại đi theo chúng tôi? Nếu cậu ta không phải là người của Ngụy Hoa, như vậy cậu ta tới căn phòng kia, nếu lỡ đi vào thì có bị nguy hiểm hay không?

Khi trong lòng tôi còn suy nghĩ vấn đề này, Khúc Thiên đuổi tay qua xoa xoa đầu tôi, nói: “Lo lắng cho Lương Dật?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72-2

Tôi quay đầu đi, liếc nhìn anh ấy một cái, gã quý này có phải biết đọc tâm thuật hay không? Có điều tôi cũng không yêu thế mà nói: “Anh ăn dấm của Lương Dật thì thật vớ vẩn. Hôm qua anh còn chưa nói cho em về Sầm Mai? Hai người có gặp nhau được không? Đã xong việc chưa?”

“Không được, đã nhờ được bà đồng tìm nhưng không tìm thấy cô ấy. Như vậy hấn cô ấy vẫn ở dương gian.” Sau khi nói xong, anh ấy nhẹ nhàng thở hắt

ra, cảm giác như rất thương tâm.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nói có chút tức giận: “Có lẽ đã đầu thai nên không tìm thấy. Hoặc có lẽ đã biến mất tìm không thấy. Anh cứ một hai phải tìm bằng được cô ấy vì cái gì? Nói trước, nếu cô ấy xuất hiện thì em lập tức ly hôn. Em không mặt dày tới mức bám lấy anh không bỏ.”

Khúc Thiên cười, vẫn nhìn về phía trước tập trung lái xe. Khi tôi cho rằng cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc thì anh ấy nhân lúc dừng đèn đỏ, nhỏ giọng nói: “Là anh mặt dày bám lấy em không bỏ.”

Tôi sững sốt một chút mới hiểu được ý tứ anh ấy. Trong lòng tôi xuất hiện một suy nghĩ, người này thật biết cách lấy lòng, sau đó chính là cảm thấy trái tim đầy âm áp. Ông lão Sầm Tô Hàng này đã sáu mươi tuổi, ở chung một thời gian như vậy, tôi xem như cũng hiểu anh ấy. Anh ấy là người không có khả năng sẽ nói ra những lời yêu thương âu yếm kiểu ‘anh yêu em’, câu ‘anh mặt dày bám lấy em không bỏ’ này có lẽ đã là trình độ tối cao của anh ấy.

Nghe tới một ông già nói ra lời như vậy quả thật rất khó, tôi liền lấy điện thoại ra ghi âm lại, nói: “Ngày X tháng X, Sầm Tô Hàng nói với Vương Khả Nhân, anh ấy mặt dày bám lấy tôi không bỏ. Lấy bản ghi âm này làm bằng chứng. Ký tên...”

Nói xong tôi đưa điện thoại tới trước mặt anh ấy, anh ấy nghi hoặc liếc mắt nhìn tôi một cái rồi chăm chú vào tình hình giao thông phía trước: “Làm gì?”

“Nói tên của anh, coi như ký tên.”

“Đừng nghịch, còn đang lái xe.”

“Nói tên thôi.”

“Đừng nghịch, phía trước có ngã 5 kia.”

...

Ngày đó tôi vẫn không có được câu ký tên.

--

Quay lại trường học, tôi đi thẳng tới phòng vẽ tranh. Đã qua tới buổi chiều, chỉ còn mười mấy giờ, tôi toàn tâm toàn trí tập trung vào tác phẩm.

Đàm Thiên cũng ở phòng vẽ giúp tôi, tác phẩm của cô ấy đã xong, đã nộp rồi. Cô ấy có thể giúp tôi chỉ là mua com rót nước gì đó, nhưng cô ấy vẫn rất vui lòng giúp đỡ tôi.

Thức xuyên đêm hôm đó không chỉ có một mình tôi, hầu hết các bạn trong lớp đều ở lại phòng vẽ.

Tôi nhỏ giọng nói chuyện với Đàm Thiên, kể sáng nay tôi cùng Khúc Thiên đi xem căn nhà kia, còn nói cũng may khi đó hai chúng tôi đều nhất gan, không tiến vào trong phòng, không thì đã xảy ra chuyện.

Đàm thiên nói: “Phòng như vậy ai dám đi vào chứ. Có lẽ dám đi vào cũng chỉ là lũ loi chơi cấp 3 còn chưa hiểu chuyện.”

Rất nhiều chuyện xảy ra đều là với học sinh cấp 3, ở tuổi đấy vẫn chỉ hiểu về chủ nghĩa duy vật, còn rất đơn thuần, chưa thực sự trải qua chuyện gì, lại còn có sự ương ngạnh của thiếu trẻ. Căn nhà này, chúng tôi nhìn thấy sợ, sẽ nghĩ tới một phương diện khác, có lẽ với bọn trẻ đó thì lại chỉ là một trò chơi, trò đùa dai.

Khi Đàm Thiên nói những chuyện này, tôi nghĩ tới Lương Dật. Liệu cậu ta có đi vào hay không? Nếu thật sự như Tô Hàng nói, Lương Dật không phải là người của Ngụy Hoa thì cậu ta có thể đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi do dự một chút, vẫn nhân lúc đi toilet rồi gọi điện thoại cho Lương Dật. Buổi tối hôm đó chúng tôi có trao đổi số điện thoại, chỉ là trước đó chưa từng gọi.

Khi bấm nút gọi đi, trong lòng tôi chỉ thầm cầu một điều duy nhất: Nghe điện đi, nghe điện đi, nhất định phải nghe điện thoại. Chỉ cần cậu còn khỏe mạnh là được, mặc kệ Lương Dật cậu là người tốt hay xấu, ít nhất là còn sống.

Điện thoại bên kia một hồi lâu cũng có người nghe. Giọng có chút thờ dốt, quả thật là tiếng của Lương Dật: “A lô, ai thế?”

“Lương Dật à?” Tôi nói rất nhỏ. Đêm nay người ở lại rất nhiều, không chừng cũng có người đi toilet. Phòng vệ sinh nữ không chỉ có chức năng cho việc kia, mà còn rất nhiều tin tức được truyền đi đều bắt đầu từ nơi này.

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73

“Chị là... Vương Khả Nhân?”

“Phải, cậu... tốt chứ?”

“Tốt, muốn hẹn hò à? Tôi nay em không rảnh, phải ôn thi. Chủ nhật tuần này 11 giờ em gặp chị, ra ngoài ăn cơm trưa, sau đó đi đâu tùy chị quyết định. Vậy nhé, chào chị, em đi học đây.”

Điện thoại ngắt! Cậu ta cứ như vậy mà ngắt! Cậu ta... có ý tứ gì? Tôi dựa vách ngăn toilet, nhìn vào điện thoại, bức bối đến mức phì cười. Tôi mất công lo lắng cậu ta sống hay chết, vậy mà cậu ta như vậy là ý tứ gì?

Chuyện này tôi không dám nói với Sầm Tô Hàng. Lần trước anh ấy đã hiểu lầm tôi cùng Lương Dật, nếu tôi còn nói với anh ấy là tôi chủ động gọi điện cho Lương Dật thì tôi thành người nào. Dứt khoát không nên nói. Chỉ hy vọng cậu ta chỉ đùa một chút.

Sau một đêm nỗ lực, tác phẩm cũng hoàn thành. Mặc dù vậy, khi giáo viên đến vẫn theo thường lệ chê bai một hồi, sau đó ném cho một câu lập tức sửa lại, muộn nhất là ngày mai phải nộp.

Ngủ một ngày, người thức xuyên đêm vẫn nhiều như cũ. Sau khi nộp tác phẩm, chúng tôi phải bố trí khu triển lãm. Đó là công việc cho cả lớp. Chúng tôi được phân cho một phòng triển lãm nhỏ. Một phòng triển lãm nhỏ là có tám hoặc chín người, phòng triển lãm lớn là năm mươi người hoặc hơn. Hơn năm mươi người chuẩn bị cho một khu triển lãm lớn cũng không phải là quá khó khăn, chỉ là có rất nhiều người lười biếng.

Hoàng Y Y không biết có chuyện gì, mấy ngày hôm nay lại luôn đối với tôi khá tốt. Khi ở khu triển lãm lớn, cô ấy còn che giấu giúp tôi để tôi có thể về nghỉ ngơi. Cô ấy nói biết tôi đã thức liên tục hai đêm.

Tôi thật sự mệt, cũng không từ chối mà rời khỏi khu triển lãm. Khu triển lãm là ở bảo tàng thành phố, sau khi ra khỏi đó mặt trời đã lên cao, vừa định về nhà ngủ một chút thì có một chiếc xe dừng lại bên cạnh tôi. Cửa xe hạ xuống, Lương Dật đầu tóc vuốt gọn đi ra, nói: “11 giờ, chị rất đúng giờ. Lên xe đi.”

Tôi kinh sợ. Sao cậu ta biết tôi ở chỗ này? Hơn nữa sao cậu ta lại biết tôi sẽ ra? Tôi còn quên mất hôm nay có hẹn với cậu ta. Hoặc có thể nói, tôi không coi lời hẹn ngày đó là thật.

“Lên xe đi! Nơi này không cho dừng xe, chị muốn em bị phạt tiền à?”

Tôi do dự một chút, vẫn lên xe, sau đó nói: “Chị không hẹn hò với em, chỉ vì không muốn em bị phạt.”

“Đi đâu ăn cơm? Xem ra hỏi chị thì chị cũng nói tùy.”

11 giờ quả thật cũng là tới giờ cơm. Hơn nữa tôi vốn tính ăn ở ngoài rồi về ngủ. Tôi mở miệng, thật sự là tôi định nói tùy, vậy mà cậu ta đã nói ra rồi. Cậu ta đi guốc trong bụng tôi sao?

Xe dừng ở một nhà hàng rất gần quảng trường. Nhà hàng kia không lớn, bảng hiệu là tiệm ăn tại gia. Những tiệm ăn tại gia đều tương đối đắt, nhưng cũng tương đối ngon. Tiệm ăn này ở thành phố rất nổi danh, có điều tôi chưa tới ăn lần nào.

Xuống xe, tôi nói ngay: “Lương Dật, nói trước, ăn xong hãy lái xe đưa tôi về nhà.”

“Ăn xong rồi nói. Chị không đói à? Em còn chưa ăn sáng.” Cậu ta nói xong rồi đi vào bên trong.

Khi tôi đi vào tiệm ăn, thấy được bọn họ đặt mấy bể cá lớn ở trước cửa. Ban đầu tôi còn tưởng đó là để cho thực khách thấy cá còn tươi ngon. Đi vào xem, là cá phong thủy. Cá vàng đỏ? Cá vàng đỏ nói chung là cá cảnh, không phải cá phong thủy. Ở khía cạnh phong thủy nó chỉ giúp tăng ham muốn tình dục khi đặt trong nhà. Ở cửa hàng dùng cá phong thủy thường là cá đen hoặc cá Koi. Hơn nữa cá phong thủy sao có thể nuôi trong bể kín được, sẽ thiếu ô xi. Bể cá này đều có nắp, hơi nước không ra được.

Tôi còn đang nhìn bể cá kia nghiên cứu thì Lương Dật gọi: “Này, chưa thấy cá vàng bao giờ à?”

Tôi lẩm bẩm trong miệng: “Đã từng thấy rồi, nhưng chưa từng thấy ai dùng để làm cá phong thủy cả.” Tôi vừa nói vừa đi vào bên trong. Bà chủ quán đứng gần đấy nghe được, cười với tôi nói: “Tiểu thư còn am hiểu chuyện này à?”

Bước chân tôi cứng lại, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào mới tốt. Lương Dật tiến đến kéo tôi vào bên trong, nói: “Chị không thấy đói à?”

Cậu ta như vậy vừa lúc hóa giải bối rối cho tôi. Tôi đi nhanh theo cậu ta vào. Hẳn cậu ta là khách quen, ngồi trong góc bếp cạnh cửa sổ và gọi món.

Cũng không hỏi tôi thích ăn gì, như vậy rất rõ ràng không giống như là hẹn hò.

Dù sao cũng không phải hẹn hò, kiểu học sinh cấp ba này sẽ không để ý tới con gái.

Đồ ăn là do bà chủ quán tự mình làm, bê đến cũng là bà chủ. Bà chủ bê đồ ăn đến, đặt cẩn thận xuống bàn, sau đó cầm ghế dựa ngồi cạnh bàn chúng tôi, hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi cô nói chưa từng thấy cá phong thủy như vậy, vậy cô nói xem cần phải đặt như nào?”

Lương Dật quay sang tôi cười nói: “Nghe ba em nói, chị là con cháu Sầm gia. Loại chuyện này hẳn có hiểu biết.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73-2

Tôi hiểu rồi, hôm nay không phải là hẹn hò, đây là cậu ta muốn điều tra tôi. Cậu ta có thể nói ra tôi là người Sầm gia chứng tỏ cậu ta có tham gia vào những việc này.

Tôi không phải là một con búp bê để mặc người ta tính toán, tôi kéo ghế đứng lên, cùng lắm thì bữa cơm này tôi không ăn, về nhà tự làm mì gói ăn. Nhưng khi đứng lên tôi lại nghĩ tới Sầm Tô Hàng. Kế hoạch của anh ấy chính là dùng tôi dưới danh nghĩa Sầm gia. Nếu Ngụy Hoa không biết rõ ràng, như vậy thì màn chuẩn bị phía sau cần có con cháu Sầm gia thúc đẩy kia sẽ không được hoàn thành.

Hiện tại là thời điểm kiểm tra hậu nhân Sầm gia sao? Hơn nữa cá phong thủy này không cần phải Tô Hàng dạy tôi, lúc trước trong cửa hàng của ba tôi có không ít cá phong thủy nên đã mời thầy về giảng giải, những tri thức đó tôi đều nhớ kỹ. Chẳng qua ba tôi mệnh hỏa quá vượng, đặt cá phong thủy không mấy ngày đều chết sạch.

Tôi thở dài một hơi, chậm rãi ngồi xuống, nói: “Đúng vậy, tôi biết. Có điều sao cậu lại biết tôi là hậu nhân Sầm gia?”

“Mẹ em họ Sầm, a, chị họ, chị không dạy em mấy chiêu được sao?”

Chị họ? Nghe cậu ta gọi mới ngọt làm sao. Có điều hiện tại Lương Dật rốt cuộc là như thế nào tôi còn chưa rõ, cho nên tôi cũng không vội nhận định thân phận của cậu ta.

Tôi quay sang bà chủ quán, nói: “Có thể thấy được đặt cá phong thủy ở cửa là để ngăn Thương sát bên kia. Sát khí đi qua nước sẽ thành hơi nước vào quán. Thủy chủ tài, sẽ giúp tài vận vào quán. Cái này có rất nhiều khách sạn lớn sử dụng, là làm suối phun nước ở trước cửa chính như thành một bức tường.”

“Nhưng ở đây là hẻm nhỏ, làm suối phun không thích hợp cho nên sử dụng bể cá cũng được. Nhưng bể cá này hoàn toàn bị bịt kín, như vậy hơi nước không ra được, tức là không có tài vận vào quán. Cái này đặt ở đó cùng lắm chỉ chặn được sát khí mà thôi. Hơn nữa cá cũng không đứng. Buôn bán muốn Vượng Tài thì phải thả tám con cá, đây bà thả hơn mười con, lại còn đều là cá vàng đỏ. Cá vàng đỏ có màu sắc thuộc hỏa, thật sự muốn nuôi cá vàng đỏ là phải có thác nước, có núi đá giả để cùng nhau trung hòa hỏa. Bể cá của bà cái gì cũng không có. Tốt nhất nuôi cá màu đen, thuộc tính màu đen vốn chính là thủy. Rất nhiều người thả bể cá nhưng tài vận không vào chính là bởi vì bể cá phong bế, không có tác dụng về phong thủy. Loại chuyện này cũng không nên trách thầy phong thủy chưa đủ bản lĩnh.”

Câu nói phía sau kia là thầy phong thủy ba tôi mời về đặt bể cá đã nói với ba tôi. Có lẽ thầy phong thủy đó đã từng chịu sự trách móc trong chuyện này.

“Ra là vậy. Lúc trước thầy phong thủy kia bảo tôi làm mấy cái suối nhỏ, tôi sợ nơi này mỗi ngày phút nước khiến cửa hàng ướt, lỡ như có khách nào bị trượt chân thì phải làm sao bây giờ? Lúc đó mới nghĩ là đặt bể cá. Đây không phải vì muốn ánh đèn đẹp hơn để tô điểm cho bể cá mới làm thêm cái nắp sao!”

“Tôi nói vậy, muốn sửa hay không tùy ý bà chủ.” Nói xong, rốt cuộc có thể ăn cơm rồi. Tôi nghĩ ăn xong sẽ lập tức đi ngay, đã không thể làm chính mình trở nên đáng sợ trong mắt Lương Dật cậu ta thì cũng không để mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Lương Dật vừa ăn vừa nói: “Hồ nước nhà em cũng là được một thầy phong thủy già làm cho. Ài, Vương Khả Nhân, không, Sầm Khả Nhân, chị họ, chị nói xem nếu trong nhà em cũng có một bể cá như vậy thì cũng sẽ tiến tài?”

Tôi nhìn mái tóc hỗn độn của cậu ấy, nói: “Có lẽ nuôi sẽ chết. Với mỗi căn nhà phải xem ngũ hành, thiếu thì tìm cung vị để đặt bể cá, nhưng hỏa quá vượng thì sẽ bị chết. Có thể để đồ kim loại, kim sinh thủy.”

“Ha ha, em nghe không hiểu. Chị họ, em cũng coi như là người của Sầm gia đi, em có thể mang họ Sầm giống mẹ. Chị xem có phải là nên dạy em mấy chiêu không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 74

“Sao cậu lại muốn học cái này?”

Cậu ta chỉ cười, không nói lời nào. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cũng không tiếp tục truy hỏi, vội vàng ăn xong rồi đi về trước. Lương Dật cũng không yêu cầu tôi gì, chỉ cười nói hẹn gặp lại.

Loại lập trường không rõ, mục đích không rõ mới là khó thu phục nhất.

Buổi tối, sau giấc ngủ trưa dài tinh thần tôi rất tốt. Sau khi Khúc Thiên tắm xong, Sầm Tổ Hàng mặc áo ngủ vào phòng, mở cuốn gia phả ra tiếp tục nghiên cứu.

Tôi dùng máy tính của Khúc Thiên, tâm tư lại đặt trên người Sầm Tổ Hàng. Trước kia mỗi tối anh ấy đều sẽ cùng tôi thân mật một chút. Cho dù không thân mật, chờ đến khi tôi mơ hồ ngủ cũng sẽ làm những hành động khiến người khác đỏ mặt. Nhưng trong khoảng thời gian này anh ấy lại không thân mật như vậy nữa.

Hiện tại anh ấy ngồi dựa vào đầu giường, chân thon dài đang vắt chéo, mắt vẫn chăm chú vào cuốn gia phả cổ xưa.

“Này, Tổ Hàng. Cuốn gia phả này anh đã nghiên cứu được một thời gian rồi, đều đã thuộc lòng rồi đi. Sao vẫn còn xem nữa? Có thể nhìn ra được gì nữa?”

Anh ấy không ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt vẫn như cũ dính vào cuốn gia phả, nói: “Quả thật có điểm đáng ngờ. Xem ở đây so với xem trong trí nhớ không giống nhau.”

“Em... hôm nay em với Lương Dật ra ngoài ăn cơm.” Tôi do dự một chút, vẫn nói ra. “Cậu ta gọi em là chị họ, nói muốn học phong thủy với em. Cậu ta nói cậu ta biết em họ Sầm.”

Lúc này Sầm Tổ Hàng mới nhìn về phía tôi, im lặng một chút rồi nói: “Sau này đừng tiếp cận cậu ta. Cậu ta biết ít biết nhiều gì chúng ta cũng chưa rõ ràng.”

“Dạ.”

Sau đó anh ấy lại tiếp tục xem gia phả, tôi quay lại màn hình máy tính, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy khó chịu. Biết tôi cùng Lương Dật ra ngoài ăn cơm, anh ấy vẫn bình tĩnh như vậy sao? Tôi thở mạnh một cái, đóng máy tính, lên giường đắp chăn rồi nhắm hai mắt lại. Không ngủ được, chỉ nhắm mắt lại như vậy thôi.

Chỉ chốc lát sau chăn bị kéo ra, có tiếng của Sầm Tổ Hàng nói: “Em không nóng à?”

Tháng năm, đã vào hè, buổi tối sẽ hơi nóng, nhưng trong lòng khó chịu khiến tôi không để ý, mồ hôi đã chảy ra nhưng vẫn đắp chăn như vậy.

Khi thân thể mát lạnh của anh ấy dựa lại gần, tôi theo bản năng ôm lấy anh ấy. Động tác rất tự nhiên lại khiến thân thể anh ấy cứng đờ một chút.

Anh ấy kéo tay tôi đưa lên miệng ngửi ngửi. Khi bờ môi mát lạnh chạm vào ngón tay tôi, tim tôi đập thình thịch.

Anh ấy nói nhỏ: “Có mùi của Lương Dật, cậu ta nắm tay em?”

“À, do em không đi nên cậu ta kéo tay một chút. Em đã rửa tay rồi, vừa rồi cũng tắm rồi.”

“Vẫn còn mùi.” Dứt lời, lưỡi anh ấy vờn tới, ẩm ướt lành lạnh liếm lấy ngón trỏ của tôi.

“Ừ...” Tôi nhẹ nhàng kêu lên, muốn rút tay về nhưng anh ấy lại càng nắm chặt hơn, lại liếm liếm ngón giữa của tôi. “Đừng như vậy...”

Tôi nói còn chưa xong anh ấy đã xoay người đè tôi xuống dưới. Đêm nay... xem ra... Tôi có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Không phải một lần hai lần, tôi cũng không làm ra vẻ, chỉ nói: “Không cần phải chờ em ngủ...”

Anh ấy hơi mỉm cười, sau đó nói nhỏ: “Làm hết luôn? Sau đó mai em bị sốt, ba em lại mắng anh một trận?”

Tôi có thể cảm nhận được toàn thân tôi bắt đầu nóng lên, mặt hơi đỏ: “Nhiều lần như vậy rồi, có lẽ làm hết em cũng không bị sốt đâu.”

Anh ấy cười lớn hơn nữa, cắn nhẹ vào vành tai tôi: “Muốn làm?”

Có đàn ông như vậy sao? Không, có quý hời như vậy sao? Hơn nữa anh ấy cười cái gì? Anh ấy đang đùa giỡn tôi sao? Là tôi đùa giỡn anh ấy mới đúng. Phía dưới của anh ấy có biến hóa, tôi có thể cảm giác được rõ ràng. Anh ấy không biết xấu hổ mà còn cười.

Buổi tối đó, chúng tôi làm, làm không hết, vào lúc tôi vẫn còn tỉnh táo, tôi vẫn còn minh mẫn cảm giác được anh ấy là quý. Nhưng tôi không hề sợ hãi, bởi vì đó là Sầm Tô Hàng.

Ngày hôm sau, tôi phát sốt. Dù sao tác phẩm đã nộp, công việc chuẩn bị phòng triển lãm cũng không phải mình tôi làm, tôi gọi cho giáo viên xin nghỉ, cũng không có ai trách móc gì.

Lần này bị sốt không nghiêm trọng như lần trước, tôi vẫn có thể tự mình tới bệnh viện để truyền nước. Khúc Thiên bị giảng viên gọi tới trường, dù sao anh ấy cũng sắp tốt nghiệp. Sầm Tô Hàng rốt cuộc cũng không thể không nhập vào thân thể Khúc Thiên, không thể không để ý tới cuộc sống của Khúc Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-2

Khi Sầm Tô Hàng rời đi, bảo tôi gọi điện thoại cho Đàm Thiên, nhờ cô ấy đến đây trông nom mới an tâm rời đi. Đàm Thiên còn chưa tới, tôi lấy điện thoại mở Weibo xem. Tin địa phương có một tin rất hot, nội dung chính là ở một tòa nhà cũ trong một con phố cũ, đêm qua có người nhìn thấy một nữ sinh trẻ tuổi mặc quần áo quân đội màu vàng xanh, trên người có máu chảy xuống. Có một bác gái tưởng gặp phải người xấu, bảo cô gái hãy báo cho cảnh sát. Cô gái không để ý tới ai cả, bác gái đành gọi điện báo cảnh sát. Khi cảnh sát tới, tìm cả tòa nhà đều không thấy nữ sinh kia đâu, vốn tưởng bác gái báo tin giả nhưng vết máu trên đường vẫn còn đó.

Trong lòng tôi xuất hiện một suy nghĩ, bác gái kia gặp quý. Có nữ sinh nào sẽ mặc đồ quân đội chứ? Có mặc cũng là mặc áo ngực trắng. Nhưng vào thời tiết này, buổi tối cũng rất nóng, ai lại mặc bộ đồ đó. Chỉ có thể là gặp quý. Mà trên người có máu gì gì đó, có lẽ khi cô gái chết là bị người khác chém khiến toàn thân bị thương.

Khi đang mải suy nghĩ thì Đàm Thiên đến, trong tay cô ấy còn mang một ít trái cây, thấy tôi liền nói: “Khả Nhân! Gần đây hình như cậu hay bị sốt. Lần trước còn sốt tới ngất xỉu phải nằm viện.”

“Đâu có, đó là chuyện từ rất lâu rồi.” Tôi cũng không khách khí, lấy trái cây cô ấy mang tới ra ăn.

Trong túi trái cây có sách tuyên truyền của bệnh viện, nhàm chán liền cầm lên xem. Trang đầu tiên là toàn cảnh bệnh viện, rất đẹp. Trang cuối cùng quảng cáo cho một phòng khám tâm lý, bác sĩ tâm lý có hai người, một người là... Ngụy Hoa! Tôi giật mình nhìn xuống dòng giới thiệu. Ngụy Hoa, một tiến sĩ tâm lý học về nước, thầy thối miên, tham gia học những gì, tham gia hội nghị gì, viết luận văn về vấn đề gì...

Trên đó còn có một tấm ảnh.

Đây là... Sầm Quốc Hưng sao? Sầm Quốc Hưng khi còn trẻ? Trước kia đã từng nghe Kim Từ bọn họ nói, hẳn dựa vào thân thể Sầm Quốc Hưng, dựa vào Điều long đại lương để lột xác, bảo trì bề ngoài hai mươi mấy ba mươi tuổi. Mà hiện tại Ngụy Hoa đã trở về trong chính thân thể của hắn, chỉ có bộ dáng của đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi. Cái này... Tôi đột nhiên cảm thấy Ngụy Hoa đáng sợ, chúng tôi không có cách nào đi theo để đấu với hắn. Hắn có thể làm như vậy dường như là sẽ trường sinh vĩnh cửu.

Vừa đúng lúc có y tá tới thay dịch truyền cho tôi, thấy tôi tỏ vẻ kinh ngạc khi nhìn ảnh Ngụy Hoa, cô y tá nói: “Bác sĩ Ngụy này đã mất tích. Có lẽ người ta chán ghét xã hội trong nước nên ra nước ngoài. Sách này là sách tuyên truyền từ nhiều năm trước rồi.”

Tôi cười ha ha, Đàm Thiên cũng nhìn vào ảnh, nói: “Bác sĩ này rất đẹp trai.” Tôi rất muốn nói cho cô ấy, đây vốn không phải là người.

Thấy tôi ngồi ở trên giường đang chậm rãi ăn cháo, Sầm Tô Hàng dựa vào khung cửa, nói: “Xem đi, còn muốn làm hết. Thật sự làm hết có thể khiến em mất mạng.”

“Anh không cảm thấy mình nên xin lỗi sao?”

“Chuyện này... cần xin lỗi sao?”

“Ách...” Hình như không cần. Đều là người trưởng thành rồi, tôi sẽ không ngốc đem chuyện này đều quy kết hết trách nhiệm lên đàn ông. “A, đúng rồi, hôm nay em đọc được tin này.”

Tôi lấy điện thoại mở tin ra đưa cho anh ấy. Anh ấy đọc, mắt hơi nhú lại, sau đó nói: “Đêm nay em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi xem sao. Vừa lúc, bây giờ em vẫn bị sốt, không nên ở anh gần như vậy.”

Nói xong anh ấy xoay người rời đi, dùng thân phận Sầm Tô Hàng rời đi, để lại tôi cùng Khúc Thiên ở trên ghế sofa. “Này!” Tôi ở trong phòng kêu lên, có điều anh ấy đã nhảy qua cửa sổ đi xuống. Gọi cũng vô dụng.

Trong lòng tôi có chút khó chịu, anh ấy không thể nói rõ ràng xong hãy đi sao? Anh ấy không thể đành hoàng đi từ cửa sao? Anh ấy vội vàng cái gì? Không đúng! Nữ quý này có gì đó khác lạ! Áo bộ đội màu vàng xanh sẽ không có nữ sinh nào mặc. Nhưng ở vài chục năm trước, quân trang như vậy có rất nhiều nữ sinh sẽ mặc. Hơn nữa trên người có máu cũng không nhất định là bị thương, cũng có khả năng là luyện hóa tiểu quý. Giống như Sầm Tô Hàng vậy, trên người anh ấy cũng có máu.

Thời gian, giới tính, thân phận đặc biệt, biểu hiện của Sầm Tô Hàng... nữ quý kia có khả năng là Sầm Mai!

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Nghĩ tới điều này, tôi không còn rảnh để lo con sốt nhẹ 38 độ, cũng không rảnh lo mình mới ăn một chút cháo, buông bát cầm lấy ví tiền chìa khóa rồi lao ra khỏi cửa.

Địa điểm kia trên Weibo viết rất rõ, là khu phố cũng rất nổi danh ở thành phố chúng tôi. Bởi vì đó là một khu phố cổ, những tòa nhà ở đó đều được xây bằng gạch xanh có kiến trúc từ hơn bốn mươi năm trước. Taxi dừng lại ở đầu con phố. Tài xế nhìn ánh đèn đường nhàn nhạt, nói: “Cô gái, nhà cô ở đây à? Giờ này rất vắng, cô đi vào cẩn thận hết sức cẩn thận.”

Tôi gật gù đầu, bởi vì vẫn còn sốt nên hô hấp hơi nặng nề. Thật khó mà gặp được người tốt như vậy.

Vừa xuống xe đã bị một trận gió lạnh thổi tới khiến tôi rùng mình. Con gió lạnh kia chính từ từ con phố kia thổi tới, âm trầm mát lạnh, cảm giác giống như những viên gạch xanh kia vậy.

Nhìn con phố với ánh đèn mờ nhạt, tôi lấy hết can đảm đi tới. Đường phố rất nhỏ, cũng chỉ chừng hai ba mét, xe con đi vào rất khó khăn, khi đông đúc sẽ không đi được.

Hai bên đường đều có mái hiên khiến ánh sáng nơi này càng thêm mờ nhạt. Thời gian này cũng không phải quá muộn, trên đường phố vẫn còn có người, vài đứa trẻ con đang nô đùa. Dựa theo số nhà, tôi tìm được ngôi nhà đã xảy ra chuyện kia.

Tôi không biết tôi phỏng đoán có đúng hay không, nhưng có chút hy vọng đó là Sầm Mai, lại không hy vọng Sầm Mai xuất hiện.

Khi tôi còn do dự, cửa tòa nhà đó mở ra. Đó là một tòa nhà ba tầng được cho thuê trọ. Ở chỗ này mỗi phòng nhỏ chừng mười mét vuông, có một chiếc giường cùng một cái bàn. Mỗi tháng chỉ mất 150 tệ. Tôi đi vào cửa, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống mặt đất, có thể thấy được vết máu loang lổ trên bậc cầu thang. Một bác gác đang cầm cây lau nhà lau trên mặt đất, lầm bầm chửi rủa: “Đứa nào mà lại làm thế này? Nếu ta nhìn thấy ta sẽ hất cho chậu nước vào người.”

Tôi hỏi: “Bác gái, bác có thấy một cậu thanh niên tới đây không?”

Bác gái kia ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, nói vẫn còn tức giận: “Nơi này chỉ cho nữ thuê, lấy đâu ra đàn ông? Đàn ông mà tới đây ta sẽ lấy cây lau nhà đánh đuổi ra ngoài.”

Tôi sửng sốt một chút, mới nhớ tới, khi Tô Hàng ra cửa là dùng thân phận của Tô Hàng, đó là thân phận quý.

Tôi với anh ấy có Minh hôn cho nên tôi vẫn luôn có thể nhìn thấy anh ấy, còn người khác không chắc có thể thấy được anh ấy. Đặc biệt khi anh ấy cố ý muốn che dấu mình, người không có Âm Dương Nhân thì sẽ không thấy được.

Hơn nữa bác gái này nói ở trong này đều là nữ, điều này thật kỳ quái.

Bác gái kia đã nói như vậy, tôi đi lên lầu cũng không tiện, mà không đi lên lầu lại không được. Cây lau nhà của bác gái đã di chuyển tới trước mặt tôi: “Tránh ra! Không thấy ta đang bận sao?”

“Bác gái, nơi này thật sự không có đàn ông ở sao? Chỗ này trông có vẻ có rất nhiều phòng.”

Tôi đứng ở lầu một, thấy một dãy bốn phòng. Trong đó có một phòng mở cửa, có thể thấy được bên trong còn dùng tấm ngăn tách ra làm hai phòng. Như vậy một tầng là tám phòng, ba tầng là hai mươi bốn phòng. Không phải tất cả người ở đây là phụ nữ chứ?

Bác gái dừng tay, dầm eo, nói: “Không có đàn ông. Nhà này vốn không có đàn ông ở. Thực ra từng có vài người đàn ông ở, đều gặp chuyện không may mà chết. Nếu cô không muốn người đàn ông của cô bị chết thì tránh ở chỗ này.”

Tôi hơi kinh ngạc, hóa ra có chuyện như vậy. Có điều người đàn ông của tôi vốn dĩ đã chết, cảnh báo này với tôi không có tác dụng.

Tôi còn muốn hỏi vài vấn đề thì thấy được Sầm Tô Hàng đang từ trên lầu đi xuống. Thật sự chính là Sầm Tô Hàng. Anh ấy cứ như vậy chậm rãi đi xuống, khi thấy tôi ánh mắt hơi ngạc nhiên, rồi vẫn đi về phía tôi.

Bác gái vẫn còn tức giận: “Cô tới đây làm gì? Cô có phải là người đánh nữ quý hôm qua không? Máu lợn rơi đầy sàn nhà còn chưa đủ ghê tởm à? Để ta gặp lại ta sẽ hất nước tiểu, phòng ta có cả thùng nước tiểu.”

Bác gái hoàn toàn không thấy Sầm Tô Hàng, vẫn tự nói một mình như cũ. Sầm Tô Hàng đi đến bên cạnh tôi, đẩy đẩy tôi, đưa tôi đi ra ngoài.

Ra khỏi căn nhà kia, tôi vội vã hỏi: “Bà ấy không nhìn thấy anh à?”

“Ừ. Em còn đang bị sốt, em tới đây làm gì?” Anh ấy nói, đồng thời đưa tay sờ lên trán tôi.

Tôi mím môi, nghĩ lại nguyên nhân tôi chạy tới nơi này.

Kỳ thật ngắn gọn mà nói, chính là tôi bắt gian. Nếu trước kia chúng tôi ở trên giường có thể nói là làm chuyện mờ ám thì tới qua khi hoàn toàn tỉnh táo, cái cảm giác đó... ách... dù sao cũng không giống trước kia.

Tôi không nói gì, sau khi im lặng một lúc anh ấy cũng không tiếp tục hỏi, chỉ nói: “Đi thôi, về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75-2

Đi trên con phố cũ, tôi nhỏ giọng hỏi: “Trong tòa nhà đó tất cả đều là phụ nữ à?”

“Ừ, âm khí rất nặng, có 21 phụ nữ ở đó. Có tiểu quý luyện ở đó. Tôi hôm qua trong nhà đó xuất hiện một người đàn ông, hẳn bị ăn hồn rồi. Hiện tại người đàn ông kia chết ở nơi nào còn chưa biết.”

“Sao tất cả lại đều là phụ nữ ở? Bác gái kia nói trong nhà đó từng có đàn ông ở, đều đã chết. Sẽ không phải tất cả đều bị tiểu quý ăn chứ?”

“Không phải. Những phòng ở đó em chưa vào xem cho nên không biết. Trong phòng đó dùng tấm ngăn cách. Loại nhà cũ này cửa sổ vốn rất nhỏ, ngăn cách như vậy sẽ không còn cửa sổ, chỉ là một cái khe hở. Khi mở cửa sổ ra cũng chỉ có một diện tích rất nhỏ để thông gió. Phòng có tấm ngăn như vậy gọi là phòng bà cô, rất hay xuất hiện ở những nhà góa phụ. Loại phòng đó nếu đàn ông ở đều sẽ xảy ra chuyện.”

Tôi thầm nôn ọe trong lòng, phòng như vậy phong thủy thật quá kém. Chủ nhà cho thuê kia vì muốn giảm tiền phòng mà đem ngăn phòng ra cho thuê, không biết mình đã hại chết bao nhiêu đàn ông. Lại không phải ai cũng hiểu phong thủy, những người phụ nữ ở trong đó bọn họ cũng không ngờ được, hại chết chồng hoặc cha của họ lại là do phòng bà cô như vậy.

Ở ven đường, một ông già cầm quạt hương bồ nhìn chúng tôi cười, tay phe phẩy quạt không nói lời nào. Tôi nhìn ông ta có chút nghi kỵ, trên phố sẽ không có mấy người tự nhiên lại cười với chúng tôi như vậy. Đặc biệt sau khi nghe những lời bác gái kia nói, nghe xong người thật không thoải mái.

Vì ông già kia cứ cười như vậy, tôi nhìn không được cũng nhìn ông ta vài lần, cũng lễ phép mỉm cười lại với ông ta.

Sầm Tô Hàng ôm chặt bả vai tôi, chân bước nhanh hơn, nhỏ giọng nói: “Đề ý tới ông ta làm gì?”

“Ông ấy đang chào chúng ta.”

“Em nhìn bóng của ông ấy đi!”

Tôi nghi hoặc quay đầu lại nhìn, ông già kia đứng ở bên trái đèn đường, bóng của ông ta hẳn bị nghiêng dài, nhưng bên cạnh ông ta không hề có bóng. Ông ta là...!? Tôi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cúi đầu. Khi cúi đầu cũng thấy được trên mặt đất chỉ có bóng của tôi, Sầm Tô Hàng bên cạnh cũng không có bóng.

Tô Hàng nói: “Trên phố này có vài du hồn dã quỷ như vậy. Kẻ luyện tiểu quý kia chọn nơi này cũng là có lý do.”

Tôi gật gật đầu, nghĩ hôm nay tôi suy luận ra nữ quý dính máu kia có lẽ là Sầm Mai, nhưng tôi còn chưa nói ra. Tôi không muốn anh ấy tìm được Sầm Mai, không hy vọng anh ấy gặp Sầm Mai. Tôi biết tôi ích kỷ, nhưng hiện giờ có mấy người sẽ nguyện ý chia sẻ người đàn ông của mình với nữ quý khác. Ách, là nam quý chứ không phải đàn ông. Dù sao tôi cũng không muốn.

Về tới nhà, đã là 11 giờ đêm. Vốn con sốt đã hạ, tôi đi ra ngoài một chuyến lại bị sốt cao hơn. Bốn mươi độ hai, Tô Hàng đưa tôi tới bệnh viện.

Lần sốt này vẫn không giấu được ba tôi. Nói cho ba tôi biết không phải Tô Hàng, mà là giảng viên của tôi. Bởi vì tôi xin nghỉ hai ngày liên tiếp đều do sốt, phải nằm viện, giảng viên có nhiệm vụ báo cho người nhà biết.

Tôi bệnh viện không phải ba tôi mà là dì, dì tôi thật gần rồi hỏi: “Khả Nhân, con nói thật cho dì biết, có phải con bỏ thai!”

Tôi nằm trên giường, trán nhăn lại. Dì này suy nghĩ kiểu gì vậy? Chẳng lẽ bị sốt thì nhất định là bỏ thai sao? Lúc này Tô Hàng vừa lúc đi đóng viện phí, không có ở đây, tôi liền nói: “Không phải! Chỉ là bị cảm lạnh phát sốt.”

Tôi khẳng định rất dứt khoát, nhưng khi thấy Khúc Thiên vào cửa, dì vẫn lớn tiếng kêu lên: “Cậu! Lập tức gọi ba mẹ cậu tới đây! Khả Nhân nhà tôi vì cậu mà phải bỏ thai, sao có thể cứ mặc kệ như vậy? Cần phải nói cho ra lẽ!”

Trong tay Khúc Thiên vẫn cầm hóa đơn viện phí, đứng ở cửa có chút sững sốt, sau đó nhìn tôi. Tôi vẫy vẫy tay với anh ấy, nói: “Anh chuẩn bị quần áo cho em đi tắm đi.”

Lần này tôi nằm viện chỉ là một bệnh viện loại hai trong thành phố, không có trang phục bệnh nhân, phải tự chuẩn bị quần áo cho mình. Đây là tôi cho Khúc Thiên một cái cớ để rời đi.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Khúc Thiên gật gù đầu, nói: “Ừ, lát nữa anh quay lại. Có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh.” Nói xong anh ấy xoay người rời đi.

Vốn nghĩ Khúc Thiên rời đi thì dì sẽ thôi, không ngờ dì lại đi theo ra cửa phòng bệnh, giữ lấy tay Khúc Thiên, nói: “Gọi ba mẹ cháu tới, sao lại có chuyện dễ dàng như vậy được. Trước kia ta đã nói không cho hai đứa sống chung, ba Khả Nhân cứ mơ hồ mắt nhắm mắt mở. Hiện tại xảy ra chuyện, bỏ thai cũng không phải chuyện nhỏ, cậu bảo ba mẹ cậu lại đây nói chuyện.”

Đó là hành lang đầy mẹ kế à! Đây thật sự chính là mẹ kế!

Khúc Thiên gỡ tay dì ra, quay sang đám người đang tụ tập xem náo nhiệt, nói: “Bác sĩ Phó, nhờ bác sĩ giải thích một chút.”

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi tới. Ông mở cửa phòng bệnh, nhìn tôi một cái mới quay sang giải thích cho dì.

Khúc Thiên cũng thừa dịp này rời đi. Bác sĩ giải thích xong nhưng dì khi quay lại phòng vẫn luôn lải nhải. Cái gì mà ở chung không tốt, cái gì mà thanh danh có vấn đề, cái gì mà tránh thai rất quan trọng. Nói đơn giản là, dì cảm thấy không có khả năng Khúc Thiên sẽ lấy tôi, cho nên tôi ở cùng Khúc Thiên như bây giờ là không tốt.

Sau khi dì gọi cơm trưa cho tôi, dì bắt đầu đòi đề tài.

“Khả Nhân à, dì có một thằng cháu bên ngoài, đang làm nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh. Nếu cháu cũng định học cao học thì đi Bắc Kinh rồi liên lạc với nó, hai đứa có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nó cũng cao ráo đẹp trai, tính cũng tốt. Học cao học rồi nên tương đối trưởng thành, yêu đương cũng nghiêm túc để kết hôn. Hơn nữa, cháu ngoại dì đã được một công ty ở Bắc Kinh nhìn trúng, tốt nghiệp là có thể đi làm, sau này sẽ ở lại Bắc Kinh luôn.”

A, tôi đã hiểu vì sao dì nói nhiều như vậy, hóa ra vì muốn tôi biến khỏi thành phố này, về sau không quấy rầy cuộc sống ba người một nhà của dì và con trai cùng ba tôi. Tôi chính là kẻ dư thừa.

Tôi vẫn không nói gì, cứ mặc kệ chờ dì đi rồi mới thờ phỉ phỉ gọi điện thoại cho Đàm Thiên, cùng cô ấy nói xấu mắng mỏ dì suốt một giờ. Bạn thân chính là kiểu người có thể cùng bạn mắng chửi người khác.

Ba ngày sau, khi tôi quay lại trường học thì có chuyện kỳ quái đã xảy ra. Trang trí cho triển lãm đã đến hậu kỳ, những tác phẩm đều đã được đóng khung hoặc được đưa vào phòng triển lãm.

Tôi vốn định cùng các bạn treo tác phẩm thì bị mấy bạn nam từ chối. Tôi đi theo chân bọn họ dán poster tuyên truyền, một bạn nữ nói khiến tôi muốn học nấu: “Vương Khả Nhân, cậu đừng làm những việc này với mọi người. Quay về nghỉ ngơi đi, dù sao cũng không có gì để làm.” Tôi sợ ngay người, ở trong trường học đã dồn đại thế nào mà lợi hại vậy.

Buổi chiều chúng tôi có nửa ngày nghỉ, thật ra là chúng tôi phải quay lại trường học dọn dẹp phòng vẽ tranh. Tác phẩm tốt nghiệp đã xong, sau ba ngày triển lãm tốt nghiệp thì phòng vẽ cũng được chuyển giao. Dọn dẹp đồ đạc của mình, lớp trưởng thu lại chìa khóa, sau này chúng tôi không còn quyền sử dụng phòng vẽ này nữa.

Khi lớp trưởng nhận chìa khóa, nói: “Lát nữa mọi người vào ký túc liên hoan một bữa. Ở bên nhau mấy năm như vậy coi như chúc mừng một chút.”

Tôi gật đầu, toàn bộ phòng tranh nhỏ có 9 người đều đi.

Khi chúng tôi đến nhà ăn, đã có rất nhiều người. Lớp trưởng đi tìm chỗ các bạn trong lớp, sắp xếp thêm một bàn cho chúng tôi dùng. Cũng có bạn vào bếp gọi thêm đồ ăn cho chúng tôi. Trong lúc chờ đợi, mọi người đều cười nói chuyện về kỳ tốt nghiệp. Ngay cả những người từng nhắm vào Đàm Thiên cũng bỏ qua mâu thuẫn, cùng nhau nói cười.

Đàm Thiên ngồi ở bên trái tôi, bên phải là Hoàng Y Y. Trục giác cho tôi biết mấy hôm nay Hoàng Y Y có vẻ muốn tiếp cận tôi. Học cùng nhau mấy năm, tôi biết cô ấy là một người nhất gan sợ phiền phức, còn tương đối quái gở không chơi với mọi người. Có nữ sinh nào mà không có một hai người bạn thân đâu, nhưng cô ấy trước nay đều chỉ một mình.

Trong khoảng thời gian này cô ấy tiếp cận tôi như vậy, so với trước kia là quá khác lạ, sao tôi có thể không nhận ra được? Tôi quay đầu sang, nói nhỏ: “Y Y, có phải cậu có việc gì cần mình?”

Hoàng Y Y nhìn tôi, không nói gì, một hồi lắc lắc đầu cười.

Thế này là thế nào nhỉ? Khi tôi có chút buồn bực, một đám nam sinh đi đến. Đám nam sinh kia là một nhóm thuộc phòng triển lãm nhỏ khác, có lẽ hôm nay cũng tới dọn dẹp phòng vẽ rồi ghé qua chúc mừng. Y Y thấy bọn họ tiến vào, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thậm chí rõ ràng cô ấy còn quay mặt đi có ý né tránh.

Ở gần, vừa lúc đang nhìn cô ấy, tôi có thể thấy rõ được biểu tình trên mặt cô ấy.

Không khỏi có thắc mắc cô ấy sợ hãi cái gì? Ngẩng đầu nhìn lại, trong đám con trai kia có một người cao lớn cường tráng, thấy mọi người trong lớp tôi gọi là Đại Tinh Tinh, cậu ta khi tới chỗ lớp tôi chỉ nhìn chằm chằm cô ấy.

Hiểu rồi, giữa bọn họ chắc chắn có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76-2

Đồ ăn bên chúng tôi được đưa lên, nhà ăn trong trường học không thể so với quán xá bên ngoài, là tự mình phải đi lấy thức ăn. Chúng tôi chín người, để lại một người giữ bàn, còn lại tám người đi bê thức ăn. Người ở lại chính là Hoàng Y Y, đến khi chúng tôi quay lại thì thấy Đại Tinh Tinh đang ngồi chỗ bàn của chúng tôi nói chuyện với Hoàng Y Y. Thấy chúng tôi quay lại, cậu ta lập tức rời đi.

Đặt đồ ăn xuống xong, sau khi ngồi xuống tôi mới phát hiện hai mắt Y Y đã đỏ. Quay sang nhìn Đại Tinh Tinh, cậu ta cũng đang nhìn Hoàng Y Y. Bọn họ đang yêu nhau? Sẽ không đâu, bọn họ trước đây đều rất ít giao tiếp.

Y Y ăn chỉ được một chút rồi tìm cơ hội rời đi. Cô ấy vừa đi, tôi lập tức nói: “Tớ đi vệ sinh một chút.”

Đàm Thiên lấy đậu phộng ném tôi: “Đang ăn cơm, vẫn mình một chút được không. Nói toilet không được à?”

Tôi cười cười rồi đuổi theo Y Y đi ra ngoài. Ra cửa nhà ăn, kéo tay Y Y đến sau một cái cây lớn. Thấy tôi làm như vậy, Y Y rất kinh ngạc, ánh mắt nhìn tôi có vẻ hoảng hốt.

“Y Y, có phải cậu có việc cần tìm mình?” Tôi lần nữa lại hỏi. Nếu cô ấy không có việc gì thì cũng sẽ không có ý tiếp cận tôi như vậy, hơn nữa chuyện đó không chừng lại có liên quan tới Đại Tinh Tinh kia.

Hoàng Y Y quay đầu nhìn nhà ăn, sau đó bắt đầu khóc.

Thấy cô ấy khóc, tôi luống cuống, vội vàng nói: “Này, cậu đừng khóc, không thì người ta lại tưởng mình bắt nạt cậu.”

Y Y sụt sịt, sau khi ổn định cảm xúc mới nói đứt quãng: “Khả Nhân, tớ nghe Đậu Đậu nói, cậu cùng Khúc Thiên sẽ đuổi được quý phải không?”

“Ách, không phải, chỉ sẽ xem phong thủy.” Tôi cũng không dám khoa trương, nếu lúc này cô ấy kéo tôi đi đuổi quý không chừng tôi sẽ bị quý bắt đi mất.

Cô ấy lần nữa lại nhìn nhà ăn, giống như trong đó có thứ gì đó uy hiếp khiến cô ấy sợ hãi.

“Khả Nhân, nhà mình mấy năm nay luôn xảy ra chuyện. Tháng 8 năm đầu tiên chuyện tới nhà kia, ba mình bị tai nạn xe phải cưa chân. Tháng 8 năm thứ hai, bà nội mình qua đời. Tháng 8 năm thứ ba, em trai mình đột nhiên té xỉu, hiện tại thành ngây ngốc. Tháng 8 năm thứ tư, bà ngoại mình tới ở ba ngày, không hiểu sao tự nhiên bị bệnh, bệnh viện cũng không tìm được là bệnh gì, cứ thế đi rồi. Tháng 8 năm thứ năm, mẹ mình chịu không nổi không khí nặng nề trong nhà mà tự sát. Tháng 8 năm thứ sáu, chính là năm nay... mình... hẳn là đến lượt mình. Mình sợ...”

Tôi nghe được, lông tơ cũng dựng đứng cả lên. Cô ấy nói tháng 8, hẳn là tháng 8 dương lịch. Mà tháng 8 dương lịch thì lịch âm thường là tháng 7. Tháng 7 là quý tiết (tháng cô hồn). Hơn nữa nhà bọn họ mỗi năm tới quý tiết đều gặp chuyện không may, có vẻ căn nhà kia thật sự có vấn đề.

Y Y tiếp tục nói: “Đại Tinh Tinh ở gần nhà mình, cậu ta biết hoàn cảnh nhà mình. Cậu ta bảo sau khi tốt nghiệp thì mình dọn ra ở chung với cậu ta, nếu không ở lại ngôi nhà kia cũng chỉ có thể chờ xảy ra chuyện. Hơn nữa, cậu ta nói cậu ta sẽ thuê người tới chăm sóc cho em trai mình. Ba của mình bị cưa chân, vẫn còn có thể bán hàng rong trên phố để có tiền sinh hoạt. Nhưng em trai mình thì mấy năm nay... Cả ngày nó chỉ nằm một mình ở trong nhà, ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn. Hic hic... Đại Tinh Tinh chịu mời người chăm sóc cho em trai mình, mình rất cảm kích cậu ta, có điều... mình không muốn ở bên cạnh cậu ta. Mình nên làm gì bây giờ? Khả Nhân, tại sao nhà mình lại gặp chuyện như vậy? Hic hic...”

Đại Tinh Tinh đây là có ý gì? Tinh huống này nếu trong tiểu thuyết chính là một điều tốt đẹp bắt đầu, nam chính dần yêu nữ chính, nữ chính cũng yêu nam chính, sau đó ở chung, sau đó kết hôn. Nhưng trong hiện thực thì chuyện này sẽ khiến người ta tức giận đến muốn đánh người. Ngoại hình của Đại Tinh Tinh, không phải do tôi nói, chỉ có tinh tinh cái là xứng với cậu ta.

Y Y dù cho không phải là đỉnh cấp mỹ nữ gì thì cũng không hề thua kém ai, đi theo Đại Tinh Tinh như vậy coi như hủy cả đời người.

Tôi do dự một chút, nói: “Y Y, cậu đừng đồng ý với hắn ta vội. Tôi sẽ nói với Khúc Thiên, đến nhà cậu một chuyến xem có phải nhà cậu có vấn đề gì hay không.”

--

Sant: Mai có thể mình bận, hẹn cuối tuần đăng bù cho mọi người nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

“Cậu thật sự chịu giúp mình à?” Ngày thường cô ấy với tôi cũng chỉ chào hỏi xã giao, tuy rằng cùng lớp nhưng nói chuyện với nhau rất ít, cho nên khi tôi nói giúp cô ấy mới khiến cô ấy ngạc nhiên như vậy. Cũng là vì nguyên nhân này mà cô ấy có ý tiếp cận tôi lại không dám nói chuyện này với tôi.

Tôi gật đầu để khẳng định với cô ấy, cũng hẹn thời gian, sau ngày hết triển lãm sẽ đến nhà cô ấy xem.

Khi về nhà buổi tối, Khúc Thiên đã nằm trên sofa. Trong phòng, Sầm Tổ Hàng nằm nghiêng trên giường, đang xem gia phả.

Nhìn anh ấy khiến tôi không nhận được nghĩ tới buổi tối kia. Tuy rằng sau đó bị sốt nhưng mỗi cảm giác đêm đó đều rất rõ ràng, mặt tôi bắt chột đỏ bừng.

Sầm Tổ Hàng ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Về rồi à?”

“Dạ.” Tôi dựa vào khung cửa không đi vào phòng ngay, cảm thấy bây giờ tôi và anh ấy không còn giống như trước.

“Em sao thế?”

“Không có gì? Cuốn gia phả này anh có thấy được gì không? Sao mỗi ngày đều xem?”

“Vừa xem vừa ngẫm lại, có rất nhiều điều không giống như những gì anh trải qua. Ví dụ như chỗ này,” Anh ấy chỉ vào cuốn gia phả, tôi tiến đến bên cạnh anh ấy, nhìn một chữ dạng phồn thể viết Sầm Tổ Hàng, bên cạnh có tên Sầm Tổ Dược, nói: “Bọn anh còn có một người anh em tên Sầm Tổ Trạch, nhưng sao lại không xuất hiện trong gia phả? Sau này cũng không có bất kỳ tin tức gì về Sầm Tổ Trạch. Bé trai chỉ cần tròn một tuổi đều sẽ được ghi lại trong gia phả. Vì sao lại thiếu cậu ấy? Còn có nơi này, Sầm Quốc Hưng, hẳn luyện hóa tiểu quý khiến toàn tộc bị giết. Toàn tộc bị diệt thì ai tới xóa gia phả? Nói cách khác phía trước hẳn đều đã bị xóa. Có lẽ là bởi vì luyện hóa tiểu quý, cũng có thể do nguyên nhân khác. Đáng tiếc, mọi người đều chết sạch, lại là chuyện nhiều năm trước, tìm quý cũng rất khó tìm.”

Tôi gật gù đầu, vừa nhắc đầu lên khỏi cuốn gia phả mới nhận ra mình đã ở rất gần anh ấy. Anh ấy cũng chú ý tới, có điều chỉ mỉm cười với tôi, nói: “Đi tắm trước đi!”

Trong lòng tôi lạnh lại.

Người đàn ông này không hồ là một ông già, có thể bình tĩnh như vậy. Nếu là một cậu thanh niên thì vừa rồi có lẽ đã hôn một cái. Cảm giác ở bên cạnh anh ấy giống như vợ chồng đã kết hôn mười năm vậy, không có tình cảm mãnh liệt!

Liếc anh ấy một cái, tôi vừa đi kiểm quần áo vừa nói cho anh ấy chuyện của YY, còn có cả gã Đại Tinh Tinh ném đá xuống giếng đáng giận kia. Cuối cùng tôi nói: “Em đã hẹn với Y Y rồi, sau hôm triển lãm chính là chủ nhật, chúng ta sẽ đến nhà cô ấy xem sao. Triển lãm của em chỉ cần ngày đầu tiên là phải có mặt, ngày hôm sau có thể tự do hoạt động. Anh có đi được không?”

“Về sau chuyện như này em đừng đồng ý bừa bãi.” Anh ấy nói, giọng nói tuy rằng không có ý chỉ trích nhưng lại rất nghiêm khắc.

Tôi đang ôm quần áo của mình, bị giọng nói cùng ánh mắt nghiêm khắc của anh ấy đang nhìn tôi dọa sợ. Tôi chu miệng nói: “Vậy anh đừng đi nữa.” Nói xong tôi đi ra bên ngoài.

Khi tôi tắm, tôi mở vòi hoa sen, tiếng nước rơi che mất tiếng lẩm bẩm của tôi: “Tổ Hàng chết tiệt, không giúp thì thôi! Cùng tắm ta đi tìm chị Kim Từ. Không được, vòi vệ tham tiền của Linh Từ thì với tình hình của Y Y không biết có chịu giúp khay không? Hừ! Sầm Tổ Hàng kiêu ngạo cái gì? Cùng lắm tự ta đi. Ta chết ở đó, nhà người không có ta làm chứng xem người có tồn tại được không! Hừ!”

Tắm xong quay lại phòng, những lời này tôi không có can đảm để nói trước mặt anh ấy. Sấy khô tóc, tôi lên giường nằm quay lưng về phía anh ấy, không để ý tới anh ấy.

Phía sau, thân thể mát lạnh kia ôm chặt tôi. Mấy ngày hôm trước, bởi vì chuyện tôi phát sốt nên anh ấy không lại gần đụng chạm tôi. Hiện tại sốt đã hết, thân thể khỏe mạnh, ôm một cái như vậy cũng không thành vấn đề.

Tôi vẫn không nhúc nhích, để mặc cho anh ấy ôm, cũng không hưởng ứng lại. Tôi muốn xem anh ấy định làm gì bây giờ?

Anh ấy nhẹ nhàng đặt đầu bên cạnh cổ tôi, nhỏ giọng nói: “Anh chỉ muốn nói là sau này em đừng đồng ý những chuyện nguy hiểm như vậy. Em có thể gọi điện thoại bàn trước với anh mà.”

Tôi tức giận nói: “Vậy lần này anh không đi cùng em sao?”

Gã quỷ ở phía sau không trả lời, không phản ứng, bàn tay sờ đến hông tôi cũng dừng lại. Tôi nảy sinh ý xấu, lúc này nếu anh ấy không đồng ý thì tôi cũng có biện pháp khiến anh ấy phải đồng ý.

Cho nên tôi cười một cái thật tươi, đột nhiên xoay người đè anh ấy xuống dưới. Cơ thể anh ấy rất nhẹ, động tác này của tôi làm rất nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Từ trên cao nhìn xuống anh ấy, một tay nhéo cằm anh ấy, hài lòng nhìn ánh mắt nghi hoặc đó, dùng giọng đùa bỡn nói: “Sầm Tổ Hàng, nhà người có đi hay không? Người không đi, đêm nay ta sẽ dùng tư hồng trối người lại, dùng bút máy bạo cục nhà người.”

Anh ấy ở trong thân thể Khúc Thiên đã một thời gian dài, mỗi ngày dùng máy tính của Khúc Thiên, tôi nghĩ những lời này anh ấy nghe là có thể hiểu được.

Sau một chút kinh ngạc ngẩn ngui, Sầm Tổ Hàng cười nói: “Xuống đi, anh không muốn mai em lại bị sốt.”

“Hừ! Chờ ta trối nhà người lên, ngày mai không xuống giường được chính là người. Có muốn đi cùng ta hay không? Hay người muốn bị ta trối... A!” Tôi kêu lên, anh ấy rất nhẹ nhàng đã đè tôi xuống dưới.

Quý chính là quý, có thể gian lận. Tôi không có chút cảm giác nào đã bị anh ấy đè ở dưới.

Thấy anh ấy gần tôi như vậy, tư thế giống như đực ngày nào đó, tôi nghĩ đến con đầu ngày đó, đồng thời mặt đỏ lên. Nếu là một tháng trước, tôi tuyệt đối không thể tưởng tượng được tôi dám như thế này với Sầm Tổ Hàng. Hoặc chỉ cần hai tuần trước thôi cũng không nghĩ tôi sẽ làm được như vậy. Xem ra lần ái ái đó khiến tôi bỏ đi sự cảnh giác với anh ấy, để chúng tôi có thể ở chung hạnh phúc như bây giờ.

Nghĩ tới điều này, ký ức thống khổ lần trước tan đi, khóe môi tôi không khỏi cong lên.

“Cười cái gì?”

“Vậy anh có đi cùng em không?”

“Đi. Cho nên đi ngủ một chút đi. Chuyện vừa rồi, về sau đừng đùa.”

Anh nói xong bèn xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía tôi. Tôi sưng sốt vài giây, sau đó mới hiểu được anh ấy nói cái gì, lòng trầm xuống. Đây tức là sao? Không thích tôi đùa giỡn với anh ấy? Tôi vừa rồi đã làm gì sai? Không phải giữa các đôi yêu nhau đều hay đùa như vậy sao? Nhìn bóng dáng của anh ấy khiến tôi càng thêm khó chịu.

Sự khó chịu này khiến cả đêm tôi không ngủ được. Bụng đầy ăm ực.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77-2

Buổi triển lãm rất náo nhiệt, thật ra tới xem hầu hết đều là bạn bè thân thích cùng phụ huynh của bọn chúng tôi. Tất nhiên cũng có mấy khách quý mà trường mời tới.

Buổi sáng vô cùng náo nhiệt, buổi chiều trở nên quanh què hơn nhiều. Ngày hôm sau không còn mấy người vào cửa xem triển lãm.

Tôi cùng Y Y ngồi trên xe Khúc Thiên đến nhà cô ấy. Khúc Thiên là ‘bạn trai’ tôi, điều này cả khoa đều biết, cho nên anh ấy đưa chúng tôi đi cũng không có ai nói ra nói vào cái gì.

Chỉ là khi Y Y đối mặt với Khúc Thiên, cảm giác cô ấy rất lo lắng. Tôi cùng cô ấy ngồi ở sau xe, cô ấy rúc vào cạnh cửa xe giống như tùy lúc muốn nhảy ra ngoài.

Tôi rất nhiều lần kéo cô ấy lại, cũng cố gắng nói chuyện để cô ấy thả lỏng, nhưng thỉnh thoảng mỗi khi cô ấy nhìn Khúc Thiên đều lộ ra vẻ sợ hãi thực sự.

Theo sự chỉ đường của Y Y, chúng tôi đi tới một khu nhà gần công xưởng nhỏ. Đó là một khu nhà rất mới. Bảy tầng, đi cầu thang. Trong tiểu khu không có chỗ trông xe, tùy tiện tìm một chỗ để đỗ xe rồi chúng tôi xuống xe.

Y Y đương nhiên đi phía trước dẫn đường cho chúng tôi, Khúc Thiên kéo tôi lại, nói ở bên tai tôi: “Âm khí trên người cô ấy rất nặng.”

Tôi sừng sốt một chút, nói nhỏ: “Cô ấy bị quỷ ám?”

“Không phải, là cô ấy ở trong nơi có âm khí nặng mà thôi. Có lẽ cô ấy thấy được sự dị thường của anh.”

Trái tim tôi thót một cái, lỡ một nhịp. Tôi ý thức được lời Tổ Hàng nói đêm hôm trước. Anh ấy nói đây là chuyện nguy hiểm, xem ra thật sự rất nguy hiểm. Tôi không muốn bí mật của Tổ Hàng và Khúc Thiên bị người khác vạch trần, đến lúc đó chuyện sẽ phát triển như thế nào đều không thể đoán trước được.

“Hay chúng ta về nhà đi.” Tôi vội vàng nói.

Khúc Thiên lại kéo tôi đi theo Y Y: “Đi xem đi. Cô ấy dù có phát hiện điều dị thường cũng sẽ không dám nói ra ngoài. Nhìn cô ấy là biết.”

Đây là lời nói thật, Y Y là kiểu người tính rất yếu đuối nhất gan.

Đi theo cô ấy tới, cô ấy dùng chìa khóa mở cửa ra, một mùi xú uế bay tới. Mặt Hoàng Y Y lộ vẻ khó coi, lập tức nói: “Em trai mình chắc lại đại tiện ở trên giường, để mình đi xem, hai người... ngồi trước đi.” Có lẽ cô ấy do dự không biết có nên để chúng tôi vào nhà không.

Vào trong nhà Y Y, thật sự cảm giác được ngôi nhà này rất tiêu điều. Y Y ở lại trường, ba cô ấy ban ngày đi bán hàng rong, chỉ có một đứa trẻ si ngốc ở nhà. Tôi đi vào bên trong, đứng trước cửa phòng, nhìn Y Y thuần thực thay tã giấy cho một nam sinh chừng mười lăm mười sáu tuổi. Mùi xú uế kia còn rõ hơn trước.

Tôi nhanh chóng tránh khỏi căn phòng đó. Khi quay lại phòng khách, Khúc Thiên đã xem xét khắp nơi. Căn hộ này là một căn hai phòng ngủ một phòng khách đơn giản, diện tích chừng năm mươi mét vuông. Một phòng là phòng cậu em kia, một phòng hẳn là phòng của Y Y, tương đối sạch sẽ, nữ tính hơn một chút.

Khúc Thiên cùng tôi đi vào phòng Y Y, nhìn khắp nơi một lượt. Tôi hỏi: “Đo sơn hướng luôn không?”

“Cứ xem một vòng đi. Âm khí nơi này rất nặng, hẳn là bàn sẽ có phản ứng.”

Tôi bán tín bán nghi lấy ra la bàn, giữ thẳng bằng la bàn, kim Thiên Trì bắt đầu chậm rãi chuyển động lên. Tôi kinh ngạc! Lần trước gặp tình huống như này đã khiến tôi vài ngày gặp ác mộng. (Tim Sant trên facebook để ủng hộ mình nhé)

Khúc Thiên thấy vẻ sợ hãi của tôi, tiến tới nhìn la bàn, sau đó nhỏ giọng nói: “Không phải sợ. Trên người em có khí tức của anh, thứ tà ma dạng này không dám động vào em.”

Tôi gật gật đầu. Tuy rằng gật đầu nhưng trong lòng vẫn sợ hãi vô cùng. Khi di chuyển thấy chân bị vướng víu một chút, tôi cúi đầu nhìn xuống thì thấy có những tấm bìa các-tông mọc meo thò từ gầm giường ra.

Y Y không thường ở nhà, hơn nữa âm khí nặng, lâu một cũng âm thấp hơn, như vậy giấy các-tông sẽ mọc meo cũng là bình thường. Khúc Thiên lại ngồi xổm người xuống, nói: “Mốc meo cả rồi, dưới giường không nên để đồ vật.”

Tôi cũng ngồi xổm xuống, nói: “Nhà này nhỏ như vậy, không tận dụng gầm giường thì những đồ này sẽ để chỗ nào được?” Tuy rằng trong phong thủy

nói để đồ đạc dưới gầm giường là không tốt nhưng cũng có những người có đam mê đem đồ vật để trong gầm giường.

Khúc Thiên lật đệm lên, quả nhiên dưới giường chứa đầy đồ linh tinh. Trong đám đồ linh tinh đó có một đôi mắt đỏ au đang nhìn chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

“Á!” Tôi kêu nhỏ một tiếng, vội vã lùi về phía sau. Bởi vì đang là ngồi xổm, lùi về phía sau khiến trọng tâm lệch nên tôi ngồi bệt xuống đất.

Khúc Thiên đặt đệm xuống, đỡ tôi lên. Tôi sợ hãi tới mức nói không còn lưu loát: “Anh... có thấy không? Đôi mắt kia...”

“Ừ. Âm khí nó nặng như vậy, lúc này âm khí trên người em cũng nặng, có thể nhìn thấy nó cũng thật bình thường. Không có gì đâu, oán khí đó không nhắm vào em”

Nói như vậy, đôi mắt kia thật sự là... quý? Lại còn ở dưới giường Y Y.

Khúc Thiên đưa tôi về lại phòng khách, Y Y cũng đã vệ sinh cho em trai xong. Nghe tiếng cười ngây ngô từ phòng em trai cô ấy, tôi thật sự không biết cậu em này sống mỗi ngày như thế nào. Ở trong nhà này, mỗi thời mỗi khắc đều ở cùng quý.

Đôi mắt đỏ au màu máu kia, nhất định cậu ta cũng nhìn thấy, chỉ là cậu ta không thể nào biểu đạt suy nghĩ của mình, chỉ có thể cười ngây ngô như vậy.

Y Y đi ra, ngược ngung cười cười, nói: “Tình hình nhà mình là như vậy. Hai người xem, có phải nhà mình... có gì đó?”

Khúc Thiên nhìn lên trần nhà, đã có vết mốc loang lổ, nhà mới mấy năm không có vết như vậy phải phải. Nói: “Người đầu tiên xảy ra chuyện là ai?”

“Là ba mình, ông bị tai nạn xe phải cắt chân.”

“Người thứ hai thì sao?”

“Bà nội mình. Qua đời.”

“Qua đời năm bao nhiêu tuổi?”

“Năm mươi mốt.”

Tôi nhú mi, năm mươi mốt tuổi đã có cháu nội lớn như vậy sao? Mấy năm trước thì Y Y cũng phải tầm mười bảy mười tám, vậy người bà này sinh con từ năm mấy tuổi?

Nhận ra sự nghi hoặc của tôi, Y Y nói: “Bà không phải bà nội ruột của mình. Là bà trẻ, vợ sau của ông nội mình.”

Khúc Thiên ngồi xuống chiếc sofa hơi bừa bộn, nói: “Nói cụ thể về người bà này một chút đi.”

“Bà ấy? Có vấn đề sao?” Tôi hỏi. Theo cảm giác của tôi, chuyện xảy ra vào tháng 8, cũng chính là chuyện xảy ra vào quý tiết, hẳn là cô hồn dã quỷ gì đó gây ra. Nếu không thì sao lại mỗi lần đều vào tháng 8? Hay là cách cục nhà họ có gì đó hấp dẫn quý?

Khúc Thiên vẫn nhìn về phía Y Y đang rõ ràng rất lo lắng, chờ cô ấy trả lời.

Hoàng Y Y nói: “Một năm trước khi nhà mình dọn đến nhà này thì bà trẻ mới cưới ông nội mình. Bà trẻ vốn có một đứa con hơn mười tuổi, sau bởi vì nhà này quá nhỏ, không cách nào bà trẻ mang con theo được, cả nhà đành khuyên bà đưa con cho ba cậu ấy chăm sóc. Con của bà trẻ cũng đã lớn, khi đó lớn bằng em của mình, trẻ hơn mười tuổi tính tình ương bướng, nghe nhà mình nói vậy nửa đêm liền chạy ra khỏi nhà. Sau đó bị xe đụng phải, ở bệnh viện vài ngày thì chết. Ông nội bị hàng xóm xì xào không chịu nuôi con vợ hai, cuối cùng bị bệnh rồi qua đời. Sau đó nhà mình dọn dẹp vào ở căn hộ này, để bà trẻ ở phòng của mình bảy giờ cho tiện sinh hoạt. Em trai cùng ba mẹ mình ở một phòng, mình ở phòng khách dùng vách ngăn thành một phòng nhỏ. Nhà mình cũng không để bà trẻ thiếu ăn, hơn nữa cũng nói sẽ phụng dưỡng bà. Tháng 8 năm đầu tiên ba mình xảy ra chuyện, tháng 8 năm thứ hai thì bà trẻ qua đời. Cũng không có vấn đề gì đặc biệt, buổi tối đi đổ rác rồi bị chết ở ngoài.”

Khúc Thiên nhú mi, một hồi lâu mới nói: “Mới năm mươi mốt tuổi, nhà cậu có siêu độ cho bà không?”

“Cái này mình không biết.”

“Bất mãn mà qua đời trước 60 tuổi, phần nhiều là dương thọ chưa hết, đều sẽ phải siêu độ. Hơn nữa bà ấy chết rất kỳ quái, là buổi tối đi đổ rác vào tháng quý. Nhà này nhập trạch khi nào?”

Y Y nghĩ một chút mới nói: “Cũng là tháng 8, cũng vào khoảng thời gian các chuyện xảy ra sau này.”

Tháng 8? Cũng chính là tháng cô hồn theo lịch âm! Tháng cô hồn mà cũng có người vào nhà mới sao? Tôi lập tức hỏi: “Là ai xem ngày nhập trạch cho nhà cậu?”

“Không xem ngày, khi đó nhà bên kia bị phá nên vội vàng tới đây ở.”

Chẳng trách sẽ xảy ra chuyện. Khúc Thiên bảo Hoàng Y Y cho em trai ăn uống trước đi, sau đó cùng tôi đi ra khỏi căn hộ.

Mùi vị trong nhà thật sự tôi không quen, không khí đều ẩm thấp, phảng phất mùi ẩm mốc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78-2

Khúc Thiên lấy chai nước trên xe đưa cho tôi, sau đó hỏi: “Có cảm thấy không thoải mái không?”

“Căn nhà thật hôi.”

Anh ấy hơi mỉm cười, đưa tay định xoa đầu tôi, tôi nghiêng người tránh. Anh ấy nói: “Ý anh là, âm khí nơi đó có khiến em không thoải mái không?”

“Không có gì, chỉ là hôi, mùi mốc với xú uế. Đây, dưới gầm giường kia chính là bà cô ấy?”

Khúc Thiên vẫn cười, sau tôi mới biết được anh ấy cười bởi vì đặc ý, âm khí trong nhà kia nặng như vậy mà không ảnh hưởng tới tôi chứng tỏ thể chất cơ thể tôi đã bị anh ấy thay đổi, âm khí nặng cỡ như vậy đã không ảnh hưởng tới tôi được. Nếu là người không quen với âm khí tiến vào căn nhà đó, cho dù chỉ ở trong đó một chút đều sẽ sinh bệnh.

Anh ấy nói: “Hắn là vậy. Bà cô ấy chỉ bị gãy chân, lại là tai nạn xe bên ngoài. Hoàn toàn có thể giải thích vì chọn thời gian nhập trạch không đúng khiến gia đình ông ấy không được thuận lợi. Nguyên nhân chính là ở bà trẻ kia. Năm mươi một tuổi đã qua đời, còn không siêu độ, hơn nữa bà ấy cùng gia đình này không có quan hệ huyết thống, lại thêm chuyện đứa con khiến bà ấy hoàn toàn có lý do hận gia đình này, thậm chí sẽ ra tay.”

“Vậy bây giờ phải làm sao? Anh nói chuyện với bà ấy, bảo bà ấy rời đi được không?”

“Oán khí của bà ấy nặng như vậy không chắc sẽ nghe khuyên bảo. Tối chúng ta lại đến đi.”

Thấy Khúc Thiên mở cửa xe như sắp rời đi, tôi vội vàng nói: “Vậy cứ để hai chị em họ ở cùng quý kia à?”

“Không thì sao? Bọn họ đã ở như vậy nhiều năm, thêm một buổi chiều cũng không sao.”

Khúc Thiên lên xe, tất nhiên tôi cũng lên xe theo. Gọi điện thoại cho Y Y, bảo với cô ấy tối chúng tôi sẽ quay lại. Vốn tưởng Khúc Thiên muốn về nhà, không ngờ anh ấy đi tới một cửa hàng bán đồ hàng mã. Cửa tiệm kia treo từng vòng tiền âm phủ, bên trong cái gì cũng có. Tôi lần đầu tiên đi vào một cửa hàng lớn như vậy, trước kia mua mấy thứ này đều chỉ mua ở các cửa hàng nhỏ.

Nhà tôi ở gần một ngôi miếu, loại đồ này nhìn đâu cũng thấy, nhưng có một số thứ lại không có. Ví như ô tô làm bằng giấy, nhà làm bằng giấy, máy tính làm bằng giấy, quần áo thời trang đồ trang điểm cũng làm bằng giấy, à, còn có cả ba con sói bằng giấy?

Khi Khúc Thiên giao dịch với ông chủ, tôi để ý tới đồ trang điểm làm bằng giấy nhưng mắt lại thấy ba con sói giấy, bản lậu của durex.

Khúc Thiên mua một ít hương nến hoàng phù gì đó rồi rời đi, tôi không chú ý vẫn đứng đó nhìn đám ba con sói bằng giấy. Ông chủ đã đi tới, cười tùm tùm nói: “Tiểu thư, muốn hóa vàng cái này à? Cái này lưu hành ở dưới đó. Tuy rằng không thể sinh con nhưng nhiều người đã dùng mang khi còn sống, không có cái này sẽ bị ra sớm gì đó. Hơn nữa loại này làm bằng giấy, muốn bôi trơn hay kích thích gì cũng thay đổi tùy theo ý thích. So với đồ thật còn tốt hơn.”

Ngoài cửa hàng, Khúc Thiên gọi tôi, tôi do dự một chút, xoay người chạy về phía anh ấy.

Lên xe, tôi bắt đầu buồn bực. Vì sao ông chủ kia lại quen thuộc chuyện này quá vậy? Chẳng lẽ ông ta đã từng dùng? Hay ông ta là tiểu thụ, mua cho công của chính mình? Nghĩ tới điều này tôi không nhịn được mà cười.

Khúc Thiên nhìn tôi, nói: “Cười gì thế?”

“Anh nói thử xem, có người có thể nói phía dưới lưu hành cái gì, thích cái gì là nói dối hay thật sự biết?”

“Có lẽ là âm sai hoặc quen biết với âm sai. Ông chủ vừa rồi chính là âm sai. Ông ta sẽ giúp đưa đồ vật xuống dưới.”

Âm sai? Ông chủ vừa rồi? Thấy bộ dáng nghi hoặc của tôi, Khúc Thiên tiếp tục nói: “Không phải tin tức từng nói có buru kiện gì hơn một trăm năm trước tới bây giờ mới được chuyển đến sao? Đó là âm sai đưa đi. Nói không chừng buru kiện kia đi theo người chết xuống. Hoặc là sính lễ Minh hôn người khác cũng là bọn họ hỗ trợ chuyển. Phía dưới có rất nhiều đồ vật đưa lên đầu trước tiên qua bọn họ, rồi từ bọn họ chuyển đi.”

“Vậy có phải ông ấy sẽ nhìn ra anh được?”

“Phải, cửa hàng này là Linh Tử giới thiệu, đáng tin cậy. Hơn nữa có em ở bên cạnh, cho dù là Hắc Bạch Vô Thường cũng sẽ không đụng tới anh.”

Nói như vậy, ba con sói bằng giấy kia liệu có phải đúng như ông chủ kia nói? Có nên mua cho Tổ Hằng dùng thử không? Tuổi của anh ấy đã lớn như vậy, chắc chắn sẽ không nghĩ đến dùng thử này. Tôi nên tìm cái gì để quay lại cửa hàng kia? Tôi muốn mua nhưng lại ngại. Tôi cau mày, cúi đầu, đồ mặt nghĩ tới vấn đề này.

- - -

Sant: Hẹn các bạn thứ 2 <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Vì không có thời gian, hôm đó tôi cùng Tổ Hoàng ăn cơm chiều ở bên ngoài. Tính ra, đây là lần đầu tiên hai chúng tôi ăn cơm bên ngoài, có cảm giác như đi hẹn hò. Địa điểm ăn cơm là tôi chọn, một quán ăn không tốn nhiều tiền nhưng cũng rất sạch sẽ.

Anh ấy vốn dĩ không ăn gì mấy, chỉ ăn cho cơ thể Khúc Thiên cho nên ăn rất ít. Còn hôm nay vì trong lòng có việc, tôi thật sự ăn cũng không nhiều, thật ra thường xuyên cúi đầu phát ngốc.

Ở dưới bàn, Khúc Thiên lấy mũi chân chạm vào tôi, hỏi: “Sao thế? Không thoải mái à? Nếu căn hộ kia khiến em không thoải mái thì tối em đừng đi nữa.”

“À, không phải.” Tôi ngẩng đầu lên mỉm cười với anh ấy.

“Mặt đỏ rồi, em bị sốt à?”

Tôi sờ lên trán mình, không nóng, nhưng mặt lại nóng phừng phừng. Nãy giờ tôi mãi nghĩ tới bao cao su bằng giấy kia, chuyện này sao tôi có thể không biết xấu hổ mà nói ra, cho nên nhanh chóng lắc đầu rồi cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, lái xe quay lại nhà Hoàng Y Y đã là 7 giờ tối. Vốn dĩ cho rằng lúc này đến là đã phù hợp, không ngờ lúc này nhà họ mới nấu cơm xong, thấy chúng tôi tới không khí lại có chút ngại ngại.

Tôi vội vàng nói: “Bọn mình ăn cơm rồi, không cần quan tâm đâu.”

Ba của Hoàng Y Y cười: “Vậy... các cháu cũng ngồi xuống ăn chút đi.” Ông ấy là một người tàn tật, phải chống nạng, đi lại vẫn khá nhanh nhẹn. Nhìn trên bàn là canh thịt, tôi thật sự không biết ông ấy cắt thịt như thế nào.

Em trai Y Y cũng ngồi bên cạnh, chỉ nhìn ngây ngô cười ha ha, không ăn chút nào. Hoàng Y Y cầm thìa đút cho em trai, nói: “Khiến các cậu chê cười rồi.”

Đã tới bước này, nếu chúng tôi không giải quyết thứ dưới gầm giường cô ấy thì không chừng Y Y sẽ thật sự đồng ý với Đại Tinh Tinh. Rốt cuộc điều kiện Đại Tinh Tinh đưa ra cho Y Y nghe rất hấp dẫn.

Chúng tôi ngồi ở sofa đã được Y Y dọn dẹp lại, nói chuyện với ba Y Y về bà trẻ kia. Chuyện xảy ra với ba của Y Y có lẽ chỉ là vô tình trong một dịp tháng cô hồn. Còn chuyện sau đó mới thật sự do bà trẻ kia chủ mưu.

Khúc Thiên hỏi: “Khi bà trẻ qua đời thì chú có thấy gì đặc biệt không? Ví dụ như đôi mắt.”

Ở dưới gầm giường kia là đôi mắt đỏ au, anh ấy cũng nhìn thấy, chỉ là lúc này anh ấy rất bình tĩnh không có biểu hiện khác lạ gì. Ba Y Y do dự một chút, mới nói: “Bà trẻ đi đồ rác, cũng không biết như thế nào mà bị ngã. Đến khi có người phát hiện gọi cho cảnh sát thì chúng tôi mới biết. Tối xem, đầu bị đập xuống đất, đôi mắt hay mũi đều bị chảy máu ra.”

Thảo nào đôi mắt màu đỏ. Tôi thăm nghĩ trong lòng.

Khúc Thiên suy nghĩ một chút, nhìn đồng hồ, sau đó nói: “Lát nữa cháu tìm bà trẻ nói chuyện, mặc kệ bà ấy đưa ra yêu cầu gì đều phải đồng ý để bà ấy rời đi. Có thể làm được không? Đương nhiên cháu sẽ không để bà ấy khiến mọi người bị tổn thương. Còn con trai bác, sau khi bà ấy rời đi sẽ có chuyện biến tốt.”

Ba Y Y giật mình nhìn Khúc Thiên, sau đó nhìn Y Y, bộ dáng không có chút nào là tin tưởng chúng tôi. Nhưng hiện tại chuyện đã như vậy cũng chỉ có thể để chúng tôi thử xem.

9 giờ, Khúc Thiên bấm đốt ngón tay tính cừu cung một chút, quyết định làm pháp sự ở ban công. Tôi đi theo bên cạnh anh ấy, nhìn anh ấy dùng chiếc bàn nhỏ duy nhất trong nhà Y Y để làm nơi đặt lễ, đặt lư hương lên. Tôi nhỏ giọng nói: “Em tưởng anh có thể nói chuyện trực tiếp với quý.”

“Có thể chứ, nhưng nếu anh nói chuyện trực tiếp với bà ấy thì Hoàng Y Y cùng ba cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Cứ giả vờ một chút đi.”

“Sao anh lại làm cái này?”

“Sâm gia vốn là làm cái này.”

Lúc này tôi mới nhớ đến đây mới là nghề chính của Sâm Tổ Hàng. Nhân lúc nhà Y Y còn chăm lo cho cậu em, chưa lại gần đây, tôi nhỏ giọng hỏi: “Nếu bà ấy muốn bắt Y Y mới hết giận thì phải làm sao?”

Khúc Thiên đang chuẩn bị đồ, động tác hơi dừng lại, sau đó nói: “Vậy thì anh sẽ ăn bà ta.”

Đến lượt tôi cứng lại. Trong đầu tôi xuất hiện cảnh lần trước Tổ Hàng đã ăn nữ quý ở tòa nhà cũ trong trường.

Cảm giác sồn lạnh, đầu ngón tay nhò máu, mặt tái đi, chỉ còn đôi môi là còn hồng hào.

“Sợ anh à?” Khúc thiên hỏi.

Một hồi lâu tôi mới mỉm cười: “Không sợ.”

Sau khi đốt nến và hương, Khúc Thiên viết thêm một lá bùa. Chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa xong, chờ cha con Y Y lại đây anh ấy mới bắt đầu làm lễ. Anh ấy đứng ở bên ngoài ban công, quay vào trong phòng, đem đốt lá bùa bằng nến rồi quét dọc thanh kiếm ném vào trong phòng. Lá bùa cháy rực chậm chậm rơi xuống. Chỉ là phương hướng của nó lạc trôi dẫn hướng tới phòng Y Y.

Y Y nhích lại gần tôi, ba cô ấy cũng nhú mảy, tay nắm chặt nhau. Âm khí trong nhà này nặng như vậy, hơn nữa đây lại là lầu một, chỗ này thiên thời địa lợi nhân hòa, hẳn thấy quý rất khó.

Tôi thấy từ phòng Y Y truyền tới tiếng bước chân đang đi ra ngoài. Phòng Khách đang bật đèn, sau khi có âm thanh kia đèn bắt đầu chớp chớp.

Y Y nắm chặt cánh tay tôi không dám lên tiếng. Tôi biết đèn bị chớp là bởi vì từ trường của quý ảnh hưởng tới dòng điện trong nhà, cũng không phải chuyện gì quá đáng sợ. Nhưng khi tận mắt thấy cảnh này tôi vẫn thấy lo lắng kèm sợ hãi.

“Bọn họ hại chết con trai ta! Bọn họ hại chết con trai ta! Trả mạng cho con trai ta! Trả mạng cho con trai ta!” Trong bóng tối của căn hộ truyền đến một giọng phụ nữ trung niên.

“Con của mẹ đã đi rồi, không chừng đã được đầu thai làm người tốt, mẹ còn suy nghĩ làm gì. Mẹ trẻ, mẹ cứ nói điều kiện đi.” Ba Y Y ở bên cạnh nói. “Mẹ muốn thế nào mới bằng lòng đi, con đều sẽ đồng ý với mẹ.”

Tôi không thấy được ở phòng khách có thứ gì, nhưng tiếng bước chân của bà ấy lại rất rõ ràng. Tôi có thể nghe được giọng của bà ấy quay về phía tôi, nói: “Trả lại con trai cho ta! Trả con trai cho ta!”

--

Sant: Mấy hôm nay sant hơi mệt, nay dịch một đoạn thôi, mai mình bù mọi người nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79-2

Khi tôi sợ hãi muốn lui lại phía sau, Y Y ở bên cạnh tôi đột nhiên ngã xuống mặt đất giống như có thứ gì đó lôi kéo cô ấy về phía phòng khách đen nhánh kia.

Cô ấy hét lên, tay chân quờ quạng muốn bám vào tôi, tóm được vào mắt cá chân tôi. Tôi không kịp kêu lên cũng bị ngã ạch xuống sàn nhà. Đau không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là cảm giác bị kéo đi này khiến sự sợ hãi trong lòng ào lên.

“A!” Tôi kêu, tay cũng lung tung hy vọng có thể tóm được thứ gì đó để khống chế bản thân mình. Tôi không muốn chết như vậy, tôi không muốn bị quỷ giết chết.

Đầu tôi va phải cái bàn nhỏ dùng để đựng lễ kia, tôi buột miệng kêu lên: “Tổ Hàng!”

Anh ấy nhất định sẽ cứu tôi, anh ấy sẽ không để tôi xảy ra chuyện. Tôi có thể chắc chắn trong lòng như vậy. Nhưng lực kéo tôi vẫn còn, tôi không làm cách nào khiến mình bình tĩnh lại được. Tôi kêu lên sợ hãi, khóc lớn, lúc này không còn khống chế được cảm xúc của mình.

Lực kéo kia đột nhiên biến mất, tôi không còn bị lôi đi nữa. Tôi nhanh chóng cuộn thân mình lại thành một khối, một tư thế để phòng vệ.

Ba Y Y chạy tới kéo cô ấy, Y Y vẫn đang sụt sịt, cố gắng không khóc nữa. Tôi đưa mắt vội tìm Khúc Thiên, cơ thể Khúc Thiên đã ngã xuống, tôi kinh sợ, cảm giác được trên đầu truyền tới một luồng khí rét lạnh, vừa ngẩng lên thì thấy Tổ Hàng. Anh ấy nửa quỳ trước mặt tôi, một tay đỡ bên tai tôi, nhỏ giọng nói: “Ồn rồi, còn đau không?”

Anh ấy không hỏi thì tôi cũng không chú ý, bên cạnh đầu thật sự quá đau, có lẽ chỗ đó vừa rồi bị va vào bàn. Đèn phòng khách vẫn chưa được bật lên nhưng tôi có thể nhờ ánh nền thấy được rõ ràng có vết màu tràn qua khóe miệng của Sầm Tổ Hàng. Bà trẻ kia bị anh ấy ăn rồi!

Tôi nhìn khóe miệng anh ấy khiến anh ấy ý thức được tình hình của mình. Anh đưa tay lên lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn lưng bàn tay dính máu có chút hoảng loạn.

Anh ấy hoảng loạn là vì không muốn tôi thấy bộ dáng hiện tại của anh ấy sao? Tuy rằng quả thật có chút đáng sợ, ít nhất là nhìn sẽ thấy rất đáng sợ, nhưng tôi biết anh ấy sẽ không làm tôi bị tổn thương.

Cho nên khi đứng dậy, tôi nắm lấy tay anh ấy, nhỏ giọng nói: “Tổ Hàng, cảm ơn anh.”

Máu trên tay anh ấy dính vào lòng bàn tay tôi, điều này khiến anh ấy vội vàng rút tay mình về, vội vàng trở lại thân thể Khúc Thiên, sau đó Khúc Thiên chạy vào phòng khách bê ấm trà của nhà Y Y tới đổ nước trà vào tay tôi, cũng nói: “Rửa sạch ngay đi, nếu không sẽ bị sốt.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Là lần thứ hai!

Lần đầu tiên là ngày đó khi yêu yêu, máu của anh ấy phun lên bụng tôi, anh ấy cũng lập tức bảo tôi lau khô rồi đi tắm. Lúc này anh ấy cũng hoảng loạn đi lấy nước đổ lên vết máu trên tay tôi. Còn có, anh ấy nói nguyên nhân khiến tôi phát sốt là bởi vì da tôi tiếp xúc với máu của anh ấy sao?

Rửa tay sạch sẽ, tôi cũng đã bình tĩnh lại. Nhìn về Y Y phía bên kia vẫn còn sụt sịt, tôi đi tới ôm lấy cô ấy, bảo ba cô ấy có thể sửa đèn hay không, không thì hãy tìm đèn pin gì đó.

Đèn rất mau sáng lên, vừa rồi không phải bị hỏng mà công tắc nguồn điện bị nhảy. Dưới ánh sáng đèn, chúng tôi thấy được ở cổ chân Hoàng Y Y có một dấu tay tím xanh.

Mặt ba cô ấy biến sắc, nước mắt chảy ra, nói: “Chẳng lẽ năm nay lại có chuyện xảy ra sao?” Cậu em nằm trên ghế ở góc kia thấy ba mình khóc, cậu ta lại cười lớn: “Ba khóc kìa, ha ha, ba khóc kìa.”

Khúc Thiên đỡ tôi lên, nói: “Cái này chỉ là vấn đề nhỏ. Mọi người đi tìm người này, cậu ta sẽ chữa trị giúp. Cậu ta cũng sẽ xem lại căn hộ này một lần, sau khi quét sạch âm khí mọi chuyện sẽ dần tốt lên.” Nói rồi anh ấy đặt một tấm danh thiếp màu đen lên bàn. Trên danh thiếp chỉ ghi hai chữ cùng một dãy số điện thoại. Đó là danh thiếp của Linh Từ.

Khúc Thiên đỡ tôi rời khỏi căn hộ này. Sau khi lên xe, anh ấy không khởi động xe mà vờn người tới gần tôi, xem miệng vết thương trên đầu tôi, nói: “Đi bệnh viện đi, bị xuất huyết. Tuy rằng máu không chảy nhưng cũng tiết trùng một chút.”

Hơi thở mát lạnh của anh ấy khiến tôi cảm giác tốt lên rất nhiều, cơn đau âm ỉ cũng giảm bớt. “Dạ.” Tôi đáp lời.

Chỉ là không ngờ được, xe còn chưa tới bệnh viện thì tôi đã bắt đầu bị sốt. Gần đây việc bị sốt xảy ra thường xuyên hơn, hơn nữa tôi cũng tìm được quy luật. Sau lần phát sốt vừa rồi đều là tiếp xúc trực tiếp với máu của anh ấy mới bị sốt. Khúc Thiên chạy thẳng xe đến bệnh viện nhân dân, tới khu cấp cứu, ôm tôi tiến vào phòng khám.

Tôi lúc ấy đã bắt đầu hoảng hốt, cảm giác lần này mình bị sốt nghiêm trọng hơn so với hai lần trước nhiều. Sau đó là bác sĩ ấn miệng vết thương rồi kêu

người tới xử lý gấp.

Y tá cắt một ít tóc trên đầu tôi rồi rửa sạch miệng vết thương, nước sát trùng kia ngay lập tức khiến tôi thanh tỉnh.

Tôi nghe rất rõ cô ấy nói: “Sao lại có hai loại máu ở đây, có ai bị thương nữa sao? Nhìn rất rõ, màu máu đọng lại không giống nhau, một loại rất tối, giống như... màu đen vậy.”

Hai loại máu trên đầu tôi? Tôi nhớ ra rồi, là Tô Hàng khi đó duỗi tay chạm phải miệng vết thương trên đầu tôi. Có lẽ máu ở đầu ngón tay anh ấy đã rơi vào đúng miệng vết thương cho nên lần này mới bị sốt nhanh và nghiêm trọng như vậy.

Những gì sau đó tôi không nghe được rõ lắm, đầu óc bắt đầu mơ hồ.

Đến khi tôi tỉnh lại, tôi đang ở phòng bệnh, ngồi ở đầu giường trông nom cho tôi là ba tôi. Tôi khẽ gọi: “Ba!” Giọng tôi khàn đặc đến mức tôi không còn nhận ra giọng mình.

Ba tôi nghe được, nhanh chóng quay nhìn tôi, vội vàng hỏi: “Khả Nhân à, cuối cùng cũng tỉnh rồi, vẫn là thuốc Trung y do Kim Tử mang tới có tác dụng.”

Tôi cảm giác trên đầu khác lạ, đưa tay lên sờ, quả nhiên bằng gạc dán đầy đầu. Chồng tay ngồi dậy, tôi thấy được Khúc Thiên đang ở trên sô pha, bên cạnh còn có ba mẹ Khúc Thiên.

Khi thấy ba mẹ Khúc Thiên, trong lòng tôi có chút kinh ngạc, nghĩ thầm chuyện lớn rồi. Nhưng Khúc Thiên lại tỏ ra rất bình thường, rốt cuộc anh ấy là Sầm Tô Hàng, anh ấy hoàn toàn có thể không để ý tới ba mẹ Khúc Thiên.

Thấy tôi đã tỉnh, Khúc Thiên nhanh chóng đi tới, nói: “Có muốn đi vệ sinh không?” Sau đó anh ấy tháo bình dịch đang truyền xuống.

Hành động như vậy, mẹ Khúc Thiên liền hung hăng trừng mắt nhìn, nói: “Không phải mẹ con bé có ở đây sao? Cần đến con à?”

Theo ánh mắt của mẹ Khúc Thiên, tôi thấy được dì đang dựa vào một bên, sắc mặt rất khó coi. Biểu cảm của dì lập tức thay đổi, tươi cười tiến tới: “Đi đưa đi.”

Lòng tôi muốn ói, dì này thật đủ giả tạo. Ba tôi ở đây là lại tỏ vẻ thế này, khi không có ba tôi thì dì không có lòng tốt như vậy.

Đi vệ sinh xong là tôi uống nước, uống thuốc Trung y. Sau một lúc lẩn lộn, cuối cùng cũng yên ổn để có thể ăn chút cháo thịt. Ngồi ở trên giường, cảm thấy, vừa ăn vừa lo lắng nhìn người hai nhà, chuyện hôm nay không ổn ào không được.

Quả nhiên, bắt đầu rồi.

Mẹ Khúc Thiên kiêu căng ngạo mạn nói trước: “Khúc Thiên nhà tôi tháng sau tốt nghiệp sẽ lập tức xuất ngoại du học. Khả Nhân à, nó đi là đi vài năm. Cháu xem, con gái có thì.”

Dì bên này bắt đầu cũng nói: “Khả Nhân nhà tôi cũng không định dựa dẫm. Chúng tôi đã tìm người tốt cho Khả Nhân ở Bắc Kinh. Khúc Thiên nhà bà xuất ngoại thì cứ xuất đi. Thời này bọn trẻ tốt nghiệp chia tay rất bình thường. Còn tưởng rằng Khúc Thiên nhà bà nhiều ưu tú chắc.”

Khúc Thiên nghe dì nói, nhìn về phía tôi, tôi khẽ lắc đầu tỏ vẻ phủ định.

Hai người phụ nữ cứ vậy người nói một câu ta nói một câu, sau chừng nửa giờ, mẹ Khúc Thiên nói: “Đi, Khúc Thiên, về nhà.”

Ba Khúc Thiên dù sao cũng là lãnh đạo, lễ nghĩa lịch sự tối thiểu vẫn giữ đủ, ông ấy đi tới bắt tay ba tôi, nói cái gì mà bọn trẻ có ý của bọn trẻ, làm mẹ cũng chỉ là quan tâm tới bọn trẻ gì đó.

Tôi có chút khó xử nhìn Khúc Thiên. Tôi biết Sầm Tô Hàng có thể không để bụng cha mẹ Khúc Thiên, nhưng anh ấy không thể để mất thân phận Khúc Thiên này.

Khúc Thiên do dự một chút, nói khẽ với tôi: “Tối anh sẽ tới tìm em.”

Tôi gật đầu, nhìn anh ấy đi theo ba mẹ Khúc Thiên rồi đi. Tuy biết đây không phải là ý của Tô Hàng, tuy biết chuyện này có nguyên nhân tôi có thể lý giải, nhưng lòng tôi vẫn cảm thấy rất khó chịu. Lý giải được và chấp nhận được, đó là hai việc khác nhau.

- - -

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-2

Khúc Thiên vừa đi khỏi, dì ở kia bắt đầu nói gì mà đàn ông không chịu trách nhiệm, gì mà mắt chó coi thường người khác, gì mà cháu trai đằng ngoại đang ở Bắc Kinh có bao nhiêu ưu tú.

Tôi vẫn luôn cúi đầu ăn cháo nhưng ba tôi thì chỉ chịu được năm phút đồng hồ là không nghe nổi nữa, quát nhẹ: “Em về nhà đi, chuyện của Khả Nhân để con bé làm chủ.”

Khó có được một lần ông lại như vậy. Dì nhìn ba tôi, nhỏ giọng nói thầm: “Em không phải là vì tốt cho con bé sao?” Nói xong rồi trực tiếp chạy lấy người.

Ba tôi im lặng.

Ngồi ở trên ghế bên cạnh, thờ dài thật dài. Sau đó hốc mắt đỏ lên: “Khả Nhân, ba thật có lỗi với mẹ con.”

“Ba, ba đừng nói chuyện này nữa. Không phải con vẫn tốt sao? Chuyện của con, con sẽ xử lý tốt.”

“Nếu lúc trước ba không nhờ con trông coi cửa hàng thì con sẽ không gặp chuyện như này. Con phải đi theo hần, sau này làm sao bây giờ?”

“Về sau thì sau này nói đi. Ba, Sầm Tổ Hàng đối với con khá tốt.”

Tôi còn chưa nói xong, ba tôi đã ngắt lời: “Tốt? Tốt mà nó lại khiến con bị thương? Lại khiến con bị sốt? Con...”

“Vết thương này cũng không tính là gì, chỉ không cẩn thận ngã va vào bàn thôi.”

“Vậy sao con lại bị sốt? Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần... Chờ đến khi dương khí của con bị hút hết thì con thành thây khô.”

“Không phải như thế.” Tôi nói, trong lòng thầm nói thêm nửa câu, Sầm Tổ Hàng không phải yêu quái thái âm bổ dương.

Ba tôi cũng không tiếp tục nói thêm điều gì, bởi vì ông biết có nói thêm gì cũng vô ích. Hiện tại đã không cách nào quay lại mấy năm trước, lúc tôi phá cái khóa Lỗ Ban kia là Minh hôn đã được xác định, tôi có chết cũng trốn không thoát được.

Lúc này tôi đã hạ sốt, hần là do tác dụng của thuốc Trung y. Buổi tối rút ống truyền dịch, trời vừa tối Sầm Tổ Hàng đã tới đây. Anh ấy đang hoảng đi từ cửa vào, đáng tiếc ba tôi không nhìn thấy anh ấy, còn đứng dậy đóng cửa, nói: “Sao gió lại mạnh thế nhỉ, thôi bùng cả cửa.”

Nhìn Sầm Tổ Hàng đứng trước giường bệnh, tôi cười cười, nói: “Ba, con muốn ngủ, ba cũng về nhà ngủ đi. Con đã hạ sốt rồi, không sao đâu. Con có thể tự chăm sóc cho mình được.”

Ba tôi làm đồ cổ, sẽ biết xem mặt đoán ý. Phải biết rằng rất nhiều đồ ba tôi bán là đồ giả nhưng ông đều có thể thổi trở thành đồ thật. Khách có hiểu biết về hàng hay không ông đều dựa vào nhìn mặt đoán ý. Tôi từ khi Sầm Tổ Hàng tiến vào rõ ràng có sự khác lạ, ông là thương nhân đương nhiên có thể nhìn ra được. Cho nên ông chỉ dạn dò thêm vài câu rồi rời đi.

Trong phòng bệnh, Sầm Tổ Hàng mặc bộ quần jean áo thun tôi đã đốt cho anh ấy, đó là lần tôi đốt vào dịp trời vẫn còn hơi lạnh. Hiện tại nóng hơn rất nhiều, mặc áo có tay cũng không phù hợp. Trước kia ở nhà, ban ngày anh ấy dùng thân phận Khúc Thiên, mặc quần áo trước kia của Khúc Thiên, buổi tối trở lại là Sầm Tổ Hàng hầu như đều chỉ mặc quần áo ngủ. Tôi nghĩ chờ đến khi tôi xuất viện có lẽ nên đốt thêm cho anh ấy vài bộ quần áo. Hai bộ mùa hè, còn có giày, còn có... bao cao su hôm nay nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Ba tôi vừa đi, tôi liền hỏi: “Ba mẹ Khúc Thiên có gây khó dễ cho anh không?”

Sầm Tổ Hàng ngồi xuống mép giường, hỏi trước: “Lương Dật có nói gì kỳ lạ với em không? Hoặc là, em cảm thấy cậu ta có biết chút gì không?”

Tôi không nghĩ hôm nay anh ấy tới lại hỏi chuyện này đầu tiên, cho nên nhất thời có chút không rõ, gãi đầu không biết phải trả lời như thế nào. Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, tôi tổng kết những hành động của Lương Dật.

Mục đích hiện tại của Lương Dật chúng tôi còn chưa rõ ràng lắm, nhưng cậu ta biết Sầm Gia thôn, biết Sầm gia là một phong thủy thế gia. Mà cậu ta theo dõi chúng tôi, có lẽ cậu ta đã có chút nghi ngờ gì đó. Hần cậu ta biết sự tồn tại của Ngụy Hoa, cho dù không biết Ngụy Hoa tồn tại thì cũng chắc chắn thấy đứa bé bị treo kia.

Sầm Tô Hàng nói: “Hôm nay đi về nhà, mẹ Khúc Thiên còn định nói chuyện với anh nhưng Lương Dật đã sang kéo anh sang nhà cậu ta. Kỳ quái chính là, cậu ta chỉ nói với anh là giúp anh giải vây, sau đó cậu ta ngồi chơi điện tử. Tới hơn 10 giờ, anh quay lại nhà Khúc Thiên, đi vào phòng Khúc Thiên, đặt cậu ta lên giường rồi tới đây.”

“Nói như vậy, Lương Dật đang giúp anh.”

“Hắn cậu ta đã biết anh không phải Khúc Thiên.”

Những lời này khiến tôi thật sự lo lắng. Nếu Sầm Tô Hàng không ngại Khúc Thiên thì với lời hôm nay mẹ Khúc Thiên nói, chờ một tháng sau Khúc Thiên phải đi du học, như vậy chuyện này chắc chắn bị bại lộ. Đến lúc đó sẽ phải an bài Khúc Thiên như thế nào? Lại khiến cậu ta bị chết đột ngột?

Tô Hàng ngồi ở mép giường, đưa tay xoa ấn đường tôi: “Đừng nhủu mày, chuyện một tháng sau cơ mà, đến lúc đó gác tới thì đánh, nước lên thì nâng nền. Dù sao anh sẽ tìm cách để Khúc Thiên không thể xuất ngoại. Nếu không được thì anh đổi thân phận khác là ổn.”

Tôi gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút nặng nề. Đột nhiên cảm giác, tương lai chúng tôi căn bản là không có tương lai.

Ngày hôm sau, vẫn là ba tôi tới bệnh viện chăm tôi. Tôi bảo Tô Hàng về trước, dù sao cũng không thể để Khúc Thiên một ngày một đêm nằm trên giường không nhúc nhích được. Nếu mẹ anh ấy phát hiện ra điều gì dị thường, đi thử xem con còn thở hay không, như vậy thì chúng tôi lại gặp phiền phức ngay.

Lúc giữa trưa, ba tôi tới nhà ăn bệnh viện lấy cơm, Lương Dật tới. Đối với mặt Lương Dật tôi đã không nhớ rõ lắm, nhưng cái đầu màu mè kia tôi trong nháy mắt nhận ra được cậu ta ngay.

Trong tay cậu ta không có bất cứ thứ gì, vào phòng bệnh, trước tiên nhìn xung quanh một chút, phát hiện chỉ có một mình tôi mới cười tủm tỉm mà nói: “Chị họ à, chị đã khá hơn nhiều rồi chứ? Hôm qua em mới nghe mẹ Khúc Thiên nói chị đang nằm viện.”

“Cậu tới đây làm gì?” Tôi ngồi ở đầu giường, trong tay vẫn bê bát thuốc Trung y, mắt sắc nhìn cậu ta.

Cậu ta cẩn thận nhìn ra ngoài cửa, sau đó đóng cửa, chốt khóa.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Tôi lạnh lùng nói. Hành động này của cậu ta khiến tôi không có cảm giác an toàn.

Chỉ thấy cậu ta lấy từ trong túi quần ra một ống nghiệm, ống nghiệm có màu màu đỏ sậm. Cậu ta ném ống nghiệm cho tôi: “Ống nghiệm ở trong nhà, em cũng mất rất nhiều công sức mới lấy được chủng này máu. Máu nữ sinh thuần dương mệnh.”

Tôi nhìn ống nghiệm bị ném ở trên giường, rồi lại nhìn cái đầu màu mè của cậu ta, sau đó nở nụ cười: “Cậu có ý gì? Hơn nữa sao cậu có thể biết nữ sinh kia có phải thuần dương mệnh hay không?” Trong lòng tôi thầm nghĩ, xem ra chuyện Lương Dật biết so với chúng tôi nghĩ còn nhiều hơn nhiều.

“Chị không phải lo, em biết chị cần cái này.”

Tôi tiếp tục cười: “Tôi không phải quỷ hút máu. Máu này tự cậu uống đi, tôi uống thuốc Trung y là được rồi.” Nói xong tôi hơi uống hết bát thuốc kia. Trước kia tôi uống thứ này không hề dừng cảm như vậy, hôm nay có Lương Dật ở đây, hơn nữa bị cậu ta kích thích như vậy nên tôi uống một ngụm hết sạch cho cậu ta xem.

Cậu ta nghi hoặc nhìn tôi. Tôi buông bát xuống mới nói: “Cậu cho rằng tôi là quỷ?”

Cậu ta không nói gì. Tôi tiếp tục nói: “Tôi là quỷ mà cậu còn dám tới à?”

Lương Dật hừ lạnh một cái, nói: “Được rồi, dù sao chị sống hay chết cũng không liên quan tới em.” Nói xong cậu ta mở cửa đi ra ngoài. Cậu ta vừa đi thì ba tôi tiến vào.

Ba tôi cầm hộp cơm, vừa quay đầu lại nhìn Lương Dật vừa nói: “Ai thế? Tới tìm con à?”

Tôi cười cười với ba tôi: “Cậu em khóa dưới, vô tình gặp thôi ạ.” Khi nói lời này, tay tôi đã nhẹ nhàng đem ống nghiệm kia giấu dưới gối ở đầu giường. Tuy rằng ba tôi biết rất nhiều chuyện của chúng tôi nhưng tôi vẫn không muốn khiến ông lo lắng hơn.

Ngày thứ ba, tôi xuất viện. Bác sĩ kê một ít thuốc chống nhiễm trùng cho miệng vết thương. Thật ra miệng vết thương của tôi vốn không cần phải khâu, chỉ là bị sốt cao khiến bác sĩ phải cẩn thận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81-2

Khi xuất viện, Khúc Thiên cũng tới, tôi đổi giày, nghe thấy ba tôi gọi Khúc Thiên ra bên ngoài hành lang nói mấy câu. Cửa phòng bệnh vẫn mở cho nên tôi có thể nghe được lời bọn họ nói.

Ba tôi nói: “Đề Khả Nhân về nhà ở vài ngày đi. Ở nhà muốn ăn gì cũng tiện, ở kia chỉ có hai bữa, ăn cơm đúng bữa còn là vấn đề.”

Khúc Thiên do dự một chút, gật gật đầu. Lòng tôi cũng đầy mâu thuẫn. Ở vùng này của chúng tôi, rất nhiều gia đình đều là đàn ông nấu ăn, gia đình Khúc Thiên thì có lẽ anh ấy không phải làm. Sầm Tô Hàng hẳn sẽ làm, có điều anh ấy không ăn cơm như bình thường cho nên anh ấy cũng không làm. Chỉ có thể về nhà. Nhưng về nhà thì đi kia sẽ lại khiến tôi đau đầu. Cũng may con trai của dì chưa gây thêm phiền toái cho tôi, nếu không tôi lại càng đau đầu hơn.

Khúc Thiên lái xe đưa tôi về nhà, còn giúp tôi dọn dẹp lại phòng. Đến khi chúng tôi xuống lầu, thấy ba tôi đang đeo tạp dề, đang cầm muối đứng phía sau cậu em kia để trông cho nó làm bài tập. Sau đó đột nhiên nghĩ tôi đồ ăn trong phòng bếp lại chạy qua phòng bếp coi nòi một chút.

Trước kia đều là mẹ cậu bé kèm làm bài tập, tôi ngồi xuống cạnh bàn, hỏi: “Này, mẹ em đâu.”

Cậu em cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Đi bệnh viện, vẫn chưa về.”

Trong lòng tôi trầm một chút, không phải thân thể đi ấy không tốt chứ? Tuy rằng đi đối xử với tôi có hơi giả tạo nhưng rốt cuộc ba tôi đã chọn đi, sẽ không mới ở bên nhau một tháng mà đi đã gặp chuyện chứ? Hơn nữa giờ này bệnh viện đều đã đóng cửa, sao đi còn chưa về nhà? Hay là phải nằm viện?

Tôi vốn định hỏi thì đi đã đi vào cửa hàng.

Sắc mặt đi không được tốt, so với ba ngày trước ở bệnh viện thì kém hơn nhiều. Mặt tái nhợt lại. Dì cũng không có sức cùng tôi nói chuyện, chỉ gật gật đầu như chào hỏi rồi tôi trông con làm bài tập.

Ba tôi mang đồ ăn lên, khi đi đi rửa tay, vừa lúc tôi cũng sắp chén đĩa từ trong bếp mang ra. Nghe ba tôi hỏi đi thế nào, đi nói bác sĩ bảo uống thuốc trước xem sao, không được thì phải nạo tử cung.

Nạo tử cung? Dì mang thai? Ba tôi đã năm mươi mấy vẫn có thể có con?

Tôi coi như không nghe thấy gì. Dù sao tôi cũng đã lớn, cũng không đến mức giống mấy cô bé mà đi so đo chuyện này. Ăn cơm xong, tôi cùng Khúc Thiên đi về phòng, dường như cảm giác thân cận này đã thành thói quen rồi.

Trời tối, tôi nghe tiếng ba tôi ngoài cửa hàng, cũng nghe thấy tiếng của đi khá lớn, rõ ràng cố tình nói lớn để chúng tôi nghe được: “Khúc Thiên còn chưa về sao ông đã đóng cửa? Bọn chúng như vậy ông cũng kệ?”

Cái giọng này sao không hề giống bộ dáng mặt mũi khi nãy? Khúc Thiên vẫn dùng máy tính của tôi, bình tĩnh thật sự. Tôi cũng không lên tiếng, coi như không nghe thấy gì.

Tôi coi như lúc này chỉ có tôi và anh ấy, kể chuyện Lương Dật tới bệnh viện tìm tôi, đặc biệt ống nghiệm kia bị tôi giấu đi. Tôi đem ống nghiệm đưa cho Khúc Thiên.

Anh ấy mở ống nghiệm, mùi máu tỏa ra, sau đó đem ống nghiệm đổ ra, một giọt chất lỏng sền sệt rơi xuống. Cho dù đã đựng trong ống nghiệm, nhưng trải qua hai ngày cũng đã bị đông lại, lúc này trông giống thạch trái cây. Khối thạch máu kia rơi ở trên đầu ngón tay anh ấy, sau đó anh ấy gạt cục máu đông đi, nói: “Đúng là máu thuần dương! Xem ra chuyện cậu ta biết so với tưởng tượng của chúng ta thì nhiều hơn nhiều. Tìm một cơ hội thử cậu ta xem, nếu thật sự không phải là người của Ngụy Hoa thì có thể kéo sang làm một quân cờ bên chúng ta, ít nhất cũng có thể khiến Lương Canh phân tâm.”

Máu thuần dương là khác tính duy nhất của luyện tiểu quý.

Tôi vừa hạ sốt, Sầm Tô Hàng vẫn giữ khoảng cách với tôi, không ngủ cùng nhau mà anh ấy nằm ở bàn đọc sách. Nhìn tư thế ngủ của anh ấy, tôi quyết định sáng mai sẽ quay về nhà. Căn hộ ở trường tôi tuy là nhà thuê, cũng rất đơn sơ, nhưng tốt xấu gì cũng là của riêng chúng tôi.

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Buổi chiều ngày hôm sau, chúng tôi trở về nhà. Ba tôi thì muốn giữ chúng tôi lại nhưng đi kia lại hung hăng trừng mắt với ba tôi. Trở lại nhà của mình vẫn là thoải mái nhất, ngay cả chiếc giường kia cũng thoải mái hơn nhiều.

Chỉ là buổi tối, khi thấy Sầm Tô Hàng mặc áo ngủ, tôi nói: “Tô Hàng, ngày mai em muốn dạo phố với bạn, có lẽ rú Y Y đi cùng. Không biết cô ấy hôm trước có bị dọa cho sợ hãi không, muốn xem cô ấy bây giờ đã tốt chưa.” Tôi nằm viện ba ngày, về nhà một ngày nhưng đều không nhận được tin nhắn gì của Y Y, không biết tình hình cô ấy thế nào rồi.

Tô Hàng liền nói: “Không cần rú Y Y, Linh Tử hôm qua đã gọi điện cho anh. Chân cô ấy bị vậy hẳn chưa qua một tuần sẽ không đứng dậy nổi. Âm tà nhập thể, cũng may Linh Tử đến sớm, nếu để chậm mấy ngày, hoặc là đưa tới bệnh viện rồi dùng thuốc tây y vô dụng thì e rằng cả đời cũng không đứng lên được.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Cũng may ngày đó kéo tôi là Y Y, còn Y Y bị quỷ kia kéo đi.

Tôi dựa vào giường, cầm điện thoại bấm một dãy số: “VẬY em rú Đàm Thiên.”

Tôi còn chưa kịp gọi cho Đàm Thiên thì có điện thoại ba tôi gọi đến. Tôi bấm nghe: “A lô, ba ạ!”

“Khả Nhân à, Sầm Tô Hàng có đó không? Ba tìm cậu ấy có chút việc.”

Lòng tôi trầm xuống, ông sẽ không lại cảnh cáo gì Tô Hàng chứ? Phải biết rằng, vốn dĩ chúng tôi chưa làm gì, bị ba tôi nhắc đến khiến tôi càng ngại ngùng.

Nhưng Tô Hàng cũng đang ở trong phòng, máy tính lại đang không xem, trong phòng rất yên tĩnh, tiếng ba tôi bên ngoài cũng có thể nghe được. Cho nên anh ấy đi tới, cầm lấy điện thoại trong tay tôi, nói: “Cháu là Sầm Tô Hàng.”

Anh ấy ngồi xuống mép giường, tôi cực kỳ muốn biết ba tôi sẽ nói gì với anh ấy. Không nói được với tôi thì có lẽ chuyện này có liên quan tới tôi.

Cho nên tôi ngồi cạnh Khả Thiên, tai cũng áp vào điện thoại. Trong điện thoại truyền đến giọng ba tôi, nói: “Chuyện này, bệnh phụ khoa liệu có liên quan tới phong thủy không?”

“Cũng có ít nhiều liên quan.”

“Là di của mấy đứa mấy hôm nay không thoải mái. Cô ấy... cô ấy năm trước đã mất kinh. Nhưng hai ngày vừa rồi lại thỉnh thoảng thấy máu. Đi bệnh viện kiểm tra, nói là viêm gì đó. Chuyện phụ nữ ta cũng không hiểu rõ. Trước đây cô ấy cũng nói phía dưới không thoải mái, cũng luôn uống thuốc nhưng không thấy đỡ, hai ngày nay vấn đề càng ngày càng nghiêm trọng. Cậu có thể tìm được nguyên nhân không?”

Tôi nghe mà mặt đỏ bừng, ba tôi cũng không biết xấu hổ hỏi chuyện này? Tôi đưa mắt nhìn về phía Tô Hàng, không ngờ được mặt anh ấy lại thông dong trấn định không hề thay đổi, nói: “Một là nhà bếp, bếp là tượng trưng cho bà chủ nhà. Xem thử trong bếp nhà mình, phía dưới kệ bếp liệu có thứ gì không sạch sẽ.”

Bên kia điện thoại không có tiếng trả lời, sau đó có tiếng bước chân xuống lầu, tiếng mở cửa, có lẽ ba tôi đang đi xuống bếp. Một hồi lâu mới có tiếng của ba tôi: “Dưới bếp quả không sạch sẽ. Dưới kệ bếp có thùng dầu cũ, có túi rác,:

“Có phải có vật màu đỏ?”

Bên phía ba tôi lại không có âm thanh, sau đó nói: “Thật là có, là bức tranh cũ của Khả Nhân, hình như con bé để đây từ hồi cấp 3. Ừ, bốc mùi rồi.”

Sầm Tô Hàng nhìn tôi, tôi rụt cổ lại, nhỏ giọng nói: “Đã sớm bảo ba bỏ đi, ba lại cứ giữ lại.”

Sầm Tô Hàng nói: “Dọn dẹp thật sạch sẽ gầm kệ bếp, đồ vật để gọn gàng, đừng chất đống. Sau đó tích cực trị liệu, sẽ sớm tốt lên thôi ạ.”

Sau khi ba tôi nói cảm ơn, Sầm Tô Hàng ngắt điện thoại, tôi nhận lấy điện thoại của tôi, nói: “Chuyện này cũng có thể dùng phong thủy để xem à?”

“Ừ.”

“Vậy nếu bà chủ nhà không nấu cơm, không gần kệ bếp thì sao? Nhà em đều là ba em nấu cơm, bếp kia không liên quan gì tới đi cá.”

“Không quan trọng, trong phong thủy bếp đã là đại diện cho di. Dưới kệ bếp chính là phía dưới bà chủ, không gian trên kệ bếp chính là nửa trên của bà chủ. Nếu trên kệ bếp mà đặt máy hút khói hay bình hoa gì đó, bà chủ nhất định sẽ bị tật đau đầu.”

“Lần trước nói bếp là ông chủ nhà.”

“Bếp ở hướng Tây Bắc mới là hỏa thiêu Thiên môn, bếp không ở Tây Bắc thì không phải cung Càn ông chủ nhà. Sao thời gian này không thấy em chịu khó học nhỉ?”

Tôi le lưỡi, khoảng thời gian này không phải bị anh ấy làm hại sót hai ba lần sao? Bởi vì ở gần, tôi giặt nhẹ tay áo ngủ của anh ấy, nói: “Mai em đốt cho anh mấy bộ quần áo mới, chú ý nhận nhé. Còn có, nếu bưu cục bên kia chậm quá thì em có thể khiếu nại không?”

Anh ấy sùng sốt một chút mới nở nụ cười: “Không cần đâu. Anh mặc tay áo ngắn hay dài đều giống nhau.”

“Không giống, nhìn sẽ không giống nhau.” Tôi nói, vẫn kéo tay anh ấy. Có lẽ bởi vì từng đặc biệt thân mật, tôi kéo tay như vậy anh ấy cũng không hề từ chối, còn thuận theo lực kéo của tôi mà thả lỏng tay theo. Khi tay anh ấy lật lên, tôi kinh ngạc, trên ngón tay kia có dấu vết như bị phỏng, đỏ tươi. Tôi nhẹ nhàng chạm vào, anh ấy lập tức gạt tay tôi ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-2

Tôi nhớ rõ hôm qua anh ấy dùng ngón tay này thử máu trong ống nghiệm của Lương Dật, không ngờ như vậy lại tạo ra vết thương nghiêm trọng như vậy, không hề có dấu hiệu miệng vết thương khép lại.

“Cái này... không khỏi được sao?”

“Mấy ngày là sẽ ổn thôi.” Anh ấy vòng qua giường, nằm xuống quay lưng về phía tôi. Tôi cảm thấy biểu hiện này có nghĩa vết thương kia không lành được. Máu thuần dương lại lợi hại như vậy! Sau này tôi không cho Tổ Hằng tới gần chị Kim Từ thì tốt hơn. Lỡ như có chuyện gì bị dính máu của chị ấy sẽ gặp phiền phức lớn.

Buổi sáng hôm sau, tôi phòng triển lãm chào hỏi giáo viên trước khi đi dạo phố. Giáo viên nói tôi cùng Hoàng Y Y bị bệnh phải xin nghỉ cũng là chuyện bất đắc dĩ, không sao cả.

Đàm Thiên không hồ là bạn thân, đi cùng tôi chọn quần áo cho con trai, không có chút nào là không kiên nhẫn. Lại còn góp ý rất nhiệt tình. Chỉ là, cô ấy nhìn tôi chọn quần áo, đột nhiên nói: “Cái này không hợp với Khúc Thiên.”

Tôi cũng chỉ cười cười không nói gì.

Thành phố này của chúng tôi quả thật rất nhỏ. Đi dạo phố vài nơi, không ngờ tôi sẽ gặp chị Kim Từ. Chị Kim Từ đang đi cùng mấy bà mẹ bầm sữa, trên tay mỗi người đều đang xách vài túi đồ, đang đi về phía bãi đỗ xe.

Thấy tôi, chị ấy lên tiếng trước: “A, Khả Nhân, hết sốt rồi chứ?”

Tôi cười cười ngại ngùng. Trong mắt bọn họ, nguyên nhân tôi bị sốt cũng chỉ có một chuyện, tôi cũng không biết giải thích thế nào cho phải.

“Thuốc Trung y chị đưa cho Sầm... cho cậu ấy, cậu ấy có chuẩn bị cho em không?”

“Cảm ơn chị Kim Từ.”

Cô ấy cười cười, sau đó xoay người rời đi. Tôi đột nhiên nghĩ tới ngón tay bị thương của Tổ Hằng. Đối với chuyện luyện hóa tiểu quý, hiểu biết của tôi là rất ít. Có nhiều thứ tôi không hiểu, cần có người giải đáp. Cho nên tôi đuổi theo vài bước, nói: “Chị Kim Từ, có thể nói mấy câu với chị không? Một lúc thôi.”

Kim Từ nói chuyện với bạn bè một chút, tôi cũng quay sang cười xin lỗi Đàm Thiên, sau đó cùng chị ấy tránh ra vài bước, đứng dưới gốc cây cách đó không xa.

“Sao thế? Cậu ấy khi dễ em à?”

“Không, chị Kim Từ, em muốn hỏi chị một chút. Nếu thân thể anh ấy bị dính máu thuần dương thì sẽ thế nào?”

“À, chị cũng không rõ lắm. Có lẽ hẳn sẽ rất đau, giống như bị thiêu sống vậy. Nếu có vết thương sẽ rất nguy hại.”

“Vậy vết thương đó phải dùng thuốc gì ạ?”

Chị Kim Từ cười: “Sầm Tổ Hằng bị thương à? Cũng phải, tính tình của cậu ta như vậy... Kỳ thật có một số việc chị cùng Linh Từ rõ ràng có thể giúp cậu ta nhưng cậu ta lại thích làm một mình. Bị thương cũng phải thôi. Yên tâm, quá trình luyện hóa tiểu quý còn chịu thống khổ hơn nhiều so với máu thuần dương. Bị thương, em cho cậu ấy cắn một miếng, ăn máu của em chính là thuốc tốt nhất. À, nếu cậu ấy cắn em mà miệng vết thương vẫn không khỏi, vậy thì em cứ đập cậu ta đi.”

Tôi suy nghĩ một lúc, hiểu được rõ. Trước kia chị Kim Từ từng nói, máu thịt người thân yêu nhất có thể làm khôi phục tiểu quý được luyện hóa. Mà quá

trình luyện hóa ban đầu chính là để tiểu quý ăn luôn trái tim người mình yêu nhất. (Theo dõi page Sant trên fb để cập nhật truyện nhanh hơn bạn nhé)

Trái tim người mình yêu nhất? Lúc ấy, Sầm Tô Hàng ăn trái tim Sầm Mai, anh ấy trở thành tiểu quý được luyện hóa. Lúc ấy hẳn anh ấy yêu Sầm Mai. Anh ấy lại nói với tôi, bọn họ chỉ là được hai gia đình hứa hẹn. Lần trước nữ quý xuất hiện trong phòng bà cô kia, quân trang kia, vết máu đặc thù kia... tôi có thể suy đoán tới Sầm Mai thì hẳn anh ấy cũng có thể. Cho nên anh ấy mới vội vã đi tìm như vậy.

Nếu anh ấy từng yêu, vì cái gì mà không nói thật với tôi?

Tôi thở dài một cái. Vẫn đang đi trên đường, tôi nghĩ tới chuyện này làm gì?

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

5 giờ chiều, tôi và Đàm Thiên tạm biệt nhau để về nhà. Tôi gọi xe đi về, ngồi ở trong xe vẫn luôn nhớ tới những lời của Kim Tử, lòng càng thấy loạn.

Đến khi tôi thấy cổng trường đại học của tôi, tôi mới nhớ ra tôi còn chưa mua bao cao su bằng giấy kia. Mà khi lòng đang loạn thế này tôi cũng không còn tâm trí nào để mua, chỉ có thể để sau vậy.

Bảo lái xe dừng ở ngã tư, xung quanh cũng không có quá nhiều người, tôi đem quần áo ra đốt. Ở chúng tôi nơi này, nếu thấy có đồ gì được thiêu ở ngã tư thì đều biết đó là thiêu cho tổ tiên, đi từ xa thấy được đều sẽ tránh ánh mắt, thậm chí là chọn đường vòng mà đi. Chờ quần áo thiêu xong tôi mới chậm rãi đi về nhà.

Sự hào hứng khi mua quần áo mới cho Sầm Tô Hàng vậy mà một chút cũng không có, thậm chí cũng không đi hỏi anh ấy xem đã nhận được quần áo và giày tôi mua chưa.

Buổi tối, khi tôi mơ màng ngủ, cảm giác được một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên môi, còn có giọng nói thì thầm của Sầm Tô Hàng: “Anh nhận được quần áo rồi, cảm ơn em.”

Tôi cố gắng mở mắt, tay anh ấy đang sờ trán má tôi. Thấy mặt anh ấy mơ hồ, cảm giác thật đẹp. Cứ như vậy cười với anh ấy. Đồng thời tôi cũng thấy được bên cạnh ngón trỏ đang ở khế mắt tôi vẫn còn miệng vết thương đỏ tươi như cũ. Anh ấy nhất định rất đau, dấu vết như bị bỏng mất hẳn một miếng da. Tuy rằng chỉ là một vùng nhỏ nhưng chạm vào hẳn sẽ rất đau.

Suy nghĩ này khiến tôi tỉnh táo lại, tôi vươn tay ôm lấy đầu của anh ấy, kéo xuống hôn thật cuồng nhiệt. Hôm nay tôi không định làm tới, nhưng tôi nghĩ cách để anh ấy có thể uống một chút máu của tôi. Tôi muốn thấy, hiện tại anh ấy yêu tôi hay vẫn yêu Sầm Mai như cũ.

Nếu sau khi uống máu tôi, miệng vết thương vẫn không khỏi, như vậy thì tôi sẽ dọn ra khỏi nơi này, tôi chỉ là kẻ làm chứng cho thân phận của anh ấy chứ không phải người yêu.

Tôi dùng cách bộc phát nghĩ ra được, tay chân có chút luống cuống, nhưng tôi đã thành công, anh ấy hôn mạnh bạo khiến môi tôi bị rách, ngay cả tôi cũng thấy mùi vị máu của mình.

Sau một trận hôn nhau cuồng nhiệt, anh ấy kéo tôi tới phòng tắm, mở vòi hoa sen, đầy hưng tơn nói với tôi: “Sau này không cho phép như vậy!”

Tôi nắm lấy tay anh ấy, nhìn về ngón tay kia.

Trên đầu ngón tay đã xuất hiện da non, màu sắc đã có màu hồng của làn da. Khi tôi đang nhìn miệng vết thương mọc da non, Sầm Tô Hàng cũng hơi kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Anh đi sắc thuốc, hy vọng ngày mai em không bị sốt.”

Nhìn bóng dáng anh ấy đi ra ngoài, tôi đứng dưới vòi hoa sen gột rửa buồn bực ngày hôm nay, chậm rãi mỉm cười.

Miệng vết thương của anh ấy vì máu của tôi đã hồi phục, điều đó chứng tỏ anh ấy yêu tôi. Dù trước đây anh ấy từng yêu Sầm Mai thì hiện tại là anh ấy yêu tôi. Anh ấy đã là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, chẳng lẽ tôi còn hy vọng tôi là tình đầu của anh ấy sao? Chỉ cần hiện tại anh ấy yêu tôi là đủ rồi.

Nghĩ tới điều này, tôi vui sướng cọ vết máu dưới vòi hoa sen.

Tôi thay quần áo ngủ rồi ngồi lên giường, Sầm Tô Hàng bê bát thuốc tới. Ánh mắt anh ấy vẫn nhìn tôi đầy nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Uống thuốc này đi.”

“Dạ.” Tôi cười hì hì đáp lời, nhận bát thuốc. Bị sốt thật không tốt, nếu có thể phòng được thì phòng trước đi.

Thấy tôi uống thuốc xong, Sầm Tổ Hàng nhỏ giọng nói: “Sau này... đừng như vậy.” Cảm giác anh ấy nói ra mấy từ này thật khó khăn. Tôi không thể hiểu được, vừa rồi chúng tôi mới thân mật như vậy, vì cái gì mà hiện tại anh ấy lại có thái độ này? Tôi cười vui vẻ với tôi không được sao? Cho nên khi tôi buông bát xuống liền trừng mắt nhìn anh ấy: “Đáng ghét! Cái gì mà đừng như vậy? Anh hẳn nên cảm ơn em mới đúng.”

Anh ấy không trả lời, cầm bát đi ra khỏi phòng. Tôi nằm trên giường, còn đang suy nghĩ lát nữa có nên nói chuyện với anh ấy về việc đi mua bao cao su bằng giấy kia không. Chuyện hôm nay khiến tôi khẳng định anh ấy yêu tôi, điều khẳng định này dường như cho tôi động lực, mặc kệ sau này gặp khó khăn gì thì chúng tôi đều phải cùng nhau nỗ lực vượt qua.

Nhưng năm phút đồng hồ qua đi, mười phút qua đi. Đi rửa bát không mất nhiều thời gian như vậy. Tôi hướng ra ngoài gọi: “Này, Tổ hàng?” Không có ai trả lời. Tôi lần nữa lại kêu lên: “Sầm Tổ Hàng?”

Vẫn không có ai trả lời. Căn hộ này khá nhỏ, anh ấy không có khả năng không nghe thấy tiếng tôi gọi. Chỉ có một khả năng, anh ấy không còn ở nhà. Tôi không cam lòng, đi ra khỏi phòng nhìn khắp nơi. Khúc Thiên vẫn an tĩnh nằm trên sofa như cũ, từ ban công bay đến mùi hương nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-2

Tôi đi tới ban công, Tổ Hàng đang đứng ở ban công nhìn sao trời, bên cạnh anh có một nén hương đang cháy cắm trên quả táo.

Tôi nói nhỏ: “Anh không ngủ à?”

Anh ấy quay người lại nhìn tôi, nói: “Ngửi mùi hương khiến anh bình tĩnh một chút.”

Tôi cầu nhàu: “Ồ bên cạnh em anh cảm thấy là sai lầm, cho nên cần bình tĩnh sao?”

Anh ấy không nói gì, cứ như vậy nhìn sao trời bên ngoài. Nhưng bộ dáng này của anh ấy thật sự khiến người ta khó chịu, giống như nhiều lời một câu sẽ chết người vậy. Tôi tiến tới, lấy chân đá nhẹ vào đùi anh ấy: “Nói chuyện đi! Nếu không em sẽ đi học chị Kim Tử, lấy máu ở rốn anh, về bùa vào gáy anh. Anh đã uống máu của em, em muốn anh trở thành tiểu quỷ em luyện, em muốn anh ngoan ngoãn nghe em nói.”

Anh ấy nở nụ cười: “Em không phải thuần dương mệnh.”

Anh ấy cười thật sự rất đẹp, bộ dáng này mới là anh ấy. “Vậy anh có chuyện gì không vui? Nói đi, đừng để em hỏi mà anh lại im lặng.”

Anh ấy vẫn im lặng. Có người đàn ông nào kém cỏi như vậy không? Nửa giờ trước còn cùng tôi như vậy, lúc này muốn anh ấy nói một câu lại khó khăn như vậy. Thật cứ như chuyện ban nãy là tôi cưỡng bách anh ấy khiến giờ anh ấy ảm ức vậy. Tôi càng nghĩ càng giận, tiến đến đẩy đẩy người anh ấy. Nhưng còn chưa đẩy được thì anh ấy đã ôm tôi vào lòng thật chặt.

Đầu anh ấy tì lên đỉnh đầu tôi, nhỏ giọng nói: “Được rồi, anh biết là em giúp anh. Nhưng... rất nguy hiểm. Nếu anh không khống chế được chính mình thì em lại có thể lần nữa bị sốt, thậm chí cơ thể sẽ suy yếu, sau này sẽ càng ngày càng yếu, yếu dần mà chết. Anh không muốn em có chuyện gì, sau này không dùng biện pháp này nữa. Anh có biện pháp khác, cứ tin anh, sau này đừng như vậy. Thấy em bị sốt, thấy em khó chịu, anh...”

Anh ấy không nói tiếp, sau khi im lặng một lúc, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, hỏi: “Anh đang thổ lộ sao? Vậy thì anh nói anh yêu em đi.”

Anh ấy nhìn tôi, im lặng như cũ. Tôi cười đau khổ, tôi biết anh ấy sẽ không nói. Hiện tại nỗi oan khuất của Sầm Gia thôn vẫn quan trọng hơn tôi. Cho nên anh ấy sẽ không nói yêu tôi, anh ấy sẽ ưu tiên giải quyết xong xuôi chuyện quan trọng. Tuy rằng tôi biết bị anh ấy xếp thứ hai, trong lòng hẳn thấy khó chịu, nhưng tôi cũng biết đây là chuyện không thể khác được.

Ngày hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là điện thoại của Khúc Thiên. Khúc Thiên ngồi trên sofa nghe điện thoại, giọng rất nhỏ, chỉ vang dạ sau đó tắt máy.

Tôi vuốt vuốt tóc, vừa định xuống giường thì nghe anh ấy gọi: “Khả Nhân, chuẩn bị một chút, chúng ta tới nhà Khúc Thiên.”

“Ba mẹ anh ấy bảo anh về à?”

“Ừ, em cũng đi. Dù nghe được lời khó nghe nào thì cũng đừng phản đối. Anh định trước tiên cho bọn họ biết em là lựa chọn của Khúc Thiên, xem có thể khiến Khúc Thiên ở lại không. Nếu không được thì anh sẽ nghĩ cách cố gắng để Khúc Thiên không phải ra nước ngoài.”

Tôi nhú mi. Ông trời có phải cố ý chinh tôi không? Tối hôm qua tôi mới nghĩ cùng Sầm Tổ Hàng cùng đối mặt với khó khăn trong tương lai, vậy mà sáng

sớm hôm nay đã mang đến một khó khăn lớn rồi.

Ngày đó ở bệnh viện, hai bà mẹ đối chọi gay gắt như vậy, cảm giác như không hề nể mặt nhau. Hiện tại tôi lại tới có phải là có chút không biết xấu hổ không? Nhưng nếu tôi không đi, nếu bọn họ kịch liệt yêu cầu gì với Khúc Thiên thì Khúc Thiên ngay cả cái có để phản đối cũng không có.

Cuối cùng tôi vẫn quyết định sẽ đi. Nếu đã đi thì phải trang điểm cho đẹp một chút. Tôi chọn chiếc váy mới mua, đôi giày cao gót, phải cho mẹ anh ấy thấy tôi là một cô gái xinh đẹp.

Khi học đại học từng có môn học trang điểm, cho nên khi tôi tự trang điểm cho chính mình, tôi phát hiện bản thân mình đang không ổn. Mặt tôi hơi đỏ, tay chạm vào cảm thấy hơi nóng. Sờ sờ trán, có lẽ cũng phải ba mươi tám độ. Vẫn bị sốt, có điều chỉ là sốt nhẹ. Trang điểm cho mình trông tươi tắn hơn một ít, thậm chí khiến Tổ Hàng cũng không phát hiện được tôi bị sốt.

--

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Đến khi Tổ Hàng nhận ra tôi không khỏe thì xe đã dừng ở cổng nhà Khúc Thiên.

Tôi day day ấn đường, lên tinh thần, nói: “Không sao đâu, chỉ bị sốt nhẹ, lát uống nhiều nước là được.”

Anh ấy do dự gật đầu, nói: “Ừ, lát nữa anh sẽ cố gắng để sớm rời đi.”

Xuống xe, tôi còn chưa đứng vững thì đã nghe được tiếng của Lương Dật kêu lên: “A, chị họ, em biết hôm nay chị sẽ đến mà. Chị họ hôm nay xinh quá. Có điều hôm nay có thể không phải con dâu xấu xí ra mắt bố mẹ chồng mà là chuyện xấu nhà anh ta.”

Tôi trừng mắt nhìn Lương Dật, Lương Dật lại nhìn về Khúc Thiên cười cười.

Khúc Thiên kéo tôi đi vào. Tiến vào nhà tôi đã cảm giác được không khí trong nhà không bình thường. Trên chiếc ghế sofa sang trọng trong phòng khách kia, mẹ Khúc Thiên đang xụ mặt, ánh mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm ba Khúc Thiên đang hút thuốc bên cạnh.

Nghe thấy tiếng động, mẹ Khúc Thiên nhìn về phía chúng tôi, có lẽ thấy tôi khiến bà càng thêm tức giận.

Khúc Thiên không nói lời nào, cứ đứng ở lối vào chờ bọn họ nói trước. Sau khi Sầm Tổ Hàng nhập vào Khúc Thiên, dường như chưa bao giờ nghe thấy anh ấy gọi một tiếng ba mẹ.

Mẹ Khúc Thiên đầu tiên là trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, sau đó vừa khóc vừa nói: “Con trai, con về rồi! Con nói đi, con muốn ở cùng ba hay cùng với mẹ. Chúng ta quyết định sẽ ly hôn. Ba của con không phải là người!”

Ba Khúc Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: “Ly hôn cái gì? Bà cũng không nghĩ sáu tháng cuối năm có một cơ hội để đi tỉnh à? Bà ngay lúc này gây chuyện, sau này chúng ta ai cũng không được yên ổn một ngày.”

“Tôi gây chuyện? Ông cho tôi được ngày yên ổn sao? Ông còn muốn tôi tiếp tục ở nhà nội trợ cho ông à? Ông cũng không nghĩ chuyện ông làm là chuyện gì à? Người ta mới mười mấy hai mươi tuổi, so với con trai ông còn nhỏ hơn. Ông ép người ta như vậy, ông không sợ báo ứng sao?”

“Bà nói nhỏ thôi! Đừng nói chuyện thành khó nghe như vậy. Đó không phải là do cấp dưới hiểu kính sao? Hơn nữa, cơ hội sáu tháng cuối năm kia khó có được, truyền thống như vậy, làm quan phải chi hoa hồng mới có thể thăng chức được. Tôi đây cũng là vì tiền đồ nhà chúng ta mới làm như vậy.”

“Được lắm, một lần chi hoa hồng là có ngay một đứa bé, cô ta còn có thể có hai lần ba lần bốn lần hoa hồng cho ông chi nhĩ? Còn chưa phải ông lừa gạt người ta sao? Cô ta đã hai lần mang thai cho ông! Ông đây là đã làm gì? Phạm tội trùng hôn! Tôi... tôi sẽ tố cáo ông!”

“Bà dám! Bà không cần cái nhà này thì cũng phải nghĩ cho con chứ! Sau này con nó sẽ phải sống như thế nào?”

“Ông cũng nghĩ cho con à? Khi ông ngủ với một đứa con gái mười mấy tuổi thì ông có nghĩ tới Khúc Thiên không? Sao lúc ấy ông không nghĩ về sau nó làm người như thế nào?”

...

Hai người tiếp tục cãi nhau, Khúc Thiên kéo tôi đi vào trong phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Em uống nước đi, để để lát nữa lại phải nằm viện.”

Nay hẳn là lần đầu tiên tôi cùng Sầm Tô Hàng đi vào bếp nhà bọn họ. Trước kia tuy rằng đã tới đây hai lần nhưng cả hai lần đều là khách, không tiến vào phòng bếp nhà họ.

Tô Hàng lấy cái ly, lấy bình nước nóng bên cạnh rót ra cho tôi, khi tôi nhận lấy cốc nước, ánh mắt anh ấy để ý tới bộ bếp bên kia.

Không hổ là biệt thự, phòng bếp lại lớn như vậy, bộ bếp cũng lớn như vậy. Lớn đến mức có tới hai bộ đồ làm bếp. Một bộ để nấu đồ ăn Trung Quốc, bếp ga nồi xào bình thường, rồi nồi cơm điện gì đó. Một khu để đồ làm các món Tây. Đồ ăn Tây tôi không rành lắm, những dụng cụ kia để làm gì tôi cũng không biết, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy trên TV mà thôi.

Khúc Thiên nhỏ giọng nói: “Chẳng trách có người bên ngoài.”

“Sao thế?”

“Có hai bộ làm bếp. Bếp chính là bà chủ. Trong một nhà có hai bộ, đó chẳng phải chồng sẽ có người bên ngoài sao? Bố trí loại này là buộc chồng đi ra ngoài tìm người.”

“Vậy bỏ một bộ đi có phải là sẽ ổn không?”

“Bọn họ đã gây gổ tới mức này rồi, chỉ là bọn họ không thể ly hôn được. Thế lực Lương Canh bên kia khiến anh còn cần dùng đến ba mẹ Khúc Thiên.”

Tôi gật gật đầu. Chị Kim Tử từng nói, bọn họ bị Lương Canh tìm quản lý đô thị đuổi đánh. Nếu quả thật sau này phải đối đầu với Lương Canh, Sầm Tô Hàng dựa vào thân phận quan nhị đại của Khúc Thiên này có lẽ ít nhất cũng không bị quản lý đô thị đuổi chạy đây đường. Nhưng nếu ba Khúc Thiên vì chuyện này mà ngã ngựa, như vậy không chừng về sau chúng tôi cũng không thoát được cảnh bị truy đuổi.

Khúc Thiên vỗ vỗ vào lưng tôi, nhỏ giọng nói: “Em cứ ở đây uống nước, anh đi ra ngoài kia một chút. Bọn họ rất thương Khúc Thiên, hẳn sẽ không gây ồn ào nữa.”

Tôi gật đầu, nhìn anh ấy đi ra ngoài. Nhìn lại hai bộ dụng cụ làm bếp kia trong lòng mới hiểu rõ, vì sao nhiều nhà có tiền thì đàn ông lại dễ ra ngoài tìm phụ nữ như vậy. Kẻ có tiền đều sẽ mua nhiều đồ làm bếp, còn nhà chúng tôi nghèo sẽ không có tiền mua hai bộ. Ba tôi và dì cũng coi như sẽ ở bên nhau lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84-2

Tôi không để ý Sầm Tô Hàng nói chuyện với ba mẹ Khúc Thiên như thế nào, hơn mười phút sau mẹ Khúc Thiên đi vào bếp, mắt vẫn đỏ hồng.

Bà ấy nhìn thấy tôi, sừng sốt một chút rồi tức giận nói: “Sao cháu cũng lại tới? Tới thì cứ tới đi, dù sao cũng chỉ còn một tháng. Đừng nghĩ nhà ta sẽ cho cháu đi cùng.”

Tôi lui lại góc tường, không nói gì, trong lòng trầm buồn nôn: Tôi và gia đình Khúc Thiên các người không chút quan hệ, Sầm Tô Hàng sẽ tuyệt đối không đi du học. Một ông lão hơn sáu mươi tuổi, bà nghĩ anh ấy biết nói tiếng Anh sao? Cũng may trước khi Khúc Thiên bị Sầm Tô Hàng nhập vào người, anh ta đã thi qua môn tiếng Anh, bằng không với Sầm Tô Hàng hiện tại đi thi thì không chừng sẽ không lấy được cả bằng tốt nghiệp cho Khúc Thiên chứ nói gì tới đi du học.

Mẹ Khúc Thiên vừa khóc vừa rửa rau, miệng vẫn lải nhải: “Ông ta làm quan lớn, ta đã từ chức mà về trông coi việc nhà, sao ông ta lại không biết tốt xấu như thế chứ. Mỗi ngày ta phải hầu hạ, giữ thể diện cho ông ta, để ông ta có uy trước mặt người khác. Bây giờ thì tốt rồi, tìm tới cả gái mười mấy tuổi, muốn khiến tôi tức chết sao? Đàn ông sao lại đều như thế? Chơi bời ở bên ngoài rồi lại còn để bị bụng to, tìm tôi đi hầu hạ! Sao ông ta lại có thể nghĩ nhẹ nhàng như vậy? Tôi phải đi hầu hạ cô ta? Tôi không một đao đâm chết con tiện nhân đó đã là tốt rồi!...”

Tôi lại càng lui về sau. Nhìn mẹ Khúc Thiên có vẻ bề ngoài ôn tồn lễ độ, thanh tao tri thức, lần trước nói qua nói lại với dì tôi là tôi đã đủ giật mình.

Hiện tại nghe bà ta lải nhải những lời này tôi lại càng giật mình. Bên ngoài cao quý là vậy hóa ra cũng chỉ có một cuộc sống bình thường.

Tôi lui về phía sau thêm chút nữa thì đụng phải Khúc Thiên, anh ấy ôm chặt tôi, nói: “Đem bộ đồ nấu món Âu kia bỏ đi.”

Mẹ Khúc Thiên nhìn những đồ kia, nói: “Bỏ đi đâu? Cũng mất vài vạn đấy. Lần sau các con về mẹ sẽ chuẩn bị nguyên liệu nấu mấy món Âu. A, đúng rồi, Khả Nhân hẳn sẽ không ăn đồ Âu.”

Tôi không nói gì, nhà bà ta đang có chuyện như vậy mà vẫn còn tâm tình đá xéo tôi.

“VẬY ĐƯA CHO CON. CON MANG SANG NHÀ BÊN KIA, ĐỂ KHẢ NHÂN HỌC NẤU ĐỒ TÂY CHO CON.” KHÚC THIÊN NÓI.

“CON TRAI, THÁNG SAU CON DU HỌC RỒI, THỜI GIAN NÀY ĂN ĐỒ TRUNG QUỐC NHIỀU MỘT CHÚT, SANG BÊN KIA MUỐN ĂN CŨNG KHÓ MÀ KIẾM ĐƯỢC. HƠN NỮA, MANG SANG BÊN KIA THÌ CON BÉ SẼ LÀM ĐƯỢC SAO? CHỜ CON BÉ LÀM ĐƯỢC RỒI THÌ CON CŨNG XUẤT NGOẠI.”

NHIN MẸ ANH ẤY CÓ VẼ KHÔNG MUỐN DỌN BỘ ĐỒ BẾP NÀY ĐI, TÌNH HÌNH NÀY CÓ CHÚT KHÓ XỬ. CHÚNG TÔI KHÔNG BIẾT CÓ THỂ NÓI THẮNG ĐÓ CHÍNH LÀ NGUYÊN NHÂN KHIẾN CHỒNG BÀ ẤY CÓ BỒ NHÍ BÊN NGOÀI HAY KHÔNG. NẾU NÓI VẬY BÀ ẤY SẼ TRUY VẤN THÌ CHÚNG TÔI CŨNG KHÔNG BIẾT PHẢI GIẢI THÍCH NHƯ NÀO. SÂM TỔ HÀNG BIẾT PHONG THỦY NHƯNG KHÚC THIÊN THÌ KHÔNG. HƠN NỮA, ĐÓ LÀ MẸ KHÚC THIÊN, NẾU CÓ GÌ SỢ HỖ THÌ MẸ ANH TA CHẮC CHẮN SẼ NGHI NGỜ.

TÔI CÒN NGHĨ LÀM THẾ NÀO ĐỂ MẸ ANH TA ĐỒNG Ý CHO CHÚNG TÔI MANG NHỮNG THỨ KIA ĐI THÌ KHÚC THIÊN ĐÃ ĐẨY TÔI LÊN LẦU HAI. SAU KHI VÀO PHÒNG TÔI MỚI NÓI NHỎ: “BÀ ẤY KHÔNG CHỊU BỎ ĐI THÌ PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ? NẾU BỌN HỌ THẬT SỰ LY HÔN, SAU NÀY CHÚNG TA SẼ MẤT ĐI MỘT CHỖ DỰA.”

Khúc Thiên cười giảo hoạt: “ĐÊM ĐẾN ANH SẼ QUAY LẠI DỌN CHÚNG ĐI LÀ ĐƯỢC.”

ÁCH, LÀ QUÝ LÚC NÀY THẬT TỐT, CÓ LÀM TRỘM CŨNG KHÔNG SỢ BỊ BẮT. CŨNG KHÔNG BIẾT MẸ KHÚC THIÊN KHI THẤY MẮT ĐI NHỮNG THỨ NÀY LIỆU CÓ BÁO CẢNH SÁT HAY KHÔNG, CẢNH SÁT NHẤT ĐỊNH SẼ NÓI SAO LẠI CÓ LOẠI TRỘM NHƯ NÀY, TRỘM CÁI GÌ KHÔNG TRỘM LẠI ĐI TRỘM ĐỒ LÀM BẾP, VỪA NẶNG VỪA KHÔNG BÁN ĐƯỢC NHIỀU TIỀN.

NHIN KHÚC THIÊN, NGHĨ VỚI BỘ DÁNG CỦA SÂM TỔ HÀNG, Ở TRONG BẾP KIA MANG THEO NHỮNG ĐỒ KIA TÔI LẠI CẢM THẤY BUỒN CƯỜI. TÔI VỪA CƯỜI RỘ LÊN ANH ẤY ĐÃ ÔM TÔI LẠI, DÙNG TRÁN TÌ VÀO TRÁN TÔI, NÓI: “LÁT NỮA CỨ TỚI BỆNH VIỆN TRƯỚC ĐI.”

“KHÔNG CẦN, VỀ NHÀ UỐNG THUỐC TRUNG Y KHÁ HIỆU QUẢ. KHÔNG SỐT CAO, CHỈ HƠI NÓNG THÔI.” TRẢI QUA VÀI LẦN NHƯ VẬY TÔI CŨNG HIỂU ĐƯỢC QUY LUẬT. LẦN SAU HẸN SẼ KHÔNG BỊ SỐT NỮA.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

BỮA TỐI THẬT NẶNG NỀ, CÓ ĐIỀU CUỐI CÙNG CHUYỆN CŨNG CHUYỂN BIẾN TỐT ĐẸP HƠN MỘT ÍT. BA KHÚC THIÊN THỀ NÓI SẼ CẮT ĐỨT VỚI CÔ GÁI KIA. MẸ KHÚC THIÊN CŨNG NÓI SẼ KHÔNG TRUY CỨU NỮA, TRƯỚC MẶT NGƯỜI KHÁC VẪN SẼ LÀM MỘT NGƯỜI VỢ TỐT ĐỂ GIỮ MẶT MŨI CHO ÔNG ẤY, GIÚP ÔNG ẤY TRANH THỦ CƠ HỘI LÊN TÌNH.

TÔI CÙNG KHÚC THIÊN PHẢI ĐI VỀ, BA MẸ KHÚC THIÊN KHÔNG GIỮ CHÚNG TÔI LẠI, CÓ LẼ KHÔNG MUỐN GIỮ TÔI LẠI.

RA CỬA, VỪA MỚI LÊN XE CHÚNG TÔI ĐÃ THẤY ĐƯỢC LƯƠNG DẬT ĐANG CHƠI ĐÙA CÙNG MỘT CHÚ CHÓ Ở CÁCH CĂN BIỆT THỰ KIA KHÔNG XA. ĐẦU TÓC MÀU MÈ CỦA CẬU TA QUẢ THẬT GÂY CHÚ Ý VỚI NGƯỜI KHÁC.

Khúc Thiên do dự một chút, dừng xe ở chỗ nhà Lương Dật, hạ kính cửa xe xuống, kêu: “Lương Dật!”

LƯƠNG DẬT DO DỰ MỘT CHÚT, DẮT CON CHÓ TO CỦA CẬU TA ĐI TỚI. KHI ĐANG ĐI TỚI GẦN, CON CHÓ TO KIA BẮT ĐẦU SUSA LÊN NHƯ ĐIỀN. TÔI THÀM NGHĨ, CON CHÓ KIA HẸN BIẾT KHÚC THIÊN KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI, LỖ NHƯ NÓ NHẢO TỚI CÁN THÌ SAO? RẰNG CHÓ LÀ THỨ CÓ THỂ TRỪ TÀ, KHÔNG BIẾT LIỆU CÓ THỂ KHIẾN SÂM TỔ HÀNG BỊ THƯƠNG KHÔNG? HƠN NỮA CON CHÓ NÀY LẦN TRƯỚC CHÚNG TÔI TỚI NHÀ CẬU TA KHÔNG HỀ NHÌN THẤY. CHẴNG LẼ CẬU TA PHÁT HIỆN RA BÍ MẬT CỦA SÂM TỔ HÀNG NÊN MỚI CÓ Ý ĐI MUA MỘT CON CHÓ? PHẢI NÓI CHÓ CHÍNH LÀ MỘT THẦY PHONG THỦY RẤT GIỎI. SÂM TỔ HÀNG LÀ TIỂU QUÝ LUYỆN HÓA, SẼ KHÔNG TRÁNH ĐƯỢC ĐẠO SĨ, TRÁNH ĐƯỢC ẨM SAI LẠI ĐI CHẾT Ở MIỆNG MỘT CON CHÓ CHỨ?

Khúc Thiên trừng mắt nhìn con chó một cái, nói: “Chó của cậu dữ nhì!”

Chỉ sau một câu nói đó, con chó lớn kia đột nhiên gãy giữa như phát điên, tuột khỏi dây thừng trong tay Lương Dật, quay đầu chạy thẳng vào nhà.

Cái này... cái này gọi là đào ngũ à? TÔI NHỊN KHÔNG ĐƯỢC PHỈ CƯỜI, MỐI NGUY HIỂM VỪA RỒI TÔI CÒN NGHĨ CHỈ VÀI GIẤY SAU ĐÃ ĐƯỢC HÓA GIẢI.

SẮC MẶT LƯƠNG DẬT THAY ĐỔI, TRẮNG BỆCH MỘT CHÚT, SAU ĐÓ NÓI: “ANH... ANH CÓ VIỆC GÌ?” RẤT RÕ RÀNG GIỌNG NÓI CỦA CẬU TA HƠI RUN. CẬU TA SỢ HÃI? CHẴNG LẼ CẬU TA ĐÃ BIẾT ĐIỀU GÌ NÊN ĐÃ DỪNG CON CHÓ CHƯA ĐỂ LÀM BẢO VỆ, KẾT QUẢ CON CHÓ LẠI CHẠY TRƯỚC.

Khúc Thiên xuống xe, một tay đặt lên vai cậu ta ấn cậu ta tựa vào xe. BỒI VÌ CỬA XE ĐANG MỞ NÊN TÔI CÓ THỂ NGHE ĐƯỢC BỌN HỌ NÓI CHUYỆN.

Khúc Thiên hỏi: “Cậu sợ cái gì?”

“TÔI KHÔNG SỢ? TÔI CÓ GÌ MÀ PHẢI SỢ?”

“Vậy cậu giúp tôi một chuyện gấp đo. Khả Nhân không thoải mái, lát nữa tôi phải đưa cô ấy về nghỉ ngơi. Đêm nay cậu giúp tôi đem bộ đồ nấu món Âu rồi lò nướng gì đó, dọn ra rồi bỏ đi, được không?”

Tôi nhủ mi, không phải Tô Hàng đã nói đêm anh ấy sẽ tự đến trộm sao? Hơn nữa trước đây Tô Hàng cũng vẫn luôn không muốn thân cận với Lương Dật. Rốt cuộc Lương Dật là bạn từ nhỏ của Khúc Thiên, có rất nhiều chuyện Tô Hàng không biết, tiếp xúc với Lương Dật chẳng khác nào khiến khả năng bị bại lộ tăng lên. Vậy hiện giờ anh ấy có ý gì?

Lương Dật kéo tay anh ấy xuống, sắc mặt càng thêm khó coi, nhỏ giọng nói: “Tay lạnh.”

“Giúp một chút đi. Cậu giúp tôi, tôi cũng sẽ giúp cậu một việc, được không?”

“Anh giúp tôi thu phục Ngụy Hoa?” Những lời này là Lương Dật nói ra. Khi nghe thấy câu này, cả tôi cùng Khúc Thiên đều sùng sốt một chút. Nói vậy tức là cậu ta đã biết sự tồn tại của Ngụy Hoa, thậm chí đã biết chúng tôi và Ngụy Hoa là đối đầu.

Khúc Thiên hơi mỉm cười: “Cậu đã biết những gì rồi?”

Lương Dật chậm rãi thở một hơi rồi mới nói: “Tôi biết không ít. Tôi giúp anh chuyện này, nhưng anh phải nhớ kỹ anh phải giúp tôi thu phục Ngụy Hoa.”

Khúc Thiên cười vỗ vỗ lên vai của cậu ta, xem như đồng ý, sau đó lên xe, lái xe rời đi.

Sau khi xe ra khỏi khu vực đó tôi mới nói: “Anh đang thử Lương Dật?”

“Ừ.”

“Không sợ cậu ta là gián điệp được Lương Canh đặt ở bên cạnh chúng ta sao? Em cảm thấy cậu ta không thể tin.”

“Anh chỉ bảo cậu ta đi trộm bếp thôi, không đưa thông tin gì thêm cho cậu ta. Còn cậu ta, có lẽ chúng ta có thể cứ để cậu ta thành gián điệp Lương Canh an bài bên cạnh chúng ta. Cậu ta có thể nói ra tên Ngụy Hoa chứng tỏ cậu ta có biết về chuyện này. Nếu ý đồ cậu ta là tiếp cận chúng ta, vậy chúng ta cứ chủ động tiếp cận cậu ta, như vậy đối với nhóm ta cũng có lợi một ít.”

Tôi gật gật đầu, nhưng nghĩ tới bộ dáng cái đầu sắc sỡ kia cười gọi tôi là chị họ thì tôi có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85-2

3 ngày sau, Lương Dật gọi điện thoại cho tôi. Cậu ta có số điện thoại của Khúc Thiên hay không thì tôi không biết, nhưng cậu ta có số điện thoại của tôi.

Cậu ta nói cho tôi, bếp kia cậu ta đã xử lý xong, hơn nữa bảo tôi lên Weibo xem. Tôi nghi hoặc theo chỉ dẫn của cậu ta, mở ra Weibo, vào phần tìm kiếm.

Sau khi bấm tìm kiếm là thấy cả ngàn bài viết trên Weibo. Nội dung chính là nói quan lớn Lương Canh ở thành phố XX có con riêng bên ngoài, cũng thu một căn hộ cao cấp được hồi lộ đang cho con riêng ở. Thậm chí còn nhắc cả tới địa chỉ căn hộ kia.

Căn hộ kia tôi biết, chính là căn hộ mà Ngụy Hoa ở. Lúc trước chúng tôi có thể tra được có là căn hộ đứng tên Lương Canh, như vậy thì người khác cũng có thể tra ra được.

Trong điện thoại, Lương Dật nói với tôi bằng giọng kiêu ngạo khiến tôi dám khẳng định, người đưa chuyện này ra ánh sáng chính là cậu ta. Lương Dật làm như vậy là muốn đưa Ngụy Hoa ra ánh sáng. Ngụy Hoa ngay cả chứng minh thư hay hộ khẩu đều không có, hơn nữa hẳn còn có việc phải làm, cũng không phải không thể bước ra ánh sáng. Đem phơi bày hẳn như vậy, tên Lương Dật kia còn muốn sống không?

Đừng thấy hiện tại Ngụy Hoa không gây thương tổn gì cho ai, từ Sầm Tô Hàng, chị Kim Tử, và cả lần gặp trước của tôi, hẳn là người tuyệt đối có thể xuống tay. Hẳn là quái vật không phải quý cũng không phải người.

Tôi xem Weibo, nhanh chóng gọi điện thoại cho Tô Hàng. Hôm nay anh ấy dùng thân phận của Khúc Thiên để đi bảo vệ luận văn. Tuy rằng hiện tại là Sầm Tô Hàng, lĩnh vực học tập trước đây không giống như Khúc Thiên nhưng tôi biết luận văn kia là anh ấy bỏ tiền ra thuê người viết. Bảo vệ luận văn cũng chỉ là dạo chút qua sân khấu mà thôi, những giáo viên chấm bài đều đã lờ đi qua mấy đời người rồi, sao có thể làm khó một cậu ấm con quan. Cho dù có vấn đề gì, ba Khúc Thiên mời bọn họ ăn một bữa là giải quyết được.

Khi Tô Hàng nhận được điện thoại của tôi thì còn chưa đến lượt anh ấy bảo vệ. Tôi nói chuyện này với anh ấy, anh ấy im lặng một lúc, mới nói: “Chúng ta đừng làm gì, xem kịch vui đi.”

Tuy rằng tôi cũng biết chúng tôi không làm gì là tốt nhất, nhưng dù sao ngày đó Lương Dật đã ở bên khi tôi tuyệt vọng nhất, là người mở cửa kho hàng kia cho tôi.

Tôi do dự một chút, lại gọi điện cho chị Kim Từ. Chị Kim Từ bên kia càng thêm hào hứng, chị ấy nói đã tổ chức cho fans của mình đăng lại tin kia hơn trăm lần trên Weibo. Lương Canh ngã ngửa tuyệt đối là có lợi cho chúng tôi.

Tôi tắt cuộc gọi, nhìn màn hình, thở dài một cái. Cảm giác bọn họ thật trưởng thành, chỉ có tôi là trẻ con, còn đi lo lắng vấn đề không nên lo lắng.

Những tin tức kia xuất hiện trên Weibo chưa đến một ngày đã bị xóa sạch. Người ta là quan lớn, có thể làm chuyện như vậy. Nhưng tin này vẫn rất oanh động, ít nhất rất nhiều người trong thành phố này đã biết.

Buổi tối hôm đó, vì là ngày bảo vệ luận văn, khoa Khúc Thiên tổ chức một buổi tụ tập. Dù sao Khúc Thiên cũng rất nổi trội ở khoa cho nên Sầm Tổ Hàng vẫn đi. Anh ấy gọi điện về cho tôi, nói là sẽ sớm về. Nhưng tôi biết những bữa việc như này không kết thúc sớm được.

Một mình ở trong căn hộ này này cũng không phải một hai lần. Trước kia Tổ Hàng thường xuyên ra ngoài làm việc vào buổi tối, tôi còn thỉnh thoảng nhìn thấy thân thể Khúc Thiên khiến lòng dưng đứng cả lên.

Hiện tại trong nhà không có gì, hơn nữa tôi biết nơi này tràn ngập quý khí của Sầm Tổ Hàng, thậm chí anh ấy còn làm kết giới, nơi này sẽ không có ma quỷ gì xuất hiện. Tâm lý an tâm như vậy tôi liền lên internet.

Gần 11 giờ, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Tôi hơi kinh ngạc một chút, đặt máy tính xuống rồi cầm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình, là Lương Dật. Đã gần nửa đêm cậu ta còn gọi điện thoại tới làm gì?

Tôi bấm nghe điện thoại, nghe được cậu ta nói: “Em đang ở cửa này, mở cửa đi.”

“A?!” Tôi hoàn toàn mơ hồ, cậu ta nửa đêm gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi mở cửa? Đây là giờ Tý rồi! Cậu ta không có lý do gì bảo tôi đi mở cửa chứ. Tôi ngay lập tức có tâm lý phòng bị.

Tôi hỏi: “Cậu là ai?” Cho dù biết đó là số của Lương Dật nhưng tôi vẫn hỏi lại.

“Em là Lương Dật. Chị họ, mở cửa đi.”

Gọi tôi như vậy hẳn chính là Lương Dật. Nhưng hiện tại lập trường của Lương Dật thế nào còn chưa rõ, lại nửa đêm tới tìm tôi, chuyện này quả thật rất đáng ngờ. Hơn nữa bây giờ lại là giờ Tý, trong đầu tôi thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng sau cánh cửa kia chính là Ngụy Hoa, hoặc là quý hôn của Lương Dật.

--

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Con người sợ hãi vì những điều chưa biết, hiện tại tôi thật sự thấy sợ hãi, cảm giác tim đập thình thịch, toàn thân nổi da gà, tóc gáy đều dựng đứng cả lên.

Tôi cầm điện thoại, di chuyển tới gần cửa, nói vào trong điện thoại: “Lương Dật, nửa đêm rồi cậu tìm tôi làm gì?” Bởi vì sợ hãi, giọng tôi hơi run run.

“Mở cửa đã rồi nói. Hiện tại em chỉ có thể tin tưởng hai người.” Cậu tin tưởng tôi nhưng tôi còn chưa tin cậu đâu! Lòng tôi thầm mắng, nhưng sự sợ hãi khiến tôi nói không ra lời. Khu nhà này vốn cũ kỹ cho nên trên cửa đều không có mắt mèo, tôi không nhìn được ra bên ngoài. Nhưng cho dù thật sự có mắt mèo thì lúc này tôi cũng không dám đi xem.

“Bây giờ... đã quá muộn, không tiện lắm.”

“Chính bởi vì đã quá muộn nên em mới đến tìm hai người!” Cậu ta bắt đầu không kiên nhẫn, gõ vài cái lên cánh cửa, sau đó nói: “Là nhà này phải không?”

Hóa ra cậu ta cũng chưa biết chúng tôi ở nhà nào. Lần trước cậu ta đưa tôi về có thấy tôi đi lên lầu, nhưng dù vậy cũng không xác định được chắc chắn là nhà nào nên mới gọi điện bảo tôi mở cửa.

Tôi đứng ở rất gần cánh cửa, cửa đột nhiên bị đập như vậy khiến tôi giật mình hoảng hốt. Tay nắm chặt điện thoại đè lên ngực. Tôi có thể cảm giác được tốc độ trái tim đập, nó đang đập thình thịch liên hồi như muốn nhảy ra ngoài.

Tôi thở mạnh một cái để khiến mình bình tĩnh. Tôi biết cách cửa này tuyệt đối không thể mở, bởi vì tôi không cách nào biết bên kia cánh cửa là người hay quỷ? Là người tốt hay người xấu?

Khi tôi cảm giác trái tim mình đập sắp quá tải thì ngoài cửa truyền đến tiếng của Khúc Thiên: “Lương Dật? Sao cậu lại ở đây?”

Khúc Thiên đã về! Bên ngoài thật sự là Lương Dật. Tôi lại lần nữa thở mạnh một cái, cảm giác rất cuộc đã có thể an tâm.

Có tiếng chìa khóa mở cửa, Khúc Thiên đi vào, sau đó là Lương Dật. Quả thật mặt Lương Dật khiến tôi ngạc nhiên, bởi vì trên mặt cậu ta có vết bầm tím, khóe môi bị rách, thậm chí mũi còn dính máu.

Trên cánh tay hở ra cũng có vết tím bầm, đồng thời tư thế đi của cậu ta cũng không bình thường, hẳn một bên đang đau.

“Cậu... sao lại thành như này?” Tôi giật mình.

Lương Dật đi tới ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, tôi hơi há mồm, vốn định bảo cậu ta đừng ngồi chỗ đó, ghế sô pha đó vốn là nơi chuyên dùng để đặt thi thể của Khúc Thiên, ngày bình thường tôi cũng không hề chạm tới.

Nhưng lúc này tôi không thể nói chuyện này ra được.

Sau khi cậu ta ngồi xuống, liền nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế sô pha, bộ dáng rất mệt mỏi nói: “Ba em đánh.”

Cậu ta đưa tin kia lên Weibo, có lẽ lấy quyền lực của ba cậu ta muốn điều tra ra thì cũng không khó. Chuyện lớn như vậy không đánh chết đứa con trai này đã là không tồi.

Khúc Thiên nói khẽ với tôi: “Em ở với cậu ta, anh đi tắm.”

Khi anh ấy tới gần, tôi cũng ngửi được mùi rượu từ người anh ấy, cau mày gật gật đầu. Nhìn Khúc Thiên đi vào phòng tắm rồi tôi mới cảm một ít thuốc đi về phía Lương Dật. Có điều tôi không ngồi lên ghế sô pha mà lấy chiếc ghế bàn máy tính từ phòng ngủ ra ngồi.

“Ba cậu nặng tay như vậy?”

“Đứa con riêng của ông ấy cũng ở đó, ông ấy đánh là để đứa con riêng thấy. Hừ, còn đuổi em ra khỏi cửa. Đời này ông ta đừng mong em trở về. Ông ta mà chết thì cứ để đứa con riêng kia khuôn quan tài đi.”

Tôi nhú mi, Ngụy Hoa ở đó? Nếu là Ngụy Hoa ra tay thì có lẽ Lương Dật đã mất mạng. Ba cậu ta ra tay thì cũng chỉ đánh bầm tím mà thôi. Tôi nghĩ liệu có phải do Lương Canh sợ Ngụy Hoa ra tay với Lương Dật cho nên mới tự mình đánh cậu ta một trận rồi đuổi ra khỏi nhà không?

Tôi không có mặt ở đó, tôi cũng không biết đối với Lương Canh mà nói thì con trai ông ta và Ngụy Hoa ai quan trọng hơn. Những điều này chỉ là suy đoán của tôi mà thôi. Tôi không đem suy đoán này nói với Lương Dật. Đối với cậu ta tôi vẫn có chút đề phòng trong lòng. Sau khi bôi thuốc cho cậu ta, Khúc Thiên cũng tắm xong đi ra. Trước kia lúc này Khúc Thiên sẽ nằm xuống ghế sô pha, sau đó Sầm Tổ Hằng sẽ vào phòng.

Nhưng hiện tại, sô pha đã bị Lương Dật chiếm cứ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86-2

Khúc Thiên đứng dựa vào cửa phòng chúng tôi, nhìn tôi phun thuốc vào mắt cá chân cho Lương Dật, nói: “Khi ba cậu đánh cậu, Ngụy Hoa có nói gì không?”

“Không, nó cứ đứng ở bên nhìn. Thăng oắt con đó, có ngày em sẽ bóp chết nó.”

“Vậy trước đó nó có nói gì không?”

“Không. Khi em về nhà thì nó đã ở đó. Em cùng ba em cãi nhau, nó cứ đứng ở bên nhìn không nói lời nào.” Lương Dật im lặng một chút rồi nhìn thăng vào Khúc thiên, nói: “Em biết anh muốn nói gì. Em nghĩ ngờ Ngụy Hoa là một thầy phong thủy rất lợi hại. Em biết Sầm Khả Nhân cũng biết phong thủy cho nên em mới muốn học chị ấy. Em muốn biết rốt cuộc Ngụy Hoa muốn làm gì.”

“Sao cậu biết hẳn là một thầy phong thủy rất lợi hại?”

Lần này Lương Dật không trả lời mà trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi. Thậm chí khi tay tôi không cẩn thận đụng phải khối u sưng to ở mắt cá chân

của cậu ta thì cậu ta cũng không phản ứng. Sau khi tôi bôi thuốc xong, nói: “Miệng vết thương đã sạch. Nhưng mắt cá chân bị sưng to như vậy tôi sợ bị tổn thương gân cốt gì đó. Hay là ngày mai tới bệnh viện kiểm tra đi. Trước tiên đi ngủ đã, cũng muộn rồi, có gì ngày mai nói sau.”

Lương Dật gật đầu, nhìn mắt cá chân đã nổi cục như một cái màn thầu lớn.

Tôi đứng dậy đi về phòng, trong đầu còn đang suy nghĩ đêm nay sẽ phải ở cùng Khúc Thiên kiểu gì trong một phòng này, đột nhiên Lương Dật ngồi trên sô pha lại lên tiếng: “Em... em...”

Khúc Thiên vẫn dựa vào cửa như cũ, không chút thay đổi, anh ấy đang chờ Lương Dật nói. Sắc mặt Lương Dật càng ngày càng không tốt, thân thể cũng dần rúc vào góc sô pha, hai tay ôm lấy chính mình, bộ dáng rõ ràng rất sợ hãi: “Ồ dưới kho hàng em thấy được một đứa bé bị treo lên. Phía dưới còn có bảy chiếc đèn dầu. Đứa bé kia bị tơ hồng treo lên. Hai người... hai người cũng thấy đúng không? Hôm đó... hôm đó em đi theo hai người.”

“Cậu đi vào phòng đó?”

“Phải, em đi vào, em... đi vào. Em còn... đã tắt một chiếc đèn. Sau đó... sau đó... A, thật sự có quỷ! Thật sự có quỷ! Em không biết nên nói với ai, sẽ không có ai tin em. Em không biết, hu hu...”

Rốt cuộc vẫn chỉ là một cậu bé, khi nghĩ lại thời điểm đó, thống khổ cùng sợ hãi khiến cậu ta khóc lên. Tôi từ từ thở một hơi, khi tôi đối mặt với mấy vấn đề này thật may còn có Sầm Tô Hàng ở bên cạnh. Còn Lương Dật lại chỉ một mình đối mặt với sự sợ hãi.

Tôi có chút thương cảm Lương Dật, dựa định tiến tới an ủi một chút thì Khúc Thiên đã kéo tôi lại, nhàn nhạt hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... sau đó đứa bé kia bắt đầu chảy máu, trong mắt, miệng hay ngón tay đều nhỏ máu xuống. Em kinh hoàng ngã xuống mặt đất, bò ra ngoài cửa. Nhưng đúng lúc ấy sợi tơ hồng giữ đứa bé kia bị đứt, đứa bé rơi xuống. Em quay đầu lại thì thấy sau sáu chiếc đèn dầu kia có một nữ quỷ mặc áo xanh bộ đội, ngực cô ấy bị rách toạc, toàn thân đầy máu.”

Sầm Mai! Trong đầu tôi vang lên cái tên này. Mặc đồ bộ đội màu xanh, lấy máu, nữ quỷ, những thứ này đều giống như miêu tả nữ quỷ xuất hiện trong phòng bà cô kia. Hơn nữa nữ quỷ lại còn có liên quan tới Ngụy Hoa, quan trọng nhất chính là ngực cô ta bị rách. Ở rất nhiều năm trước, chính Sầm Tô Hàng đã xé ngực cô ta để ăn trái tim. Mà lúc ấy đôi mắt cô ấy vẫn nhìn anh.

Tôi nhìn về phía Khúc Thiên, hi vọng có thể thấy được sự biến hóa trong cảm xúc của Tô Hàng. Nhưng trong thân thể Khúc Thiên, Sầm Tô Hàng vĩnh viễn đều che giấu rất tốt. Anh ấy không có bất kỳ một cảm xúc khác lạ nào, chỉ cứ như vậy nhàn nhạt nhìn Lương Dật đang suy sụp kia. Cả người Lương Dật rúc vào sô pha, hai tay ôm lấy đầu, khóc rống lên.

Tôi vừa định mở miệng muốn an ủi vài câu thì Khúc Thiên kéo tay tôi lại, âm thầm dùng sức nhắc nhở tôi, nói nhỏ: “Kệ cho cậu ấy khóc một chút để phát tiết cảm xúc này.”

Nhìn Lương Dật như vậy, lại nhìn cánh tay Khúc Thiên đang nắm lấy tay tôi, hoặc phải nói là Sầm Tô Hàng, anh ấy cứ như vậy mà nắm chặt thêm một ít khiến tôi cảm thấy an tâm.

Một hồi lâu, chờ Lương Dật khóc tới mệt rồi Khúc Thiên mới nói: “Trước tiên đi ngủ đã, có gì mai lại nói.”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Vào phòng, đóng cửa lại, tôi nhìn Khúc Thiên cảm thấy không được tự nhiên. Phòng này Khúc Thiên thật lâu thật lâu đã không tiến vào. Hơn nữa ngay cả giường cũ của Khúc Thiên chúng tôi cũng đã thay đổi.

Tôi nói nhỏ: “Em không muốn ngủ cùng Khúc Thiên.” Ở trong lòng tôi, Khúc Thiên chỉ là một thi thể. Tuy rằng ban ngày nhìn anh ấy có thể nói chuyện hay cử động nhưng mỗi khi anh ấy nằm bất động thì chính là một khối thi thể. Nửa đêm nếu bỗng nhiên tôi tỉnh dậy mà thấy Khúc Thiên không nhúc nhích nằm bên cạnh, chắc chắn tôi sợ mà chết.

Khúc Thiên hay có thể nói là Sầm Tô Hàng do dự một chút, đi về tủ quần áo.

Khúc Thiên vốn là một người sống xa hoa, nhà lại có tiền, tủ quần áo trong phòng là loại tủ 7 cánh cửa. Ngày thường tôi cùng Sầm Tô Hàng dùng cũng chỉ tới ba bốn cửa thôi, còn lại mấy cửa kia cũng chưa mở quá vài lần.

Khúc Thiên đi vào, Sầm Tổ Hàng đi ra đóng cửa tủ quần áo lại. Tôi thầm nghĩ, đây giống như cảnh trong phim kinh dị vậy, mở tủ quần áo là thấy một thi thể. Tôi nghĩ đời này tôi sẽ không mở những cánh cửa tủ kia, ai có thể đảm bảo nơi đó có thi thể hay không?

Tắt đèn, nằm trên giường, trong bóng đêm tôi vẫn thấy được cánh cửa tủ quần áo kia, trong lòng vẫn ròn rợn không ngủ được. Một bàn tay mát lạnh đặt lên eo tôi, kéo tôi vào lòng ngực cũng mát lạnh phía sau.

“Ừ...” Tôi hơi chột dạ, không muốn có bất cứ hành động thân mật nào cùng anh ấy trong hoàn cảnh này. Thi thể Khúc Thiên vẫn còn ở trong tủ quần áo, hơn nữa vào ban ngày thì Khúc thiên lại là một người có thể cử động có thể nói. Không phải phim kinh dị thường xuyên có cảnh như này sao, một đôi vợ chồng trên giường ân ái ái bị quỷ hoặc thi thể trong tủ quần áo nhìn lên. Quả thật có áp lực rất lớn trong lòng tôi.

Cảm giác được tôi cự tuyệt, anh ấy không làm gì nữa, nói nhỏ vào tai tôi: “Đứa bé bị treo lên kia có khả năng là Sầm Mai. Khi anh bắt đầu bị luyện hóa thì cô ấy còn chưa bị trừu hồn, những chuyện cô ấy biết chắc chắn nhiều hơn anh. Hơn nữa anh cũng muốn hỏi cô ấy một chút về chuyện của Sầm Tổ Trạch. Một người vẫn sống sờ sờ tự nhiên lại biến mất khỏi gia phả, chẳng lẽ ký ức của anh bị sai vì quá lâu rồi?”

“Cô ấy vẫn có ý thức sao?”

“Không chắc lắm, phải đợi tìm được cô ấy. Dựa vào những gì lần trước chúng ta đến đó thấy, hẳn cô ấy vẫn còn ý thức cho nên mới bị nhốt và bị dây buộc như vậy.”

Tôi đột nhiên xoay người, trong bóng tối nhìn thẳng vào anh ấy. Đây là lần đầu tiên anh ấy chủ động nói những chuyện này với tôi, anh ấy lo lắng tôi hiểu lầm sao? Còn một điều nghi vấn. “Lần trước khi thấy búp bê vải kia anh cũng nghĩ đó là Sầm Mai phải không?”

Anh ấy hơi sùng sốt một chút, mới nói: “Không. Khi đó nó bị thất tình trận vậy quanh, anh không cảm nhận được khí tức của cô ấy. Chỉ là khi xem Weibo, nói bộ dáng nữ quý kia anh mới nghĩ đến.”

“Vậy... nếu anh tìm được cô ấy, cô ấy không bị luyện hóa thì sao?” Có phải anh sẽ lại ở cùng cô ấy không? Tôi không dám đem ý sau này nói ra.

Sầm Tổ Hàng im lặng một chút, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi.”

Cả đêm này tôi dường như mở mắt tới tận hừng đông. Đến khi trời tờ mờ sáng tôi mới ngủ được. Đến khi tôi tỉnh ngủ, trong nhà chỉ có một mình tôi, Khúc Thiên không ở nhà, Lương Dật cũng không thấy đâu. Tôi không biết bọn họ là đi cùng nhau hay là tách ra đi ra ngoài. Tôi vẫn như cũ không dám mở cửa tủ quần áo, hơn nữa nào tôi cứ hiện lên suy nghĩ tủ quần áo kia vẫn còn thi thể Khúc Thiên, thi thể đó đang nhìn tôi.

Tôi vệ sinh cá nhân cùng mặc quần áo bằng tốc độ nhanh nhất từ trước tới giờ, sau đó vọt ra khỏi nhà. Chương trình học trên trường cơ bản đã hoàn thành, những gì cần thu dọn cũng đã xong, tôi nhắm chán đi tới thư viện của trường. Những tài nguyên này sau khi tôi tốt nghiệp sẽ không còn quyền được dùng nữa.

Từ khu nhà chúng tôi đi tới trường học phải đi qua một con hẻm hơn hai mươi mét. Hai bên con hẻm kia đều là những tòa nhà tự phát, có những ngôi nhà đã được xây rất lâu rồi, đang được tu sửa.

Ra khỏi khu nhà đã thấy được một lu hương đang đặt trước nhà một ai đó, lu hương này dường như dùng cho tang lễ, hẳn quan tài đang đặt trong nhà. Đến gần, liếc mắt nhìn xem, quả thật nhà này đang có tang. Từ ảnh trước quan tài kia, đó là một thanh niên trẻ tuổi, ngay cả di ảnh cũng không có sự chuẩn bị mà phải dùng một bức ảnh trong cuộc sống bình thường.

Trong nhà đó có không ít người nhà đang nhỏ giọng nói chuyện, nói gì mà người thanh niên kia từ khi đi bộ đội về thân thể bắt đầu không tốt, mới nửa năm đã chết. Nói gì mà nhà này vận thế đều không tốt.

Tôi vẫn đi tới trường, trong lòng có chút nghi hoặc, nhà khu này trước kia chúng tôi xem nhà cho cô gái còn âm nợ nên đã đo hướng.

Cùng khu nhà ở, cơ bản sơn hướng cũng không có khác biệt quá lớn. Như vậy nhà này không có vấn đề gì quá lớn mới đúng, ít nhất là tuyệt đối không phải đại không vong. Vậy thì sao lại có chết người?

Tôi ở thư viện cả một ngày dài, chờ đến chiều tối gọi điện thoại cho Tổ Hàng, xác định tối anh ấy sẽ về nhà tôi mới rời khỏi trường. Hiện tại tôi một mình ở nhà, nhìn tủ quần áo kia là đã thấy lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87-2

Tôi tới cổng sau trường đã thấy Khúc Thiên, anh ấy ngồi trên chiếc ghế đá ven vườn cây nhỏ, tay đang gấp là bùa vàng. Ở chung thời gian dài như vậy, tôi biết chỉ cần trong lòng có việc là anh ấy sẽ lại làm việc này.

Đi đến bên cạnh anh ấy, anh ấy đã thu lại lá bùa vàng, cũng không nói nhiều, cùng tôi yên lặng đi tới một quán ăn nhỏ gần đó. Sau khi ăn cơm ở quán chúng tôi mới về nhà.

Đi qua cái hẻm kia, tôi nghĩ tới chiếc quan tài lúc ban ngày đã thấy, nhin không được đi tới gần Khúc Thiên, âm thầm đưa tay bám vào áo anh ấy.

Khúc Thiên cảm nhận được hành động của tôi, đưa tay nắm lấy tay tôi, nói: “Hắn là đã đưa tang. Chỉ mới hai mươi sáu tuổi, còn chưa kết hôn, loại tình huống này sẽ tinh thần sẽ không ảnh hưởng quá lâu.”

Đúng là đến gần nhà kia có thể thấy được trước nhà không đốt nhiều tiền giấy. Kiểu này là khi xe tang tới đưa tới đài hỏa táng, chỉ rải tiền giấy trước khi xe đi.

Cửa nhà kia vẫn còn mở, bên trong có không ít người ngồi, có lẽ đều là thân thích. Nếu nếu quan tài đã đem đi hỏa táng, vậy thì hôm nay ban ngày nên xong việc rồi, đây là những người thân thích nên ở lại nhà một đêm.

Trong đó có một người đi tới cản chúng tôi lại. Đó là một cô gái, còn rất trẻ tuổi, tôi nghĩ lại thật lâu mới nhớ ra, đây chính là cô gái lần trước còn âm nộ. Cô gái đó nói: “Là hai người à, tôi đã nói hai người ở gần đây mà, cho nên đã ra cửa chờ, rốt cuộc cũng thấy.”

“Cô có việc gì sao?” Tôi hỏi.

Chị gái kia kéo chúng tôi đi vào ngôi nhà, đương nhiên không vào cửa, chỉ ở trước nhà bọn họ, chủ nhà cũng đi ra. Đó là một ông già tiều tụy, ông ấy hỏi: “Hai người biết xem phong thủy phải không? Nghe nói hai người đã xem cho nhà cô ấy.”

Tôi nhìn Khúc Thiên, thấy ám hiệu của anh ấy mới gật đầu.

“Vậy thỉnh hai người xem giúp ngôi nhà này. Con trai tôi bị chết rất kỳ quặc. Nó tham gia quân ngũ, mới ra quân được nửa năm đã bị bệnh chết.”

“Là bệnh gì?” Khúc Thiên hỏi.

“Trong đầu có khối u, buổi tối ngủ đề lên đại não, não bị xuất huyết bên trong, cứ như vậy mà chết, tới sáng nhà tôi mới phát hiện ra.”

Khúc Thiên hơi mỉm cười, kéo tôi đi, nói: “Bảy ngày sau chúng tôi sẽ quay lại.”

Bảy ngày là phong tục ở vùng này của chúng tôi, nói là trong bảy ngày, khí tức người chết vẫn lưu lại trong nhà, chờ bảy ngày sau khí kia tan đi thì người ngoài mới có thể vào nhà được.”

Chúng tôi đi về nhà mình, tôi hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Trần nhà có vấn đề. Trần phòng ngủ nhà đó có vấn đề. Trần nhà là đại diện cho cái đầu, bị xuất huyết não bên trong, lại còn chỉ nửa năm đã khiến một người chết, nhà đó có lẽ là hung trạch.”

“Hung trạch à, vậy phải xem kỹ một chút.”

Khúc Thiên nhìn tôi, tôi nhìn anh ấy cười, tôi biết ngày thường anh ấy nói không nhiều lắm nhưng nhắc tới phong thủy thì anh ấy lại nói rất nhiều. Anh ấy vừa đưa tôi vào nhà vừa nói: “Dầm trên trần nhà là trụ phong thủy của ngôi nhà. Tốt hay không, dầm nhà có ảnh hưởng rất lớn. Cho nên từ xưa dầm nhà đều cần thầy phong thủy xem. Nhưng nhà xây bây giờ, đặc biệt là kiểu nhà cũ đã được xây từ hơn bốn mươi năm trước này đã là thời đại người ta coi thường phong thủy, khi xây nhà cũng không mời thầy phong thủy xem dầm nhà, khiến cho dầm nhà được đề rất lung tung. Dầm nhà đặt ở trên giường sẽ có người thân thể bị nhược, dễ dàng sinh bệnh hay bực bội. Dù dầm không đề qua giường thì ở giữa phòng cũng không tốt. Hung nhất chính là dầm nhà chữ thập. Dầm nhà chữ thập mà ở trong phòng ngủ thì đó chính là cách cục muốn người chết.”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Còn có những nhà khi làm nhà, làm kiểu trần nhà không có đỉnh mà bằng phẳng, vốn dĩ không cần dầm làm gì nhưng một hai phải làm dầm, những cái dầm đó cũng ảnh hưởng tới phong thủy, cũng tình là dầm của nhà, đều là hung. Trên trần nhà đề bát quái hay gương gì đó cũng không tốt. Có nhà có gác mái, tận dụng gác mái thành một phòng, trần nhà nghiêng, ở lâu sẽ dễ bị bệnh thần kinh, hoặc về già sẽ bị lẫn. Cho dù ở phòng dưới cầu thang thì khi về nhà bị bệnh Alzheimer cũng là bình thường. Anh đoán, nhà bọn họ có dầm chữ thập cho nên nửa năm đã có người chết.”

“Dầm nhà lợi hại như vậy sao?”

“Phải, cho nên phải coi trọng các thầy phong thủy xem dầm nhà, cơ bản phải coi họ giống như đức Phật vậy, không ai dám đắc tội. Bọn họ chỉ cần thêm một cái đinh lên dầm, hay nhét chút vải vụn gì đó đều có thể khiến người trong nhà xảy ra chuyện.”

Tôi gật gật đầu, kỳ thật rất muốn ngay lập tức đi xem trong nhà người kia có phải thật sự có dầm như vậy, nhưng phải bảy ngày nữa, vẫn phải từ từ đi.

Về tới nhà chúng tôi thuê tôi mới hỏi về chuyện Lương Dật. Rốt cuộc lập trường của Lương Dật là gì? Khúc Thiên nói, anh ấy hôm nay đã đi tìm Linh Từ, lên kế hoạch để Lương Dật trở thành quân cờ bọn họ an bài bên cạnh Lương Canh. Theo lời nói của Linh Từ chính là: “Tuổi nổi loạn này rất dễ mất kiểm soát, sẽ dễ dàng lừa.” Có lẽ anh ta cũng đã từng bị người lừa gạt như vậy.

Trong lòng tôi cười khở, tôi cùng Lương Dật giống nhau, chính là quân cờ trong chuyện này. Sầm Tổ hàng còn nói: “Khả Nhân, em có thể tiếp cận cậu ta một chút, cũng có thể dạy cậu ta sơ sơ. Nhưng về những chuyện này đừng đề cập đến.”

Tôi gật đầu, những chuyện này thật ra tôi biết cũng không nhiều lắm.

Bảy ngày quả thật qua đi rất nhanh. Chúng tôi phải dọn dẹp khu triển lãm, rồi liên hoan, rồi đi cùng các bạn nhận những lời mời gì đó.

Đến buổi sáng ngày thứ bảy, tôi vội vàng ra khỏi nhà, chuẩn bị cùng Đàm Thiên tới trường học để xác nhận hồ sơ, đi qua con hẻm kia bị ông lão kia ngăn cản. Nếu không phải lần nữa nhìn thấy ông ấy thì có lẽ tôi cũng quên mất chuyện này.

Ông lão nói lý do, phía sau còn có một bà già già hơn, còn có cả vợ của ông ấy. Không có người trẻ, hẳn nhà này chỉ có con một. Nhìn ánh mắt chờ mong của bọn họ, cả câu nói của ông lão: “Tôi muốn biết vì sao con trai tôi lại chết.” Tôi quyết định sẽ xem cho bọn họ.

Khi tôi gọi cho Khúc Thiên, Khúc Thiên vội vàng nói trong điện thoại: “Anh đang cùng Linh Từ đi theo Ngụy Hoa, em tự xem một mình đi.”

“Em đi một mình á?” Tôi khẽ kêu lên, cũng không dám để cho ông lão bên cạnh nghe được, bước xa thêm vài bước để kéo khoảng cách. Nếu không phải có người chết thì tôi cũng dám đi xem một mình, nhưng nhà này mới có người chết bảy ngày trước, lại là chết trong nhà, hơn nữa nơi xem chủ yếu là phòng ngủ của anh ta, là chiếc giường của anh ta nằm thì quả thật tôi không dám.

“Sợ cái gì?” Bên kia truyền tới giọng của Linh Từ: “Bảo Lương Dật đi cùng cô ấy là xong, không phải là chuyện khó khăn gì.”

Khúc Thiên nói: “Em chờ thêm hai mươi phút đi, Lương Dật sẽ qua đó với em. Lát nữa anh phải tắt điện thoại.”

Rồi anh ấy tắt điện thoại, cũng tắt máy luôn. Tôi còn nghi hoặc lời anh ấy nói, cẩn thận ngẫm lại, rút ra được kết luận là, Lương Dật đang ở cùng bọn họ. Bọn họ đã để Lương Dật gia nhập với bọn họ.

Chỉ hai mươi phút, tôi xem thời gian, vừa lúc có thể quay về nhà lấy dụng cụ. Sau khi nói chuyện qua với ông lão kia, bảo bọn họ chờ một chút tôi sẽ quay lại ngay.

Khi tôi mang dụng cụ tới nơi, xe Lương Dật đã đỗ ở trước cửa nhà kia. Thấy tôi đến gần, cậu ta liền cười chào hỏi: “Chị họ, chị thật lợi hại.”

Tôi không biết cậu ta có giả vờ hay không, cũng không để ý tới cậu ta mà hỏi ngược lại: “Sao cậu lại biết nhà này?”

“Chồng chị nói.”

Chồng? Tôi đỏ mặt, trừng mắt liếc cậu ta một cái, rồi vội vàng nói: “Vào đi thôi.” Lời nói là tôi nói, nhưng không phải tôi đi vào trước mà ông lão đi đầu, Lương Dật thứ hai, tôi đi thứ ba.

Phía sau là cụ già và vợ ông chủ nhà. Bà chủ nhà vừa đi cùng chúng tôi vào vừa kể tình hình một lần. “Nhà này được xây từ khi bà nội nó kết hôn. Chúng tôi đã mua một ngôi nhà mới để chờ mấy năm nữa nó cưới vợ. Nhưng hiện tại thì... Ài, tôi chỉ có một đứa con thôi.” Bà ấy nói nhỏ dần rồi rầm rứt khóc.

Người bà cứ ngồi ở cổng nhìn ra bên ngoài, lặng lẽ rơi lệ.

Đi một vòng khắp nhà, không sai biệt lắm so với suy đoán của Sầm Tổ Hàng. Xà ngang của ngôi nhà này thật sự hỗn loạn, thậm chí ở cầu thang lên lầu kia cũng có xà ngang. Tôi lấy ra la bàn, đo hướng ở cửa chính. Lương Dật đi theo phía sau tôi, nhìn tôi thăm dò.

Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Đứng gần như thế làm gì?”

“Theo chị hỏi học. Về sau em muốn thành đại sư, em sẽ giết chết Ngụy Hoa.”

Trước kia tôi cho rằng Lương Dật là một người thông minh, cậu ta có thể theo dõi Ngụy Hoa, đã cứu tôi, còn có thể âm thầm phát hiện ra tôi và Sầm Tổ Hàng. Nhưng sau đó thì sao? Cậu ta công nhiên khiêu khích Khúc Thiên chơi bóng rổ, sau đó còn công bố Ngụy Hoa là đứa con riêng, hiện tại lại cứ nói thẳng tuột như vậy. Quả nhiên vẫn chỉ là một đứa trẻ, không có chút trầm tĩnh gì. Giống như những chú gà trống choai vậy, chỉ đá một chân là có thể đánh nhau vỡ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88-2

Son hướng quả thật không có không vong, vấn đề hẳn là do những chiếc xà ngang của ngôi nhà. Tôi nói: “Đưa tôi vào phòng anh ấy đi.” Tôi cố gắng để giọng nói của mình bình thường, nhưng thật sự nói xong những lời này trái tim tôi đã đập thình thịch.

Bà chủ nhà đưa tôi đi vào bên trong, tôi âm thầm đưa tay áp lên ngực, tự nhủ thầm chỉ là đi xem phòng tôi. Hơn nữa hiện tại là ban ngày ban mặt, nơi này cũng có ánh mắt trời chiếu vào, hẳn sẽ không dễ dàng mà gặp quỷ như vậy. Cho dù thấy, không phải trên người tôi cũng có quỷ khí sao? Người bình thường chỉ thấy tôi là một con người, ở quỷ xem ra tôi chính là một quỷ rất cường đại.

Khi bà chủ nhà đẩy cửa phòng kia, trái tim tôi vẫn lỡ một nhịp. Lương Dật lại rất tùy tiện đi vào, nhìn trên dưới khắp phòng một lượt.

Tôi đưa mắt nhìn lên trần nhà đầu tiên. Quả thật, ở ngay phía trên giường, những chiếc xà ngang giao nhau thành chữ thập. Phòng này tuy rằng được sửa lại rất mới nhưng cũng chỉ là trát lại tường cùng sàn nhà một lần nữa mà thôi. Cửa sổ vốn là cửa mở ra, sau mới sửa thành cửa kính.

Phòng bố trí rất đơn giản. Một cái bàn, một chiếc giường, một ngăn tủ lớn. Trong góc phòng còn có một chiếc ba lô lớn dùng cho bộ đội.

Bà chủ nhà chú ý ánh mắt của tôi, nói: “Hôm qua đầu thất còn định thiếu cho nó. Nhưng ba nó nói nên để chút đồ làm kỷ niệm. Nếu không nó còn chưa kết hôn, không có con cái, một vài đồ vật chứng minh nó tồn tại cũng không có.”

Ông chủ ở sau cửa cũng trộm lau đôi mắt.

Tôi nói: “Cậu ấy mất hẳn có liên quan tới xà ngang chữ thập trên trần nhà kia. Loại cách cục này là đại hung, lại ở trần nhà, trần nhà là đại diện cho đầu người, não cậu ấy mới bị xuất huyết.”

Tôi vừa nói xong, bà chủ nhà liền đánh lên vai ông chủ nhà một cái, lạnh lùng nói: “Đều do ông! Không chịu lấy tiền sửa sang lại lâu một chút, lại để con trai ở phòng này. Lúc trước tôi đã nói, phòng này vẫn luôn chỉ chứa đồ đạc, không tốt. Ông còn nói cái gì mà không thừa tiền, không sửa lại lâu. Ông cứ để dành tiền đi, dành tới lúc con cũng không còn.” Hai người đều khóc lên.

Hóa ra con trai bọn họ nửa năm trước ra quân về nhà mới vào phòng này ở, nếu không ở phòng này vậy cũng sẽ không ai chết. Mặt khác phòng cũ của anh ta hẳn không có cách cục này.

“Này,” Lương Dật ở phòng bên cạnh kênh lên, “Phòng này cũng có xà ngang.”

Tôi đi qua nhìn, xà ngang trong phòng ở gần với tường, không đi ngang qua giường. Lại hỏi: “Phòng này là ai ở?”

“Là bà nội ở. Bà nội cũng dọn vào đây mới nửa năm, trước kia bà nội cũng ở lâu hai.”

“Phải, sau khi mẹ tôi ở cũng thường xuyên nói thân thể không thoải mái. Chúng tôi còn tưởng chỉ do có tuổi rồi. Có thể hóa giải không?”

Tôi nhìn trần nhà có những thanh xà ngang lung tung rối loạn, do dự một chút, nói: “Chuyển nhà đi. Không phải nói đã mua nhà mới sao? Tìm một ngày tốt rồi mau chóng dọn đi.”

Hai người cũng đều gật đầu đồng ý. Tôi cùng Lương Dật ăn cơm trưa ở nhà bọn họ. Trong nhà có con vừa mới chết, chúng tôi cũng không đòi hỏi gì, ăn cơm xong nhận bao lì xì rồi lập tức rời đi.

Ra khỏi cửa, Lương Dật mới hỏi: “Này, xà ngang kia không cách nào hóa giải được sao?”

“Có những thầy phong thủy sẽ treo chuông vàng lên xà ngang. Có điều tôi cảm thấy xà ngang không phải dễ dàng thu phục như vậy. Vẫn là chuyển nhà sẽ ổn hơn. Sao cậu không gọi tôi là chị họ nữa?”

“Hừ!”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Bữa tối hôm đó cả bốn chúng tôi cùng vào nội thành ăn.

Quán Vua Dê Béo, chúng tôi vào muộn không còn bàn, chỉ có thể kê thêm một bàn ở góc đại sảnh. Chờ đến khi đồ ăn được đưa lên, trời cũng đã tối, Linh Từ cùng Khúc Thiên mới tới nơi.

Khúc Thiên ngồi xuống bên cạnh tôi, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay xem nhà kia thế nào?”

“Dám chứ thập, bảo bọn họ mau chóng chuyển nhà.”

“Ừ.”

Linh Từ rót ra một bát nước trà lớn, mới nói: “Hai người như vậy là tốt rồi, việc đơn giản thu bao lì xì. Chúng tôi theo dõi, chui ở trong xe làm gì cũng không dám, buồn cả ngày. Mẹ nó Ngụy Hoa, hẳn chỉ đi dạo phố, hại chúng tôi cho rằng hẳn đi gặp nhân vật quan trọng gì.” Nói xong, anh ta đuổi chân đá đá Lương Dật, nói: “Này, tiểu quý, khi nào ba cậu sẽ gặp hẳn.”

“Không biết, trước kia em cũng không hay ở nhà. Ba em ngày nào cũng đi làm.”

“Vậy được rồi, nhiệm vụ theo dõi ba cậu giao cho cậu, ngày mai cậu về nhà ở đi. Nên thế nào thì cứ làm thế ấy, nhưng nhớ đừng khiến bọn họ tức giận. Bề ngoài cứ coi như không có gì cả, âm thầm chú ý là được, có điều gì khác lạ thì gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Lương Dật do dự một chút, sờ sờ vết rách ở khóe miệng. Linh Từ càng thêm tức giận, nói: “Này, cậu còn muốn hỗ trợ gì thêm nữa? Có chút ầm ức này cậu còn không chịu nổi thì có thể làm cái gì?”

Chiều khích tướng này quả được việc, Lương Dật gật đầu đồng ý. Quân cờ này vậy là đã xếp được vào đúng chỗ.

Bữa cơm này, là ăn lẩu màu hè, lại tới ăn muộn nên chúng tôi ăn tới tận hơn 8 giờ tối. Khúc Thiên chỉ ăn mấy miếng rồi ngồi đợi chúng tôi ăn. Vị trí của anh ấy có thể nhìn được cửa hàng ngoài phố, ánh mắt anh ấy rất nhiều lần chú ý tới con phố, sau đó cũng thi thoảng nói chuyện với Linh Từ. Lương Dật rất nghiêm túc nghe bọn họ nói chuyện.

Đột nhiên Khúc Thiên đứng lên vọt ra ngoài, tôi kinh ngạc, cũng buông đũa chạy nhanh theo. Nhất định trên phố đã xảy ra chuyện, bằng không anh ấy sẽ không có phản ứng như vậy.

Linh Từ phản ứng cũng rất nhanh, vội vã đuổi theo, tới cửa nhà hàng còn nhanh hơn cả tôi. Khúc Thiên đứng ở ngã tư đường, đang chăm chú nhìn không rõ mục tiêu.

“Có gì thế?” Tôi hỏi.

Khúc Thiên có chút hoảng loạn, nói: “Vừa rồi anh nhìn thấy Sầm Mai.”

Linh Từ nói: “Trời tối rồi, xe cộ đi lại nhiều, ánh sáng cũng loạn, nhìn nhầm thôi.”

“Không sai được, cô ấy xuất hiện.”

Tôi tiến đến kéo tay anh ấy, nhẹ giọng nói: “Tổ Hàng, anh bình tĩnh lại đã. Nghĩ xem vì sao cô ấy lại xuất hiện ở chỗ này, không chừng là một cái bẫy để chúng ta đi vào.”

Linh Từ nói: “Cho dù là bẫy thì cũng nên đi xem chuyện là thế nào.”

Khúc Thiên gật đầu, lấy ra một tấm bùa vàng xé thành vài mảnh nhỏ, sau đó đem những mảnh đó đưa lên mũi niệm chú gì đó rồi rải lên không trung. Không biết là do gió hay thật sự có lực lượng thần bí, những mảnh nhỏ đó đều bay về một hướng.

Hướng kia là đường về nhà tôi, cũng là hướng tới gần ngôi miếu. Khúc Thiên và Linh Từ đi theo, tôi không biết Sầm Mai vì sao lại chọn hướng có miếu để đi, không phải miếu là nơi kiêng kỵ của quý sao?

Khúc Thiên đi vào bước, phát hiện ra tôi không theo kịp liền xoay người kéo tôi đi. Trong lòng tôi ảm áp, ít nhất anh ấy còn nhớ tới tôi. Như vậy thì tôi đi theo thôi.

Chỉ là sau khi đi vào ngã rẽ, tôi chợt phát hiện ra, nói: “Lương Dật theo không kịp.”

Linh Từ nói: “Chắc chắn cậu ta bị giữ lại tính tiền rồi. Cậu ta có mang tiền thì tốt, không có tiền lại càng tốt. Như vậy vừa lúc có thể gọi cho ba cậu ta, khiến ba cậu ta lôi cậu ta về nhà. Lý do về nhà rất hợp lý.

Đồ bụng đen! Sầm Tổ Hàng bụng đen, Linh Từ cũng bụng đen. Tôi bắt đầu nghi ngờ ngay từ đầu Sầm Tổ Hàng lao ra ngoài có phải là do hai bọn họ bàn bạc trước hay không.

Chúng tôi đi vào con hẻm nhỏ, đi ngang qua nhà tôi.

Phía trước chính là ngôi miếu nhỏ kia. Buổi tối đường này có rất ít người đi. Trên đường chỉ còn lại rác vương vãi từ ban ngày, khi đi qua còn thì thoảng dấm lên chúng. Đèn đường rất tối, chỉ có thể thấy bóng người mờ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89-2

Linh Từ bỗng nhiên nói: “Này, hai người có thể thấy được quý phái không? Tôi nói trước, không phải lúc nào tôi cũng có thể nhìn thấy, hai người phải chờ cho tôi.”

Tôi nhú mị, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng không biết tôi có thể nhìn thấy hay không.”

“Em có thể nhìn thấy. Năng lượng trên người Sầm Mai đã rất lớn, thể chất hiện tại của em cũng thiên âm, hẳn có thể nhìn thấy cô ấy được.”

“Làm rồi?” Linh Từ hỏi. Anh ta hỏi vấn đề này khiến tôi chỉ muốn tìm cái khe để chui xuống đất. Tất cả mọi người đều đang tìm quý vậy mà anh ta lại hỏi câu như vậy.

Khi đi qua khoảng đất trống trước cửa miếu, tôi thấy được hai người đang ngồi xổm trong góc kia. Bọn họ nhìn tôi cười cười, tôi cũng theo bản năng quay về phía họ cười, nhưng rất mau chóng nhận ra điều khác lạ. Hiện tại đã là mùa hè nhưng hai người kia lại mặc áo bông. Hơn nữa bọn họ cũng không phải là ăn mày, bởi vì áo của bọn họ rất sạch sẽ.

Tôi nắm chặt tay Khúc Thiên đang kéo tôi đi. Khúc Thiên cũng quay sang nhìn, không có bất cứ phản ứng gì mà tiếp tục đi vào ngõ nhỏ.

Khi chúng tôi đang tìm kiếm, một giọng nói già nua bỗng nhiên xuất hiện trong đầu tôi. Giọng nói đó nói: “Nữ quý các ngươi đang truy tìm rất lợi hại. Đừng đi.”

Tôi lại lần nữa quay đầu nhìn về hai người kia. Bọn họ đã không còn ở đó nhưng trực giác cho tôi biết lời này là do bọn họ nói.

Tôi hỏi: “Không phải nơi này có miếu sao? Sao vẫn còn quý đến đây, lại không chỉ là một quý.”

“Miếu là nơi chính khí, rất nhiều người mang theo oán khí, âm khí, suy khí đến miếu để hỏi chuyện dâng hương. Bọn họ bước vào trong miếu này thì những khí tức không tốt kia bị cách trở ở bên ngoài. Cho nên trước cửa miếu đều là khu đất trống, bởi vì nơi đó oán khí âm khí rất nặng. Hơn nữa xung quanh miếu cũng không phù hợp để ở. Dù xem phong thủy để xây một ngôi nhà thật tốt thì có miếu bên cạnh, những khí tức tốt đều sẽ chảy tới miếu. Năng lượng của một ngôi nhà không thắng được miếu.”

“Hơn nữa mái hiên của miếu hầu hết đều làm cong. Kiểu này giống như tiêm giác sát vậy nhưng còn lợi hại hơn tiêm giác sát, khi hướng về những ngôi nhà thì những nhà đó đều dễ xảy ra chuyện.”

Linh Từ cũng nói: “Có một câu nói dễ hiểu, không quá phức tạp như thế. Trước miếu nghèo, sau miếu giàu, trái phải miếu đều có nhiều quả phụ. Này! Đừng có vào! Bên đó là âm lâu!”

Khi nói chuyện, chúng tôi đã đi tới ngôi nhà ở cuối hẻm nhỏ này. Đây là một nhánh nhỏ ra con hẻm kia, chỉ dài chừng hơn hai mươi mét. Nhưng kỳ lạ chính là, hơi hai mươi mét này không có bất cứ ngôi nhà nào, đi hết hai mươi mét thì gặp một cánh cửa lớn.

Khi còn nhỏ tôi đã tới đây, tôi biết cách cục nơi này. Vào cửa chính là một cái sân, ở giữa sân có một tòa nhà nhỏ. Hai tầng, có bốn phòng. Từ khi tôi bắt đầu ghi nhớ được chuyện thì ngôi nhà này đã không có ai ở. Hơn nữa khi còn nhỏ còn thấy có người tới quét vôi sơn cả trong ngoài ngôi nhà. Khi đó cũng chỉ cho rằng như vậy sẽ khiến ngôi nhà trắng sạch đẹp hơn mà thôi.

Sau này lớn lên một chút, đi theo đám bạn tới chơi, tôi bị ba tôi xách về mắng cho một trận, cấm tuyệt đối đến nơi này chơi.

Sau khi lên cấp 3 thì nghe người ta nói, ngôi nhà này có quý cho nên quét vôi sơn cả trong ngoài chính là để phòng quý. Nhưng đã nhiều năm như vậy, ngôi nhà này không có ai xử lý, thậm chí con hẻm nhỏ hơn hai mươi mét này cũng không có đèn đường.

“Âm lâu là gì?” Tôi hỏi.

Khúc Thiên buông lỏng tay tôi ra, nói: “Những con hẻm cụt như này gọi là âm lộ. Rất nhiều hẻm cụt đều có thần quái, một ít quý quái thích tụ tập ở chỗ này. Mà ngôi nhà kia được quét vôi, chắc chắn đã xảy ra chuyện. Vì vậy nó thành âm lâu. Anh đi xem, để Linh Từ lại cùng em.”

[Lời tác giả: Có người hỏi vì sao mỗi lần đều chuyển nhà, không có cách nào khác sao? Đại không vong, dầm chữ thập, tăng hãm, những cách cục này tốt nhất là chuyển nhà. Đó là cách cục rất khó hóa giải, hơn nữa đều là cách cục đại hung. Tôi biết trong thực tế mua nhà chuyển nhà không đơn giản

như vậy. Nhưng tôi muốn nói cho mọi người, trong thực tế tốt nhất là tìm cách chuyển nhà. Những người thầy được mời tới chỉ làm pháp sự đơn giản rồi nói không việc gì thì phần lớn đều là gạt người. Có người hỏi tôi chuyện treo chuông hóa giải dâm chữ thập, tôi nói trước tôi không cam đoan có hiệu quả. Ý kiến của tôi vẫn là chuyển nhà.]

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Nói rồi anh ấy bước vào bên trong, tôi vội vã kêu: “Này! Này! Sầm Tô Hằng! Sao anh lại có thể làm như vậy?” Tôi muốn đi theo nhưng Linh Từ đã nắm lấy tay của tôi, nói: “Tôi trông cô, yên tâm, có việc gì chúng ta sẽ đi trước. Nơi này không thích hợp cho chúng ta nhưng thích hợp với Sầm Tô Hằng. Cô muốn đi cùng sao? Cô nghĩ cô như chị của tôi à? Nhà như này, thời gian vào ban đêm này, âm khí như này thì ngay cả chị tôi cũng không dám vào. Chờ xem, Sầm Tô Hằng so với sự tương tượng của cô thì lợi hại hơn nhiều.”

“Nhưng... nếu trong đó không phải Sầm Mai mà là Ngụy Hoa thì sao? Không phải là anh ấy sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Ngụy Hoa không khiến Sầm Tô Hằng tổn thương được. Hắn ta đã cùng Sầm Tô Hằng ký huyết minh. Tiểu quý cùng chủ nhân làm khế ước, một khi bị phá hỏng thì tiểu quý sẽ phát cuồng. Ngụy Hoa còn không đến mức tự mình tìm chết.”

Tôi cau mày, quan hệ lợi ích này tôi không có cách nào lý giải. Tôi chỉ biết Sầm Tô Hằng cứ đi vào như vậy có nguy hiểm. Thấy người mình để ý đi vào nơi nguy hiểm còn mình lại bất lực, biết cảm giác như thế nào không? Biết cảm giác chờ đợi này nó thống khổ như thế nào không?

Trước kia tôi đều không hiểu rõ ràng đã có lính cứu hỏa, người thoát ra rồi vì cái gì vẫn chạy ngược vào đám cháy tìm người thân của mình. Thấy cảnh đó tôi đều cảm thấy họ thật ngốc. Như vậy đi vào chỉ tăng thêm gánh nặng cho lính cứu hỏa. Nhưng hiện tại tôi đã hiểu vì sao họ như vậy.

Nếu không phải Linh Từ giữ lại, chắc chắn tôi cũng sẽ chạy theo. Tôi biết, tôi quan tâm Sầm Tô Hằng, tôi đã quen có anh ấy ở bên cạnh, tôi yêu nam quý này. Chẳng sợ anh ấy không có thân thể ấm áp, không có tiền hay không có nhà, cùng anh ấy ở bên nhau chúng tôi sẽ không có tương lai. Tôi thật sự yêu anh ấy.

Tôi bắt đầu khóc, ngồi xổm xuống đầu gối kia, ôm chính bà vai mình rồi khóc. Tôi không hy vọng anh ấy xảy ra chuyện. Hơn nữa bên trong rất có khả năng là Sầm Mai. Tình cảm của Tô Hằng đối với Sầm Mai, tôi không rõ lắm, mà tình cảm của Sầm Mai với Tô Hằng tôi cũng không xác định. Có lẽ cô ấy yêu Tô Hằng, cô ấy sẽ không làm thương tổn anh ấy. Có lẽ cô ấy thấy Tô Hằng móc trái tim của mình, ăn từng miếng từng miếng, cô ấy đã không còn yêu mà là hận. Như vậy Tô Hằng đuổi theo cô ấy sẽ có nguy hiểm rất lớn. Nếu cô ấy một lòng báo thù, có thể cũng sẽ đào trái tim Tô Hằng ra ăn luôn không?

Tôi biết mình đang nghĩ nhiều, nhưng hiện tại tôi thật sự không khống chế được suy nghĩ của mình. Trong đầu tôi chỉ có hình ảnh Sầm Tô Hằng bị móc ngực, cả người đầm đìa máu.

Hình ảnh này khiến tôi sợ hãi đến run người, cảm giác bất an khiến toàn thân tôi lạnh ngắt, tôi thật giống như đang bị dìm trong cơn mưa tuyết.

Đồng hồ sinh học của tôi có lẽ đã bị sai, tôi không biết rốt cuộc chúng tôi đã ở đây chờ bao lâu, cũng không biết rốt cuộc tôi đã khóc bao lâu. Khi dưới chân Linh Từ xuất hiện đầu thuốc lá thứ tư thì có người đi từ bên trong ra.

Đèn đường rất tối, khi người kia đi ra khỏi cổng tôi đã muốn chạy đến nhưng Linh Từ lại kéo tay tôi lại, nói nhỏ: “Chờ một chút, xem tình hình thế nào đã.”

Tôi không thể không nói, khi gặp chuyện như này quả thật tôi làm không tốt. Tôi còn rất xa mới có khả năng bình tĩnh như bọn họ. Bóng người kia càng ngày càng gần, càng gần tôi càng ngửi được mùi máu tươi nồng đậm trong không khí.

“Có vấn đề!” Linh Từ kéo tôi lui về phía sau. Có điều đã không còn kịp nữa rồi, bóng người kia dùng tốc độ cực nhanh vọt tới ôm lấy tôi, mùi máu tươi xộc vào mũi tôi. Tôi thấy được người kia ôm mình.

Đó là thân thể Khúc Thiên, trên đầu trên mặt anh ấy đều là máu, thậm chí tay đang ôm tôi cũng có máu. Máu thấm vào quần áo của tôi hằn lên dấu bàn tay.

Linh Từ thờ dài một hơi, mới nói: “Anh không điên chứ? Không điên thì buông tay ra, về nhà rồi nói.”

Nhưng Khúc Thiên đang ôm tôi không có chút phản ứng, ngược lại ôm tôi còn chặt hơn. Tôi nhỏ giọng nói: “Tô Hằng, anh sao thế?”

Anh ấy vẫn không có phản ứng gì.

Linh Từ đưa một ngón tay lên như điểm chỉ, nói: “Nói lần cuối, buông tay ra, nếu không tôi sẽ phải xử lý anh.”

Sau tối hậu thư này, Khúc Thiên chậm rãi buông lỏng tay, sau khi kéo thoáng khoảng cách tôi mới thấy rõ được anh ấy. Trên đầu anh ấy hẳn có vết thương, máu vẫn chảy từ trên đầu xuống. Thậm chí trong đôi mắt anh ấy đều lộ ra màu máu.

Anh ấy không nhìn tôi mà cúi đầu, cau mày, một câu cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90-2

“Tổ Hàng? Chuyện gì thế? Thấy Sầm Mai phải không? Cô ấy khiến anh bị thương? Anh bị thương sao?” Tôi hỏi.

Anh ấy không trả lời, Linh Từ vội vàng nói: “Được rồi, về nhà rồi nói. Hai người từ từ đi ra, tôi chạy trước lấy xe.”

Trước khi rời đi Linh Từ nói nhỏ vào tai tôi: “Nếu anh ta phát điên thì hãy nghĩ cách cho anh ta uống máu của cô. Dù anh ta phát điên cũng sẽ nhận ra máu của cô.”

Tôi gật đầu, tuy rằng không hiểu nhưng hiện tại tôi chỉ muốn trước tiên về nhà. Tôi không biết thân thể Khúc Thiên bị thương thì có thể ảnh hưởng tới Tô Hàng hay không. Hơn nữa bị thương nặng như vậy, lỡ như thân thể Khúc Thiên không dùng được nữa thì phải làm sao bây giờ?

Tôi nắm lấy tay Khúc Thiên, kéo anh ấy ra khỏi ngõ nhỏ. Anh ấy đi đường như đều phải rất cố gắng, tôi phải kéo anh ấy mới đi được. Bây giờ đã là rất muộn, ngõ nhỏ này không có ai qua lại, chúng tôi đi rất chậm cho đến khi Linh Từ lái xe tới.

Ở trên xe, không ai trong chúng tôi nói gì, không khí nặng nề như đọng lại với nhau.

Linh Từ đưa chúng tôi lên nhà, anh ấy cũng theo vào nhà. Nhìn bộ dáng Khúc Thiên, tôi tìm quần áo rồi bảo Linh Từ thay quần áo cho Khúc Thiên, lau khô vết máu trên người. Máu trên đầu đã sớm khô lại, Linh Từ nói Khúc Thiên vốn dĩ là người chết, máu từ thân thể anh ấy chảy ra rất dễ khô lại.

Chúng tôi mất hai giờ mới lau sạch sẽ người cho Khúc Thiên được. Nhưng Khúc Thiên cứ như vậy ngồi trên ghế sofa, một câu cũng không nói.

Khi Linh Từ chuẩn bị ra về, tôi cản lại, hỏi: “Vậy Tô Hàng phải làm sao?”

Linh Từ nhìn Khúc Thiên ngồi trên ghế sofa, nói: “Cô dùng đũa kẹp vào ngón giữa tay trái, cố gắng kéo ra, đem kéo Sầm Tô Hàng ra là được. Quý thì sao có thể bị thương được. Anh ta vẫn còn nghe hiểu chúng tôi nói, không có vấn đề gì đâu. Tôi đi về trước.”

Linh Từ đi rồi tôi càng thấy bất an. Hiện tại chỉ còn mình tôi cùng Khúc Thiên. Khúc Thiên đã xử lý xong, vậy Sầm Tô Hàng thì sao? Tôi phải tự mình đối mặt?

Tôi cảm chiếc đũa thấp thóm ngồi trên ghế đối diện Khúc Thiên, nhỏ giọng nói: “Tô Hàng? Em mang anh ra nhé?” Anh ấy không có chút phản ứng, vẫn cúi đầu cau mày như cũ.

Tôi không thích bộ dáng này của anh ấy, cảm giác anh ấy vẫn còn chìm đắm trong thế giới của Sầm Mai. Dù thế giới đó đối với anh ấy không tốt nhưng anh ấy lại không ra được. Tôi lấy đũa kẹp ngón giữa tay trái của anh ấy, dùng sức kéo ra bên ngoài.

Sầm Tô Hàng bị tôi kéo ra, ngã xuống bên cạnh sofa. Nhìn anh ấy không có gì là không ổn, trên người cũng không có vết máu.

Anh đưa tay bóp thái dương, nhú nhú mày, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhàn nhạt nói: “Em đi ngủ trước đi, để anh bình tĩnh một chút.” Anh ấy đứng lên, tới ban thờ ở phòng khách, rút ra một nén nhang, bật lửa. Tôi hỏi: “Anh thấy Sầm Mai?”

Độc tác đốt hương của anh ấy hơi khựng lại một chút, mới nói: “Ừ. Anh không muốn nói về chuyện này.” Anh ấy cầm nén hương đã cháy đi ra ban công, đồng thời cầm một quả táo để cắm hương vào.

Tôi thờ dài một cái, giống như ngực đang bị thứ gì đó đè chặt. Tôi lo lắng cho anh ấy như vậy, vậy mà anh ấy không chút nào để ý tới tôi. Tôi thờ phỉ phỉ đi tới ban công, anh ấy vừa mới cắm hương vào quả táo, tôi kéo anh ấy đối diện tôi, khề kêu lên: “Anh có ý tứ gì? Anh không muốn nói chuyện này? Anh cho rằng em muốn à? Em ước gì Sầm Mai không hề xuất hiện. Sao Khúc Thiên lại bị thương? Anh đã gặp gì trong âm lâu?”

Anh ấy không nói gì, xoay người tựa vào lan can của ban công nhìn ra bầu trời bên ngoài. Bầu trời âm u, cảm giác như sắp mưa.

Thấy bộ dáng này của anh ấy, tôi càng thêm tức giận, quát lên: “Nói một câu thì chết à!”

Anh ấy vẫn im lặng. Cảm giác nặng nề trong lòng tôi càng bành trướng. Tức giận, tôi kéo tay anh ấy cắn một cái. Tôi biết tôi làm như vậy có bao nhiêu ấu trĩ, nhưng tôi thật sự tức giận, thật sự không còn nghĩ được nhiều, thật sự không tự chủ được mà cắn anh ấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Tôi thực sự cần rất mạnh, dường như lấy hết sức để cần. Nếu đó là một người bình thường thì chắc chắn đã có máu chảy ra. Nhưng anh ấy thì không. Anh ấy cứ như vậy đứng để mặc tôi cần, đến khi tôi không còn sức để cần nữa anh ấy mới nói: “Khả Nhân...”

Chân tôi hẫng lên, anh ấy ôm chặt lấy tôi, đem vùi đầu vào cổ tôi. “Sầm Mai bị thao túng, cô ấy ăn rất nhiều quỷ, hơn nữa không có lý trí. Trên người cô ấy vẫn còn vết thương bị anh móc lấy tim ra.”

“Cô ấy tấn công anh?” Tôi có thể đoán được, người thao túng Sầm Mai nhất định sẽ tấn công Tổ Hằng. Mà Tổ Hằng lại sẽ không đánh trả. Tổ Hằng vẫn có lý trí, trước kia anh ấy làm Sầm Mai bị thương tổn như vậy, hiện tại sao có thể lại ra tay.

Tôi chậm rãi thở hắt ra, cũng duỗi tay ôm lấy anh ấy. Trong lòng tôi cảm thán, thật may, Tổ Hằng của tôi còn có lý trí, không đến mức bị người khác thao túng. Đây anh ấy ra, thật vất vả mới khiến anh ấy mở miệng, tôi xoa mặt anh ấy, nhận ra hóa ra tay mình lại nhỏ như vậy. Tôi hỏi: “Anh có bị thương không?”

“Không có.”

“Vậy Khúc Thiên chảy máu không ảnh hưởng tới anh chứ?”

“Không ảnh hưởng.”

“Sau này sẽ không đi tìm Sầm Mai nữa chứ?”

Anh ấy không nói gì.

“Vậy anh còn tìm cô ấy làm gì?”

Anh ấy vẫn không nói lời nào.

“Cô ấy đã bị người khác thao túng, anh có tìm được cô ấy cũng vô ích.”

Anh ấy vẫn im lặng.

“Em không muốn thấy anh đi gặp cô ấy. Cái cảm giác này rất bất an khó chịu. Khi anh ở đó tìm Sầm Mai, anh không nghĩ gì đến cảm giác của em gì cả. Sầm Tô Hằng! Em là vợ của anh!” Tôi nói tới đây, anh ấy cúi đầu hôn lên môi tôi. Tôi có thể cảm giác được, anh ấy đang kích động cùng cuồng nhiệt.

Anh ấy cũng chỉ nói mấy câu về Sầm Mai, nhưng tôi tin trong lòng anh ấy không chỉ nhẹ nhàng như mấy câu nói như vậy. Sức nặng của việc này là mấy ngàn vạn lần anh ấy lại chỉ có thể một mình gánh vác.

Tay anh ấy đặt sau gáy tôi, khiến tôi không cách nào lảng tránh. Mọi chuyện tôi quá đột ngột, quá mãnh liệt khiến tôi đau phải giẫy giụa, nhưng anh ấy không dừng lại, cứ như vậy điên cuồng tiến vào trong thân thể tôi. Tôi sợ hãi, bởi vì Sầm Tô Hằng như này tôi chưa từng thấy. Không hề nhẹ nhàng, không hề săn sóc mà như một con mãnh thú. Nhưng anh ấy nói một câu khiến mọi bất an và sợ hãi của tôi đều bị quét sạch. Anh ấy không hề nói lời ngon ngọt, anh ấy nói chính là: “Anh biết, em là Khả Nhân.”

Anh ấy biết, tôi là Vương Khả Nhân. Người phụ nữ anh ấy muốn là tôi. Không phải Sầm Mai, không phải người nào khác. Chỉ cần như vậy là tôi đã thỏa mãn rồi. Tôi biết cùng anh ấy ở bên nhau là có lẽ cả đời tôi sẽ không chờ được anh ấy nói một câu “Anh yêu em”, nhưng tôi có thể cảm nhận được tình yêu của anh ấy.

Thân mật với quý thật sự phiền toái. Sau khi anh ấy ăn tôi sạch sẽ liền đặt ở ghế cạnh bàn vì tính, rồi đi dọn dẹp cái giường hỗn độn. Chờ khi mọi thứ kết thúc đã là hơn 4 giờ sáng.

Anh ấy đi bên cạnh tôi, người cúi xuống tới gần tôi, tay đưa lên trán tôi: “Có bị sốt hay không?”

“Tạm thời chưa thấy.” Dù sao hiện tại tôi một chút buồn ngủ cũng không có, nhưng thân thể đã không còn sức lực, cứ như vậy nằm liệt trên ghế.

“Muốn ngủ một chút không? À, không có chăn. Hay là chúng ta đi thuê phòng khách sạn ở gần đây?” Đây là một vấn đề rất thực tế. Nơi này chỉ là nhà

cho thuê. Lúc trước dùng đồ của Khúc Thiên, sau đó ghét bỏ Khúc Thiên nên mua đồ mới thay vào, những đồ trước đó đều đã bỏ đi. Hiện tại bộ này cũng đã đem đi giặt, chúng tôi thật sự không còn chán ghét khác.

Tôi do dự một chút, gật gật đầu. Khi đứng lên cảm nhận được ở dưới rõ ràng không thoải mái, nhưng cũng không cảm thấy thống khổ quá lớn, đi vài bước vẫn được. Ra khỏi phòng, thấy Khúc Thiên đang ở trên sofa. Bộ dáng hiện tại của Khúc Thiên đi ra ngoài hẳn đều sẽ khiến người khác hoảng sợ, trên đầu có vết thương rất lớn.

Tổ Hàng không thể dùng thân phận Khúc Thiên nên cứ vậy đưa tôi đi thuê phòng.

Hơn 4 giờ sáng, trời vẫn còn đen, nhưng phía đông đã bắt đầu hừng sáng. Đèn đường vẫn tối như vậy, chúng tôi đi theo con hẻm nhỏ kia ra khỏi tiểu khu. Công sau trường học đã có một số quán mở sớm, tôi rất tự nhiên đi tới, nói với ông chủ: “Ông chủ, hai ly sữa đậu nành, hai bánh bao nhỏ.”

Rất nhiều sinh viên khi cần ăn sớm đều ra cửa hàng này, tuy rằng ông chủ không nhớ tên bọn tôi nhưng nhìn mặt đều sẽ nhận ra được. Ông ấy nói: “Chờ một chút chờ một chút! Chủ còn chưa dọn hàng xong. Sao cháu lại ra sớm thế? A, không phải kỳ này cháu sẽ tốt nghiệp sao? Chạy thể dục à? Chạy thể dục còn mua bữa sáng cho bạn trai à? Chuyện này chú đã thấy nhiều, nhưng mọi người đều là con trai chạy thể dục rồi mua bữa sáng cho bạn gái.”

Tôi sừng sốt một chút, nhìn sang Sầm Tổ Hàng bên cạnh, lúc này mới nhớ ra ông chủ không nhìn thấy Sầm Tổ Hàng cho nên mới cho rằng tôi đi một mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91-2

Nhận đồ ăn rồi đi về phía nhà nghỉ. Gần các trường đại học luôn có mấy nhà nghỉ như vậy, điểm nổi bật nhất chính là giá phòng thấp. Chúng tôi chọn một nhà nghỉ nhìn tương đối sang trọng, rốt cuộc Khúc Thiên không thiếu tiền.

Hơn bốn giờ, khi chúng tôi nhận phòng, lễ tân về mặt đầy hồ nghi đưa tôi chìa khóa phòng. Khi chúng tôi đi vào thang máy liền nghe được lễ tân đang to nhỏ với bảo vệ phía sau: “Giờ này còn đi thuê phòng, có lẽ là bị người ta đuổi đi, không có nơi để ở.”

“Chắc thế.”

Tôi cũng chỉ có thể coi như không nghe thấy gì. Vào thang máy, Tổ Hàng nắm lấy tay tôi: “Khiến em chịu ảm ức rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên cười với anh ấy một cái.

Phòng nhà nghỉ này cũng không tệ lắm, trông có vẻ rất sạch sẽ. Có điều tôi cũng không quá để ý tới căn phòng, chỉ cần giường sạch sẽ là được. Ăn một chút, sau đó tôi nằm xuống giường muốn ngủ. Thời gian dài như vậy, hơn nữa nhiều chuyện xảy ra, ăn một chút, cảm thấy mình thật sự mệt mỏi, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ kia rất sâu, tôi không có cảm giác gì cả, cho đến khi bị đánh thức bởi tiếng máy móc ầm ầm

Khi tôi mở to mắt, thấy ánh đèn vàng đang bật. Nhà nghỉ đều như vậy, đều không có đèn lớn, dùng đèn đầu giường hoặc bóng điện được treo lên trên tường.

Dù phòng được kéo rèm lại nhưng vẫn có thể cảm nhận được ngoài trời đang nắng to. Sầm Tổ Hàng ngồi ở sofa bên cạnh, tay cầm điện thoại của tôi, nói: “Khả Nhân tỉnh rồi, tới bọn con sẽ qua ăn cơm.”

Nói xong anh ấy liền ngắt điện thoại, đi về phía tôi. Tôi ngồi dậy, không khỏi nhủ mi. Lúc sáng phía dưới còn không cảm thấy gì, hiện tại lại cảm thấy nóng rất.

Tổ Hàng ngồi xuống mép giường, hỏi: “Có bị sốt không? Phía dưới còn đau không? Hay là đi bệnh viện?”

Lần trước bị sốt đi bệnh viện đã bị đi nói thành như vậy. Nếu lần này đi, để bác sĩ khám phía dưới, cộng thêm bị sốt thì không chừng chuyện này sẽ bị làm lớn chuyện. Cho nên tôi lắc đầu, đưa tay sờ sờ trán, nhủ mi nói: “Em không bị sốt.”

“Vậy thì tốt rồi.” Anh ấy đưa tay xoa mặt tôi, trên môi có rõ ràng ý cười.

Có lẽ thể chất của tôi đã thích ứng với khí tức của anh ấy, hơn nữa lần này diễn ra rất nhanh, cũng không hấp thu quá nhiều âm khí.

Âm thanh bên ngoài khiến tôi có chút phiền, lại hỏi: “Bên ngoài làm gì thế?”

Sầm Tổ Hàng đi tới, không kéo rèm ra. Tôi không biết tiểu quý luyện hóa có năng lực chống được ánh sáng mặt trời không, nhưng Sầm Tổ Hàng ban

ngày dùng thân phận Khúc Thiên cũng rất hạn chế ra ánh mặt trời.

Anh ấy kéo rèm một chút, tránh ánh mặt trời, nhìn ra bên ngoài. Như thế khiến tôi cũng có thể nhìn rõ bên ngoài. Quả nhiên mặt trời đã lên cao, có lẽ cũng đã tới hai ba giờ chiều. Từ bên này nhìn qua cửa sổ, thấy được một cái cây rất to, hơn nữa cái cây kia đang ngã dần.

Khe hở quá nhỏ, tôi cũng không thấy rõ lắm. Tổ Hàng nói: “Đang chặt cây.” Nói xong anh ấy nhủ mày, bấm đốt ngón tay tính, chỉ chốc lát liền nói: “Chặt hai cây này là sẽ mất mạng người.”

Tôi kinh ngạc một chút, chặt cây cũng nghiêm trọng như vậy sao? Xuống giường, tôi cũng đi tới bên cửa sổ. Có điều không phải tới bên cạnh anh ấy mà là tới đầu kia của bức rèm, để anh ấy trong bóng tối sẽ tốt hơn. Tôi kéo bức rèm, thấy rõ tình hình bên ngoài.

Đây là mặt sau khách sạn, là một bãi đỗ xe. Bởi vì là ở ngoại thành, bãi đỗ xe tương đối loạn, có xe tải, xe con, có xe máy, cả xe điện. Ở bãi đỗ xe này có hai cây hòe lớn. Âm thanh âm ỉ kia là do mấy người đàn ông đang dùng cửa điện để cửa cây.

Cây kia thật sự rất lớn, một người đàn ông trưởng thành ôm chưa chắc đã hết. Cây lớn như vậy sao lại có thể bỏ đi. Bởi vì là bãi đỗ xe, có rất nhiều người đang ở xung quanh chỉ huy không để cây đổ vào xe.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Tôi thấy bọn họ dùng dây thừng cột vào cây để kéo, cũng tạo ra một khoảng cách phòng hộ xung quanh.

Tổ Hàng đã quay lại ngồi trên ghế sofa, thấy tôi xem rất nghiêm túc, nói: “Hôm nay chặt cây sẽ không xảy ra chuyện, nhưng trong vòng 12 ngày, chắc chắn sẽ có một người con gái trẻ chết ở khách sạn này.”

“Anh chắc chắn?”

“Cây ở phương vị Ngũ hoàng đại sát, chặt cây là một hành động gây biến động rất lớn, động vào Ngũ hoàng hẳn sẽ phải trả giá gì đó. Hơn nữa đây là cây hòe, cây hòe là âm mộc, tự bản thân cây hòe đã là một cây thu hút quý. Đã vậy đây là cây đã trồng nhiều năm, cây ở chỗ này đã ảnh hưởng tới phong thủy. Trước tiên không nói cây này liệu có quý hồn sống nhờ hay không, hoặc bản thân cây cũng đã thành tinh, chỉ bằng ảnh hưởng tới phong thủy nơi này của nó cũng có thể kết luận, cây không còn tất có biến.”

Tôi hơi bĩu môi, quả thật cứ nhắc tới phong thủy là anh ấy có thể nói rất nhiều.

“Cây rất được chú ý trong phong thủy. Dương trạch là thế này, âm trạch lại càng thế này. Anh thấy khách sạn bọn họ hôm nay chặt cây là không hề xem ngày. Hôm nay là ngày hung không nên làm”

Tôi chậm rãi thở hắt ra, hỏi: “Vậy em có nên đi xuống nói với ông chủ một chút không?”

Sầm Tổ Hàng cũng do dự, một hồi lâu mới nói: “Nói đi. Nhớ nói em họ Sầm.”

Tôi gật đầu, khi thu dọn xong chuẩn bị xuống lầu tôi mới phát hiện ra một vấn đề lớn. Sầm Tổ Hàng là quý, dù anh ấy rất lợi hại cũng không thể phơi nắng như bình thường được. Bên ngoài trời đang nắng to, anh ấy không có thân thể của Khúc Thiên bảo vệ thì ra khỏi cửa thế nào.

Tôi nói vấn đề này, anh ấy cười cốc cốc vào trán tôi, khi tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh ấy đã biến mất. Xác thực mà nói là tiến vào trong thân thể tôi. Bởi vì tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể tôi giảm xuống, từ trong thân thể lan truyền sự mát lạnh.

Xuống lầu trả phòng mới phát hiện, tôi đã ngủ quá thời gian thuê theo giờ, đành phải thanh toán tiền thuê phòng trọn một ngày. Tôi không đi ra bằng cửa chính của khách sạn mà đi lối sau ra bãi đỗ xe. Ở đó có nhiều người đang đứng vây quanh xem cửa cây, già trẻ nam nữ đủ cả.

Tôi đi tới, mắt neho neho lại vì bị lừa, chợt tôi chú ý tới một cô bé có mái tóc được bện hai bên. Đại khái cũng khoảng ba bốn tuổi. Cô bé đặc biệt là vì đang được một người đàn ông mặc trang phục đầu bếp kiểu lên vai, thấy cây đang ngã xuống liền vỗ tay vào đầu người đàn ông, lớn tiếng cười.

Tôi không biết được ai là ông chủ nơi này, nhưng người đang chỉ huy kia chắc chắn là có thể nói chuyện được.

Tôi đi về phía trước, nhưng một người đã tiến tới cản tôi, quát: “Lùi ra phía sau! Lùi ra phía sau! Lùi ra phía sau!”

Tôi vội vã kêu to: “Đừng chặt cây. Chuyện này không may mắn! Sẽ xảy ra chuyện!” Nhưng không ai để ý tới tôi cả. Người bảo vệ kia càng bắt tôi lùi ra phía sau.

Cọ cứ kéo tới kéo lui, cây thứ 2 cũng bị cưa đổ. Có người nói muốn cắt làm thốt gỗ. Cũng có người nói lấy những cành nhỏ làm củ. Lòng tôi thấy loạn. Tôi không ngăn được chuyện này, đó có phải chứng tỏ, trong vòng mười hai ngày tới sẽ có người bởi vì chuyện này mà chết không?

Tôi thầm hỏi Sầm Tô Hàng, hiện tại phải làm sao bây giờ. Nhưng anh ấy không đáp lại câu nào. Roi vào đường cùng, tôi cũng chỉ có thể trước tiên về nhà chúng tôi thuê đã. Rốt cuộc chần ga đã phơi, vẫn phải thu vào.

Quay về nhà của chúng tôi, Sầm Tô Hàng lại nhập vào Khúc Thiên, anh ấy vừa thu chần đệm ở ban công vừa nói: “Cây cũng đổ rồi, đây là số mệnh của bọn họ.”

“Nhưng nếu em tỉnh sớm một chút, đi xuống sớm một chút thì có phải đã cứu được một mạng người?”

“Nếu là số mệnh của con bé thì con bé phải chịu.”

“Anh biết là ai sẽ chết sao?”

“Chính Tây, cung Đoái. Nếu ông chủ có con gái nhỏ thì người phải chịu chính là con gái nhỏ. Nếu không có thì sẽ là nhân viên trẻ tuổi của khách sạn.”

Khi anh ấy nói điều này, tôi lập tức nghĩ tới cô bé vừa rồi đã cười lên vai đầu bếp. Tính cách cô bé kia quá giống tính cách cung Đoái.

Khi tôi còn đang phát ngốc thì Khúc Thiên đã trải lại giường xong xuôi. Nhìn lại chiếc giường quen thuộc, nghĩ tới chuyện hôm qua, mặt tôi không nhịn được đỏ lên.

Đồng thời trong lòng thầm nói với chính mình: “Mấy ngày này nhất định phải tìm cơ hội, tới chỗ Âm Sai kia mua bao.”

Dọn dẹp xong xuôi, Khúc Thiên nói đã đồng ý tới nay tới nhà Kim Từ ăn cơm, có chút chuyện cần nói, lúc này cũng đến giờ, hỏi tôi có đi hay không. Anh ấy nói: “Nếu em không thoải mái thì đừng đi, ở nhà ngủ tiếp đi, khi về anh sẽ mua đồ ăn cho em.” [Chương trước Sant không biết là ai gọi, tưởng ba Khả Nhân gọi nên dịch nhầm, đã sửa lại nha cả nhà.]

Tôi quyết định đi cùng anh ấy, đã ngủ một giấc dài như vậy bây giờ tôi ngủ nữa cũng không được. Chỉ là trước khi ra khỏi cửa, tôi lục trong tủ quần áo của Khúc Thiên, tìm một hồi lâu mới thấy một chiếc mũ lưỡi trai cho anh ấy đội vào. Vết thương trên đầu anh ấy chúng tôi chỉ rửa sạch sẽ mà thôi, không đi tới bệnh viện, nếu để người khác thấy được sẽ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-2

Khi chúng tôi lái xe vào nhà Kim Từ thì đã là giờ cơm chiều. Trong nhà Kim Từ rất náo nhiệt, có chị Kim Từ, chồng Kim Từ, Linh Từ và cả Tiểu Mặc kia cũng ở đó. Trong nhà trang hoàng không quá lộng lẫy nhưng rất ấm áp. Lần trước tới tôi còn có để ý, bức tượng Quan Công chị Kim Từ đặt ở cửa đã không thấy đâu nữa. Ngụy cơ tiểu tam nhà họ đã bị diệt trừ?

Khi tới lúc ăn cơm, chị Kim Từ đi vào phòng máy tính gọi bé gái đang chơi điện tử trong đó ra ăn cơm. Đó là Hạnh Phúc, con gái chị Kim Từ, khi cô bé từ trong phòng đi ra còn bế trên tay một con mèo đen.

Con mèo đen kia vừa thấy Khúc Thiên, toàn bộ thân mình cong lên, lông dựng đứng, ngay cả đuôi cũng dựng thẳng lên cao. Cảnh này tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có di kia nói: “Mèo con làm sao vậy? Nó sợ gì à?”

Tư thế của mèo con rất nhanh thay đổi, chân trước thấp xuống, chân sau cao lên như tư thế chuẩn bị tấn công. Chị Kim Từ liền nói: “Tâm Hạnh Phúc, con vào phòng ăn cơm đi, mẹ sẽ mang vào cho con.”

Bé gái vui vẻ ôm mèo con quay lại phòng máy tính. Chị Kim Từ lấy cơm mang vào cho con, còn đóng cửa phòng lại, phân phó đi giúp việc ở trong phòng cho bé ăn cơm.

Mọi người ngồi ngoài đều để ý tới chuyện này, chị Kim Từ liền nói: “Đó là thú cưng Hạnh Phúc nuôi. Mới nuôi hơn hai tháng, xem ra nó rất lợi hại.”

Mọi người ngồi xuống quanh bàn ăn, đều ăn uống thoải mái. Ăn uống một chút rồi Khúc Thiên mới kể lại chuyện trong âm lâu hôm trước.

Anh ấy vẫn nói rất đơn giản.

“Tôi đi vào cảm nhận được ngay khí tức không đúng, oán khí rất nặng, hơn nữa rất hỗn tạp. Hẳn có vài quỷ khí bên trong. Sầm Mai... cô ấy một câu

cũng không nói mà ngay lập tức tấn công tôi. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy nhưng cô ấy dường như không nghe được. Sau đó tôi lập tức rời khỏi đó. Chỉ vậy thôi.”

Anh ấy thường đều nói rất chung chung cho nên tôi cũng không hy vọng anh ấy sẽ kể tí mĩ gì.

Linh Từ chuyển đầu, nói: “Vậy chúng tôi đối phương luyện hóa Sảm Mai hẳn chưa thành công. Nếu đã thành công thì có thể đi làm nhiệm vụ chứ không đi lung tung trên phố để tìm quý ả. Như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

“Vẫn đang trong quá trình luyện hóa mà thôi, nếu chúng ta có cách nào ngăn cản việc luyện hóa thì cô ấy có khả năng sẽ thanh tỉnh lại.” Sảm Tổ Hàng nói. Tôi nghe được có cảm giác không được tốt, sau khi cô ấy thanh tỉnh thì sao? Hừ!

Chị Kim Từ cũng cầm đầu nghịch, nói: “Giả thiết là Ngụy Hoa chính là người luyện hóa Sảm Mai. Sảm Mai là nữ thuần dương mệnh, tốt, tôi an toàn. Trời cao phù hộ.”

Chồng Kim Từ cẩn thận cầm lấy đầu trong tay chị ấy: “Cẩn thận chút! Vẫn còn nghịch.”

Linh Từ nói: “Không đúng! Chúng ta suy đoán sai rồi. Trước kia chúng ta phỏng đoán hẳn luyện hóa tiểu quý là vì muốn làm cương thi sống lại, không chế cương thi. Sau lại biết hẳn muốn làm sống lại chính là mình. Nhưng hẳn ở cái dạng người không ra người quý không ra quý này thì dù hẳn có luyện tiểu quý cũng vô dụng. Như vậy hẳn còn chấp nhất luyện hóa tiểu quý vì cái gì? Mục đích để làm gì? Hay có thể hỏi, luyện hóa tiểu quý dùng để làm cương thi sống lại, vậy thì lúc này hẳn muốn làm ai sống lại? Đó là điểm đáng ngờ đầu tiên. Điểm đáng ngờ thứ hai, khoảng thời gian trước có nam sinh thuần âm bị trừu hồn. Nếu trong tay hẳn đã có Sảm Mai, vậy vì cái gì hẳn còn muốn đi thương tổn người khác? Hẳn không ngại phiền toái sao?”

Kim Từ nói: “Bởi vì hẳn cần luyện hai tiểu quý, một nam một nữ!”

Sau những lời này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Khúc Thiên, hay có thể nói là Sảm Tổ Hàng. Sảm Tổ Hàng cùng Sảm Mai lúc trước chính là đồng nam đồng nữ Sảm gia. Một người là thuần âm một người là thuần dương, đây không phải là có sẵn sao? Ngụy Hoa không khống chế được Sảm Tổ Hàng, phải thỏa thuận thả ra. Sảm Mai bị nhốt nhiều năm như vậy, hiện tại lấy ra luyện, như vậy hẳn hẳn còn muốn tìm một nam thuần âm!

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Tiểu Mặc vỗ vào Linh Từ bên cạnh, hỏi: “Một nam một nữ luyện tiểu quý có tác dụng gì sao?”

Linh Từ dùng đầu chỉ lại đây: “Không biết, hỏi Sảm gia bọn họ. Ba cuốn sách trong tay tôi không viết về điều này.”

Khúc Thiên nhú mồm, nói: “Tôi cũng không biết. Ở trong trí nhớ của tôi thì không có trường hợp nào như vậy. Không chỉ có chuyện này, còn có rất nhiều chuyện hẳn không phải như chúng ta thấy. Ví như trong cuốn gia phả có một số thứ không đúng. Thậm chí chúng ta phải nghi ngờ cả những chứng cứ trong tay chúng ta.”

“Gia phả có điều gì không đúng?” Kim Từ hỏi, “Lúc trước chúng tôi cũng nghiên cứu cuốn gia phả vài ngày, ngoại trừ bị thiếu trang thì thấy không có vấn đề gì.”

“Là thiếu người, thiếu Sảm Tổ Trạch. Chúng tôi có tổng cộng là 3 anh em. Tôi, Sảm Tổ Dục cùng Sảm Tổ Trạch. Năm xảy ra chuyện, Sảm Tổ Trạch hẳn đang học cao trung ở trên huyện, nếu tính theo thời gian thì lúc đó nó không ở trong thôn, nhất định nó còn sống. Nhưng trong gia phả lại không có tên nó.”

Vào thời kỳ đó giáo dục vẫn còn rất hạn chế, cho nên có thể học tới cao trung đều là nhân tài hiếm gặp.

Đột nhiên có thêm một người, mọi người xung quanh đều kinh ngạc, Tổ Hàng tiếp tục nói: “Nhất định đã có chuyện gì đặc biệt xảy ra với nó.”

Tất cả mọi người đều trầm mặc, tự suy nghĩ. Một hồi lâu Linh Từ mới nói: “Một người con trai đã lớn mà không có trong gia phả thì chỉ có một khả năng, mẹ cậu ấy là tiểu tam.”

Chồng Kim Từ trừng mắt nhìn tới: “Thời đấy không có tiểu tam.”

Kim Từ nhìn về phía tôi: “Khả Nhân đã nói với tôi, trong gia phả có viết hôn ước của anh và Sảm Mai. Như vậy chuyện không có tên cậu ấy có phải là cũng được an bài từ trước? Giống như gia tộc an bài cho anh cùng Sảm Mai kết hôn vậy, cho nên bọn họ đã sớm viết vào gia phả. Còn gia tộc anh từ

khi cậu ấy sinh ra đã an bài một nhiệm vụ đặc biệt nào đó khiến cậu ấy như không tồn tại, cho nên trong gia đình không nhắc tới.”

Nói như vậy quả thực rất có lý, tôi gật gù đầu. Chỉ là nhiệm vụ gì mà phải sinh ra một đứa trẻ để hoàn thành?

Linh Từ nói: “Được rồi, bây giờ phân nhiệm vụ. Theo dõi Ngụy Hoa vẫn là tôi cùng Sầm Tổ Hàng. Chị và anh cùng Tiểu Mặc hãy cố gắng tìm hiểu chuyện về Sầm Tổ Trạch. Người này nhất định phải tìm ra. Mặc kệ là có phải điểm quan trọng hay không, một chút nghi hoặc đều không thể bỏ qua.”

Sau bữa cơm này là đã tối muộn, khi tôi cùng Khúc Thiên rời đi đã hơn 8 giờ. Khi chúng tôi rời đi, không biết con mèo đen kia từ nơi nào vọt ra, bỏ nhào vào chân Khúc Thiên. Khúc Thiên đưa chân đá nó văng ra, mèo con bay lên không trung rồi đáp xuống đất nhẹ nhàng. Chúng tôi nhanh chóng đóng cửa thang máy rồi đi.

Tôi ở trong thang máy hỏi: “Con mèo con lợi hại nhỉ?”

“Linh sủng được nuôi bởi thầy phong thủy, nhỏ như vậy đã dám đuổi móng vuốt với quý, sau này còn lợi hại hơn. Nếu không phải là anh mà là du hồn không có năng lượng thì thấy con mèo nhỏ này đã phải chạy.”

Trên đường trở về, Khúc Thiên không về thẳng nhà mà tới cửa hàng hương nến của Âm Sai kia. Tôi không biết anh ấy tới làm gì, nhưng tôi thật sự muốn đi mua bao. Chỉ là anh ấy ở đây khiến tôi ngượng, thân thể có một ngày nghỉ ngơi cũng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng ký ức đêm đó vẫn khắc sâu cho nên tôi ngay cả xe cũng không xuống.

Có điều sau tôi mới biết được, anh ấy tới chính là để mua thứ này. Anh ấy trả tiền, bảo Âm Sai kia đốt cho anh ấy.

Trên đường trở về xe đi ngang qua khách sạn chúng tôi ở đêm qua, nơi vốn dĩ là hai cái cây to hiện tại đã trụi lủi.

Khúc Thiên nói: “Sa bị thay đổi, tình thế xung quanh cũng sẽ thay đổi, thật là một hành động hại người.”

(Sa (cát), là danh từ trong phong thủy. Trong phong thủy, mọi vật đều chia thành hai loại Sa và Thủy. Con sông, con đường hay những gì lưu động đều là Thủy, còn lại đều là Sa)

“Anh nói lại khiến em đột nhiên nhớ tới. Khi em còn nhỏ, trong ngõ nhỏ kia có một nhà có cây cổ thụ. Sau đó có thầy phong thủy nói, cây cổ thụ kia ảnh hưởng tới phong thủy nhà họ, bảo người tới chặt đi. Kết quả cây đổ xuống tường nhà bọn họ, cũng không quá nghiêm trọng, chỉ rơi vài viên gạch, nhưng mấy viên gạch kia lại rơi vào người nhà bọn họ khiến có người phải nằm viện.”

“Cái gì mà kêu là thầy phong thủy xem, nói lời mình không hiểu chính là hại người. Chặt cây rất phiền toái, đặc biệt là cây lớn trong nhà. Thậm chí còn phải xem ngày, trước tiên làm lễ đưa ra đơn xin chặt cây tới thần linh gần đó mới được chặt.”

Mấy ngày sau đó, Khúc Thiên lại rất bận rộn. Anh ấy vừa phải bận rộn cho việc tốt nghiệp, lại còn phải hành động cùng Linh Từ. Dù chúng tôi ngủ cùng trên một chiếc giường, anh ấy cũng chỉ giống như cũ, chỉ ôm ấp thân mật mà thôi, không làm gì nữa cả.

Anh ấy lại một lần nhắc tới, nếu không cử hành nghi thức Minh hôn, tình hình hiện tại muốn tôi cùng Khúc Thiên đi đăng ký kết hôn thì ba mẹ Khúc Thiên sẽ không đồng ý, anh ấy cũng sẽ không đồng ý. Minh hôn cũng tốt, ít nhất không có ai sẽ phản đối. Thật ra người phản đối Minh hôn vẫn có, chỉ là không dám nói ra, ba tôi là dạng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93-2

Hơn 7 giờ tối ngày thứ năm, tôi cùng Đàm Thiên tới trường, định đi ăn ốc ở quán nhỏ ven đường gần đó. Hôm nay chúng tôi lên thư viện để xem thông tin tuyển dụng trên internet, ra khỏi cửa đã là hơn 7 giờ, nhà ăn của trường đã đóng cửa.

Quán ốc nhỏ kia cách khách sạn hôm trước không quá xa, cũng chỉ cách một con đường, khách sạn ở chếch phía đối diện. Khi chúng tôi đi tới, từ xa đã thấy được một đám người vây quanh trước mặt khách sạn.

Đàm Thiên nói: “Bên kia có chuyện gì kia.”

“Có lẽ thế. Không biết là có chuyện gì.”

Ông chủ quán liền nói: “Một đứa bé đang chơi ở cửa khách sạn, kết quả xe ô tô không chú ý đã cuốn đứa bé vào gầm xe, lại còn cán lại một lần, có lẽ đã chết.”

Đứa bé? Trong lòng tôi cả kinh. Cây bị chặt cung vị là đoái, chính là cung vị của bé gái. Tôi vội hỏi: “Là con gái chủ khách sạn sao ạ?”

Ông chủ quán nói: “Sao cháu lại biết? Mới hơn ba tuổi, ngồi xổm trên mặt đất, lái xe không thấy được. Vợ chồng bọn họ sống ở khách sạn, cũng không thuê người trông trẻ, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện này.”

Tôi nhớ đến hình ảnh đứa bé bện tóc hai bên được đầu bếp kiệu lên vai. Tôi bảo Đàm Thiên ở đây đợi đồ ăn, tôi đi qua xem.

Đàm Thiên kéo tay tôi, nói: “Này, chuyện này thì xem cái gì? Cảnh sát còn chưa tới, cấp cứu cũng chưa tới, hiện trường còn chưa xử lý. Lát nữa cậu lại ăn không vô.”

“Tớ chỉ qua hỏi thăm một chút.” Tôi vẫn đi qua. Bởi vì trong lòng tôi đang nghĩ chuyện này liệu có phải liên quan tới cái cây bị chặt hôm trước không. Muốn đi xem kết quả thế nào. Thật giống như đã biết nguyên nhân chuyện xảy ra, cũng giống như biết kết quả.

Tôi đi qua đường cái, chen vào trong đám người, một người phụ nữ khóc đến sắp ngất xỉu, được người khác đỡ nhưng không chịu rời đi.

Người mặc đồ đầu bếp kia, là người ngày đó kiệu bé gái trên vai, hiện tại đang ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu không nhúc nhích.

Ở bên cạnh có một người đàn ông bụng to, tay cầm điện thoại đang gọi đi. Nhiều nhân viên khách sạn đang vây quanh xe kêu gào, tài xế kia không dám xuống xe.

Quá nhiều người, tôi không chen vào bên trong được, chỉ có thể qua khe hở nhìn thấy chiếc xe kia. Chiếc xe kia trông quen quen, hôm chặt cây chiếc xe kia cũng đỗ ở bãi đỗ xe, là một chiếc xe bán tải, sơn bị bong tróc rất dễ khiến người ta nhớ kỹ.

Cấp cứu tới trước, đám người nhường đường. Sau đó tôi thấy xe cảnh sát đến. Một thân thể nhỏ nhỏ, máu trên mặt đất, trên chiếc đầu nhỏ nhỏ kia vẫn là hai bím tóc được bện.

Tôi cả kinh hít vào một hơi. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng tôi vẫn rất kinh ngạc. Bé gái kia hoạt bát thiên chân như vậy mà giờ đã không còn.

Cấp cứu tuyên bố đã tử vong. Cảnh sát tới, tài xế kia lúc này mới dám xuống xe, kết quả vẫn bị người đàn ông bụng to kia đánh vài cái, cảnh sát cũng không ngăn lại.

Từ lời nói của bọn họ cùng mọi người xì xào, tôi biết được đó chính là ông chủ khách sạn. Tôi rời khỏi đám người, trong lòng có chút nặng nề. Đây có lẽ chính là số mệnh. Ngày đó tôi muốn thay đổi nhưng tôi không thay đổi được, nó vẫn xảy ra.

Thấy tôi không ăn gì cả, Đàm Thiên cũng không tức giận mà chỉ nói: “Nhìn cậu đi, đã bảo cậu đừng qua đó xem làm gì. Hiện tại ăn cũng không vào.” Nói rồi cô ấy lại nói nhỏ xuống: “Lỡ như bé gái kia đi theo cậu thì cậu xong đời.”

Tôi không còn tâm trạng để nói đùa với cô ấy. Hơn nữa tôi cũng biết, bé gái kia tuyệt đối sẽ không đi theo tôi. Tôi không phải là chủ sự oan khuất của cô bé, hơn nữa hiện tại thân thể tôi dường như cũng có biến hóa. Lần trước làm như vậy mà tôi không bị sốt, giống như Sầm Tổ Hàng nói, hiện tại trên người tôi hẳn đã có quý khí của anh ấy. Ở trong mắt quý, tôi chính là một quý, thậm chí là một quý lợi hại.

Ăn một chút tôi liền đi về, đi rất chậm rãi bởi trong lòng không dễ chịu. Về đến nhà, tôi cũng học Sầm Tổ Hàng, đốt một nén nhang, cắm vào quả táo, đứng ở ban công ngẩng ngốc nhìn bầu trời đang tối dần. Tôi không cần ngửi mùi hương, nhưng mùi hương này khiến tôi có cảm giác Tổ Hàng đang ở bên cạnh.

Có lẽ mọi người không thể hiểu được tâm tình của tôi lúc này. Ngày đó, tôi ảo tưởng biết kết cục, tôi rõ ràng có thể ngăn cản, nhưng tôi lại không làm được. Nếu ngày đó tôi tỉnh sớm hơn thì có thể đã ngăn cản sớm hơn một chút, có lẽ bé gái sẽ không xảy ra chuyện. Nếu ngày đó khi xuống sân tôi cứ mạnh mẽ chạy vọt tới trước mặt người chặt cây kia mà nói, có lẽ bọn họ sẽ nghe lời tôi, bé gái sẽ không xảy ra chuyện. Bởi vì tôi yếu đuối khiến bé gái mất đi cơ hội một lần sống. Ở trong mắt người khác chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới tôi, nhưng tôi biết, tôi đã bỏ lỡ.

Loại cảm giác này rất khó chịu, giống như tảng đá đè nặng trong lồng ngực, khiến trái tim tôi đập cũng thấy khó khăn.

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Khi Sầm Tổ Hàng về nhà thì trời đã khuya, hương kia cũng đã cháy hết, chỉ còn mùi hương thoang thoảng. Anh ấy để Khúc Thiên ngủ trên sofa, đi về phía tôi, ôm tôi từ phía sau, cũng không nói lời nào. Ở cùng anh ấy lâu như vậy tôi đã hiểu tích cách anh ấy. Anh ấy là người nói nhiều sẽ chết, hiện tại anh ấy đang chờ tôi nói.

“Con gái ông chủ khách sạn, hôm nay chơi ở cửa khách sạn bị xe cán chết.”

“Ừ, con bé là đoái, không sai.”

Tôi đẩy anh ấy ra, quay lại nhìn thẳng vào anh ấy: “Con bé đã chết! Là cô bé chúng ta đã nhìn thấy hôm đó, cô bé cười trên vai đầu bếp. Đầu bếp kia chính là bác của con bé. Hiện tại con bé không còn!”

“Ừ.”

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của anh ấy, tôi càng cảm thấy tức giận. Tôi khề kêu lên: “Nếu hôm đó chúng ta nhanh một chút thì con bé sẽ không phải chết! Chúng ta rõ ràng có thể thay đổi bi kịch này.”

Anh ấy sững sốt một chút, sau đó cười, nói: “Đó là số mệnh của con bé, số mệnh của bố mẹ con bé. Trong số mệnh của bọn họ đã chú định không có con, cho dù ngày hôm đó chúng ta nói cho anh ta, anh ta thật sự không chặt cây nữa thì đứa bé kia cũng sẽ từ vong vì nhân quả nào đó.”

“Nhưng là... ít nhất lần này chúng ta có thể thay đổi.”

“Chuyện chúng ta có thể thay đổi rất nhiều, nhưng mỗi chuyện xảy ra đều có nhân quả của nó, cũng không phải chúng ta muốn sửa thế nào thì sửa. Cho nên không cần phải vì chuyện này mà không vui.” Anh ấy vẫn nhìn tôi mỉm cười như cũ.

Tôi đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật chán ghét, một sinh mệnh chúng tôi có thể cứu đã không còn, vậy mà anh ấy không có chút khổ sở nào. Tôi hừ lạnh một tiếng, nói: “Em ra ngoài tản bộ.” Nói xong tôi cầm lấy ví tiền rồi đi ra khỏi cửa.

Tôi cảm thấy thật sự không thoải mái, đi ra ngoài một lúc cũng là vì để mình bình tĩnh lại. Đi xuống dưới nhà, trời đã tối đen, tôi cũng không biết mình muốn đi đâu, cứ như vậy chậm rãi đi ra khỏi khu nhà.

Trong lòng vẫn loạn như cũ, thái độ của Sầm Tổ Hàng tôi không thể lý giải, đối với nhân quả anh ấy nói tôi cũng không thể lý giải.

Trong lúc tâm loạn, tôi đi bao lâu và bao xa tôi cũng không để ý, cứ như vậy lầm lũi đi trên đường.

Bên đường có một đôi tình nhân chia tay, chàng trai xoa người đi rồi mà cô gái vẫn đứng bên đường khóc gọi tên cậu ta. Cô ấy không còn bạn trai nhưng cô ấy vẫn còn mạng sống kia mà.

Bên đường cũng có một người ăn mày rúc vào một góc, đang uống cốc trà sữa người khác vứt bỏ. Người đó không có nhà nhưng cũng vẫn còn mạng sống.

Cô bé kia chẳng lẽ thật sự sẽ phải như vậy sao?

Bên đường, một chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở kia khiến tôi chú ý. Ách, đó là xe của chị Kim Từ!

Thành phố chúng tôi thật sự rất nhỏ, ngẫu nhiên gặp người quen như vậy cũng không phải không có khả năng, hơn nữa nhìn biển số xe này, hẳn là xe của chị ấy nhưng chị ấy không có ở đây. Dù sao cũng thấy buồn phiền trong lòng, vừa lúc gặp chị ấy có thể trò chuyện. Rất nhiều điều đều là bí mật, mà những bí mật này ngay cả bạn thân nhất tôi cũng không thể nói. Nếu thật sự muốn tìm một người có thể nói chuyện thì cũng chỉ có chị Kim Từ.

Tôi đứng cạnh xe chị ấy, lấy điện thoại gọi cho chị ấy, một hồi lâu mới có người nhấc máy. Chị ấy nói: “Chị đang bận, có gì nói ngắn gọn đi.”

“Ách, chị Kim Từ, em đang ở chỗ xe của chị này, em muốn tâm sự với chị.”

“Trùng hợp như vậy sao? Cũng phải, nơi này gần trường của em, cũng chỉ cách một con đường. Hai mươi phút nữa chị sẽ quay lại, gặp sau nhé.”

Tôi không biết rốt cuộc chị ấy đang bận điều gì, hai mươi phút vẫn có thể chờ một chút là được, dù sao bây giờ tôi cũng không muốn làm gì cả. Hai mươi phút đối với người bình thường thì thật dài, nhưng đối với người có tâm sự thì trôi qua rất nhanh.

Khi chị Kim Từ tới đây, sau chị ấy còn có Linh Từ. Linh Từ còn đeo một thẻ gỗ ở trên cổ mình. Trước kia tôi từng nhìn thấy anh ta hỏi chiếc thẻ này, sao lại có người đeo một chiếc thẻ gỗ không có chút tính nghệ thuật gì trên cổ như vậy, giống như thẻ tên của chó ấy.

Sau tôi mới biết được, đó là anh ta đang nuôi tiểu quý.

Linh Từ thấy tôi, nói: “A, cũng gặp ở đây à?”

“Đường bên kia là đường tới trường học của bọn họ. Cô ấy ra khỏi cửa cứ đi thẳng là đến đây, có thể gặp chúng ta cũng không phải chuyện lạ. Chi là, Khả Nhân, em làm sao thế? Có chuyện gì không ổn à?”

Linh Từ nói: “Hơn nửa đêm rồi, không ở nhà mà còn đi dạo một mình, chắc chắn có vấn đề. Có lẽ là cãi nhau.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta một cái, chuyện này mà anh ta cũng có thể đoán được.

Chị Kim Từ kéo tôi lên xe, nói: “Vừa đúng lúc, đi ăn đêm với bọn chị đi.”

Chương 94-2

Ăn đêm là ăn ở quán đường bên kia, chính là quán ốc hôm nay tôi cùng Đàm Thiên ăn. Bọn họ gọi rất nhiều món nhưng tôi đều ăn không vô. Đưa mắt nhìn cô gái vừa rồi chia tay người yêu cũng đang ngồi trong quán vừa khóc vừa ăn.

Chị Kim Tử hỏi: “Rốt cuộc em làm sao vậy? Muốn rồi còn chạy ra ngoài.”

Tôi quay sang nhìn khách sạn bên phía đối diện, nói chuyện đã xảy ra. Còn cả thái độ của Sầm Tổ Hàng khiến tôi tức giận. Linh Tử nhìn về phía khách sạn, nhỏ giọng nói: “Ngày mai chúng ta đi dạo qua bên đó đi, có việc thì chúng ta nên làm.”

“Không đúng, hôn bé gái hẳn không còn ở đây nữa. Vừa rồi chúng ta từ bên đó đi sang, chị không có cảm giác gì cả.” Kim Tử nói, sau đó chị ấy quay sang phía tôi, “Khả Nhân, em có thấy hôn đứa bé kia không?”

Tôi lắc đầu, đứa bé kia tôi có ấn tượng rất mạnh, nếu thấy thì chắc chắn tôi đã nhận ra.

Nghe chúng tôi nói chuyện về đứa bé gái kia, ông chủ quán đi tới cũng nói: “Đúng vậy, đứa bé đáng yêu như vậy mà đã không còn. Hơn nữa bé gái kia mới ăn sinh nhật hôm qua. Khách sạn làm tôi mười bàn tiệc, bánh kem rất lớn. Vậy mà nay đã không còn, đứa bé thật đáng thương.”

“Ngày hôm qua?” Kim Tử hỏi ngược lại.

“Phải, ngày hôm qua, tôi cũng thấy mà, bánh kem kia phải to như bánh xe ô tô vậy.”

Linh Tử lấy điện thoại di động, lật lật, thấy bọn họ có bộ dáng nghiêm túc như vậy, tôi hỏi: “Sao thế?”

Linh Tử rất nhanh liền nói: “Ngày hôm qua, nếu canh giờ mà nói, vậy thì chính là thuận đương mệnh. Có khả năng cô bé bị người khác câu hồn mang đi. Con mẹ nó, hy vọng chỉ là trùng hợp.”

Kim Tử nói: “Ăn chậm một chút, đợi đến thời điểm thích hợp chúng ta qua bên kia làm thực nghiệm, thử xem có thể tìm được hồn cô bé không.”

“Dạ.”

Bọn họ nói chuyện hoàn toàn không để ý đến tôi. Một hồi lâu, Kim Tử đột nhiên nói: “Khả Nhân, chị cảm thấy chuyện lần này là em không đúng. Em biết không, khi thay đổi nhân quả của người khác thì thầy phong thủy phải mang nợ. Có đôi khi thậm chí phải nhận tai ương đổ máu. Điểm này Sầm Tổ Hàng cũng biết, cậu ta chỉ đang bảo vệ em.”

“Bảo vệ cho em?”

“Đúng vậy, em vừa mới học, phải biết rằng học cái này sẽ có ngũ tặc tam khuyết. Em lỡ mẫm như vậy thì sẽ đem nguy hiểm rất lớn cho mình.”

Chuyện này quả thật tôi không nghĩ tới. Tôi vừa mới im lặng để suy nghĩ về vấn đề này thì cô gái ở bàn bên cạnh òa khóc, vừa khóc vừa nói: “Vì cái gì anh ấy chia tay tôi? Vì cái gì lại không cần tôi? Tôi cũng không xấu, vì cái gì mà không có người đàn ông nào thích tôi cả? Hu hu...”

Tôi cảm thấy cô ta rất mất mặt, nhưng người ta đang ở trạng thái thương tâm nhất thì có lẽ cũng không còn để ý có mất mặt hay không.

Chị Kim Tử đi tới, ngồi bên cạnh cô gái kia, hỏi: “Bị bạn trai đá?”

“Cô quán được à?”

“Chuyện này tôi đúng là không quán được. Muốn có người đàn ông thật tốt cho cô không?”

Cô ta hồ nghi nhìn chị Kim Tử. Tôi cũng không hiểu gì, cũng không biết chị Kim Tử tính toán định làm gì. Chị Kim Tử lấy một tấm danh thiếp màu đen đưa cho cô ta. Tôi nhớ rõ đó là danh thiếp của Linh Tử, cũng nói: “Gọi số điện thoại này, cậu ấy có thể khiến cuộc sống của cô tràn ngập đào hoa. Em gái cứ tin tưởng chị, muốn tìm một người chồng tốt thì đào hoa không thể thiếu. Phụ nữ tìm đàn ông để kết hôn thì phải giống như đi bắt chuột cống vậy, cầm cây búa cứ bình tĩnh mà chờ. Một con chuột ngoi đầu lên cũng đừng vội đập, chờ nhiều con ngoi lên rồi tìm con tốt nhất mà đập. Cậu ta có biện pháp khiến nhiều con chuột ngoi đầu lên. Thử xem sao.”

Nói xong chị Kim Tử quay lại bàn chúng tôi bên này, tôi có chút kinh ngạc nhìn chị ấy. Chị ấy sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đã nghĩ ra được lời quảng cáo.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Thật sự có thể khiến đàn ông thích cô ta à?”

“Tạo bố cục đào hoa là được.” Chị Kim Từ cười, chân nhẹ nhàng đá Linh Từ một cái, nói: “Nó nuôi tiểu quý nghịch hông cả đồ của chị, phải bồi thường. Không kiếm việc cho nó làm thì nó lấy đâu ra tiền để bồi thường cho chị.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Sau khi ăn khuya xong, chị Kim Từ bảo tôi tự mình đi về, bọn họ muốn đi tìm hôn bé gái kia xem sao, còn nói thẳng: “Em với Sầm Tổ Hàng đã làm rồi đúng không? Trên người có quý khí nặng như vậy, em ở đây thì hôn bé gái không dám xuất hiện.”

Tôi đỏ mặt, cúi đầu không dám đáp lời. Nhưng đúng lúc này, tôi thấy Sầm Tổ Hàng đứng ở cách đó không xa. Anh ấy... đi tìm tôi?

Khi tôi còn đang nghi hoặc nhìn anh ấy, chị Kim Từ nói: “Cậu ta đã đứng ở đó hơn hai giờ rồi. Về nhà đi. Chuyện đã vậy rồi, em mà thấy nó luẩn quẩn trong đầu thì đừng theo học phong thủy.”

Tôi chậm chậm đi về phía Sầm Tổ Hàng, anh ấy không nói gì, chỉ nắm lấy tay tôi rồi đi về nhà.

Trên đường về, tôi cũng không biết nên nói gì. Lời chị Kim Từ vừa nói tôi cũng hiểu, giống như bọn họ từng nói, đạo pháp có thể khiến con người trường sinh bất lão, cứ có tiền là có thể bảo thầy phong thủy giúp trường sinh bất lão, thế thì không phải thế giới sẽ lộn xộn sao? Nếu rõ ràng dương thọ đã hết mà chúng tôi lại cứu, như vậy thì có phải là sẽ khiến một thai nhi không có hồn mà chết yêu hay sao?

Nghĩ thông suốt thì thật sự chuyện này cũng không có gì, hơn nữa hiện tại Linh Từ Kim Từ bọn họ đã đi giúp bé gái kia, hy vọng cô bé bình bình an an không bị người xấu bắt đi.

Sầm Tổ Hàng không nói gì, tôi cũng không nói gì, cứ như vậy chúng tôi đi về nhà mình. Dù tôi đã nghĩ thông suốt nhưng tôi vẫn chịu không nổi cái tính không nói gì này của anh ấy. Anh ấy không nói thì tôi cũng không nói gì, chờ anh ấy nói trước.

Có điều thật đáng tiếc, tôi cùng anh ấy đo xem ai im lặng lâu hơn thì rốt cuộc vẫn là tôi thua. Bởi vì khi tôi đang tức giận mà lật tung đồ đạc trên giường thì tôi thấy dưới gối của anh ấy có một cái hộp nhỏ. Thứ này tôi đã thấy, chính là bao được làm bằng giấy ở chỗ Âm Sai, còn nói là có thể thay đổi theo ý thức.

Tôi vẫn đang ở trên giường, thấy thứ kia liền kêu lên: “Sao anh lại có thứ này?”

“Mua, mua xong nhờ ông chủ đốt giúp anh luôn.”

Trán tôi nhăn lại, bắt đầu thấy may mắn khi tôi không đi mua thứ này.

Sự im lặng bị phá vỡ, anh ấy ôm lấy tôi nói: “Anh xin lỗi, nhưng có một số việc không thể thay đổi được.”

Tôi gật đầu. Đột nhiên cảm thấy con đường này không hề tốt đẹp và thần kỳ như người ngoài tưởng. Con đường này có sự sợ hãi, có sự bất đắc dĩ, còn có cả sự thống khổ.

***

Trước kia vẫn nghĩ, tốt nghiệp xong về nhà giúp ba tôi trông coi cửa hàng là được. Nhưng hiện tại nhà tôi có một cậu em trai, cửa hàng nhỏ kia có lẽ cũng không cần tôi trông coi nữa. Tôi mấy ngày liền đi theo Đàm Thiển cùng Hoàng Y Y tìm việc.

Một số cửa hàng tìm người dán quảng cáo ven đường nhưng chúng tôi đều không muốn làm, những công ty lớn thì lại không muốn những sinh viên mới ra trường như chúng tôi. Thật sự rất mâu thuẫn.

Buổi sáng, sau khi thất vọng đi từ trong một công ty ra, ba chúng tôi liền mua đồ ăn nhanh ở cửa hàng ven đường. Người đang đi tìm việc không có tiền để lãng phí.

Thấy người ta đi giày cao gót cùng đồ công sở, đột nhiên thấy mình thật ngốc. Cứ mặc như bình thường thế này, người ta nhìn là biết sinh viên mới ra trường nên từ chối ngay. Mặc trang phục gì là cũng phần nào nói lên lý lịch của mình.

Y Y vừa ăn vừa nói: “Hay chúng ta đi làm tóc trước đi. Để chúng ta trông trưởng thành hơn một chút, nói không chừng sẽ kiếm được việc.”

“Không đáng tin, đừng lãng phí tiền.” Tôi nói.

Đàm Thiên liền nói: “Khả Nhân, cậu bảo Khúc Thiên nhà cậu tìm một công việc hản không khó đâu.”

“Tớ không muốn dựa vào nhà bọn họ.” Thật ra là, ba mẹ Khúc Thiên hẳn sẽ không giúp đỡ. Bọn họ không làm phiền thêm là tốt rồi.

Tôi lật những tờ ghi chú trong tay, trên đó ghi những địa chỉ hôm nay chúng tôi tới tìm việc. Còn một công ty, đó là công ty quảng cáo tương đối nổi tiếng ở thành phố chúng tôi. Đang tuyển mấy thợ phụ. Chúng tôi cũng không cầu nhận được vị trí thiết kế chính, có thể bắt đầu từ thợ phụ đã là không tồi.

Ăn trưa xong, chúng tôi vào toilet trong cửa hàng đồ ăn nhanh sửa sang một chút, sau đó lại tiếp tục đi.

Những công ty quảng cáo lớn như này không có thời gian nghỉ trưa, lúc này vừa là lúc thích hợp để tới.

Đúng như chúng tôi dự liệu, vừa vào công ty kia, tầng một nhìn gọn gàng ngăn nắp, lễ tân xem thư mời phỏng vấn, sau đó bảo chúng tôi đi ra sân sau tìm gặp ông chủ.

Vào sân sau, đó lại là một nơi rất lộn xộn, các công nhân đang bận rộn làm đủ việc, quả thật không giống hình tượng của công ty này. Nói thật trong lòng tôi rất mất mát.

Thấy chúng tôi đi tới, một người đàn ông mặc áo sơ mi tiến lại, hỏi tình hình của chúng tôi rồi nói: “Chúng tôi ở đây không cần người không có kinh nghiệm làm việc. Đầu là chưa biết khổ, chỉ làm vài ngày lại đi. Các cô cũng thấy, chỗ này chúng tôi không chỉ đơn giản là vẽ trên máy tính giống như các cô học ở trường.”

Trực tiếp bị từ chối. Khi chúng tôi ra khỏi công ty, ánh mắt tôi bị chú ý bởi một bóng người đang ở cửa, cô gái này tôi nhớ rất rõ. Chính là cô gái tôi hôm trước khóc trên phố, bị bạn trai chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95-2

Tôi do dự một chút, vẫn đi tới hỏi: “Tiểu thư? Tiểu thư?”

Cô gái kia ngẩng đầu lên, có chút ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi mới phát hiện ra cô ấy đang cầm di động khóc. Cô ấy nói nhanh như quát: “Có việc gì sao?” Ngay đó cô ấy khóc lóc cũng không nói lớn đến thế. Hiện tại đứng trước mặt cô ấy, tôi không thể không nói cô ấy thật sự xinh đẹp. Chỉ là, sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại không có người đàn ông tốt nào yêu?

Tôi lắc đầu: “Tôi đã gặp cô, hôm đó, ở trong quán ăn đêm, tám danh thiếp kia...”

“A, phải rồi. Xin lỗi, ngày đó thất lễ.”

“Không sao. À, cô có tìm Linh Từ không?”

Cô ấy lắc đầu: “Chỉ là mấy kẻ lừa đảo thôi.”

“Tôi quen bọn họ, bọn họ không phải lừa đảo đâu, rất lợi hại. Cô cứ thử xem sao.”

Tôi nói, gật gật đầu với cô ấy, sau đó quay về phía Đàm Thiên bọn họ. Đột nhiên cảm thấy kỳ thật tôi cũng có thể giống như Kim Từ, ở trên phố tìm việc về phong thủy.

Cảm giác này khá tốt.

Đàm Thiên bọn họ tỏ vẻ tò mò, tôi cũng không giải thích gì với bọn họ, chỉ cười cười thôi.

Có điều tôi không ngờ được, việc lần này lại là Sầm Tô Hàng nhận. Buổi tối Linh Từ gọi điện thoại tới nói, hiện giờ anh ta đang có việc xem mộ ở tỉnh lân cận, tới cuối tuần cũng chưa thể về. Mà nhà chị Kim Từ đã đi du lịch, vậy nên việc bố trí cách cục đào hoa kia lại nhường cho chúng tôi.

Tô Hàng rõ ràng không cảm thấy hứng thú với việc này, sau khi kết thúc cuộc gọi thì lẩm bẩm: “Đào hoa có gì mà tốt!”

Nghĩ tới cảnh cô gái kia khóc lóc, tôi nói: “Anh cảm thấy không tốt nhưng người ta cảm thấy tốt. Giúp họ đi.”

Sầm Tô Hàng nói: “Rất đơn giản. Lưu niên phi tinh*, đặt bình hoa ở cung vị cửu từ*, cắm hoa thì dùng loại hoa hồng nhạt, hoặc theo màu hợp mệnh của mình cũng được.”

“Dễ như vậy à? Vậy sao nhiều người lại không đào hoa?”

“Trước tiên phải xem có phạm đồng tử mệnh* hay không, nếu đúng thì chiều này không dùng được.”

“Vậy mau đến xem đi, xem cho người ta.” Sầm Tổ Hàng, Sầm đại sư à, nếu bảo anh ấy đi bắt quỷ có lẽ anh ấy sẽ rất hào hứng.

Thấy tôi tiến tới nắm lấy ống tay áo, bộ dáng nũng nịu, anh ấy cười nói: “Được rồi, ngày mai đi với em một chuyến.”

Tôi vui vẻ, lập tức gọi điện thoại cho Đàm Thiên, giải thích tôi không đi phòng vấn nữa. Dù sao có lẽ cũng không tìm được việc phù hợp.

Chỉ là, lần này anh ấy đồng ý vì tôi, tôi phải trả ơn bằng gì đó. Nhớ ra lần đầu tiên kia quá mức thảm thiết, anh ấy cũng không thực sự làm. Dù lúc này bao ở ngay dưới gối anh ấy cũng không yêu cầu tôi làm gì. Tôi tự nghĩ cũng thấy hơi sợ. Đặc biệt con đau kia, còn cả vết máu loang lổ trên giường không biết là của anh ấy hay của tôi.

Ngày hôm sau, theo số điện thoại Linh Từ đưa, chúng tôi tìm đến nơi ở của cô gái kia. Cô ấy thuê phòng cùng người khác, bạn cùng phòng đã đi làm, chỉ có một mình cô ấy ở nhà.

Cô ấy không mặc đồ công sở, chỉ mặc đồ thể thao đơn giản, nhìn qua trông rất trẻ.

Cô ấy rót trà cho chúng tôi, nói: “Tôi đã hai mươi chín, cũng lớn tuổi rồi mà không gặp được người đàn ông nào chịu ở bên cạnh mình. Cùng lắm cũng chỉ được một tháng đã chia tay. Bây giờ cũng không có ai thích tôi. Tôi không biết rốt cuộc là vì cái gì.” Cô ấy nói xong cười đau đầu khổ.

Tôi cũng không nghĩ ra được vì sao, cô ấy xinh đẹp, công việc cũng tốt, tính tình xem ra cũng tốt, sao lại lận đận như vậy.

Sầm Tổ Hàng vừa uống trà vừa lấy điện thoại ra tính kỳ môn độn giáp. Cái này tôi biết, trước khi bọn họ bố cục phong thủy đều sẽ dùng kỳ môn độn giáp để xem bản chất sự việc, nhìn xem bố cục có phù hợp hay không. Cái này là một loại thuật số phong thủy.

==

Sant: hẹn các bạn ngày mai.

Lưu niên phi tinh là gì?

Trong Huyền Không Phi Tinh, mỗi năm sẽ có một sao thay nhau quản lĩnh nhập trung cung, tám sao còn lại sẽ bay đến tám cung trong Cửu cung Phi tinh.

Lưu niên phi tinh bay đến đâu thì gây ra ảnh hưởng đến đó, mức độ ảnh hưởng sẽ tùy theo các cung vị khác nhau, cách cục ngôi nhà khác nhau và ảnh hưởng lên mỗi người cũng khác nhau. Trong đó, mỗi phi tinh đều có những đặc điểm, tác động và ảnh hưởng riêng.

Trong vận 8 thì sao Bát Bạch là sao đương lệnh, nên sao Bát Bạch chính là sao cát tinh. Do đó, vị trí các cung nơi mà sao Bát Bạch bay đến chính là vị trí tài vị lưu niên.

Ví dụ, năm 2018, lưu niên tinh quản lĩnh trung cung là sao Cửu Tử Hữu Bát, theo quỹ đạo bay thuận Lường Thiên Xích thì sao Bát Bạch sẽ bay đến cung Tốn thuộc hướng Đông Nam. Vậy nên hướng Đông Nam chính là cung tài vị lưu niên của năm 2018, thích hợp cho việc mở cửa nạp tài khí hoặc khai thủy khẩu tại nơi đây.

Cách tính lưu niên tinh của từng năm.

Bước 1: Cộng các số của năm. Ví dụ năm 2018, ta có $2 + 0 + 1 + 8 = 11$

Bước 2: kết quả của bước 1 được giản lược cộng tiếp để còn một số hàng đơn vị. ($1 + 1 = 2$)

Bước 3: lấy số 11 trừ đi kết quả của bước 2. ($11 - 2 = 9$)

Bước 4: số 9 tương ứng sao Cửu Tử, chính là sao quản lĩnh trung cung trong Huyền Không Phi Tinh.

Bước 5: phi thuận theo quỹ đạo Lường Thiên Xích, ta tìm ra được vị trí cung sao Bát Bạch bay đến (vì sao Bát Bạch chính là sao đương lệnh trong vận 8, là sao chính cát tinh) cũng chính là tài vị lưu niên, nơi thích hợp để kích tài khí cho căn nhà trong năm 2018.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

Tổ Hàng xem một lúc rồi mới nói: “Có thể bố cục đào hoa được hay không thì trước tiên phải tính xem có phạm vào đồng tử mệnh không. Đồng tử

mệnh chủ định hôn nhân không thuận, cho dù có đào hoa thì cũng là lặn đào hoa, hôn nhân sẽ vất vả, hôn phân nửa cũng ly hôn. Cô sinh vào ngày tháng năm nào?”

Cô gái suy nghĩ một hồi mới nói thời gian, cuối cùng còn nói: “Tôi cũng không chắc chắn lắm.”

Cô ấy không chắc chắn, vậy thì xem hay không cũng không quan trọng, bắt từ là không thể nói bừa. Tổ Hàng cũng có suy nghĩ giống tôi, thu lại điện thoại không tính bắt từ nữa. Bảo tôi lấy ra la bàn, đứng ở vị trí thiên tâm của nhà (trung tâm của căn nhà), đo la bàn cẩn thận rồi xem cung vị.

Sao Lưu Niên Cứu Tử dừng ở cung Khôn, chính là hướng Tây Nam. Chỉ cần bố cục ở hướng Tây Nam là được. Tôi nhìn về hướng cung Khôn, lại đứng là hướng nhà vệ sinh. Mặc kệ bố cục cái gì, gặp phải nhà vệ sinh đều không phải chuyện tốt.

(Tác giả: Truyện này viết đã lâu, Lưu Niên tinh thay đổi hàng năm, vì vậy nếu xem thì phải tính lại theo đúng thời điểm hiện tại)

Tổ Hàng cũng nhủu mi, nghĩ một lúc rồi nói: “Sau này nếu cô sạc điện qua đêm cho điện thoại thì hãy sạc trong nhà vệ sinh. Cứu Tử không thể dùng, cô tuổi con gì?”

Cô gái ở bên cạnh nghe, lập tức nói: “Tôi tuổi con thỏ.” (Trung Quốc không có tuổi mèo, thay vào đó là tuổi thỏ.)

Tổ Hàng không để ý tới cô ấy, đưa tay lên tính. Kỳ thật chính là trên đầu các ngón tay được đặt là cảm tính các năm, không có gì thần kỳ cả. Anh ấy nhỏ giọng nói: “Ngày chi là thân, thân tí thìn, ty Dậu Sửu, dần Ngọ Tuất, hợi Mão Mùi, thân ở phương Dậu, chính Tây.”

(Giải thích: VN dùng con mèo thay cho thỏ bên TQ nhưng “Mão” theo tiếng Hán thì lại là con Thỏ, Mèo thì phải là Miêu, nên nếu đọc các năm kiểu Tí Sửu Dần Mão... thì không có gì khác biệt.)

Xem trên la bàn, chính Tây vừa lúc là phòng ngủ. Cô gái là một người ưa sạch sẽ, phòng bài trí rất ấm áp. Tổ Hàng không vào phòng ngủ của cô ấy, chỉ đứng ở cửa nhìn rồi nói: “Bên cạnh cửa sổ bên kia đặt bình hoa cắm hoa hồng, hồng phấn cũng được. Cắm hoa rồi thì phải chú ý, đừng để hoa héo.”

“Vậy nếu hoa héo thì sao?” Cô gái hỏi. Tôi cười: “Vậy thì thay hoa mới.”

“Thấy phiền sao? Hay nuôi cá, nuôi cá màu đỏ hoặc hồng nhạt. Đây là nhà cô thuê phải không, trên tường không thấy dán gì cả. Không thì để treo tranh Hòa hợp nhị tiên cũng được.”

Tôi thầm nghĩ, người ta là phụ nữ thời thường như vậy, phòng ốc lại rất sạch sẽ, bảo người ta cắm hoa còn được, nuôi mấy con cá vàng còn được, bảo người ta treo tranh nhị tiên như tranh tết thì có lẽ người ta sẽ không làm. Mà đến nay tôi vẫn không rõ, Hòa hợp nhị tiên đại biểu cho hôn nhân gia đình hòa thuận, vì sao không phải là một đôi nam nữ mà lại là hai nam. Chẳng lẽ thời đại đó đã có tình yêu đồng tính sao? Hôn nữa nghe nói Hòa hợp nhị tiên vốn dĩ là một người, sau đó tách ra làm hai. Cái này không phải giống với khái niệm về vợ chồng sao?

“Hòa hợp nhị tiên?” Cô gái lộ vẻ nghi hoặc.

Nếu không phải gần đây tìm hiểu về lĩnh vực này thì tôi cũng không biết có nhị tiên như vậy, cô ấy không biết thì cũng có thể hiểu được.

Tổ Hàng cũng lười giải thích, chỉ nói: “Không biết thì cô lên mạng tìm hiểu đi.”

“Chỉ cần như vậy sao? Không cần làm pháp sự gì?” Cô gái vẫn nửa tin nửa ngờ, rốt cuộc tôi cũng cảm thấy chuyện này quá đơn giản. Có điều hôm qua Tổ Hàng cũng đã nói, cách cục đào hoa vốn dĩ là một chuyện rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96-2

Tổ Hàng cười nói: “Vậy còn chưa đủ sao? Cách cục cũng đã bày cho cô, chờ cô chuẩn bị xong thì hãy gọi điện thoại cho chúng tôi, tôi sẽ lại dùng kỹ môn nhìn xem cách cục này có giúp được cho cô không.” Do dự một lúc rồi anh ấy nói thêm: “Chỉ cho cô một chiêu thuật pháp này. Ngày rằm âm lịch, vào lúc 12h đêm ánh trăng sáng nhất, dùng chậu rửa mặt đặt vào đó ba mảnh nhỏ vỏ cây dương liễu, sáu cánh hoa đào, để ánh trăng soi ngược trong nước, ở bên cạnh chậu đặt một cây nến nhỏ, dùng nước rửa mặt, trong tâm cầu ban nhân duyên tốt. Sau đó hãy đem nước tưới cho một cây sống, chờ đến khi nến cháy hết, không được thổi tắt, cũng không được để gió thổi tắt. Cách này tôi chỉ cho cô, có thể làm được hay không thì tùy vào cô.”

“Hoa trong gương, trăng trong nước!” Tôi khẽ kêu lên.

Tổ Hàng dựa vào khung cửa nhìn hai chúng tôi, hỏi: “Cái gì là hoa trong gương, trăng trong nước?”

“Cách này Long công chúa trong phim *Chàng Trư si tình* cũng dùng.”

Tổ Hàng cũng nhủu mày. Tôi đoán anh ấy không xem phim này. Hoặc có thể nói cả đời này anh ấy chưa từng xem phim truyền hình, cho nên hẳn anh ấy nghe không hiểu được tôi nói gì.

Cô gái kia hỏi: “12 giờ đi ra bên ngoài chiếu gương tôi không sợ, nhưng hiện tại không có hoa đào mà.”

Tôi cũng cười với Tổ Hàng, hiện tại đã là tháng 6, chỗ chúng tôi tháng hai tháng ba hoa đào nở, vào mùa này quả đào còn sắp ăn được rồi.

Tổ Hàng nói: “Vây dùng trứng gà. Trên quả trứng gà đục một cái lỗ nhỏ, dùng đũa chọc lỗ, lấy lòng trắng lòng đỏ trứng gà ra, rửa sạch vỏ trứng rồi đặt đậu đỏ vào. Vừa đặt đậu đỏ vừa thăm cầu ban nhân duyên tốt. Sau đó dùng chỉ đỏ buộc trứng gà treo lên cửa nhà. Qua một thời gian sẽ có tác dụng.”

Cô gái gật gật đầu: “Chuyện này tôi làm được.”

“Cách làm chúng tôi đã chỉ cho cô, có thể làm được hay không thì tùy vào cô.” Tổ Hàng nói, sau đó đưa mắt nhìn tôi ra hiệu chuẩn bị đi về.

Sau khi thu dọn đồ đạc, cô gái kia đưa bao lì xì, nói cảm ơn rất nhiều.

Ra khỏi cửa nhà cô gái, khi đi tới xe của chúng tôi, tôi hỏi: “Tổ Hàng, hiện tại Cửu Tử ở buồng vệ sinh, vừa lúc thiên chi đối với phòng cô ấy, vậy nếu là thiên chi lại vào đứng phòng của bạn cô ấy thì phải làm sao?”

“Vây bài bàn xem 14, 41, hoặc là vị trí 16, 61, cũng bố cục như vậy là được.”

“Cái hoa trong gương, trắng trong nước kia là thật à?”

“Đó là cầu nhân duyên cùng Nguyệt Lão.”

“Vây...”

“Em hỏi tí mi như vậy làm gì?” Tổ Hàng dừng bước chân nhìn tôi, lạnh giọng hỏi, “Có phải em cũng định làm bố cục cho mình?”

“Em... em không? Chỉ là... tò mò một chút nên hỏi thôi.” Tôi nói rồi cười thật tươi, bám vào cánh tay anh ấy, đi về phía xe, “Đi thôi, về nhà.”

Lúc này anh ấy mới tốt hơn một chút, anh ấy không lái xe về nhà mà đi ra chợ bán đồ ăn.

Anh ấy nói, bao lì xì chỉ là chuyển nợ, chúng tôi cần phải mua cá phóng sinh, bằng không nợ tích lũy nhiều sẽ xảy ra chuyện. Trước kia Sầm Gia thôn bọn họ đã có thói quen này. Nhưng cho dù như vậy vẫn không thoát khỏi được toàn bộ kết cục cả thôn bị giết chết. Đó cũng là nhân quả báo ứng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Khu này ở cách khá xa khu chúng tôi ở, chợ bán thức ăn ở bên này chúng tôi không quen. Thật vất vả mới tìm được nơi đỗ xe, vừa xuống xe đã nghe được người ven đường đang chỉ vào nhà kia bàn tán, nói cái gì chết người, nói cái gì mẹ chồng nhà kia đã chết quay về bắt con dâu theo.

Tôi nhủu mi, chuyện này không phải chỉ có trong phim sao? Sầm Tổ Hàng nhìn không ít người đang vây quanh mặt tiền cửa hàng, cảnh sát đã kéo dây cách ly hiện trường, viên cảnh sát đang cau có ở trước kia kia không phải là đội trưởng đội cảnh sát chúng tôi đã gặp nhiều lần sao?

Tổ Hàng đi tới, nhỏ giọng nói: “Đi xem sao. Tuy rằng đã rất phai nhạt nhưng anh vẫn có thể cảm giác được ở chỗ này từng luyện hóa tiểu quý.”

“Người ta cho chúng ta vào sao?” Tôi vội vàng nói, chân cũng bước theo đuôi kịp anh ấy.

Đứng ở trong đám người, nhìn cảnh sát ra ra vào vào. Rất nhanh thì thể đã được đưa xuống, pháp y đi cùng kia nhỏ giọng gì đó nói với viên đội trưởng, sau đó rời đi. Đương nhiên thì thể cũng bị đưa đi rồi, sau đó là thời gian dài để tìm chứng cứ. Nhà này ít nhất cũng bị cách ly một tuần.

Sầm Tổ Hàng gọi điện cho Linh Tử, bảo Linh Tử gọi điện cho viên đội trưởng để cho chúng tôi vào xem.

Mười phút sau, viên đội trưởng kia lần nữa đi ra khỏi tòa nhà, hướng vào trong đám người chúng tôi vẫy tay, kêu: “Khúc Thiên!” Cũng ý bảo một viên cảnh sát bên cạnh đưa chúng tôi vào.

Chúng tôi tách khỏi đám người, đi vào trong nhà. Bởi vì thi thể đã được đưa đi, tôi cũng lén gan một chút.

Lầu một là mặt tiền làm cửa hàng, lầu hai bọn họ cho khách thuê ở, lầu ba mới là nơi xảy ra chuyện. Khi lên lầu, viên đội trưởng kia nói: “Ai nha, thật không ngờ lại trùng hợp như vậy. Pháp y vừa rồi nói, cô gái kia hẳn tự mình dùng dao cắt động mạch chủ trên cổ của mình, mất nhiều máu mà tử vong.

Ở hiện trường chúng tôi cũng không thấy dấu vết vật lộn hay có người ngoài tiến vào, thật sự theo dấu vết thì đây là tự sát. Nhưng lại không có lý do gì để nạn nhân tự sát cả, cuộc sống tốt, con ngoan, vợ chồng cũng hạnh phúc...”

Vừa đi vừa nói, chúng tôi đã lên tới lầu ba, tiến vào nhà người kia chết. Vừa vào phòng khách, điều đầu tiên tôi cảm nhận được chính là mùi máu tươi. Trong khoảng thời gian này đi theo Sầm Tô Hàng, trên người anh ấy cũng luôn có mùi máu tươi, chỉ là tương đối nhạt, không chú ý sẽ không phát hiện ra. Thậm chí tôi đã quen với mùi vị này, tôi còn không cảm thấy gì. Nhưng nơi này mùi máu tươi rất nồng, tôi còn có cảm giác buồn nôn.

Loại cảm giác này khiến tôi nghĩ tới thi thể trong két nước kia. Tôi bưng lấy miệng, không cho mình nôn ra.

Tô Hàng đi theo viên đội trưởng kia nói: “Nhà bọn họ có rửa, không thể tốt được.”

Theo ánh mắt của anh ấy, tôi thấy được dưới chân ghế sofa có một con rửa. Con rửa rất lớn, đường kính đại khái chừng tám chín centimet. Tôi nghĩ tới rửa trong phong thủy, cho dù đang cảm thấy khó chịu, cũng chú ý tới bài trí trong nhà này. TV treo trên tường có màu lam, ở chính hướng Nam đặt một nút thắt Trung Quốc màu đỏ thật lớn, còn có rất nhiều chi tiết nhỏ, nghĩ kỹ một chút có thể cảm giác được nhà này đã được người chỉ cho cách bài trí. Như vậy con rửa đen này hẳn cũng không phải chỉ nuôi cho vui.

Tô Hàng đi tới, đem rửa đen kia ra. Đầu rửa đen rụt vào trong mai nhưng bốn cái chân lại lộ ra, chân lắc lắc theo nhịp tay, rõ ràng con rửa này đã chết.

Viên đội trưởng nói: “Đã chết? Rửa đen chết là không tốt, nhưng nó có liên quan gì?”

“Đây là rửa cô, thả ở trong nhà sẽ bò quanh nhà tùy ý. Nhưng có tác dụng hóa sát, trong phong thủy gọi là hóa sát quy. Loại rửa này không cần để ý tới, ăn chút vi sinh vật trong không khí cũng có thể sống nhiều năm. Xem bộ dáng nó cùng nơi xuất hiện này, rõ ràng có người nuôi nấng nó. Như vậy hóa sát quy đột nhiên từ vong thì nguyên nhân chỉ có một, từ sát quá nặng khiến nó bị chết. Thứ có thể làm hóa sát quy chết hẳn rất lợi hại.”

Viên đội trưởng kia kinh ngạc, nói: “Ý cậu là, có thứ làm án tử cho con rửa này chết?”

“Hẳn là thế. Tôi vào phòng bếp xem một chút.”

Anh ấy cùng viên đội trưởng đi tới, còn cố ý liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi cũng chỉ có thể đi cùng. Phòng bếp... ách... tôi chỉ thấy trên sàn nhà đầy màu, sau đó vội vàng chạy ngoài nôn ọe.

Một viên cảnh sát ở bên cạnh còn cười nói: “Những nơi này không phải là nơi phụ nữ nên tới xem. Cần thận tới lại gặp ác mộng.”

Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái.

Buổi tối ngủ bên cạnh tôi là một quỷ rất lợi hại, mấy cảnh này còn tính là gì? Nhưng trong lòng quả thật vẫn sẽ sợ hãi. Kỳ thật ngẫm lại, cũng chính là tự mình dọa mình, không phải chỉ là máu thôi sao? Có thể có gì khác nữa?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97-2

Chốc lát sau, Sầm Tô Hàng cũng ra tới. Thấy tôi như vậy, cười nói: “Thấy máu vẫn chóng mặt à?”

Tôi lắc đầu: “Không phải vì máu, mà là... mùi vị quá nặng.”

Anh ấy cười cười, kéo tôi đi xuống lầu. Đi xuống lầu, không khí thoáng mát khiến tôi hít sâu vài cái, rồi hỏi: “Thứ đồ kia lợi hại như vậy sao? Cả người cả rửa đều có thể giết chết.”

“Phải, đã xác nhận là luyện hóa tiểu quỷ không có lầm, là tiến vào từ cửa sổ phòng bếp. Táo thần nhà họ cũng không ngăn được. Anh có thể cảm giác được, trong máu kia có máu người chết, cũng có máu của tiểu quỷ, không biết bên pháp y có thể xét nghiệm ra được không.”

“Xét nghiệm ra được cũng vô ích. Đây, sao rửa có thể hóa sát. Khi còn nhỏ em cũng nuôi một con rửa nhỏ, không mấy ngày đã bị chết.”

“Mai rửa có hoa văn gọi là quy văn, ở trung tâm quy văn có 3 vùng đại diện cho thiên địa nhân, bên cạnh có hai mươi bốn vùng đại diện hai mươi bốn hướng. Đây mai rửa lại có mười hai vùng, đại diện cho mười hai địa chi. Hóa sát rất mạnh, hơn nữa nó luôn ở nhà, còn có thể ngăn trở âm linh. Đây lại trực tiếp bị sát khí của luyện tiểu quỷ khắc chết, đối phương chắc chắn không đơn giản.”

“Là Sầm Mai sao?” Tôi vội vàng hỏi. Lần trước gặp Sầm Mai một lần đã không có chuyện tốt đẹp gì.

“Không phải. Thôi đi mua cá đi. Cá chép!”

Thành phố chúng tôi có một con sông rất sạch, ngay ở trung tâm thành phố, nhưng Tô Hàng vẫn lái xe ra thượng lưu con sông ở ngoại ô mới phóng sinh. Anh ấy nói nơi đó có ít người câu cá, cá chép sẽ dễ sống sót.

Xe chạy đến ngoại ô, phong cảnh rất đẹp. Ánh trời chiều làm mặt sông lấp lánh, nước sông trong xanh, có thể thấy cả đá ở dưới đáy. Ở giữa dòng sông lại rất sâu. Bờ sông có rất nhiều cây, chúng tôi đứng dưới tán cây, bắt đầu phóng sinh.

Tôi vốn dĩ cho rằng chỉ cần thả cá xuống sông là được, nhưng Tô Hàng đặt cá ở bờ sông, lằm bằm rất nhiều lời với cá giống như đang niệm kinh văn vậy.

Cuối cùng, tôi nghe được anh ấy nói rất nhỏ: “Nguyên công đức này, trở về... trở về... Sầm Mai. Ta biết ta vô dụng, cô ấy hại chết người, cô ấy là tiểu quỷ được luyện, cô ấy không thể quay về. Ta cũng giống như vậy, cũng không thể quay về. Đi thôi, cá chép, làm Khả Nhân sống sót là được.

Tôi thừa nhận, khi nghe được câu cuối cùng tôi có chút ngoài ý muốn. Minh hôn, anh ấy không phải hy vọng tôi chết sớm một chút để ở bên anh ấy sao? Trong lịch sử Minh hôn, phần lớn đều sẽ tự sát, phần nhỏ còn lại đều sẽ bị bức tử. Cũng mặc kệ bọn họ có phải không chịu nổi sự quấy rầy của người vợ người chồng Minh hôn của mình hay là vì điều gì khác, đây dường như đã thành kịch bản của Minh hôn.

Nhưng Sầm Tô Hàng lại nói hy vọng tôi sống sót, tôi cảm thấy thực sự ngoài ý muốn. Cái ngoài ý muốn này khiến tôi xem nhẹ lời anh ấy nói từ đầu, nói Sầm Mai trở về.

Ngày hôm đó, chúng tôi ăn cơm tối ở ngoại ô, là một quán ăn nhỏ, gọi vài món ăn. Cũng không có gì là lãng mạn cả. Dù sao chúng tôi ở cùng nhau cũng vài tháng, hơn nữa giữa chúng tôi cũng là quan hệ vợ chồng, sự lãng mạn đều đã bị hòa tan.

Anh ấy như cũ ăn rất ít, chỉ bảo tôi ăn nhiều một chút, nếu không sẽ không có sức.

Khi anh ấy nói lời này tôi có chút không hiểu được. Buổi tối không có gì phải làm, cần có sức để làm gì? Lại nói về nhà cũng chỉ đi ngủ, ăn nhiều không tiêu hóa được, ngủ không ngon giấc.

Nhưng buổi tối hôm đó, anh ấy thật sự có hành động khiến tôi mất sức. Khi anh ấy tiến vào thân thể tôi, phóng thích khí tức tiểu quỷ được luyện hóa của mình. Mùi máu tươi nồng nặc khiến tôi cảm thấy không khỏe. Tôi biết trước kia anh ấy cũng làm như vậy, chỉ là khi đó đều làm khi tôi ở trạng thái mơ màng. Làm lúc tôi tỉnh táo thì đây là lần đầu tiên.

Mùi máu tươi thật nồng, giống như mùi vị này đang tràn đến từng vị trí trên thân thể tôi, dung nhập vào tôi. Sau tôi mới biết được, anh ấy làm như vậy là để tôi có năng lực nhất định chống lại sát khí của tiểu quỷ luyện hóa. Hậu quả chính là khiến tôi buồn nôn ba ngày, khiến Đàm Thiên tưởng tôi mang thai.

- -

Sant: Tuần này có lẽ mình sẽ bận, không chắc ra được thường xuyên, mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

Khi tôi cùng Đàm Thiên từ một công ty nhỏ đi ra, trên mặt đều rất thất vọng. Công ty lớn chúng tôi không vào được, loại công ty nhỏ này ngay cả giám đốc cũng không thấy người. Đây là chuyện gì?

Đàm Thiên bĩu môi: “Đây là chuyện gì? Mấy ngày hôm trước rõ ràng đã hẹn rõ thời gian, hiện tại lại nói nhà có việc không ở công ty.”

“Nhà người ta có tang mà.”

“Không phải đã qua tuần đầu sao? Sao còn chưa đi làm?”

“Thông cảm một chút, là việc tang... thông cảm đi.” Nếu là trước đây, có lẽ tôi cũng sẽ lải nhải giống như Đàm Thiên. Nhưng hiện tại tôi đã biết thông cảm.

“Xì!” Cô ấy cười nói, “Nốt ruồi trên mũi của giám đốc bọn họ thật dễ thương.” Người chúng tôi không gặp nhưng ảnh thì đã thấy, ấn tượng nhất là nốt ruồi trên mũi.

Nếu hôm nay không có cách nào để phỏng vấn, như vậy thì tôi nên gọi điện thoại cho Sầm Tô Hàng, bảo anh ấy tới cùng nhau ăn cơm. Tôi chủ động gọi anh ấy rủ đi ăn cơm, anh ấy có chút ngoài ý muốn, lập tức đồng ý.

Thật ra tôi gọi anh ấy đi cùng là có nguyên nhân. Mấy buổi tối anh ấy đều cùng tôi làm chuyện kia, lúc ban đầu sẽ buồn nôn, đến bây giờ... Phải, người mùi máu kia cũng không có việc gì, thậm chí còn cảm thấy toàn thân thấm đẫm mùi vị này lại có một loại... khoái cảm rất kỳ quái.

Tôi nghĩ tôi đã bị anh ấy thay đổi.

Tối nay vừa lúc, cùng anh ấy ăn một bữa cơm, đi dạo phố, một hồi quay về nhà tôi lấy ít đồ rồi sau đó tản bộ về nhà. Có lẽ sẽ kéo dài tới 12 giờ, đến lúc đó có thể lấy cơ thể quá mệt mỏi để không cùng anh ấy ân ái.

Địa điểm ăn cơm, tôi chọn một nơi cách xa khu chúng tôi ở. Như vậy lát nữa đi cũng sẽ mất nhiều thời gian một chút.

Khi Sầm Tổ Hàng, hoặc có thể nói là Khúc thiên tới đây, trên người mặc một chiếc áo thun hồng nhạt có hoa văn màu xám. Kiểu áo này không giống phong cách anh ấy thường mặc, ngay cả Khúc Thiên ngày xưa cũng sẽ không mặc đồ như vậy.

Khi anh ấy ngồi xuống đối diện tôi, cũng chú ý tới ánh mắt nhìn chằm chằm vào quần áo anh ấy của tôi. Anh ấy giải thích: “Hôm nay ở trường gặp cảnh hay, tùy tiện thay quần áo thôi.”

“Cảnh gì hay mà phải đổi quần áo?” Tôi nghi hoặc.

Anh ấy cười: “Ghen à?”

“Ai thèm ăn dấm của anh. Cô gái kia đưa quần áo cho anh quả thật không có mắt. Quần áo này cũng chỉ có thể mặc trên thân thể Khúc Thiên.”

“Phải, anh chỉ mặc quần áo em đốt cho anh.”

Tôi càng nhú mồm lại: “Hôm nay anh bị làm sao vậy? Nói nhiều hơn bình thường. Có gì đã kích sao?”

Sầm Tổ Hàng lần này chỉ cười cười không nói nữa, một hồi đã lại khôi phục trạng thái nhiều lời một câu sẽ chết.

Bữa cơm này tôi ăn rất chậm, là cố ý kéo dài thời gian về nhà. Kế hoạch xem ra rất thuận lợi. Ăn cơm tới xong là đi dạo phố, vừa lúc mua quần áo cho anh ấy. Mua quần áo cũng chỉ là do tôi bất chợt muốn vậy mà thôi, không ngờ anh ấy vừa thay áo mới đã đem chiếc áo thun hồng nhạt kia bỏ đi.

Tôi còn kêu lên: “Anh không cần phải lãng phí, đây là quần áo mới mà. Hơn nữa cũng đẹp sao phải bỏ đi?”

Anh ấy không trả lời, chỉ kéo tôi đi không cho tôi lấy chiếc áo đó. Qua vài ngày sau, khi trường tổ chức một bữa tiệc tốt nghiệp tôi mới nghe nói, chiếc áo kia là do một cô gái trong lớp Khúc Thiên đưa. Cụ thể thế nào tôi không biết, tôi nghe được cũng chỉ là tam sao thất bản, nói là cô gái kia làm đổ bát canh lên người khúc thiên để lấy cơ đưa áo của mình cho anh ấy. Chẳng trách Sầm Tổ Hàng lại trực tiếp quăng vào thùng rác.

Dạo phố xong, đã hơn 10 giờ tối, tôi còn phải quay lại nhà lấy một ít đồ vật thật ra không chút quan trọng nào.

Khi tôi vừa mới đưa lý do này ra, Sầm Tổ Hàng đang lái xe, điện thoại của anh ấy bỗng nhiên vang lên. Hiện tại anh ấy lái xe đã rất tốt, cũng không biết rốt cuộc anh ấy có đi thi bằng lái không. Nhân lúc dừng đèn đỏ, anh ấy nghe điện thoại.

“A lô!”

“Sầm Tổ Hàng! Mau tới đây xem náo nhiệt. Xuất hiện tiểu quỷ được luyện, cậu không tới thì chúng tôi sẽ khiến nó hồn phi phách tán, lúc ấy cậu muốn hỏi gì cũng khó.” Trong điện thoại truyền tới giọng chị Kim Từ.

Trong lòng tôi âm thầm nghĩ, thật tốt quá, như vậy sẽ phải đi tới sáng mai. Nhưng nếu sớm biết chuyện phát sinh sau đó, tôi tình nguyện tới này về nhà bị Sầm Tổ Hàng đâm tới khóc.

Tổ Hàng lái xe, dựa theo địa chỉ chị Kim Từ gửi, khi tới nơi mới thấy thế giới này thật trùng hợp. Kia không phải chính là gia đình có hóa sát quy mấy hôm trước chúng tôi đã xem đó sao?

Khi chúng tôi xuống xe, hàng rào trước ngôi nhà đã được dọn xong. Thật ra trên mặt đất vẫn còn một cái bát, một lư hương có ba nén hương đang cháy, một hình nhân bằng giấy, một sợi chỉ đỏ. Bên cạnh mấy thứ này là một người đàn ông.

Tôi xuống xe liền nói: “Linh Từ, anh làm thầy cúng à?”

Linh Từ ngồi xổm trên mặt đất, dùng bật lửa thiêu hình nhân kia, nói: “Quy trình bình thường thôi. Thực tế có lẽ sẽ không có tác dụng, tiểu quỷ luyện hóa không bình thường như vậy, oán khí quá nặng.”

Tôi nhìn về phía người đàn ông đang quỳ, rất quen mắt. Đặc biệt là nốt ruồi trên mũi kia, hôm nay còn bị tôi và Đàm Thiên cười nhạo một phen. Anh ta đang gục đầu xuống không nói lời nào.

Khi đốt hình nhanh cùng một ít vàng mã, không có gió nhưng tro tàn bắt ngờ bốc lên, chậu thiêu vốn đang cháy mạnh cũng vì đó mà tắt ngấm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98-2

Người đàn ông đang quỹ kinh hoảng, ngẩng đầu lên nhìn về phía chúng tôi. Chị Kim Từ nói: “Người ta không chấp nhận. Vào nhìn xem đi.”

“Dạ.” Linh Từ đáp lời, nhìn về phía tôi nói: “Sâm Tổ Hằng, anh đem Vương Khả Nhân tới đây làm gì? Hiện tại đề cô ấy ở đây không thích hợp, đưa cô ấy theo cũng không thích hợp.”

Tổ Hằng nhìn tôi nói: “Em quay lại xe đi, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không xuống xe là được.” Anh ấy cười nhìn tôi nhưng tôi hiểu ý tứ của anh ấy. Trong khoảng thời gian này anh ấy cố gắng truyền khí tức quý cho tôi. Anh ấy nói với quý thì tôi chính là một quý, thậm chí là quý lợi hại. Cho nên tôi ở chỗ này chính là để phòng người.

“Em không thể vào xem sao?” Tôi hỏi.

“Đừng đi, tình hình phía trước còn chưa xác định. Yên tâm đi, Linh Từ Kim Từ bọn họ đã từng có kinh nghiệm đối phó với tiểu quý luyện hóa trước đây, hôm nay là vừa bắt đầu luyện hóa, oán khí lớn nhưng thương tổn thực tế sẽ không lớn.”

Anh ấy nói, đồng thời cũng đẩy tôi vào trong xe, đóng cửa xe rồi đi về phía Linh Từ bọn họ. Tôi ở trên xe nhìn bọn họ đưa theo người đàn ông kia lên lầu, lúc này đường phố dường như chỉ còn một mình tôi.

Không, cách đó không xa có người khác. Bên kia có một bà già đang nhặt rác, còn có một người đàn ông đang vội vàng đi qua, còn có... Lương Dật!

Tôi dụi dụi mắt không thể tin được, thật sự là Lương Dật! Cho dù cái đầu tóc sắc sỡ đã biến thành tóc đen thì tôi cũng biết cậu ta chính là Lương Dật. Nếu là trước đây, ấn tượng của tôi về cậu ta chính là mái tóc màu mè, nếu cậu ta nhuộm lại thành tóc đen thì rất có khả năng tôi nhận không ra. Nhưng hiện tại đã tiếp xúc rất nhiều lần, gương mặt cậu ta tôi đã nhớ rõ.

Không chỉ là mặt, cả quần áo cậu ta tôi cũng nhớ rõ. Bộ quần áo kia chính là bộ ngày đó cùng tôi tới xem cho ngôi nhà có đảm chữ thập. Nếu nói tôi ngồi trong xe sẽ không thấy rõ thì cũng không có người có gương mặt tương tự lại còn mặc quần áo giống nhau. Lương Dật không có anh em song sinh.

Tôi nhìn thấy cậu ta đứng trước chỗ vừa rồi Linh Từ thiêu mấy thứ kia, nở một nụ cười lạnh, sau đó chui vào một con hẻm nhỏ bên cạnh.

Cậu ta muốn đi đâu? Vì cái gì cậu ta lại ở chỗ này?

Vừa rồi cũng không thấy Linh Từ nói Lương Dật đang ở chỗ này. Hơn nữa nếu thật sự cậu ta đi theo Linh Từ cùng nhau hành động, vậy thì vừa rồi nên an bài ở bên cạnh tôi mới đúng?

Địa hình nơi này tôi không quen, cái hẻm nhỏ kia thông đến nơi nào tôi cũng không biết. Nhưng trực giác mách bảo cho tôi rằng cậu ta nhất định có chuyện quan trọng.

Tôi do dự một chút rồi xuống xe, lặng lẽ đi theo. Lương Dật người này, chính tà còn chưa rõ, mục đích còn chưa định, Linh Từ bọn họ mạo hiểm đem cậu ta thành quân cờ nhưng cũng rất rõ ràng phải để phòng cậu ta.

Đi theo vào con hẻm kia, tôi không chịu được phải đưa tay bịt mũi. Mấy ngày nay Sâm Tổ Hằng huấn luyện tôi quen với mùi máu, còn hiện tại trong con hẻm kia là bị người ta bỏ lại đồ ăn thừa, hơn nữa mấy ngày đã lên men bốc mùi, khi tôi đi tới chỉ muốn nhổ nước bọt. Mùi này quá hôi thối, tôi tình nguyện ngửi mùi máu tươi. Đứng ở đầu ngõ, bịt miệng mũi lại, nhìn mặt đất hỗn độn tôi cũng không biết đặt chân vào đâu.

Đúng rồi, tôi còn chịu không nổi cái ngõ dơ dáy siêu cấp này, quan niệm đại như Lương Dật sao lại có thể đi vào nơi như thế này được? Cho dù vì cậu ta phải đi tra chuyện gì đó thì bản năng cũng sẽ khiến cậu ta phải dừng lại ở đầu ngõ một lúc mới đứng, nhưng vừa rồi cậu ta đi thẳng không chút chần chừ.

Tôi bắt đầu nghi ngờ người tôi nhìn thấy rốt cuộc có phải Lương Dật hay không.

Tôi vẫn phân vân, ngõ này không có chỗ để đặt chân, hơn nữa hôm nay đi phòng vẫn nên tôi đi giày cao gót, nghĩ tới gót giày chọc vào những thứ này đã thấy ghê tởm.

Tôi không đi vào, chỉ dừng ở đầu ngõ ló đầu ra ở chỗ rẽ, nhìn về hướng Lương Dật đã biến mất.

Cậu ta dừng ở phía sau ngôi nhà kia, một sợi chỉ đỏ từ cửa sổ lầu ba thông xuống, đầu sợi dây ở trong tay Lương Dật. Vì này giờ tôi phân vân ở đầu ngõ, không thấy được sợi chỉ kia xuất hiện như thế nào. Nhưng khi cậu ta ngừng lại khiến tôi thấy rõ mặt cậu ta, đó chính là Lương Dật!

Cậu ta chậm rãi kéo sợi chỉ đỏ xuống, cuối cùng đầu kia của sợi chỉ cũng rơi xuống dưới. Tốc độ rơi xuống không quá nhanh khiến tôi thấy được đầu kia của sợi chỉ đỏ buộc vào một người bằng giấy đỏ. Bởi vì là người giấy, từ trên lầu rơi xuống, được buộc vào sợi chỉ nên như con điều vậy, rơi xuống tương đối chậm, Lương Dật có thể duỗi tay bắt lấy nó, sau đó đặt nó vào chiếc hộp trong tay.

Hộp? Trong lòng tôi kinh ngạc. Chiếc hộp kia sao tôi có thể quên. Đó chính là hộp sinh lễ Minh hôn của tôi. Ách, chi thật cũng có thể là đồ giống nhau, có khả năng người ta chế tạo ra nhiều cái, của tôi chỉ là một trong số đó thôi.

Sant: Thời gian này lịch ra chương mới không đều, các bạn theo dõi thêm trên page của Sant nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Nhưng sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Cái hộp của tôi trước kia nghe nói là do Ngụy Hoa đưa ra, như vậy cái này của Lương Dật có phải cũng là do Ngụy Hoa đưa cho cậu ta? Cậu ta đang làm việc cho Ngụy Hoa? Như vậy những lời cậu ta nói trước đây với chúng tôi đều là giả, cậu ta không phải quy phục chúng tôi mà lừa dối chúng tôi, làm gian tặc trong nhóm chúng tôi.

Loại chuyện này không phải chỉ một câu là có thể khẳng định, cho nên tôi cũng không rút dây động rừng, cứ như vậy quan sát cậu ta.

Khi cậu ta đem hình nhân giấy kia cho vào hộp gỗ, tay không hề chạm vào hình nhân giấy đồ kia. Khoảng cách không gọi là quá xa, nhưng là buổi tối, đèn ngủ này không tốt, tôi có thể thấy được người giấy kia màu đỏ đã là không tôi.

Lương Dật đóng hộp lại, xoay người rời đi. Cậu ta không quay lại về phía này mà rẽ vào một ngõ nhỏ khác đi mất. Nhìn động tác đóng hộp kia rất thuần thực, tôi có thể suy đoán hẳn đây không phải lần đầu tiên cậu ta cầm loại hộp này. Chiếc hộp lần trước của tôi là khóa Lỗ Ban, lúc trước Kim Tử bọn họ không mở được mới cầm tới cửa hàng, bảo tôi dùng công cụ để phá đáy hộp ra. Còn cậu ta có thể thuần thực mở khóa Lỗ Ban như vậy, xem ra thường xuyên chơi với cái hộp này.

Tôi đang định tiếp tục đi theo, vừa mới nâng chân lên đã nghe một âm thanh thì thảo bên cạnh: “Tiểu thư, cô dẫn lên tôi rồi.”

Tôi nhanh chóng thu chân lại, nhìn theo hướng âm thanh tới nơi tôi vừa dẫn lên, có một người, một phụ nữ, dù không gian rất tối tăm nhưng tôi có thể thấy người này rất dị thường. Thân thể cô ấy tàn khuyết, cổ bị chặt đứt, chỉ còn lại một chút da dính với đầu. Bụng thủng một chỗ, nát bét. Đồ thể thao bị xé rách tôi đã không còn hình dáng nữa.

Tôi theo bản năng nói: “Xin lỗi...”

Nhưng tôi còn chưa nói xong đã nhận ra có điều không đúng trong chuyện này. Cô gái này... Mấy tháng trước ở có một tin rất hot ở thành phố chúng tôi. Báo viết có một sự kiện lớn đã xảy ra ở thành phố chúng tôi, một người phụ nữ chạy bộ buổi sáng, sau khi vượt qua một con chó săn thì con chó kia như nổi điên, chạy theo cắn. Người phụ nữ bị cắn đến chết. Sau đó lại có tin đồn, con chó săn kia tưởng cô gái là người xấu đang chạy trốn nên nó mới đuổi theo. Cô gái kia bị thương là cô bị cắn một khối to, hơn nữa bụng cũng bị cắn nát.

Đó là... chuyện của mấy tháng trước.

Tôi muốn kêu lên, nhưng tôi chỉ có thể bịt lấy miệng của mình, lúc này Lương Dật còn chưa đi xa, nếu tôi kêu lên thì không biết sẽ có hậu quả gì.

Tôi lao đảo quay trở lại trong xe, khóa cửa xe lại, thở dốc từng ngụm để trái tim đang đập mạnh vì hoảng sợ bình ổn trở lại. Lúc này đầu óc tôi đều là hình ảnh của nữ quý kia khiến lòng tôi toàn thân tôi dựng ngược, thân thể lạnh đi.

Sự hoảng loạn khiến cảm giác của tôi về thời gian không còn, tôi cứ ngồi ở trong xe, cũng không dám nhìn ra bên ngoài, trong lòng chỉ nghĩ đến khi nào Tổ Hàng bọn họ mới đi ra? Ở chỗ này mỗi giây thật dài như một ngày một tháng.

Đến khi cửa xe ghé bên kia bị mở ra, tiếng động khiến tôi giật mình kêu to lên. Nhưng thấy rõ ràng người lên xe là Sầm Tổ Hàng, thở hắt ra nhẹ nhõm: “Là anh à!”

“Làm sao vậy? Gọi em mấy lần em đều không nghe thấy?” Anh ấy hỏi.

Tôi cố gắng mỉm cười một cái. Sự sợ hãi khiến tôi đổ mồ hôi lạnh, lại càng khiến tôi lạnh hơn. Có anh ấy bên cạnh, tôi đã dám nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài không có gì dị thường, phía trước cách đó không xa xe chị Kim Tử đã chậm rãi rời đi. Tổ Hàng khởi động xe, tôi vội vàng nói: “Vừa rồi Lương Dật tới đây. Cậu ta dùng hộp khóa Lỗ Ban thả một hình nhân giấy đỏ vào bên trong. Ở sau tòa nhà kia, dùng chỉ đỏ thả xuống.”

“Hình nhân giấy màu đỏ?” Tổ Hàng cũng hoài nghi hành động của Lương Dật, nhưng anh ấy không giống tôi đi nghi hoặc vì cái gì lại là Lương Dật.

Sầm Tổ Hàng nhìn chiếc xe phía trước đã biến mất, nghĩ nghĩ nói: “Anh đi xem sao. Em ở đây chờ, một lát anh sẽ quay lại. Sau đó theo bọn họ đi ăn khuya.”

Vừa nghe tôi phải ở lại một mình, tôi liền sợ hãi. Tuy rằng ngõ nhỏ kia bản thủ, còn có nữ quý bị chó cắn gần đứt cổ kia, tôi vẫn nói: “Em đi cùng anh. Em sợ.” Thời điểm này để tôi ở một mình quả thật tôi rất sợ hãi, có thể đi theo anh ấy, cho dù là đi tìm quý thì tôi cũng cảm thấy an toàn.

Tổ Hàng do dự một chút, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99-2

Tôi nhanh chóng xuống xe theo, đến bên cạnh anh ấy, bám vào cánh tay anh ấy rồi tránh ở phía sau. Anh ấy hơi mỉm cười, cũng không nói gì thêm, đi thẳng về phía con hẻm nhỏ kia.

Khi đối mặt với đồng rác bẩn thỉu kia anh ấy thậm chí còn không nhăn mặt, cứ vậy dẫm lên đi qua. Tôi bám vào anh ấy đu lên, cố gắng không dẫm lên chúng.

Thấy bộ dáng của tôi, Sầm Tổ Hàng dừng bước, cũng không nói gì cả mà đột nhiên xoay người bế tôi lên. Khi tôi còn chưa kịp kêu lên, anh ấy đã ôm tôi nhảy vọt qua hơn mười mét toàn rác kia.

Hơn mười mét đó! Anh ấy cứ như vậy nhảy một cái là qua. Sau khi anh ấy tiếp đất, tôi ngạc nhiên tới mức miệng há to không khép lại được. Khi tôi phản ứng lại được, câu đầu tiên nói chính là: “May không ai nhìn thấy, nếu không anh sẽ trở thành đối tượng để khoa học nghiên cứu.”

Tổ Hàng đặt tôi xuống, kéo tôi đi tới chỗ khúc rẽ kia. Tôi cũng không mong chờ anh ấy sẽ nói gì, cứ như vậy đi theo anh ấy tới nơi vừa rồi Lương Dật đứng. Chỉ là lần này chúng tôi không gặp nữ quý kia, có lẽ cô ta đã đi rồi.

Mặt sau căn nhà kia, chúng tôi dừng bước, tôi ngửa đầu nhìn cửa sổ, Sầm Tổ Hàng cúi đầu nhìn mặt đất. Sau đó anh ấy nói: “Trên mặt đất có vết máu tiểu quý được luyện hóa. Hẳn là vẫn đang quá trình luyện hóa, còn chưa có lý trí.”

“Nói cách khác, Lương Dật dùng người giấy đỏ kia đem tiểu quý được luyện hóa đi rồi?”

“Có lẽ thế, người giấy đỏ, chỉ đỏ, còn có hộp khóa Lỗ Ban đều có thể chứng minh vấn đề này. Vậy mà lại là Lương Dật.”

“Cậu ta là kẻ phản phúc?”

“Còn chưa chắc chắn. Có lẽ cậu ta cũng bị thao túng. Bởi vì con đường kia nếu là Lương Dật thật sự thì tuyệt đối không dám tiến vào.”

Tôi gật gật đầu, ngay từ đầu tôi cũng nghi ngờ điểm này. Có những bản tính con người không dễ dàng thay đổi như vậy.

Khi quay lại vẫn là Tổ Hàng ôm tôi nhảy qua khu vực kia. Bởi vì đã có kinh nghiệm lần trước, lần này tôi không còn ngạc nhiên, ngược lại còn thích cảm giác ôm cổ anh ấy, cùng anh ấy bay trong không trung.

Đến khi chúng tôi liên hệ được với Kim Tử, tìm tới bọn họ thì bọn họ đã gọi đồ ăn xong, đang chuẩn bị bắt đầu ăn.

Thấy chúng tôi tới, bọn họ trêu ghẹo vài câu. Vừa ăn vừa kể chuyện hôm nay một lần. Người đàn ông kia, chính là người vừa rồi đã quý, khản trương nói: “Nói vậy, vợ tôi là bị người mang đi? Vậy cô ấy có thể quay về không?”

Linh Tử nói: “Không chắc chắn, có lẽ sẽ quay về, có lẽ giống như Sầm Mai vậy, trước tiên bị nhốt lại, sau này mới sử dụng. Luyện tiểu quý cũng không phải đơn giản, không phải luyện cái được ngay, thậm chí là thất bại rất nhiều lần mới có một lần luyện thành công.”

Anh ta nói khiến tôi nhìn sang Tổ Hàng ở bên cạnh, anh ấy chính là ví dụ cho thất bại của Ngụy Hoa.

Bữa ăn đêm này tương đối lâu, từ trong lời trao đổi của bọn họ tôi cũng hiểu một chút về chuyện này. Bố chồng nhà này mất nửa tháng trước, sau đó đúng ngày đầu thất thì cô con dâu tự sát ở nhà đó. Bên ngoài nhiều người đồn đại đều là do bố chồng về báo thù.

Tôi nghe cũng cảm thấy khả năng này tính ra cũng lớn. Nếu chuyện này là thật, cô con dâu khiến bố chồng phải về báo thù thì hẳn cũng không tốt lắm.

Tôi còn biết, vừa rồi khi Kim Tử Linh Tử cùng Sầm Tổ Hàng đi vào, tiểu quý luyện hóa kia cũng đang ở nhà. Vốn dĩ nó bị Kim Tử làm cho bị thương rồi nhưng đột nhiên lại biến mất. Cũng không chắc chắn đã xảy ra chuyện gì. Mà bọn họ có thể làm ở trong nhà chỉ là xử lý một chút, nghĩ cách để tiểu quý kia không vào được.

Còn chuyện Lương Dật, ba bọn họ đều không có ý truy đuổi, đến khi lên xe tôi mới hỏi Sầm Tổ Hàng vì sao. Anh ấy nói: “Từ biểu hiện của Lương Dật thì rất có thể cậu ta bị quý nhập. Ngày mai chúng ta tới nhà Lương Dật tìm cậu ta, xem rốt cuộc là có chuyện gì. Còn cậu ta biết nhiều hay ít, có dấu điểm chúng ta hay không thì chưa thể kết luận được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Khoảng thời gian này rất nhiều lần tôi không cùng Đàm Thiên và Y Y đi tìm việc, hai bọn họ đều ý kiến, nói là tôi không có gì phải sợ, bên ngoài thì có gia đình Khúc Thiên giúp đỡ, trong nhà lại đã có cửa hàng nhỏ của ba tôi.

Thật ra là tôi đi theo Sầm Tổ Hàng đi tìm quý.

Trưa ngày hôm sau, xe chúng tôi đi vào tiểu khu, tôi còn tán gẫu cùng Đàm Thiên, nói buổi chiều sẽ cùng cô ấy đi dạo, tìm xem có nơi nào thông báo tuyển nhân sự. Cô ấy nói cô ấy ở nhà, không đi được, trong nhà có chuyện.

Kết quả bên này vừa ngắt cuộc gọi, xe vừa dừng lại thì tôi thấy ba của Đàm Thiên. Ba của Đàm Thiên đang đứng trước cửa nhà Lương Dật, tay cầm một hộp, xem qua là bao thuốc lá và rượu gì đó.

“Kia không phải là ba Đàm Thiên sao?”

“Phải.”

“Sao ông ấy lại ở chỗ này?”

“Lần trước khi điều tra một chút, tra ra ông ấy là cấp dưới của Lương Canh. Điều Long Đại Lương kia xuất hiện ở nhà ông ấy cũng không phải trùng hợp.”

Mở cửa cho ba Đàm Thiên là bảo mẫu nhà Lương Dật. Tôi thật sự không dám tưởng tượng, ba Đàm Thiên ở trước mặt chúng tôi có uy là thế nhưng với một bảo mẫu lại có bộ dáng cúi đầu khom lưng.

Chờ ông ấy vào cửa chúng tôi mới xuống xe. Sầm Tổ Hàng nói: “Chờ một chút đi, một lát chúng ta sẽ sang bên ấy.”

Tôi gật đầu, đưa mắt nhìn về nhà của Khúc Thiên. Nếu lúc này mẹ Khúc Thiên thấy chúng tôi ở đây mà không vào nhà, liệu tôi có bị trách móc không? Tôi nói: “Hay là anh vào nhà Khúc Thiên một lúc đi.”

Sầm Tổ Hàng vẫn chưa có thói quen coi cha mẹ Khúc Thiên là cha mẹ mình, nhưng để sau này yên ổn bọn tôi vẫn cần ba Khúc Thiên kiểm chế Lương Canh, cho nên anh ấy do dự một chút rồi gật đầu, quyết định vào nhà một chút. Còn tôi ở trong xe chờ anh ấy.

Tôi nhìn theo anh ấy đi về nhà Khúc Thiên, thậm chí còn chưa tới cửa thì bên này đã truyền tới âm thanh.

“Cục trưởng! Cục trưởng! Máy thứ này mong ngài nhận lấy.”

“Tôi nói rồi Đàm Thuận Nghĩa! Hiện tại là lúc nào ông còn không biết hay sao? Ông mang đồ tới là định hãm hại tôi à! Chuyện của ông, nên thế nào thì cứ thế đó đi, đều đã có quy định.”

“Cục trưởng, ngài xem có thể châm chước một chút. Ngài cũng biết đấy, các cụ nhà tôi sinh bệnh còn ở trong bệnh viện, phải cần rất nhiều tiền. Nếu tiền thường lần này không được nhận thì ngay cả viện phí tôi cũng không kiếm đâu ra được.”

“Được rồi được rồi, ông không nhanh đi vay tiền đi thôi. Có thời gian ở đây nói bừa với thì chi bằng nhanh tìm cách vay tiền đi.”

Cửa nhà Lương Dật bị đóng lại. Ba Đàm Thiên ôm quà biểu đứng đó, thờ dài một cái, còn ở trước cửa trầm mặc một hồi lâu mới xoay người quay đi.

Khi Sầm Tổ Hàng nghe thấy âm thanh bên này đã quay lại chỗ tôi. Ba Đàm Thiên xoay người thấy được chúng tôi, hơi sững sốt một chút, sau đó gượng cười: “Àch, là các cháu à! À, gặp lại sau.”

Sau khi ba Đàm Thiên rời đi, chúng tôi mới tới gõ cửa nhà Lương Dật.

Mở cửa chính là Lương Canh, ông ta mở cửa nói câu đầu tiên chính là: “Sao ông vẫn còn chưa bỏ ý định, tôi nói cho ông biết... A, là Khúc Thiên à? Có việc gì sao?”

“Bọn cháu tìm Lương Dật, cậu ấy có nhà không ạ?”

“Có đấy, từ sáng giờ còn chưa ra khỏi phòng.” Ông ta nói, rồi tránh người để chúng tôi đi vào. Bởi vì biệt thự hai bên có thiết kế giống nhau, lên lầu hai là có thể dễ dàng tìm được phòng của Lương Dật.

Cửa phòng mở rộng, bên trong truyền tới tiếng của trò chơi điện tử. Lương Dật đang ngồi trước máy tính chơi League of Legends, ngay cả chúng tôi đi lên cũng không biết.

Đến khi chúng tôi vào phòng, cậu ta mới chú ý, ngẩng đầu lên nhìn: “A?! Là hai người à!”

Tôi đi sau, nhanh chóng đóng cửa lại. Sầm Tô Hàng ngồi trên bàn máy tính, chắn trước màn hình, hỏi: “Luong Dật, cậu nói đi, tối hôm qua cậu làm những gì?”

“Tối hôm qua? Em ngủ. Không phải mọi người bảo em...” Cậu ta cẩn thận nhìn cửa phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nói nhỏ: “Không phải mọi người bảo em chú ý tới ba em cùng Ngụy Hoa đó sao? Em mỗi ngày đều ở nhà, ghi nhớ trong đầu lịch làm việc và nghỉ ngơi của ba em.”

“Thật sự cậu không ra khỏi cửa?”

“Phải, em chơi game tới hơn hai giờ.”

Tô Hàng nhìn cậu ta, hơi mỉm cười: “Vậy thì tốt. Bọn tôi về trước, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.”

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, em kiên quyết đứng về phe anh chị.”

Sau khi đi xuống lầu chúng tôi không tới nhà Khúc Thiên nữa mà lái xe tới thẳng nhà Đàm Thiên. Tôi còn nghi hoặc vì cái gì mà lại tới nhà Đàm Thiên. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, vừa rồi nghe ba cô ấy nói, trong nhà có người già sinh bệnh phải nằm viện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100-2

Nhà Đàm Thiên chúng tôi đã tới rất nhiều lần, không còn chút xa lạ gì. Hơn nữa khi ở trên xe tôi đã gọi điện thoại cho Đàm Thiên trước. Hôm nay cô ấy cũng ở nhà, vừa rồi cô ấy nói nhà có chuyện, hẳn chính là chuyện này.

Đi vào nhà Đàm Thiên, không khí trong nhà thật nặng nề, phòng khách có thể ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc.

Đàm Thiên mở cửa cho chúng tôi, vừa vào cửa là thấy ba Đàm Thiên đang ngồi trên sofa, đầu gục xuống, vẫn đang hút thuốc. Mẹ Đàm Thiên đang hung tợn trừng mắt nhìn ông ấy, dưới chân còn có một chiếc cốc thủy tinh bị vỡ.

Xem ra vừa rồi đã cãi nhau. Thấy chúng tôi tới, mẹ Đàm Thiên lúc này mới đổi sang gương mặt tươi cười, nói: “Khả Nhân tới à. Ngại quá, để cô quét dọn một chút.”

“Không cần đâu mẹ! Hai cậu vào phòng mình đi.” Đàm Thiên đưa chúng tôi vào trong phòng.

Sầm Tô Hàng vẫn trước sau như một, dựa vào khung cửa, nhìn tôi cùng Đàm Thiên ngồi ở mép giường, nhỏ giọng nói chuyện. Đàm Thiên nói, hôm qua bà nội cô ấy phải vào viện. Bà cô ấy cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi, hiện tại tiền chữa bệnh cần rất nhiều, tiền trong nhà đều đã dùng hết rồi. Bây giờ ngay cả tiền để sinh hoạt bình thường cũng khó khăn. Vốn dĩ nghĩ, chờ mấy ngày ba cô ấy nhận được tiền thưởng là được, nhưng ai ngờ quản lý của ba cô ấy làm sai, không đưa tiền thưởng.

Đàm Thiên thở dài, nói: “Khả Nhân, hiện tại ngay cả tiền ăn tứ cũng không có. Ba tớ muốn mẹ tớ lấy tiền chuẩn bị cho tớ kết hôn để chữa bệnh cho bà. Mẹ tớ liền nói đã tám mươi rồi, không chết còn lòi con cháu theo, sau đó cãi nhau với ba tớ. Ài, phải làm sao bây giờ?”

Thấy cô ấy như vậy tôi cũng sốt ruột nhưng không có cách nào cả. Tôi cũng không có tiền.

Sầm Tô Hàng đi ra ngoài xem phòng khách bên kia, sau đó nói: “Cửa chính nhà cậu là mở ra phía người phải không?”

“Phải.” Cô ấy trả lời. Tôi đã tới nhà Đàm Thiên tương đối nhiều, nhưng quả thật không chú ý tới cửa nhà bọn họ đóng vào trong hay hướng ra ngoài. “Có vấn đề gì sao?” Đàm Thiên hỏi.

Tô Hàng nói: “Nhà cậu lần trước đặt tháp văn xương cũng đã đo hướng. Đây là nhà bát vận tử sơn ngộ hướng, thuộc về Vượng Tài. Nhưng hướng 88 tài vị nhà cậu, cũng là hướng ban công lớn bên kia lại để rất nhiều báo cũ cùng bình không, đem chặn đi tài vận nơi đó. Hơn nữa cửa nhà lại luôn hướng ra ngoài, như vậy thì tài vận không tụ lại được.”

Đàm Thiên cau mày: “Vậy tớ phải bảo ba đổi thành cửa mở vào bên trong à?”

“Muốn sửa lại cửa cũng khó khăn. Rốt cuộc khi xây dựng đã định như vậy rồi, nếu thật muốn sửa thì đó là việc lớn.”

Tôi cũng nghĩ vậy, cửa chính ngôi nhà này muốn sửa cũng không thể xong trong ngày một ngày hai được.

“VẬY, vậy để mình cùng mẹ dọn dẹp ban công đi. Lúc ấy bao lâu nhà mình mới có thể tiến tài? Bà nội của mình...”

Tổ Hàng nói: “Cố gắng hết sức rồi nghe theo số trời đi. Cụ đã tới tuổi này rồi cũng xem như hi tang. Không cần quá cưỡng cầu cái gì, để cụ thoải mái ra đi cũng là một loại hiếu tâm.”

Đàm Thiên cúi đầu, bộ dáng rất khổ sở. Trong lòng tôi cũng cảm thấy khó chịu, liếc mắt nhìn Tổ Hàng một cái: “Đàm Thiên, hay là tìm tới các bạn học quyền tiền đi. Được chút nào hay chút ấy.”

Đàm Thiên gật gật đầu: “Kỳ thật cũng không thiếu nhiều tiền. Tiền chữa bệnh cho bà đều đã nộp rồi. Chỉ là hiện tại trong nhà không còn tiền để sinh hoạt. Ba mình một đồng cũng không còn nữa rồi. Mình sẽ cố gắng thuyết phục mẹ, bảo mẹ đem tiền chuẩn bị cho mình kết hôn ra đàng.”

An ủi Đàm Thiên một lúc rồi chúng tôi đi về.

Lên xe rồi tôi mới hỏi: “Cửa mở hướng vào trong hay ra ngoài cũng ảnh hưởng tới tiến tài?”

“Phải, hướng ra ngoài hao tiền một nửa.”

“Nhà em cửa hướng vào trong nhưng không thấy ba em phát tài gì cả.”

“Có nguyên nhân khác ảnh hưởng. Đúng rồi, vì sao nhà bọn họ phải chuẩn bị tiền kết hôn cho Đàm Thiên? Đó không phải nên do nhà trai chuẩn bị sao?” Sầm Tổ Hàng hỏi.

Tôi cũng sững sốt một chút mới hiểu ra, anh ấy chỉ là một ông già sống ở thời hiện đại, không hiểu biết phong tục bấy giờ. Ở thời của anh ấy, kết hôn dường như đều rất đơn giản. Dù kiểu cách một chút thì là nhà trai mang sinh lễ tới nhà gái, nhà gái cơ bản chỉ nhận tiền. Nhưng thời đại bấy giờ đã khác, gả con gái đi cũng tốn rất nhiều tiền. Con nhà ai mà không phải là bảo bối?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Tôi vẫn chưa tìm được việc. Ngày nhận bằng tốt nghiệp đã đến, tất cả mọi người đều rất hào hứng, đặc biệt là những người đã tìm được việc.

Chiều hôm đó, tôi nhận được điện thoại của lớp trưởng. Cậu ấy nói cậu ấy đã tìm được công việc không tệ, buổi tối mời chúng tôi cùng ăn cơm.

Tôi hỏi địa chỉ rồi đồng ý. Kỳ thật có rất nhiều bạn học đã nửa tháng một tháng không gặp mặt. Từ sau khi triển lãm tranh kết thúc, cơ hội gặp mặt nhau quả không còn nhiều. Ngay cả Khúc Thiên cũng đi. Tôi và Khúc Thiên vốn ban đầu học cùng một lớp, đi cùng cũng không có gì lạ.

Quan hệ của chúng tôi tất cả mọi người đều đã biết, cho nên khi xếp chỗ ngồi tất cả mọi người đều tự giác để tôi và Khúc Thiên ngồi cạnh nhau.

Lớp trưởng nâng chén rượu tiếp mọi người. Cậu ta có thể không vui vẻ sao? Được nhận vào làm giáo viên cho trường tiểu học mỹ thuật nổi danh nhất thành phố chúng tôi, lại còn có thêm nhiều việc làm thêm khác. Đừng coi thường vị trí giáo viên tiểu học này. Lúc trước khi còn đi học, giảng viên của chúng tôi đã từng nói, chờ tốt nghiệp thì nên tìm cách vào trường tiểu học kia, tiền lương không cao nhưng thêm các khoản thu khác thì vừa mới tốt nghiệp đã có được thu nhập tương đương với phó giáo sư. Làm được mấy năm thì thậm chí có thể bằng cả thu nhập của giảng viên thâm niên như thầy đây. Thậm chí ông muốn vào dạy trường tiểu học kia người ta còn không cần.

Ở bàn bên cạnh có một cậu bạn vẫn luôn cúi đầu, người khác mời cậu ta uống rượu thì cậu ta mới ngẩng lên nhìn một chút. Khúc Thiên cũng không thích tình cảnh lúc này. Đối với anh ấy mà nói những người bạn học này hoàn toàn là xa lạ, nói nhiều lời mấy câu lại lo lắng có thể bị bạn bè nhận ra thân phận Khúc Thiên giả này không.

Bất chợt cậu bạn kia lại khóc òa lên. Tiếng khóc của cậu ta khiến tất cả chúng tôi đều ngây người.

Mọi người đều ngừng lại, vốn đang đùa vui đều quay nhìn về phía cậu ta. Một cậu bạn khác ngồi bên cạnh cậu ta vỗ vỗ, hỏi: “Này, cậu làm sao vậy?”

Cậu ta vừa khóc vừa nói: “Lớp trưởng thật tốt, còn có thể phụng dưỡng cho bố. Còn bố mình bị u não đã đi rồi, không phải chết vì bệnh, ông ấy tự sát.”

Mọi người chúng tôi đều kinh ngạc. “Mình... mình như thế nào cũng không ngừng nghĩ đến được. Ba mình vậy mà lại tự sát, tự sát ở nhà. Là ở nhà. Máu vương vãi khắp nơi. Ô ô...”

Mọi người cũng không biết phải an ủi cậu ta như thế nào.

Chỉ chờ đến khi cậu ta đã khóc xong, lớp trưởng mới nói: “Chuyện từ khi nào thế? Sao cậu không cho mọi người biết?”

Cậu bạn kia nói thời gian. Tôi cùng Khúc Thiên có chút kinh ngạc, bởi vì thời gian này tôi nhớ rõ, đó chính là ngày cô gái kia bị bà mình hại chết. Không chỉ là cùng một ngày mà cùng một canh giờ, điều này cũng quá trùng hợp. Dù thật sự là có sự trùng hợp, nhưng như thế nào lại đều là chúng tôi gặp phải?

Khúc Thiên vẫn luôn không nói gì, lúc này chợt lên tiếng: “Ngày mai tôi sẽ đến nhà cậu xem sao.”

Một người bạn ở bên cạnh nói: “A, đúng rồi đúng rồi, Khúc Thiên biết phong thủy. Lần trước cậu ấy cũng xem giúp Đậu Đậu. Để Khúc Thiên đến nhà cậu xem đi.”

Sau ồn ào một lúc, chúng tôi hẹn 10 giờ sáng mai sẽ tới nhà cậu bạn kia. Trên đường về nhà, tôi nói ra nghi hoặc trong lòng: “Tổ Hàng, liệu có phải anh là người mang tới điều xấu, từ lúc xuất hiện bên cạnh em khiến bao nhiêu người em biết gặp nạn. Như vậy liệu ba em có phải cũng sẽ bị nguy hiểm?”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Anh ấy một tay cầm tay lái một tay đưa tới xoa đầu tôi, “Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.”

“Có lẽ... Nếu có một ngày là ba em thì...”

“Yên tâm đi, sẽ không có ngày đó.”

Dù nghe vậy nhưng tôi vẫn thấy lo lắng. Tôi cũng biết Khúc Thiên nói thế là đang an ủi tôi thôi. Anh ấy có thể không quan tâm tới ba mẹ Khúc Thiên nhưng tôi lại không thể không để ý tới ba mình.

Chuyện trầm trọng như này, cả đêm tôi không ngủ được. Mãi đến 5 giờ sáng, trời bắt đầu sáng dần tôi mới ngủ, tôi chỉ có hơn 3 giờ để ngủ cho tới thời gian đã hẹn.

Tôi và Khúc Thiên dò theo địa chỉ, khi tới được nhà người bạn kia thì đã có vài bạn khác trong lớp ở đó chờ. Tôi không nghĩ sẽ có 9 người bạn cùng nhau xuất hiện trước cửa nhà cậu ấy. Tất cả mọi người đều vui vẻ, rất rõ ràng tới để xem nào nhiệt. Cậu bạn có ba đã chết không phải cùng chuyên ngành với tôi mà theo ngành tranh sơn dầu. Tên là Hoàng Phúc Vinh. Nhà của cậu ta ở vùng ngoại ô, kiểu cách nhà cũng là nhà điển hình ở nông thôn.

Hoàng Phúc Vinh ra mời chúng tôi vào nhà, cậu ta đi bên cạnh Khúc Thiên, nói: “Lát nữa nếu mẹ mình nói gì, các cậu cũng đừng nói sự thật. Mẹ mình không chịu được sự đả kích này.” Khúc Thiên khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101-2

Đi qua sân, chúng tôi đều sửng sốt. Ở đây có người học mỹ thuật, bố cục nhà đều đã thẩm định mỹ thuật và thưởng thức. Dù chưa dạy phong thủy thì thẩm định mỹ thuật cũng đã dạy rằng cửa chính của nhà và cửa cổng không thể thẳng tắp với nhau. Mà trong cổ đại, cửa nhà và cổng thẳng tắp với nhau lại rất nhiều, loại cách cục này là phong cách của kiến trúc xưa. Để hóa giải vấn đề này, thường ở sân họ sẽ xây bình phong chắn trước cửa.

Về bình phong kia, có rất nhiều cách gọi. Có một cách gọi là chống cương thi. Cương thi không biết đi vòng, bình phong sẽ ngăn cương thi vào sân.

Nhà Hoàng Phúc Vinh vậy mà cũng có bình phong.

Thứ này thường nhà giàu mới có! Có bạn nói: “A, sân nhà mình không phù hợp để xây bình phong.” Bình phong thường chỉ những ngôi nhà lớn mới có, những nhà nhỏ sân nhỏ, từ cửa nhà ra cổng chỉ một chút đã tới.

Hoàng Phúc Vinh nói: “Nhà này đã xây từ lâu, là một trong những ngôi nhà đầu tiên trong thôn mình. Mình cũng không biết vì sao lúc ấy lại xây như vậy. Các bạn vào nhà đi.”

Cửa chính nhà là vào phòng khách, hai bên có hai phòng. Phòng khách có tủ lạnh, quầy TV, một cái bàn, một bộ sofa cũ. Thật giống như những ngôi nhà bình thường khác ở nông thôn. Một bà già đang ngồi trong phòng khách, ngo ngoe ngác ngác, miệng lẩm bẩm gì đó. Ánh mắt của bà ấy không có tiêu cự, thậm chí từ khi chúng tôi đi vào cũng không hề nhìn về phía chúng tôi.

Hoàng Phúc Vinh giới thiệu đây là mẹ của cậu ấy. Mẹ cậu ấy tâm trí giờ đã không còn bình thường, hi vọng mọi người an tĩnh một chút.

Sau khi cậu ấy nói những lời này, tất cả mọi người đều không hé răng nói chuyện, nhiều người như vậy chỉ còn những tiếng bước chân nhẹ nhàng. Hoàng Phúc Vinh nói: “Để mình đưa các cậu vào xem phòng kia.”

Nói xong, đoàn người chúng tôi đi về căn phòng bên phải. Ngay ở lúc này, đột nhiên mẹ Hoàng Phúc Vinh kêu lên: “Đừng đi vào! Đừng đi vào! Hắn còn ở trong đó, hắn còn ở trong đó! Nhốt hắn lại! Hắn còn ở trong đó! Hắn sẽ hại Phúc Vinh! Đừng đi vào, đừng cho hắn ra!”

Trong lòng tôi thót một cái, chẳng lẽ quỷ hồn của ba cậu ấy vẫn còn trong phòng?

Bước chân tôi ngừng lại. Nhưng mấy người bạn của tôi cũng có người không hề dừng bước, cứ như vậy bước vào trong phòng, sau đó nói: “A, ở nông thôn thật thích, thật mát mẻ!”

Sau câu ta không nói là âm khí mát mẻ? Nhà ở nông thôn mát mẻ là loại nhà ngói, là nhà xây bằng gạch xanh chứ không phải loại nhà xi măng mái bằng như này.

Chưa cần nói trong phòng thế này, tôi đứng ở ngoài cửa nhìn vào bên trong đã thấy sợ hãi. Bởi vì trên tường trong phòng kia có rất nhiều vết máu, chỉ thấy thôi tôi đã dựng hết lông tơ.

Không riêng gì tôi, tất cả mọi người đều chú ý tới vết máu trên tường kia. Những vết máu đó rõ ràng đã dùng nước để rửa, nhưng nhà ở nông thôn không dùng son, trên tường chỉ là trát vữa, máu bắn vào đã ngấm vào lớp vữa. Loại này dùng nước rửa cũng không sạch được hết, thậm chí lại càng khiến vết máu loang ra.

Lúc này vết trên tường là như vậy, vết máu bị loang ra thành một mảng lớn.

Hoàng Phúc Vinh thấy ánh mắt chúng tôi liền giải thích: “Ba mình... ba mình ở trong phòng này, dùng mấy mảnh chạy bằng điện tự cắt đứt cổ mình.”

Chẳng trách máu lại bắn lên tường!

Trong phòng còn có một chiếc giường, đồ đạc trên giường đã dọn sạch, có lẽ sau khi đưa tang đều đã đốt đi. Phòng này giờ là phòng trống.

Khúc Thiên đi vào trong phòng kia, vỗ vỗ vào mấy người bạn đã bước vào phòng, nói: “Mấy bạn đi ra ngoài một chút đi.”

Anh ấy rất nghiêm túc khiến mấy người bạn nghe theo. Khúc Thiên vẫy vẫy tay với tôi, bảo tôi đi vào phòng, rồi nói: “Đo lường một chút, nhìn xem thiện hay là ác.”

--

Sant: Hẹn các bạn thứ 2 nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Khi dùng la bàn để trắc quý, nếu tự nó chậm rãi chuyển động thì đó là đại hung.

Nếu gia tiên trong nhà hay bỏ tất tổ tông gì đó là thiện thì là đoái chăm, tức sau khi yên lặng một lúc, kim la bàn Thiên Trì sẽ từ từ nổi lên.

Nếu là hung, oán khí rất lớn, như vậy là trầm châm, tức kim sẽ chìm xuống. Nếu trong nhà xuất hiện hiện tượng này sẽ khiến người ở đó thấy không thoải mái, thậm chí có thể nhìn thấy quý.

Tôi vừa định lấy la bàn ra, anh ấy đã lấy từ trong túi của mình một chiếc hộp nhỏ rồi đưa cho tôi. Tôi nhận cái hộp nhỏ kia, mở ra thì thấy bên trong là chiếc la bàn nhỏ của Sầm Gia thôn mà anh ấy đã lấy ở nhà tôi. Chiếc la bàn này rất kỳ quái, cũng không biết phải tả nó kỳ quái thế nào, dù sao nó không phải là một chiếc la bàn để xem phong thủy cho nhà.

Tôi cẩn thận sử dụng, thứ này từ nhỏ tôi đã thấy ở nhà, ba tôi coi nó như là bảo bối, điều đó khiến tôi bị ảnh hưởng, tôi cũng coi thứ này như bảo bối, cảm rất cẩn thận sợ nó rơi.

Tôi thở ra từ từ, ngay cả hơi thở cũng rất nhẹ nhàng để cẩn thận cầm chiếc la bàn. Chiếc kim trên la bàn đang dần dần dừng lại.

Tôi khẩn trương nhìn kim la bàn, kim hơi chìm xuống, là trầm châm, nơi này tồn tại oán khí rất lớn của hồn quý. Chỉ là hấn còn chưa tấn công chúng tôi, nếu nó tấn công thì kim la bàn sẽ lay động.

“Trầm châm” Tôi nói nhỏ.

Khúc Thiên đứng ở trước tường, nhìn vết máu đã được nước rửa qua.

Hoàng Phúc Vinh vội vàng hỏi tôi: “Trầm châm là gì?”

Tôi chỉ mỉm cười an ủi cậu ta, không giải thích bất cứ điều gì. Nếu cậu ta biết thật sự ba mình còn đang ở trong phòng này thì cậu ta sẽ thế nào?

Vết máu ở trên tường rất cao, thậm chí còn cao hơn cả Khúc Thiên, Khúc Thiên im lặng đứng đó rất lâu khiến mọi người cảm thấy bất an. Thậm chí tôi

còn có ảo giác rằng anh ấy sẽ bị vết máu kia kéo đi.

Nhưng anh ấy vẫn đứng đó nhìn vết máu, tôi cũng không muốn quấy rầy anh ấy, bèn nhìn những nơi khác trong phòng này.

Ở giữa phòng có một xà ngang ở trên đỉnh, trên xà ngang kia còn lộ ra một đoạn thép. Nhà tôi ở cũng là nhà kiểu cũ cho nên kiểu thiết kế này tôi biết, đoạn thép này có thể dùng để treo quạt điện. Chỉ là khi không treo gì trên đó thì thường sẽ buộc một đoạn vải đỏ. Nhưng lúc này trên thanh thép kia không treo bất cứ thứ gì, cũng không buộc vải đỏ vào đó mà ở đó đang treo, ách, tôi không biết đó là cái gì. Có lẽ là bánh ú. Nhưng dù là bánh ú thì đó cũng là bánh ú từ rất lâu rồi.

Cửa sổ phòng này rất nhỏ. Nhà này có lẽ cũng được xây từ rất lâu rồi, cửa sổ không dùng loại cửa kính mà vẫn dùng cánh cửa gỗ đẩy ra phía ngoài. Cửa sổ dạng một nửa hình vuông, nó cũ kỹ như ngôi nhà này vậy. Bởi vì đã quá lâu, khung cửa sổ đã bị lệch khiến cho cánh cửa chỉ mở được một chút. Như vậy phòng này không khí không cách nào lưu thông, dù không phải là tử ốc thì cũng không khác nhiều lắm.

Khúc Thiên vươn tay chạm vào vết máu trên tường. Ngoài cửa có người kêu lên: “Này, Khúc Thiên, đừng có chạm vào.”

Tôi cũng nhú mi, nhưng anh ấy vẫn sờ lên tường. Ngay khi tay anh ấy đặt lên tường, mẹ của Hoàng Phúc Vinh ở bên ngoài đột nhiên vọt tiến vào, đẩy anh ấy ra rồi đứng chắn trước tường: “Đi mau! Đi mau! Các người đi mau! Nếu hấn hại người thì để hấn hại một mình ta thôi.”

“Mẹ!” Hoàng Phúc Vinh kêu lên, tiến tới kéo mẹ mình đi, nhưng mẹ cậu ta lại rất cố chấp không chịu đi. Chúng tôi chỉ có thể rời khỏi căn phòng kia.

Đi ra khỏi phòng kia, đứng ở phòng cách là chúng tôi có thể nhìn thấy bức bình phong đã loang lổ bởi nắng mưa.

Khúc Thiên nói nhỏ với tôi: “Đo sơn hướng.”

Tôi gật gật đầu, lấy la bàn của mình ra. Chiếc la bàn kia của anh ấy không có dây chữ thập đỏ, đo sơn hướng thật không tiện, có lẽ cũng chỉ dùng để tìm quẻ mà thôi. Đi tới trước cửa chính, đặt song song với cạnh cửa, la bàn dao động.

“Sơn hướng xấu, không biết mấy vận.”

“Bây vận! Loại nhà này xuất hiện ở nông thôn ít nhất cũng là bảy vận.” Khúc Thiên nói, “Hoàng Phúc Vinh, lại đây một chút.”

Hoàng Phúc Vinh đi tới bên cạnh chúng tôi, Khúc Thiên hỏi: “Khi nhà cậu xây nhà thì ai xem?”

“Xem cái gì? Khi đó hình như ông nội mình trông coi.”

“Ý tôi là xem phong thủy.”

“Cái này thì không biết.”

“Có lẽ nhà cậu đã đắc tội với ai đó. Nhà sơn hướng xấu sẽ sinh sát. Sơn hướng như vậy khi tụ khí bên trong sẽ tạo thành sát khí. Cho nên cửa chính của nhà tốt nhất là rộng mở, thông suốt, đừng che đậy cái gì. Bình phong kia đã chắn hoàn toàn, sát khí ra không được, người ở trong nhà này sẽ dễ xảy ra chuyện. Phòng của ba cậu có rất nhiều sát. Xà ngang, thanh thép trên xà ngang, cửa sổ... đều không đúng. Nếu không có thanh thép trên xà ngang kia thì có lẽ ba cậu sẽ không bị bệnh này. Hơn nữa trong nhà tràn ngập sát khí khiến ông ấy không còn tỉnh táo.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102-2

Hoàng Phúc Vinh giật mình nhìn Khúc Thiên.

“VẬY... TÔI PHẢI...”

“Đẩy bình phong ra xa, làm lại cổng chính rộng ra một chút. Tìm người xem cho thật kỹ đi.”

“Mình... mình cũng không biết tìm ai? Khúc Thiên, thật sự nghiêm trọng sao?”

Tôi thật muốn mắng cậu ta, nếu không nghiêm trọng thì ba cậu ta đã không xảy ra chuyện. Khúc Thiên do dự một chút, lấy điện thoại ra gọi cho Linh Từ, hỏi anh ta có thể nhận việc này hay không. Là việc đưa quẻ hồn rồi đi rồi xem phong thủy.

Linh Từ trả lời thế nào tôi không nghe được, nhưng khi Khúc Thiên ngắt cuộc gọi liền nói: “Linh Từ không rảnh, bảo chúng ta tự làm.” Anh ấy nhú nhú mi, rồi nói: “Hoàng Phúc Vinh, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị một số đồ, hôm sau tôi sẽ lại đến đây xem giúp.”

Hoàng Phúc Vinh cảm kích bắt lấy tay Khúc Thiên. Kỳ thật cũng phải, một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, bảo cậu ta đi tìm thầy phong thủy tới xem thì quả thật có khó khăn. Chỉ là sự nhiệt tình của Khúc Thiên khiến tôi bất ngờ. Cho dù hiện tại đang nhờ thân thể của Khúc Thiên, chuyện giúp đỡ bạn của Khúc Thiên thì anh ấy cũng không cần làm như vậy. Với sự hiểu biết của tôi về anh ấy, chuyện như này nếu anh ấy thấy sẽ chỉ nói, người có làm được hay không là chuyện của người.

Nhưng hiện tại anh ấy lại chủ động nói muốn giúp đỡ, tôi có thể không bất ngờ sao?

Các bạn học cùng nhau an ủi Khúc Thiên, đặt một phong bì làm tiền phúng điếu, sau đó chúng tôi đi về.

Vài người bạn đều là lái xe tới cho nên cũng không ai không có xe về cả.

Ngồi trên xe, nhìn ra ven đường thỉnh thoảng xuất hiện nhà kiểu mái bằng ở nông thôn, lòng tôi thật nặng nề.

Khúc Thiên vừa lái xe vừa hỏi: “Nghĩ gì thế? Có gì khó nói sao?”

Tôi quay đầu sang mỉm cười với anh ấy: “Vì sao anh lại tích cực xử lý chuyện này thế? Máu trong phòng kia có vấn đề à?”

“Là bình phong kia có vấn đề. Không nhanh chóng làm thì nhà bọn họ chỉ có đường đoạn tử tuyệt tôn.”

“Bình phong đó.... Vấn đề không lớn vậy chứ?”

“Thu sơn ra sát, trong phong thủy dùng cái này để quyết định có làm bình phong hay không. Nếu sơn hướng là cái khí thì phải thu sơn, làm bình phong ngăn đón. Nếu là hung khí thì phải ra sát, cửa chính phải đảm bảo thông suốt không thể có cái gì chắn lại cả. Nhà ở thành phố, nếu ai chuyển tới nhà mới rồi cuộc sống không còn thuận lợi thì phải xem xét chuyện này. Cũng không phải nhà nào cũng thích hợp để làm bình phong ngăn cách. Đem sát khí giấu ở trong nhà, người ở lâu cuộc sống sẽ đều không thuận, mà bình phong nhà của Hoàng Phúc Vinh có sát khí rất mạnh. Sát khí xông vào cửa, cho dù sơn hướng vượng người lớn thì người lớn vẫn bị sát. Hoàng Phúc Vinh từ cấp 2 đã không ở nhà. Nếu cậu ta vẫn luôn ở nhà thì có lẽ cậu ta đã tự sát trước cả cha mình.”

“Bình phong kia sao lại có sát khí?”

“Không biết. Phải xem ngày để đẩy bình phong kia đi xem sao.”

[Kiến thức phong thủy: Ra sát: Sửu, Mùi, Thìn, Tuất, Ất, Tân, Đinh, Quý, Cấn, Khôn, Dần, Thân, Tí, Ngọ, nhà ở mười bốn sơn hướng này sẽ sinh ra sát, những nhà này cửa chính nên luôn mở, không nên đóng lại. Cụ thể mà nói thì cửa phải được mở ra hoặc nên có nhiều cửa sổ bằng kính bên cạnh cửa. Không nên có thứ gì chắn trước cửa chính, ví như bình phong. Ngoài ra, địa hình bên ngoài cửa thấp hơn một chút cũng được.

Thu sơn: Càn, Tốn, Cấn, Khôn, Giáp, Bính, Canh, Nhâm, Mão, Dậu, Tỵ, Hợi, nhà ở mười sơn hướng này thì nên đóng lại, không nên mở ra. Có mở cửa thì không nên mở quá lớn, đồng thời trước cửa nên dùng bình phong chắn lại, dùng để giữ khí. Những nhà này bên ngoài cửa không nên quá thấp, thấp thì sẽ là thu sơn bất tận.] (Sant: Sant dịch chỗ này xong vẫn chưa hiểu gì:v)

- - -

Sant: Dạo này mình vẫn hơi bận, lịch hẹn xui nha các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Chúng tôi vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của Hoàng Phúc Vinh. Cậu ta nói hy vọng Khúc Thiên có thể sớm an bài một chút. Cậu ta còn có một em gái đang học cấp 3, chỉ một tháng nữa là được nghỉ sẽ về nhà. Tình hình của mẹ, cậu ta vẫn giấu em gái mình. Những việc này vẫn nên cố hết sức đừng để cho em gái biết.

Sau khi tôi tắm xong, thật sự rất mệt mỏi, nằm lên giường ghé vào tai đang nghe điện thoại của Khúc Thiên. Sau khi anh ấy nghe điện thoại xong, tôi nói: “Hoàng Phúc Vinh thật cẩn thận, có anh trai như vậy thật tốt.”

“Ừ, ba không còn nữa, cái gia đình này đặt lên vai cậu ta. Cậu ta cần phải kiên cường lên như vậy.” Tổ Hàng lại mở máy tính ra. Tôi biết mấy ngày nay anh ấy đang rà quét gia phả, đem cuốn gia phả kia scan rồi phóng đại lên, ý muốn tìm một chút dấu vết về Sầm Tổ Trạch, kiểu như có ghi chép gì đó nhưng đã bị sao đó mà mờ đi. Còn cả phần về Sầm Quốc Hưng bị xé đi.

Anh ấy vừa mở phần mềm ra vừa nói: “Sát khí nhà đó rất nặng, nơi đó nếu quý hồn ở lâu đều sẽ biến thành lệ quỷ. Cần phải mau chóng xử lý.”

Tôi gạt đầu, nhìn những hình ảnh anh ấy mở ra, hỏi: “Có tiến triển gì không? Về người em của anh ấy.”

“Không có, Linh Từ nói Kim Từ đã nhờ người tra tìm ở trường học kia. Hẳn sẽ nhanh có phản hồi.”

Trong lòng tôi nghĩ, nếu Sầm Tổ Trạch năm đó thật sự tránh được kiếp nạn kia, như vậy hiện tại người đó đã là một ông già. Chờ đến khi chúng tôi tìm được Sầm Tổ Trạch, một ông già gọi Sầm Tổ Hàng trong bộ dáng Khúc Thiên là anh trai, ách, thật kỳ quái.

Bởi vì chuyện của Hoàng Phúc Vinh tương đối cấp bách, Tổ Hàng chọn cho cậu ta một ngày, gọi điện bảo cậu ta tìm sẵn người làm, sáng sớm hôm đó chúng tôi sẽ đến.

Những công nhân nhận làm kia đều là những người trong thôn. Bọn họ nghe nói Hoàng Phúc Vinh muốn phá bình phong đi nên có thể đoán được đây là xem phong thủy, chỉ là hôm đó khi tôi cùng Khúc Thiên tới, hai người công nhân kia vẫn giật mình không ít.

Khi thấy tôi lấy ra la bàn, một người công nhân kêu lên: “Sao lại là nha đầu xem phong thủy? Phúc Vinh à, chuyện ba của cậu quả kỳ quặc nhưng cũng không thể tùy tiện tìm người như vậy được. Kia đâu có giống xem phong thủy, giống như tới thăm nhà hơn.”

“Nhất là, vạn nhất có điều gì không đúng thì chúng tôi là người trực tiếp làm, đến lúc đó ứng kiếp vẫn là chúng tôi.”

Bọn họ mỗi người một câu vây quanh Hoàng Phúc Vinh nói. Tôi có chút khó xử nhìn sang Tổ Hàng ở bên cạnh, chuyện này quả thật chúng tôi không nghĩ tới.

Hoàng Phúc Vinh cũng nhìn chúng tôi tỏ vẻ khó xử, có lẽ tình huống này cậu ta cũng không nghĩ đến.

Sầm Tổ Hàng nói: “Công việc hôm nay là làm đồ bình phong này rồi dọn dẹp mang đi ra ngoài. Giá tiền công là 1 ngàn.”

Một ngàn, hai người chỉ cần nửa ngày là có thể xong việc, có thể kiếm năm trăm. Trong lòng tôi âm thầm tặc lưỡi, tiền này kiếm cũng thật dễ.

Hai người kia dừng nói, nhìn Tổ Hàng. Tổ Hàng lại nói: “Vậy một ngàn rưỡi đi. Đây là giá cao nhất có thể rồi, không đồng ý thì chúng tôi tìm người khác. Với giá này rất nhiều người sẵn sàng làm.”

Hoàng Phúc Vinh tiến tới nói nhỏ: “Mình không có nhiều tiền như vậy.”

“Bao lì xì cậu cho tôi thì cứ đưa cho bọn họ đi. Không đủ tôi đưa thêm.” Với sự hiểu biết của tôi về Sầm Tổ Hàng, lời này không giống với tính cách của anh ấy. Anh ấy đề nghị như vậy tuyệt đối không phải xuất phát từ tình bạn của bạn bè học cùng bình thường, nhất định là có nguyên nhân khác.

Hai người kia đồng ý. Khúc Thiên bảo tôi đo sơn hướng lần nữa, sau đó căn cứ vào sơn hướng rồi chọn vị trí để ra tay.

Nghĩ tới lần trước kim la bàn là đoái trâm, tôi chợt cảm thấy lo lắng. Tôi nhìn la bàn, Sầm Tổ Hàng lại đang bấm ngón tay tính thời gian. Bất chợt tôi thấy có điều kì lạ, kim la bàn luôn lay động không yên chỉ về phía bức bình phong kia. Một cảm giác bất an xuất hiện trong tôi.

Tôi lén lút khẽ chạm vào tay anh ấy, bảo anh ấy nhìn vào la bàn.

Anh ấy quay đầu nhìn thoáng qua, mày cũng nhíu lại. Sau đó tôi nhìn anh ấy, cầm tay anh ấy đưa lên nhìn, đầu ngón tay đã có vết máu.

Tôi thấy lo lắng. Hiện tại đang ở bên ngoài, anh ấy lấy máu từ chính tay mình để niệm chú nếu như bị người khác nhìn thấy thì liệu có thể bị coi là dị nhân rồi bị bắt đi làm nghiên cứu không?

Anh ấy đi tới trước bình phong, dùng ngón tay có máu kia nhanh chóng vẽ một lá bùa. Sau đó bảo Hoàng Phúc Vinh đi đốt pháo, khi pháo bắt đầu nổ thì các công nhân bắt đầu làm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103-2

Pháo đốt rồi, các công nhân bắt đầu làm, tôi hỏi Tổ Hàng đang ở bên cạnh: “Máu anh cũng có thể vẽ bùa à?” Tôi chỉ từng nghe máu của người thuần dương mệnh như chị Kim Từ mới có thể vẽ bùa.

“Nơi đó có đồ mang sát khí rất nặng, anh dùng sát khí của anh để vẽ bùa phong bế nó tạm thời. Điều này cũng giống như anh ăn quỷ vậy.”

Các công nhân mới dùng búa đập vỡ mấy miếng gạch, mẹ của Hoàng Phúc Vinh ở trong nhà đã kêu to: “A. Bố nó muốn ra! Bố nó muốn ra! Phòng kia không giữ bố nó được!”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Tổ Hàng đã vọt vào trong nhà. Đến khi tôi chạy theo kịp tới phòng khách, trong phòng có máu kia chỉ “rầm” một tiếng, cửa

bị đóng lại. Trong nháy mắt, tôi thấy Tổ Hàng đang đứng trước bức tường vì vấy máu, vết máu trên tường đã không còn hình dáng giống như trước. Nhìn qua một cái, tôi không xác định được vết máu kia có hình dáng gì, chỉ là nó khiến tôi có cảm giác rất sợ hãi.

Tổ Hàng đứng cách cửa ít nhất phải 2 mét, không có khả năng anh ấy đóng cửa phòng lại. Hoặc khi anh ấy đi vào đã thuận tay đóng.

Nhưng anh ấy đóng cửa để làm gì? Tôi càng cảm thấy cái cửa này không phải do anh ấy đóng, anh ấy đang bị nhốt ở bên trong.

“Tổ Hàng!” Tôi vội vàng đập vào cánh cửa, nhưng bên trong không có chút âm thanh nào. Không chỉ Tổ Hàng không trả lời tôi, anh ấy đi chuyển ở bên trong hẳn tôi sẽ nghe được tiếng bước chân chứ, nhưng đây cái gì cũng không nghe được.

Tôi nôn nóng đập vào cánh cửa thật mạnh, miệng kêu lớn Tổ Hàng. Mẹ Hoàng Phúc Vinh kinh hoàng chỉ biết thét lên, Hoàng Phúc Vinh cũng đang ngây cả người. Hai người công nhân cũng bỏ việc ngoài kia mà vào phòng khách đang đứng nhìn bọn tôi.

Ở trạng thái này khiến con người cảm giác thời gian trôi cực kỳ chậm.

Dường như mỗi một giây trái tim tôi đều đau hơn một chút. Thời gian càng lâu thì Tổ Hàng càng nguy hiểm. Mọi người đều nói với tôi, Tổ Hàng rất lợi hại, nhưng tôi thấy chỉ là sự mệt mỏi của anh ấy, sự thống khổ của anh ấy, cũng với cơ thể đầy máu của anh ấy.

Nghĩ tới lần anh ấy tiến vào âm lâu hôm trước, khi đi ra có bộ dáng máu me kia. Tôi không muốn chuyện như vậy sẽ lại xảy ra, sự thống khổ khiến mỗi khi tôi nhớ lại đều sẽ cảm thấy ngay cả thở cũng khó khăn.

Tôi òa khóc, cho dù kiên cường thì ở hoàn cảnh này cũng không kiên cường nổi.

Chỉ là, khi nước mắt tôi vừa rơi xuống thì cửa phòng mở ra, Sầm Tổ Hàng đang đứng trước mặt tôi, nhìn tôi, nói: “Vậy mà cũng khóc sao!” Anh ấy đưa tay muốn lau đi nước mắt trên mặt tôi, nhưng khi tay ở cách mặt tôi chưa đầy năm centimet thì đột nhiên dừng lại. Tôi thấy ở đầu ngón tay anh ấy có một giọt máu đang rỉ ra.

Anh ấy vội vàng nắm bàn tay lại, đưa ra sau lưng, nói: “Không có gì cả, tiếp tục phá bình phong đi.”

Nhóm công nhân do dự, nhưng khi gặp việc có tiền công cao như vậy vẫn quyết đoán ra tay. Mẹ của Hoàng Phúc Vinh rúc trên ghế sofa, nhìn cũng không dám nhìn chúng tôi một cái liếc mắt. Hoàng Phúc Vinh vội vàng tới hỏi Sầm Tổ Hàng làm sao vậy? Bởi vì tôi cùng Hoàng Phúc Vinh đứng ngay trước cửa phòng, khi cửa phòng mở ra chúng tôi đều thấy được hình ảnh vết máu trên tường.

Vết máu lần trước chúng tôi thấy là vết mờ đã bị nước rửa trôi, lúc này trên tường lộ ra một bức tranh rất rõ. Không có bất cứ dấu vết bị rửa bởi nước nào. Tuy rằng vẽ không được đẹp lắm nhưng lại rất rõ ràng nhận được đó là hình ảnh của ai. Đó là một người đàn ông, hai tay ôm lấy đầu, miệng há hốc, mắt trợn trừng sợ hãi. Mà đỉnh đầu anh ta còn có một đứa bé, đứa bé kia cầm một mũi kim đang đâm vào đầu của anh ta.

Mặt Hoàng Phúc Vinh méo mó vì kinh hoàng, nói năng đã lộn xộn: “Không đúng, không phải như thế. Không phải, cái này, hôm qua không giống thế này. Không phải tôi vẽ đâu, không phải...”

Sầm Tổ Hàng vỗ vỗ vai cậu ta để cậu ta bình tĩnh lại: “Tôi biết không phải do cậu vẽ. Không có gì đâu, yên tâm, đều không có việc gì.

Không có việc gì sao? Vừa rồi ở trong phòng cùng Sầm Tổ Hàng chính là người đàn ông kia. Vậy đứa bé đâu?

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Nhìn bức tranh bằng vết máu trên tường, lòng tôi toàn thân tôi dựng đứng cả lên, một cảm giác lạnh ngắt chạy dọc sống lưng. Nhận ra tôi không bình thường, Tổ Hàng dùng mu bàn tay quệt qua má tôi: “Không sao đâu, đã xử lý xong rồi.”

Tôi hiểu ý anh ấy, ngón tay anh ấy đã không còn máu nhưng cảnh này tôi đã rất quen thuộc, đây là phản ứng anh ấy ăn quỷ. Dù anh ấy từng là thầy phong thủy thì hiện tại anh ấy cũng chỉ là quý. Anh ấy tận dụng thân phận là tiểu quý được luyện hóa mà dùng cách đơn giản nhất đi xử lý chuyện này.

Tôi hơi hoảng hốt nhìn sang Hoàng Phúc Vinh ở bên cạnh, nếu cậu ta biết ba mình bị người bạn ở trước mặt này ăn thì sẽ có phản ứng gì?

Khi tôi còn đang thấy ớn lạnh thì ở ngoài sân truyền lớn tiếng hô lớn, kêu to như gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ. Chúng tôi bước nhanh đi ra ngoài, thấy được bức bình phong kia đã đổ sập xuống. Ở nơi đó nát lổ ra một ít vãi đỏ trong bức bình phong.

Trong bình phong có thứ gì đó đều không phải chuyện tốt. Tổ Hàng đi tới, ngồi xổm trên những viên gạch vỡ quan sát vài đồ một chút, sau đó cầm lấy búa từ người công nhân từ từ đập xuống chỗ tấm vải đỏ kia, cuối cùng lộ ra một cái bọc.

Thời đó còn chưa có xi măng, trên tấm vải đỏ không bị dính vào, nhìn bên ngoài thì bẩn nhưng mở ra vẫn có màu đỏ tươi đẹp đẽ.

Tôi cũng đi tới. Hôm nay không phải đi phỏng vấn nên tôi không đi giày cao gót, đi tới ngồi xổm trên đồng đá vụn kia cũng không thành vấn đề gì. Đi tới gần, tôi có thể thấy tấm vải đỏ bao lấy một hoàng phù* được cuộn lại và buộc bằng một sợi dây đỏ. (Hoàng phù: giấy thủ công ngày xưa có màu vàng dùng để vẽ bùa (phù).)

Tổ Hàng cẩn thận mở tờ giấy vàng ra, bên trong có một lọn tóc. Lọn tóc kia có màu hơi vàng, rất mảnh, cảm giác, ách, là tóc của trẻ con. Tôi chú ý tóc còn anh ấy chú ý tới hoàng phù.

Các loại phù chú tôi xem không hiểu, chỉ nghe anh ấy nhỏ giọng nói: “Sâm?” Sâm? Tôi nhìn lại thăm dò, đó là bùa do quý vẽ sao, tôi thật sự không nhìn thấy chữ Sâm nào.

“Hoàng Phúc Vinh!” Tổ Hàng gọi, “Lúc xây bình phong này là mời thầy phong thủy nào? Mời ở đâu?”

Hoàng Phúc Vinh đang đứng cách khá xa, bất chợt bị gọi có chút giật mình, sững sốt một chút mới nói: “Minh không biết. Nhà này đã xây từ rất lâu rồi.”

“Hỏi mẹ cậu đi.”

Kết quả mẹ của Hoàng Phúc Vinh chỉ nói một lời: “Không thấy ba nó. Không thấy ông ấy nữa.”

Trong lòng tôi hơi nhói, có một số việc lại không thể nói ra được. Tổ Hàng cũng hơi cau mày, không nói thêm gì.

Bình phong đã đổ, các công nhân đem dọn dẹp sạch sẽ. Theo quy củ chúng tôi đều ở lại ăn cơm nhà Hoàng Phúc Vinh. Ở trong bữa ăn, Hoàng Phúc Vinh thương lượng với hai người kia xem có thể quét ve lại cho căn phòng kia không. Phòng kia như hiện tại, cho dù không có ai ở cũng không thể cứ để lại vết máu trên tường.

Nhưng hai người công nhân đều từ chối, nói: “Nếu biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện thì dù có nhiều tiền như vừa rồi tôi cũng không dám giúp. Tôi biết nhà cậu mới xảy ra chuyện, cùng thôn hân nên giúp đỡ, nhưng bức tường này chúng tôi tuyệt đối không đụng tới.”

Người ta đã nói như vậy, chúng tôi cũng không ép làm gì. Chuyện này quả thực khiến người khác e ngại. Cửa phòng kia đã đóng lại, Hoàng Phúc Vinh còn lấy khóa khóa lại. Khi chúng tôi rời đi, Sâm Tổ Hàng nói với Hoàng Phúc Vinh rằng sẽ tìm người trát lại tường cho cậu ta, chỉ mất mấy ngày thôi, cậu ta đừng nghĩ nhiều.

Trên đường về nhà, tôi hỏi: “Ba của Hoàng Phúc Vinh bị anh ăn rồi?”

“Ừ, ông ta sắp biến thành lệ quỷ, nếu không xử lý thì đứa bé kia sẽ bị hán khổng chế, đến lúc đó cả nhà bọn họ đều không an bình.”

“À... đứa bé kia là như thế nào?”

“Hắn là tóc trong bình phong kia. Đó là tóc của thai nhi.”

Tuy rằng trước đó đã nghĩ tới nhưng tôi vẫn cảm thấy kinh ngạc. Tóc của một đứa trẻ, như vậy không phải chứng tỏ ông thầy phong thủy này cố tình hại người sao? Hơn nữa thầy phong thủy kia họ Sâm. Là Sâm gì? Sâm Tổ Trạch? Sâm Quốc Hưng?

Tôi nêu ra nghi vấn của mình.

Sâm Tổ Hàng nói: “Không biết. Vào thời kỳ làm bức bình phong kia thì người Sâm gia rất nhiều, không nhất định là một trong hai bọn họ. Có lẽ là người khác, nhưng cũng có một chút khả năng là bọn họ nên anh muốn điều tra xem sao.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104-2

Khiến tôi không ngờ chính là, người sơn lại tường cho Hoàng Phúc Vinh mà Tổ Hàng tìm lại là Linh Từ. Thật sự không tưởng tượng được, một thanh niên mặc quần jeans, đeo ba lô, tóc búi cao lại là một ông thầy phong thủy, càng không nhìn ra anh ta sẽ sơn tường.

Đó là lần thứ ba chúng tôi tới nhà Hoàng Phúc Vinh, cũng là ngày thứ ba kể từ khi tấm bình phong bị đập bỏ. Tổ Hàng đề cập chuyện này với Linh Từ, anh ta đồng ý ngay. Nhìn anh ta sơn lại tường, tôi đứng ở trước cửa phòng vẫn không dám vào. Tôi đứng đó hỏi: “Linh Từ, anh cũng sơn tường cơ à?”

“Tôi còn làm phụ hồ, xây bếp, lái máy kéo, cũng biết uống cà phê chơi tennis. Tôi sẽ làm nhiều việc lắm. Oa, tiểu hồn ma này về thật đẹp, còn ít tuổi như vậy đã về được thế quả thật không tồi.”

Tôi chịu thua! Anh ta một chút sợ hãi cũng không có.

Hoàng Phúc Vinh rót một ly nước lọc, đưa tới trước mặt tôi, nói: “Cảm ơn cậu cùng Khúc Thiên. Nếu không có hai người thì mình thật không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Đều là bạn bè, không cần khách khí như vậy.” Tôi mỉm cười nhận lấy ly nước. Giống như mọi chuyện đều đã đi qua, tâm trạng được thả lỏng rất nhiều, nhưng không ngờ câu tiếp theo cậu ta nói lại mang tới bao nguy hiểm lớn cho chúng tôi.

Cậu ta hỏi: “Hôm đó bạn gọi Khúc Thiên là Hàng gì nhỉ? A, Tổ Hàng? Tên cúng cơm của Khúc Thiên là Tổ Hàng sao? Khúc Tổ Hàng? Nếu nói tên cúng cơm thì Tiểu Thiên mới giống là tên cúng cơm, Tổ Hàng giống như tên thật vậy.”

“Ách, mình có gọi là Tổ Hàng sao?” Tôi khần trương đến mức tay run run. Trong lòng thầm nghĩ, không bị lời ra chứ? Hi vọng cậu ta sẽ nói cậu ta nghe nhầm, đừng có bám vào chuyện này.

Nhưng câu trả lời của cậu ta lại càng khiến tôi lo lắng. Cậu ta nói: “Có! Cậu gọi là Tổ Hàng! Còn gọi rất nhiều lần. Nếu một hai lần thì có thể là mình nghe nhầm, nhưng hôm đó cậu gọi rất nhiều lần, sao mình có thể nhớ nhầm được. Chính là Tổ Hàng.”

Tôi trầm mắng trong lòng: Chúng tôi tốt xấu gì cũng xem như ân nhân cứu mạng của cậu, sao không biết thuận theo mà buông tha đi.

“À, điều này... Bọn mình khi ở nhà... thường hay chơi đùa... Là mình, đem anh ấy coi như tình tiết trong tiểu thuyết lãng mạn, để bọn mình... ách... có hứng thú. Chuyện này cũng đâu có gì, chỉ là sở thích riêng của bọn mình. Gần đây anh ấy đóng vai Sầm Tổ Hàng.”

Linh Từ đang son lại tường liền cười, nói: “Hứng thú thật.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta một cái, rốt cuộc là vì sao chẳng lẽ anh ta không biết à?

Hoàng Phúc Vinh nghi hoặc chớp chớp mắt, sau đó gật đầu xem như đã hiểu.

Lúc sau, cậu ta cầm một cốc nước đi ra sân, đưa cho Sầm Tổ Hàng đang đứng ở sân nhìn nơi trước đặt bình phong. Tôi lo lắng nhìn bọn họ, hy vọng Tổ Hàng không để lộ tẩy. Nếu không việc này thật sự sẽ bại lộ.

Linh Từ đi tới bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Cô không thể đáng tin được một chút sao? Không sợ đối thủ mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Ài, dù sao cũng không phải vợ của tôi.” (Theo dõi page Sant trên facebook để được cập nhật nhanh hơn bạn nhé <3)

Trong lòng tôi càng thêm khó chịu. Cách khá xa nên không nghe được Hoàng Phúc Vinh và Tổ Hàng nói chuyện gì, nếu thật sự bị bại lộ thì nên làm gì bây giờ? Sự lo lắng này khiến cả ngày tôi bất an. Chỉ son một mặt tường, Linh Từ son một ngày đã xong. Khi ăn cơm, tôi không ăn uống gì, chỉ nhai được mấy miếng đã buông đũa. Mẹ của Hoàng Phúc Vinh đã tốt hơn rất nhiều, hỏi chúng tôi sao vậy? Có phải đồ ăn không quen? Tôi chỉ lắc đầu rồi đi ra phòng khách, đứng ở trong sân nhìn chỗ gạch lát mới mà Tổ Hàng vừa làm, cắn môi, trong lòng khó chịu.

Từ phía sau, một bàn tay mát lạnh cầm lấy tay tôi: “Sao thế? Hôm nay em không bình thường.”

Tôi nhìn phòng khách phía sau, bọn họ đang đi đến gần có thể sẽ nghe được chúng tôi nói chuyện, cho nên tôi lựa chọn lắc đầu.

“Rốt cuộc làm sao thế?”

Tôi cố gắng nở một nụ cười, nhưng có lẽ nụ cười đó rất xấu: “Thật không có gì đâu, em chỉ hơi mệt thôi.”

Có lẽ anh ấy nhận ra tôi nói dối, mặt trầm xuống, tức giận nói: “Hôm nay anh cũng mệt.” Nói xong anh ấy xoay người quay lại phòng khách. Tôi thở dài một cái, thật không biết nên làm thế nào mới tốt. Hắn anh ấy tức giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Trên đường về nhà, ở trên xe, tôi rất muốn nói rõ ràng với anh ấy nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào mới tốt.

Xe rời khỏi thôn nhỏ kia, tới ngã ba rẽ vào thành phố. Tôi bất an nắm tay lại, muốn mở miệng. Trước khi xe vào thành phố đã dừng lại sau vườn hoa.

Tôi nhìn Tô Hàng nghi hoặc, anh ấy quay đầu sang nhìn tôi, không nói gì. Mà tôi cũng không nói gì. Một hồi lâu anh ấy mới nói: “Rốt cuộc hôm nay em làm sao thế? Trước kia không phải em rất thích nói sao? Em cứ im lặng không nói một tiếng khiến anh...”

Anh ấy không nói nữa mà nhìn tôi, chờ tôi nói. Tôi ở chung đã quen với cảnh này. Cùng ở bên anh ấy, tôi nói chuyện từ từ được với anh ấy cũng chỉ vài lần. Hiện tại đã thân mật nên anh ấy mới nói nhiều hơn một chút, không thì muốn nghe mấy câu buồn chuyện của anh ấy thật rất khó.

Tôi do dự một chút, không biết phải mở miệng thế nào mới được.

Anh ấy đợi tôi một lúc lâu rồi mới nói: “Bởi vì hôm đó em gọi anh là Tô Hàng bị Hoàng Phúc Vinh nghe được?”

Tôi giật mình nhìn anh ấy, kỳ thật anh ấy đoán ra chuyện này cũng không khó. Tôi gật đầu, nói: “Xin lỗi, em lại một lần mắc lỗi.”

Tôi vốn cho rằng anh ấy sẽ quở trách tôi. Dù sao anh ấy mất bao tâm tư để ở lại dương gian cũng không phải vì tôi mà là để tìm hiểu chân tướng chuyện xảy ra với gia tộc anh ấy. Nếu tôi cứ mắc lỗi, khiến anh ấy chịu đựng mấy chục năm thống khổ mà lại thành công đã trảng thì anh ấy sẽ rất thất vọng.

Nhưng anh ấy không trách cứ gì tôi mà đưa một bàn tay tới kéo đầu tôi dựa vào vai anh ấy, hơi thở mát lạnh mang mùi máu nhân nhân thoảng qua.

“Không sao cả, có một số việc trước sau cũng bị lộ. Mặc kệ tương lai là như thế nào, chúng ta đều phải cùng nhau nỗ lực đối mặt. A, kỳ thật hai chúng ta không có tương lai.”

“Phải, không có tương lai.” Tôi rúc vào cổ anh ấy, khẽ mỉm cười. Không có tương lai cũng không sao. Tôi hiện tại chỉ nghĩ đến thực tại. Tôi biết thế là ích kỷ. Tôi ngoài Tô Hàng ra còn có ba mình. Hiện tại ba tôi có đi, có đứa con riêng của đi, tương lai của ba tôi là cùng đi ở bên nhau.

Ba, hãy tha thứ cho con ích kỷ một lần.

Thời gian như ngừng lại ở giây phút này, tôi cũng nguyện ý nó luôn dừng lại tại đây, không cần phải suy nghĩ về âm mưu, về Ngụy Hoa, về luyện tiểu quỷ. Thế giới này chỉ có hai chúng tôi.

“Cộc cộc.” Ngoài cửa xe truyền tới tiếng gõ cửa, tôi vội vàng đẩy anh ấy ra, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, một cảnh sát giao thông mặc áo phản quang đang ra hiệu bằng tay, ý bảo chúng tôi mở cửa sổ xe.

Tô Hàng hạ cửa sổ xe xuống, người kia liền hỏi: “Làn đường này không phải làn dừng xe, các người không biết sao? Đây là làn cho xe điện, hai người dừng xe ở đây thì xe điện đi kiểu gì? Mời xuất trình bằng lái xe.”

Bằng lái xe à! Sầm Tô Hàng chắc chắn không có bằng lái xe. Anh ấy không có chứng minh thư mà. Khúc Thiên liệu có bằng lái xe không? Tôi thấp thỏm nhìn về phía Tô Hàng. Tô Hàng chậm rãi lấy từ hộp đồ đồ trong xe ra, đưa cho cảnh sát.

Tôi có chút ngoài ý muốn, anh ấy thật sự có bằng lái xe.

Viên cảnh sát giao thông nhìn nhìn, sau đó dạy dỗ vài câu rồi bảo chúng tôi đi đi. Thấy viên cảnh sát rời đi, Tô Hàng cũng khởi động xe. Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh thật sự có bằng lái xe à?”

“Phải, làm chuyện gì cũng phải tính kỹ đường lui. Ngày thứ 3 anh có xe đã đi thi bằng lái rồi.”

Chẳng trách, so với anh ấy thì tôi làm chuyện gì cũng quá tùy ý qua loa. Câu nói của Linh Từ kia rất đúng, tôi chính là đồng đội ngu như heo. Nếu sau này bọn họ chính bởi vì tôi mà xảy ra chuyện thì tôi phải làm sao bây giờ?

Hôm đó tôi mãi nghĩ miên man, chẳng mấy chốc đã về tới nhà.

Chuyện này quả nhiên gây ra con sóng. Lời đồn không biết từ đâu lộ ra, khi tôi đến trường đi vào mẫu thông tin tốt nghiệp thì nghe được người khác to nhỏ.

“Khúc Thiên thật bị quỷ nhập à?”

“Mình cũng nghe nói thế. Cậu nghĩ xem, hôm đó ở đại hội thể thao không phải anh ta đã bị bác sĩ nói đã chết sao? Sau đó lại sống đến giờ.”

“A, xuyên không à?”

“Cậu thật đúng là một truyện, nếu là quỷ nhập thân thì muốn khóc cũng không kịp.”

“Này, dù sao các cậu cũng là sinh viên, sao lại còn đi tin chuyện nhảm quỷ quái vô căn cứ này.”

“Vậy các cậu nói xem Khúc Thiên và Lê Lê...”

Tôi không nghĩ sẽ có những lời bàn tán như vậy. Tìm ngọn nguồn lời đồn đại thật sự là chuyện rất khó, tôi cũng chỉ có cách tốt nhất để lựa chọn là không đề ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105-2

Đàm Thiên ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi điện thông tin, hỏi: “Này, những lời đồn kia cậu cũng nghe thấy chứ? Có phải là sự thật không? Oa, Khả Nhân, cậu giấu thật chặt, có một bạn trai là quý.”

Tôi cười đau khổ, trong lòng nói đó là chồng quý, chưa từng có giai đoạn bạn trai quý, trực tiếp thăng cấp thành chồng. Liếc mắt với cô ấy một cái, nói: “Loại lời nói vô căn cứ này cậu cũng tin à?”

“Tin chứ, không phải cậu đã xem phong thủy cho nhà mình sao? Nói thật, mình cũng cảm thấy Khúc Thiên từ lần đại hội thể thao đó thay đổi rất nhiều.”

Nộp thông tin xong, tôi cùng Đàm Thiên đi về. Mới ra khỏi phòng học thì thấy Lệ Lệ đang đứng ở dưới cây lớn bên kia, mắt nhìn thẳng vào tôi, rất rõ ràng có ý chờ tôi đi tới.

Tôi thật sự cảm thấy sợ Lệ Lệ. Lần đầu tiên là một cái tát, lần thứ hai đã ném tôi ở khu đất có quý. Dù sao cô ta xuất hiện sẽ không có chuyện tốt gì.

Ngay cả Đàm Thiên cũng chấn trước người tôi, nói: “Đừng để ý cô ta!”

Nhưng Lệ Lệ lại nhìn thẳng vào tôi vẫy vẫy tay, tôi do dự một chút rồi đi tới, nói với Đàm Thiên: “Cậu ở đây trông chừng giúp mình, nếu cô ta làm chuyện gì thì cậu đi tìm Khúc Thiên là được.”

Nói xong, tôi không để ý tới sự phản đối của Đàm Thiên mà đi tới. Nếu có gì khiến tôi cứ một hai phải tha thứ cho Lệ Lệ thì đó chính là tôi có một sự áy náy với Khúc Thiên chân chính. Khúc Thiên yêu Lệ Lệ như vậy, nhưng hiện tại Tổ Hàng chiếm thân thể Khúc Thiên đã vứt bỏ ngay Lệ Lệ... Đây cũng coi như là tôi tạ lỗi thay Tổ Hàng đi.

Lệ Lệ hôm nay đi một mình tới.

Chờ đến khi tôi đứng yên trước mặt cô ấy, cô ấy mới nói: “Có thể nói cho tôi, rốt cuộc Khúc Thiên thế nào rồi không?”

“Khúc Thiên có thể thế nào?” Tôi cười lớn. Hiện tại còn chưa phải giai đoạn lộ ra át chủ bài, bí mật của Sầm Tổ Hàng vẫn càng ít người biết càng tốt.

“Tôi biết tin đồn kia là sự thật. Tôi biết Khúc Thiên đã xảy ra chuyện. Tôi cũng biết Khúc Thiên hiện tại không phải là Khúc Thiên của tôi. Rốt cuộc anh ta là ai, tôi chỉ muốn biết điều này. Mặc kệ anh ta là thế nào thì tôi đều sẽ từ bỏ. Tôi chỉ muốn biết chân tướng.”

Tôi không ngốc, sẽ không bởi vì cô ấy nói mấy câu như vậy đã lộ ra bí mật của Tổ Hàng. Nhưng dù sao hiện tại tôi cũng là vợ của anh ấy, không thể cúi đầu được. Tôi hơi mỉm cười, nói: “Không phải cô đã biết sao? Hà tất còn phải hỏi thêm?”

Lần trước Tổ Hàng dọa cô ấy như thế nào, tôi không biết, nhưng sau đó Lệ Lệ thật sự đã thay đổi. Giống như chuyện này, trước kia cô ấy đều sẽ có mấy người bạn đi theo hỗ trợ. Rốt cuộc Lệ Lệ cũng là con gái nhà có tiền, có rất nhiều người nịnh bợ. Nhưng lúc này cô ấy lại một mình tới tìm tôi.

Lệ Lệ âm thầm thở hắt ra, im lặng một hồi mới nói: “Vậy Khúc Thiên đâu? Các người đem Khúc Thiên làm gì rồi?”

Tôi mỉm cười, không trả lời. Vấn đề này trả lời như thế nào cũng đều phiền toái, dứt khoát không trả lời thì tốt hơn.

Lệ Lệ vẫn như cũ im lặng một hồi lâu mới gật đầu: “Tôi biết rồi.” Nói xong cô ấy xoay người rời đi. Tôi có chút áy náy, kỳ thật coi như đây là số mệnh đi.

Lệ Lệ vừa đi khỏi thì tôi nhận được điện thoại của Tổ Hàng. Anh ấy nói qua điện thoại: “Có chút việc, cùng tới nhà Hoàng Phúc Vinh đi, đi luôn bây giờ. Em điện thông tin xong chưa? Đón em ở đâu?”

Tôi báo địa chỉ, sau khi nói xin lỗi Đàm Thiên thì Tổ Hàng đã lái xe tới.

Nếu là trước đây Đàm Thiên sẽ trêu ghẹo tôi vài câu, nhưng hiện tại cô ấy nhĩ mở to mắt tò mò nhìn Sầm Tổ Hàng ở trong xe, cũng không dám tiến tới nói chuyện.

Tôi lên xe, thấy Hoàng Phúc Vinh cũng ở trong xe, cậu ta nhìn tôi gật đầu xem như chào hỏi. Tôi hỏi: “Có chuyện gì thế? Sao lại vội vã muốn bọn mình tới như vậy?”

“Có một ông già nghe nói nhà mình phá bỏ bình phong, còn lấy ra vài đó, ông ta liền nói có gì đó cho hai người.”

“Ông ta có quen bọn mình không?”

“Là thầy phong thủy đã đặt bình phong ở đó. Nói là rất quan trọng, bảo hai người tới nhà ông ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Tôi nghi hoặc, không nghĩ ra sẽ là ai, có điều gì quan trọng. Nhìn Tổ Hàng lái xe, hoặc có thể nói là Khúc Thiên, môi anh ấy mấp máy, mi hơi nhú lại, bộ dáng rất nghiêm túc, có lẽ rất coi trọng chuyện này. Rốt cuộc hoàng phủ kia là đồ của Sầm gia.

Vào thôn, Hoàng Phúc Vinh chỉ đường, đi một vòng thật lớn mới tới một ngôi nhà vách đất. Thật sự là một ngôi nhà vách đất đấy, cho dù ngay cả ở nông thôn cũng hiếm thấy được loại nhà này.

Tổ Hàng đỗ xe, sau đó chúng tôi đi vào trong ngôi nhà bằng đất kia. Hoàng Phúc Vinh dùng ngôn ngữ địa phương lên tiếng gọi, một ông già từ trong nhà run rẩy đi ra. Nhìn qua, ông ta cũng ít nhất phải hơn tám mươi tuổi rồi. Tóc đã bạc hết, không râu, da mặt đã nhăn lại khiến không còn thấy rõ đôi mắt đang mở hay nhắm, nhìn tôi và Tổ Hàng một lượt.

Ông ta không nói gì, tôi hỏi trước: “Ông, ông tìm bọn cháu ạ?”

Nói xong tôi mới nhớ ra, vừa rồi Hoàng Phúc Vinh đã dùng tiếng địa phương nói với ông già, tôi dùng tiếng phổ thông không biết ông ta có nghe hiểu được không.

Ông già kia nói chuyện, chỉ là vừa nói thì cổ đã không tự chủ được mà run rẩy: “Các người bảo người phá bình phong?”

“Là chúng tôi!” Tổ Hàng nói.

“Lấy ra đồ vật bên trong?”

“Phải!”

Bởi vì trả lời ông ta luôn là Tổ Hàng cho nên ông ta tự nhiên quay về phía Tổ Hàng, hỏi: “Người họ Sầm?”

Tổ Hàng do dự một chút, chỉ vào tôi nói: “Cô ấy là con cháu họ Sầm.”

Ông già chuyển hướng về phía tôi, miệng lẩm bẩm: “Là nữ à!” Nói xong ông ta run rẩy đi vào trong nhà.

Tôi nghi hoặc lên tiếng: “Ông ta có ý tứ gì? Cứ vậy là xong rồi? Bảo chúng ta tới cho ông ta nhìn một chút là xong?”

“Từ từ. Người già hoạt động chậm.” Tổ Hàng nói.

Hoàng Phúc Vinh cũng nói: “Đúng vậy, cổ của ông ấy còn sẽ thỉnh thoảng run rẩy, rất nhiều người nói Lục Đà sẽ không sống được quá sang năm.”

“Lục Đà?”

Quả nhiên, ông già Lục Đà lại đi ra, chỉ là trong tay ông ta cầm theo một chiếc hộp đen, là bọc trong một tấm vải đen hình vuông nhỏ nhỏ. Ông ta vừa đi về phía chúng tôi vừa nói: “Khi nhà Hoàng Phúc Vinh xây bình phong, thầy phong thủy kia nói, nếu về sau có người phá bình phong đi, còn mang họ Sầm thì đưa cái này cho họ. Hiện tại vật này đã đưa các người, ta cũng yên tâm.”

Tổ Hàng nhận lấy chiếc hộp kia. Tại ngôi nhà đất này ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, anh ấy ngồi bệt xuống viên đá ở cửa, mở miếng vải đen kia ra.

Tôi ở bên cạnh nói nhỏ: “Mở ra lúc này không tốt.”

“Có tốt hay không thì cũng phải xem bên trong này là cái gì.”

Bỏ miếng đen ra, bên trong là vải đỏ. Xem chất vải cùng màu sắc thì hẳn cùng với miếng vải đỏ được đào ra từ trong bình phong.

Mở vải đỏ ra, thứ bên trong tôi biết, là chiếc hộp khóa Lỗ Ban, giống hệt với chiếc hộp là sinh lễ Minh hôn của tôi và Tổ Hàng. Tôi giật mình nhìn chiếc hộp kia chăm chăm, chiếc hộp lại lần nữa xuất hiện có thể giải thích được khá nhiều điều.

Có lẽ chiếc hộp này là thứ dùng để giữ bí mật quen thuộc của người Sầm gia, vậy thì hộp của Ngụy Hoa từ đâu mà có? Chiếc hộp này sẽ giữ thứ gì? Liệu có thể lại là một tiêu quý được luyện hóa không?

Nhìn hành động của Tổ Hàng như muốn mở ra, tôi nhanh chóng giữ lấy tay anh ấy: “Đừng mở. Em đã mở loại hộp này, sẽ xảy ra chuyện.”

“Yên tâm, anh sẽ cẩn thận.”

Anh ấy đẩy mấy cái nút trên mặt hộp, kết quả khóa mở ra! Vậy mà có thể mở ra! Sầm Tổ Hàng cũng quá thần kỳ rồi, cái này cũng mở ra được. Hơn nữa lại dùng thời gian ngắn như vậy. Nhớ trước đây Kim Tử, Linh Tử mở không được mới tìm tôi để phá giúp. Cái này không hổ là đồ vật nhà bọn họ.

Hộp mở ra bình thường, không gây bất kỳ tổn thương nào cả, như vậy ít nhất nó cũng an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Tôi đứng ở phía sau anh ấy, nhìn anh ấy mở hộp ra, bên trong chỉ có một phong thư. Màu giấy đã ngả vàng, hần đã từ rất lâu rồi. Có điều bởi vì được cất giấu quá kín nên nó cũng chỉ hơi vàng một chút thôi.

Ở trên phong thư có vẽ một bùa quỷ giống như chữ, khi lần đầu tiên tôi đưa mắt nhìn tới cũng không nhận ra đó là chữ gì, lúc Tổ Hàng mở phong thư ra tôi mới nhận ra, đó là chữ Sầm. Chỉ là viết chữ giống vẽ bùa này chắc chắn là bút tích của một vị đại sư trong Sầm gia.

Tổ Hàng mở phong thư, rút ra một tờ giấy từ trong phong thư. Tờ giấy kia cũng không bình thường, một cạnh xiêu xiêu vẹo vẹo, đây không phải là trang bị khuyết trong cuốn gia phả không đầy đủ kia chứ? Lòng tôi nghi hoặc.

Quả nhiên, Tổ Hoàng kinh ngạc kêu lên: “Là gia phả, Lục Đà, cái này ai đưa ông?”

“Rất nhiều năm rồi, đã quên mất. Nhưng chính là thầy phong thủy đã chỉ chỗ đặt bình phong cho nhà Phúc Vinh.”

“Khi đó hần bao nhiêu tuổi?”

“Tuổi à, có lẽ cũng phải 60 rồi.”

“Vậy tên của người đó ông có biết không?”

“Ài, quá lâu, rất nhiều điều không còn nhớ nữa. Chỉ biết là họ Sầm. Vật đã đưa cho các người, ta có thể chết không vương bận rồi. Ta đã giúp ông ấy giữ chiếc hộp này mấy chục năm.”

Tổ Hàng đem tờ gia phả còn thiếu kia thả lại vào trong hộp, nắm lấy tay ông già nói lời cảm tạ. Ông già không giữ chúng tôi lại ăn cơm, lời của ông ấy là: “Cả đời này tôi cũng không muốn lui tới với người Sầm gia.”

Trên đường về nhà, tôi nghiên cứu chiếc hộp khóa Lỗ ban kia, vẫn không mở ra được. Tôi nói: “Có phải cái khóa này là loại dùng một lần, sau khi mở khóa sẽ bị khóa chết lại?”

Một số khóa Lỗ Ban đặc biệt, chỉ mở được một lần, sau khi đóng lại sẽ bị khóa cứng.

“Không phải, cái này chỉ anh mở được thôi.”

Không mở được hộp, trong đầu tôi bắt đầu phán đoán lung tung. Rất nhiều năm về trước, Sầm gia đã xảy ra chuyện. Nội dung về Sầm Quốc Hưng bị người ta xé khỏi gia phả. Sau đó không biết gặp chuyện gì, thầy phong thủy kia cảm giác bí mật này không giữ được nữa nên đem bí mật đặt trong một chiếc hộp. Nhưng chiếc hộp kia hần không biết cho ai giữ, lại không muốn bí mật Sầm gia vĩnh viễn không có manh mối, cho nên ông ta lúc ấy đã chỉ sai phong thủy cho một nhà. Phong thủy sai sẽ khiến thầy phong thủy khác tới hóa giải.

Mà trong vùng này, về phong thủy hần mọi người đều sẽ quen hoặc nghe nói tới họ Sầm. Cho nên vòng đi vòng lại đều có thể chuyển chiếc hộp tới tay con cháu Sầm gia.

Tôi nói suy đoán của mình. Cuối cùng nói: “Thầy phong thủy cũng có thể hại chết người. Sầm gia cũng chính cũng tã.”

“Không đơn giản như vậy. Xé đi chúng tôi không muốn người khác biết. Nếu xé rồi sẽ không có khả năng giữ lại mà cứ lấy lửa đốt là xong. Có lẽ người xé xuống không phải ông ta, nhưng ông ta lại muốn giữ bí mật này lại.”

Tôi nhìn anh ấy, chậm rãi thở hắt ra: “Sầm gia nhà anh sao lại phiền phức như vậy?”

Sau khi về đến nhà, Tổ Hàng lấy cuốn gia phả ra, ghép chỗ còn thiếu vào. Tên của Sầm Quốc Hưng đã bị gạch đi, hần là sau khi Sầm Quốc Hưng bị đuổi đi vì luyện hóa tiểu quỷ.

Phòng rất nhỏ, gia phả đặt ở trên giường, Tô Hàng ngồi ở mép giường, nhẹ giọng nói: “Sầm Tô Trạch!”

A, người được sinh ra nhưng không được ghi lại kia, bây giờ đột nhiên lại tìm được tên trong góc gia phả bị xé đi.

Trong gia phả, Sầm Quốc Hưng bị đuổi ra khỏi thôn nhưng nguyên nhân cũng không được viết ra, bí mật của Sầm Tô Trạch càng sẽ không dễ dàng được viết ra. Trên giấy chỉ có một câu: “Sầm Tô Trạch đã ra ngoài, không quay về.”

Sầm Tô Trạch đi đâu? Vì sao lại viết trên cùng một trang giấy với Sầm Quốc Hưng. Hơn nữa dựa vào mảnh giấy bị xé kia hẳn người làm muốn giấu đi những lời này. Bởi vì tên của Sầm Quốc Hưng có một nửa vẫn còn trong gia phả, một nửa bị xé đi, còn Sầm Tô Trạch lại bị xé hết. Hóa ra chúng tôi đã luôn sai khi xác định trọng tâm.

Trong gia phả, một số chuyện lớn cũng sẽ được ghi lại. Nhưng chuyện lớn như vậy vì sao chỉ viết kết quả lại không viết nguyên nhân?

“Không thể xác định chuyện khi nào, ký ức của anh đối với Sầm Tô Trạch cũng không quá nhiều. Anh nhớ rõ ràng năm xảy ra chuyện ấy cậu ta đi học cao trung, ở đây ghi không quay về là có ý gì? Vì sao lại xé đi tên của cậu ấy?” Tô Hàng nhỏ giọng phân tích.

Nhưng là rất rõ ràng, thông tin chúng tôi có được rất ít, chỉ có thể chứng minh người tên Sầm Tô Trạch này thật sự tồn tại. Vì sao người đó không thể giữ lại ở gia phả, người đó “ra ngoài” là có ý tứ gì? “Không quay về” là có ý tứ gì? Tìm Sầm Tô Trạch như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107-2

Bà ấy nói: “Khúc Thiên, con là con trai mẹ, con chính là con trai mẹ. Con là ta sinh ra, sao ta có thể không biết được? Gần đây sao con lại gầy thế, có phải ăn không được? Bên ngoài còn đồn đại gì mà con bị quỷ nhập. Ai ai cũng nói, mẹ liền nghĩ, có phải thật sự con gặp chuyện gì không. Lần trước thầy phong thủy tới xem nhà cho chúng ta có vẻ rất lợi hại, hay là nhờ ông ấy xem cho con. Con trai, con ở bên ngoài thật sự mẹ không yên tâm.”

Trong lòng tôi càng hoảng loạn. Không phải vì bà ấy ôm chặt, mà bà ấy ở gần như vậy, nếu nhận ra hương vị đặc biệt trên người Sầm Tô Hàng thì bà ấy sẽ nghĩ như thế nào?

Khúc Thiên đẩy bà ấy ra, có chút không được tự nhiên mà nhúu nhúu mi, quay mặt đi. Mẹ Khúc Thiên nói: “Trên quần áo của con có mùi gì vậy? Có phải con bị thương không? Sao mẹ lại thấy mùi như mùi máu?”

“Chuyện đó à, di,” tôi nói, “hôm qua con làm đổ một bát tiết heo ra sàn. Dù đã lau sàn nhà sạch sẽ nhưng vẫn có chút mùi ạ.”

Ánh mắt mẹ Khúc Thiên đầy sự ghét bỏ, tôi cũng chỉ lù qua một bên.

Tôi... nhin! Đơn giản là vì Tô Hàng! Có điều kia dù sao cũng là mẹ Khúc Thiên cho nên tôi cố gắng duy trì bộ dáng mỉm cười, trong lòng bắt đầu thăm nghiệm rửa bà ta ra khỏi cửa sẽ đâm cứt chó, dù sao những khu nhà cũ này ở trong sân thường xuyên có chó.

Rốt cuộc bà ta cũng mỉm cười với tôi, mặt đã hiền lại, nói: “Khả Nhân à, cháu có thể giúp mua bữa sáng không? Di muốn nói chuyện với Khúc Thiên.”

Tôi nhìn Tô Hàng hơi do dự, anh ấy mỉm cười gật gật đầu với tôi, tôi cũng đành nói: “Được ạ, hai người cứ nói chuyện đi. Di thích ăn gì ạ?”

“Tùy cháu đi, dù sao nơi này cũng không có gì ngon, sạch sẽ là được.”

Tôi cảm ơn rồi đi ra khỏi cửa nhưng trong lòng vẫn lo lắng có thể xảy ra chuyện. Đầu óc bắt đầu nghĩ linh tinh, thậm chí nghĩ đến mẹ Khúc Thiên có chuẩn bị trước, sẽ lấy ra một lá bùa dán lên trán Tô Hàng.

Đầy lo lắng khiến tôi nhanh chóng mua bữa sáng rồi chạy thẳng về nhà.

Tôi vừa quay lại tòa nhà đã thấy mẹ Khúc Thiên đang lái xe từ từ rời đi, còn Khúc Thiên đứng ở sảnh tòa nhà nhìn xe kia rời đi, sau đó quay về phía tôi, mỉm cười.

Tôi vội vàng chạy tới, hỏi: “Không sao chứ? Có bị phát hiện không?”

“Không, anh thuyết phục bà ấy về nhà trước. Dù sao cũng đã tốt nghiệp, cũng không cần phải tới trường nữa, tin đồn này chẳng bao lâu sẽ biến mất thôi.”

“Anh... anh có thể thuyết phục bà ấy sao?” Người như mẹ Khúc Thiên vậy mà cũng bị thuyết phục.

Khúc Thiên nói: “Được rồi, về nhà ăn chút đi, sau đó tới nhà Linh Từ, bọn họ bên đó điều tra đã có kết quả.”

Sầm Tổ Trạch à? Sầm Tổ Trạch vậy là cũng đã bị tra ra! Kết quả này thật sự khiến chúng tôi mong chờ.

Chúng tôi ăn sáng trên xe, bởi vì quá hưng phấn. Hơn nữa chúng tôi vừa mới nhận được manh gia phả kia, có một đồng thất mắc chưa giải đáp được, bây giờ có thể xuất hiện trước mặt chúng tôi thì có thể không hưng phấn sao?

Khi xe tới dưới nhà Linh Từ, chúng tôi thấy được xe của chị Kim Từ. Xem ra chuyện này cũng khiến chị ấy lo lắng.

Lên lầu, trong căn phòng nhỏ thứ hai đã có vài người. Chị Kim Từ đang ăn táo, tay cầm tài liệu. Chồng chị Kim Từ thì bận rộn trong phòng bếp. Tiểu Mặc cùng Linh Từ ngồi trên ghế sofa, cùng nhìn tài liệu. Đến bây giờ nếu tôi còn không nhận ra quan hệ của Tiểu Mặc và Linh Từ thì tôi thật ngốc.

Thấy chúng tôi đã tới, Linh Từ chỉ vào cửa: “Khóa cửa lại, đây là chuyện cơ mật.”

Tôi ngoan ngoãn quay lại cửa khóa trái lại, ngồi ở bên cạnh Tổ Hàng, chờ bọn họ đưa ra đáp án cho chúng tôi. Nhưng anh ta lại nói: “Vừa ăn vừa nói đi. Có lẽ... không giống với chúng ta suy đoán.”

Đồ ăn là chồng chị Kim Từ làm, mâm cơm cũng rất phong phú. Mọi người ngồi bên cạnh bàn nhưng mắt lại đều nhìn về phía Sầm Tổ Hàng.

Linh Từ hỏi trước: “Anh tên là gì?”

“Sầm Tổ Hàng.”

“Người anh muốn tìm là ai?”

“Sầm Tổ Trạch.”

“Đó là em trai anh?”

“Đúng vậy. Rốt cuộc làm sao vậy? Có gì đặc biệt sao?” Mấy người kia đều im lặng, thậm chí Kim Từ còn hỏi lại: “Anh chắc chắn anh tên là Sầm Tổ Hàng sao?”

Tôi có chút không còn kiên nhẫn, nói: “Tìm được điều gì mà mọi người lại thế này?” Nói rồi tôi liền đi tới cầm lấy tập tài liệu ở trên ghế bên cạnh tôi. Nhìn thấy cái tên ở trang đầu, tôi kinh ngạc. Trên đó điền 3 chữ “Sầm Tổ Hàng”.

Tôi nói: “Không phải bảo mọi người điều tra Sầm Tổ Trạch sao? Sao lại viết tên Sầm Tổ Hàng trên đây?”

Tôi mở tập tài liệu kia ra, chữ bên trong hay hình ảnh đều có tên Tổ Hàng. Bên trong cũng đều viết cái tên Sầm Tổ Hàng. Trong lòng tôi càng thêm nghi hoặc.

Kim Từ giải thích: “Không cần xem, chúng ta đã nghiên cứu rất nhiều lần. Tài liệu chứng tỏ cái tên Sầm Tổ Trạch chỉ xuất hiện tới năm thứ 3 tại trường, sau khi hết năm 3 Sầm Tổ Trạch đã gặp chuyện gì có biết không?”

Tôi lắc đầu, mà Sầm Tổ Hàng cũng cau mày, chờ chị Kim Từ trả lời.

Chị Kim Từ chậm rãi nói: “Sau năm 3 Sầm Tổ Trạch đã đổi tên thành Sầm Tổ Hàng.”

--

Sant: Hẹn các bạn ngày mai:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Trước đó hẳn bọn họ đều đã đọc tài liệu này, cho nên tin tức này không khiến ai trong bọn họ tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng đối với tôi và Sầm Tổ Hàng thì khác, lại là người chưa thể tiếp nhận chuyện này.

Sầm Tổ Hàng ngoại trừ vẻ sừng sốt thì vẫn rất bình tĩnh, còn tôi vội vã lật xem những tài liệu này, tìm chứng cứ chứng minh lời của Kim Từ, hy vọng đây chỉ là một phán đoán sai lầm.

Nhưng giấy trắng mực đen, có một tài liệu được cục Công An chứng thực rõ ràng khiến hy vọng của tôi tiêu tan. Trên đó rõ ràng viết Sầm Tổ Hàng từng

có tên là Sầm Tổ Trạch.

Sầm Tổ Hàng chính là Sầm Tổ Trạch? Sầm Tổ Trạch chính là Sầm Tổ Hàng? Như vậy Sầm Tổ Hàng ở bên cạnh tôi đây là ai? Chẳng lẽ nói, chuyện chính mình là Sầm Tổ Trạch, anh ấy vì bị luyện hóa mà đã quên mất?

Tổ Hàng nhận tài liệu tôi đưa, xem chăm chú, cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục đọc xuống dưới, hỏi: “Có thể tìm được Sầm Tổ Trạch hiện tại không?”

Linh Từ nói: “Trong hộ tịch viết ở thị trấn XX. Thị trấn đó ở rất gần Sầm Gia thôn, muốn đến Sầm Gia thôn phải đi qua nó. Nếu người cái danh cho Sầm Tổ Trạch này chính là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện, như vậy mấy lần trước chúng ta đến Sầm Gia thôn hần hần cũng chú ý.”

Tôi bổ sung nói: “Vậy hần có biết Khúc Thiên chính là Sầm Tổ Hàng thật sự không nhỉ?”

“Hần... hần hần là không biết.” Tổ Hàng nói, “Tổ Trạch nhỏ hơn tôi khoảng bảy tám tuổi. Khi xảy ra chuyện nó cũng vẫn còn đi học. Khi nó còn nhỏ thì xã hội đang hỗn loạn, không có cơ hội đi học, đều là trong nhà dạy dỗ. Đến khi đại học được khôi phục, nó mới đi học cao trung. Khi đó học sinh cao trung đều có chút kiêu ngạo, cảm thấy phong thủy là mê tín thời phong kiến. Nó chưa từng được học về phong thủy chút nào.”

Linh Từ nói: “Vậy ngày mai chúng ta tới thăm hần một chút xem sao?”

Chồng chị Kim Từ lấy chén rượu gỗ gõ vào mặt bàn, nói: “Này, mọi người cũng không cần vội vàng như vậy. Muốn nhanh cũng phải từ từ, tìm một cái cơ để vào thị trấn kia một hai ngày, sau đó hỏi thăm những người xung quanh một chút đã.”

“Phải, em cũng thấy nên vậy.” Tôi nói, “Chúng ta đã tìm được tờ giấy bị thiếu trong gia phả, trên đó có tên Sầm Tổ Trạch. Hơn nữa xem ra đó mới là vai chính, chúng ta vẫn phải đề phòng.”

Linh Từ cười nói: “Tìm lấy cơ còn không đơn giản sao, bên đó là địa bàn của chú Lý, tôi uống rượu với chú ấy chính là một cái cơ tốt.”

Tuy chú Lý không ở thị trấn XX nhưng danh tiếng của chú ấy đã bao trùm toàn bộ trấn đó. Tôi đó uống rượu cũng không phải không có khả năng. Tìm cách liên hệ với chú Lý được giao cho Linh Từ. Ăn cơm xong, chúng tôi mang những tài liệu kia sang cửa hàng in ấn bên đường, sao chép lại một bản rồi để lại cho bọn họ một bản.

Trên đường về nhà, anh ấy lái xe, tôi xem những tài liệu đó tìm kiếm manh mối. Tôi thừa nhận, so với chị Kim Từ thì tôi kém hơn rất nhiều. Nhưng tôi cũng không muốn đứng ngoài chuyện này, tôi muốn cùng anh ấy nỗ lực.

Trong những tài liệu đó có một tấm ảnh chụp, là ảnh lễ tốt nghiệp, màu đen trắng, một nhóm mặt mũi sáng sủa. Trên đó có một người đã bị lấy bút đỏ đánh dấu, tôi nghĩ hần đó chính là Sầm Tổ Trạch.

Trên ảnh, Sầm Tổ Trạch nhìn không quá rõ ràng, tôi nhìn gần nhìn xa, sau đó nói: “Sầm Tổ Trạch không giống anh gì cả.”

Anh ấy quay đầu sang nhìn thoáng qua, cũng không nói gì.

Thật sự không nghĩ, thời đại ấy đều để kiểu tóc kia, toàn bộ nam sinh đều để một kiểu tóc. Sầm Tổ Trạch có mặt chữ điền, không đẹp trai, ít nhất cũng không đẹp trai bằng Tổ Hàng hay Khúc Thiên. Hơn nữa dáng người kia khô gầy, cũng không khác cương thi nhiều lắm. Thời đó rất nhiều người ăn không đủ no.

Buổi tối, khi đèn lên rực rỡ, chúng tôi ra ban công nhìn những ánh đèn ở sân, cũng có thể thấy một mảnh cảnh đêm đặc sắc.

Tôi tắm xong đi ra, thấy Tổ Hàng dựa vào ban công, trong không khí thoang thoảng mùi hương. Lòng tôi hơi tê tái, hôm nay khi anh ấy biết tin tức về Sầm Tổ Trạch vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng chuyện anh ấy tìm kiếm rốt cuộc cũng có manh mối, lại là manh mối như vậy, anh ấy có thể không buồn rầu sao? Chỉ là anh ấy giỏi che giấu đi thôi.

Chỉ có ở trong bóng đêm như vậy, khi có mùi hương thơm dịu như vậy anh ấy mới có thể thả lỏng.

Tôi đi tới, ôm lấy anh ấy từ phía sau, nói nhỏ: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, mấy ngày nữa chúng ta sẽ tới thị trấn XX gặp Sầm Tổ Trạch. Không chừng việc này không liên quan gì tới cậu ấy đâu.”

“Anh không sao.” Anh ấy nhẹ nhàng trả lời, “Chỉ là có chút bất an.” Anh ấy cười khổ, “Anh có còn em trai trên thế giới này đâu. Đứa em trai kia vậy mà lại là anh, vậy thì anh là ai?”

“Anh còn có em mà. Anh không coi em là người thân sao?” Tôi chu miệng, người đàn ông này hiện tại không thể đá tôi đi được. Đi đến thị trấn XX rất xa, lỡ như anh ấy gặp phải đạo sĩ không biết đạo lý mà sang bên kia báo với phán quan bắt anh ấy đi. Cho nên lần này anh ấy đi, tôi chắc chắn sẽ đi theo. “Lại nói anh là ai à? Anh là Sầm Tổ Hàng của em. Dù hần là Sầm Tổ Hàng thì cũng không phải của em. Anh là của em!”

Tổ Hàng quay đầu lại nhìn, tôi cười thật tươi với anh ấy, lúc này anh ấy mới nở nụ cười, nói: “Được, anh là của em.”

“Em lấy điện thoại ghi lại làm bằng chứng rồi.”

Anh ấy không nói gì, chỉ cười. Nhưng như vậy đã là đủ rồi.

***

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108-2

Chúng tôi không nghĩ Linh Từ lại hành động nhanh như vậy, buổi chiều ngày hôm sau đã thông báo cho chúng tôi, sáng sớm ngày thứ ba sẽ xuất phát đi thị trấn XX. Có cơ rồi, ở đó có một ông chủ lớn mời thầy phong thủy tới nhà xem. Chú Lý nói đã nhận việc này, nhưng bởi vì còn đang bận việc nên chưa tới được, đã phải trì hoãn hơn nửa tháng.

Trì hoãn hơn nửa tháng mà chú Lý vẫn không chuyển việc này cho người khác, có thể thấy được việc này có bao nhiêu lợi ích. Hiện tại chúng tôi chủ động hỏi, cũng giải thích là đi tìm một người Sầm gia rất quan trọng nên chú ấy mới chuyển việc này cho chúng tôi.

Vốn dĩ cho rằng chúng tôi chỉ âm thầm đi hỏi thăm một chút, không nghĩ chuyển này vừa tới chúng tôi đã thấy chân nhân.

Ngày xuất phát, mặt trời lên rất đẹp. Tôi mặc quần áo thể thao theo Tổ Hàng đi ra cửa. Nhưng khi tới địa điểm tập hợp mới nhận ra mình và bọn họ không hợp nhau. Bọn họ trông rất chuyên nghiệp. Chị Kim Từ mặc váy xinh đẹp, giày cao gót, mang theo một túi mỹ phẩm, cũng trang điểm. Linh Từ đơn giản mặc quần jean áo thun, nhưng túi bên hông đã mang sẵn trang bị.

Còn tôi mang theo một balo lớn, quần áo thể thao, nhìn thế nào cũng không giống đại sư.

Chúng tôi đi bằng xe của chị Kim Từ. Ở trên xe, chị Kim Từ nói, loại công việc này ra khỏi cửa, thầy phong thủy phải chín chu một chút. Bằng không đương sự sẽ không coi trọng, đến lúc đó còn sẽ hại đương sự.

Tôi tỏ vẻ không hiểu. Tổ Hàng ngồi bên cạnh tôi, nói: “Giống như hiện tại đi tới một nhà, nhà bọn họ phạm Đại không vong, những lời này em nói thì người ta có tin không?”

Tôi nghĩ rồi lắc đầu. Với bộ dạng này của tôi, nói có ai sẽ tin?

“Nhưng Kim Từ nói thì người ta sẽ tin, sẽ dọn ra khỏi nhà đó, tránh được thương vong về sau. Trẻ con Sầm gia từ nhỏ đã bắt đầu phải hỏi. Tàng, để khiến người nhìn không thấy đấy. Đoan, để khiến người tôn kính người, tiếp nhận đề nghị của người.”

Trần XX nói gần nhưng cũng rất xa. Xe chạy một giờ hơn bốn mươi phút mới đến. Đi thêm hai mươi phút nữa là tới địa chỉ Sầm Gia thôn hiện tại, đi thêm một đoạn là địa chỉ Sầm Gia thôn trước đây.

Trước kia có đi qua thị trấn này nhưng không đi vào, hiện tại đi vào mới nhận ra trấn này thật sự lớn. Nói là thị trấn nhưng thực tế có thể so được với thành phố.

Đường phố sạch sẽ, hàng quán chỉnh tề đông đúc, theo địa chỉ tìm được tới nhà ông chủ kia. Ở thành phố, những ông chủ lớn đều sẽ có biệt thự. Còn ở thị trấn như vậy, ông chủ lớn đều ở đoạn đường phân hoa nhất với rất nhiều nhà tự xây.

Loại nhà tự xây này thông thường hai bên trái phải đều có nhà ở sát bên cạnh, không cách nào mở cửa sổ. Đầu sẽ có hiện tượng thiếu cung, bỏ cung cần thiết.

Sau khi tìm nơi đậu xe, chúng tôi xuống xe. Một người đàn ông bụng to mặc áo sơ mi tơ tằm đứng trước một đồng nhà tự xây kia mỉm cười đi về phía chúng tôi.

“A, đây là Linh Từ phải không! Đã sớm nghe nhắc đến, không ngờ thật sự có thể mời được. Vào đi, vào nhà ngồi.”

Người đàn ông bụng to dẫn chúng tôi vào nhà. Chỉ là trước khi vào cửa, Kim Từ, Linh Từ cùng Tổ Hàng đứng ở trước nhà bọn họ ngẩng cao đầu nhìn nhìn. Sau vài giây mới đi theo. Tôi kỳ quái, đây có phải là tập tục lệ thường không nhỉ. Tôi cũng ngẩng đầu nhìn, những tòa nhà này năm tầng, bề ngang rộng gấp đôi những nhà khác. Nói cách khác, lúc trước khi mua đất nhà bọn họ đã mua hai suất gần nhau để xây nhà.

Không hổ là kẻ có tiền.

Vào nhà, đầu tiên là tiền sảnh, ở đó có một chiếc ô tô đang đậu, dùng để làm ga-ra. Đi vào trong mới là phòng khách. Từ cách trang trí, thật sự nhìn không ra đây chỉ là thị trấn, một chút cũng không hề kém kẻ có tiền ở thành phố.

Sô-pha da tuyệt đẹp, thảm lớn tuyệt đẹp, phòng khách rộng chừng 40 mét vuông.

Phòng khách đã có một phụ nữ ngồi, người phụ nữ hơi mập nhưng ăn mặc không hề tầm thường, gương mặt kia... Nói như thế nào nhỉ? Giống như cái

bảng pha màu vậy. Cũng là trang điểm, chị Kim Từ khiến mình xinh đẹp nhưng người phụ nữ kia lại xấu đi.

Từ trực giác của phụ nữ, hơn nữa với sự hiểu biết về chị Kim Từ, tôi cảm thấy chị ấy sẽ coi thường nữ chủ nhân này. Nhưng tôi đã đoán sai. Chị Kim Từ tiến tới nói: “À, chị à, chị giữ gìn thật tốt, nhìn còn rất trẻ.”

“Còn trẻ à, thêm mấy năm nữa tôi đã thành bà già rồi.” Nữ chủ nhân cười một cái đầy sáng lạn.

Tôi thăm nghi ngờ. Bởi vì chị Kim Từ là được mời, còn chúng tôi chỉ là khách cho nên chúng tôi ngồi ở bên cạnh, cách hai người bọn họ cùng chị Kim Từ đang ngồi trên ghế sofa chừng một mét rưỡi.

Bọn họ trò chuyện, tôi nhỏ giọng hỏi Tô Hằng: “Anh không thấy hôm nay chị Kim Từ có chút kỳ lạ sao? Bọn họ đều nói chuyện với nữ chủ nhân, không đề ý tới ông chủ nhà, như vậy có phải không tôn trọng nhà người ta?”

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

Tô Hằng cũng nghiêng đầu, quay sang nói nhỏ vào tai tôi: “Lúc bước vào nhà em không thấy à, tả Thanh Long hữu Bạch Hổ. Nhà bên phải nhà bọn họ là tám tầng, nhà bên trái lại lùn hơn nhà bọn họ, có bốn tầng. Loại cách cục này nữ chủ nhân mới là người làm chủ nhà.”

Trong lòng tôi thật sự kinh sợ. Hóa ra trước khi vào nhà bọn họ ngẩng đầu nhìn lên là xem cái này! Lúc ấy đã xác định được ai là chủ nhân.

Bàn thiết kế của tòa nhà nhanh chóng được đưa ra, hẳn bọn họ đã sớm chuẩn bị. Chị Kim Từ lấy một chiếc la bàn nhỏ ra, đặt ở giữa bàn thiết kế.

Cục Vượng Tài, tôi cũng đề ý để học hỏi, cửa hàng nhà tôi làm ăn khá kém, tôi học hỏi ở chỗ này xong về nhà sẽ xem cho cửa hàng của ba tôi.

Rất mau chóng đã đo hướng xong, chị Kim Từ đi đến chiếc cửa sổ thật lớn sát đất trong phòng khách, kéo bức rèm ra, phía sau là một cái sân rất nhỏ có những chậu cây trồng hành lá ớt cay gì đó. Sân được bao lại bởi hàng rào sắt, có một cánh cửa để đi ra bên ngoài.

Chị Kim Từ nói: “88 ở chỗ này, bên này nhà dùng cửa kính sẽ không có cách nào để hài hòa.”

“Hay làm bể cá đi?” Linh Từ nói, “Bể cá nuôi cá, có thủy động thì tiền tài sẽ tới.”

Ai ngờ chị Kim Từ trừng anh ta một cái: “Đề bể cá cũng được, nhưng em trai à, với tình hình thực tế, chỗ này nuôi cá, ánh mặt trời sẽ chiếu thẳng tới, cá sẽ dễ chết. Em không nuôi cá nên không biết.”

“Đúng đúng,” nữ chủ nhân nói: “Vốn cũng có một thầy phong thủy nói nuôi cá ở đó, nhưng mới nuôi được một tuần cá đã chết sạch. Từ đó về sau nhà tôi không còn tài lộc nữa.”

“Nuôi cá là đúng, nhưng lý luận không kết hợp với thực tế. Theo phong thủy thì chỗ này hẳn phải nuôi cá, nhưng với khoa học thì nuôi cá ở đây sẽ dễ bị chết. Phong thủy cũng phải tôn trọng khoa học. Chúng ta tin phong thủy nhưng không mê tín.”

Linh Từ nhìn mạch điện, nói: “Hay để máy phun sương. Mua cái chất lượng tốt, đừng dùng cái mấy ngày đã hỏng là được.”

Nữ chủ nhân liên tục gật đầu.

Kim Từ Linh Từ quay lại sofa, nhỏ giọng nói: “Năm nay Lưu niên Bát Bạch lạc cung Khảm. Khảm, chính là cửa chính kia. Ở bên đó nuôi cá đi, vừa lúc Khảm vì thủy, chủ trí chủ tài, chủ...”

Chủ dâm! Tôi nhớ rõ, nhưng chị Kim Từ không nói phần tiếp theo, tôi cũng không nói ra. Khi bố cục, nếu có muốn có con cái thì có thể chú ý ở cung Khảm. Nhìn chị Kim Từ cười, tôi biết chị ấy hẳn nhìn ra được nam chủ nhân nhà này có vấn đề trong chuyện giường chiếu nên mới cười như vậy... Sau đó chị ấy ghé vào tai nữ chủ nhân nói gì đó, nữ chủ nhân cũng vui vẻ cười rộ lên.

Lúc sau bọn họ giúp bổ sung cung. Một đám người rời khỏi phòng khách, có điều tôi không đi theo bọn họ, tôi đi tới bàn thiết kế, nghiên cứu cục Vượng Tài.

Tô Hằng thấy tôi như vậy liền nói: “Chính là bài bàn, sau đó tìm sao đang là vượng tinh, sau đó bố thủy ở hướng vượng tinh. Điều hòa cũng được, làm không khí lưu động cũng là một loại thủy. Bể cá, nuôi cá, thêm hơi nước, cung Thần Tài đều được. Thậm chí không làm gì, đặt bình nước cũng ổn, chỉ

cần nước sạch là không có vấn đề gì, nhưng nước bẩn sẽ thành sát.”

“Đơn giản nữa vậy, còn có Lưu niên thì sao?” (Lưu niên:

“Lưu niên thì tìm Bát Bạch. Có những thầy phong thủy có lương tâm thì khi bố cục sẽ căn dặn, bảo chủ nhà sang năm chuyển tới vị trí tiếp theo. Có điều thường là không nói, chờ sang năm tài vận nhà đó suy tàn sẽ mời thầy phong thủy tới, đến lúc đó mới nói tình hình không thể xoay chuyển, cần phải thay đổi cách cục. Như vậy mới có vẻ là thầy phong thủy lợi hại.”

Chờ bọn họ làm xong, quay trở lại phòng khách, Linh Từ nói: “Khi nào nhà mình bố trí xong thì gọi điện thoại cho em, em sẽ tới lần nữa xem ổn hay chưa. Còn bây giờ...”

Nữ chủ nhân cười nói: “Đi ăn cơm, chị đã đặt một bàn ở nhà hàng đối diện.”

Mọi người cùng tới nhà hàng, trong bữa cơm, tôi và Tổ Hàng chỉ là khách, ăn được một lúc đề tài mới bắt đầu được khơi ra. Linh Từ nói: “Chị à, chị có biết ở trong thị trấn có một ông già nào họ Sầm, tên là Sầm Tổ Hàng. Hẳn tuổi so với chị sẽ lớn hơn nhiều.”

“Biết chứ, sao lại không quen được. Nhà bọn họ chỉ cách nhà chị năm sáu nhà thôi. Năm kia nhà ông ta có đám cưới còn mượn xe nhà chị mà.”

Là hàng xóm?

Chúng tôi đều có chút ngoài ý muốn, còn tưởng phải mất thời gian tìm kiếm một chút, không ngờ lại dễ dàng tìm thấy như vậy.

“Mọi người tìm ông ấy làm gì?” Nữ chủ nhân hỏi.

Linh Từ cười nói: “Sầm gia mà, trước kia Sầm gia chính là thế gia phong thủy. Bọn em chỉ muốn tới phỏng bái một chút.”

“Ài, ông ta à, có biết gì đâu. Chọn ngày kết hôn cho con trai nhà họ còn nhờ chị liên hệ với chú Lý, bảo chú Lý chọn ngày đẹp giúp mà.”

Ăn nhanh một chút, tôi và Tổ Hàng xin phép đi trước. Chúng tôi chỉ là khách, cho nên chúng tôi rời đi chủ nhà cũng chỉ nói xã giao một hai câu mà thôi.

Ra khỏi nhà hàng, tôi và Khúc Thiên không hẹn mà cùng đi về phía ngôi nhà kia, tìm nhà của Sầm Tổ Trạch.

Nhà ở đây không giống như biệt thự ở Đài Loan, viết tên nhà mình ở cạnh cửa, chúng tôi tìm nhà của Sầm Tổ Trạch trong dãy nhà này vẫn có chút khó khăn.

“Sẽ là nhà nào nhỉ?” Tôi hỏi, “Hay là em gõ cửa hỏi thăm? Anh đứng chờ ở xa một chút.”

“Được, cứ nói là tìm Sầm Tổ Hàng, tới tìm con cháu Sầm gia nhờ xem phong thủy. Ở đây nhiều người, sẽ không có nguy hiểm gì, có điều cẩn thận lời nói một chút.”

“Vâng.” Đáp lời anh ấy, nhìn anh ấy đi vào một tiệm trà sữa trên đường phố, đứng sau cửa kính của tiệm trà sữa vẫy vẫy tôi, sau đó tôi mới đi tới một ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-2

Gõ cửa, mở cửa là một bé gái: “Chào em gái, em có biết ở đây có nhà nào họ Sầm không?”

Em gái kia chỉ một ngôi nhà: “Hàng xóm kia.” Nói xong cô bé đóng ngay cửa lại, tâm lý rất đề phòng.

Tôi đứng ở cửa ngôi nhà kia, thờ sấu một cái rồi mới gõ cửa. Tôi thậm chí còn bắt đầu ảo tưởng, mở cửa cho tôi liệu có phải chính là Sầm Tổ Hàng không. Nếu hẳn thật sự biết những việc này, liệu có phải cũng biết tôi?

Tôi chạy nhanh lên vào một ngõ nhỏ bên cạnh ngôi nhà đó. Khi tôi vừa tiến vào ngõ thì nghe được tiếng mở cửa ở phía sau. Kiểu nhà này đều dùng cửa kim loại, khi mở phát ra âm thanh rất lớn. Tôi không dám thờ đầu ra xem, ngừng thờ, tiếng một người đàn ông vang lên: “Bọn oắt con đập cửa quậy phá, đừng để ta bắt được!”

Sau đó là tiếng đóng cửa. Giọng nói kia khiến tôi có cảm giác đó là một người đã lớn tuổi, hơn nữa người này còn đang bị bệnh, trong giọng nói đều có tiếng ồm ồm.

Âm thanh kia đã kết thúc một lúc lâu tôi mới nhô đầu ra xem. Cánh cửa sắt kia đã đóng chặt, tôi chạy nhanh về cửa hàng trà sữa tìm Sầm Tổ Hàng.

Từ phía bên này của anh ấy nhìn qua hắn có thể thấy được người bên kia. Chỉ cách một con phố, dù có xe ngựa chạy qua cản trở thì hắn cũng có thể thấy được người mở cửa.

Khi tôi chạy đến, Sầm Tô Hàng vẫn đứng ở trước cửa kính nhìn chăm chăm cánh cửa đã đóng chặt kia. Tôi hỏi: “Thế nào? Người mở cửa là ai? Em chỉ sợ đó là Sầm Tô Trạch, nếu là hắn thì có thể hắn sẽ biết em là ai.”

Tô Hàng im lặng một hồi mới nói: “Là nó!”

Thật sự chính là Sầm Tô Trạch? Người đàn ông không có tên trong gia phả kia. “Qua đó xem sao.” Anh ấy nói.

Tôi vội vàng kéo anh ấy lại: “Cứ như vậy đi qua sao? Lỡ như ông ta thật sự sẽ giết chết hai chúng ta thì sao?”

“Nếu không đi làm sao biết được nó có làm vậy không?”

Khi Sầm Tô Hàng ra khỏi quán trà sữa, một người đàn ông bốn năm mươi tuổi da ngăm đen chặn anh ấy lại. Người đàn ông kia hung hăng trừng mắt với anh, Sầm Tô Hàng chỉ nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Tôi đi theo sát Tô Hàng ra khỏi cửa, người đàn ông kia chạy đến chắn trước mặt tôi: “Tiểu thư, người đàn ông này không hợp. Nếu cô tin thì tôi sẽ đoán vận mệnh cho cô, xem hôn nhân của cô sau này thế nào?”

Tôi cảnh giác nhìn anh ta, không nói gì, tiếp tục đuổi theo Sầm Tô Hàng.

Người đàn ông kia lại tiếp tục ngăn tôi: “Tiểu thư, cô hãy nghe tôi nói, thật sự người đàn ông kia không phù hợp với cô. Cô chia tay là tốt nhất, bằng không về sau cuộc sống của cô sẽ không thuận.”

Tôi buồn bực nhìn ông ta, ông ta là loại gà mờ, có thể nhận ra Khúc Thiên không phải là người nhưng không nhận được ra tôi là vợ của anh ấy sao?

Lần trước có đạo sĩ đuổi theo Sầm Tô Hàng, nhưng chỉ thấy tôi vài lần đã hiểu được.

Bởi vì lo lắng chuyện bên kia, tôi nói: “Xin lỗi, thứ tôi tin là nếu ông lại đi lừa gạt lần nữa thì sẽ phải qua bên kia, bên đó có người có thời gian nghe ông nói.” Tôi chỉ vào một đồn công an ở chỗ ngã tư, nói.

Người đàn ông kia trợn mắt nhìn tôi, nói: “Khi cô sắp chết đừng có đến tìm tôi!”

Tôi cũng không muốn cãi cọ với ông ta mà vội vã chạy sang bên kia đường. Một chiếc xe con không biết vì sao đột nhiên mất khống chế đang muốn lao về phía tôi.

Sau khi nghe tiếng phanh chói tai, chân tôi cứng lại, toàn thân cả kinh không nhúc nhích nhìn xe lao đến. Dù trong đầu kêu to mau đi tới hai bước là có thể tránh được, nhưng khi đó chân lại không còn nghe đầu óc chỉ huy nữa.

Loại tình huống này, trong huyền học giải thích là, sóng xung kích của xe ảnh hưởng tới hồn phách, làm hồn phách rời khỏi thân thể trong thời gian ngắn, cho nên đầu ra lệnh nhưng thân thể lại không cách nào nhúc nhích. Thân thể tôi đã không có hồn phách thì không khác gì người thực vật.

Khi tôi cho rằng mình sẽ chết thì một hình bóng quen thuộc xông tới, đẩy tôi ra.

Tôi biết là Sầm Tô Hàng, tốc độ như vậy chỉ có anh ấy mới có thể làm được, cũng chỉ có anh ấy mới có thể không màng tính mạng mà lao ra như thế.

Tôi ngã xuống đất, nhìn anh ấy bị xe đâm bay đi xa vài mét.

Xe rút cuộc cũng dừng lại, hồn phách tôi cũng về được trong thân thể, tôi bò tới đỡ Tô Hàng lên. Chân tôi vẫn như cũ không còn sức lực, không đứng lên nổi.

Tôi ôm đầu Tô Hàng, lau vết máu ộc ra nơi khóe miệng, lo lắng tới phát khóc: “Đừng... Đừng bị làm sao... Đừng... Hu hu... Đừng bị làm sao...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Mắt anh ấy mở to nhìn tôi, tay chậm rãi đưa lên bắm vào cổ tôi, kéo đầu tôi xuống. Anh ấy khẽ há miệng, máu trong miệng chảy ra đỏ sẫm.

Tôi lo lắng đến phát khóc, tôi không biết anh ấy có thể chết hay không. Máu chảy từ miệng ra quá nhiều, thấm đỏ hết áo của anh ấy, cũng dính vào trên người tôi. Anh ấy nói vào tai tôi: “Khóc cái gì, anh vốn dĩ đã chết. Chỉ là hiện tại hơi khó một chút. Khúc Thiên bị đâm như vậy, thân thể này đưa vào bệnh viện chắc chắn bị lộ. Không đưa vào bệnh viện thì nhiều người nhìn như vậy cũng không biết giải thích sao. Cậu ta đã khởi tử hồi sinh một lần, thêm một lần sẽ không tránh được mọi người nghi ngờ.”

Tôi kinh ngạc nhìn Khúc Thiên trước mặt. Mỗi khi anh ấy nói máu vẫn ộc ra từ miệng, nhìn không hề giống một người vẫn bình thường chút nào. Hơn nữa nhiều người xung quanh như vậy, chúng tôi cũng không thể cứ như vậy đưa người đang ộc máu đi. Đây... chết chắc rồi? Là Khúc Thiên chết chắc rồi?

“Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nên làm gì bây giờ?”

Tài xế xe kia đã xuống xe, là phụ nữ, rất trẻ, cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi. Cô ta cũng luống cuống, luống gọi điện thoại. Gọi cho cảnh sát giao thông, gọi cấp cứu, gọi cho ba cô ta, gọi cho bạn bè cô ta, gọi anh trai cô ta, gọi bạn học của cô ta... Dù sao cũng vẫn luôn gọi điện thoại tới tận khi cảnh sát giao thông đến nơi.

Sớm hơn cả cảnh sát giao thông là Kim Từ Linh Từ.

Bọn họ hẳn là kéo nhau ra xem tai nạn.

Linh Từ vội vàng ngồi xổm xuống, nói nhỏ: “Sao lại thế này? Sau này phải làm sao bây giờ? Đây, anh muốn Khúc Thiên chết sẽ rất dễ, làm Khúc Thiên sống sẽ rất khó.”

“Diễn tiếp thôi, tặng bác sĩ bao lì xì là được.” Chị Kim Từ cũng ngồi xuống nói.

Tiếng còi cảnh sát truyền đến, xe cứu thương cũng tới. Xe cứu thương nhìn bộ dạng của Khúc Thiên, người vẫn có thể mở mắt, họ nhanh chóng nâng lên cáng, đưa lên xe. Hiện trường có cảnh sát giao thông đo đạc, có cảnh sát đang lấy lời khai. Tôi đi theo Tổ Hàng tới bệnh viện, ở lại đây chờ kết quả bên cảnh sát giao thông là Linh Từ.

Khúc Thiên được đưa vào trong phòng cấp cứu. Kim Từ cũng nhanh chóng biến mất, tôi đoán chị ấy đang đi gửi phong bì gì đó để quan hệ.

Bằng không, báo cáo đưa ra là không hô hấp, tim không đập, là một người chết... thì đâu còn cơ hội gì.

Tôi nôn nóng ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ, trong lòng rất phức tạp, tôi rõ ràng biết Sầm Tổ Hàng sẽ không có việc gì nhưng vẫn lo lắng hoảng loạn.

Nửa giờ sau, Linh Từ đi tới. Anh ta tiến lại hỏi: “Khi đó có phải xảy ra chuyện lạ gì không?”

“Có một ông già bảo tôi đừng ở bên cạnh Tổ Hàng, còn muốn đoán số mệnh giúp tôi. Tôi từ chối, định chạy qua đường đuổi theo Tổ Hàng thì chiếc xe kia đột nhiên xông tới. Cô ấy vốn lái xe rất chậm. Tôi lúc ấy dù vội nhưng cũng không đến mức băng qua đường mà không nhìn xe.”

Linh Từ gật đầu, từ trong túi quần lấy ra một người giấy đưa cho tôi: “Cái này tìm thấy trên xe của nữ tài xế kia.”

Người giấy?! Loại người giấy này tôi thấy cũng không nhiều lắm, nhưng tôi cũng biết cái này là một loại thuật pháp của Sầm gia. Tổ Hàng thường xuyên dùng nó.

Bị người khác gây chuyện! Nhưng ngay cả kẻ địch cũng chưa biết là ai đã suýt chút nữa mạng cũng không còn! Đối thủ mạnh đến nhường nào?

Kim Từ cũng đã tới, nhỏ giọng: “Ồn rồi, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cuối cùng cũng không sao cả. Khoan đã, cái này là cái gì?” Chị ấy rút lấy người giấy trong tay Linh Từ.

Sau khi Linh Từ giải thích lại một lần, Khúc Thiên được đưa ra. Trên ngực quần lấy băng vải, người cũng nhắm mắt lại, được đưa vào trong phòng bệnh.

Nữ tài xế cũng chạy tới, sau khi thanh toán tiền viện phí, cô ấy nói xin lỗi, để lại số điện thoại rồi rời đi.

Chờ sau khi phòng bệnh đã yên tĩnh, Tổ Hàng cũng không phải giả vờ nữa. Tôi đứng trước giường bệnh, nhìn anh ấy rồi gọi nhỏ: “Tổ Hàng, Tổ Hàng? Nghe được em nói không?”

“Anh đang ở đây.” Tiếng nói truyền tới từ cửa sổ phòng bệnh bên kia. Theo hướng âm thanh, tôi ngẩng đầu lên thì thấy Sầm Tổ Hàng đứng sau bức rèm, tránh ở sau bóng của rèm. Tôi chạy nhanh tới kéo rèm khiến trong phòng tối lại. Chị Kim Từ cũng đóng cửa phòng bệnh.

Tổ Hàng ở đây, như vậy trên giường chỉ là thi thể Khúc Thiên.

Linh Từ hỏi: “Hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Khúc Thiên cần phải tồn tại!” Kim Từ nói, “Ba Khúc Thiên có thể kiềm chế được Lương Canh một chút, nếu không sau này Lương Canh có hành động gì thì chúng ta không có cách nào cả. Hẳn ta chỉ cần dùng chức vụ của mình để tố cáo chúng ta làm chuyện mê tín dị đoan là có thể khiến chúng ta vào tù.”

Linh Từ chỉ vào chiếc giường, nói: “Đã thành dạng này, có thể sống sót sẽ khiến người ta nghi ngờ. Hơn nữa, anh ta bị chảy nhiều máu như vậy, anh ta có thể giả vờ sống mà không cần máu sao?”

Hai chị em bọn họ ở đó thảo luận chuyện này, tôi đi tới bên cạnh Tổ Hằng, hỏi nhỏ: “Có đau không?”

“Có.” Anh ấy nói. Trong ánh sáng âm u như vậy anh ấy càng thêm vẻ soái khí.

“Vậy mà anh còn xông tới.”

“Anh bị đâm vài lần cũng không có việc gì, nhưng em thì không thể để bị đâm.”

“Anh không nghĩ tới, nếu em bị đâm chết thì chúng ta sẽ thật sự thành Minh hôn?”

Anh ấy hơi mỉm cười, duỗi tay ôm lấy tôi: “Anh thích em sống.”

Trong lòng tôi ngập tràn ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110-2

“Được rồi được rồi, muốn ân ái thì về nhà ân ái. Hiện tại trước hết nghĩ cách nào vượt qua được khó khăn lần này đi. Cảnh sát giao thông chắc chắn đã báo cho cha mẹ Khúc Thiên. Thời gian để chúng ta hành động cũng chỉ có vài giờ mà thôi.” Linh Từ nói.

“Bác sĩ nói, xương sườn bị gãy, không có xuất huyết trong. Như vậy không chết người được, chỉ là Khúc Thiên sẽ phải chịu thiệt thòi nằm viện một tháng.”

“Là ai đặt người giấy này?” Tôi hỏi. Đối thủ chưa biết này thật sự quá mức cường đại rồi.

Vấn đề tôi đưa ra khiến mọi người đều im lặng. Chúng tôi tới đây rất đột ngột, hơn nữa nơi này cũng không có ai quen chúng tôi.

Chúng tôi tới liền xảy ra chuyện, đối phương chắc chắn biết chúng tôi sẽ đến, hơn nữa còn biết khi nào đến, sẽ xuất hiện ở đâu.

Tôi hỏi: “Có khả năng là chú Lý không? Chú Lý biết chúng ta muốn tới, cũng biết chúng ta sẽ xuất hiện ở đâu.”

“Không phải là chú Lý, chú Lý là người có thể tin tưởng. Hơn nữa chú Lý không gấp giấy.”

Sầm Tổ Hằng im lặng một lúc rồi nói: “Vậy chỉ còn một người, là Sầm Tổ Trạch.” Anh ấy đưa tay cầm lấy người giấy đặt trong ngăn tủ nhỏ. Vuốt vuốt xem, sau đó ánh mắt ngưng lại, nói: “Người giấy này giống như đúc người giấy Ngụy Hoa đúng. Chẳng lẽ là Ngụy Hoa? Ngụy Hoa ở gần đây?”

“Chúng ta hẳn nên để lại một người tiếp tục theo dõi Ngụy Hoa, lần này suýt chút nữa đã có chuyện.”

Chúng tôi thảo luận còn chưa xong, cửa phòng bệnh đã bị mở ra. Tiến vào đầu tiên là mẹ Khúc Thiên. Bà ta vừa tiến đến đã nhào vào người Khúc Thiên, kiểm tra miệng vết thương trên người anh ấy, nói: “Khúc Thiên, Khúc Thiên, mẹ tới rồi, mẹ tới rồi. Con tỉnh lại đi. Sao con lại đen đui như vậy, lại bị xe đụng phải.”

Mẹ Khúc Thiên vừa khóc vừa nói nhưng Khúc Thiên vẫn không có chút phản ứng nào.

Ba Khúc Thiên đi tới, ông ta cũng rất vội, nhưng sau khi đi vào đã dừng bước ở trước mặt nhóm tôi. Cuối cùng ánh mắt đặt lên người tôi, sau đó hừ lạnh một cái rồi nhìn về phía giường Khúc Thiên.

Thật may quá, bọn họ không thấy được Tổ Hằng bên cạnh tôi, không thì bọn họ một hai phải nhảy dựng lên không chừng.

Kim Từ tiến lên nói: “Di à, đừng đề lên Khúc Thiên mạnh quá, ngược Khúc Thiên bị thương.”

Mẹ Khúc Thiên quay đầu lại hét lên: “Chúng mày thì biết cái gì? Còn không phải đi theo chúng mày mới xảy ra chuyện sao? Chúng mày là tai họa, tới để hại con trai tao.”

Khúc Thiên mở mắt, từ từ ngồi dậy: “Đừng nói linh tinh nữa. Con bị tai nạn, bọn họ có thể chăm sóc như này là con thấy hài lòng rồi.”

“Hừ, đó là điều chúng nó nên làm. Mẹ đã nghe được từ cảnh sát giao thông.” Bà ta nói rồi liếc mắt nhìn tôi một cái: “Con bé này có gì mà tốt?”

Khúc Thiên im lặng một lúc, ngồi ở trên giường, nói: “Con bị thế này, có lẽ phải nằm viện một tuần, nghỉ ngơi ba tháng, có lẽ con không thể đi du học được.”

Ba mẹ Khúc Thiên đều thở dài, nói là phải chuẩn bị đồ ăn tối cho Khúc Thiên. Nhiều việc lộn xộn, thời gian rất nhanh đã đến 6 giờ chiều. Đã đến giờ ăn cơm.

Mẹ Khúc Thiên ra lệnh tiễn khách, bảo Kim Từ và Linh Từ đi trước, còn tôi muốn ở lại chăm sóc cho Khúc Thiên. Lý do là khi tôi bị sốt, Khúc Thiên cũng ở bên cạnh chăm sóc cho tôi. Khi Kim Từ rời đi, âm thầm ra hiệu tôi cố lên, nhưng tôi một chút tự tin cũng không có.

Ba Khúc Thiên mang bốn hộp cơm tối. Khi ông ta cho con trai ăn, mẹ Khúc Thiên gọi tôi, nói: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, đừng ăn ở đây lại bốc mùi khắp phòng.”

Tôi ngậy đại gật đầu. Bà ta nói ra ngoài ăn cơm, kỳ thật là mang hộp cơm xuống hành lang dưới lầu ăn cơm.

Không chỉ chúng tôi, rất nhiều người nhà tới chăm sóc bệnh nhân đều ra đây ăn cơm. Ở chỗ này quả thật có nhiều người ăn cơm, có người vui vẻ có người ưu sầu.

Tìm một chiếc ghế vừa có người rời đi, nói: “Ngồi đi.”

Đó là một chiếc ghế đá dài hơn một mét, mẹ Khúc Thiên đặt hộp cơm xuống, không có cảm giác muốn bỏ ra ăn. Bà ấy như vậy, tôi cũng không nên chỉ lo ăn, cũng chỉ có thể đặt hộp cơm xuống một bên.

Mẹ Khúc Thiên nói trước: “Hiện tại hẳn cô vui lắm nhỉ, Khúc Thiên không thể đi du học. Nó bị thương nặng như vậy còn không phải vì cô sao?”

Tôi không nói gì, chỉ gật đầu theo lời bà ấy.

Về mặt của bà ta đột nhiên thay đổi, tay nắm lấy tay tôi, nói: “Khả Nhân, di biết Khúc Thiên yêu cháu, cháu cũng yêu nó. Nhưng hai đứa thật không xứng đôi. Cháu đi theo Khúc Thiên cũng nửa năm, cháu có cảm thấy nó... nó...”

“Di, rốt cuộc di muốn nói cái gì?”

Tay mẹ Khúc Thiên nắm chặt cổ tay tôi, nói: “Cháu hãy thành thật nói cho di. Khúc Thiên nó... có phải là thật hay không?”

“Là thật, anh ấy là thật. Ách, chẳng lẽ lại có giả?”

Nhưng bà ta ngồi sát lại, nói: “Thật sự, Khả Nhân. Cháu nói có phải... có phải là... nó bị thay đổi rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Nhưng bà ta ngồi sát lại, nói: “Thật sự, Khả Nhân. Cháu nói có phải... có phải là... nó bị thay đổi hồn?”

“A?!” Tôi khẽ kêu lên vì kinh ngạc. Tôi kinh ngạc vì không ngờ mẹ Khúc Thiên lại thật sự nghĩ theo hướng này. Nhưng người ngoài nhìn vào thì nguyên nhân tôi kêu lên là tôi không thể tin được Khúc Thiên bị người khác đổi hồn, không còn là Khúc Thiên.

“Không phải ở trường bọn cháu đồn đại, nói Khúc Thiên bị đổi hồn sao? Còn có, Khúc Thiên thật sự thay đổi. Trước đây di cho rằng chỉ là nó trưởng thành hơn, không còn thân với mẹ nữa. Nhưng hiện tại càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, Khúc Thiên như biến thành người khác vậy.”

Bà ấy kích động, càng nói càng nhanh, còn tôi càng ngày càng lo lắng. Rất rõ ràng, bà ấy nói với tôi những chuyện này tức là bà ấy không biết nguồn những lời đồn kia là từ việc tôi đã gọi anh ấy là “Tô Hàng”.

Tôi ngại ngùng cười: “Không thể nào. Có lẽ chỉ là anh ấy trưởng thành hơn.”

“Không được, di phải tìm cách nhờ người xem...”

Bà ấy còn nói gì đó nữa nhưng tôi đã không để vào tai. Tôi chỉ nghĩ là bà ấy đang tìm người tới bắt Tô Hàng. Chuyện này tôi nên làm gì bây giờ?

Ở trong bệnh viện, bởi vì có cha mẹ Khúc Thiên ở đây nên buổi tối mẹ anh ấy làm chủ, tôi đành thuê một phòng khách sạn trong thị trấn.

Phòng rất nhỏ, âm u ẩm ướt, có một chiếc giường nho nhỏ. Người lễ tân vừa đi, chỉ còn một mình tôi. Tôi ngồi ở trên giường. Tôi biết đêm nay Tô Hàng

sẽ không thể tới đây. Anh ấy muốn ở bên đó để duy trì tín hiệu sống cho Khúc Thiên. Không có nhịp tim đập, không có hô hấp, chỉ có thể thỉnh thoảng cử động để tỏ về mình vẫn sống.

Nếu Khúc Thiên chỉ nằm im, ba mẹ anh ấy rất dễ phát hiện ra điều dị thường.

Cả đêm tôi không ngủ, chỉ ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ đến lừng đông. Lòng tràn ngập câu nói của Tổ Hàng đã nói hôm nay: “Anh thích em sống.” Nghĩ tới lời anh ấy nói, khóe môi tôi bất giác cong lên mỉm cười.

Sáng sớm hôm sau tôi đã đến bệnh viện, có cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện. Hơn nữa mẹ anh ấy đã nói những lời kia, muốn tìm người đến xem Tổ Hàng.

Hy vọng bà ấy mới được chỉ là kẻ lừa đảo. Cho tiền rồi tống cổ đi là được.

Tới bệnh viện, Khúc Thiên đang ăn bữa sáng. Chào hỏi mẹ Khúc Thiên vài câu, tôi bèn ngồi một bên nhìn sự thay đổi trong phòng bệnh, hy vọng có thể tìm ra chuyện gì khác lạ để có thể dự phòng một chút.

Ba Khúc Thiên không ở đây? Có phải ông ấy về đi làm? Hay là đi mời thầy?

Khúc Thiên nhìn tôi, hơi mỉm cười, nói: “Tối qua em không ngủ à? Sao đã thành gấu trúc rồi?”

“À, lạ giường, ngủ không được.”

Bác sĩ tới kiểm tra. Hẳn là chị Kim Tử đã đưa phong bì cho bác sĩ, nghe nhịp tim, nhìn miệng vết thương, sau đó nói: “Bình phục rất tốt, thân thể cũng khỏe. Nhanh như vậy đã bình phục như cũ. Chỉ ba ngày nữa là có thể xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng cho tốt, một tháng là không có vấn đề gì, đừng hoạt động mạnh là được.”

Mẹ Khúc Thiên thở một hơi nhẹ nhõm, bởi vì con trai cuối cùng cũng ổn. Tôi cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, bởi vì chuyện này không bị lộ ra.

Hai phụ nữ cùng chăm sóc cho một người đàn ông, lại đều có tâm sự, cảm giác này thật sự rất áp lực. Nhân lúc mẹ Khúc Thiên đi vệ sinh, tôi tiến đến trước mặt Khúc Thiên, nói nhỏ: “Hắn ba Khúc Thiên đi tìm thầy tới xem Khúc Thiên. Hôm qua mẹ anh ấy đã nói với em. Anh không sao chứ?”

Khúc Thiên nhú mi. Nếu thật sự gặp một thầy lợi hại thì không chừng sẽ xảy ra chuyện. Mẹ Khúc Thiên đi ra, tôi nhanh chóng quay lại sofa ngồi để bà ấy không nhận ra sự khác thường.

Giữa trưa, ba tôi tới thăm. Rốt cuộc tai nạn xe này tôi là người đầu tiên bị ảnh hưởng. Ba tôi hỏi tình hình Khúc Thiên, nghe nói ba ngày nữa có thể xuất viện, ba tôi liền nói: “Vậy là tốt rồi, Khúc Thiên nhanh bình phục nhé. Chú đi về trước, buổi chiều còn phải đón Tiểu Kiệt tan học.”

Tiểu Kiệt chính là con trai của dì. Tôi cười đau khổ, tôi biết bọn họ bây giờ là người một nhà, hai mẹ con họ đã dung nhập ba tôi vào cuộc sống của mình.

Ba tôi cũng cảm giác không khí nơi này không tốt, trước khi rời đi gọi tôi ra khỏi phòng, ở hành lang nói nhỏ: “Hay con đi về với ba? Con xem ba mẹ cậu ta cũng ở chỗ này, con ở chỗ này không phải sẽ phải chịu con giận sao?”

“Không sao, con ở đây không có việc gì. Anh ấy cũng không phải Khúc Thiên, anh ấy cần con.”

“Ài! Phải tự cẩn thận một chút, không còn cách nào khác thì cứ về nhà.”

“Vâng!” Tôi đáp lời. Nhưng hiện tại không có cách nào thì tôi cũng phải nghĩ ra cách, giống như tìm cách giải quyết vấn đề ba Khúc Thiên.

Rốt cuộc ba Khúc Thiên đi đâu? Lấy chức vụ của ba Khúc Thiên, muốn tìm một thầy phong thủy có năng lực ở vùng này không phải không được. Nơi này cách thành phố chúng tôi hơi xa, khả năng mời mấy thầy phong thủy mà chúng tôi quen không lớn lắm. Hẳn sẽ mời thầy phong thủy của vùng này.

Ba tôi vừa đi, nữ tài xế kia cùng chồng cô ta tới thăm. An ủi một chút, đưa thêm chút tiền bồi dưỡng, nghe nói ba ngày nữa có thể xuất viện, nữ tài xế kia vui mừng: “Thật sao?! Anh thật lợi hại. Anh biết không, lúc ấy xe mất khống chế lao tới, thấy anh bị đâm bay xa bốn năm mét tôi còn tưởng anh chết chắc rồi. Xuống xe thấy anh học máu, thật sự cho rằng chuyện lớn rồi. Như vậy thì lương tâm tôi cả đời sẽ bất an.”

Tôi nghe, càng thấy lo lắng. Mẹ Khúc Thiên cũng ở đây, bà ấy nghe được sẽ không nghi ngờ sao? Tôi vội vàng nói: “Không phải, khi đó cũng không đáng sợ như vậy, chỉ là bị ngã ra. Học máu cũng là do anh ấy ngã xuống đã tự cắn phải môi mình mà thôi.”

Tôi cảm thấy mình thoải phòng rồi, ra nhiều máu như vậy, dù cắn đứt lưỡi cũng không thể. Nhưng những lời này là cho mẹ Khúc Thiên nghe.

Nữ tài xế kia vừa đi, ba Khúc Thiên rốt cuộc đã trở lại. Đây mới là chuyện khó ứng phó nhất. Đi theo sau ba Khúc Thiên là một ông già đen nhánh! Thật oan gia ngõ hẹp, chính là ông già hôm qua đã ngăn tôi lại. Hơn nữa ông ta cũng nhìn ra được Khúc Thiên không phải người.

Tôi cảm thấy bất an, quay sang nhìn Khúc Thiên. Hiện tại tất cả mọi người đều nhìn anh ấy, tôi cũng không cách nào nói gì với anh ấy tại đây được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 111-2

Ông già kia cười với tôi, nói: “Tiểu thư, hôm qua tôi đã nói với cô rồi, cô vẫn đi cùng anh ta. Hai người không có duyên phận.”

Tôi vừa định nói, Khúc Thiên đã ngồi dậy, nói: “Duyên phận chúng tôi là do trời định. Đạo trưởng có thể xem được sao?”

“Ta đây có thể thấy không chuẩn sao? Ta đây có khả năng là con cháu Sầm gia. Loại yêu nghiệt như ngươi chỉ vài phút là có thể thu thập. Biết điều thì lập tức rời đi, nếu không ngươi sẽ không dễ chịu.”

Tôi sửng sốt một chút, sau đó phì cười.

“Đại sư, ông không cần phải nói lời kịch như vậy.” Tôi cố ý nói, tôi muốn chọc giận ông ta. “Xã hội ngày nay ai còn tin vào cái này. Hơn nữa đây chính là quan lớn, quan lớn sẽ không tin vào chuyện mê tín.”

Mẹ Khúc Thiên đi tới kéo tôi ra khỏi phòng bệnh: “Được rồi, nơi này không có chuyện của chúng ta. Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước.”

“A, hai người đã trải qua cả đời người sao lại còn mê tín như vậy?”

Tôi bị mẹ Khúc Thiên kéo đi ra ngoài rồi đóng cửa lại. Nghe tiếng chuông bên trong được rung lên, tôi càng nôn nóng. Nên làm gì bây giờ? Tôi giải quyết việc này như thế nào?

Vội đến độ khi tôi nhìn xung quanh, thấy một y tá mới đi ra từ một phòng bệnh. Bụng to, tay còn cầm lọ thuốc. Tôi chạy nhanh tới giữ cô ấy lại, nói: “Y tá, y tá, ở đây có người mê tín. Nói cái gì mà bạn trai tôi bị tai nạn xe do quỷ làm hại. Còn nói là người do bệnh viện mời tới, dùng viện phí của chúng tôi. Sao bệnh viện này lại thu phí linh tinh như vậy?”

Bệnh viện thu phí linh tinh là một vấn đề rất nghiêm trọng. Y tá kia nhìn chăm chăm: “Có bệnh viện nào thu cái phí này. Không thể có!”

Sau đó y tá đi tới cửa phòng bệnh kêu lên: “Bên trong làm gì thế này? Đây không phải cách làm của bệnh viện. Tôi gọi bảo vệ tới. Mở cửa! Nếu không tôi sẽ báo công an! Này! Mở cửa! Không mở cửa tôi sẽ báo công an! Quá to gan rồi, dám làm việc mê tín ở bệnh viện, còn mang danh của bệnh viện. Mau mở cửa ra!”

Giọng y tá rất lớn, nhanh chóng hấp dẫn những người trong các phòng bệnh gần đó. Ngay cả các bác sĩ y tá khác cũng tới. Sau khi hỏi tình hình, có y tá trưởng trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa phòng bệnh ra.

Ngay khi chìa khóa vừa cắm vào, cửa phòng bệnh bị mở ra từ bên trong. Mọi người hóng chuyện lập tức lấy điện thoại ra chụp, những gì bên trong đều bị chụp lại. Người mở cửa là mẹ Khúc Thiên, bà ta hét lên: “Đừng có chụp linh tinh! Các người hãy cẩn thận!”

Nữ y tá bụng to tiến về phía trước, mẹ Khúc Thiên cũng chỉ có thể lùi lại. Phải biết rằng, nếu cái thai xảy ra chuyện gì thì chắc chắn sẽ bị đăng báo. Thân phận ba của Khúc Thiên mà bị lên báo, có lẽ công việc sáu tháng cuối năm sẽ không được suôn sẻ.

Nữ y tá đi vào lớn tiếng quát: “Là ai dám làm chuyện này? Mang cả chuyện mê tín dị đoan tới bệnh viện! Cút cút cút! Người bệnh phải được nghỉ ngơi. Đi ra ngoài hết đi!”

Khúc Thiên ngồi ở trên giường, thấy nhiều người vây quanh, khẽ đưa ngón cái lên tán dương rồi mỉm cười.

Tôi cũng cười, cuối cùng cũng qua được cơn nguy hiểm.

Nữ y tá kia lấy uy đuổi cả cha mẹ Khúc Thiên ra khỏi phòng, thậm chí có lãnh đạo bệnh viện đang tới. Tôi nhân lúc này vào phòng bệnh, đóng cửa phòng lại.

Không còn người ngoài, tôi thở phào nhẹ nhõm nói: “Sợ quá, em còn tưởng lần này thật sự sẽ xảy ra chuyện.”

“Lần này em thật thông minh.”

“Em bị đuổi ra khỏi cửa thì thấy nữ y tá bụng to kia. Cái này gọi là ý trời, ông trời giúp chúng ta.” Tôi tiến đến nhìn anh ấy, hỏi: “Ông già kia không làm gì anh chứ?”

“Không có, có điều xem ra ông ta thật sự sẽ làm gì đó. Hiện tại anh không cách nào ra khỏi bệnh viện được, bằng không có thể hỏi thăm lai lịch ông ta. Gọi điện bảo Linh Từ tới đây đi.”

Tôi đáp lại, nhìn anh ấy gọi điện thoại cho Linh Từ. Nghĩ lại, ông già kia nếu rời đi thì chúng tôi biết đi đâu tìm ông ta? Hiện tại hẳn ông ta còn ở bệnh viện. Tốt nhất là bị cảnh sát giữ mấy ngày để chúng tôi có chút thời gian điều tra chuyện này.

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Tưởng tượng luôn tốt đẹp. Cũng chỉ hơn hai mươi phút sau mẹ Khúc Thiên đã quay lại phòng bệnh. Bởi vì bọn họ là cha mẹ bệnh nhân cho nên cũng không bị quy trách nhiệm lớn.

Mẹ Khúc Thiên quay lại, lần này bà ấy không còn nể mặt mũi tôi nữa, đứng trước mặt tôi quát: “Cô đi cho tôi! Con trai tôi là bị đồ hồ ly tinh nhà cô hại chết! Cô cút đi cho tôi!”

Quát tôi xong, bà ta quay về phía Khúc Thiên, cũng quát: “Rốt cuộc người là ai? Người đã là gì con trai ta? Con trai ta đâu? Trả con trai cho ta! Người nói đi, rốt cuộc người là ai?”

Mẹ Khúc Thiên dường như đã phát điên, còn ba của anh ta cũng không thấy quay lại. Khúc Thiên vội vàng quay về phía tôi hất tay, bảo tôi đi trước. Anh ấy hiện tại dùng thân thể của Khúc Thiên, mẹ Khúc Thiên cũng không thể làm gì được. Tôi ở chỗ này càng khiến mẹ Khúc Thiên thêm tức giận.

Điều này tôi cũng hiểu, cho nên tôi đi ra khỏi phòng bệnh. Vừa ra khỏi phòng bệnh, tôi thấy được thầy phong thủy ngấm đen kia đang đi từ khu văn phòng tới. Vậy là không bị đưa tới đồn công an, lãnh đạo bệnh viện cũng thật dễ thỏa hiệp.

Đi phía sau thầy phong thủy kia chính là ba Khúc Thiên, bọn họ nhìn thấy tôi biểu tình hoàn toàn không giống nhau. Ba Khúc Thiên mặt lạnh, không thèm liếc tôi một cái. Còn thầy phong thủy kia lại chạy tới trước mặt tôi, nói: “Tiểu thư, để tôi xem mệnh cho cô đi.”

Tôi cũng tức giận nói: “Ông còn chưa biết xấu hổ à? Còn muốn bị người khác tố cáo mê tín dị đoan một lần nữa?”

“Đứa nhỏ này bị quỷ bites mặt rồi. Nam sinh kia là bị quỷ nhập. Cô nên...”

“Ông hãy nói với cảnh sát ấy, cảnh sát sẽ vui vẻ nghe ông nói.”

Tôi nói rồi xoay người đi ra khỏi bệnh viện, đến tiệm cháo đối diện bệnh viện, làm bộ muốn ăn cơm trưa nhưng ánh mắt tôi lại chỉ chú ý tới chuyện ở bên kia.

Nhìn thầy phong thủy đi từ bệnh viện ra, nhận lấy bao lì xì của ba Khúc Thiên, sau đó lên một chiếc xe bus. Tôi cũng chạy nhanh ra khỏi cửa hàng cháo, cản vội một chiếc xe ba bánh (ở thị trấn nhỏ này loại xe ba bánh rất hay được sử dụng) bảo tài xế đi theo chiếc xe bus phía trước.

Thị trấn này cũng không lớn, không đến vài phút xe bus kia đã dừng, thầy phong thủy kia bước xuống.

Tôi cũng xuống xe ba bánh, lặng lẽ đi theo sau ông ta khoảng hơn mười mét.

Nơi này là khu dân cư, có rất nhiều ông già ngồi dưới bóng cây trước cửa nhà, tôi cũng không cần phải lo lắng vấn đề an toàn. Thấy ông ta đi vào một ngôi nhà, tôi liền hỏi thăm một bà già có nhà gần đó: “Bà ạ, nhà kia có phải có người họ Sầm ở không ạ?”

Ông già kia đeo mắt kính, tay vẫn cầm khăn, nói: “Đó là nhà cho thuê. Có một người họ Sầm nhưng bị bệnh tâm thần. Cả ngày cứ nói mình là con cháu Sầm Gia thôn. Sầm Gia thôn đã sớm chết sạch rồi.”

“Vậy con cháu ông ta đâu?”

“Không vợ không con, chỉ có một mình thân già. Năm trước ta đã giới thiệu một phụ nữ cho ông ta, ông ta ngại mệnh người ta không tốt nên từ chối. Mệnh của ông ta thì tốt? Hừ! Tiền không có, con cũng không, chết thì quay về Sầm Gia thôn thôi.”

Ngũ tặc tam khuyển? Tôi nhủ nhĩ. Chẳng lẽ ông ta thật sự là một cao thủ?

Tôi không ngờ thầy phong thủy kia lại xuống lầu. Tôi ngay cả một chỗ ẩn nấp cũng không có, bị ông ta nhìn thấy. Ông ta cười cười nói: “Tôi biết cô sẽ tới đây mà. Muốn tôi xem mệnh sao? Mệnh của cô thật sự không tốt, muốn tôi giúp cô sửa mệnh, hai vạn tám.”

“Tôi... ách...”

“Tới đây ngồi rồi nói, đừng cản đường người ta đi.” Ông ta nói rồi ngồi xổm xuống nơi góc tường, bộ dáng như đi xem bói đạo vậy.

Tôi do dự một chút, cũng chỉ còn cách ngồi xổm xuống cùng ông ta.

Ông ta nói: “Lần đầu tiên thấy cô tôi đã biết mệnh cô bất phạm. Đời này cô vô vọng kết hôn.”

Tôi âm thầm thở hắt ra, lời người này vừa nói tôi đã cảm thấy giả. Minh hôn kia thì bỏ đi đâu. Hơn nữa trước kia cũng có đạo sĩ liếc mắt một cái đã nhận ra tôi cùng Tổ Hàng có quan hệ Minh hôn. Đạo sĩ này lại không nhìn ra được.

Ông ta tiếp tục nói: “Bởi vì mệnh cô đã bị quỷ trói lại. Quý kia muốn mượn mệnh cô để ở lại dương gian. Cô chết thì hắn cũng sẽ chết. Là chàng trai ở bên cạnh cô kia. Cô cho rằng một quỷ sẽ tốt bụng cứu mạng cô sao? Hắn chỉ cứu chính hắn. Nếu như cô bị xe đâm chết thì hắn cũng sẽ tiêu tán theo.”

“Được rồi, được rồi. Tôi hỏi ông, ông nói ông là người Sầm gia, vậy ông có biết Sầm Tổ Hàng không? Nghe nói người đó ở trong thị trấn này. Chúng tôi có chút việc muốn thỉnh ông ấy hỗ trợ. Nghe nói Sầm gia rất lợi hại.”

“Vậy mời tôi đi, tôi cũng là Sầm gia. Sầm Tổ Hàng ở cái ngõ nhỏ vừa rồi. Ông ta cái gì cũng không làm được.”

“Ông là người Sầm gia, vậy ông biết gấp người giấy không?”

“Người giấy... biết!” Lời ông ta ngập ngừng, mắt hơi đảo, tôi có thể kết luận ông ta không biết.

“Vậy ông gấp một người giấy cho tôi xem.”

Ông ta có chút tức giận: “Có người như cô sao? Cô đang thử tôi à? Tôi nói cho cô, cô không tin tôi tức là không tôn trọng tôi. Tôi sẽ mặc cho cô bị quỷ kia kéo đi chết.”

Tôi tức giận, thật sự tức giận. Nếu ông ta không gấp được người giấy, vậy thì kẻ muốn hôm nay chúng tôi chết không phải là ông ta, ông ta chỉ trùng hợp xuất hiện ở đó.

Tôi đứng dậy, khẽ duỗi chân đã tê vì ngồi xổm, nói: “Chuyện sau này phiền ông đừng động tới cũng đừng hỏi. Còn có, chuyện mà ông nói đây gọi là Minh hôn.”

Ông già cũng hừ lạnh đứng lên: “Nha đầu cứng đầu, không tin tôi thì cô sẽ chịu thiệt thòi lớn. Cái gì mà Minh hôn? Minh hôn thật sự là hai người đã chết kết hôn. Một người sống một người chết chắc chắn không có khả năng là Minh hôn. Đây là mạng bị quỷ cuốn lấy. Hừ! Chờ xem cô chết như thế nào đi.” Ông ta lại hừ lạnh một cái rồi xoay người vào trong tòa nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112-2

Tôi cũng hừ lạnh, rồi đi. Nếu ông ta không phải kẻ muốn chúng tôi chết, như vậy nên suy xét từ hướng khác. Hơn nữa hiện tại chúng tôi cũng biết ông ta ở đây, có cảm giác miếu đứng yên đợi hòa thượng chạy tới.

Nơi này cách bệnh viện cũng không phải xa, vừa rồi đi bằng xe ba bánh tôi còn nhớ được đường. Cho nên tôi đi bộ quay về, về sớm quá cũng vô ích. Hiện tại tôi quay lại thành phố cũng không hợp lý, Khúc Thiên ở đây không chừng còn cần tôi phối hợp giấu giếm gì đó.

Tôi quay lại bệnh viện cũng không ổn, bệnh viện có ba mẹ Khúc Thiên, bọn họ cũng không chào đón tôi.

Sau khi tự hỏi một chút, tôi lựa chọn đi mua một bộ quần áo để thay, sau đó quay lại khách sạn tối hôm qua ở.

Tôi từ từ đi, lòng nghĩ tới lời ông già kia vừa nói. Minh hôn? Tất cả mọi người đều nói tôi và Sầm Tổ Hàng là quan hệ Minh hôn. Nhưng ông già này lại nhất quyết nói một sống một chết không có khả năng là Minh hôn, mà là mạng bị quỷ quấn lấy.

Anh ấy liều mạng cứu tôi như vậy cũng chỉ là bởi vì tôi chết thì anh ấy cũng phải chết. Tôi tồn tại thì anh ấy có thể ở bên cạnh sống như một người bình thường.

Ngày hôm qua Tổ Hàng nói thích tôi sống. Về Minh hôn tôi đã tìm qua một ít tư liệu. Minh hôn cuối cùng đều là một con đường, đó chính là chết sớm. Có người là chịu không nổi quỷ quấy rầy mà tự sát, có rất nhiều người bị người nhà buộc tự sát. Dù sao cuối cùng vẫn là không ai có thể sống sót.

Chờ đến khi tôi già, năm mươi tuổi, tóc đều đã bạc hết thì Sầm Tổ Hàng vẫn có bộ dáng hiện tại. Đến lúc đó anh ấy sao còn có thể đối xử tốt với tôi như bây giờ?

Mua quần áo, là áo thun cùng quần thể thao. Ra khỏi cửa hàng, tôi cũng không còn nghĩ nhiều. Quay trở lại khách sạn tắm rửa xong, toàn thân một mỏi

chịu không được. Rốt cuộc đêm hôm trước đã không ngủ, hiện tại lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi nằm vật ra giường như bị ngất xỉu.

Tôi cũng không biết tôi đã ngủ được bao lâu, tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi dậy. Nhìn tên hiển thị người gọi, là Linh Từ. Xem thời gian, đã là hơn 10 giờ tối.

Tôi nghe điện thoại, nói: “A lô!”

“Đang ở đâu thế? Chồng cô bảo tôi tới trông chừng cô, sợ cô không ăn không ngủ được.”

“Ồ khách sạn đối diện bệnh viện. Tôi... thật sự chưa ăn com.” Hiện tại tôi mới nhớ tới hôm nay tôi chỉ ăn sáng.

Linh Từ nói: “Mười phút nữa xuống dưới đi, tôi ở dưới lầu chờ cô, đưa cô đi ăn một chút. Chồng cô đau lòng, anh ta không thể tới đây được.”

Tôi đồng ý, rời khỏi giường đi rửa mặt chải đầu rồi xuống lầu.

Dưới lầu Linh Từ đến một mình, anh ta thấy tôi đi tới liền nói: “Thật ra tôi cũng chưa ăn tối, cho nên gọi cô đi ăn cùng. Lên xe đi, vừa rồi tôi đã lái xe xem một vòng, chỗ rẽ kia có quán ăn khuya.”

Quán ăn khuya có rất nhiều người. Đã khuya như vậy, rất nhiều người vẫn nguyện ý ra ngồi uống chút rượu gì đó. Có điều tôi đi cùng Linh Từ lại là một hình ảnh khác.

Cả hai chúng tôi đều vui đầu ăn, không ai nói nhiều lời. Ăn no trước rồi nói sau.

Đến khi ăn xong một bát cháo thịt lớn, anh ta mới gọi một phần cánh gà nướng, chậm rãi gặm, chậm rãi nói chuyện.

“Hôm nay ông thầy phong thủy kia, cô thấy thế nào? Sầm Tổ Hàng bảo tôi đi theo ông ta hai ngày.”

“Hôm nay tôi đã theo dõi ông ta...”

“Cái gì?” Anh ta ngắt lời tôi, “Cô điên à, mong cô đừng tùy tiện mạo hiểm. Kể tiếp đi, sau đó thì sao?”

“Tôi theo dõi ông ta, tôi biết ông ta ở đâu. Sau đó ông ta còn xem vận mệnh cho tôi. Thật ra cũng không có gì, chỉ là tôi hỏi ông ta có biết gặp người giấy không, rõ ràng ông ta không biết. Ông ta vẫn luôn nói ông ta là con cháu Sầm gia. Ngay cả người ở gần ông ta cũng nói như vậy. Nhưng ông ta chỉ có một mình, không có tiền không có quyền, không có vợ không có con, nhà ở cũng là nhà đi thuê.”

“Ừ, địa chỉ ở đâu? Mai tôi đi xem sao, cũng có khả năng là giả vờ.”

“Ừ, tôi nhớ kỹ. Cách nơi này không xa.” Tôi do dự một chút, rồi hỏi: “Linh Từ, anh đã từng nghe nói đến quý sẽ quán lấy mệnh người khác, muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết không?”

“Có, trong sách có ghi lại, khi đi làm tôi cũng gặp được một vài lần. Tình huống này, thầy phong thủy sẽ nói với đương sự, mời thầy cao minh khác giúp. Bởi vì quý kia đã đăng ký nơi phán quan, đi lên đòi nợ oan thân. Giống như có giấy đòi nợ, có tòa án duy trì. Chúng tôi không động tới được.”

- - -

Sant: Hẹn các bạn vào thứ 2 <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Tôi gạt đầu, lòng trầm xuống, hóa ra thật sự có chuyện này.

Linh Từ vừa cắn cánh gà vừa nói: “Loại quý này thích chinh người. Quán lấy ai là muốn chinh tới chết. Còn không cho người ta chết sớm, chết thoải mái. Hôm nay bị xe đụng phải, ngày mai làm ăn lỗ vốn, sau đó lại gặp phải bệnh nan y. Không thì dứt khoát khiến người thân xung quanh hấn chết hết, để hấn chỉ còn một mình, khiến hấn khóc cũng không cách nào khóc được. Còn quý kia thì sao, cứ mỗi ngày đi theo bên cạnh hấn, nhìn hấn thống khổ. Nay, cô làm sao thế?”

“Tôi? Tôi không sao, không sao cả. Vậy, tôi cùng Sầm Tổ Hàng là Minh hôn phải không?”

“Đúng vậy. Hay là để tôi làm chủ hôn cho hai người? Kỳ thật cũng rất đơn giản. Bảo Sầm Tổ Hàng chi ba ngàn phí bà mối, chủ hôn phí ba ngàn là được.”

Tôi cười: “Được. Tôi nói với anh ấy.” Đột nhiên tôi có cảm giác muốn kết hôn với anh ấy, tổ chức hôn lễ để mọi người chúc mừng chúng tôi. Mặc kệ chúng tôi là Minh hôn hay là anh ấy quán lấy mệnh tôi, hiện tại tôi đều muốn gả cho anh ấy.

Đều nói khi yêu phụ nữ sẽ rất ngốc, tôi cũng cảm thấy tôi rất ngốc.

Buổi sáng hôm sau, tôi đưa Linh Từ tới nhà ông thầy phong thủy kia ở. Ngôi nhà kia vẫn cũ nát như vậy, bà già bên cạnh vẫn còn ở đó thêu khăn.

Linh Từ bảo tôi rời đi, chuyện này để một mình anh ta làm là được. Sau khi gọi điện thoại cho Tổ Hàng, xác nhận thông tin hai bên, Linh Từ đưa điện thoại cho tôi, nói: “Anh ấy tìm cô.”

Tôi nhận điện thoại: “A lô.”

“Khả Nhân, em về trước đi, đi xe về, đừng ở lại đây nữa.”

“Vậy còn anh?”

“Anh muốn giữ lại thân thể Khúc Thiên, phải ứng phó với ba mẹ cậu ta thêm mấy ngày. Chờ mấy ngày nữa quay lại thành phố anh sẽ liên lạc với em.”

Tôi do dự một hồi mới đồng ý. Tôi biết lúc này tôi không nên tùy hứng, ở nơi này có kẻ muốn đưa chúng tôi vào chỗ chết, tôi ở lại cũng chỉ khiến bọn họ phân tâm mà thôi.

Bên kia điện thoại do dự một chút mới nói: “Khả Nhân, sau khi trở về ban đêm anh có thể đến gặp em.”

Tôi nở nụ cười. Với tính cách của Sầm Tổ Hàng thì nói như vậy đã giống như nói lời âu yếm.

“Được, đến lúc đó em có chuyện rất muốn nói với anh.”

“Ừ, gặp lại.”

Ngắt cuộc gọi, Linh Từ cười nói: “Nói gì mà đỏ mặt thế?”

Tôi đưa điện thoại trả lại anh ta, cười nói: “Anh nói rồi nhé, phải làm chủ hôn cho chúng tôi.”

Linh Từ cũng nở nụ cười: “Hiếm khi có Minh hôn như hai người.”

Tôi đi về nhà. Từ thị trấn này ngồi ô tô đường dài về thành phố cũng mất hơn hai giờ. Quay lại thành phố, tôi không về nhà tôi mà tới căn hộ Khúc Thiên thuê. Tuy rằng lúc trước nói đi bố cục Vượng Tài, tôi sẽ học trộm để bố cục lại cho cửa hàng nhà tôi. Nhưng hiện tại tôi thật sự không có tâm tình làm cái này.

Quay về căn hộ của chúng tôi, nhìn mọi thứ quen thuộc ở nơi này, cảm giác trong không khí cũng vẫn còn hương vị của Tô Hàng, tôi quyết định bắt đầu dọn dẹp nhà, đến khi Tô Hàng về có thể sẽ khiến anh ấy thoải mái một chút.

Vừa lúc mặt trời mùa hè chói chang, dọn dẹp nhà giặt giũ phơi phơi cũng rất tiện. Sau khi dọn dẹp nhà xong, thu dọn chăn nệm đã khô, trải lại giường, tôi mới phát hiện trời đã tối. Mà tôi lại chưa ăn cơm, chuyện mấy ngày hôm nay khiến tôi có chút thất thần, cũng chưa có tâm tình để ăn cơm.

Dù không có tâm tình để ăn cũng phải đi ăn, cho nên tôi một mình ra khỏi cửa. Tôi ở đây đã hơn nửa năm, nơi này đã quá quen thuộc, hơn nữa thì thoáng cũng có người đi ngang qua, tôi không cảm thấy chút sợ hãi nào.

Chỉ là quán ăn khuya phải tới gần trường học mới có. Đi qua trường học thì không gần lắm, đường trong khuôn viên trường thì quanh co. Tôi lựa chọn còn đường nhỏ đi vòng qua trường học. Con đường nhỏ kia cũng thường xuyên có người đi, chỉ là đèn đường rất tối.

Hơn nữa một bên là tường bao của trường học, còn bên kia là một ao cá rất lớn.

Khi suy nghĩ chọn đường đi tôi không chút nào cảm thấy sợ hãi, đến khi đi tới con đường nhỏ kia tôi mới cảm thấy sợ hãi.

Con đường này không biết đèn hồng từ khi nào, chỗ rẽ vào rất tối, tôi chỉ có thể dựa vào ánh sáng mờ mờ phía trước để cảm giác được đường đi.

Khi đến chỗ rẽ, tôi có chút kinh ngạc. Ở góc kia có một người đứng, run run rẩy rẩy nhìn tôi. Trong bóng đêm, đôi mắt của hắn đặc biệt sáng, trông trắng của mắt giống như phát sáng vậy.

Tôi hơi sợ, chạy nhanh bước qua. Tôi từng nghe nữ sinh trong trường nói trên con đường này có kẻ biến thái, cả ngày mặc một chiếc áo mưa đứng ở một góc, nếu có phụ nữ đi qua hắn sẽ mở áo mưa để lộ bộ phận phía dưới, còn sẽ lắc mông làm ra động tác đáng khinh.

Sau khi tới quán ăn khuya, tôi gọi một bát cháo, đáng thương là quán ăn đêm chỉ có cháo. Nhưng tôi vừa ăn chưa được mấy miếng thì có người bạn ở bàn bên cạnh hỏi: “Này, bạn ơi, bạn cũng đi đường nhỏ ven trường tới đây phải không?”

“Phải, sao bạn lại biết?”

“Vậy bạn có thấy quý ở chỗ rẽ không? Thật đáng sợ, đôi mắt phát sáng lên.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113-2

“Cái gì? Có sao?” Tôi cười cười, vừa rồi trên đường kia đâu có quý đâu. Đôi mắt phát sáng? Chẳng lẽ nói người đàn ông đứng ở góc tường không có đèn đường, mặc chiếc áo mưa kia.

Đôi mắt của hắn quả thật tương đối sáng. “Các bạn nghĩ sai rồi, đó là người thôi, sao lại là quý được?”

“Sao lại không phải? Đó thật sự là quý. Năm ngoái có một người đi xe đạp bị ngã xuống ao vào một ngày mưa đấy.”

Tôi nhún mày, lúc ấy tôi còn chưa tới đây ở, hơn nữa khi đó bọn tôi tới giai đoạn thực tập, cũng không thường xuyên phải tới trường, cho nên chuyện này tôi hoàn toàn không biết.

Chẳng lẽ vừa rồi tôi nhìn thấy thật sự là quý sao?

“Sao các bạn lại biết mình đi con đường nhỏ kia tới đây?”

“Nhìn giày. Chỉ cần quý kia xuất hiện thì trên người hắn sẽ nhỏ rất nhiều nước. Vốn dĩ hắn bị chết đuối, loại nước này chỉ cần dính vào thì rất lâu mới khô.”

Tôi cúi đầu nhìn xăng đan trên chân. Thật sự đế giày bị ướt. Đó là oán khí ngưng kết trong nước sao? Chỉ là con đường kia tôi cũng từng đi qua, sao lại chưa từng gặp hắn?

Chẳng lẽ bởi vì liên quan tới Tô Hàng? Trước kia đi qua con đường đấy tôi thường đi cùng Tô Hàng. Xem ra lát nữa đi về vẫn đi qua khuôn viên trường đi xa một chút cũng được. Vừa rồi không biết nên cũng không quá sợ hãi, hiện tại biết rồi, bảo tôi lại lần nữa gặp hắn thì quả thật tôi rất sợ.

Hai nữ sinh bàn bên cạnh đột nhiên không nói về đề tài này nữa, chỉ vào bên kia đường, nhỏ giọng nói: “À, nhìn anh chàng kia đẹp trai không kia? Có phải là sinh viên trường mình không?”

“Nhìn bộ dáng ít nhất cũng là giảng viên. Không biết là ở khoa nào, nếu anh ấy dạy chúng ta thì thích rồi.”

“Thật đẹp, cậu nhìn góc nghiêng của anh ấy mà xem, rất sắc nét.”

Tôi nhìn theo hướng bọn họ nói, ở không xa trên con đường nhỏ kia, Sầm Tô Hàng đang đứng ở góc đường tương đối u ám, nhìn chúng tôi. Quả thật tôi có chút kinh ngạc. Mà anh ấy chỉ đứng, không tiến đến, hẳn là... tới tìm tôi.

Tôi vội vàng ăn hết bát cháo, sau đó đứng dậy rời khỏi hàng cháo. Chỉ là tôi vẫn lựa chọn đi con đường nhỏ ven trường kia. Sau khi đi vào con đường nhỏ đó, anh ấy đã tiến tới đi bên cạnh tôi.

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, không có ai mới nhỏ giọng nói: “Sao anh lại tới đây?”

“Tìm em. Ngày mai thân thể Khúc Thiên sẽ bình phục.”

“Thật sao? Ngày mai à?”

“Ừ. Từ từ, phía trước có vấn đề.” Anh ấy đột nhiên kéo tôi lại. Hiện tại anh ấy không có thân thể, nhưng đối với tôi thì anh ấy có thể đụng chạm vào. Cánh tay lạnh ngắt của anh ấy giữ chặt lấy tôi, mắt nhìn về chỗ rẽ đen nhánh kia.

Tôi gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “À. Nghe nói năm trước có người ngã xuống ao. Hình như có vài người có thể nhìn thấy nó. Nó... vì sao không rời đi? Chết đuối không phải sẽ luôn ở dưới nước sao?”

Trong bóng đen phía trước, tôi không nhìn thấy gì nhưng tôi ngửi được mùi máu tươi trong không khí, đó là mùi vị của Sầm Tô Hàng. Anh ấy đã mở ra trạng thái tiêu quý bị luyện hóa của mình.

“Đi thôi, đừng để ý tới nó. Nơi đó oán khí khá lớn, chờ ngày nào đó sử dụng hình đồ đến xem.”

“Chuyện này?” Tôi kéo áo Tô Hàng, nói nhỏ: “Sao lại như vậy? Trước kia không như thế.”

“Trước kia nơi này có đèn đường. Dưới ánh đèn hắt sẽ không làm cản như vậy. Ở trong phong thủy, những chỗ rẽ đường đi gì đó đều phải bật đèn. Dù chỉ có một chiếc đèn ngủ cũng sẽ rất tốt. Đặc biệt đường nhỏ như này không có đèn đường, sẽ có một số thần quái thích tụ tập ở nơi thần quái như vậy. Nếu đèn đường hư thì nhất định phải sửa. Nếu gần đó có nhà thì trong nhà có thể bật đèn, thậm chí có thể đốt nến để trợ giúp.”

“Đèn đáng chú ý như vậy sao?” Đại khái bởi vì Tổ Hàng ở đây, nam quỷ kia không còn xuất hiện nữa.

“Phải, trước kia có một nhà đặt đèn ở đầu giường, mở qua đêm, kết quả hắt bị cận thị. Sau khi nghiên cứu mới phát hiện, đó là bởi vì đèn nhà bọn họ bắt được sát khí.”

Vào con đường đen nhánh kia, tôi không dám nói chuyện nữa. Kéo áo anh ấy, bảo anh ấy đi nhanh một chút. Anh ấy cười nói: “Không phải sợ, khí tức của em so với hắt còn lợi hại hơn.”

“Nhanh đi, em cảm thấy sợ hãi.” Tổ Hàng cười khẽ, cảm giác anh ấy vì tôi mà bước đi nhanh hơn, tôi cũng mỉm cười. Hai người cùng nhau chạy qua khoảng không tối om kia.

Anh ấy vốn dĩ không cản như vậy. Nhưng bởi vì tôi, lại còn phối hợp với tôi, chuyện này với anh ấy mà nói là một chuyện rất ngốc.

[Kiến thức phong thủy: Mọi người chọn đèn treo trong nhà đều phải chú ý hình dạng của đèn là ngũ hành thuộc gì đó. Còn cả số lượng bóng đèn. Bóng đèn không nên chọn là hai, ba hay năm bóng. Hai vì Nhị Hắc, ba vì Tam Bích, năm vì Ngũ Hoàng. Hiện tại Tám là Vương, chọn tám bóng đèn tương đối tốt.]

==
Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Ngắm lại, một tiểu quỷ được luyện như Sầm Tổ Hàng vì tránh né một quỷ chết đuối mà kéo bạn gái chạy. Chuyện này thật khôi hài. Nhưng anh ấy nguyện ý theo ý tôi, tôi đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Chạy hết con đường nhỏ kia, đứng dưới đèn ở cổng tòa nhà của chúng tôi, tôi nói: “Từ từ, em có chuyện muốn nói.”

Anh ấy dừng bước, nhìn tôi, không nói gì. Tính tình này của anh ấy tôi đã quen, tôi biết anh ấy đang chờ tôi nói. Tôi nói: “Em quyết định sẽ kết hôn với anh, chúng ta cử hành hôn lễ đi.”

“Hôn lễ Minh hôn?”

“Phải. Linh Từ nói anh đưa bao lì xì cho anh ấy. Anh ấy nói cần tiền bà mối, tiền chủ trì hôn lễ. Còn có, bên nhà ba em ít nhất cũng nên có một chút, em nghĩ... Đây, sang bên đây làm gì?”

Anh ấy không chờ tôi nói cho hết lời đã kéo tôi chạy tới dưới một gốc cây đại thụ ở bên cạnh cổng. Cây đại thụ kia là biểu tượng của khu chúng tôi, một cây đại thụ rất lớn. Tôi sau cây đại thụ, anh ấy hôn trần miện không dứt.

Lưỡi anh ấy dây dưa trong miệng tôi, tay anh ấy giữ chặt bên hông cùng cổ, áp tôi vào sát anh ấy. Thân thể chúng tôi dính chặt vào nhau không chút khe hở. Khi tôi cảm giác sắp không còn thở được, tôi đẩy anh ấy để anh ấy buông tôi ra.

Anh ấy cũng không giữ chặt, theo lực đẩy buông lỏng tôi ra, chỉ có tay bên hông vẫn giữ tôi lại không để tôi rời xa anh ấy. Khoảng cách gần như vậy, nơi tư mật vẫn kề sát, tôi có thể cảm giác được sự biến hóa của thân thể anh ấy.

Tôi khẽ thở dốc, anh ấy cúi đầu, cười cười hướng tới tôi, vurun đầu lưỡi liếm vết nước nơi khóe miệng tôi.

Tôi đẩy anh ấy ra: “Đây, đừng ghê tởm như vậy.”

“Ghê tởm?”

“Ách, là thân mật, được chưa?” Tôi ngẩng đầu lên, đưa tay lau nước miếng trên môi. Thân dưới anh ấy nhẹ nhàng đụng phải tôi, sự biến hóa kia càng rõ ràng mà nhắc nhở tôi. Mặt tôi nóng lên, cũng hiểu ý tứ của anh ấy.

Chỉ là nghĩ cái ông già này ngay cả hôn cũng phải trốn sau cây đại thụ, hiện tại hành động này có phải quá đủ kinh ngạc không?

“Về nhà.” Tôi nói. Tôi đương nhiên biết câu này của tôi không chỉ có ý trên mặt chữ.

Cả đêm dầy dụa, có lẽ bởi vì tôi nói muốn tổ chức hôn lễ để làm chứng cho anh ấy. Có lẽ là bởi vì lâu lắm rồi chúng tôi quả thật không có làm. Có lẽ bởi vì hiện tại đã không còn phải lo lắng tôi vì chuyện này mà phát sốt. Có lẽ bởi vì ngày mai chúng tôi không có chuyện gì, có thể ở nhà ngủ nướng. Cho nên ông già này như được hồi xuân, hoạt động cả một đêm không cần nghỉ ngơi. Chỉ khổ cho tôi, hôm sau khi tôi tỉnh dậy đã không còn thấy anh ấy. Trên tủ đầu giường có một tờ giấy đặt dưới điện thoại, vẫn là chữ phồn thể.

“Tôi nay Khúc Thiên phải về Khúc gia. Em về nhà đi, tối anh sẽ đến nhà em.”

Buông tờ giấy, xem thời gian trên điện thoại, đã là hơn hai giờ chiều. Cả đêm lao碌, hiện tại tôi đã đói đến bụng réo ỉn ỏi.

Tôi cười đau khổ, chồng của tôi không thể là người, tôi không thể hy vọng vào lúc xa cách như này anh ấy sẽ giúp tôi mua đồ ăn. Tôi cần phải học kiên cường, học cách tự chăm sóc chính mình. Ai bảo tôi yêu ông già quý này chứ?

Rửa mặt chải đầu xong, thời gian còn sớm, tôi gọi cho Đàm Thiên rù cùng đi dạo phố.

Đàm Thiên vẫn buồn rầu chuyện tìm việc, kéo cánh tay nói: “Cậu thật thích. Mọi người vẫn nói học tốt không bằng gả vào nhà tốt, quả là đúng thật. Đây, Khúc Thiên và cậu là thật chứ, đừng để anh ấy ra nước ngoài, cậu muốn sống hay chết?”

“Anh ấy có ra nước ngoài thật thì mình cũng không sống hay chết gì, huống chi anh ấy sẽ không ra nước ngoài. Anh ấy bị tai nạn xe, bị thương không nặng nhưng trước mắt cần tĩnh dưỡng, không nên ra nước ngoài.” Thật không biết chuyện này nên gọi là chuyện xấu hay chuyện tốt.

“Thật sao? Vậy thì hai người thật sự có hy vọng.”

Tôi kéo Đàm Thiên lại gần, nói nhỏ bên tai cô ấy: “Mình với Khúc Thiên chuẩn bị kết hôn. Kết hôn bí mật, không cho ba mẹ anh ấy biết.

“Oa! Thật sao!? Chúc Mừng! Khi nào thế? Ở đâu? Mình muốn tham dự, sẽ lì xì cậu thật nhiều.

“Không cần, cậu là bạn tốt của mình, cậu biết là được rồi.” Tôi cười.

Đi dạo phố cũng chỉ là đi dạo thôi, không mua được đồ gì, tôi cùng Đàm Thiên ăn cơm tối ở ngoài. Bởi vì về nhà ăn thì cũng chỉ nhìn thấy cảnh ngọt ngào một nhà ba người ở nhà ba tôi thôi.

Sau khi ăn cơm xong, tôi về nhà chờ Sầm Tô Hàng tới cửa cầu hôn, Không thể không nói tâm tình hôm nay rất tốt, vào cửa thấy di cũng cảm thấy di ấy xinh đẹp rất nhiều.

Đi đang thu dọn bát đĩa, thấy tôi liền nói: “Khả Nhân về đó à? Có ăn cơm không để đi hâm lại thức ăn cho con?”

Con của di ở bên cạnh xem phim hoạt hình, nói: “Mẹ, vừa rồi đồ ăn đã ăn hết rồi, đâu còn cho chị ấy.”

Nếu là trước kia chắc chắn tôi sẽ tức giận, dù không biểu hiện ra ngoài thì cũng có hờn dỗi. Nhưng hôm nay tâm tình tốt, tôi chỉ cười cười, nói: “Con ăn rồi. Con về phòng trước.”

Quay về phòng, dọn dẹp một chút, lên mạng internet nhưng trong lòng tôi vẫn bay bổng. Tôi thật sự muốn kết hôn! Thật sự phải gả cho Sầm Tô Hàng.

Nhưng thời gian càng ngày càng khuya, tôi lấy điện thoại gọi cho Khúc Thiên nhưng lại không gọi được.

10 giờ, Khúc Thiên là bệnh nhân ở nhà cũng nên đi ngủ rồi mới đúng.

11 giờ, đã khuya rồi, anh ấy cũng nên đi ngủ đi, không thì ba tôi sẽ đi ngủ mất.

12 giờ, ba tôi đã đi ngủ, Tô Hàng rốt cuộc vẫn chưa tới.

Thêm một chút nữa, hẳn anh ấy không tới rồi. Đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao lại không gọi điện cho tôi.

Hai giờ sáng...

...

Tới 3 giờ sáng tôi mới lơ mơ ngủ. Tay vẫn còn cầm chặt điện thoại di động, khóe mắt vẫn mưng theo giọt nước mắt ướt đầm chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, trước tiên tôi gọi điện thoại cho Khúc Thiên, nhận cuộc gọi là mẹ của Khúc Thiên. Mẹ Khúc Thiên vừa nghe điện thoại đã chất vấn: “Vương Khả Nhân! Khúc Thiên đang ở chỗ cháu sao? Nó cũng đã bị thương, cháu còn muốn nó làm gì? Nếu vết thương của nó nặng hơn thì phải làm sao? Rốt cuộc cháu yêu con trai di hay muốn hại con trai di!”

“Anh ấy không ở nhà à?”

“Ý cháu là gì? Nó không ở bên cạnh cháu sao? Trời ạ, con trai ta không thấy đâu, phải... phải báo công an. Ta phải báo công an.”

Chương 114-2

Điện thoại bị ngắt đột ngột. Lòng tôi loạn, cảm giác tức giận vì Tổ Hàng không giữ lời đã biến mất hoàn toàn, thay thế vào đó là cảm giác lo lắng. Chuyện tối hôm qua anh ấy sẽ không quên, cho nên anh ấy không tới nhất định là có nguyên nhân. Hiện tại cũng không liên lạc được, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Không, Khúc Thiên không ở nhà, như vậy Tổ Hàng đã dùng thân phận của Khúc Thiên để đi ra ngoài. Đó không phải giống như kế hoạch Khúc Thiên ở nhà còn Tổ Hàng đến nhà tôi. Nói cách khác, thời gian Tổ Hàng ra khỏi cửa hẳn không phải buổi tối, lúc đó anh ấy không thể dùng thân phận Tổ Hàng để ra khỏi cửa. Trời còn chưa tối anh ấy đã ra ngoài rồi. Mà sau đó khi trời tối anh ấy không thể đến nhà tôi đúng hẹn. Nhất định anh ấy đã vướng phải chuyện gì đó, hơn nữa chuyện này rất quan trọng.

Chuyện quan trọng đối với Tổ Hàng mà nói, hẳn đó là chuyện có liên quan tới Sầm Gia thôn.

Tôi do dự một chút, vừa nhanh chóng đi vệ sinh cá nhân vừa gọi điện thoại cho chị Kim Từ. Nếu bên kia có chuyện thì hẳn chị ấy cũng biết.

Điện thoại vang lên một hồi lâu mới có người nghe máy, tín hiệu cũng không tốt lắm. Tôi vội vàng nói: “A lô, chị Kim Từ, không thấy Tổ Hàng đâu. Có chuyện gì ạ? A lô? Chị Kim Từ? Chị Kim Từ?” Trong điện thoại chỉ có tiếng lạo xạo, không nghe thấy tiếng nói chuyện nào.

Tôi nhìn tín hiệu điện thoại, vẫn đầy vạch, chẳng lẽ tín hiệu bên chị ấy không tốt? Tôi ngắt cuộc gọi, gọi lại lần nữa nhưng tình hình vẫn giống như thế.

Tôi gọi điện thoại cho Linh Từ, thông báo thuê bao ngoài vùng phủ sóng. Tôi nôn nóng, những người tôi quen có khả năng biết chuyện gì xảy ra đều không cách nào liên lạc. Biết tìm ai bây giờ? Còn có ai có khả năng biết tin tức của bọn họ? Đúng rồi, chồng của chị Kim Từ.

Nhưng tôi không có số điện thoại của anh ấy. Tôi biết cửa hàng của anh ấy, sau khi gọi cho 114 để hỏi, tìm được số điện thoại của nhân viên cửa hàng, sau khi nói chuyện với thư ký tôi mới được nói chuyện với chồng chị Kim Từ.

Tôi vội vàng hỏi: “Anh có biết chị Kim Từ đang ở đâu không? Không thấy Tổ Hàng đâu. Tối hôm qua anh ấy nói sẽ đến nhà em nhưng không thấy. Điện thoại của chị Kim Từ cũng không gọi được, Linh Từ cũng thế.”

Bên kia điện thoại ngừng một chút, nói: “Hôm qua bọn họ nhận được điện thoại của bệnh viện, nói đi bệnh viện tâm thần, hẳn Sầm Vũ Hoa đã xảy ra chuyện. Em có...”

Anh ấy còn chưa nói xong tôi đã vội ngắt điện thoại, cầm theo đồ rồi xuống lầu.

Ở cửa hàng dưới lầu một, ba tôi đang tiếp khách, thấy tôi đi xuống còn định lên tiếng chào thì tôi đã chạy ra khỏi nhà, bắt xe đi.

Đến khi tôi tới bệnh viện tâm thần, một chiếc xe màu đen cũng dừng lại bên cạnh, là xe của chị Kim Từ. Sau khi anh ấy đậu xe xong liền cùng tôi đi tìm Sầm Vũ Hoa.

Trên đường vào viện, anh ấy còn nói: “Em đừng nôn nóng, trước kia gặp chuyện lớn bọn họ đều bình an về nhà, chuyện lần này sẽ không sao đâu.”

Anh ấy nói như vậy nhưng cũng có thể nhận ra anh ấy có bao nhiêu khẩn trương. Khi anh ấy nói chuyện đều thỉnh thoảng lại thờ dãi.

Phòng bệnh của Sầm Vũ Hoa tôi đã tới, rất nhanh tôi có thể tìm được. Ở trong văn phòng của bác sĩ, một cụ già đi cùng một bác gái trung niên đang ký tên gì đó, tôi cũng không rảnh lo phép tắc, tiến đến nói: “Bác sĩ, Sầm Vũ Hoa đâu? Tôi quen cô ấy, tôi muốn gặp cô ấy.”

Tôi vừa nói xong, trong văn phòng, một bác sĩ cùng hai người phụ nữ đều nhìn về phía tôi. Tôi ngần ngại, hỏi: “Cô ấy... cô ấy làm sao ạ? Có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Một phụ nữ trong đó bật khóc, nói: “Vũ Hoa chết rồi, 5 giờ chiều ngày hôm qua nó chạy ra khỏi phòng bệnh, trong vườn cây nhỏ ở phía sau bệnh viện đã bị một bệnh nhân tâm thần khác... đã chết.”

Bà ấy không tiếp tục nói được nữa, có lẽ là quá thương tâm.

Chồng chị Kim Từ hỏi: “Xin hỏi hai vị là?”

“Chúng tôi ở cô nhi viện, Vũ Hoa lớn lên ở chỗ chúng tôi.”

“Vậy ba người tới tìm Sầm Vũ Hoa đâu? Bọn họ đi đâu?”

Bác sĩ nhận giấy tờ đã được người phụ nữ ký tên, vừa xem vừa nói: “Bọn họ tới xem nơi xảy ra chuyện. Giấy tờ ký xong rồi, chúng tôi sẽ để người trong nhà tang lễ đưa thi thể đi.”

Người phụ nữ lại òa khóc.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115

Địa điểm xảy ra chuyện là rừng cây nhỏ phía sau bệnh viện. Tôi cùng chồng chị Kim Từ xông ra ngoài, chạy về phía rừng cây nhỏ.

Xa xa có thể nhìn thấy rừng cây nhỏ nơi xảy ra chuyện. Trên con đường nhỏ kia có một chiếc xe cảnh sát, một chiếc xe của nhà tang lễ đang đỗ, trên mặt đất có tấm vải trắng phủ lên thi thể. Cảnh sát đang ngồi trên xe cảnh sát nghịch điện thoại, nhiệm vụ của anh ta đã hoàn thành. Còn người nhà tang lễ kia tôi đã từng gặp, cô ấy dường như rất quen thuộc với nhóm Kim Từ, tên là Tiểu Cảnh.

Cô ấy đang dựa vào xe nhà tang lễ, mắt nhìn chăm chăm vào thi thể trên mặt đất, tay đang rải một xấp giấy tiền.

Chạy tới, tôi lớn tiếng hỏi: “Cô... Tiểu Cảnh đúng không? Tôi tìm chị Kim Từ, tìm Tổ Hàng. Bọn họ đâu?”

Tiểu Cảnh nhìn về phía tôi, do dự một chút mới nói nhỏ: “Bọn họ đuổi theo Sầm Mai, nhiệm vụ chính của tôi là trông coi thi thể này để ngừa lở như nó biến thành âm thi.” (*âm thi: xác chết được điều khiển bởi ma thuật hắc ám)

Tôi theo ánh mắt của cô ấy nhìn lại, Sầm Vũ Hoa không phải bị bệnh nhân tâm thần khác giết chết sao? Sao lại sẽ biến thành âm thi được? Chồng chị Kim Từ đi tới vén tấm vải trắng lên, nói: “Cô ta bị quỷ giết chết.”

Tấm vải trắng bị vén lên, tôi cũng thấy được trên tay, trên chân, trên người cô ta đều bị buộc bởi chỉ đỏ, đôi mắt còn không nhắm lại, ngực có một lỗ thủng, máu đọng lại đã biến thành màu đen. Trên mặt đất chỉ có một ít lá rụng, dựa vào dấu vết của đám lá có thể thấy được nơi này không hề có sự chống cự hay giãy giụa gì. Cứ như vậy một người đã bị móc tim ra. Cảnh sát thờ ơ với án tử này, dường như cũng biết đây không hề giống vụ án bình thường nhưng không có ai nguyện ý nói ra.

Bị moi tim! Giống như Sầm Mai!

Trong một đêm rối loạn đã xảy ra chuyện gì? Khiến cho ba người bọn họ bị mất tích, khiến Sầm Vũ Hoa thành cái dạng này.

Bác sĩ trong bệnh viện cầm giấy tờ đã ký xong đi xuống, cảnh sát cũng xem chữ ký trên giấy tờ rồi bảo Tiểu Cảnh đem thi thể đi. Tiểu Cảnh chỉ huy mấy người trong nhà tang lễ, thuận thực bọc thi thể lại rồi nâng lên xe. Tiểu cảnh còn nói nhỏ với bọn họ: “Đưa về rồi lập tức hỏa táng.”

Vận mệnh người Sầm gia đều như vậy sao? Mấy chục năm trước toàn thôn bị diệt tộc, hiện tại chỉ còn lưu lại mấy người còn không được chết tử tế.

Ngũ tề tam khuyệt của thầy phong thủy, không ai có thể thoát được.

Nhìn xe nhà tang lễ rời đi, manh mối của chúng tôi lần nữa lại bị cắt đứt, không biết phải tìm hướng nào, mà Tiểu Cảnh cũng không nhắc nhở gì chúng tôi cả.

Khi chúng tôi không biết phải làm sao, điện thoại chồng chị Kim Từ đột nhiên vang lên. Anh ấy nhìn thông báo trên màn hình, vui mừng nói: “Là Kim Từ... A lô, bọn em đang ở đâu?... Anh với Vương Khả Nhân đang ở rừng cây trong bệnh viện tâm thần... Được rồi, bọn anh qua ngay lập tức.” Anh ấy ngắt điện thoại, vội vàng chạy về phía xe, tôi cũng chạy nhanh theo, hỏi: “Bọn họ ở đâu?”

“Ở phía sau tòa cao ốc bỏ hoang.”

Tòa cao ốc bỏ hoang kia không gian lớn, không có hơi người, không có ánh đèn, đều rất thuận lợi cho thần quái tụ tập.

Khi xe chúng tôi đi tới tòa nhà kia, Kim Từ cùng Linh Từ và cả Khúc Thiên đều đang ngồi ở dưới lầu 1. Kim Từ còn đang soi gương, lấy khăn ướt lau mặt, không có chút vẻ khẩn trương nào. Trái ngược lại, tôi cùng chồng chị Kim Từ bên này lại nôn nóng cùng bất an hiện rõ trên mặt.

“Rối cuộc có chuyện gì thế?” Chồng Kim Từ vừa xuống xe đã kêu lên.

Linh Từ rút cổ không nói chuyện, chị Kim Từ quay sang cười, đứng lên rồi nói: “Không có chuyện lớn gì cả.”

“Vậy sao không gọi điện thoại được? Lại còn cả một đêm.”

“Là bị Sầm Mai đưa vào kết giới không ra được.”

Tôi tiến đến, ngồi xổm bên cạnh Khúc Thiên, nhỏ giọng gọi: “Tổ Hàng? Tổ Hàng?” Anh ấy ngồi dựa vào cột. Khi tôi lay anh ấy, anh ấy cứ như vậy từ từ ngã xuống.

“A!” Tôi kinh ngạc, “Tổ Hàng đâu?” Đây chỉ là thi thể Khúc Thiên, Tổ Hàng không ở nơi này.

Linh Từ nói: “Tổ Hàng đi tìm Sầm Mai. Kết giới có thể giam giữ chúng tôi nhưng không giam giữ được quý, cho nên anh ta giao thân thể Khúc Thiên cho chúng tôi rồi tự đi tìm Sầm Mai. Kết giới kia đã biến mất, chúng tôi thoát ra được thì hẳn anh ta không có vấn đề gì.”

Kim Từ vỗ vai anh ta, nói: “Về nhà rồi nói sau, nhìn bên kia đi, người ta đang để ý chúng ta kìa, chúng tôi ở chỗ này nhất cử nhất động đều dễ dàng bị người ta thấy. Về nhà rồi nói.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của bọn họ, ở phía trước tòa nhà cao ốc bỏ hoang này là một vài khu nhà, là mặt sau của bệnh viện tâm thần... tòa nhà chứa những bệnh nhân tâm thần nặng. Tòa nhà đó hoàn toàn bị ngăn cách, bệnh nhân tâm thần bên trong đều có khuynh hướng bạo lực. Ở trong đó cũng không khác gì ngồi tù.

Trên mái tòa nhà đó có một tháp nước được xây, trông giống như có một người đứng trên tầng thượng đang nhìn chúng tôi vậy. Loại nhà như này Tổ Hàng đã nói với tôi rồi, nhà như vậy nếu ở đối diện sẽ dễ dàng bị ăn trộm, dễ dàng bị người ta rình rập.

Linh Từ công thân thể Khúc Thiên lên xe, tôi do dự có nên cứ như vậy mà rời đi. Tôi đến đây là để tìm Tổ Hàng, hiện tại anh ấy ở đâu hay bị làm sao tôi cũng không biết, cứ như vậy rời đi để mặc một mình anh ấy đối phó với Sầm Mai thì có hợp lý không? Hơn nữa đó là Sầm Mai. Đối với Sầm Mai tôi vẫn có tâm lý phòng bị.

Nhưng chị Kim Từ lại nói: “Em ở lại đây cũng không làm được gì, sẽ chỉ khiến Sầm Tổ Hàng phân tâm. Trên người em có bùa phân hồn của anh ta, em có nguy hiểm gì thì anh ta sẽ biết, tự nhiên sẽ bị phân tâm. Em đi theo bọn chị đi, em an toàn thì anh ta mới có thể toàn tâm toàn sức đối phó với Sầm Mai.”

Tôi bị chị ấy thuyết phục. Tôi không phải cái loại phụ nữ chỉ biết tìm tới phiền toái, tôi lựa chọn an tĩnh chờ anh ấy trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115-2

Chúng tôi không về nhà chị Kim Từ. Nhà chị Kim Từ có trẻ con, có linh sủng, chúng tôi đi tới nhà của Linh Từ. Linh Từ vào cửa liền ném thân thể Khúc Thiên lên ghế sofa.

Chị Kim Từ nói: “Từ từ thôi, xương sườn của cậu ta bị thương còn chưa lành đâu. Em ném như vậy lỡ lại bị gãy xương thì phải làm sao?”

Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, lòng đầy lo lắng, bọn họ nói gì cũng nghe không để vào tai, chỉ cầm điện thoại nhưng không biết nên gọi điện thoại như thế nào mới có thể gặp được Tổ Hàng.

Không biết ngồi như vậy bao lâu, một ly sữa bò xuất hiện trước mặt tôi, tôi kinh ngạc nhìn chị Kim Từ đang đưa ly sữa bò cho tôi, nói: “Cảm ơn, nhưng em không muốn uống gì cả.”

“Uống sữa bò an thần. Hiện tại em cần bình tĩnh một chút.” Chị ấy ngồi xuống bên cạnh tôi. “Sầm Tổ Hàng của em sẽ không có việc gì đâu, anh ta là một tiểu quý luyện hóa rất lợi hại. Đối với một Sầm Mai vẫn cần ăn tìm người để duy trì luyện hóa thì anh ta là rất mạnh.”

“Nhưng anh ấy còn chưa trở về.”

“Có lẽ anh ta đã xong việc, đang đi tìm chúng ta.”

“Vậy khi nào anh ấy mới có thể đến đây? Chúng ta liên hệ với anh ấy như thế nào?” Tôi nôn nóng hỏi.

Chị Kim Từ nở nụ cười: “Trên người em có bùa phân hồn của anh ta, anh ta có thể cảm giác được em ở đây.”

“Vì sao Sầm Mai lại muốn ăn Sầm Vũ Hoa?”

“Sâm Vũ Hoa là con gái Sâm Quốc Hưng, Ngụy Hoa hận Sâm Quốc Hưng, cũng tàn nhẫn với Sâm Mai. Cho nên nếu hấn bảo Sâm Mai tới ăn luôn trái tim cô ta thì cũng có khả năng.”

“Hay chúng ta đi tìm Ngụy Hoa đi. Em biết Ngụy Hoa đang ở đâu.” Tôi nói, nói xong tôi mới cảm thấy lời của mình có bao nhiêu hoang đường.

Nếu Ngụy Hoa dễ giải quyết như vậy thì bọn họ đã sớm giải quyết, còn để đến mức như bây giờ sao?

Linh Từ ngồi trên sô pha, đang úp mí mắt, nói: “Ngụy Hoa đã không còn là Ngụy Hoa trước kia. Trước kia có thể xem hấn là quý nhập thân, hiện tại hấn coi như đã thành quái vật. Khả năng chiến đấu của hấn thế nào chúng ta không biết, khả năng đặc biệt của hấn thế nào chúng ta không biết, hấn còn có khả năng mở rộng khác. Nếu thật sự vẫn là như lần trước thì tôi chắc chắn không do dự mà mua khẩu súng ba ngàn tệ bắn hấn rồi. Tôi đã nói các người thả hấn ra làm gì? Các người có biết lúc trước để phong bế hấn tôi đã phải dùng cả mạng sống của mình. Tôi...”

“Im đi.” Kim Từ trừng mắt nhìn anh ta, Linh Từ ngoan ngoãn im miệng. “Đừng nghĩ nhiều như vậy, xem em bây giờ này, uống sữa bò rồi ngủ một chút, đến khi em tỉnh lại thì Sâm Tổ Hàng đã về rồi.”

Tôi nhìn ly sữa bò trong tầm tay, nói thế nào cũng thấy thiện ý của người ta. Tôi cầm lấy ly sữa bò uống hết. Từ tối hôm qua tôi đã không được nghỉ ngơi, không ăn uống gì, cả người đều dựa vào tinh thần mà chống đỡ. Sau khi uống xong ly sữa bò ấm áp, thân thể tôi cũng ấm lên, có cảm giác mơ màng sắp ngủ. Sau đó, tôi thật sự ngủ rồi. Thật sự cảm giác quá mệt mỏi, mắt không mở ra được.

Khi lần nữa có ý thức, tôi trước tiên là nghe được có tiếng nói chuyện. Đó là tiếng chị Kim Từ: “Cậu làm nhẹ tay thôi, cẩn thận đau.”

“Nhẹ tay? Nhẹ tay cũng cần cắt da, hai giọt máu là được rồi.”

“Hay là chúng ta tới bệnh viện mua ống tiêm đi.”

“Chị sẽ đâm sao?”

“Ách, này, lỡ làm cho miệng vết thương lớn quá lại phải đưa cô ấy đi bệnh viện, đến lúc đó phải giải thích chuyện cô ấy uống thuốc ngủ như thế nào?”

“Đơn giản nhất, cứ nói cô ấy uống thuốc ngủ, sau đó cắt cổ tay tự sát.”

“Ài, hay là gọi điện thoại nhờ y tá tới đây lấy máu đi. Cô ấy rất cảm kích em, ít nhất sẽ đứng về phía chúng ta.”

“Chờ cô ấy tới đây thì bên kia đã xảy ra chuyện. Cắt đi, chúng ta cũng đã cắt vài lần. Thuốc đã chuẩn bị rồi, không sao đâu. Cậu xem không phải chị vẫn sống tốt tốt đó sao?”

“Chị... chị là người một nhà. Còn cô ấy là Vương Khả Nhân, là chứng minh cho thân phận Sâm Tổ Hàng đấy. Cậu mà để cô ấy có chuyện gì thì Sâm Tổ Hàng có thể giết chết cậu.”

“Không phải chị lấy chút máu sao? Có thể giết em chắc? Cẩn thận một chút, bắt đầu rồi, cầm bát đi, đừng lãng phí. Trước tiên hãy dùng dây lồng qua cánh tay, một hồi lấy được máu rồi, muốn cầm máu thì chị buộc chặt dây lại, như vậy máu càng nhanh được cầm. Em ra tay đây.”

“Từ từ đã, chị buộc dây sẵn, lát chị cần thắt vào là được.”

Bọn họ đang làm gì? Tôi muốn cử động nhưng lại không động đậy được, tôi muốn nói nhưng cũng không mở miệng được. Tôi cảm giác được tay của tôi bị người ta duỗi thẳng ra, một sợi dây được buộc lỏng vào cánh tay của tôi.

“Sát trùng trước đã.” Giọng của Kim Từ.

Sau đó chính là cảm giác chất lỏng lạnh lạnh được quẹt lên cổ tay tôi, rồi sự đau đớn truyền đến. Tôi có thể cảm giác được máu đang chảy ra.

==

Sant: hẹn các bạn tối nay:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

Con đau truyền đến khiến tôi nhanh tỉnh lại. Sau khi được cầm máu, tôi rốt cuộc đã có thể mở mắt.

Đang cẩn thận ở bên cạnh băng bó cho tôi là chị Kim Từ. Chị ấy thấy tôi tỉnh lại, hơi mỉm cười, nói: “Tỉnh rồi à? Đây là lấy chút máu của em thôi. Em

đừng hiểu lầm nhé, chỉ cho thuốc ngủ vào sữa bò là chỉ muốn em mau đi ngủ, để em nghỉ ngơi một chút. Sau đó Sầm Tổ Hàng quay về, cần phải có một chút máu của em, thời gian lại gấp nên không đợi em tỉnh để hỏi ý kiến em được, cho nên bọn chị mới ra tay trước.”

“Tổ Hàng đâu? Anh ấy đã về à? Anh ấy sao rồi?” Tôi vội vàng hỏi, muốn ngồi dậy nhưng vừa rồi bị lấy máu khiến tôi hơi choáng một chút, chỉ có thể nhắm mắt lại dựa vào tay vịn của sô pha.

“Đừng nóng vội, cậu ta không có việc gì, đã uống chút máu của em, một hồi là có thể khỏe lại.”

“Em muốn thấy anh ấy.” Chờ một lúc tôi cũng không còn thấy khó chịu, có lẽ bọn họ chỉ lấy một ít máu.

Chị Kim Từ đỡ tôi lên, đi tới căn phòng nhỏ. Phòng kia thật sự rất nhỏ, chỉ đặt một bộ bàn ghế vì tính cùng một chiếc sô pha nhỏ mà thôi. Là loại sô pha cũ, được làm bằng gỗ, có chỗ dựa lưng, lòng sô pha như chiếc giường nhỏ rộng một mét.

Trong tay Linh Từ vẫn cầm bát máu, trên sô pha là Sầm Tổ Hàng đang nằm hôn mê, khoe miệng còn có vết máu.

Thấy tôi vào, Linh Từ liền nói: “Yên tâm, anh ta không sao cả. Đã uống máu xong, nửa tiếng sau máu sẽ có tác dụng, có thể đi đánh boss tiếp.”

Chị Kim Từ bảo tôi ngồi ở bên cạnh ghế sô pha, phát tay ra hiệu cho Linh Từ cùng ra khỏi phòng. Hai bọn họ mới đi ra, tôi nghe được tiếng nói nhỏ của Linh Từ: “Chị chắc chắn máu của Vương Khả Nhân có tác dụng chứ? Lỡ như bọn họ không thực sự yêu nhau thì chúng ta có nên đi tìm Sầm Mai cầu giúp đỡ không?”

“Cứ theo tính toán ban đầu thì lần này chúng ta sẽ cứu quý được. Nếu không thành thì cũng để lại một đường lui.”

Tôi nhìn Sầm Tổ Hàng, mắt dần dần nhòe đi. Hôm qua anh ấy sai hẹn, tôi thà rằng anh ấy quên mất chứ không muốn cục diện thế này. Tôi nắm lấy tay anh ấy. Tôi hôm qua là cánh tay này đã ôm tôi.

Tôi thầm nói ở trong lòng: “Tổ Hàng, anh có yêu em không? Yêu em đi, em cũng yêu anh.” Nếu trong lòng anh ấy, địa vị của Sầm Mai cao hơn địa vị của tôi thì vết thương của anh ấy có lành được không? Tình hình anh ấy hiện tại thật không ổn. Mày anh ấy nhú lại, khoe mắt khoe miệng vẫn còn vết máu. Vết máu này hẳn được lưu lại khi anh ấy mở ra trạng thái luyện tiểu quý. Phải chiến đấu mạnh mẽ như thế nào mới khiến mắt anh ấy đổ máu? Sầm Mai rất lợi hại sao? Hay là anh ấy còn niệm tình cũ, không đánh trả Sầm Mai?

Tôi nhìn quanh căn phòng, trên bàn máy tính có khăn ướt, rút khăn ướt lau vết máu nơi khoe mắt cho anh ấy. Đôi mắt anh ấy dần dần mở ra, nhìn tôi. Ngay cả đôi mắt kia cũng đã đỏ au.

“Tổ Hàng?”

Môi anh ấy khẽ động nhưng không nói ra lời, tay anh ấy nắm lấy tay tôi, nâng tay của tôi lên, nhìn thấy vết thương trên cổ tay tôi. Lúc này tôi mới chú ý tới vết thương của tôi. Vết thương này từ khi tôi tỉnh lại đến giờ tôi đều chưa nhìn qua.

Miệng vết thương nhìn không sâu, hiện tại đã không còn chảy máu, băng bó cũng rất tốt, hẳn là người băng bó thành thực. Nghĩ với những gì chị Kim Từ trải qua trước giờ, hẳn chị ấy đã từng phải băng bó rất nhiều lần rồi.

“Không sao đâu, đã không còn chảy máu.”

Anh ấy cố gắng ngồi dậy, vươn người về phía tôi. Tôi còn sững sốt một chút mới hiểu được anh ấy muốn hôn tôi. Tôi cứ vậy ngơ ngác nhìn anh ấy hôn vào môi tôi, nói: “Cảm ơn em, anh sẽ mau khỏe lại. Anh sẽ không để người khác làm thương tổn em.”

“Vậy... Sầm Mai đâu?”

“Cô ta cũng bị thương nặng. Có điều hiện tại cô ta đã có ý thức, quá trình luyện hóa hẳn là sắp hoàn thành.”

“Vậy... anh...”

Tổ Hàng nở nụ cười. Mới chỉ vài phút trôi qua nhưng cảm giác anh ấy đã tốt hơn rất nhiều.

“Anh cái gì, anh với cô ấy đã không còn là tình cảm như trước. Chỉ là, anh thật sự muốn hỏi cô ấy một số chuyện. Cô ấy có ý thức có lẽ là một chuyện tốt đối với anh. Cô ấy có khả năng quyết định giống anh vậy, sẽ phản kháng lại Ngụy Hoa. Thậm chí cô ấy sẽ phản phệ Ngụy Hoa, sẽ đồng quy vu tận.”

Tôi cau mày, nhưng điều này không có vẻ là rõ ràng.

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi ra ăn cơm, lúc này tôi mới để ý tới thời gian trên điện thoại, đã đến giờ ăn tối. Tác dụng của thuốc ngủ khiến đồng hồ sinh học có vấn đề.

Tôi định đỡ Tổ Hàng lên nhưng anh ấy đã có thể tự mình đứng dậy. Thấy tôi đưa tay đỡ, anh ấy hơi mỉm cười, nói: “Anh không sao đâu, vài phút là có thể khôi phục.”

Đi ra khỏi phòng nhỏ, bên ngoài đã tràn đầy hương vị của đồ ăn, ngay cả bạn cùng phòng của Linh Từ cũng đã về. Mọi người cùng ngồi xuống, ánh mắt đều nhìn về phía Sầm Tổ Hàng. Chồng chị Kim Từ lại hỏi: “Thật sự có thể khôi phục nhanh như vậy sao?”

“Em đã nói sẽ không quá hai mươi phút mà.” Chị Kim Từ nói, “Này, rốt cuộc Sầm Mai là thế nào?”

Sau đó chúng tôi ăn cơm, anh ấy ngồi ở bàn ăn kể cho chúng tôi chuyện đã xảy ra. Sau khi anh ấy phát hiện Sầm Mai ở gần thi thể Sầm Vũ Hoa liền cùng Kim Từ, Linh Từ đuổi tới. Sầm Mai bị trọng thương bởi bùa ấn, tạo ra một kết giới vây khốn bọn họ nhằm trốn thoát. Mà kết giới không có tác dụng với Tổ Hàng, anh ấy để lại thân thể Khúc Thiên rồi thoát khỏi kết giới đuổi theo Sầm Mai. Anh ấy đuổi theo nhưng Sầm Mai lại đang đợi anh ấy đến, sau khi sững sốt một chút đã gọi tên của anh ấy. Điều này khiến Sầm Tổ Hàng giật mình, anh ấy biết quá trình luyện hóa sắp hoàn thành, Sầm Mai lần nữa có ý thức. Nhưng ý thức này là hận, hận chính là động lực để luyện hóa tiểu quỷ.

Anh ấy có ý hỏi Sầm Mai một số chuyện, nhưng sau đó Sầm Mai bị người khác khống chế tấn công anh ấy. Cô ta đã bị thương bởi bùa cho nên không thắng nổi Tổ Hàng. Nhưng Tổ Hàng cũng không ra tay tàn nhẫn với cô ta, ý đồ muốn đánh thức ký ức của cô ta, để cô ta đi phản phệ người đang khống chế mình. Nhưng cô ta vẫn bị người khác khống chế, cô ta không phản kháng được mệnh lệnh chủ nhân, cuối cùng chủ nhân bắt cô ta rồi đi, mà lúc này Sầm Tổ Hàng cũng đã bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116-2

Sau khi nói xong, anh ấy hỏi: “Vi sao lúc đó Ngụy Hoa lại khiến Sầm Mai rời đi? Nếu lúc đó hấn kiên trì một lúc thì không chừng Sầm Mai đã có thể khiến tôi biến mất. Nhưng Ngụy Hoa không làm như vậy mà lại sai khiến Sầm Mai rời đi. Hấn không phải là người có lòng nhân từ như vậy, lần này hấn buông tha nhất định là có nguyên nhân.”

Kim Từ nói: “Bởi vì hấn cần hai tiểu quỷ luyện hóa để làm cái gì đó. Khi chưa xác định được người được chọn thì hấn không thể tùy ý gây thương tổn. Những người được chọn, anh là một, Sầm Mai là một, và tôi cũng là một.”

Linh Từ nói: “Tôi còn cảm thấy chúng ta cần phải biết hấn cần hai tiểu quỷ luyện hóa để làm gì? Chỉ khi biết rõ mục đích mới có thể rút cùi đậy nòi, giết chết hấn trước khi hấn thành công.”

Tổ Hàng gật gù đầu, nói: “Qua mấy ngày nữa tôi sẽ nghĩ cách tới Sầm Gia thôn cũ một chuyến, tìm xem có thấy manh mối gì hay không.”

Chồng Kim Từ cũng nói: “Đúng vậy, đặc biệt tìm thật kỹ những mộ thất ngầm trong thôn xem có được manh mối gì không. Tôi không muốn lại thấy lưng Kim Từ có bộ dáng kia. Đó thật sự là ác mộng cả đời.”

Vấn đề của Sầm Tổ Hàng đã được giải quyết, sau đó tới vấn đề của Khúc Thiên. Chúng tôi nhìn Khúc Thiên đang nằm trên sô pha, đều không thể không lắc đầu. Thân thể này không biết có thể dùng được bao lâu, nếu không thể dùng thì nên đổi là ai?

Buổi tối hôm đó chúng tôi quay lại nhà của mình. Nhà của Linh Từ quả thật quá nhỏ, không chứa được tất cả mọi người.

(Tiểu kịch trường:

Linh Từ: Hôm nay thật mất mặt, anh không thấy được Vương Khả Nhân nhấn mày khi vào thư phòng nhỏ kia. Chúng ta lại không phải không có tiền, mua căn nhà lớn hơn, sau này bạn bè đến cũng có thể ở lại qua đêm. Nhà anh đang bán nhà, bán cho em đi, giảm giá 20% là được?

Tiểu Mạc: Đừng không có cốt khí như vậy. Anh đã cãi nhau với nhà anh mới được dọn ra cùng với em, những lời này của em khiến anh đau lòng.

Linh Từ: Vậy thì không mua nhà anh nữa, ngày mai em đi quanh đây xem sao, xung quanh đây có rất nhiều tòa nhà mới.

Tiểu Mạc: Không cần đi, nơi này khá tốt. Bạn bè không ở lại được càng tốt, như vậy buổi tối họ đều phải đi. Hai người chúng ta ở đây lại rộng rãi, muốn yêu thế nào thì yêu.

Linh Từ: Này này, anh làm gì? Dừng tay, quần em rách bây giờ. Mẹ nó! Anh cút sang một bên. Đêm qua đã mệt hết cả người, đuổi theo Sầm Mai, em với chị của em chạy hết cả hơi. Đêm nay phải làm, em sẽ làm công! Không thì đừng làm, anh chọn đi!)

Từ nhà Linh Từ đi về đã là hơn mười giờ đêm, Tổ Hàng vào lại thân thể Khúc Thiên, cứ như vậy chậm rãi đi ra khỏi tiểu khu, vừa đi vừa nói: “Gọi xe hay ngồi xe buýt nhỉ? Chỗ này không biết có giao thông công cộng không nữa?”

“Gọi xe đi, có điều nơi này gọi xe cũng không dễ.”

“Chuyện tối qua nói, em còn định làm không?”

Tôi do dự một chút, gật gù đầu, ngẩng đầu lên nhìn anh ấy cười: “Làm chứ. Chừng nào anh sẽ đến nhà em cầu hôn em?”

Tôi nhìn anh ấy, nhưng anh ấy không nhìn tôi mà đưa mắt lạng lẽ nhìn phía sau một cây tùng lùn ở cách đó không xa. Cảm giác đầu tiên của tôi chính là, Sầm Mai ở đó!

Tôi không nhìn thấy Sầm Mai, cũng không thấy được gần đây có gì biến hóa. Chỉ là Sầm Tổ Hàng lạng lẽ che chắn cho tôi, ánh mắt vẫn nhìn phía sau cây tùng kia. Tôi bị vẻ mặt của anh ấy khiến cho khẩn trương một chút. Tránh ở phía sau anh ấy, tôi nói nhỏ: “Này, bên kia...”

“Sầm Mai đang nhìn chúng ta.”

“Cô ta có tấn công chúng ta không?”

“Cô ta bị thương, hẳn sẽ không đâu.” Tổ Hàng nói nhỏ: “Sầm Mai, bình tĩnh lại, chúng ta nói chuyện. Cô biết tôi là ai, như vậy chúng ta hẳn có thể nói chuyện được. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô còn nhớ không?”

Trong bóng đêm, không có ai trả lời anh ấy, có người ngẫu nhiên đi ngang qua sẽ tròn mắt nhìn chúng tôi, sau đó bước nhanh rời đi.

“Sầm Mai, cô có thể tin tưởng tôi. Cô lại đây, tôi để cô cắn một miếng, cô sẽ nhanh hồi phục.”

Tổ Hàng nói những lời này khiến tôi kinh ngạc nhìn anh ấy. Những lời này mang đến quá nhiều thông tin khiến tôi không thể không giật mình, hơn nữa lại khiến quan điểm của tôi về chuyện này lần nữa bị nhiễu loạn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Cho nên khi Tổ Hàng nói “Cô ta đi rồi.” Lúc sau lòng tôi vẫn còn đầy mơ hồ.

Trên taxi, tôi không nói một lời, nhìn cảnh phố bên ngoài đang chảy ngược về sau, trầm nghĩ hoặc.

“Sầm Mai, cô có thể tin tưởng tôi. Cô lại đây, tôi để cô cắn một miếng, cô sẽ nhanh hồi phục.”

Sầm Mai có thể thông qua máu của Tổ Hàng để khôi phục, điều đó chứng tỏ cô ấy yêu Tổ Hàng. Không phải là người yêu nhất thì cũng là người thân nhất.

Tổ Hàng đề nghị tức Tổ Hàng biết điều này.

Tổ Hàng nguyện ý để Sầm Mai cắn!

Càng nghĩ tôi lại càng tức giận. Nếu Sầm Mai quan trọng như vậy, vậy tôi thì sao? Sao tôi lại cảm thấy mình càng ngày càng giống tiểu tam? Cho dù có giấy kết hôn thì cũng chỉ là kết hôn với tiểu tam.

Về đến nhà, Sầm Tổ Hàng tắm rửa sạch sẽ cho thân thể của Khúc Thiên, sau đó gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ của Khúc Thiên, bảo họ không cần báo công an. Khi Tổ Hàng gọi điện thì tôi đi tắm, tôi cũng không biết anh ấy nói thể nào để thuyết phục ba mẹ Khúc Thiên.

Tôi nằm ở trên giường, nhìn Sầm Tổ Hàng đáng chết vẫn đang nghiên cứu cuốn gia phả kia. Tuy rằng tôi biết chuyện này sẽ giúp anh ấy có những lý giải mới về cuốn gia phả, anh ấy cũng chỉ đang giải quyết vấn đề thôi, tôi hẳn nên thông cảm. Nhưng hiện thực tôi lại không thể như vậy, hiện thực là tôi rất tức giận, càng nghĩ càng giận, càng ngày càng cảm giác tôi mới là tiểu tam.

Cho nên tôi xuống giường, kéo cánh tay của Sầm Tổ Hàng cắn một phát thật mạnh.

Sầm Tổ Hàng sững sốt một chút, cũng không ngăn cản tôi mà cứ để tôi cắn. Tôi càng nẩy sinh ác độc cắn mạnh hơn, cắn rất tốt, cắn rất thoải mái rồi tôi mới ném tay anh ấy đi: “Được rồi, em ngủ.”

Thấy tôi lên giường trùm chăn, anh ấy mới nói: “Đừng để ý, đối với anh thì Sầm Mai chỉ là đồng nghiệp trong quá khứ. Anh biết em đang giận cô ta.”

“Phải, em đang giận! Anh nguyện ý cho Sầm Mai cắn một miếng, em còn ước gì đem anh cho cô ta ăn toàn bộ luôn. Hừ!”

Anh ấy cười đau khổ, không nói gì, vẫn nhìn lên màn hình máy tính như cũ.

Vì muốn duy trì thân phận của Khúc Thiên, hôm sau Khúc Thiên vẫn phải về nhà. Anh ấy về nhà rồi tôi cũng chỉ có thể đi tìm Đàm Thiên, đi theo Đàm Thiên cùng đi tìm việc. Hoàng Y Y tương đối may mắn, đã được một công ty quảng cáo nhận vào làm. Kỳ thật tôi cảm thấy lựa chọn cô ấy không phải công ty quảng cáo, mà là ông chủ của công ty quảng cáo.

Đôi khi ở thời điểm bị người khác từ chối, cảm lấy hồ sơ lý lịch của mình nhìn mọi người vội vã trên đường phố, tôi cảm thấy bị từ chối cũng không tồi. Ít nhất không cần giống như mấy ngày nay, lo lắng hãi hùng, mỗi ngày đều vội vã muốn chết. Tôi cũng không phù hợp với cuộc sống mạo hiểm này. Tôi chỉ nghĩ, vô cùng đơn giản, bình bình an an mới là cuộc sống tôi thích nhất.

Cho dù được như bây giờ, bị người từ chối cũng được.

Đàm Thiên thì cau mày, cảm giác như sắp khóc. Điều kiện nhà cô ấy cũng không đến mức cô ấy không tìm được việc sẽ khó khăn, nhưng cô ấy vẫn hy vọng có thể nhanh chóng có được công việc.

Chúng tôi bắt đầu hướng ra ngoài ngoại ô thành phố để tìm việc, trung tâm thành phố là tỉnh anh mà, chúng tôi còn chưa phải là tỉnh anh.

Ở thành phố chúng tôi có một khu vực mới mở. Khu vực kia cách nội thành rất xa, ngồi xe bus phải mất một giờ, lái xe phải mất nửa giờ. Hơn nữa trên đường còn có rất nhiều núi. Chỉ có một con đường tuyệt đẹp vòng quanh những chân núi.

Khu vực kia khá tốt, với tôi đó là một huyện thành nhỏ. Nơi đó có rất nhiều nhà máy, thường xuyên tuyển người làm. Nếu làm việc ở chỗ này thì có thể thuê nhà, tiện nghi sinh hoạt cũng rất đầy đủ.

Chỗ đầu tiên chúng tôi tìm được là một xưởng nhỏ, vừa thấy hai chúng tôi đã nói: “Chỗ chúng tôi hai cô không làm được. Các cô thấy không, ở chỗ chúng tôi mọi người đều phải xuống xưởng. Cho dù là nữ, là nhân viên văn phòng thì cũng phải xuống xưởng liên hệ gì đó. Phân xưởng dây chuyền sản xuất, mọi người không thể vắng mặt được. Hai cô không phải là kiểu người có thể xuống xưởng.”

Nói rồi anh ta chỉ vào một cô gái đang ôm một đồng giấy tờ, nói: “Đây mới là người có thể làm việc.”

Tôi không có gì để phản bác.

Khác biệt thật sự rất lớn. Người ta mặc quần áo thể thao, đi giày đế bằng, còn chúng tôi đi phòng vấn còn mặc váy và đi giày cao gót. Sao lại nhận lời phỏng vấn nơi có tiêu chí thấp như vậy.

Phòng vấn thất bại, vừa mới ra khỏi xưởng kia thì nghe được tiếng mắng chửi. Phụ nữ có mấy ai không thích xem náo nhiệt? Tôi cùng Đàm Thiên lập tức chen vào trong đám người nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117-2

Đó là một cửa hàng nhỏ bán một ít hàng tạp hóa hàng ngày. Ở cửa cửa hàng, một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đang đứng dạng chân, tay đặt trên eo, một tay chỉ vào trong cửa hàng mắng: “Con khốn nạn! Con trai tao cưới mày đã nhiều năm như vậy rồi, mày sinh con cho nó không được sao? Mày cứ trì hoãn như vậy, muốn tới khi con trai tao già đi không cưới được người khác, chặt đứt hương hỏa nhà tao à? Dù mày có xấu hổ hay không thì hôm nay cũng phải nói cho rõ ràng, vì cái gì có thai rồi còn muốn đi phá thai? Đứa bé có phải là con người khác nên mày không dám sinh ra không? Mày chứ, hôm nay tao bắt mày ly hôn với con trai tao! Mày đẻ tiện như vậy, cả đời này mày sẽ không có con! Chờ mày già rồi chết cũng chỉ có một mình, ngay cả một người đem đi chôn cũng không có! Mày có ly hôn hay không thì nói một câu!”

Trong cửa hàng không có tiếng đáp lại, người phụ nữ kia vẫn đứng đó mắng chửi. Mắng đến mức chúng tôi cũng không muốn nghe, khi tôi kéo Đàm Thiên nói muốn đi khỏi nơi này thì đột nhiên chuyện có chuyển biến. Một người đàn ông đi xe điện chạy tới đứng trước mặt người phụ nữ, quát lên với người phụ nữ: “Mẹ, mẹ không hiểu gì thì đừng nói bậy. Đứa bé là tự nhiên bị hỏng, không phải bọn con đi phá thai. Về nhà rồi nói chuyện!”

“Tự nhiên bị hỏng? Tự nhiên bị hỏng hay không thì hôm nay tao cũng nói không cần đứa con đâu này. Có nó thì nhà chúng ta sẽ không hương khói! Nó cùng con đã cưới nhau ba năm, ngay cả trứng cũng không sinh ra được, hỏng thai thì đã vài lần. Mẹ thấy nó không đẻ được. Ly hôn! Đâu như vậy ta không cần! Con còn nói đỡ cho nó, có phải con cũng không cần người mẹ này!”

Tôi nói nhỏ vào tai Đàm Thiên: “Bà mẹ chồng thật vô lý.”

“Đi thôi, không có gì xem đâu.”

Ngày hôm sau chúng tôi rút kinh nghiệm từ ngày đầu tiên, mặc đồ thể thao, đi giày đế bằng để đi phỏng vấn. Nhưng vừa từ trên xe bus xuống đã lại nghe thấy người phụ nữ kia tiếp tục đứng ở trước cửa hàng chửi mắng. Cảm giác bà ta chưa hề rời đi vậy. Người xem cũng ít đi nhiều, chúng tôi đã có thể nhìn thấy người phụ nữ ở trong cửa hàng.

Người phụ nữ kia tuổi cũng đã lớn, phải đã ba mươi mấy tuổi, cô ấy cứ lạnh lùng ngồi trong tiệm một câu cũng không nói.

“Người con dâu rất đáng thương. Khả Nhân, mẹ Khúc Thiên rất có tố chất, ít nhất sẽ không chửi đồng như vậy.”

“Mẹ anh ấy so với chữ đồng còn đáng sợ hơn.”

Ngày hôm đó chúng tôi phỏng vấn quả thật có tiến triển. Làm nhân viên thiết kế cho một công xưởng làm hộp đóng gói. Trước tiên ở nhà xưởng kiến tập ba ngày, bao ăn, sau ba ngày là thời gian thử việc, thời gian thử việc là ba tháng, được bao ăn ở. Nếu có thể tiếp tục làm thì được chính thức nhận việc, bắt đầu được tính lương.

Khi về nhà, tâm tình tôi khá tốt, tôi gọi điện thoại cho Khúc Thiên, cũng chỉ nói chuyện này. Tôi còn hơi cảm thấy nói chưa xong thì anh ấy đã ngắt điện thoại rồi.

Trong lòng thờ dài, cuộc sống như này còn không biết tới khi nào. Hơn nữa nói tới hôn lễ cũng chỉ có thể chờ duyên.

Buổi tối, tôi tắm rửa xong rồi đi vào phòng thì thấy Sầm Tổ Hằng đã nằm nghiêng trên giường, tay cầm một bọc nhỏ những hộp mẫu trong xưởng tôi mang về. Tôi ngạc nhiên kêu lên: “Sao anh lại tới đây?” Hôm nay anh ấy cứ như vậy mà ngắt cuộc gọi, tôi còn tưởng bên đó đang xảy ra chuyện gì.

“Tôi thăm em, không được sao?”

Tôi cười, nhào tới vật anh ấy ra giường, đè lên anh ấy, một tay nhéo vào cằm anh ấy, nói: “Tướng công, về sau anh có việc làm hay không không quan hệ, nương tử ta có thể kiếm tiền nuôi sống chàng.”

Anh ấy không do dự, đưa tay kéo đầu tôi xuống rồi hôn.

Sau một hồi vận động trên giường, tôi tạm thời cũng không ngủ được, nằm trên giường kể cho anh ấy nghe chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay. Anh ấy vẫn như vậy, một câu không nói, chỉ nghe tôi kể, thỉnh thoảng ậm ừ một tiếng.

Tôi nói chuyện nhà xưởng, cũng nói tới người phụ nữ trong cửa hàng kia.

Khi nói tới người phụ nữ kia, Sầm Tổ Hằng rốt cuộc nói chuyện: “Bên cạnh nhà bọn họ có ngọn núi nào bị gãy không?”

“Sao? Em không biết, đó chỉ là cửa hàng, không phải nơi ở. Sao thế? Chuyện này có liên quan tới phong thủy à?”

“Sơn chủ lớn hơn thủy chủ. Nếu từ cửa sổ nhà nhìn ra ngoài thấy núi, hình dạng màu sắc hay tình trạng của núi đều ảnh hưởng tới gia đình. Núi tốt nhất là có đầu tròn, bóng cây xanh che mát thì phương nào cũng tốt. Tả Thành Long hữu Bạch Hổ, trước Chu Tước sau Huyền Vũ, đó đều là đối ứng cho núi. Chu Tước tốt nhất có sân phơi, nơi xa phải có khí tụ vờn quanh núi. Huyền Vũ phải có chỗ dựa, cao lớn mới tốt. Sơn trong phong thủy cũng không chỉ nói về núi thật. Núi thật sự là sơn, tòa nhà cao tầng gì đó trong tình huống cụ thể cũng tính là sơn. Có đôi khi, căn hộ ở bên này cũng coi tòa nhà bên kia là sơn.

“Nhiều sơn như vậy sao? Điều đó thì ảnh hưởng gì tới việc mang thai?”

“Sơn bị phá hỏng là đại hung. Nếu ở vị trí đối diện, hơn nữa Lưu niên hung tinh dừng ở mặt trên cũng là hung, Ngũ Hoàng ở mặt trên thì tính là động Thái Tuế Thổ, cái này hình thành đại hung, sẽ tạo thành ảnh hưởng tới người trong nhà. Nhẹ thì bệnh ngoại da, bệnh dạ dày, nặng thì gặp nan y.”

Tôi liền cười: “Về sau anh có muốn tìm một ngôi nhà có sơn tốt, để chúng ta sinh con không?”

Nói xong câu đó, tôi hơi khựng lại. Đêm nay không khí quá tốt khiến tôi nói sai rồi. Những lời này vừa nói ra, mọi tức giận đã đều không còn. Tôi chậm rãi thở hắt ra, nói: “Thôi, không nói cái này nữa. Ngày mai em...”

“Được rồi. Anh tìm cách cục Vượng Tài Vượng Đình Nhất Đẳng, nhà có sơn tốt thì chúng ta mới mua, bố trí cách cục thúc giục tử để chúng ta sinh vài đứa con.”

--

Sant: Mai mình bận, chủ nhật mới có tiếp nha mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

Tôi không nghĩ anh ấy sẽ nói như vậy, dù tính là khổ thì đó cũng là trong khổ có ngọt. Tôi giống như con mèo nhỏ cọ vào cổ anh ấy: “Cảm ơn anh, Tổ Hằng.”

Anh ấy không cười, tôi có thể cảm nhận được sự ưu thương của anh ấy. Sầm gia bị diệt tộc chỉ còn lại vài người, lại thêm một người bị chết. Sầm gia chẳng lẽ thật sự bị tuyệt hậu hay sao?

Không đúng! Còn có một người làm cảnh sát là Sầm Hằng. Nhưng tính về tài nghệ thì có lẽ Sầm gia cũng xem như tuyệt hậu.

“Sầm Hằng sẽ xảy ra chuyện!” Tổ Hàng đột nhiên nói nhỏ.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, cũng thật trùng hợp, tôi vừa nghĩ đến Sầm Hằng. Sầm Vũ Hoa đã vào bệnh viện tâm thần còn xảy ra chuyện, như vậy Sầm Hằng liệu có phải cũng sẽ bị Ngụy Hoa lợi dụng?

Khi tôi đang nhăn mày suy nghĩ, anh ấy đưa tay xoa phẳng trán tôi: “Ngủ đi, có việc gì thì cũng để mai nói đi.”

Tôi rất mệt mỏi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Mà tôi cũng không biết khi nào Tổ Hàng sẽ đi, với người bạn trai như này thì cứ xác định khi tỉnh lại sẽ không thấy người đâu.

Gọi điện thoại cho Đàm Thiên, hẹn cùng nhau đi làm. Rót cuộc cũng được đi làm, tuy rằng chỉ là kiến tập. Kiến tập ở đây ba ngày sẽ không có lương, bảo người làm cái gì thì phải làm cái đó, phải hiểu được rõ ràng công việc của mình là gì. Ba ngày này không bị hạn chế bởi thỏa thuận nào, có thể sa thải mà không cần lý do.

Ngày đầu tiên làm việc tôi mới biết được đây không phải là việc cho người làm. Người thiết kế nhận chúng tôi vào làm kia dường như coi chúng tôi như người ở, rót một cốc nước cũng vẫn là chúng tôi làm. Đàm Thiên đi theo một thiết kế viên nam, cả ngày chỉ tám chuyện, căn bản là không làm gì mà chỉ đi theo Đàm Thiên tám chuyện. Cái gì cũng tám, hoàn cảnh gia đình tới quần lót 3D. Khi ăn cơm, Đàm Thiên nói cô ấy ăn không vô, sợ chết khiếp.

Ngày làm việc đầu tiên xem như ghen một bụng tức, thiết kế viên kèm cặp tôi nói loại chuyện này cũng rất bình thường, chờ đến khi tôi vào làm việc rồi cũng sẽ làm khó người mới như thế.

Con giận càng tăng cao nhưng tôi không thể phát tác trong xương, chỉ có thể chịu đựng. Khi tan ca, tôi đã nhìn nhin tới mức sắp bùng nổ, nếu không phải tới giờ nghỉ có lẽ tôi đã phải quăng quật đồ gì đó.

Ra khỏi xưởng kia, tôi cùng Đàm Thiên bắt đầu chửi rửa ngày hôm nay.

Mới đi được vài bước lại nghe thấy di mấy hôm trước vẫn luôn chửi rửa tiếp tục đứng mắng chửi. Bà ta mỗi ngày đến tới mắng chửi sao? Mà hôm nay cửa hàng kia không mở, cửa đóng kín mà bà ta vẫn mắng chửi!

“Đừng cho là tao không biết, mày đang hí húi với trai ở bên trong chứ gì?! Tao tìm người tới phá cửa, tao sẽ chụp đôi cậu nam nữ chúng mày rồi đăng báo!...”

Tôi cảm thấy người phụ nữ này thật không thể nói lý, mà hiện tại tôi cảm thấy con trai bà ta, tức chồng của người phụ nữ trong tiệm, thật nhu nhược. Vợ của mình bị mắng chửi như vậy mà không có một câu. Người đàn ông không bảo vệ được vợ mình thì không phải là người đàn ông tốt.

Hôm nay đã bức tức cả ngày, lại gặp phải chuyện này khiến tôi bạo phát! Tôi đi tới trước mặt người phụ nữ kia, nói: “Sao bà lại không biết điều như vậy? Bà nhìn xem toàn bộ con đường chỉ có mình bà đứng ở đây chửi đông! Chửi thì đẹp để gì, bà gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới bộ mặt thành phố!”

“Con dâu ta không sinh được con thì ta chửi, liên quan gì đến người? Có phải người là họ hàng nhà nó? Người hãy...”

“Tôi nói cho bà biết, cô ấy không sinh được con là chuyện nhà các người, là tổ tiên nhà các người không phù hộ! Liên quan gì tới cô ấy? Bà về nhà xem đi, xem phòng cô ấy ở, nhìn qua cửa sổ ra ngoài xem có phải có núi bị sạt lở không?! Nếu tôi nói đúng, ngày mai mang bao lì xì tới chỗ này rồi tôi tới xem nhà cho bà. Hừ!”

Nói xong tôi kéo Đàm Thiên rời đi.

Đàm Thiên mở to mắt nhìn tôi, sau khi chúng tôi lên xe bus cô ấy mới hỏi: “Khả Nhân, cậu sẽ xem phong thủy à?”

“À, Khúc Thiên sẽ mình cũng sẽ, mình sẽ Khúc Thiên cũng sẽ.” Câu trả lời mơ hồ này hẳn có thể cho qua câu chuyện. Rót cuộc tôi vẫn muốn gây tiếng vang cho Sầm gia ở bên ngoài.

Ở trên xe bus, tôi bình tĩnh nhớ lại những gì tôi đã làm vừa rồi, quả thật tôi có chút hối hận. Tôi làm vậy là có ý tứ gì? Lỡ như ngày mai bà ta thật sự mang bao lì xì ở đó chờ tôi thì làm sao bây giờ? Không phải tôi sẽ thật sự phải đi xem phong thủy sao?

Vốn định thương lượng chuyện này với Khúc Thiên một chút, nhưng tôi gọi tới thì người nghe lại là mẹ Khúc Thiên.

Mẹ Khúc Thiên rất tức giận, nói: “Khúc Thiên đã ngủ rồi, thân thể nó còn chưa bình phục, cháu đừng quấy rầy nó. Chờ thân thể nó khỏe lại chúng ta sẽ tính toán đưa nó ra nước ngoài. Khả Nhân à, chuyện của bọn cháu cứ như vậy để qua đi. Cháu cũng đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Bà ta cúp điện thoại, tôi có chút do dự, Khúc Thiên đang ngủ, anh ấy sẽ ngủ sớm như vậy sao? Một quý còn biết nghỉ 10 giờ tối ngủ 7 giờ sáng dậy sao?

Hắn anh ấy để Khúc Thiên trong phòng, còn mình đi làm việc. Có điều anh ấy không ở bên cạnh tôi, không biết sẽ đi đâu? Tôi gọi điện thoại cho chị Kim Từ, hỏi: “Chị Kim Từ ạ? Có phải Tổ Hàng đang ở chỗ bọn chị?”

“Ừ, đang tìm Sầm Hằng. Sầm Hằng bị mất tích, bọn chị đang lo cậu ta sẽ bị giống như Sầm Vũ Hoa. À, em ngủ trước đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Dù

sao đi nữa cậu ta cũng là cảnh sát, bản thân cảnh phục đã có thể tránh tà.”

Biết được nguyên nhân lòng tôi lại càng thêm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118-2

Bởi vì cứ luôn nghĩ tới chuyện Tổ Hàng, ban ngày tôi lại gọi cho Khúc Thiên, nhận điện thoại vẫn là mẹ anh ta. Tuy mẹ anh ta nói Khúc Thiên đã rời khỏi giường nhưng chưa nghe được tiếng Khúc Thiên thì tôi vẫn rất lo lắng. Lỡ như Tổ Hàng không quay lại thân thể Khúc Thiên đúng lúc, chuyện bị lộ ra thì phải làm sao?

Nhiều chuyện như vậy khiến tôi không cách nào tập trung làm việc, cả ngày đều bị mắng. Bà chủ xưởng nói, nếu ngày mai vẫn còn như vậy thì hôm sau không cần tới nữa. Còn Đàm Thiên đã bắt đầu tự làm việc được giao, rõ ràng ưu tú hơn tôi nhiều. Nếu tuyển hai chọn một thì người được chọn chắc chắn là cô ấy.

Sau khi tan tầm, cô ấy rất vui vẻ, nói hôm nay đã có thể bắt đầu nhìn thiết kế viên vẽ, chỉ thêm mấy ngày cô ấy có thể được tự vẽ rồi.

Đi tới cửa hàng kia, từ xa xa tôi đã thấy cửa hàng đang mở, còn người phụ nữ kia không chửi đồng mà đứng ở cửa đang nhìn về phía đường phố bên này.

Không phải ba ta đang đợi tôi chứ? Lỡ như người ta thật sự đưa tôi về nhà để xem phong thủy thì tôi phải làm sao bây giờ?

Thật sự hối hận vì sự thiếu suy nghĩ ngày hôm qua, tôi cúi đầu tính đi đường vòng tới trạm xe bus thì người phụ nữ kia đã thấy tôi. Bà ta kêu to một tiếng rồi chạy tới kéo lấy cánh tay tôi: “Em gái! Em gái! Em nói thật đúng, hôm qua tôi đã tới xem nhà chúng nó. Ban công nhà chúng nó, cửa sổ phòng ngủ quả thật nhìn thấy núi lở. Em gái à, em xem làm thế nào để hóa giải được? Em giúp nhà chị đi, con trai chị nhất định không chịu ly hôn, cứ tiếp tục như vậy thì nhà chị quả thật sẽ bị tuyệt hậu.”

Tôi bị bà ta kéo vào trong cửa hàng, trong đó có cô con dâu, chồng của cô ấy cũng có. Hai người nhìn tôi có chút kinh ngạc, cũng có chút hy vọng. Chồng cô ấy nói: “Cô... cô xem phong thủy à? Vậy cô xem giúp nhà tôi đi, thật sự có thai, tôi sẽ có hậu tạ xứng đáng.”

“Tôi... tôi phải về nhà, không thì ba mẹ tôi sẽ tức giận. Bọn họ không cho tôi ra ngoài buổi tối.” Tôi nói dối. Với cách ăn mặc của tôi bây giờ thì giả vờ là học sinh cấp ba cũng được, nói vậy hẳn bọn họ sẽ tin.

Nhưng không ngờ người phụ nữ kia không buông tay, còn nói: “Tôi sẽ gọi cho ba mẹ của em để xin phép, tôi sẽ nói với bọn họ.”

Cứ như vậy lờ lờ kéo kéo suốt một giờ, tôi bị đưa tới nhà bọn họ. Đàm Thiên cũng đi theo tới, cô ấy đầy vẻ bất an cùng nghi hoặc. Trên báo nói, nữ sinh bị đưa đi một mình thì tám phần là không có chuyện tốt, dù người đưa đi là phụ nữ thì cũng không có chuyện gì tốt.

Nhà bọn họ là nhà tự xây, trên một con đường ở khu đang phát triển, nơi này đất đai rất rộng rãi. Là một căn nhà hai tầng một tum, người phụ nữ hay chửi đồng kia không ở đây, chỉ có hai vợ chồng bọn họ ở nơi này.

Đại sảnh tầng một là nơi để xe, tiến vào là phòng bếp. Lên lầu hai mới là phòng khách cùng phòng ngủ. Kiểu nhà này cũng tương tự giống như nhà mà ông chủ muốn bố cục Vượng Tài lần trước, thiếu cung nghiêm trọng. Sơn hướng tốt thì không sao, nếu sơn hướng không tốt thì sẽ là một ngôi nhà rất kém.

Đàm Thiên kéo ống tay áo tôi, nói nhỏ: “Rất cuộc cậu có biết xem hay không?”

Tôi cắn môi, lấy điện thoại ra gọi cho chị Kim Từ. Nếu chị ấy không có việc gì thì bảo chị ấy tới đây trợ giúp đi. Tôi thật sự không thấy tự tin, loại chuyện này nếu nói sai sẽ hại người.

Tôi cầm điện thoại đi ra hành lang rồi gọi đi, bên kia rất nhanh đã có người nghe, tôi còn nghe được tiếng con gái chị Kim Từ, hẳn chị ấy đang không bận gì.

“A lô!”

“Chị Kim Từ ạ, em bị người ta kéo đến nhà xem phong thủy, nhưng em không chắc chắn lắm.”

“Không phải Tổ Hàng đi tìm em sao? Chị nói với cậu ta hôm nay em gọi điện thoại tới tìm, hẳn cậu ta sẽ đi tìm em.”

“Anh ấy tìm em, vậy anh ấy...” Tôi đột ngột im bật, bởi vì tôi thấy Tổ Hàng ở cách đó không xa. Tôi vừa mở miệng định nói thì Đàm Thiên đã kéo lấy cánh tay của tôi, nói: “Khả Nhân, nếu không làm được thì chúng ta cứ nói rõ đi, nói chúng ta không xem được. Cậu nhìn gì thế?”

“Không có gì, không có gì. Mình sẽ xem. Có lẽ mình sẽ xem được,” tôi cười gượng, “không phải chỉ xem núi thôi sao?”

Hiện tại đã là hơn 6 giờ tối, gần 7 giờ, bầu trời đã tối đen. Lúc này Tổ Hàng xuất hiện hẳn là không có vấn đề gì, hơn nữa tôi cũng nhận ra Đàm Thiên không nhìn thấy Tổ Hàng. Ba người nhà kia, ách, hẳn sẽ không trùng hợp sẽ có người thấy được quý đầu.

Tổ Hàng cười cười, đi về phía tôi, đi phía sau tôi, trong đầu tôi xuất hiện giọng nói của anh ấy. Đúng vậy, là xuất hiện trong đầu mà không chui qua lỗ tai, âm thanh trực tiếp vang lên trong đầu.

“Trước tiên hãy xem hướng. Đem bản thiết kế tòa nhà ra rồi lấy la bàn đo đạc, đánh dấu những ngọn núi ở bốn phía.”

“Dạ,” Tôi nói nhỏ, cảm giác khí tức mát lạnh đi phía sau tôi khiến tôi an tâm. Bản vẽ mặt bằng không phải tôi vẽ, mà người đàn ông kia lấy ra giấy chứng nhận bất động sản rồi đi sao chép lại.

Công việc còn lại rất đơn giản, chỉ là thời gian tương đối gấp, chậm thêm chút nữa thì không còn ánh sáng, sẽ không thấy được núi xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Không có la bàn, tôi dùng la bàn điện tử trên điện thoại. Thời gian gần đây đều là tôi đo cho nên hai mươi bốn sơn đều đã nhớ kỹ, vì thế chuyển hóa từ số độ góc rất dễ dàng.

Trước khi trời tối tôi quan sát mỗi cửa sổ một chút. Khu đô thị mới này thành lập ở nơi vốn là vùng núi. Địa chất nơi này thuộc dạng Karst, rất nhiều chỗ gọi là núi nhưng cũng chỉ cao như tòa nhà hai mươi mấy tầng, từ nơi được khai phá này nhìn xung quanh có rất nhiều núi như vậy, từng lớp từng lớp.

Sau khi có sơ đồ tòa nhà, lấy bài bản trên điện thoại đặt bên cạnh sơ đồ thì dễ dàng xem hơn rất nhiều.

Nhà như vậy khuyết góc nghiêm trọng, mà nó lại đại biểu cho cung vị hải tử, trên cơ bản đều xem là khuyết. Lấy vị trí trung cung ở giữa nhà, sau khi xem Lưu niên Phi Tinh phát hiện Ngũ Hoàng hướng chính Tây là một mỏ đá. Đã xây dựng khu vực này hầu hết đều khai thác từ mỏ đá đó.

Trước cửa chính là bộn họ, nhìn những dãy núi, đều là những ngọn núi nhón nhọn, đá lồi chồm, ngay cả một cây cỏ cũng không cao quá được những tảng đá.

Tổ Hàng ở phía sau tôi nói, tôi nhắc lại như kiểm tra bài tập, nói: “Bên trong nhà dùng nội thất không có lợi cho người, không có lợi cho sinh dưỡng. Bên ngoài ba hướng đều có núi nhọn không cây cỏ. Trong gia đình hẳn có người sẽ có mất không tốt.”

Người đàn ông kia vội gật đầu: “Mất tôi không tốt, dọn về đây được mất năm thì mất đã phải phẫu thuật. Mong cô xem sửa thể nào mới sinh được con.”

“Chuyện này... Anh không cách nào khiến người ta đào núi đi được. Động thổ đều là đại hung, hiện tại không ảnh hưởng tới việc ở, chỉ ảnh hưởng tới cung vị hải tử. Gia trạch không yên, bệnh nặng từ vong. Muốn có con thì dời chỗ ở một năm đi, chờ sau khi sinh được con thì quay lại ở. Nhà này cứ cho thuê.”

Nhắc lại lời của Tổ Hàng tôi mới để ý, vì sao những nơi khai thác đá lại có nhiều nhà cho thuê như vậy, đều là cho công nhân làm ở đó thuê ở, rất ít gia đình ở lại những khu vực này. Nơi này phong thủy thật sự không tốt. Khu vực khai phá, nơi nơi đều là núi khai thác đá, xây nhà động thổ. Dù nhà này ở bên cạnh khu khai thác thì mỗi một nhà đều có thể thấy mỏ đá ở bên kia.

“Các người tự mình suy xét một chút, nếu khuyết cung còn có thể bỏ, nhưng loại động thổ này thật sự rất khó xử lý. Tôi có thể nói cũng chỉ như này.”

Mỗi một từ đều là tôi thuật lại lời của Tổ Hàng. Nếu bọn họ có thể thấy được Tổ Hàng thì sẽ thấy có một quý vẫn luôn ở bên cạnh tôi, còn cúi xuống ghé vào tai tôi nói chuyện.

Khi nhà bọn họ đưa chúng tôi ra cửa, hỏi: “Em gái, em tên là gì? Là học ở đâu?”

“Vương...” Tôi nói rồi khựng lại, do dự một chút, tôi nói: “Tôi là Sầm Khả Nhân, học nghệ từ tổ tiên.”

Cầm bao lì xì nhà họ đi về trạm xe bus, Đàm Thiên ở bên hưng phấn nói tôi thật lợi hại. Còn nói hôm nào tôi đến nhà cô ấy xem, bố trí cách cục thúc giục tài cục.

Tôi cười, điều khác thì không nói, thúc giục tài cục thì tôi thật đúng có thể làm được.

Nhìn thời gian, nhà bọn họ kia cũng không kịp chuẩn bị cơm cho bọn tôi, tôi dùng một trăm đồng trong bao lì xì mời Đàm Thiên ăn cơm. Hai người ở chợ

đêm ăn no căng mới đi về.

Sầm Tô Hàng vẫn đi theo chúng tôi, cũng không nói nhiều lời cũng không có oán trách gì. Dù sao anh ấy không cần duy trì thân thể của Khúc Thiên thì anh ấy sẽ không cần ăn.

Khi chúng tôi lên xe bus đã là 10 giờ, chuyến xe cuối cùng đi về nội thành.

Chuyến xe cuối cùng lúc ban đầu có rất nhiều người, hầu hết đều là hành khách từ khu vực khai phá này. Đến khi vào đường vòng quanh những ngọn núi, trên xe chỉ còn tôi, Tô Hàng và Đàm Thiên, phía trước còn mấy người công nhân làm tăng ca. Ở phía bên kia xe so với chúng tôi là một phụ nữ trẻ tuổi ôm một em bé chừng ba bốn tuổi.

Em bé kia vẫn luôn nhìn Tô Hàng, tôi đoán con bé có thể thấy được Tô Hàng. Rốt cuộc trẻ con rất dễ thấy quỷ.

Có điều tôi cũng không dám nói gì, sợ em bé kia lại nói ra.

Tiến vào nội thành, khi mấy người công nhân kia xuống xe, người phụ nữ kia cũng mang theo đứa bé xuống xe. Tôi liền nói: “Nhìn người ta kia, còn trẻ như vậy đã làm mẹ.”

“Mẹ nào?”

“Vừa mới xuống xe kia, đứa bé chỉ ba bốn tuổi, cô ấy còn trẻ như vậy đã làm mẹ.”

“Vừa rồi? Trên xe đâu có trẻ con? Chỉ có mấy người làm công nhân, người ta không chừng còn lớn hơn cả chúng ta, nói như vậy không hợp lý đâu.”

Tôi nhú mồm, kinh ngạc nhìn cô ấy: “Cậu không thấy đứa bé?”

“Không có đứa bé nào cả.”

Có tiếng Tô Hàng cười trong đầu tôi: “Bọn họ chỉ là quỷ lặp lại hành động trước khi chết thôi.”

Hóa ra mẹ con họ là quỷ.

Xe đến trạm, Đàm Thiên xuống xe trước. Cô ấy phải về nhà, còn tôi đi theo xe này đến trạm ở trường học của chúng tôi.

Tô Hàng ngồi bên cạnh tôi, rất tự nhiên ôm lấy bả vai tôi. Trên xe chỉ còn một mình tôi, tôi đột nhiên nghĩ không biết tài xế có thể nhìn thấy Tô Hàng không? Mà hiện tại tôi cùng Tô Hàng thật giống những đôi học sinh yêu nhau, cùng nhau ngồi xe bus đến trường học.

Rốt cuộc cũng đến trạm, tài xế dừng xe lại mới nói: “Đứa bé kia tôi cũng từng gặp. Hai năm trước bọn họ đi xe này, khi xuống xe bị xe máy lao tới tông phải. Đứa bé chết tại chỗ, mẹ thì được đưa đi viện cấp cứu, vốn đã qua cơn nguy kịch nhưng không nghe được tin tức của con cũng liền đi theo. Ài...”

Tôi gật gật đầu, xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119-2

Sau khi về đến nhà, Tô Hàng đột nhiên ôm lấy tôi, nói: “Khả Nhân, mấy ngày này em cẩn thận một chút. Anh làm bùa cho em, vào lúc khẩn cấp em xé nó, đốt, anh sẽ lập tức tới ngay.”

“Rốt cuộc làm sao vậy? Chị Kim Tử nói mọi người đang vội.”

“Sầm Mai giết chết Sầm Vũ Hoa thì cũng có khả năng sẽ giết chết Sầm Hằng, sau đó chính là em. Hôm nay bọn anh cũng là vì đi tìm Sầm Hằng, muốn cho cậu ta biết tình hình của mình nguy cấp thế nào. Nhưng cậu ta không tin. Khả Nhân, em không thể có chuyện gì được.”

Tôi gật đầu, xoay người đối diện với anh ấy, cười thật tươi: “Em biết rồi, em sẽ cẩn thận.”

Lời đã nói, cười cũng rạng rỡ, nhưng lòng tôi vẫn thấy bất an. Chưa từng chính mắt nhìn thấy Sầm Mai. Hình tượng của cô ta đều là tôi nghe người khác nói. Khi tôi gặp Ngụy Hoa, nam sinh soái khi mà âm trầm kia cũng đủ khiến tôi sợ hãi.

Tôi đột nhiên nghĩ tới hai mẹ con trên xe bus hôm nay, hỏi: “Có phải người sau khi chết sẽ vẫn luôn lặp lại hành động trước khi chết của họ? Giống như hai mẹ con kia. Nhưng cũng có những người sẽ không như thế.”

“Có những người bị chết quá đột ngột, không cách nào chấp nhận chuyện này nên sau khi chết vẫn luôn lặp lại hành động trước khi chết của mình. Cứ lặp đi lặp lại tới khi biết mình đã chết. Có người chỉ quá mấy ngày sẽ biết. Có người dương thọ chưa hết, tìm không thấy người dẫn đường, tự mình lại không có ý thức thì sẽ là mấy năm, mấy chục năm, thậm chí là mấy trăm năm vẫn nhớ tới khoảnh khắc trước khi chết của mình.”

Anh ấy dừng lại một chút, tôi thở dài, nói: “Ngày mai bảo chị Kim Tử đi xem hai mẹ con họ đi. Chị ấy hẳn có thể giúp mẹ con họ đi được, phải không?”

Tôi nói, Tổ Hàng không nghe được, vì tiếp theo anh ấy nói: “Sầm Mai, trong mấy chục năm qua vẫn luôn thấy lặp lại khoảnh khắc anh móc tim cô ấy, lặp lại khoảnh khắc anh cắn từng miếng trái tim cô ấy.”

“Tổ Hàng?” Tôi cau mày, nghe nhắc đến Sầm Mai là tôi thấy khó chịu, trong lòng cảm thấy đó chính là tiểu tam. Từ khi cô ấy xuất hiện là tôi thấy khó chịu.

Tổ Hàng không nói gì, chỉ gật đầu, ý bảo anh ấy sẽ không nhắc tới Sầm Mai nữa. Anh ấy vẫn phải rời đi, bởi vì anh ấy còn phải về sống cuộc sống của Khúc Thiên. Hành động của chúng tôi cần duy trì mối liên quan tới Khúc gia, dù bên đó thực tế cái gì cũng sẽ không làm nhưng vẫn là một đối trọng để chống lại Lương gia. Nếu ba Khúc Thiên thật sự được lên chức, đến lúc đó xúi giục ba Khúc Thiên giáng chức Lương Canh, vậy thì có thể coi phía sau chống lưng cho Ngụy Hoa đổ một nửa. Dù cho Ngụy Hoa có lợi hại, ở trong xã hội ngày nay, chuyện hẳn có thể làm cũng sẽ ít đi.

Tổ Hàng đi rồi, tôi lại không ngủ được. Nằm trên giường nghĩ tới những chuyện xảy ra hôm nay, nghĩ tới hai mẹ con kia, nghĩ tới ánh mắt Tổ Hàng khi nói tới Sầm Mai...

Miền man nghĩ ngợi như vậy, cả đêm không ngủ được, với điện thoại trên đầu giường nhìn thời gian, đã là hơn ba giờ sáng, tôi nói nhỏ: “Sắp đến giờ gà gáy.”

Tôi vừa nói xong thì phòng bếp truyền đến từng tiếng “lạch cạch”. Không phải tiếng chuột chứ? Trộm thì khả năng là không lớn. Bởi vì phòng này có cửa chống trộm. Dù trộm vào, tôi vẫn luôn tỉnh, sẽ sớm nghe được tiếng động. Cho nên tôi không chút sợ hãi, nghĩ sẽ đi đuổi chuột.

Phòng bếp của chúng tôi, tuy rằng không nấu cơm nhưng vẫn thường xuyên đun nước. Tổ Hàng thậm chí còn cúng Táo thần, vì để Táo thần biết anh ấy là chủ nhân nhà này, anh ấy còn dâng lên, đặt lư hương lên một tờ giấy, hình như viết bát tự thời điểm anh ấy chết.

Tôi đi tới phòng bếp, bật đèn phòng bếp lên, ánh mắt quét trên mặt đất tìm tung tích con chuột. Tôi không dám đánh chuột nhưng tôi dám đuổi chuột. Mục tiêu của tôi chỉ cần đuổi nó đi là được.

Nhưng trong phòng bếp bài trí vô cùng đơn giản của chúng tôi không hề thấy tung tích của chuột, thậm chí cũng không còn âm thanh kia. Âm thanh vừa rồi rốt cuộc là âm thanh gì? Tôi nhìn xung quanh toàn bộ phòng bếp, rốt cuộc thấy được nơi có thể phát ra âm thanh. Đó chính là lư hương cúng Táo thần, nó bị lật.

Lư hương bị lật tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt, điều đó chứng tỏ Táo thần không làm việc. Mà Táo thần không làm việc thì những thứ khác sẽ dễ dàng tiến vào.

Tôi nghĩ tới chuyện đó, lòng tơ toàn thân đột nhiên dựng đứng. Con lạnh ập đến. Không đúng, con lạnh này không phải từ trong thân thể tôi toát ra, mà xung quanh thật sự lạnh đi.

Trực giác cho tôi biết, có thứ gì đó đã vào nhà mà tôi không nhìn thấy. Trong không gian an tĩnh tôi nghe được tiếng giọt nước rơi. “Tóc” một tiếng từ phía lư hương Táo thần. Một giọt máu xuất hiện ở đó.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

“Tổ Hàng?” Tôi khẽ gọi. Nhưng giây tiếp theo tôi biết tôi sai rồi. Tôi cùng Tổ Hàng có kế ước Minh hôn cho nên tôi sẽ nhìn thấy được anh ấy. Mà hiện tại tôi không nhìn thấy... quý này, lại là một quý sẽ lấy máu. Chẳng lẽ đó là Sầm Mai?

Không phải Tổ Hàng đã hạ kết giới trong nhà này sao? Vì sao cô ta còn có thể vào được? Tôi cuối cùng cũng phản ứng lại được, xoay người phóng như bay về phía phòng ngủ, khóa cửa một cái “rầm”, đóng cửa sổ, chui vào trong chăn trùm kín cả đầu, cả người rúc thành một đồng. Trong bóng đêm, tôi lúi lúi bùa phân hồn trên cổ ra. Vì sao lại nhanh ứng nghiệm như vậy, Tổ Hàng mới nói nếu có nguy hiểm thì hãy xé bùa, hiện tại thật sự đã phải sử dụng sao? Sao lại trùng hợp như vậy?

Tôi run rẩy xé lá bùa kia ra, đồng thời thầm cầu nguyện trong lòng mong Tổ Hàng càng nhanh lại đây càng tốt. Anh ấy là quý, muốn quay trở về sẽ rất

nhANH.

Vì quá sợ hãi, tôi ở trong chốn thờ đốC từng hơi, dường như trong chốn rất nhanh hếT. Tôi không dám lộ ra khe hở, trong đầu chỉ nghĩ nếu tôi chỉ hở ra một chút thì sẽ có bàn tay quỷ thờ vào trong chốn.

Bên ngoài có còn âm thanh gì không tôi không hề biết, tôi đã lo lắng đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Khả Nhân? Khả Nhân?”

Giọng của Tô Hàng? Anh ấy thật sự quay lại sao? Là anh ấy đã về hay là tiếng quỷ gọi? Tôi nghe được âm thanh này có chút không dám tin mà suy nghĩ.

Đến khi xúc cảm quen thuộc kia, qua lớp chốn, vỗ vỗ đầu tôi thì tôi mới tin đó chính là Sầm Tô Hàng.

Chấn xúc lên, quả thật anh ấy đứng ở trước mặt tôi, nhìn tôi, nhú nhú mày: “Khóc? Ngoan, không sao đâu.”

Nghe anh ấy nói vậy tôi vội sờ lên mặt mình, quả thật dính nước mắt. Ngay cả tôi đã khóc mà cũng không biết. Nhưng sau khi nghe anh ấy nói “Không sao đâu” tôi đã không gồng được nữa, khóc lớn hu hu, vừa khóc vừa nói: “Cô ta tới. Cô ta tới. Cô ta vào được. Ban thờ thần Táo bị đổ, có máu nhỏ xuống, em thấy máu, thật sự... cô ta tới... hu hu...”

Tôi vừa khóc vừa nói, không biết anh ấy có nghe hiểu hay không, tôi vẫn không ngừng khóc lóc kể lại chuyện vừa rồi.

Tô Hàng ôm tôi vào trong lòng, để mặc cho tôi khóc.

Khóc một lúc tôi thấy mệt, có lẽ là khóc tới mệt. Vốn dĩ cả một đêm không ngủ, tôi khóc một hồi mệt đến mức ngủ gục luôn trong lòng Tô Hàng.

Ký ức cuối cùng của tôi quả thật là cảnh đó. Nhưng khi tôi tỉnh dậy, bên cạnh không có Tô Hàng, chỉ có một mình Linh Từ đang chơi máy tính, còn đang lăm bằm: “Thật cứ như sống thời Dân Quốc, một cái trò chơi cũng không có. Chơi cái trò Spider Solitaire chán chết này chả để làm gì.”

Đại khái tôi cử động khiến anh ta chú ý, anh ta quay lại nhìn, nói: “Đừng hiểu lầm, là Sầm Tô Hàng nhà cô bảo tôi tới đây trông cô. Anh ta cũng vừa đi chưa được hai giờ. Anh ta phải về giả mạo Khúc Thiên rời khỏi giường, không thì mẹ cậu ta mang bữa sáng tới, thấy thi thể con trai nằm đó sẽ xảy ra chuyện.”

Tôi hơi ngại ngùng quay mặt đi. Hiện tại bộ dáng đầu bù tóc rối, chỉ có những người thân nhất mới có thể nhìn thấy.

Linh Từ vừa tắt máy tính vừa nói: “Cô thu dọn ít đồ, đổi phòng ở vài ngày.”

“Đổi phòng? Ở đâu? Vì sao? Không đúng, hôm nay tôi còn phải đi làm nữa.”

“Đi làm cái gì, cô xem mấy giờ rồi?”

Tôi vội vàng lấy điện thoại nhìn, bị đồng hồ trên điện thoại dọa cho khiếp sợ. Đã mười giờ rồi, trên đó còn có thông báo 3 cuộc gọi nhỡ của Đàm Thiên, có lẽ tôi đã bị đuổi việc rồi.

Kết quả này thật ra đã đoán trước được, cũng không có gì phải buồn rầu. Tôi điều chỉnh tinh thần một chút, hỏi: “Đi đâu ở?”

“Có một căn hộ dành cho cô cùng Sầm Hằng ở. Thời gian này tôi và Tiểu Mặc cũng ở đó. Sầm Tô Hàng cũng sẽ nghĩ cách để ra ở cùng chúng ta.”

“Vì sao phải sắp xếp như vậy?” Nghĩ phải ở cùng nhiều người, còn có Sầm Hằng ở đó, tôi thấy đau đầu. Ở đó thật bất tiện, mọi người lại đều là đàn ông.

“Phải bảo vệ hai người. Nếu không giống như hôm qua vậy, hai người tách ra thì chúng tôi không bảo vệ xuê.”

“Gấp gáp như vậy sao?” Tôi lăm bằm nói. Có điều tôi tin vào điều bọn họ nói, bởi vì sự khủng bố tới qua vẫn còn ở trong lòng tôi. Cái cảm giác tim sắp nhảy ra khỏi miệng thật sự không tốt.

Sau khi Linh Từ tắt máy tính liền châm một điếu thuốc, đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: “Tôi ra ban công chờ cô. Nhanh tay một chút, nếu không bọn họ ở bên kia sẽ không đợi cơm trưa.”

Linh Từ ra khỏi phòng, tôi liền gọi cho Khúc Thiên hỏi về chuyện này. Khi tôi bắt đầu bấm gọi thì lại cảm thấy lo lắng. Lỡ như lại là mẹ Khúc Thiên nghe điện thoại thì ngay cả cơ hội nói chuyện với Khúc Thiên tôi cũng không có.

Cũng may nghe điện thoại là Khúc Thiên, anh ấy xác nhận lời nói của Linh Từ, bảo tôi đi cùng Linh Từ. Tôi biết Linh Từ là có thể tin tưởng, nhưng tôi vẫn muốn xác nhận đây thật sự là sự an bài của Tô Hàng.

Rửa mặt chải đầu, thay quần áo, thu dọn đồ đạc... Sau khi chờ tôi chuẩn bị xong đã là hơn mười một giờ. Lúc trước chuyển đến đây chỉ cần một thùng đồ, vậy mà giờ phải rời đi cần tới hai thùng đồ cũng chưa hết đồ.

Linh Từ thật không còn lời nào để tả, nói gì mà phụ nữ ra khỏi nhà thật phiền toái, vẫn giúp tôi mang theo một thùng đồ lớn cùng công một ba lô lớn trên lưng.

Chương 120-2

Linh Từ đi một chiếc xe thể thao, kiểu dáng rất sang trọng, đưa tôi tới nhà mới.

Tôi cho rằng nhà mới sẽ không khác nhiều nhà bọn họ đang ở. Cùng lắm thì vì nhiều người ở mà sẽ thuê căn hộ ba phòng ngủ. Nhưng khi xe dừng lại tôi lại sợ ngấy người. Đó là một căn biệt thự ở khu sang trọng nhất thành phố.

Linh Từ dùng chìa khóa mở cửa, nhìn tôi đang ngấy người kinh ngạc, nói: “Ngấy người cái gì, mau vào đi. Cô không đói à, đi nhanh một chút.”

Đi theo anh ta vào nhà, tôi càng thấy khấn trương. Cảm thấy mình không thuộc về nơi này. Đơn giản mà nói, là tôi cảm thấy style ăn mặc của tôi thật có lỗi với nơi này.

Vào cửa biệt thự, bên trái là đại sảnh, đại sảnh rất lớn, lớn bằng ba cửa hàng nệm tiền nhà tôi. Lại còn được trang hoàng theo phong cách châu Âu, sô pha phong cách cung điện lộng lẫy đầy thu hút.

Còn bên phải, sau khi mở cửa chính là nhà ăn. Bàn ăn thật lớn, khăn trải bàn hoa lệ, có điều rất rõ ràng là không được sử dụng. Phía sau phòng ăn là phòng bếp. Linh Từ đặt thùng đồ của tôi ở nhà ăn, đưa tôi đi về phía phòng bếp.

Phòng bếp rất lớn, một phòng bếp có thể đặt toàn bộ cửa hàng nhà tôi. Trên bàn nhỏ đặt trong phòng bếp, Tiểu Mặc đang ăn cơm, Sầm Hằng bê một bát canh ra, nói: “Cuối cùng cũng được ăn. Hai người tới thật đúng lúc, tôi đã tính đề phần trong nôi.”

Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Ăn cơm đi, ăn cơm. Chờ hai người tới suýt chết đói rồi.”

Chúng tôi ăn cơm ở phòng bếp, bốn người, bàn vẫn là quá lớn. Khi ăn cơm, tôi hỏi qua tình hình nơi này, mới biết được Tiểu Mặc kia nhìn qua thì rất bình thường nhưng lại là con của đại gia giàu nhất nhì thành phố chúng tôi. Căn biệt thự này không phải là thuê mà được dùng làm phòng kinh doanh bất động sản, các căn khác bán xong rồi, phòng kinh doanh cứ vậy để không. Hiện tại anh ta muốn tới đây ở cũng không có vấn đề gì.

Linh Từ còn nói: “Các phòng đều ở lầu hai, lầu hai được bố trí bốn phòng ngủ ba phòng vệ sinh, chỉ mấy ngày nữa Sầm Tổ Hàng tới đây ở cũng thuận tiện. Lát nữa tôi sẽ đưa cô tới phòng của cô.”

Mọi người bắt đầu ở chung.

Ăn cơm xong, rửa bát đều là Sầm Hằng làm. Tôi mới nhận ra anh cảnh sát này thật hiền lành. Sầm Hằng vẫn gọi tôi là em gái, tôi cảm thấy khó nghe nên bảo anh ta cứ gọi tôi là Khả Nhân, còn tôi cũng gọi anh ta là Sầm Hằng.

Phòng đã được thu dọn, ngay cả chăn nệm cũng cảm giác như mới tinh. Sau khi nghe bọn họ nói mới biết được, vì chỉ có một ngày để chuẩn bị cho nhà này để ở, bọn họ đã mời mười nhân viên thiết kế nội thất tới sắp xếp lại ngôi nhà. Phòng tôi ở có phong cách châu Âu, đầu giường rất cao, trên giường có rèm mái vòm. Không thấy tủ quần áo, mở cửa phòng ra là một phòng tôi tưởng là phòng vệ sinh, không ngờ đó là phòng để quần áo. Tủ quần áo là tường, ở giữa phòng có ghế sô pha. Phòng tắm ở bên cạnh phòng quần áo, chỉ là, cái này thật sự là buồng vệ sinh sao? Bốn tấm hình tròn màu đen, trên tường có một cái gương lớn. Đây là dùng để tắm rửa sao?

Xem xong phòng tắm, trở lại phòng, tôi mới chú ý tới một ban công lớn của phòng, trên ban công có nuôi cá. Tôi không biết loại cá này, là hai con cá màu đỏ. Tôi nhú mị, nếu là văn phòng nhà đất, để tiền tài thì nên nuôi cá màu đen. Mà nơi này hẳn thật lâu đã không dùng đến, số cá này hẳn mới được bọn họ mang tới. Linh Từ hiểu phong thủy, sao cậu ta lại nuôi cá màu đỏ?

Vào buổi tối đầu tiên ở đó, Tổ Hàng vẫn chưa tới đây, lại bởi vì quá hưng phấn, hơn nữa ở nơi hoa lệ như vậy tôi không quen, tôi dùng rất nhiều thời gian nằm dài trên giường gọi điện thoại. Trước tiên nói với ba tôi việc tôi chuyển chỗ ở, là Khúc Thiên sắp xếp, ông không nói gì cả. Rồi nói với Đàm Thiên nơi tôi chuyển đến. Cô ấy cũng không nói gì. Sau đó là gọi điện thoại cho Khúc Thiên, đáng tiếc, anh ấy không nghe máy.

Buổi tối đầu tiên vẫn là mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh lại, Khúc Thiên đã tới. Khúc Thiên, hoặc có thể nói là Sầm Tổ Hàng mang theo một rương hành lý nhỏ vào phòng. Tôi còn mơ mơ màng màng ở trên giường thì đã thấy anh ấy quát xuống lầu một: “Linh Từ! Cậu có ý gì?”

Anh ấy kêu to như vậy khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo. Tôi rất ít khi thấy anh ấy có dạng này, cảm thấy anh ấy thật sự tức giận. Nhưng chuyện này có gì đáng tức giận đâu?

Dưới lầu, Linh Từ cười nói: “Có ý tứ gì là sao? Phòng tốt nhất đã cho anh dùng, Tiểu Mặc nhà tôi còn chưa có ý kiến. Nếu anh không muốn thì đổi phòng đi.”

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

“Sao thế?” Tôi ngồi dậy hỏi.

Khúc Thiên tức giận nói: “Không có việc gì.” Anh ấy đi về phía bể cá, Linh Từ dưới lầu kêu to: “Này, Sầm Tổ Hàng, anh đừng có giết chết cá của tôi. Các người chỉ là khách ở nhờ chỗ này mấy ngày, không có quyền đụng tới cá của tôi.”

Tôi nhận ra vẻ nhăn nhó của Khúc Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Anh ta ở dưới lầu sao lại biết anh định động vào cá?”

Khúc Thiên hừ lạnh một cái, đi tới nhìn mái vòm màn ở trên giường, nói: “Anh ta biết bố cục, phòng này đã bị bố cục lại.”

“Thúc giục tiền tài sao?” Ở trong ấn tượng của tôi, hẳn là thúc giục tiền tài, không thì sao lại đặt bể cá ở đó, ở đây lại không có sát gì.

Khúc Thiên không nói gì, chỉ có vẻ hơi do dự. Tôi cong miệng cười thật tươi, mờ mắt đã thấy Khúc Thiên, cảm giác này rất thích. Sau đó tôi vừa rửa mặt vừa hỏi: “Sao anh lại sang đây sớm vậy?”

“Không đi sớm thì không đưa Khúc Thiên tới đây được. Anh viết lại lời nhắn rồi lên rồi khỏi nhà.”

Khi tôi đánh răng trong nhà vệ sinh, Khúc Thiên luôn dựa vào cửa nhà vệ sinh nhìn tôi. Tôi có chút không hiểu, chung tôi đã ở với nhau một thời gian, sao anh ấy còn đứng nhìn tôi như vậy. Mà anh ấy còn đang gấp một hoàng phù rồi đặt trong một túi rất nhỏ màu đỏ. Thấy tôi đã chải đầu xong, anh ấy đeo chiếc túi kia lên cổ tôi, dây treo túi tương đối nhỏ, đặt ở dưới lớp áo sẽ không ai để ý thấy.

Anh ấy gì cũng không nói, nhưng tôi biết đây là bùa phân hồn, chiếc bùa lần trước đã bị tôi xé nát. Tôi không cự tuyệt, nhón mũi chân lên hôn một cái vào môi anh ấy.

Ở dưới lầu, vẫn là Sầm Hằng làm bữa sáng. Hai người Linh Từ và Tiểu Mặc bên cạnh lại cứ nhìn chúng tôi cười cười, chắc chắn có vấn đề.

“Hai anh cười cái gì?” Tôi hỏi, nhưng bọn họ vẫn chỉ cười.

Khúc Thiên kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn, nói: “Cách cục kia tôi sẽ phá.”

Hai người bọn họ lại càng cười tới mức đứng không vững.

Linh Từ hắng giọng, nói rất nghiêm túc: “Đừng mà. Cách cục đó vốn dĩ không phải bày ra cho hai người, là để dành cho chúng tôi dùng. Hôm trước lúc đầu chọn phòng là cùng Sầm Hằng rút thăm để quyết định. Lá thăm dư lại thì là phòng cho hai người. Hơn nữa cách cục này mới bày ra, cũng không phải một ngày hai ngày là đã có ảnh hưởng. Lâu thì ba tháng, nhanh cũng phải hai tháng. Giải quyết xong Sầm Mai thì chúng ta không cần ở đây nữa, cách cục kia có lẽ còn chưa ảnh hưởng tới hai người.”

“Rốt cuộc đó là cách cục gì?” Hôm qua khi nhìn thấy bể cá tôi cũng đã nghĩ đây là được sắp đặt, nhưng học nghệ chưa tinh, không biết là bố cục gì, nhìn không ra.

Tôi hỏi nhưng bọn họ một hai đều không trả lời, mà chuyển đề tài, nói Sầm Hằng nấu mì quá nhiều. Sau đó là những việc cần chú ý khi Sầm Hằng đi làm việc. Sau đó là Sầm Hằng đi làm. Những nơi như đồn công an, ban ngày ban mặt vẫn là tương đối an toàn.

Sau khi Sầm Hằng đi khỏi, Khúc Thiên cùng Linh Từ cũng muốn đi ra ngoài một lúc. Bọn họ nói là cần ra ngoài mua bán vài thứ, chuẩn bị để mấy ngày nữa lại tới Sầm Gia thôn xem sao. Bọn họ nói không hạn chế sự tự do của tôi, ban ngày có thể ra ngoài nhưng sau 5 giờ chiều thì phải về nhà này. Ở nhà này đã bày Ngũ hành trận, quý vật muốn vào được cũng rất khó khăn. Đây là lý do Tô Hàng cần mang theo thân thể Khúc Thiên.

Ngôi nhà lớn như vậy chỉ còn lại tôi cùng Tiểu Mặc.

Tôi không thân quen với Tiểu Mặc lắm, nghĩ một chút tôi liền đi kiếm việc làm. Tôi không thể cứ dùng tiền của ba tôi, cũng không thể luôn dùng tiền của Tô Hàng. Hơn nữa tiền của Tô Hàng đều là của ba mẹ Khúc Thiên cho, cảm giác vẫn không thoải mái.

Khi tôi thay quần áo để đi ra ngoài thì thấy Tiểu Mặc nằm trên sofa trong phòng khách, tay nghịch mấy tính bảng. Là phú nhị đại thật tốt, không cần việc làm.

Đang muốn ra ngoài, do dự một chút rồi tôi quay trở lại, hỏi: “Tiểu Mạc, rốt cuộc phòng chúng tôi bày cách cục gì?”

Anh ta cũng không ngần đầu lên liếc nhìn tôi một cái, nói: “Không phải mọi người dạy cô phong thủy sao? Cô tự mình đo lường, phân tích một chút đi.”

Đây không phải giống như không trả lời sao? Tôi trừng mắt một cái, ra khỏi nhà.

Công việc vẫn như cũ, rất khó tìm. Ông chủ vẫn như cũ, rất khát khe.

Từ sáng đã tới hai nơi, một nơi là một công ty khá lớn, nhưng dù là phụ việc linh tinh tôi vẫn bị chê không có kinh nghiệm. Một nơi khác là công ty quảng cáo gia đình chỉ có ba người, người ta chê tôi không biết dùng máy khoan khí.

Buổi chiều nắng chói chang, chán nản tôi liền đi về nhà chuẩn bị ngủ trưa.

Quay lại căn biệt thự kia, trong nhà không có ai cả, tôi tò mò đi một vòng xem toàn bộ căn biệt thự một lần. Một số nơi vẫn có thể nhìn ra nơi đây vốn dùng làm văn phòng bán bất động sản. Tôi đứng ở bên cạnh cửa bếp lầu một, thấy bình hoa màu tím nhạt đặt ở cạnh tường có chút nghi hoặc. Đó là một bình hoa cao tới nửa mét, hẳn là của văn phòng trước để lại. Bên trong chỉ cắm một cây liễu bạc.

Tôi nghĩ hẳn bọn họ thấy bình hoa này đẹp nên tiếc không bỏ. Trong phong thủy, bình hoa không thể để không cho nên liền cắm một cây liễu bạc vào. Có điều lại chỉ có một cành, thật keo kiệt, cũng thiếu thẩm mỹ. Có điều đây là nhà người ta, tôi cũng không nên thừa lời góp ý kiến.

Rồi đi tới phòng chúng tôi trên lầu hai. Tôi nhủ mi, được bố cục sao? Ngoại trừ bể cá kia, tôi thật sự không nhận ra phòng này là bố cục gì?

Do dự một chút, tôi lấy la bàn ra, đứng ở ban công đo lường sơn hướng, sau đó tự tay vẽ ra sơ đồ tòa nhà. Bởi vì vừa rồi tôi đã đi một vòng, bố cục cơ bản của căn nhà tôi có thể vẽ lại được. Tuy rằng vẽ lại không được đẹp nhưng cũng vẫn có thể sử dụng.

Bể cá kia ở cung Khâm, sau khi bài bàn, cũng không phải tài vị. Cho nên cái này không phải là Vượng Tài. Cung Khâm vì Thủy, ở chỗ này đặt một bể cá, cá sẽ được nuôi rất tốt. Nhưng vì cái gì mà lại nuôi cả hai con cá đều màu đỏ?

Trừ điểm này ra tôi không phát hiện có điểm gì đáng ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121-2

Khi Khúc Thiên vào phòng, tôi còn đang chăm chú nằm trên giường nghiên cứu bản vẽ sơ đồ tòa nhà. Anh ấy đi tới, nhìn bản vẽ của tôi, nói: “Đừng xem nữa, chờ cách cục này ảnh hưởng đến chúng ta thì chúng ta đã về nhà rồi.”

“Rốt cuộc là cách cục gì? Sao lại phải bí mật như vậy? Dạy cho em đi.”

Anh ấy vẫn trầm mặt không nói chuyện. Tôi thấy kỳ quái, trước kia chỉ nhắc tới phong thủy là anh ấy sẽ nói, thậm chí còn nói rất nhiều. Sao hôm nay cũng là kiến thức phong thủy vậy mà anh ấy lại giống như nói một câu sẽ chết người.

Tôi không tin chuyện này tôi không hỏi được. Tôi từ trên giường đứng lên, đứng như vậy sẽ cao hơn anh ấy. Đưa tay lên mặt anh ấy, làm bộ đáng đáng yêu nhất, má áp vào má anh ấy, nói nhỏ: “Nói cho em đi. Cách cục này có phải nguy hiểm gì không? Anh nói ra thì sau này em sẽ chú ý được.”

“Không có nguy hiểm, đây là cách cục thúc giục vượng.”

“Thúc giục vượng gì? Người lớn? Không phải người là cần sơn sao? Đây là thủy mà?”

“Thủy chủ cái gì?”

“Thủy chủ tài!” Cái này tôi trả lời rất nhanh. Ai không muốn phát tài đâu, tôi cũng muốn, nên cái này tôi đặc biệt nhớ rõ.

“Còn gì nữa?”

“Còn nữa? Thủy...”

“Cá ở cung Khâm vì Thủy, Thủy chủ dân, hai con cá đều màu đỏ, màu đỏ là hỏa, là đào hoa, tượng trưng cho sắc. Hai con cá màu đỏ ngày đêm quấy thủy nơi này, đây là đề cao sắc. Trong phòng có đèn ngủ, tối hôm qua không mở, nó cũng có màu đỏ, cũng là vì ý kia. Hướng Tây Bắc trong phòng đặt mâm đựng trái cây. Em xuống lầu một đi xem cung Ly. Nơi đó đặt một bình hoa rất lớn màu tím nhạt, trên đó cắm một cành liễu bạc. Đây cũng là đề cao sắc.”

Hóa ra bình hoa tôi phê bình thiếu thẩm mỹ kia lại có tác dụng này! Tôi sùng sốt một chút, cách cục này...

“Còn có giường.” Anh ấy tiếp tục nói, tôi nhìn xuống chiếc giường tôi đang đứng, rất bình thường, không có gì đặc biệt cả, cái này cũng đã bị động tay động chân sao?

“Hiện tại rất nhiều người không thích dùng màn. Thật ra màn không chỉ có tác dụng ngăn muỗi mà còn có xúc tính. Trong phong thủy cho rằng như vậy, mà khoa học cũng cho rằng như vậy.”

Cái này tôi từng nghe nói. Nói là có màn gì đó sẽ có một không gian tương đối hẹp mà kín, càng dễ tăng tính dục.

“VẬY... chúng ta đây...” Nghĩ tới sự bố trí của căn phòng này, còn ý cười của Linh Từ sáng nay, mặt tôi đỏ lên.

“Không sao cả. Khi cách cục này ảnh hưởng đến chúng ta thì chúng ta đã xử lý xong chuyện và dọn ra ngoài rồi.” Anh ấy nói, kéo tay tôi xuống, xoa xoa đầu tôi rồi xoay người đi xuống lầu.

Còn tôi lại nằm trên giường tiếp tục miên man suy nghĩ. Nghĩ cùng Tổ Hằng ở chỗ này ái ái trên giường, nghĩ gương bôn tắm hình tròn kia, nghĩ tới tiếng kêu của Tổ Hằng khi lần đầu vào phòng này. Anh ấy... có phải không thích ái ái với tôi? Nằm ở trên giường vừa lúc có thể nhìn thấy bề cá ở góc ban công, cá lượn qua lượn lại khuấy động làn nước.

Lòng tôi cũng bị khuấy động. Có lẽ những suy nghĩ này khiến tôi... khó chịu. Hai con cá kia giống như đang bơi trong lòng tôi, ẩm ướt, ah! Không đòi nào! Không nên nghĩ nữa! Tại sao càng nghĩ tôi lại càng thấy khát nước?

Không đúng, tôi là người tới sau. Trước đó chắc chắn bọn họ bố trí cách cục này không phải vì tôi. Vậy là ai? Nơi này ngoại trừ tôi và Tổ Hằng thì còn đôi nào khác? Nếu không thành đôi mà lại bố trí cách cục này, mấy người đàn ông kia tính tự tìm tới khó chịu sao?

A! Linh Từ cùng Tiểu Mặc chẳng lẽ lại là... Đây là nhà của Tiểu Mặc, anh ta xem như là chủ nhân. Nhà này đã được bố trí Ngũ Hành trận, trận pháp này tuyệt đối không phải Sầm Tổ Hằng có thể làm ra, cho nên bố cục hẳn là Linh Từ. Nơi này chỉ có vài người, rất dễ dàng nghĩ ra. Trước kia Linh Từ cùng Tiểu Mặc cũng đã ở chung.

Tôi hóa đá ở trên giường! Càng nghĩ càng cảm thấy suy luận này là chính xác. Nhưng hai bọn họ đều rất đàn ông, không có ai giống như là thụ cả.

Vấn đề này cứ rối rắm, khiến tôi khi ăn cơm tối chỉ cúi đầu, thi thoảng ngượng ngùng liếc mắt nhìn hai bọn họ một cái

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122

Ngày qua ngày không có cái gì gọi là sóng to gió lớn, vẫn rất bình thường. Ban ngày ai bận việc nấy, buổi tối mọi người tụ tập cùng nhau, có đôi khi là Sầm Hằng nấu cơm, có đôi khi là Linh Từ nấu cơm, có đôi khi là Tiểu Mặc gọi cơm hộp. Cứ như vậy ăn ba ngày, đến buổi sáng ngày thứ tư đã xảy ra chuyện.

Sầm Hằng là cảnh sát, thời gian đi làm vốn không cố định. Hôm đó mới hơn 5 giờ sáng, trời vẫn còn tờ mờ đã nghe được tiếng anh ta dồn dập xông lên lầu gõ cửa. Tôi bị tiếng bước chân của anh ta đánh thức. Anh ta đập phòng Linh Từ bên kia trước, kêu lớn: “Mau dậy! Mau dậy! Xảy ra chuyện rồi!”

Sau đó anh ta đập cửa phòng tôi: “Xảy ra chuyện rồi! Mặt đất bên ngoài có vết máu.”

Vài phút sau tất cả mọi người đều xuống lầu, mọi người đều vẫn còn mặc áo ngủ, Sầm Hằng kêu lớn như vậy, không phải đại sự đều có thể biến thành đại sự.

Vết máu ở khu vực ngoài trước cửa biệt thự chúng tôi chừng hơn bốn mét. Đó là một con đường đá nhỏ, có bảy tám giọt máu rơi trên mặt đất.

Di lao công trong khu đã bắt đầu quét dọn, di ấy thấy chúng tôi tụ tập một chỗ nên cũng lại xem, rồi nói: “Không có gì đâu, đại khái nhà ai mua cá để rơi máu dọc đường thôi. Lát nữa di sẽ lấy nước rửa sạch là được.”

Nói xong, di ấy tiếp tục quơ cây chổi lớn. Nhưng vài người chúng tôi biết mấy giọt máu này không phải là máu cá. Chỉ cần nhìn vị trí của chúng cũng có thể kết luận đây là dấu vết của tiểu quý được luyện đã tới.

Bởi vì lấy nhà là trung tâm, lấy khoảng cách bốn mét xung quanh này có một vòng Ngũ Hành trận pháp. Dù là máu của cá thì sao lại có thể trùng hợp rơi đúng vị trí bảo vệ của Ngũ Hành trận?

Ngũ Hành trận rất đơn giản, chính là dùng những vật phẩm đối ứng với ngũ hành vây quanh một không gian nhất định, những đường nối ngũ hành tạo

thành một kết giới bảo vệ không gian ở giữa. Tác dụng của kết giới này không có ảnh hưởng tới con người. Người có thể bình thường ra vào, nhưng thần quái gì đều sẽ bị chặn ở bên ngoài trận pháp này. Ngay cả Sầm Tổ Hàng muốn vào cũng cần phải dùng thân thể Khúc Thiên để tiến vào.

Khúc Thiên ngồi xổm thân mình xuống, chạm vào vài giọt máu, nói: “Không biết được là ai? Có lẽ là Sầm Mai, có lẽ còn có tiểu quý khác.”

“A? Còn có tiểu quý khác sao?” Tôi kinh ngạc.

Một Sầm Mai đã đủ khiến chúng tôi sứt đầu mẻ trán, lại thêm một quý thì chúng tôi thật ăn không tiêu.

Linh Từ nói: “Nguy Hoa muốn hai tiểu quý được luyện hóa, cho nên số lượng nhất định là 2, thậm chí còn hơn. Thêm một là có thể lựa chọn quý lợi hại hơn. Tóm lại hẳn đã phát hiện chúng ta dò đi, có điều chuyện này cũng rất dễ để điều tra. Sau này đêm xuống đừng ra khỏi nhà là được. Chờ đến khi chúng ta nghĩ được biện pháp giết hẳn đã rồi tính.

Tiểu Mặc ngáp một cái rồi xoay người đi vào trong, Linh Từ cũng đi theo. Khúc Thiên nắm lấy tay tôi, nói nhỏ: “Về phòng đi, mới hơn 5 giờ.”

Tôi đi theo anh ấy rời đi. Còn lại Tiểu Hằng ai oán, anh ta không dám vượt qua những vết máu kia, giống như tiểu quý còn đang đợi ở nơi đó vậy.

Anh ta nghiêng người đi men theo bậc đá của con đường nhỏ, cố gắng rời xa những vết máu kia. Đồng thời trên mặt vẫn là vẻ kinh hoàng, mắt mở to. Nhìn anh ta mặc cảnh phục lại có bộ dáng như vậy khiến tôi không nhịn được phì cười.

Đây chỉ là bắt đầu. Sau đó ba ngày, trong tiểu khu có người chết.

Chết là một đi, chúng tôi nghe được tiếng còi xe cảnh sát mới biết bên kia đã xảy ra chuyện. Khu biệt thự này ở trong khu vực do đồn công an của Sầm Hằng quản lý, xảy ra án mạng anh ta rất mau phải đến điều tra. Bởi vì đã là buổi tối, Linh Từ cùng anh ta đi qua. Linh Từ muốn đi, Tiểu Mặc cũng đi theo.

Ba người bọn họ rời khỏi căn biệt thự, chỉ còn lại tôi cùng Tổ Hàng. Tổ Hàng đã tắm xong cho Khúc Thiên, đem anh ta đặt ở trong bồn tắm rồi lau khô. Ngày đầu tiên tới đây tôi còn nghĩ có nên đặt vào mấy khối băng đá, liệu có phải cũng sẽ có tác dụng với thân thể Khúc Thiên.

Khi anh ấy đi ra khỏi phòng tắm, tôi đang ngồi xổm nhìn bể cá, nhìn hai con cá đỏ, hỏi: “Từ khi chúng ta vào đây ở đã nhiều ngày như vậy không cho chúng ăn, chúng nó có thể bị chết không nhỉ?”

“Sẽ không, loại cá này một tháng không cho ăn cũng không chết được.” Anh ấy đã đi tới, đi đến bên cạnh tôi. Nhưng tôi vẫn còn ngồi xổm nhìn đám cá bơi, cảm thấy chúng nó đối với tôi mức đang đứng yên rồi.

Đột nhiên một lực mạnh ôm tôi lên, tôi kinh hoàng bám chặt vào anh ấy, nhìn anh ấy ôm tôi đi về phía giường. Sau khi vào đây ở, có lẽ do lo lắng, chúng tôi vẫn chưa từng làm gì.

Mà tối nay bọn họ đều đã đi ra ngoài, không phải là cơ hội tốt làm chuyện mờ ám sao?

Chỉ là khi tôi vừa tiếp thu ý niệm ái ái này thì điện thoại đầu giường của Tổ Hàng kêu lên. Anh ấy nhú mi, đặt tôi ở trên giường, vơ lấy điện thoại. Anh ấy không nói gì, tôi cũng không nghe được người bên trong điện thoại nói gì, chỉ vài giây sau, anh ấy đặt điện thoại xuống, nói: “Chúng ta cũng qua đó xem sao, có lẽ đã thật sự xảy ra chuyện.”

Khi anh ấy đi ra khỏi phòng tắm đã là Khúc Thiên, mọi thứ cũng chỉ diễn ra trong vài giây. Sau khi Khúc Thiên đi ra khỏi phòng tắm, nhìn tôi vẫn mặc áo ngủ ở trên giường với vẻ mặt không hiểu, do dự một chút rồi nói: “Em đi cùng anh đi. Đừng ở một mình.”

Tôi lập tức bật dậy đi thay quần áo. Hiện tại tôi cũng rất sợ ở một mình, đặc biệt là ban đêm như vậy. Tôi rất nhanh chuẩn bị xong, cùng anh ấy đi ra khỏi cửa.

Ra khỏi căn biệt thự mới phát hiện cả tiểu khu đang rất ồn ào, vốn là một khu vực an tĩnh hiện tại đã giống như họp chợ đêm. Tiếng xe, tiếng người, còn có rất nhiều ánh đèn xe khiến khu vực này không hề yên tĩnh.

Muốn tìm nơi xảy ra chuyện cũng rất đơn giản, nơi có nhiều người tụ tập là được. Dọc đường đi tôi hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy?”

“Bọn họ nói trạng thái bảo mẫu kia chết rất kỳ lạ.”

Chờ chúng tôi đến nơi đã biến người tấp nập. Xe cảnh sát không phải một hai chiếc mà tới bảy tám chiếc. Thật không biết chuyện đến mức nào mà khiến nhiều cảnh sát tới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122-2

Chúng tôi không chen vào mà tìm được Linh Từ bọn họ trong đám người. Linh Từ nói: “Sầm Hằng đưa tin ra, nói người chết là bảo mẫu nhà này. Chết ở bể bơi, ban đầu nghĩ là chết đuối, vớt lên làm hô hấp nhân tạo nhưng lại phát hiện trong bụng không có nước. Hơn nữa ao nước cũng không sâu. Pháp y phán đoán ban đầu không phải là chết đuối, nhưng cũng không có bất kỳ vết thương bên ngoài nào.”

“Thi thể đâu?”

“Cách đây mười phút đã bị đưa đi.” Linh Từ đột nhiên nói nhỏ: “Hình như Sầm gia có một tài nghệ gọi là ‘thỉnh thi’, anh có biết không?”

Tiểu Mặc ở bên cạnh nói: “Có lẽ anh ta không được đâu. Với thể chất của anh ta, tôi gần cũng đã khiến những hồn vừa mới chết bị thương, người ta sẽ còn đáp lời anh ta sao?”

Tiểu quý được luyện hóa, bởi vì cực kỳ âm tà, thậm chí ngay cả quỷ cũng có thể ăn luôn cho nên không phải quỷ lợi hại sẽ đều rất sợ hãi.

“Bảo Sầm Hằng nghĩ cách cho chúng ta vào xem.”

Nhìn hàng rào cánh giới của cảnh sát, thật không biết như thế nào mới có thể đi vào. Tôi nhìn đám cảnh sát tìm gương mặt quen thuộc đã từng gặp, đáng tiếc không có ai trọng đội ngũ lần này. Tiểu Mặc gọi điện thoại cho Sầm Hằng, bảo anh ta tìm cách nói với cấp chết cho phép chúng tôi vào. Nhưng Sầm Hằng lại không dám nói với cấp trên.

Tiểu Mặc bĩu môi, nói nhỏ: “Sầm gia các người lại lưu lại một kẻ nói cũng không dám.”

Mặt Khúc Thiên lộ vẻ khó coi, Tiểu Mặc đẩy đẩy anh ấy, nói: “Này, quan nhị đại, đi mở đường đi.”

Khúc Thiên còn sững sờ một chút mới hiểu được ý của Tiểu Mặc, nhưng tôi biết, với tính cách của Sầm Tổ Hằng, anh ấy tuyệt đối không phải là người vì chuyện này mà mở miệng cầu giúp đỡ.

Linh Từ dường như rất hiểu Tổ Hằng, lấy điện thoại ra gọi đi, nói với người bên kia điện thoại: “A lô! Cảnh sát Trương à, giúp một chút.” Anh ta nói qua vấn đề một lần, rồi nói: “Hiện tại chúng tôi muốn vào xem, nói không chừng thật sự có chuyện kỳ quái gì. Chúng tôi chỉ xem, tuyệt đối không xằng bậy. À, chúng tôi còn có một người bạn bên trong, là cảnh sát, tên là Sầm Hằng. Hiện tại là huyết mạch còn lại duy nhất của Sầm gia.”

Cúp cuộc gọi, hơn mười phút sau Sầm Hằng vẫy vẫy tay với chúng tôi, bảo chúng tôi đi vào. Đi qua vùng cánh giới, anh ta kinh ngạc nói: “A, các anh còn quen biết cả bên trên cơ à? Vừa rồi chính bên điều tra hình sự nói lãnh đạo bọn họ gọi tôi, bảo tôi đi đón các anh vào.”

Tiểu Mặc nói: “Anh không cần ngạc nhiên như thế.”

Căn biệt thự này giống y hệt căn biệt thự chúng tôi ở. Điều khác biệt duy nhất là căn của chúng tôi là nhà mẫu, không có sân sau. Mà căn biệt thự này phía sau có một khoảng đất bằng cỡ nửa sân bóng rổ. Có người sửa thành gara, có người xây thành phòng nhỏ để làm kho hoặc là phòng cho người làm, cũng có người lấy làm nơi trồng rau trồng hoa. Đương nhiên cũng có người giống như nhà này, đào làm bể bơi.

Đi vào sân sau, Khúc Thiên nói: “Bể bơi hình chữ nhật? Mọi người chú ý, có lời nào không nên nói thì đừng nói, chủ nhân nhà này không dễ chọc.”

Anh ấy vừa mới nói xong đã nghe được một người đàn ông lùn lùn tròn tròn đang quát với viên cảnh sát đang ghi chép: “Anh có ý gì? Gọi lãnh đạo các anh tới đây! Anh nghĩ tôi sẽ giết chết bà già kia sao? Tôi muốn giết chết bà ấy còn không đơn giản sao? Còn để các người phát hiện? Hừ, bà ấy chính là bảo mẫu nhà tôi, tôi không thích bà ấy thì chỉ cần đuối việc là được. Các anh lấy logic gì mà nghi ngờ tôi? Nói cho anh biết, một viên cảnh sát nhỏ bé như anh còn chưa xứng nói chuyện với tôi.”

Tôi nói nhỏ: “Tổ Hằng, anh nói chuẩn thật, ông ta một chút cũng không dễ chọc.”

Một viên cảnh sát cao gầy đi tới, mỉm cười nói: “Chào mọi người. Vừa rồi nhận được điện thoại, lãnh đạo bảo cho mọi người vào. Nhưng cục diện lúc này mọi người cũng thấy rồi, cố gắng đừng làm loạn cái gì, đừng đụng vào bất cứ cái gì. Ách, cái này...”

Anh ta nhìn Sầm Hằng, có lẽ không quen biết. Sầm Hằng nói: “Tôi họ Sầm, cảnh sát, Sầm Hằng.”

“À, Sầm Hằng, anh đề ý tới bạn bè mình nhé.”

Người đàn ông cao gầy rời đi, Sầm Hằng nói với chúng tôi: “Xem đi, nơi này lớn như vậy.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123

Khúc Thiên nhìn bể bơi kia, nói: “Linh Từ, cậu gọi điện thoại nhắc nhở Tiểu Cảnh ở bên nhà tang lễ, người phụ nữ kia không có hồn, không cần tìm hồn giúp bà ấy.”

“Được. Nhà phong thủy không tốt chỉ rước lấy tai họa.”

“A? Nhanh như vậy đã có đáp án rồi. Thi thể còn chưa nhìn thấy mà?” Tôi rất kinh ngạc. Có hồn hay không không phải là cần thấy thi thể sao? Linh Từ nói cái gì mà phong thủy không tốt, tôi thật sự chưa nhận ra điều gì.

Khúc Thiên nói: “Bể bơi hình chữ nhật trong phong thủy là thuộc thổ, đứng từ trên cao nhìn xuống thì đây chính là hình dạng quan tài, là đại hung. Bên trong thủy lại là nước bản. Nước bản ở trong phong thủy là đại hung. Cách cục như vậy tìm tới để luyện tiểu quỷ cũng không phải chuyện lạ. Trong không khí còn có mùi máu tươi.”

“Bể bơi hình chữ nhật có gì sai? Không phải thi đấu thể thao đều dùng dạng này sao?”

“Đó là nơi thi đấu, không có người ở. Bể bơi ở nhà là một cách cục phong thủy. Trong nhà có ao cá cũng vậy, bể bơi cũng thế, tốt nhất là hình hồ lô, hoặc... ờ, hình thân lợn. Đó là cách cục Vượng Tài! Thật sự không phù hợp thì cũng nên làm hình tròn, thuộc Kim cũng là Vượng Tài. Hình dạng thẳng sẽ không vượng được tài, hình tam giác thuộc hỏa còn hao tiền gặp chuyện. Hung nhất chính là loại hình thổ này, hình vuông, hình chữ nhật là đại hung. Quay về đi, ở đó an toàn. Có lẽ thật sự là Sầm Mai, cô ta có khi còn ở gần đây.” Đây là Linh Từ nói.

Trong lòng tôi trầm xuống, Khúc Thiên vẫn luôn nhìn phía sau cây đại thụ ở đầu kia bể bơi, tôi cái gì cũng không nói. Có lẽ Sầm Mai đang ở đó nhìn anh ấy.

Nghĩ tới suy đoán này, tôi xoay người rời đi, đi ra khỏi căn biệt thự, đi ra khỏi khu vực được rào chắn bởi cảnh sát. Khi tôi thở phào quay đầu lại mới phát hiện không thấy Khúc Thiên đâu. Đi theo phía sau tôi chỉ có Tiểu Mặc cùng Linh Từ, ngay cả Sầm Hằng cũng không theo. Đương nhiên anh ta đang đi làm. Hiện tại tình hình ở đây, chỉ cần anh ta không ở một mình thì hẳn cũng không phải vấn đề.

“Sầm Tô Hằng đâu?” Tôi hỏi.

“Đi tìm quý rồi. Đi thôi, chúng ta về trước.”

Tìm quý?! Biết là Sầm Mai! Sầm Mai cũng đã giết người, anh ấy còn để ý tới cô ta như vậy sao? Tôi cười đau khổ, đi về hướng căn biệt thự chúng tôi đang ở.

Có lẽ nhận ra tôi không vui vẻ, Linh Từ vừa đi gần tôi vừa nói: “Đừng nóng giận, đây không phải là nhiệm vụ sao? Kỳ thật tôi không muốn giải quyết Sầm Mai, nếu Sầm Mai không còn thì không phải Ngụy Hoa sẽ để ý tới chị của tôi sao? Đến lúc đó lại càng đáng lo.”

“Hừ, tôi vẫn không thích Sầm Mai.”

“Tôi cũng không nói là tôi thích.” Linh Từ tiếp tục nói, “Bùa phân hồn của cô đâu?”

“Hỏi cái này làm gì?”

“Đó là bằng chứng Sầm Tô Hằng yêu cô, cô đừng nóng giận.”

Đại khái tôi đang nổi nóng, nghe anh ta nói tôi càng tức giận, nói: “Tôi xé rồi.”

“Xé?” Linh Từ nói: “Cô xé thật sao? Xé bùa phân hồn, Sầm Tô Hằng không phải sẽ cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm mà là cả người bị xé rất thống khổ. Cô xé nhanh hay xé chậm? Nếu cô xé chậm thì anh ta khổ rồi.”

Điều này lần đầu tiên tôi nghe nói, trước kia tôi không biết anh ấy sẽ phải chịu thống khổ. “Vây... nếu người xấu nhất được bùa phân hồn thì sao?”

Linh Từ nói: “Tôi cũng không biết. Tôi còn chưa sử dụng tới kỹ năng cao cấp như vậy. Có điều nghe nói có thể sử dụng ý niệm để cắt đứt liên hệ tới bùa phân hồn. Chính là làm bùa phân hồn tự cháy. Sầm Tô Hằng hẳn có thể làm được. Có điều tốt nhất là cô hãy giữ gìn cẩn thận bùa phân hồn đi.”

Trên đường đi về căn biệt thự kia, tôi vừa đi vừa tự hỏi, xé bùa phân hồn sẽ có phản ứng như thế nào hẳn Sầm Tô Hằng có biết. Nếu anh ấy biết vì sao anh ấy lại còn bảo tôi xé? Cũng may khi đó tôi xé rất nhanh, hẳn anh ấy không chịu quá nhiều thống khổ. Cũng may khi đó anh ấy không làm bùa phân hồn bị cháy, không thì tôi trốn ở trong chốn, bên ngoài có quỷ, bên trong bùa phân hồn cháy, tôi có chạy ra ngoài hay không vẫn là một lựa chọn khó khăn.

Nếu anh ấy vì sự an toàn của tôi mà nguyện ý chịu nhiều thống khổ như vậy, vậy thì vì cái gì còn muốn truy tìm Sầm Mai? Rốt cuộc tình cảm của anh ấy với Sầm Mai là gì?

Quay lại biệt thự, tôi đi thẳng về phòng, nhốt mình ở trong phòng, cứ như vậy ngồi ở mép giường.

Lòng tôi bị mấy vấn đề này tra tấn, lúc này không còn nghĩ được hiện tại ở một mình liệu có gặp nguy hiểm gì hay không.

Khi Khúc Thiên trở về thì đã là khuya. Tôi chưa ngủ nhưng tôi cũng không liếc anh ấy một cái. Chờ đến khi Sầm Tổ Hàng xuất hiện trước mặt tôi tôi mới trờng một cái, hỏi: “Có thấy Sầm Mai không? Có hẹn hò không?”

Có ai là không biết ghen, dù là gặp một tiểu tam là quý thì tôi cũng không rộng lượng như vậy. Tôi lại không phải kẻ ngốc! Chẳng lẽ còn muốn tôi nói: “Được rồi, hai người ở bên nhau trước, em mới là tiểu tam, em sẽ rời đi để thành toàn cho hai người.” Như vậy không phải trúng kế của Ngụy Hoa sao? Không chừng Sầm Mai chính là mỹ nhân kế hãm hại với Sầm Tổ Hàng.

Tổ Hàng ngồi xuống cạnh tôi, tôi cảm giác được thân thể mát lạnh của anh ấy tới gần, tôi đẩy anh ấy ra: “Nói chuyện trước đã. Đêm nay đừng ngủ, hãy nói cho rõ ràng.”

Anh ấy nhìn tôi không nói lời nào, kỳ thật chính là đang đợi tôi hỏi. Với tính tình của anh ấy, đợi để anh ấy tự nói về chuyện tình cảm của mình thì có lẽ chờ trăm năm cũng không đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123-2

Tôi hỏi: “Vừa rồi là đi tìm Sầm Mai à?”

“Ừ.”

“Tìm được rồi?”

“Ừ.”

“Cô ta có ý thức?”

“Ừ.”

Trán tôi nhăn lại. “Như vậy cô ta đã nhớ chuyện trước kia, cô ta đã nói gì với anh?” Chuyện này không thể chỉ “ừ” được.

Tổ Hàng im lặng một hồi lâu mới nói: “Anh hỏi cô ấy lúc trước là ai đã đem toàn bộ hồn của người trong thôn nhốt xuống mộ của Sầm Quốc Hưng. Ngụy Hoa lúc ấy vừa phản phệ Sầm Quốc Hưng, hẳn chưa quen vận dụng đạo pháp. Hẳn có thể trừ hồn, trừ được nhiều hồn như vậy đã là thành công cực đỉnh rồi. Hẳn không có khả năng còn tinh lực để bày trận nhốt nhiều hồn như vậy. Hoặc có thể là trước đó đã có người bày trận sẵn, chờ hẳn trừ hồn sẽ trừ ngay trong trận. Cô ấy chỉ khóc, không nói gì, cũng không trả lời. Lúc sau cô ấy bảo anh đi về đi. Chỉ như vậy.”

Tôi thấy bức bối, sao cô ta lại vẫn không nói? Nói ra sẽ bớt một lý do để sau này Tổ Hàng đi tìm cô ta. Tôi quỳ gối trên giường, đưa tay ôm chặt cổ anh ấy, nói: “Vậy anh nói đi, trước kia anh với Sầm Mai rốt cuộc là thế nào? Em muốn nghe lời nói thật!”

Tôi muốn nghe lời nói thật nhưng lòng tôi cũng hy vọng anh ấy có thể gạt tôi một chút, tôi không muốn nghe những chuyện tình yêu của hai bọn họ. Kỳ thật đây chỉ là tự gạt mình mà thôi. Tôi đang gạt chính mình, tự nhủ chính mình rằng Sầm Tổ Hàng cùng Sầm Mai là không có gì.

Lúc sau, Sầm Tổ Hàng thật sự nói rất nhiều, nói về chuyện của anh ấy và Sầm Mai.

Vào thời đại đó, Sầm Gia bởi vì chiếm trọn một thôn nhỏ nên những gì xảy ra bên ngoài không lan tới bên trong. Thời đó kết hôn trong thôn cứ khoảng hai mươi năm sẽ sinh ra một đôi đồng nam đồng nữ thuần âm thuần dương mệnh. Đứa trẻ còn rất nhỏ đã bị huấn luyện riêng rẽ. Bởi vì gia tộc, người Sầm gia ở bên ngoài có gặp chuyện gì khó giải quyết sẽ báo cho bọn họ đi giải quyết. Từ nhỏ đôi nam nữ đó đã bị đối xử như công cụ như vậy. Chỉ có chờ đến khi bọn chúng kết hôn mới kết thúc những ngày như vậy, mới có thể khôi phục cuộc sống bình thường, những đồng nam đồng nữ mới ra đời sẽ tiếp quản công việc.

Anh ấy kém Sầm Mai chừng hai ba tuổi, chính xác là gần ba tuổi.

Rất nhiều đồng nam đồng nữ cuối cùng sẽ kết hôn với nhau bởi vì ở bên nhau trong thời gian dài, cùng nhau làm nhiệm vụ nên sẽ nảy sinh tình cảm. Nhưng anh ấy không yêu Sầm Mai. Hôn nữa anh ấy phát hiện Sầm Tổ Trạch thích Sầm Mai. Trong trí nhớ của Tổ Hàng, Sầm Tổ Trạch từ nhỏ đã không được chiều chuộng, mặc kệ anh ấy có làm gì thì ông nội đều sẽ phê bình. Mà Sầm Tổ Dược và Sầm Tổ Hàng lại rõ ràng không giống thế. Trong thôn họ có người nói, Tổ Trạch là đứa con của mẹ bọn họ ở bên ngoài, cho nên anh ta với hai người anh của mình không giống nhau chút nào.

Sầm Mai lại là một cô gái rất truyền thống, cô ấy đã chọn Sầm Tổ Hàng, cho dù Sầm Tổ Hàng đã nói với cô ấy, bảo cô ấy tìm người khác kết hôn đi

nhưng cô ấy vẫn chờ Tô Hàng.

Sầm Tô Hàng kể xong chuyện cũ, nhìn tôi. Tôi cũng nhìn anh ấy, sững sốt một hồi lâu mới nói: “Chỉ như vậy?”

“Ừ, chỉ vậy thôi. Không thì em nghĩ là thế nào? Anh nói rồi, anh chưa từng yêu Sầm Mai. Cô ấy chỉ là cộng sự của anh từ nhỏ đến lớn, là bạn bè, nhưng anh chưa từng yêu cô ấy.”

“Chỉ như vậy?”

Tô Hàng nhún mày: “Vậy em còn muốn thế nào? Một hai phải nói bọn anh có gì thì em mới tin à?”

Tôi cười ha hả, ít nhất tôi biết anh ấy chưa từng yêu Sầm Mai, cho dù là gạt tôi cũng được.

“Cười cái gì? Cứ như đũa ngọc.”

Tôi vui hơn hồ đứng ở trên giường, trèo lên vai anh ấy, nói: “Em đang đoán chuyện tiếp theo thế nào. Đó chính là, Sầm Tô Trạch thích Sầm Mai, sợ cô ấy kết hôn với anh, vì yêu nên sinh hận, bắt đầu trả thù mọi người trong thôn. Nhưng hắn không hiểu đạo pháp cho nên hắn mới liên thủ với Sầm Quốc Hưng, luyện hóa tiểu quỷ gì đó. Như vậy là đã thông suốt.”

Tô Hàng cười nói: “Anh và Sầm Mai có thể rất đơn giản, nhưng chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy. Còn có rất nhiều điểm đáng ngờ. Vì sao Sầm Tô Trạch lại không ở trong gia phả Sầm gia? Vì sao lại có người xé đi tờ có tên nó? Ngụy Hoa luyện hóa tiểu quỷ rốt cuộc để làm gì?”

Nhớ tới Điều Long Đại Lương kia, nếu không phải thật sự gặp chuyện như vậy thì tôi sẽ không tin.

Anh ấy nhìn tôi không tiếp tục nói tôi mới phát hiện ra trạng thái của tôi và anh ấy hiện giờ quả thật quá thân cận. Nghĩ tới chuyện bọn tôi định làm trước khi xảy ra việc, mặt tôi đỏ ửng buông anh ấy ra, chuyển đề tài: “Chùng nào anh mới đến nhà em?” Nghĩ tới chuyện kết hôn, tôi cẩn thận hỏi lại.

“Chờ ngày mai anh đi Sầm Gia thôn trở về chúng ta sẽ tới nhà em. Sau đó liên hệ địa phương để làm tiệc rượu kết hôn.”

Tôi cười, tiệc rượu kết hôn của chúng tôi chắc chỉ một bàn mà thôi.

==

Sant: Còn nhiều người thích truyện này không nhỉ? Các bạn điểm danh cho Sant biết với.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Anh ấy hôn lên môi tôi, tách miệng tôi ra, môi trượt xuống cổ tôi.

Anh ấy hôn tôi thật sự rất mãnh liệt, dần dần có cảm giác như điện cuồng, vội vàng cởi quần áo của tôi ra.

Khi tôi còn đang mê mơ hồ, lần nữa anh ấy hôn lên môi tôi điên cuồng, tôi cảm thấy mùi máu tươi. Tôi không biết là máu của tôi hay máu của anh ấy, nhưng chắc chắn trong miệng của chúng tôi có máu.

Trong lòng tôi kinh ngạc! Sầm Tô Hàng sẽ không hôn tới mức khiến tôi chảy máu! Tôi vội vàng đẩy anh ấy ra. Anh ấy lui ra phía sau, vì sự điên cuồng vừa rồi khiến cổ áo anh ấy xộc xệch lộ ra một dấu vết hằn răng cắn, để lại một vết thương. Miệng vết thương không thâm nhưng máu thịt mơ hồ. Vết thương như vậy nếu chạm vào hắn anh ấy sẽ rất đau.

Lúc này miệng vết thương kia đang dần khép lại, từng chút từng chút biến mất, nửa phút sau đã không còn một chút dấu vết.

Hiện tại còn cần giải thích gì sao?

Tôi lạnh lùng nói: “Anh nói dối. Anh và Sầm Mai ở bên nhau không chỉ nói vài câu như vậy. Anh đã để cô ấy cắn? Vì sao?”

“Tô Hàng đứng trước giường không nói gì, tôi biết với tính cách của mình thì anh ấy cũng không nói. Tôi cười đau khổ, nói: “Bởi vì cô ta bị thương, mà anh là người cô ta yêu cho nên máu của anh có thể khiến cô ta nhanh hồi phục. Anh để cô ấy cắn một chút. Hắn cô ta có ý thức, vết thương ở nơi như vậy là cô ta ôm lấy anh cắn. Gì mà anh chưa từng yêu cô ta? Lúc trước không phải anh còn ăn trái tim cô ta sao? Sầm Tô Hàng! Vì sao anh lại gạt em? Vì sao chuyện đã tới nông nỗi này anh còn muốn để ý tới Sầm Mai? Ở trong lòng anh, Sầm Mai là số một, Sầm Gia thôn nhà anh là số hai, em có lẽ còn chưa được xếp thứ ba...”

Nói xong, tôi chỉnh lại quần áo, đi ra khỏi phòng, đi ra khỏi căn biệt thự này. Khi tôi bước ra khỏi Ngũ hành trận, tôi không thèm nghĩ tới chuyện có nguy hiểm hay không, hiện tại tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này, cảm thấy nơi này ngột thở như không có đường khí khiến tôi cần phải rời đi.

Tôi không khóc, chỉ vẫn luôn đi về phía trước dọc theo con đường. Bỗng nhiên bên cạnh có một chiếc taxi lướt qua, tôi liền vẫy taxi.

Nhưng tôi không biết tôi muốn đi đâu.

Khi tôi mệt, tôi nghĩ tới Đàm Thiên. Lúc này về nhà là không thể. Tôi không muốn khiến ba tôi lo lắng. Vậy thì chị em thân thiết là nơi tốt nhất để đi. Gọi điện thoại cho Đàm Thiên, chuông reo chừng hai phút mới có người nghe máy. Cô ấy nói bằng giọng ngái ngủ: “A lô!”

“Đàm Thiên, mình không có nơi nào để đi, mình đến nhà cậu được không?”

“Ừ, tới đây đi. Tôi thì gọi điện thoại, mình mở cửa cho.”

“Ừ.” Tôi đáp lời, nhưng cô ấy ở bên kia lại cao giọng nói: “Khả Nhân, hiện tại đã muộn lắm rồi!”

“Đúng vậy.”

“Cậu đang ở đâu?”

“Trên đường.”

“Cậu... rốt cuộc đã có chuyện gì thế? Thôi, đến đây rồi nói sau.”

Nhìn đường phố trống rỗng trong đêm, cảm thấy có chị em thật là tốt.

Tới nhà Đàm Thiên, Đàm Thiên vẫn mặc đồ ngủ ra mở cửa cho tôi. Cô ấy nói nhỏ: “Khả Nhân, nói nhỏ thôi, đừng đánh thức ba mẹ mình.”

Tôi gật đầu, đi theo cô ấy vào phòng. Vào phòng rồi cô ấy hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Hơn nửa đêm còn ra ngoài đường, lại còn khóc?”

“Không có?” Tôi không cảm giác được mình đã khóc, sao cô ấy lại nhìn ra được?

Rửa mặt, chải qua đầu tóc, chúng tôi cùng nhau nằm ở trên giường, cô ấy hỏi nhưng hiện tại tôi không muốn nói gì. Đêm nay có quá nhiều chuyện khiến tôi không còn chắc chắn, tôi muốn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, phải cho tâm lý của mình nghỉ ngơi một lúc.

Đàm Thiên là bạn bè nhiều năm của tôi, lập tức nhận ra ý nghĩ của tôi, cái gì cũng không hỏi nữa để tôi ngủ một lúc.

Đi mệt, khi đang đi tôi cũng suy nghĩ rất nhiều, hiện tại nằm trên giường cũng thả lỏng được một chút, rất nhanh đã ngủ rồi.

Tôi gặp một giấc mơ. Trong mơ tôi không biết chính mình đang nằm mơ, bởi vì hoàn cảnh trong mơ đều y như thật.

Trong mơ, tôi ở nhà Đàm Thiên, đang ngủ với Đàm Thiên. Mà Sầm Mai tới, tôi không thấy rõ mặt cô ta, chỉ có thể thấy vết máu trên ngực, còn có bộ quần áo xanh bộ đội kia. Máu nhỏ từng giọt, mùi máu tươi truyền đến. Cô ta tiến vào phòng, nhìn tôi trên giường. Tôi kinh hoàng bò sang đầu giường bên kia lay mạnh Đàm Thiên, nhưng Đàm Thiên lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Sầm Mai đi tới trước mặt, cô ta vươn tay, máu trên đầu ngón tay nhỏ xuống. Tôi ngã ra giường, tay chạm phải một vật cứng rắn, không kịp nghĩ cầm lên ném về phía Sầm Mai.

Sầm Mai phát ra một loạt âm thanh rất khó diễn tả, giống như yết hầu bị cắt ra khiến từng hơi thở cũng phát ra tiếng kêu. Sau đó cô ta biến mất.

Tôi bừng tỉnh, bật dậy ngồi trên giường, thở dốc từng hơi nhìn Đàm Thiên vẫn đang ngủ say dưới ánh đèn ngủ. Hóa ra là mơ. Tôi biết là mơ nhưng trái tim tôi vẫn đập thình thịch. Một lần nữa nằm xuống, mở ra điện thoại nhìn thời gian. Đã hơn bốn giờ sáng, tôi mới ngủ chưa được ba giờ. Ánh sáng điện thoại chiếu tới đồ vật trong phòng, dưới giường có một vật nằm ở giữa phòng. Tôi nghi hoặc, đồ kia vừa rồi trước khi tôi đi ngủ chắc chắn không có.

Đàm Thiên dù không ở quá sạch sẽ nhưng cũng không đến mức có vật chình ỉnh ở giữa phòng cũng không thu dọn đi. Để vậy buổi tối đi lại không phải sẽ bị vấp vào sao?

Tôi đưa tay ôm lấy ngực mình, nhìn Đàm Thiên nằm bên cạnh, tôi không dám xuống giường. Lúc này tôi cảm thấy chỉ ở trên giường mới an toàn, dưới giường mỗi nơi dường như để có thể có quỷ nhảy ra.

Tôi không xuống giường để xem thứ kia rốt cuộc là cái gì mà lựa chọn trùm chăn qua đầu giả bộ ngủ, chỉ làm lộ ra một khe hở, thò cái mũi ra để thở. Có điều sau khi sợ hãi, dù cố gắng đến mấy tôi cũng không ngủ được, trái tim vẫn đập thình thịch, không thể bình tĩnh lại.

Cứ như vậy nằm tới 6 giờ sáng, trời đã sáng, nghe thấy tiếng bên ngoài có người rời khỏi giường nấu cơm tôi mới mở to mắt, nhìn quanh phòng.

Đàm Thiên vẫn đang ngủ, mà mọi thứ trong phòng cũng rất bình thường.

Chỉ có thứ kia vẫn ở giữa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124-2

Bởi vì là ban ngày, lá gan tôi lớn một ít, tiến đến nhìn đồ vật kia.

Một hình trụ được bọc lại bằng tờ báo, tôi cẩn thận bóc tờ báo ra, lộ ra bên trong vải đỏ, lật nhẹ vải đỏ, lộ ra bên trong một vật màu thâm đen.

Đó là... Điều Long Đại Lương! Vì sao Điều Long Đại Lương nhà Đàm Thiên lại ở chỗ này? Không phải cái này đặt ở thư phòng sao? Sao lại sẽ ở đây? Hơn nữa tối qua khi tới đây tôi không thấy thứ này, ở giữa phòng như vậy sao tôi có thể không có ấn tượng? Chỉ có một khả năng, đó chính là nó vốn không hề ở nơi này mà sau đó mới xuất hiện.

Hiện tượng này giống hệt như những gì tôi thấy trong mơ. Là sau khi tôi ngã xuống đất, ở dưới giường cầm được thứ này ném vào Sầm Mai.

Chẳng lẽ chuyện hôm qua... không phải là mơ?

“Cậu làm gì mà ngồi xổm trên mặt đất thế Khả Nhân?” Từ trên giường truyền đến tiếng của Đàm Thiên. Cô ấy ghé vào mép giường nhìn tôi, đồng thời cũng thấy được Điều Long Đại Lương trước mặt tôi.

Cô ấy nói: “A, không phải cái này đặt ở gầm giường sao? Sao lại lăn ra đây?”

Gầm giường? Chuyện hôm qua không phải là mơ! Tôi quỳ trên mặt đất tìm xem có dấu vết của máu nhưng cả căn phòng đều không có một giọt máu. Điều này lại không giống trong mơ.

Trên sàn nhà không có, vậy cửa sổ thì sao? Tôi chạy tới cạnh cửa sổ, nhìn cánh cửa đang đóng chặt. Bởi vì buổi tối mở điều hòa cho nên cửa sổ không hề mở. Trên cửa kính của cửa sổ, bốn vết máu màu đen rất rõ ràng.

Cô ta thật sự đã tới nhưng cô ta không vào được căn phòng này, không biết có phải bởi vì nơi này có Điều Long Đại Lương hay là vì nguyên nhân khác. Nhưng hiện tại tôi biết tôi không thể để liên lụy tới Đàm Thiên.

Tôi thở hắt ra, tạo bộ dáng không có việc gì, nói: “Đàm Thiên, mình nghĩ mình phải về, Khúc Thiên sẽ lo lắng.”

“Hóa ra hôm qua là cậu cãi nhau với Khúc Thiên. Anh ta cũng thật là, lại để một mình cậu ra khỏi nhà, lỡ như trên đường xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Thật không biết săn sóc.”

Tôi cười đau khổ, Sầm Mai xuất hiện khiến Sầm Tổ Hàng không còn thời gian để săn sóc tôi. Tôi phải tự đối xử với mình tốt một chút mới phải.

Ra khỏi nhà Đàm Thiên thì tôi nhận được điện thoại của chị Kim Tử. Chị Kim Tử nói qua điện thoại: “Đang ở đâu? Tất cả mọi người đều chờ em.”

“Em... đang ở bên ngoài.”

“Mau về đi. Lát nữa sẽ đi Sầm Gia thôn, tranh thủ hôm nay vào thôn ngày mai có thể về.”

“Em...” Tổ Hàng đã nói với tôi hôm nay muốn đi Sầm Gia thôn, nhưng tình hình bây giờ...

“Được rồi, nhanh lên, chờ em.” Nói xong chị ấy cúp điện thoại.

Chuyện đi Sầm Gia Thôn là đại sự, tôi mà nói không đi thì cũng không được. Do dự một chút, tôi vẫn bắt xe qua.

Ở trước căn biệt thự kia, một chiếc xe đã ngừng ở đó. Đi vào biệt thự, mọi người đều ở phòng khách. Chỉ là dường như mọi người đều biết chuyện giữa tôi và Sầm Tổ Hàng, sắc mặt bọn họ đều không được thoải mái. Chị Kim Tử mặc đồ thể thao, đang ở kia nói chuyện với la bàn đang cầm. Rất nhiều thấy phong thủy đều sẽ làm như vậy, la bàn chính là người đồng đội cùng chiến đấu của bọn họ.

Còn tôi đối với Sầm Tổ Hàng mà nói, còn không bằng lá bùa giấy cùng anh ấy chiến đấu.

Chị Kim Tử ngẩng đầu nhìn tôi cười nói: “Đi thay quần áo đi, chúng ta sẽ đi ngay.”

Tôi đi lên lầu, thay một bộ đồ thể thao. Kỳ thật cũng không biết tôi đi làm gì. Tôi chưa biết nhiều lắm, giống như lần trước đi Sầm Gia thôn tôi còn gây thêm phiền toái cho Tổ Hàng. Sự tồn tại của tôi cũng chỉ có tác dụng làm chứng mà thôi.

Tôi không mang theo thứ gì, nhưng bọn họ lại có bộ dáng như đi du lịch vậy, chuẩn bị vào ba lô lớn. Lên xe, tôi cả đêm không ngủ, cộng thêm sự lo

Lẳng khiến cơ thể mệt mỏi, chỉ chốc lát đã mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Trong mơ hồ tôi cảm giác được một thân hình mát lạnh tới gần tôi, để tôi dựa vào người anh ấy, tay anh ấy đỡ lấy không để tôi bị lay động theo xe. Nhưng cảm giác đó cũng chỉ một lúc mà thôi, bởi vì tôi đã rất nhanh chìm vào giấc ngủ, một chút cảm giác cũng đã không có.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Tôi tỉnh dậy đã là buổi chiều, xe dừng lại dưới cây đa tại bản tên Sầm Gia thôn hiện tại. Trên xe chỉ có tôi cùng Khúc Thiên, tôi vẫn dựa vào người anh ấy, còn anh ấy đang ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Tôi nhanh chóng ngồi dậy, vội vàng có chút hoảng loạn sửa sang lại đầu tóc, che giấu đi sự bất an của mình. Rốt cuộc tối qua giữa chúng tôi đã xảy ra những chuyện không thoải mái.

Anh ấy không nói gì, chỉ đưa tay lấy một hộp cơm từ chỗ ngồi phía trước, đưa cho tôi: “Mọi người đều ăn rồi. Thấy em chưa tỉnh nên không gọi em dậy.”

Tôi nhận hộp cơm, lúc này cũng không biết nên nói gì. Anh ấy mở cửa xe xuống trước, anh ấy vừa xuống xe thì Kim Tử lên xe.

Chị Kim Tử cười nói: “Khả Nhân ngủ ngon chứ? Sầm Tổ Hàng của em không tồi, thấy em ngủ còn biết để dành hộp cơm cho em. Ăn nhanh đi, lát nữa sẽ vào thôn, tranh thủ ra trước khi trời tối. Có điều hiện tại đã hơn hai giờ chiều, có lẽ trước khi trời tối chúng ta ra không được.”

“A? Vì em sao? Xin lỗi, tối hôm qua em không ngủ được.”

Nghe Linh Tử nói tối qua em với Sầm Tổ Hàng ra ngoài, hai người đã đi đánh dã chiến ở đâu? Sáng nay chỉ thấy mình cậu ta trở về, rất kỳ quái nha.”

“Không...” Tôi cũng không biết phải nói gì, đành cầm củi ăn cơm.

Ăn cơm xong, sửa sang lại đồ đạc một chút rồi xuất phát. Trên lưng mấy người đàn ông đều đeo ba lô lớn, Linh Tử nhìn Tổ Hàng, thờ dài lắc đầu, nói: “Để lại cái búa phân hồn vậy, còn lưu lại đường lui.”

Nhìn anh ta vẽ bùa, để lại trong xe, tôi mới suy nghĩ cẩn thận vì sao anh ta lại nhìn Tổ Hàng lắc đầu. Ở đây chỉ có anh ta và Tổ Hàng là làm được bùa phân hồn. Mà hiện tại bùa phân hồn của Tổ Hàng đã ở trên người tôi, cho nên chỉ có anh ta là còn làm được. Mà chị Kim Tử đã nói, Linh Tử dùng bùa phân hồn sẽ bị phản phệ. Dù vậy anh ta vẫn để lại bùa phân hồn này, phản phệ một chút cũng không quan trọng bằng mất cả mạng được.

Xe để lại ở dưới cây đa, chúng tôi đi bộ tới. Kỳ thật trận pháp kia đã bị Tổ Hàng phá hủy, xe có thể đi vào được, có điều đường rất nhỏ, đi vào sẽ không tiện, không bằng để lại xe ngoài này.

Đi trên con đường nhỏ, Tổ Hàng ở bên cạnh tôi nói khẽ: “Nếu mệt thì nói với anh, đêm nay có lẽ sẽ phải ở trong thôn qua đêm.”

Tôi gật đầu, không nói gì. Cái thôn kia vào ban đêm thật sự đáng sợ, ký ức lần trước với tôi mà nói vẫn rất rõ ràng.

Cuối con đường nhỏ là tới thôn, từng tòa nhà bằng đất đan xen rất có quy củ, chỉ là sớm đã bỏ hoang trở lại những bức tường. Trên bãi đất trống cuối con đường nhỏ, bất ngờ có một chiếc xe con màu đen đậu ở đó.

Nhìn chiếc xe kia, cảm giác đầu tiên chính là, thật trùng hợp khi gặp nhau! Mặc kệ chiếc xe này là ai đi vào, là có quen hay không nhưng hẳn khả năng có liên quan tới chuyện này là rất lớn. Dường như có thể khẳng định đây chính là kẻ địch.

Chị Kim Tử nói: “Hay là chúng ta lui ra trước, ngày mai hãy vào?”

Linh Tử nói: “Chờ thêm một đêm có lẽ sẽ có biến cố lớn. Vì sao chúng ta muốn đến đây lại có người cũng muốn tới, trùng hợp như vậy sao? Chỉ có một khả năng, kẻ đó biết chúng ta muốn tới cho nên tới nhanh hơn chúng ta vài giờ mà thôi. Đi thôi, thôn lớn như vậy cũng không phải chúng ta sẽ đụng phải hấn ngay.”

Sầm Hằng nhìn thôn này, nuốt nước miếng sợ hãi: “Trước kia nhà tôi ở trong này à?”

Tổ Hàng chỉ vào phía Đông, nói: “Nhà cậu ở bên kia. Lát nữa sẽ đưa cậu đi xem, bây giờ chúng ta đến Từ đường trước.” Nói rồi anh ấy đi trước về một phía.

Anh ấy nói gia phả so với thực tế có sự thay đổi, như vậy chứng tỏ người viết gia phả muốn che giấu chân tướng sự việc. Người có thể viết gia phả chắc chắn là người đức cao vọng trọng trong gia tộc. Có bí mật gì mà phải dùng gia phả để che giấu, trong Từ đường có lẽ sẽ có dấu vết. Chỉ là nơi đây đã bỏ

hoang nhiều năm như vậy, có rất nhiều người ngoài tới lục tìm cướp đoạt, có thể còn đồ vật nào sao?

Đi theo Tổ Hàng vào giữa thôn, lần nữa lại đi vào ngôi miếu ở cây đa cổ thụ, nhìn những tấm vải đồ kia tôi lại run sợ. Lúc trước Ngụy Hoa đã từ nơi này đi ra ngoài. Mà nơi này Điều Long Đại Lương còn rơi rụng trên mặt đất, cũng là da người đầy trên đất.

“Ài, nếu các người không thả Ngụy Hoa ra thì tốt rồi, lúc này đã vẫn được kê cao gối ngủ.” Linh Từ nói.

Tổ Hàng nhìn anh ta, vốn dĩ tôi cho rằng Tổ Hàng sẽ không nói, không ngờ anh ấy lại mở miệng: “Không thấy được à? Ngụy Hoa chỉ là một quân cờ, nếu quân cờ này thất bại thì sẽ có quân cờ khác xuất hiện. Thả Ngụy Hoa ra, nhưng nếu không phải Ngụy Hoa xuất hiện thì cũng sẽ có quân cờ khác xuất hiện.”

Tổ Hàng đưa chúng tôi đến một mảng sân có bờ tường bị đổ cạnh cây đa. Chúng tôi dẫm lên những viên gạch bằng đất đỏ đi vào. Bên trong có một phòng cửa đã bị rơi, đổ chính là Từ Đường. Từ Đường được xây bằng gạch xanh nên không bị ảnh hưởng quá lớn.

Hai bên Từ đường đều có hàng rào bảo vệ, chỉ có thầy phong thủy mới có thể dùng. Bài vị bên trên đã hỗn loạn, cũng may người vào đây không có ai dám động tới bài vị nơi này.

Tổ Hàng buông ba lô, lấy ra một nắm hương, Sầm Hằng rút cuộc cũng có bộ dáng là con cháu Sầm gia, giúp đặt lại những bài vị đó.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125-2

Tổ Hàng thấp hương, vái lạy, Sầm Hằng cũng đi theo làm. Chỉ là Tổ Hàng không nói gì cả, Sầm Hằng cầm hương hướng về bài vị, nói: “Thưa các tổ tông, con là Sầm Hằng, lần đầu tiên con về thăm nhà. Từ khi còn nhỏ con đã ở cô nhi viện, di không cho con đi. Lớn lên một chút cũng không trở về thăm. Hiện tại con khá tốt, con là cảnh sát, mong tổ tông phù hộ để sự nghiệp con thành công, sang năm khi có đề bạt phó sở cảnh sát con có thể được nhận. Còn có vợ của con, đã đăng ký nhưng chưa đãi tiệc rượu, mong tổ tông phù hộ để con sinh được một đứa con trai. Này này! Các người làm gì vậy?”

Khi anh ta lúi nhúi với các vị tổ tông như đang thỉnh Bồ Tát thì tất cả mọi người đều lu bù bận việc. Tôi đứng ở giữa cười cười nhìn anh ta, nhưng những người khác thì đều đang bận rộn.

Linh Từ đã bắt đầu xem các bài vị, nhìn trên đó xem có thấy manh mối đặc biệt gì không. Kim Từ thì đang nhìn bàn ghế trong từ đường. Tiểu Mặc đang xem xét phía sau giá đặt bài vị, Tổ Hàng đã đốt một chậu than, đang xé từng tờ gia phả ném vào.

Sầm Hằng kêu lên: “Anh đốt gia phả?”

“Thứ bọn chúng muốn cướp, sau khi ta đã nhớ trong lòng thì thiếu sẽ là an toàn nhất.”

Hóa ra mỗi ngày anh ấy đều xem gia phả, cho dù đã xem rất kỹ nhưng vẫn xem, từng chi tiết nhỏ trong gia phả đều cẩn thận nhớ kỹ, là bởi vì khi đó anh ấy cũng đã biết gia phả sẽ bị thiếu hụt.

Tôi không có việc gì làm, cứ đứng vậy nhìn bọn họ bận rộn. Linh Từ đang bỏ trên giá đựng bài vị, đột nhiên lấy một bài vị ném về phía Tổ Hàng. Tổ Hàng đưa tay bắt lấy, tôi cũng đi tới, thấy được mấy chữ trên bài vị.

“Sầm Quốc Hưng?” Tôi khẽ kêu lên ngoài ý muốn. Sầm Quốc Hưng không phải là sự sỉ nhục của gia tộc, là người xấu, bị xóa tên khỏi gia phả sao? Sao lại có bài vị của hắn ở chỗ này?

Linh Từ từ trên giá nhảy xuống, nói: “Nhà anh có mấy Sầm Quốc Hưng? Tôi nhớ rõ mấy năm trước chính tôi đã gặp Sầm Quốc Hưng còn sống. Cho dù khi đó hắn có chuyện gì thì cũng vẫn là còn sống. Còn bài vị này ít nhất đã có mấy chục năm rồi.”

Kim Từ lau khô một cái ghế, ngồi xuống: “Chỉ có một khả năng, Sầm Quốc Hưng luyện hóa tiểu quỷ là nhiệm vụ bí mật gia tộc giao cho hắn, cho nên sau khi xảy ra chuyện hắn đã bị loại bỏ khỏi gia phả. Mà từ khi hắn bị loại bỏ khỏi gia phả đến lúc Ngụy Hoa trừ hồn toàn bộ thôn cũng phải mấy năm. Trong thời gian mấy năm này, có thể nói sau khi hắn rời khỏi Sầm Gia thôn thì bài vị mới được đặt nơi này. Cũng nên nhớ rằng, Ngụy Hoa là Ngụy Họa, còn Sầm Quốc Hưng chưa từng hại chúng ta.”

“Nói có lý.” Linh Từ nói.

Sầm Tổ Hàng đem bài vị kia đặt lại lên trên. Sau khi xác định nơi này không có thứ gì có giá trị, anh ấy đưa chúng tôi đi tới nhà trường thôn. Lúc này mục tiêu của chúng tôi đã rõ ràng, chính là đi tìm những thứ có ghi chép lại, tìm nội dung có liên quan tới chuyện luyện hóa một nam một nữ thuần âm thuần dương. Chỉ cần có đề cập tới chuyện này là đều cần phải xem.

Ở Sầm gia sự dạy dỗ thường đều do các trưởng bối truyền lại. Chính Tổ Hàng cũng từng nói, anh ấy rất ít khi đọc các loại sách về đạo giáo, bởi vì đều được trưởng bối cầm tay chỉ dạy. Ngay cả ba quyền của Sầm Tổ Dược mà Linh Từ cầm kia anh ấy đều chưa từng đọc.

Nhà trưởng thôn tòi tệ hơn so với chúng tôi nghĩ. Cái gì cũng không có, ngay cả tường cũng đổ, chỉ còn lại bùn lầy.

Chị Kim Từ nói: “Xem đi, nhà gạch xanh vẫn có ích, mấy trăm năm còn đứng sừng sững. Nhà đất hiện giờ chỉ có thể thành bùn lầy lợi thôi. Như vậy sao có thể tìm?”

Tiểu Mạc lấy điện thoại ra, nói: “Gọi hai chiếc máy xúc vào là ngày mai có thể xúc hết bùn đi.”

“Máy xúc vào được đây sao? Con đường kia nhỏ như vậy.”

Tiểu Mạc đột nhiên kêu lên: “Điện thoại không có tín hiệu?”

Chúng tôi đều sững sốt một chút, tôi nói: “Lần trước khi chúng tôi tới đây, Tổ Hàng đá phá hủy trận pháp, hẳn có tín hiệu mới đúng.” Tôi vừa nói vừa lấy ra điện thoại, điện thoại của tôi cũng không có tín hiệu.

Linh Từ nói: “Còn may, tôi đã để lại bùa phân hồn, bằng không nếu có chuyện gì xảy ra thì có thể giết chết chúng ta ở chỗ này.”

“Có người vào được, khôi phục trận pháp? Ở chỗ này còn có thứ gì cần tới trận pháp đâu?”

Phía trước là ngôi mộ ở dưới gốc đa, ngôi mộ kia đã bị Linh Từ phá hủy một lần, bị Tổ Hàng phá hủy một lần, hiện tại người đứng phía sau còn muốn bày trận trấn áp cái gì? Còn có thứ gì trong thôn mà chúng tôi không biết?

Khi chúng tôi đang cảm thấy khó hiểu thì một âm thanh đột nhiên truyền tới, đáng sợ tới mức khiến tôi kinh sợ. Đó là giọng của một ông già, giống như hét vào trong không trung, tiếng kêu rất lớn: “Chị Mai! Chị đang ở đâu? Em biết chị đã quay về. cChị Mai! Chị xuất hiện đi.”

Tổ Hàng cẩn thận nghe, suy nghĩ một lúc, nói: “Hắn đang gọi Sầm Mai, gọi Sầm Mai là chị thì chỉ có thể là Sầm Tổ Trạch. Chiếc xe màu đen ở đầu thôn kia chính là xe của Sầm Tổ Trạch.”

Linh Từ lập tức nói: “Đi xem hắn vào với ai!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

Chúng tôi không dám phát ra tiếng động lớn, nhanh chóng chạy tới hướng bên kia trong yên lặng. Tiếng gọi kia vẫn còn, dần dần mang theo cả tiếng khóc.

Tôi nghĩ tới những gì Tổ Hàng từng nói, Tổ Trạch thích Sầm Mai, hiện tại nghe âm thanh này thực sự có chút đau lòng. Một người đàn ông khi về già còn đến gặp mỗi tình đầu mình thích khi mới hơn mười tuổi, chẳng sợ mỗi tình đầu đã chết.

Đi tuốt đằng trước, Linh Từ đột nhiên dừng bước, ra hiệu chúng tôi lui về phía sau, ẩn nấp vào một góc tường. Tất cả mọi người đều nấp vào đây, không thể để người bên kia nhìn thấy chúng tôi.

Mấy người áp sát người vào bức tường đồ nát, không nói gì, chỉ chốc lát liền thấy một bóng người vội vàng chạy tới từ hướng phát ra tiếng kêu kia. Tiếng kêu vẫn còn, người chạy tới là... Lương Dật!

Chờ Lương Dật chạy xa, không còn thấy nữa, Linh Từ mới nhỏ giọng nói: “Sao cậu ta lại ở chỗ này?”

“Nhìn bộ dáng thì không phải bị quỷ nhập. Chắc chắn cậu ta đã có được gì đó mới vội vàng rời đi như vậy.” Tổ Hàng nói.

Chị Kim Từ thờ hất ra, nói: “Vẫn là ta thông minh, quyết định thuê xe. Cậu ta ra ngoài thấy chiếc xe kia cũng không thể đoán được chúng ta đã vào đây.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ, cũng may vừa rồi không lái xe vào mà dừng ở dưới gốc cây đa ngoài kia. Như vậy dù đi ra ngoài nhìn thấy xe cũng sẽ nghĩ người trong thôn kia về nhà, sẽ không nghĩ người trong xe lại vào thôn cũ này.

Chúng tôi tiếp tục đi về hướng âm thanh kia. Cuối cùng tránh ở trong một đồng phế tích, thấy được Sầm Tổ Trạch.

Ông ta chỉ ở một mình, đứng trước một ngôi mộ không có bia trên sườn núi ở cạnh thôn. Ông ta đưa lưng về phía chúng tôi, lau nước mắt. Trước mộ còn có một chiếc bánh kem rất nhỏ.

Tổ Hàng nói: “Hôm nay là sinh nhật Sầm Mai.”

Sầm Tổ Trạch chuẩn bị rời đi, ông ta xoay người lại, lần đầu tiên tôi thấy hình dáng của ông ta. So với Sầm Tổ Hàng thì kém rất nhiều, tôi không thể nhận ra đây là hai anh em. Ông ta có gương mặt vuông to bè, râu quai nón, một đôi mắt nhỏ tí giống như vĩnh viễn không mở ra được.

Tổ Hàng cho dù già đi cũng không đến mức thành cái dạng này.

Trong lòng tôi có nghi vấn nhưng lại không nói ra khỏi miệng. Kim Tử Kim Tử bọn họ có từng gặp qua Tổ Hàng bằng xương bằng thịt chưa, còn hiện tại tôi không muốn nói chuyện với Tổ Hàng. Anh ấy hiểu Sầm Mai như vậy, ngay cả sinh nhật cô ta cũng nhớ rõ. Vậy sao Sầm Tổ Trạch còn nhớ đem chiếc bánh kem nhỏ tới, anh ấy lại không mang theo một chiếc bánh kem lớn mà tới đây?

Sầm Tổ Trạch thu dọn đồ đạc, Linh Từ nói nhỏ: “Nghĩ cách giữ ông ta lại. Lần trước ở thị trấn kia không phải nói cái gì hán cũng không biết sao? Giữ hán lại để bắt hán ở đây qua đêm. Nếu trận pháp đã khởi động, buổi tối đi ra ngoài sẽ rất khó khăn, nếu hán thật sự cái gì cũng không biết thì đêm nay để hán ở nơi này cùng quý đi.”

Kim Tử cũng nói nhỏ: “Nơi này không có quý.”

“Có lẽ có cô hồn du dương nào đó thì sao?”

Tổ Hàng gật đầu: “Tôi có thể làm được.”

Anh ấy là quý, khiến một người mất phương hướng chỉ là một chuyện nhỏ. Không thì kỳ môn độn giáp cũng có thể vây khốn người khác. Tôi không biết anh ấy làm như thế nào, chỉ là sau khi Sầm Tổ Trạch đi thì một thời gian sau dường như bị đi sai đường, bởi vì chúng tôi không đi đâu, cứ khoảng 30 phút thì ông ta lại quay trở lại gần chỗ chúng tôi, sau đó lại đi lần nữa.

Trời càng ngày càng tối. Sầm Hằng nói nhỏ: “Có phải chúng ta cũng bị vây ở chỗ này?”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn anh ta một cái, không nói gì. Tôi nhìn trời, chỉ còn lại ánh chiều tà. Đêm nay chúng tôi phải ở lại chỗ này rồi.

Khi trời đã hoàn toàn tối, Sầm Tổ Trạch không còn lại gần chúng tôi nữa. Tổ Hàng nói: “Hán đi ra ngoài rồi. Không biết là dùng cách nào nhưng hán đã giải được ảnh hưởng của tôi.”

Tôi kinh ngạc: “Hán biết thuật pháp à?”

Linh Từ nói: “Chắc chắn là biết, không biết thì sẽ không dám đến nơi này một mình. Được rồi, chuẩn bị chút đi, đêm nay chúng ta sẽ phải qua đêm ở đây. Trước tiên tìm xem có thứ gì chúng ta có thể cần, không thì về tìm Lương Dật xem sao.”

Linh Từ lấy ra một bình ắc quy công suất lớn, nối với bóng đèn, bóng đèn kia sáng như bóng đèn dây tóc trong nhà.

Hiện tại trong thôn chỉ có nhóm chúng tôi, cũng không sợ sẽ bị ai phát hiện.

Nhà của trưởng thôn đã không còn hi vọng, chỉ còn lại là một đồng đất. Vậy chỉ còn lại xem xét trận pháp đã được ai đó khôi phục lại.

Mọi người đi về một ngôi miếu thờ thổ địa nhỏ cách đó không xa, đó chính là một cục đá được bọc bởi vải đỏ. Dưới ánh sáng, có thể thấy được vải đỏ bọc tảng đá đó mới tinh, trừ điều đó ra thì không có bất kỳ manh mối nào khác. Chỉ bằng vải đỏ thì chúng tôi không thể đoán được là ai.

Sầm Hằng nói: “Nếu có thể mời người tới lấy dấu vân tay thì có thể biết là ai.”

“Khả năng rất lớn là Ngụy Hoa.” Chị Kim Tử nói, “Trước kia trận này là do Ngụy Hoa giữ gìn. Hiện tại hán đã khôi phục lý trí, đến khôi phục lại trận pháp này cũng là có khả năng. Khôi phục trận pháp này để làm gì? Trận pháp này bị phá mấy năm, không hề có sự tình kỳ quái nào xảy ra đâu.”

Linh Từ lục tìm trong ba lô, lấy ra một cây Tầm long thước, nói: “Lần này có chuẩn bị mà đến, không có khả năng sẽ bị thảm như lần trước.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126-2

Tiểu Mặc mang theo đèn, Linh Từ cầm Tầm long thước tìm kiếm trung tâm trận pháp. Tôi đi ở phía sau nhóm, sau tôi chỉ còn lại Sầm Tổ Hàng.

Bùn lầy như vậy, bị mặt trời phơi hơi sắn lại, một chân tôi dẫm không vững, hơi bị trượt đi. Tổ Hàng lập tức đỡ tôi, tôi giằng khỏi tay anh ấy, không nói gì. Trong lòng vẫn ghen muốn chết.

Tôi thừa nhận ngày đó tôi nghĩ trong lòng, anh ấy có gạt tôi cũng tốt, tôi không muốn đau lòng. Nhưng khi sự thật anh ấy nói dối bị lộ ra lại cảm thấy rất thống khổ.

Long thước đã tìm được trung tâm trận pháp, vẫn là cây đa lớn ở giữa thôn. Nơi này chúng tôi cũng đã xem qua rất nhiều lần, thật sự không tìm ra được điều khác lạ gì.

Linh Từ ra quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, đợi trời sáng. Hiện tại muốn đi ra khỏi thôn chỉ có cách khởi động phân hồn, đến lúc đó nguyên khí bị tổn thương. Chỉ cần không phải dùng để bảo vệ tính mạng thì không nên dùng đến cách đó.

Dù sao nơi này cũng không phải một ngôi làng ma, cho nên cắm trại dã ngoại ở đây không sao cả.

Ba lô của Sầm Hằng mang lều trại, xem ra bọn họ đã sớm chuẩn bị sẽ phải ở qua đêm tại đây. Căng lều trại ra, trải thảm, bữa tối mới bắt đầu.

Tôi cầm một hộp mì gói cùng giấm bông, ngồi trên thảm, Tổ Hằng không cầm thứ gì, từ một bên thảm đi qua ngồi cạnh tôi.

Chị Kim Từ chỉ nhìn chúng tôi cười một cái, cũng không còn ai chú ý.

Đang ăn, trên mặt đất vài thứ thi thoảng bị gió thổi tới. . . Không biết là thứ gì, tôi nghĩ tới lần trước đến đây nhìn thấy đầy da người. Bất chợt có cảm giác ghê tởm, buồn nôn.

Linh Từ tức giận nói: “Nôn ra thì không còn cái thứ hai đâu, tôi mua theo đầu người đấy.”

Tôi trừng mắt một cái, Tổ Hằng liền nói: “Không phải còn một phần của tôi sao?”

Tôi nói nhỏ: “Liên quan gì tới anh?”

Tổ Hằng nói: “Kia không phải là da người mà là lá cây, da người đều đã bị thổi vào một góc. Những con gió nhỏ không thể thổi da người bay lên được.”

Tôi chịu không nổi, cao giọng nói: “Anh đừng nói trắng ra như vậy được không? Thật kinh tởm!”

Đại khái có lẽ anh ấy không nghĩ tôi sẽ quay sang nói, sừng sốt một chút, không nói gì, cũng không rời đi.

Lều giống như chỉ cho một mình tôi vậy, nhóm đàn ông quay lại chơi bài, ngay cả chị Kim Từ cũng đi theo bọn họ chơi kỳ môn độn giáp. Tôi thì không chỉ có thể ở lại lều nằm ngủ. Hôm nay vận động hơi quá sức, tôi nằm trên thảm trong lều cứ như vậy ngủ, không biết bọn họ chơi đến khi nào.

Tôi biết mình nằm mơ. Trong giấc mơ kia là một thế giới đen nhánh, Sầm Mai không thấy rõ mặt đang bắt Tổ Hằng đi. Cô ta nhìn tôi cười, không có mặt, chỉ có một đôi môi cong lên, khóe miệng còn nhỏ máu.

Dần dần mùi máu tươi lan tràn, tôi ngủ mơ mơ màng màng cũng không biết rốt cuộc là sao, có cảm giác quý áp giường. Rõ ràng trong đầu thanh tỉnh, có thể nghe được tiếng bọn họ nói chuyện bên ngoài nhưng tôi không mở được mắt.

Tôi bắt đầu sợ hãi, nơi này chắc chắn có quỷ.

Khi tôi ngủ được mùi máu tươi, tôi không thể lại lừa gạt chính mình. Mùi máu tươi kia chứng tỏ đây không phải là du hồn. Mùi máu tươi này cảm giác rất giống mùi của Sầm Tổ Hằng, nhưng không giống tuyệt đối. Tôi quá quen thuộc mùi vị của anh ấy.

Hay đây là một tiểu quỷ được luyện hóa khác, là Sầm Mai?

Bị suy nghĩ này khiến cho tôi kinh ngạc, tôi bật dậy, thở dốc, giây tiếp theo lập tức có hết sức bò ra khỏi lều, tôi không nên ở một mình.

Chờ khi ra khỏi lều, mọi người bên ngoài đều nhìn tôi, tôi thở hổn hển nói: “Vừa rồi. . . vừa rồi. . .”

“Vừa rồi em gặp ác mộng.”

Không đúng! Những lời này không phải là lời tôi định nói, tôi định nói vừa rồi tôi bị quý áp giường, nhưng khi nói ra lại là câu này. Thật giống như tôi không thể khống chế chính mình.

Tôi tiếp tục nói: “Tổ Hằng, chúng ta nói chuyện được không?”

Không phải! Những lời này cũng không phải tôi nói. Lòng tôi giãy giụa, tôi muốn đưa tay cấu véo cánh tay mình nhưng tôi không còn khống chế được thân thể mình. Tôi muốn cắn đầu lưỡi mình, nghe nói như vậy có thể khiến dương khí thoát ra, nhưng ngay cả đầu lưỡi tôi cũng không còn chịu sự điều khiển của tôi.

Mặt Tổ Hằng hơi cương lại một chút, dường như do dự, nhưng anh ấy vẫn từ từ đứng lên trên mặt đất, nắm lấy tay của tôi, cầm một chiếc đèn pin nhỏ đi theo một con đường nhỏ khác trong thôn.

Anh ấy chọn con đường rất bằng phẳng, không có bùn lầy. Rất nhanh chúng tôi đã ra khỏi khu vực cắm trại. Tôi thầm kêu to ở trong lòng nhưng thân thể lại không chút phản ứng, tôi thử ra ám hiệu cho Tổ Hằng nhưng cũng không làm được gì.

Chương 127

Tôi bị quý nhập! Tôi nên làm gì bây giờ?

Tổ Hàng dừng bước, từ nơi này có thể thấy lửa trại cách đó không xa, cũng có thể nhìn thấy mộ Sầm Mai bên sườn núi. Ban đêm ở Sầm Gia thôn không có ánh trăng, khi trận pháp hoạt động thì ánh trăng không chiếu xuyên được, bầu trời chỉ hiện một màu xám xịt oán khí.

Tôi nói chuyện, tôi nói: “Tổ Hàng, chúng ta làm hòa đi. Em không muốn như vậy, em... em vốn là vợ của anh.”

“Em không phải.” Tổ Hàng nói, “Đừng cố chấp, buông tay đi. Chuyện của Sầm Gia anh đã điều tra, chẳng lẽ em còn muốn giúp Ngụy Hoa sao? Em tỉnh táo một chút, chúng ta cùng nhau tìm kẻ thù của Sầm gia.”

Anh ấy đang nói gì tôi nghe không hiểu? Gì mà tôi giúp Ngụy Hoa? Tôi đâu có giúp Ngụy Hoa.

“Đau quá. Một mối quá. Em muốn cho bọn họ phải chết! Bọn họ chết hết sẽ không còn vấn đề gì, chúng ta có thể ở bên nhau. Tổ Hàng, thật sự đau quá!”

“Vậy em giết chết anh đi. Người em hận nhất không phải nên là anh sao?”

“Không, em không có, em không có. Tổ Hàng, em không có, chỉ cần là anh em sẵn sàng trả giá. Trái tim của em, máu thịt của em đều có thể cho anh. Em không hận anh, em không hận anh! Em nguyện ý luyện hóa bởi vì anh bị luyện hóa, chúng ta cùng nhau hóa thành tro bụi, chúng ta cùng nhau giết kẻ đã hại chúng ta.”

“Sầm Mai!” Tổ Hàng quát.

Thân thể tôi ngây ra, hồn tôi cũng ngây ngẩn. Nhập vào thân tôi là Sầm Mai? Chẳng trách cô ta lại nói những lời như vậy.

“Sầm Mai, em đi đi, đừng ở trên người Khả Nhân. Có những chuyện không có cách nào cứu vãn nữa.”

“Anh quan tâm tới cô ta? Hiện tại người được anh quan tâm chỉ có cô ta sao?” Vừa nói, tay của tôi chậm rãi đưa lên. Lòng tôi luống cuống, đây là định làm gì? Cô ta muốn làm gì?

Lòng tôi giãy giụa nhưng thân thể tôi lại không chút nào nghe tôi điều khiển. Tay tôi giờ lên đặt lên má tôi, móng tay bấm vào thịt.

Ngay lúc này, Tổ Hàng làm một dấu trong lòng bàn tay rồi hướng về phía tôi trấn áp.

Trán tôi tê rần giống như có thứ gì đó đang gắt gao tóm lấy tôi. Tôi cự quậy, tôi đã có thể khống chế thân thể của mình. Tôi nhìn tay mình, cũng may tôi không có thói quen để móng tay, nếu không lúc này trên mặt tôi đã có vài vết máu.

“Em...”

“Không có gì, cô ấy đi rồi.” Tổ Hàng nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, anh ấy không nói nhiều, cứ như vậy nhìn tôi. Một hồi lâu tôi mới nói: “Vì sao anh biết đó không phải em?”

“Thực giác.”

Tôi thở hắt một cái, hiện tại không biết phải nói gì. Đột nhiên nhận ra Sầm Mai không giống như tưởng tượng của tôi. Cô ta không phải là loại tiểu quý không còn tâm tính, cô ta hiện tại cũng không phát cuồng, cô ta vẫn còn ý thức, cô ta vẫn yêu Tổ Hàng.

Tôi cắn cắn môi, nước mắt không biết vì sao mà rơi xuống. Tôi không biết vì sao tôi lại muốn khóc, chỉ là lúc này thật sự muốn khóc. Khóc vì Tổ Hàng có thể dùng thực giác để nhận ra có phải tôi hay không, khóc vì Sầm Mai còn yêu Tổ Hàng, khóc vì tạo hóa trêu ngươi, vì cái gì lại khiến tôi liên lụy đến chuyện này.

Tổ Hàng đưa tay lau nước mắt trên mặt tôi: “Khóc cái gì, thân thể còn khó chịu sao? Ngày mai phơi nắng ầm là sẽ khỏe.”

Tôi không nói, chỉ nấc lên, tiếp tục khóc. Anh ấy chậm rãi ôm chặt lấy tôi.

Ở trong lòng anh ấy, tôi rốt cuộc dám nói ra chuyện tôi sợ nhất: “Tổ Hàng, Sầm Mai yêu anh, anh đã thoát khỏi sự khống chế của Ngụy Hoa, nếu như

anh và cô ấy ở bên nhau có phải cũng có thể khiến cô ấy thoát khỏi sự khống chế của Ngụy Hoa? Như vậy có phải hẳn sẽ không thể dùng luyện tiểu quỷ, hẳn sẽ không thể làm chuyện xấu được nữa?”

“Không có khả năng. Có một số việc là không thể lựa chọn. Anh đã không còn yêu cô ấy.”

“Anh nói dối. Anh vẫn vì Sầm Mai mà đau lòng, như vậy em rời đi là được rồi. Minh hôn cũng có cách để ly hôn chứ? Em nghĩ chỉ cần ra giá tốt thì Linh Từ sẽ nghĩ cách giúp em.” Tôi sụt sịt, lau nước mắt. Đột nhiên nhớ tới giấc mơ vừa rồi, trong mơ Sầm Mai đưa Tô Hàng đi còn tôi muốn đuổi theo nhưng không nhúc nhích được. Có lẽ đây là cái kết của chuyện này, sau đó mọi thứ sẽ không còn bất cứ liên quan gì tới tôi nữa.

Tôi đẩy anh ấy ra, tự mình đi về phía có ánh lửa trại.

Từ phía sau tôi có ánh đèn pin soi đường cho tôi đi. Nhưng anh ấy lại không hề nói bất cứ điều gì nữa.

Quay lại bên lửa trại, chị Kim Từ đã vào trong lều ngủ. Tôi cũng chui vào nằm cạnh chị ấy. Bên ngoài vẫn còn tiếng cánh đàn ông nói chuyện.

Linh Từ nói: “Sao thế? Sao lại bộ dáng này?”

“Không có gì.”

“Không phải cãi nhau rồi chia tay chứ? Lúc này cũng không thể chia tay, nếu anh chia tay thì khác gì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

“Không phải.”

Sầm Hằng nói: “Ngày mai đến nhà tôi tìm xem sao, không chừng lại phát hiện được gì ở đó.”

“Không có đâu, trực giác nói cho tôi biết đồ vật chúng ta tìm đã bị Lương Dật tìm thấy. Chỉ là hiện tại Lương Dật có thật ở phe chúng ta không? Để xem cậu ta có giao đồ cho chúng ta không.” Linh Từ nói.

Tiểu Mặc nói: “Tôi về hỏi nhà tôi thử xem khu này có bán không. Nếu có bán thì tôi sẽ mua hết, sau đó trên dưới trong ngoài toàn thôn đều đặt thuốc nổ. Như vậy mặc kệ chúng giữ thứ gì ở đây, cho dù là cương thi tóc trắng thì ta cũng có thể biến nó thành thịt khô. Đây là cách đơn giản nhất! Không phải lúc trước chúng ta cũng dùng súng hơi giết chết Ngụy Hoa sao!”

“Nói có lý, được không?” Linh Từ nói.

“Không được!” Tô Hàng nói, “Muốn đặt thuốc nổ thì phải có công nhân đến đây đặt, đến lúc đó thuốc nổ còn chưa nổ thì đã có công nhân xảy ra chuyện, sau đó thì ai dám đặt thuốc nổ tiếp nữa. Cho dù có đặt thuốc nổ thì cũng có người bị nổ chết, sẽ trở thành oan hồn mới ở nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127-2

Bọn họ còn nói rất nhiều nhưng lòng tôi rối loạn.

Về Sầm Mai, Sầm Tô Hàng, còn cả Sầm Tô Trạch. Giữa bọn họ rốt cuộc là chuyện như thế nào? Tôi phải làm sao bây giờ?

Mấy vấn đề này khiến tôi không ngủ được. Hơn nữa tôi sẽ sợ hãi, sợ hãi mà đi ngủ thì tôi lại mơ thấy thế giới trong màn đêm đen kịt, cảnh Tô Hàng cùng Sầm Mai rời đi, tìm tôi đau.

Cứ như vậy mơ mơ màng màng tới khi hừng đông, chị Kim Từ cũng tỉnh ngủ, chỉ là chị Kim Từ không hề cử động, cứ như vậy nằm trên thảm nhìn tôi.

Thấy tôi cũng nhìn về phía chị ấy, chị ấy mới nói: “Âm khí trên người em rất nặng. Ở bên cạnh em chị cảm thấy lạnh. Tối hôm qua em với Sầm Tô Hàng đã tập thể dục phải không?”

“Không phải, em...”

“Bị tiến vào không gian khác à?”

“Không gian khác là gì?”

“Là cái tối đen, chỉ thấy những thứ đáng sợ. Tình huống này cũng sẽ khiến âm khí rất nặng, bởi vì không gian đó được tạo ra bằng âm khí.”

“Cái đó... không phải mơ sao?”

“Có đôi khi là mơ, có đôi khi là quỷ tạo ra khiến ý thức con người lọt vào đó nhìn thấy những cảnh đáng sợ, chuyện đáng sợ để dùng chúng tác động vào suy nghĩ của con người. Em thật sự gặp?”

“Em... tôi hôm qua lọt vào một không gian tối đen, thấy Sầm Mai đưa Tổ Hàng đi. Em cái gì cũng không làm được, Tổ Hàng... đôi mắt Tổ Hàng không bình thường, giống như trống rỗng không thấy gì.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Em tỉnh, bị Sầm Mai nhập vào người, sau đó là hẹn Tổ Hàng ra ngoài nói chuyện. Cô ta nói cô ta yêu Tổ Hàng, cô ta nói cô ta muốn cùng Tổ Hàng ở bên nhau. Chị Kim Từ, nếu em ly hôn Minh hôn để hai bọn họ ở bên nhau thì có phải sẽ không còn oán khí để luyện tiểu quỷ không?”

Chị Kim Từ cười, vừa cười vừa ngồi dậy nói: “Đồ ngốc. Đó là cô ta có ý khiến em suy nghĩ như vậy. Vào thời điểm này Sầm Mai và Sầm Tổ Hàng ở bên nhau mới là nguy hiểm nhất. Như vậy Ngụy Hoa sẽ có một đôi tiểu quỷ được luyện, lại là một đôi rất thích hợp.”

“Nhưng Sầm Mai yêu Tổ Hàng.”

“Sao em lại biết?”

“Em... nghe cô ta nói vậy.”

“Nếu là Ngụy Hoa khiến cô ta nói như vậy thì sao? Nếu hấn bắt Sầm Mai tới dụ dỗ Sầm Tổ Hàng thì sao? Em hiện tại nên giữ Tổ Hàng thật tốt, khiến cậu ta ngay cả cơ hội liếc mắt với Sầm Mai một cái cũng không có. Em gái à, tình yêu không phải là nhường nhịn, việc ngốc này không nên làm.”

Chị Kim Từ nói khiến tôi hoàn toàn phát ngốc. Tôi suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ tới trường hợp Sầm Mai có ý dụ dỗ Tổ Hàng. Trong thời gian ngắn như vậy chị Kim Từ lại phân tích ra một hướng khác. Rốt cuộc tôi phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chuyện tối hôm qua thật sự chỉ là chịu ảnh hưởng của Sầm Mai mà thôi.

Tôi tự hỏi chính mình, có phải thật sự muốn buông tay, có phải thật sự không thích Tổ Hàng.

Tối hôm qua, anh ấy dịu dàng lau nước mắt cho tôi, ôm chặt lấy tôi, anh ấy nói đã không còn yêu. Tổ Hàng có thể dùng trực giác để phán đoán có phải là tôi hay không, như vậy tôi cũng dựa vào trực giác một lần để quyết định, tôi muốn ở bên Tổ Hàng, tôi không muốn thấy anh ấy và Sầm Mai ở bên nhau.

Quyết định xong, nhìn sang chị Kim Từ đã thấy chị ấy sửa soạn xong, chuẩn bị chui ra khỏi lều. Tôi nói theo bóng dáng chị ấy: “Chị Kim Từ, cảm ơn chị.”

“Cảm ơn cái gì. Thật ra Sầm Tổ Hàng nếu đi theo Sầm Mai thì cũng tốt, ít nhất chị sẽ an toàn. Ài... chuyện này thật mâu thuẫn.”

Tuy rằng cả một đêm không ngủ nhưng tinh thần tôi đã tốt hơn, cũng chui ra khỏi lều. Ánh mặt trời chiếu tới đông đảo nát thê lương, sương mù dần dần tan đi, tôi thấy được trên mặt đất không xa có bốn người giấy. Những người giấy đó trông rất quen, đó là Tổ Hàng tạo ra.

Tôi đi tới, ngồi xổm thân mình xuống nhìn người giấy, Sầm Hằng ở bên cạnh đang dùng nước khoáng rửa mặt, thấy tôi đi nghiên cứu người giấy liền nói: “Vương Khả Nhân, em không biết Sầm Tổ Hàng lợi hại thế nào đâu. Trước kia anh còn tưởng em là người Sầm gia, hóa ra Tổ Hàng mới đúng. Tối hôm qua anh ta đã dùng người giấy đốt đèn, à, anh thật sự muốn học đạo pháp. Nếu anh không phải cảnh sát thì chắc chắn đã theo học anh ta. Dù sao anh cũng họ Sầm mà.”

“Tối hôm qua có gì thế?”

“Các em ở trong lều không nghe được gì sao?”

Linh Từ vỗ vỗ lên vai của anh ta, nói: “Kỳ môn độn giáp vật đổi sao dời. Lều trại đã bị Sầm Tổ Hàng chuyển đi, khi chúng ta ở bên ngoài lều sống liều chết thì hai chị em bọn họ đang an tĩnh ngủ ở cách mấy dặm rồi.”

“Oa, tuyệt vời như vậy sao!?”

“Rất tuyệt vời. Anh bái tôi làm thầy đi, học phí tám vạn tám.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Ngô công sát

Tôi nhìn Tổ Hàng đang ở phía bên kia, anh ấy vẫn đang trong bộ dáng của Khúc Thiên, bận rộn nấu cháo. Anh ấy không nhất thiết phải ăn, vậy mà cuối cùng lại bận rộn để chuẩn bị bữa sáng cho chúng tôi.

Tôi giống như mọi người, dùng nước khoáng đánh răng rửa mặt, sau đó quay người lại đã thấy Tổ Hàng bê một bát cháo đưa tới trước mặt tôi.

Anh ấy vẫn như cũ không nói gì, chỉ yên lặng chờ tôi nhận bát cháo kia.

Tôi hơi mỉm cười, tối qua là bị Sầm Mai ảnh hưởng, những gì tôi phán đoán đều đã không còn quan trọng bởi vì lúc này tôi không định buông tay. Không rõ là vì không muốn Ngụy Hoa thực hiện được mưu kế hay là vì hạnh phúc của mình, dù sao hiện tại tôi không buông tay.

Tôi nhận bát cháo kia, nói: “Cảm ơn! Tổ Hàng, nhớ kỹ, khi về nhà nhớ đến nhà em cầu hôn.”

Rất rõ ràng anh ấy hơi sững sốt một chút, sau đó gật đầu.

Ăn sáng xong chúng tôi đến nhà Sầm Hằng, nơi đó cũng đã thành một đồng bùn lầy. Đi tới mấy nhà có uy quyền trong thôn, tình hình vẫn không được tốt. Chỉ có nhà của Sầm Quốc Hưng là thấy được có dấu vết của sự đảo bới.

Nhà của Sầm Quốc Hưng cũng chưa bị sụp hết, chỉ có một bên tường bị đổ, bên trong vẫn còn bình thường. Ở chính giữa nhà có một bàn thờ, hẳn là có hơn phân nửa bị chôn dưới đất nhưng hiện tại lại bị đảo bới, có một ngăn kéo bị kéo ra.

Không cần phải suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán có gì đó đã bị lấy đi. Từ dấu vết bùn đất trong ngăn kéo, thứ bị lấy đi là một chiếc hộp khá lớn.

Mà kết quả cũng rất đơn giản, không phải Lương Dật thì chính là Sầm Tổ Trạch. Nếu Sầm Tổ Trạch cũng biết đạo pháp, vậy thì hẳn quay lại đây lấy đi đồ vật cũng có khả năng.

Từ Sầm Gia thôn đi ra, cả đám đều đã rất mệt, phải đi đường cao tốc cho nên Kim Tử và Linh Tử thay nhau lái, Tổ Hàng và tôi ngồi ở hàng sau.

Anh ấy cả ngày cũng không cùng tôi nói một lời, chỉ khi xuống xe mới nói nhỏ với tôi: “Buổi tối sẽ sang nhà em.”

Tôi sững sốt một chút, hiểu được lời anh ấy tôi liền gọi cho ba tôi, dặn ông chuẩn bị cơm.

Tôi thấy rất lạ, sao lần này anh ấy lại vội vàng như vậy, không hề giống như những ngày thường. Chẳng lẽ anh ấy cũng muốn kết hôn với tôi?

Quay lại nội thành, Linh Tử phân công nhiệm vụ, từng người về nhà nghỉ ngơi hai ngày, Sầm Hằng không phải đi đâu thì cùng Linh Tử và Tiểu Mặc về căn biệt thự kia, Tổ Hàng đi cùng tôi, cũng coi như có người bảo vệ.

Chúng tôi đi taxi về thẳng nhà tôi. Khi về đến nhà tôi đã là 7 giờ, một bàn đồ ăn đều đã được bày biện, cậu em trai kia đang xúc ăn từng miếng. Còn may, ba tôi đang chờ chúng tôi, dì cũng đang chờ chúng tôi.

Đi khi thấy Khúc Thiên về mặt liền không bình thường nhưng vẫn giữ bộ dáng hiền thực. Có lẽ ba tôi không nói với dì rằng Khúc Thiên cũng đến.

Khúc Thiên ăn rất ít, chỉ ăn mấy miếng rồi nói với ba tôi: “Sinh lễ con đã chuẩn bị rồi. Sắp tới Linh Tử sẽ làm chủ hôn cho bọn con.”

Ba tôi không nói gì, vẫn tiếp tục ăn, có lẽ ông cũng đã sớm nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Một hồi lâu ông mới nói: “Ài, số mệnh rồi, nên thế nào thì vậy đi.”

Dì đưa mắt nhìn mọi người, có chút nghi hoặc, sau đó cười nói: “Chuyện gì thế?” Không có ai trả lời dì, tất cả mọi người đều cúi đầu ăn cơm.

Sau khi tôi ăn no cũng thông báo: “Ba, con tìm được việc rồi. Làm thiết kế cho một xưởng làm hộp quà.”

Ba tôi sững sốt một chút, dì lại cười tươi: “Thật tốt, hiện tại nhiều sinh viên tốt nghiệp rồi vẫn chỉ ở nhà ăn bám cha mẹ, con có thể tìm được việc đã là rất tốt.”

Tuy trên mặt tôi cũng cười nhưng trong lòng lại xem thường, dì ấy cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ. Cho dù tôi không tìm được việc thì tôi cũng không ăn mất tiền của dì ấy.

Sau khi ăn cơm xong, từ chối yêu cầu ngủ lại nhà của ba tôi, chúng tôi về căn biệt thự của Tiểu Mặc. Đồ của chúng tôi đều ở đó, qua đó cũng không thấy bất tiện.

Xuống xe taxi, chúng tôi đi vào căn biệt thự. Phòng khách đã tắt đèn, có lẽ bọn họ đều đã mệt nên lên giường sớm. Chúng tôi không mở đèn, cứ theo ánh sáng mờ mờ đi lên lầu hai.

Ở cầu thang, Tổ Hàng nói: “Vì sao lại đột nhiên quyết định muốn cưới?”

Vì sao à? Có thể nói lời của chị Kim Tử khiến tôi thấy rõ được mọi chuyện. “Không có gì, chỉ là đã nghĩ thông suốt một số chuyện.” Nói xong tôi nhanh chân lên lầu vào phòng.

Thật sự quá mệt mỏi, tằm xong tôi nằm ra giường ngủ. Lần này vốn tưởng sẽ ngủ rất ngon, bởi vì tôi mệt đến mức không muốn nhúc nhích, nhưng ban đêm tôi vẫn nằm mơ.

Trong mơ tôi lại lần nữa thấy được không gian đen kịt kia, Sầm Mai đang kéo Tổ Hàng đi, ánh mắt Tổ Hàng vô thần, cứ như vậy để cô ta lôi đi. Có điều khác chính là, lần này tôi có thể cử động, tôi đuổi theo nắm được Tổ Hàng, lớn tiếng kêu tên của anh ấy.

Bừng tỉnh, khi tôi tỉnh lại liền thấy được mặt Tổ Hàng ở sát mặt tôi, anh ấy vội vàng nói: “Khả Nhân, sao thế? Anh vẫn ở đây mà?”

Là Tổ Hàng! Đúng là anh ấy. Tôi duỗi tay ôm lấy anh ấy, thở hắt ra nói: “Tổ Hàng, đừng đi! Đừng đi cùng Sầm Mai! Cô ta tới bắt anh đi! Em sẽ không để anh đi cùng cô ta! Em sẽ không để anh đi cùng cô ta!”

“Ừ, anh không đi, anh không đi cùng cô ta.”

Nghe được anh ấy khẳng định, tôi càng ôm anh ấy chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128-2: Ngô công sát 2

Buổi sáng hôm sau, khi tôi mở cửa phòng thì thấy có tờ giấy dán lên cửa khiến tôi kinh ngạc. Sao lại có người dán giấy ở đây? Có việc gì thì gọi điện thoại là được rồi.

Tờ giấy viết: Phân công nhiệm vụ hôm nay, tôi với Tiểu Mặc tới thị trấn XX điều tra Sầm Tổ Trạch, hai người đi tìm Lương Dật đi. Linh Từ.

Là giấy Linh Từ viết, chẳng trách cứ cảm giác tờ giấy như lá bùa.

Tôi đưa tờ giấy cho Tổ Hàng, anh ấy gạt đầu, nói: “Đi tìm Lương Dật đi. Nghĩ cách để cậu ta nói thật.”

Hôm nay vẫn là thời gian đi học, chúng tôi muốn tìm Lương Dật thì cứ trực tiếp đến trường của cậu ta. Dù Lương Dật trước nay không phải là một học sinh ngoan thì cậu ta cũng phải tới trường. Bậc cao trung ở Trung Quốc không dễ dàng hỗn như vậy.

Lương Dật học ở trường cao trung tốt nhất trong thành phố chúng tôi, có phải đi cửa sau hay dùng tiền lót đi vào hay không thì chúng tôi không biết.

Khúc Thiên lái xe đi vào cổng trường, sau khi trao đổi với bảo vệ một lúc chúng tôi vẫn không thể lái xe đi vào, chỉ có thể đỗ xe ở bãi xe bên ngoài. Như vậy chúng tôi đi ra đỗ xe rồi đi vào có thể phải mất hơn hai mươi phút. Trường này rất lớn, bãi đỗ xe nói là ở gần trường nhưng đỗ xe rồi đi vào cũng phải mất vài phút.

Gửi xe xong, chúng tôi từ bãi đỗ xe đi về phía trường học. Tôi hỏi: “Có cần gọi điện thoại cho Lương Dật, dò hỏi xem cậu ta có ở trong trường không?”

“Không cần, nếu cậu ta không ở đây thì cứ coi như chúng ta đi chơi. Gọi điện thoại sẽ khiến cậu ta cảnh giác.”

Ở bên trái con đường có mấy nhà nhỏ hai tầng, đều bán chút đồ cho học sinh. Có tiếng khóc gấp gáp khiến chúng tôi phải chú ý. Một bà mẹ ôm đứa bé gái chừng bảy tám tuổi chạy ra khỏi một ngôi nhà, kêu la nhờ hàng xóm gọi cấp cứu giúp, bà ấy vẫn ôm đứa bé khóc lóc.

Đứa bé quần quai trong lòng mẹ mình, tay ôm lấy bụng, mặt xanh lại, trên trán đều là mồ hôi lạnh, tóc dính bết vào.

Có người gọi điện thoại cho cấp cứu, rất nhiều người vây xem, còn chúng tôi vừa lúc trùng hợp ở tận phía trong đám người.

Có người nói là ngộ độc thức ăn, nhưng mẹ bé gái nói bé gái không ăn thứ gì lạ, những gì bé gái ăn hôm nay thì bà ấy cũng ăn.

Có người nói bé gái bị xoắn ruột, nói trẻ con ăn no chạy nhảy sẽ bị.

Có người nói là ruột co thắt do ăn kem.

...

Tổ Hàng nhìn đứa bé, hỏi: “Nhà của cô là nhà phía sau kia phải không?”

Người phụ nữ gạt đầu. Tổ Hàng đẩy đám người ra, đứng nhìn trên dưới tòa nhà. Tôi đứng ở bên cạnh anh ấy, hỏi nhỏ: “Có thể nhìn được là bệnh gì sao?”

“Chưa vào được trong nhà, không có bài bản, ngay cả cung vị cũng chưa đo thì chỉ có thể phán đoán.”

“Phán đoán?”

“Phải, không thì phải thế nào? Mọi người đều ở cửa chờ xe cứu thương, không có khả năng lúc này lại cho chúng ta vào nhà xem.” Anh ấy nói, đột nhiên dừng lại rồi đi vào trong đám người, ngồi xổm thân mình xuống nói với hai mẹ con vẫn ngồi dưới đất: “Đứa bé hẳn có vấn đề về giun đũa. Mau đưa tới bệnh viện còn có thể kịp chữa.”

“Giun đũa?” Tất cả mọi người đều nghi hoặc. Thời đại này đồ ăn đều đã tương đối sạch sẽ, khả năng có giun là rất nhỏ chứ chưa cần nói xảy ra tình trạng này vì giun. Vào hai mươi năm trước quả thật có những đứa trẻ bị giun chui vào ruột thừa khiến vỡ ruột thừa.

“Hãy nói cho bác sĩ như vậy, bảo bọn họ kiểm tra theo hướng này. Nếu để lâu quá sẽ phải phẫu thuật.”

Tất cả mọi người đều nửa tin nửa ngờ. Xe cứu thương tới, đứa bé cùng mẹ mình được đưa lên xe. Có người tới hỏi Tổ Hàng sao anh ấy lại biết là giun đũa? Tổ Hàng chỉ cười mà không trả lời, kéo tôi đi về phía trường học.

Đi tới trường học, học sinh đều đang ở trong lớp, bên ngoài đã không còn ai, tôi mới hỏi nhỏ Tổ Hàng sao lại biết là giun đũa.

“Bên trái nhà kia có một khu đất trống, đi qua mấy mét mới đến nhà tiếp theo. Đường ống nước thải nhà kia đối diện với cửa sổ nhà hai mẹ con họ. Đường ống nước thải không được chôn mà lộ trên mặt đất, lại là một đường ống chính vuren ra rất nhiều đường ống nhỏ. Em nghĩ xem đường ống dẫn nước thải kia, bên cạnh có nhiều đường ống nhỏ thì giống cái gì?”

“Giống... giống gì?”

“Con rết! Loại này gọi là ‘ngô công sát’. Những nhà có cửa sổ nhìn ra thấy đường dẫn nước bẩn như vậy đều sẽ ảnh hưởng tới trẻ con trong nhà. Thường là bụng trẻ con sẽ có giun, hoặc dạ dày không tốt.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129

Vừa đi vừa nói, chúng tôi đã tới sân bóng rổ trường bọn họ, cạnh sân bóng rổ có mấy cột đèn, trên thân của cột đèn có từng thanh sắt vuren ra, đó là thang để cho nhân viên bảo trì đèn. Nhìn vào chúng, vừa thấy thật giống như một con rết đang đứng lên.

Tôi chỉ vào cột đèn, nói: “Cái kia có tính không?”

“Có. Nếu có cửa sổ kí túc nào nhìn thấy cái này thì người sống bên trong cũng phải chú ý. Đặc biệt trong nhà mà có trẻ con thì trong bụng trẻ con đều sẽ có giun.”

Đang là thời gian học, muốn tìm người cũng rất đơn giản. Hỏi một giáo viên đi ngang qua là biết Lương Dật học ở đâu. Kiểu học sinh như Lương Dật hẳn có nhiều giáo viên biết, với cái đầu tóc lòa lẹt lại càng nhiều người biết.

Dựa theo chỉ dẫn của người giáo viên kia chúng tôi tìm được lớp học của Lương Dật, khi đó vừa lúc vang lên tiếng chuông hết tiết, không ít học sinh đã ra khỏi lớp. Chúng tôi đứng ở hành lang giữa hai cửa của lớp học chờ, như vậy mặc kệ cậu ta đi từ cửa nào ra đều có thể thấy được.

Mái tóc lòa lẹt xuất hiện, Lương Dật vẫn có bộ dáng biếng nhác, nhưng khi vừa thấy chúng tôi thì cậu ta lại lộ vẻ kinh sợ, sau đó xoay người chạy.

Hành lang dù đông người nhưng vẫn rất rộng rãi, chạy nhanh cũng không thành vấn đề.

Tổ Hàng đuổi theo, với tốc độ của Tổ Hàng thì cơ bản là không ai có thể so được. Cho nên khi tôi từ từ chạy đuổi theo bọn họ thì Tổ Hàng đã túm được cổ áo Lương Dật, đè cậu ta vào tường. Một số học sinh vây xem, có đứa hẳn là bạn học cùng Lương Dật tiến lên muốn đánh giúp, Lương Dật lại kêu lên: “Đừng đừng, bọn tôi chỉ đùa giỡn. Anh ta là hàng xóm, chúng tôi quen biết nhau.”

Tổ Hàng vỗ vỗ tay lên vai cậu ta, hành động giống như là anh em tốt, sau đó kéo cậu ta đi về phía sau khu lớp học nơi có ít người. Tôi cũng vội vàng đi theo.

Phía sau khu lớp học rất ít người, xa xa vẫn còn có người đứng nhìn xem. Tổ Hàng đẩy Lương Dật tới ven tường, hỏi: “Cậu chạy cái gì?” Điều này chứng tỏ cậu ta có vấn đề!

Lương Dật cười to, nói: “Ra chơi nên chạy đi chơi thôi!”

“Đừng có giả bộ hồ đồ, đồ vật đâu?”

“Đồ gì cơ?”

“Lương Dật! Ngụy Hoa không phải là kẻ mình cậu có thể đối phó. Muốn sống thì mang đồ đó ra đây. Hay là cậu đã thành quân cờ của Ngụy Hoa?”

“Sao có thể! Hắn là con riêng của ba tôi, đời này tôi cũng không thể ở cùng phe với hắn.”

“Vậy thì đồ đâu?”

“Đồ gì? Hai người cứ nhắc đến cái gì thế?”

“Đồ mà cậu đã mang ra khỏi Sầm Gia thôn.”

“Sầm Gia thôn gì cơ? Em không đi tới đó.”

Tổ Hàng nói nhỏ lại: “Lương Dật, chuyện này không phải chuyện mình cậu xử lý được. Chúng ta có thể liên thủ cùng nhau, nếu là cộng sự thì cậu đưa đồ kia cho tôi đi. Chúng ta cùng nhau phân tích.”

“Em thật sự không lấy! Em cũng không biết Sầm Gia thôn là gì.” Cậu ta đột nhiên sùng sốt một chút, nói: “Đừng rồi, không phải lần trước anh cũng hỏi em, buổi tối có tới cái ngõ nhỏ kia hay không sao? Em không nhớ chút gì cả. Hiện tại anh lại nói em tới Sầm Gia thôn, em cũng không có chút ấn tượng nào. Anh nói xem có phải em lại bị quỷ nhập để làm những chuyện này. Nó... nó có thể hại em không? Trời ơi, em nên làm gì bây giờ? Ngụy Hoa tà môn như vậy, hắn trời trẻ con... Chị họ à...” Cậu ta lâm vè sắp khóc, đẩy Tổ Hàng ra nắm lấy cánh tay của tôi: “Chị họ à, chị là con cháu Sầm gia, chị hãy giúp em. Em không muốn bị quỷ nhập, em sợ... Chị nói xem có phải chỉ cần em mang miếng ngọc khai quang gì đó là sẽ ổn?”

“Chị... chị... chị...” Tôi nửa ngày cũng không biết phải nói thế nào, nhưng tôi thấy Tổ Hàng đang gấp một lá bùa nhỏ, tôi biết anh ấy muốn hành động gì đó nên giúp anh ấy kéo dài thời gian: “Hắn là có thể, có điều em phải biết chính xác đó là quỷ nhập.”

“Phải, phải! Mấy ngày nay em đều nằm mơ, luôn mơ thấy có quỷ ở bên cạnh em, hóa ra đây không phải là mơ. Em sợ quá, chị họ...”

Tổ Hàng đã gấp xong lá bùa, nhân dịp đẩy Lương Dật ra khỏi người tôi đã lén bỏ vào túi sau quần của cậu ta.

Bởi vì tôi vốn dĩ muốn né tránh cậu ta nên động tác này của anh ấy rất bình thường trong mắt người khác.

Tổ Hàng nói: “Tốt nhất là cậu cầu nguyện không phải, không thì nó sẽ quán lấy cậu, khiến cậu không còn bình thường.” Nói xong anh ấy buông Lương Dật ra, cầm lấy tay tôi, nói: “Đi thôi, chúng ta về trước đi. Cậu ta thế này có lẽ thật sự là bị quỷ nhập.”

Tôi phối hợp cùng Tổ Hàng rời đi, Lương Dật ở phía sau còn kêu lên: “Này, chị họ, chị chỉ em cách đi, lần sau còn bị như vậy em chết mất.”

Đi được xa tôi mới nói nhỏ: “Lương Dật không phải bị quỷ thượng thân chứ?”

Tuy rằng lời của Lương Dật không hề lộ sơ hở lớn nhưng tôi vẫn cảm thấy không phải cậu ta bị quỷ nhập.

Tổ Hàng nói: “Anh đã thả bùa truy tung.”

Bùa truy tung! Thật sự có loại này sao!?

Từ sân trường đi ra lại mất khoảng nửa giờ. Chỉ gặp Lương Dật có mấy phút, vậy là chúng tôi đã đi chừng một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129-2

Đến khi chúng tôi quay trở lại tới nhà bé gái kia, tôi còn chú ý nhìn ông dẫn nước thải. Hiện tại nhìn thì quả thật rất giống một con rết lớn. Chỉ là con rết thì liên quan gì tới việc có giun?

Một ông già đột nhiên từ trong nhà kia lao tới nắm lấy cánh tay Tổ Hàng, vội vàng nói: “Cậu, chờ đã!” Nhìn ông ấy không hề có ác ý, chỉ là không đầu không đuôi, chúng tôi cũng không quen biết.

Tổ Hàng quả thật là kiểu người bình tĩnh, cứ đứng như vậy chờ ông già kia nói. Ông già dừng một lúc mới nói: “Cháu gái ta quả thật bị giun đũa, cũng may trên đường có nói với bác sĩ, cho uống thuốc, hiện tại đã đỡ rồi. Mẹ con bé báo ta ở đây chờ cậu, hỏi cậu sao lại biết?”

Tổ Hàng cười cười: “Chú à, chú cảm thấy sao cháu lại biết được?”

Ông chú kia do dự một hồi lâu, mới nói: “Vừa rồi cậu đã xem nhà chúng tôi. Cậu biết xem phong thủy à?”

“Coi như là vậy đi.”

“Vậy cậu hãy xem cho nhà ta. Tối đây.” Ông già cứ như vậy kéo Tổ Hàng về phía ngôi nhà. Nào có ai mời xem phong thủy như vậy?

Hôm nay chúng tôi không mang theo la bàn, chỉ đi người không tới. Ngôi nhà này thật không ra gì. Lầu một bán tạp hóa, lầu hai là phòng khách rất bừa bộn, mở cửa ra, có một phòng nhỏ bên trong cũng lộn, đồ chơi rải đầy sàn, giống như có con bão đi qua vậy.

Tổ Hàng đi về phía phòng nhỏ, nói: “Bé gái ngủ phòng này phải không?”

“Đúng đúng! Cậu quả thật như thần, mới nhìn qua đã biết.”

Tôi có chút bức bối trong lòng, căn phòng này vừa nhìn đã biết là phòng trẻ con, trên giường còn có một con búp bê vải lớn kia. Tôi cũng đi vào theo, từ cửa sổ nhìn lại, ống dẫn nước thải của tòa nhà kia quả thật rõ ràng đối diện cửa sổ này.

Tổ Hàng chỉ vào ống dẫn nước thải kia: “Bên kia là ngõ công sát, với tình trạng này trẻ con rất dễ có giun trong bụng, người trong nhà cũng bị dạ dày không tốt.”

“Đúng đúng, ba con bé bị viêm dạ dày, mỗi năm đều phải đi bệnh viện một hai lần. Đây là ống dẫn nước nhà người ta, chúng tôi cũng không thể bảo người ta bỏ ống dẫn nước đi được.”

“Ở cửa sổ này hãy đặt một con gà bằng gốm sứ, trong phong thủy dùng cách này. Rất nhiều cửa hàng đồ cổ hoặc các cửa hàng xung quanh đền chùa miếu mạo đều có bán.”

Nghe Tổ Hàng nói như vậy tôi mới nhớ tới nhà tôi cũng bán loại gà này, trước kia tôi còn tưởng đây chỉ là đồ chơi, chưa từng biết nó lại có công dụng như vậy.

Ông già ngàn cảm tạ vạn cảm tạ, còn chờ Tổ Hàng tiếp tục nói, nhưng Tổ Hàng đã xoay người đi xuống lầu. Ông già kia ở phía sau chúng tôi kêu lên: “Vậy thôi sao? Cậu xem thêm đi.”

“Cứ vậy đi. Không có la bàn cũng không xem thêm được gì. Chúng tôi đi trước.”

Tổ Hàng mang theo tôi ra khỏi căn nhà kia, mới phát hiện bên ngoài đã có vài người đứng xem, có lẽ trước đó cũng nghe được đứa bé kia thật sự bị giun đũa nên tới xem náo nhiệt.

Chúng tôi không hề dừng lại, đi thẳng tới bãi đậu xe. Lên xe, tôi lại hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu? Liệu Lương Dật có hành động gì hay không?”

“Cứ ở đây chờ một chút đi, chờ cậu ta tan học. Em cứ ngồi trong xe, anh đi mua hương rồi về ngay.”

Ở nơi nhiều cửa hàng tạp hóa như này hẳn dễ tìm được nơi bán hương, rất nhanh anh ấy đã quay lại cầm theo bó hương. Để không bị ám mùi, Tổ Hàng chạy xe tới mảnh đất trống phía sau trường học.

Khi xây dựng trường đều có những khu đất trống dự trữ cho sau này, những khu đất này để dành cho mười mấy năm sau mới xây dựng tiếp. Hiện tại chỗ này vẫn còn đất trống, hẳn được giữ lại từ khi xây trường.

Tổ Hàng đốt hương, dùng hương đâm xuyên qua một lá bùa, sau đó đem hương cắm xuống đất.

Tôi hỏi: “Chỉ vậy thôi?”

“Ừ, chờ xem, lát nữa nhìn tàn hương là được.”

Lúc này thời gian 2 tiết học cũng sắp qua đi, chỉ còn chừng mười phút nữa sẽ đến giờ tan học. Mặt trời rất lớn, tôi đứng dưới bóng cây nhìn hương ở bên kia. Ngẫu nhiên có người đi qua, thấy hương của chúng tôi liền vội vã chọn đường vòng.

Tổ Hàng đứng bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Hy vọng Lương Dật không làm chuyện ngu xuẩn gì.”

“Dù cậu ta có lấy được cái hộp kia thì có làm được gì chứ? Rốt cuộc đó là hộp gì nhỉ?”

“Từ dấu vết thì có lẽ là sách. Hộp đựng bùa sẽ tương đối nhỏ.”

“Dù cậu ta có lấy được sách thì cậu ta có làm được gì?”

“Cậu ta có thể giao cho Ngụy Hoa, hoặc có thể tự mình học theo sách.”

“Điều này cũng có thể sao?”

“Không, thường sẽ không thành công, nhưng vậy mới đáng lo.”

Lúc này, hương bên kia bỗng có dị thường. Hương tàn hương rơi xuống bắt đầu thay đổi, giống như có gió thổi vậy, tàn hương rơi xuống theo một đường chỉ thẳng về hướng công trường.

=====

Sant: Mai 2/9 Sant về quê nên off nhé, hẹn các bạn ngày kia <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Âm địa

“Oa, thật sự sẽ thay đổi a.”

“Im lặng nào.” Anh ấy cười với tôi. Đàn ông có một bệnh chung, khi phụ nữ kinh ngạc sẽ khiến bọn họ càng có tự tin. Tôi đột nhiên cũng nở nụ cười, điều này không phải chứng tỏ lão quý Sầm Tổ Hàng này vẫn có một chút tính cách của con người sao.

Tàn hương tiếp tục rơi xuống, chỉ một lúc sau đã cháy gần hết, Sầm Tổ Hàng lại châm thêm một nén cắm vào chỗ bên cạnh, vẫn đề lên lá bùa như trước. Tàn hương lại tiếp tục tạo thành đường trên mặt đất.

Khi tàn hương không di động nữa, một bản đồ chỉ đường lộ ra. Tổ Hàng rút chân hương trên mặt đất, dùng tay lấy cát xóa dấu vết trên mặt đất.

“Lên xe đi. Cách nơi này không xa, nhanh lên không sẽ bị mất dấu.”

Lên xe, anh ấy lái xe vòng quanh con đường nhỏ uốn lượn phía sau trường học. Nơi này vốn dĩ chính là khuôn viên mới, ở phía sau vườn của trường lại càng thêm hoang vu.

Ngoại trừ một ngọn núi đá, thật sự không thấy còn có gì đặc biệt. Lương Dật thật sự đến nơi này sao?

Khi tôi còn đang nghi vấn trong lòng thì chiếc xe của Lương Dật xuất hiện, xe dừng ở một tòa nhà dưới chân ngọn núi. Ngôi nhà này không giống như nhà xây để ở mà nó có vẻ giống như khách sạn của mấy chục năm trước. Có một hành lang cũng là ban công, mé trong có năm phòng, trên dưới hai tầng là mười phòng.

Nhưng những phòng này đều không có cánh cửa sổ, giống như xây một nửa thì không có tiền vậy. Mà ngôi nhà này tuyệt đối không phải mới xây gần đây, trên tường đã loang lổ dấu vết rêu xanh che kín cả tòa nhà. Đây là một tòa nhà bỏ hoang tiêu biểu.

Tôi xuống xe, bất chợt nói ra suy nghĩ này: “Đây là nhà hoang tiêu biểu nhì.”

“Đây là nhà ma tiêu biểu.” Tổ Hàng nói, khóa xe lại rồi đi về phía tòa nhà.

Tôi vội vàng đi theo, kéo lấy tay anh ấy nói: “Là nhà ma mà anh còn đi?” Sau khi nghe anh ấy nói tôi mới nhận thấy, không biết là vì nguyên nhân gì nhưng giữa ban ngày ban mặt mà tòa nhà này trông vẫn rất âm u.

Dù không có cánh cửa sổ, ánh mặt trời nơi này vẫn nhọt nhọt đi mấy phần. Thậm chí nhiều nơi còn không có ánh mặt trời chiếu tới.

Một tòa nhà như vậy hẳn không có người ở, cũng không có điện nước. Gần đây cũng không có nguồn nước nào, vậy thì sao rêu xanh lại mọc tốt như thế? Hơi nước ở đây là từ đâu tới?

Là oán khí, oán khí hóa thành hơi nước, điều này tôi biết. Có hơi nước thì tường sẽ đầy rêu xanh. Thật sự chính là nhà ma a.

Anh ấy cười: “Chỉ là mấy tên tiểu quý, đi xem Lương Dật rốt cuộc làm gì?”

“Tiểu quý à? Vậy có phải là em cũng không cần phải sợ?”

“Phải, quý khí trên người em so với chúng còn nhiều hơn.”

Nghe anh ấy nói, mặt tôi đỏ bừng, cười ngượng ngùng. Trên người tôi có quý khí còn không phải bởi vì chuyện kia sao? Lúc này dũng khí của tôi cũng

tăng lên, đi về phía tòa nhà kia.

Tòa nhà không có cánh cửa sổ, muốn thấy Lương Dật rất dễ. Cậu ta đang ở phòng thứ 2 trên lầu 2. Chỉ là cậu ta giống như đang ngủ ngáy, cứ đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Khi chúng tôi lái xe tới đây chắc chắn sẽ có tiếng xe, chúng tôi ở đây nói chuyện hẳn cậu ta ở đó cũng có thể nghe được. Tiếng chúng tôi đi lên lầu, cậu ta cũng nên nghe được mới phải, nhưng vì cái gì mà cậu ta lại một chút phản ứng cũng không có?

Lên tới lầu hai, Tô Hàng đưa tay ra hiệu tôi đứng yên tại chỗ, tự mình vào căn phòng kia xem Lương Dật. Tôi dừng bước, nhìn Tô Hàng đi thêm vài bước vào căn phòng kia.

Bỗng một con lạnh ập tới từ phía sau tôi khiến tôi lạnh cả sống lưng, toàn thân nổi da gà. Đây là cảm giác gặp ma. Tôi chậm rãi xoay người nhìn lại thì thấy ở một nơi không xa, một cô gái mặc một cái váy màu trắng, sắc mặt trắng bệch như màu áo, tái nhợt như trang giấy, ánh mắt vô hồn không một chút tiêu cự. Váy màu trắng của cô ta có loang lổ vết máu.

Trực giác khiến tôi cảm thấy, cô gái này... sinh non? Phá thai? Đẻ non? Dù sao bộ dáng kia chính là cảm giác mất con.

Những phụ nữ như vậy đều có oán khí rất nặng.

Đáng sợ nhất chính là, ban ngày ban mặt có thể gặp quỷ! Tôi đưa tay vỗ vỗ Tô Hàng ở phía trước, nhưng Tô Hàng đã không còn ở nơi tôi có thể đuổi tay tới.

Tôi khẩn trương đến mức chân không còn di chuyển được, run run nói: “Tô... Tô Hàng!”

“Trả con cho ta, trả con cho ta! Con của ta đâu? Con ta đâu?” Âm thanh này xuất hiện trong đầu tôi, không hề chui qua lỗ tai mà tự nhiên xuất hiện ở trong đầu.

Tôi thầm kêu lên trong lòng: Gặp quỷ giữa ban ngày! Gặp quỷ giữa ban ngày!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130-2: Âm địa

Nữ quỷ kia đang duy chuyển về đây, cô ta đi ở hành lang, nơi này ánh mặt trời không chiếu tới được, rêu xanh ven tường rất dày.

Khi cô ta tới gần tôi, tôi dường như phải dùng hết sức mới cử động chân được, bước một bước sang bên cạnh để cô ta không đi xuyên qua người tôi.

Có người nói, đi ở trên đường đột nhiên thấy thân thể lạnh toát, sau đó cảm mạo phát sốt, đó thật ra là bị quỷ đi xuyên qua người. Âm khí tiến vào trong thân thể mới có cảm giác lạnh toát, âm khí bị tích lại khiến sinh bệnh.

Tôi biết tôi không thể để cô ta đi xuyên qua người tôi, đôi mắt trống rỗng kia có lẽ không hề thấy tôi.

Tránh ra một bước, cô ta đi thẳng qua bên cạnh tôi, đi vào trong phòng mà Tô Hàng đã đi vào. Tôi nhòm qua cửa sổ không có cánh cửa, Tô Hàng cũng vội vàng tránh qua một bên để nữ quỷ kia lướt qua.

Chân tôi đã mềm nhũn, dịch chân dựa vào tường. Ở trong góc phòng kia có một đứa bé co rúm lại trong tã lót.

Một đứa bé rất nhỏ, sao lại ở chỗ này? Tôi sửng sốt một chút mới phản ứng lại. Đứa bé kia có lẽ không phải là trẻ con, mà là anh linh. Đây chính là con của nữ quỷ kia? Cô ta tới đây để tìm đứa nhỏ này? (*anh linh: hồn ma các em bé chưa được sinh ra)

Từ góc độ này tôi cũng thấy Lương Dật. Trong tay cậu ta đang cầm một ống tiêm, cậu ta tiêm cho đứa bé?

Tô Hàng cũng đẩy Lương Dật kia, nữ quỷ kia chậm rãi đi qua, bế đứa bé lên, nói nhỏ: “Bảo bối quan, mẹ đây rồi. Mẹ muốn bảo bối, mẹ sẽ không bỏ con đâu. Bảo bối ngoan, đừng khóc.”

Cô ta ôm lấy đứa bé, có lẽ cũng không thèm liếc chúng tôi một cái, cứ như vậy chậm rãi rời đi.

Sau khi cô ta biến mất, câu đầu tiên tôi nói chính là: “Ban ngày ban mặt gặp quỷ!”

Tô Hàng đẩy mạnh Lương Dật một cái khiến cậu ta ngã ra mặt đất, mới nói: “Tòa nhà này là âm địa, ở chỗ này vĩnh viễn đều là âm khí, kể cả vào ban ngày.”

“Sao lại có những nơi như vậy chứ?” Tôi đã sắp khóc.

“Trong phong thủy, có một số nơi ngẫu nhiên tạo ra âm địa như vậy, nhưng cũng có người xấu vì lợi ích của mình mà tạo ra âm địa.”

“A? Chỗ này là cổ ý?”

“Xem bố cục thì hẳn là thế.” Nói xong anh ấy trừng mắt hướng về Lương Dật trên mặt đất: “Nơi này sao cậu lại có thể tìm thấy được?”

Lương Dật ngã ngồi trên mặt đất, ống tiêm trong tay run run, vẫn không có chút phản ứng.

Tổ Hàng ngồi xổm xuống, nói: “Rốt cuộc cậu đang làm cái gì? Ai dạy cậu như vậy? Cậu có biết cậu gặp nguy hiểm thế nào không? Những nữ quỷ tìm con của mình oán khí rất lớn, muốn giết người đều là chuyện dễ như trở bàn tay. Cậu muốn tìm tới cái chết sao?!”

Lương Dật rốt cuộc đã có phản ứng lại, tay cầm ống tiêm lại run mạnh hơn, phui tay ném ống tiêm đi, từng hơi từng hơi thở hỗn hển.

“Cậu định lấy máu quỷ? Hay là định lấy máu mình tiêm vào trong thân thể quỷ?”

Lương Dật nghe Tổ Hàng nói, giật mình ngẩng đầu nhìn về phía anh ấy: “Sao anh lại biết? Anh đã xem cuốn sách kia?”

Sách? Thật sự có sách! Xem ra Tổ Hàng đoán đúng rồi, thứ bị Lương Dật lấy đi chính là sách.

“Cuốn sách ở đâu?” Tổ Hàng hỏi. Tổ Hàng vừa hỏi như vậy Lương Dật mới nhận ra mình nói hớ, nhanh chóng nói: “Không có sách! Không có sách! Chẳng có cuốn sách nào cả.”

“Sách cậu cầm từ trong Sầm Gia thôn đang ở đâu?”

“Em... em không đi tới Sầm gia thôn mà.”

“Vẫn còn nói dối, vậy thì để tôi đi theo nữ quỷ kia nói cậu định lấy máu của con cô ta, được không? Tôi muốn nói chuyện với quỷ thì có rất nhiều cách.”

“Em... em không hề đi tới Sầm Gia thôn.” Lương Dật vẫn còn chối cãi.

Bộ dáng Tổ Hàng rất giống như sắp đánh nhau, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy có bộ dáng ấy. Một hồi lâu anh ấy mới cười nói: “Lương Dật, tôi chờ cậu mang sách tới cho tôi. Nên biết rằng chúng ta đều là kẻ địch của Ngụy Hoa.” Dứt lời, anh ấy đỡ tôi đi xuống dưới lầu.

Sau khi đi được vài bước, anh ấy dừng chân, nói: “Nơi này là âm địa, vẫn nên nhanh rời đi. Người bình thường ở đây lâu sẽ bị âm tà nhập thể, Tây y gọi là cảm mạo phát sốt.”

Khi xuống dưới lầu, tôi hỏi: “Cứ để mặc cậu ta ở đây à?”

“Yên tâm, không đến năm phút đồng hồ tự cậu ta sẽ xuống thôi.”

Đi xuống dưới lầu, bước ra khỏi căn nhà kia, cảm giác hơi nóng ập tới. Đang là chính Ngọ, mặt trời lớn như vậy, vậy mà ở trong ngôi nhà kia lại không cảm thấy được chút gì, chỉ thấy như vào lúc chạng vạng năm sáu giờ.

Dưới ánh mặt trời, làn da tôi bị bỏng rát nhưng ở chỗ sâu trong thân thể lại trào ra khí lạnh, khiến tôi không khỏi rung mình một cái. Có lẽ âm khí trong thân thể đang tản ra.

Lên xe, tôi còn chưa thắt dây an toàn đã thấy Lương Dật lao đảo đi xuống, lên xe của cậu ta rồi nổ máy rời đi. Chạy trốn so với chúng tôi còn nhanh hơn. Chỉ là, cậu ta như vậy lái xe sẽ không sao chứ? Sao tôi có cảm giác xe kia sẽ dễ gặp tai nạn. Hơn nữa vừa rồi cậu ta cũng ở trong âm địa, thân thể của cậu ta còn chưa được thích ứng với âm khí như tôi, cho nên hiện tại chắc chắn cậu ta sẽ gặp xui xẻo.

Tôi nói: “Lương Dật sẽ gặp tai nạn. Chúng ta có nên gọi điện thoại nhắc cậu ta một chút không?”

“Có gọi thì cậu ta cũng bị tai nạn. Chờ cậu ta tới tìm chúng ta đi.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Tổ Hàng khởi động xe, nói tiếp: “Cậu ta ở đây làm những việc này là có thể đoán được cậu ta không giao sách cho Ngụy Hoa, như vậy ít nhất hiện tại cậu ta không ở phe Ngụy Hoa, cho nên chúng ta không cần phải gấp gáp.”

Xe chúng tôi cũng rời khỏi khu âm địa này, tôi thật sự vẫn không rõ vì sao lại có người muốn tạo ra nơi như vậy?

Chẳng lẽ hắn giống như Tổ Hàng, có thể ăn quỷ? Nơi này chính là nơi để câu tiểu quỷ của hắn, để thêm đồ ăn cho bữa ăn của mình?

Xe vòng tới phía trước trường học, đi tới ngã sáu rộng lớn thì thấy được điều tôi đã dự đoán. Tôi không ngờ được suy đoán của mình lại trở thành sự thật, Lương Dật bị tai nạn!

Cậu ta không khiến người khác bị thương, bởi vì những người đứng xem cách khá xa, xe cậu ta đâm vào cột biển báo có trường học ở ven đường. Những vụ như này chỉ cần công ty bảo hiểm chụp mấy tấm ảnh, chờ đi nộp phạt là xong.

Nếu là Lương Dật bình thường hẳn sẽ không coi trọng chuyện này. Rốt cuộc lần trước cậu ta đâm chết người cũng không thấy cậu ta có bộ dáng như hiện tại. Lúc này cậu ta ngồi im bên cạnh bồn hoa, tay buông xuống, đầu gục xuống, cả người đều có bộ dáng không còn sức sống.

Tổ Hàng dừng xe, đi tới ngồi bên cạnh cậu ta, nói: “Gọi điện thoại cho bảo hiểm chưa?”

Lương Dật không nói gì.

“Cậu có bị thương không?”

Cậu ta vẫn không nói gì.

“Vậy sách đâu? Lúc này nói được chưa?”

“Sách ở bên trái tòa nhà vừa rồi, ở đó có miệng cống thoát nước, em giấu ở đó.” Xem ra cậu ta cũng biết nguyên nhân bị tai nạn lần này. Không phải bởi vì nguyên nhân gì khác, chính là bởi những sự kiện quỷ quái kia. Cho nên hiện tại cậu ta đã nguyện ý giao cuốn sách kia.

Tổ Hàng vỗ vỗ lưng cậu ta, nhìn tôi nói: “Anh đi lấy sách, em ở bên cạnh cậu ta một chút. Đúng rồi, gọi điện cho bên bảo hiểm đi.”

Tổ Hàng lái xe rời đi. Tôi vẫn như cũ nhìn Lương Dật ngồi bên cạnh bồn hoa, cảm giác người trước mặt một chút cũng không giống quan niệm đại lúc trước. Tôi lấy mũi chân nhẹ nhàng đá chân cậu ta, hỏi: “Xe cậu mua bảo hiểm bên nào?”

Sau khi tôi giúp cậu ta gọi điện thông báo cho bên bảo hiểm, tôi cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ta. Cậu ta ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, trạng thái lúc này của cậu ta thật sự không tốt, nói như thế nào nhỉ? Thoạt nhìn giống như là bóng ma, hai hốc mắt kia rất thẳng thốt.

“Vương Khả Nhân.” Lương Dật nói, “Khúc Thiên không phải là Khúc Thiên phải không?”

“Sao? Cái gì?”

“Khúc Thiên ấy? Không phải là Khúc Thiên đúng không? Trước kia em có nghe nói Khúc Thiên không phải là Khúc Thiên.”

“Tôi không hiểu cậu nói gì.” Nghe hiểu tôi cũng không thể thừa nhận. Chuyện lần trước mẹ Khúc Thiên gây chuyện khiến hàng xóm như gia đình Lương Dật cũng biết mới phải.

Lương Dật cúi đầu, thở dài một cái: “Khúc Thiên... thật sự không phải Khúc Thiên.”

Xe của Lương Dật cũng không đơn giản, đó là xe sang. Bảo hiểm còn chưa tới thì cửa hàng 4S đã tới trước. Chuyện còn lại không cần chúng tôi quan tâm, cửa hàng 4S đều giúp phụ trách. Còn nói ba ngày sau sẽ có người lái xe tới cho Lương Dật.

Tổ Hàng đã quay trở lại, chờ hai chúng tôi cùng đi về căn biệt thự kia.

Dọc đường Lương Dật vẫn luôn không nói gì, chỉ im lặng, chờ tới khi căn biệt thự kia thì rõ ràng cậu ta lộ vẻ kinh ngạc.

Trong biệt thự chỉ có một mình Sầm Hằng đang xem TV ăn mì gói. Linh Từ cùng Tiểu Mặc hẳn còn đang ở thị trấn XX điều tra chuyện Sầm Tô Trạch.

Sầm Hằng thấy chúng tôi quay về, vốn đang muốn cười chào hỏi thì thấy Lương Dật, anh ta liền kinh sợ. Anh ta kéo tôi sang một bên, nói nhỏ: “Hai người mang người ngoài vào làm gì thế? Nhà này đã được bố cục.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Lương Dật có thể là con trai của kẻ đứng sau, cứ xem như là manh mối gần nhất. Có thể mượn sức cậu ta để hành động. Anh đi làm chút gì cho cậu ta ăn đi, cậu ta đang bị choáng.”

Sầm Hằng khó chịu húp bát mì gói: “Anh còn phải ăn mì gói đây này. Lúc này còn nấu nướng gì, ăn trưa quá muộn ăn tối thì quá sớm.”

Giọng oán giận của Sầm Hằng hơi lớn, Lương Dật cũng nghe được. Cậu ta đi tới chiếc sô pha lớn bên kia nằm xuống, nói: “Em muốn ngủ một chút.”

Tôi đang định nói thì Tổ Hàng kéo tay tôi, nói: “Vào phòng đem thuốc lần trước của em sắc cho cậu ta một bát. Bộ dáng cậu ta thế kia có khi tới đến phải đưa tới viện.”

“Vâng.” Tôi đáp. Đơn thuốc lần trước chị Kim Tử cho, Tổ Hàng đã bốc rất nhiều thuốc. Chỉ là sau này thân thể tôi không cần nữa đành bỏ lại, không ngờ Tổ Hàng lại luôn giữ chưa vứt đi.

Tôi đi sắc thuốc đông y cho Lương Dật, Tổ Hàng ở trong phòng xem thứ Lương Dật đã giấu đi. Tôi không nhìn kỹ, chỉ xem qua vì tò mò mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131-2

Đó là một chiếc hộp gỗ, không có khóa phức tạp. Mở hộp ra bên trong chỉ có một cuốn sách. Cuốn sách đã rất cũ, có khi cũ ngang với cuốn gia phả nhà bọn họ.

Bên trong ghi lại bằng chữ phồn thể, vẫn là viết tay, một số nơi chữ đã mờ đi.

Lương Dật ngủ một giấc dài có khi tới tận khi phải vào viện. Khoảng 6 giờ tối, Sầm Hằng đang nấu đồ ăn, Linh Từ cùng Tiểu Mặc trở về, bọn họ phát hiện Lương Dật ngủ trên sô pha có chút không bình thường. Sau khi xác định là bị sốt liền ngay lập tức đưa vào bệnh viện đông y. Đem theo thuốc tôi đã sắc xong đổ vào bình nước rồi mang theo, chờ đến khi cậu ta tỉnh lại sẽ cho uống.

Tôi không đi theo tới bệnh viện, chỉ nghe được Linh Từ gọi điện thoại cho một bác sĩ, nói rõ là bị âm khí khiến cho phát sốt, dặn dò bác sĩ làm gì đó.

Đưa đi là Sầm Hằng, anh ta là cảnh sát, anh ta đưa người vào viện có thể bớt được rất nhiều phiền toái. Đặc biệt là khi liên hệ với Lương Canh sẽ dễ dàng rất nhiều.

Ăn cơm tối xong, bốn người còn lại chúng tôi ngồi trên chiếc sô pha đẹp để trong phòng khách nhìn cuốn sách cũ được cất giấu kia.

Tổ Hàng nói: “Lương Dật không giao sách đã chứng tỏ cậu ta và Ngụy Hoa không phải là đồng minh. Hiện tại đã xảy ra chuyện này, sau này Lương Dật chính là đồng bọn của chúng ta.”

Linh Từ cầm lấy chiếc hộp gỗ kia xem kỹ, nói: “Chiếc hộp này trông rất quen. Đúng rồi, khi Sầm lão gia chết đã được an táng cùng một chiếc hộp gỗ như vậy. Trong đó để lại ba cuốn sách của ông ta.”

“Loại hộp này trước kia tôi ở Sầm Gia thôn cũng đã từng thấy. Được làm bằng gỗ đào, thường được dùng cất giữ một ít đồ quan trọng thôi.”

Tôi nhận lấy chiếc hộp trong tay Linh Từ, nói: “Sầm gia nhà anh thật thích chế tác lại. Hộp khóa Lỗ Ban trước kia cũng thế, mà chiếc hộp này cũng thế.”

Tôi cầm hộp, Linh Từ cầm lấy quyển sách kia, nhếch miệng như cười đều một cái. Anh ta nói: “Ha ha, cũng tới ngày ta có được bí tịch võ lâm.”

Anh ta mau chóng mở sách ra, lông mày ngày càng nhíu lại.

Tiểu Mặc ngồi ở bên cạnh anh ta cũng nhìn qua, nói: “Chữ này anh biết không? Sao viết loạn như vậy?”

Tôi cũng tò mò nhìn qua. Hôm nay khi Tổ Hàng xem, tôi đã chú ý tới những chữ viết trong đó, là kiểu viết phồn thể, lại còn là viết tay. Sách không dày, nội dung cũng không nhiều lắm, chỉ là rất khó đọc được.

Tổ Hàng nói: “Chiều nay tôi đã xem qua, không thấy có gì liên quan tới chuyện luyện hóa tiểu quỷ một nam một nữ. Có lẽ không phải thông tin chúng ta muốn tìm.”

“Tôi xem kỹ rồi hãy nói.” Linh Từ nói.

Tiểu Mặc lần nữa hỏi: “Em có thể đọc hiểu?”

“Có thể, chữ của ông nội em trước kia rất giống như này, chữ được viết hẳn là cùng phiên bản.”

Tổ Hàng tiếp tục nói: “Hôm nay ở âm địa kia Lương Dật cầm ống tiêm. Cái này là cậu ta học một bài trong sách, làm thân thể tiểu quỷ có máu của con người, như vậy tiểu quỷ sẽ đi theo người đó như chủ nhân, giúp đỡ chủ nhân làm việc. Không giống như luyện hóa tiểu quỷ, loại này chỉ có tác dụng cùng lắm hai ngày sẽ hết. Hơn nữa chỉ thích hợp với anh linh. Cách này tuy có chút âm hiểm nhưng lại vô cùng đơn giản. Không ngờ thật sự suýt chút nữa Lương Dật đã thành công.”

Linh Từ vừa xem sách vừa nói: “Cậu ta làm như vậy không phải rất nguy hiểm sao? Cậu ta không có chút trình độ nào lại muốn có tay sai lợi hại, vậy thì cậu ta chỉ có thể chờ chết. À? Cái này...”

Anh ta không nói gì nữa, tiếp tục chăm chú đọc sách, mày nhíu lại: “Hóa ra là như vậy.”

“Sao thế?” Tôi tò mò hỏi, “Anh thấy được điều gì à?”

“Một phần này cũng có trong cuốn sách trong tay tôi. Là lặp lại.”

“Có lẽ là sách cơ bản của Sầm gia? Mọi nhà đều có mấy quyển. Chúng ta đã đoán sai phương hướng rồi.” Tiểu Mặc nói.

Tôi cũng nhíu mày, nếu cuốn sách này không có gì quý hiếm, như vậy sao lại còn phải viết tay làm gì? Những gì chúng tôi biết về chuyện ở Sầm Gia thôn không hề biết thêm được chút nào.

“Cũng không đúng.” Linh Từ tiếp tục nghiên cứu. Tôi ngáp một cái, Tổ Hàng nói: “Cậu cứ cầm sách đi, chúng tôi đi ngủ đã.”

Nghe Tổ Hàng nói, Linh Từ suy nghĩ một chút nữa nhảy dựng lên, nói: “Thật sự cho tôi cầm? Thật tốt quá, tôi sẽ xem cẩn thận, chậm rãi nghiên cứu nhất định có thể cho anh một đáp án tốt.”

Rốt cuộc cuốn sách này thuộc về Sầm gia, Linh Từ cũng không có bất cứ quyền kế thừa gì. Ba cuốn sách của Sầm lão gia trong tay anh ta kia thậm chí đều là anh ta trộm mộ mà lấy được. Hiện tại Tổ Hàng nói như thế đã xem như rất hào phóng.

Tổ Hàng có phải thật sự muốn ngủ hay không, tôi cũng không rõ, nhưng tôi biết Tổ Hàng đây là nghĩ cho tôi, anh ấy thấy tôi ngáp mới nói vậy.

Quay lại phòng, hai chú cá kia vẫn bơi qua bơi lại. Tôi nghĩ Tổ Hàng nói đúng, cách cục này đối với chúng tôi không có tác dụng, chờ đến khi có ảnh hưởng tới chúng tôi thì có lẽ chúng tôi đã dọn ra ngoài rồi.

Sau khi dọn ra ngoài chúng tôi sẽ ở đâu? Quay lại nhà tôi? Không thực tế! Đi quấy rầy một nhà ba người bọn họ tôi cũng thấy ngại.

Đến nhà Khúc Thiên? Thôi bỏ đi, mẹ Khúc Thiên đâu có để tôi yên.

Đi thuê nhà khác? Gần đây chuyển nhà liên tục tôi đã mệt muốn chết.

Thấy tôi nhăn mày lại, Tổ Hàng đi tới trước mặt tôi, một tay nâng cằm tôi lên, nhẹ giọng nói: “Nghĩ gì thế? Mặt nhăn như khi vậy. Chuyện cuốn sách kia cứ để Linh Từ suy nghĩ đi.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132

“Sau này chúng ta ở đâu nhỉ?”

Tổ nghe thấy tôi hỏi, cười nói: “Lo lắng chuyện này? Đừng nghĩ nữa, Linh Từ đã tính thời gian rồi. Bảy ngày sau, giờ Tý buổi tối, khi âm dương hỗn loạn luân phiên.”

“Bảy ngày à? Gấp như vậy sao?” Nhanh như vậy thật sự tôi không ngờ.

“Phải, chuẩn bị làm cô dâu đi. Lễ phục gì đó em có thể nhờ Kim Từ đi chọn cùng, cô ấy cũng biết về phong tục này.”

“Bảy ngày à!” Tôi lại lần nữa nói, thời gian như vậy quả thật rất gấp.

“Phòng tân hôn gì đó anh sẽ chuẩn bị, không cần phải nghĩ nhiều.”

“Phòng tân hôn? Anh biết phòng tân hôn à?” Tôi nở nụ cười. Thời đại anh ấy hẳn còn chưa có tục lệ phòng tân hôn.

Tổ Hàng nhẹ nhàng ôm lấy tôi, không nói gì. Tôi hiểu ý anh ấy, anh ấy cảm thấy tôi thiệt thòi, chỉ là anh ấy là kiểu người không thích thể hiện bằng lời.

Buổi sáng hôm sau, khi tôi tỉnh ngủ đã không thấy Tổ Hàng ở trên giường. Đi xuống dưới nhà, thấy được rất rõ Linh Từ cả đêm không ngủ. Mắt anh ta đã díp lại, đang ăn bánh bao.

Tôi đi tới ngồi bên cạnh anh ta, lấy chiếc bánh bao trên bàn, vừa ăn vừa nói: “Hôm qua anh xem sách cả đêm à?”

“Thác ản cả đêm, mắt tôi đã sớm không mở ra được. Thôi, tôi đi ngủ.” Anh ta nhắm mắt đi, tôi thật sự bội phục anh ta không bị đâm vào cửa.

Vừa rồi anh ta nói là “thác ản”? Không phải anh ta đã thác ản hết cuốn sách chứ? Nếu thế thì anh ta thật lợi hại.

Phải biết rằng tác ản là dùng giấy âm bản chuyên nghiệp, đó cũng là một chuyện mất rất nhiều công sức. Anh ta có thể làm một buổi tối, thật là lợi hại. Xem ra anh ta thật sự rất muốn có cuốn sách kia. (Sant: Mình search hình ảnh thì “thác ản” là kiểu đặt tờ giấy lên hoa văn nào đó rồi dùng bút chì cọ đi cọ lại để hoa văn hiện lên giấy ấy. Không hiểu sao nhân vật phải làm thế để sao chép sách mà không chụp ảnh lại?)

Nghĩ tới hôn lễ sau bảy ngày nữa, tôi gọi điện thoại cho chị Kim Từ, hẹn chị đi dạo với tôi.

Chị Kim Từ rất nhanh đồng ý. Chị ấy hẳn biết về Minh hôn, ngay từ đầu đã cười nói tôi rốt cuộc muốn kết hôn. Tôi hẹn chị Kim Từ lúc 11 giờ trưa, hai chị em cùng đi ăn cơm. Chúng tôi chọn một quán ăn nhanh ở trung tâm thành phố, vừa ăn vừa nghe chị ấy nói những yêu cầu chuẩn bị cho hôn lễ Minh hôn. Hiện tại thân thể Tổ Hàng là tìm không thấy, vậy thì khi tổ chức bái đường gì đó cần phải tìm nơi âm địa, bởi vì cần phải đốt giấy tờ, cần phải đảm bảo bên kia có thể nhận được.

Nói tới âm địa, tôi liền đem chuyện về tòa nhà kia nói cho chị ấy. Chị ấy còn rất hứng thú nói muốn đi xem. Có lẽ tòa nhà đó đối với chị ấy không gây thương tổn gì nên chị ấy mới không sợ hãi như vậy.

Đang nói chuyện, bất chợt tôi thấy biểu tình trên mặt chị ấy hơi đơ một chút, tôi nhìn theo ánh mắt chị ấy thì thấy ở phía sau cách đó không xa, một nam sinh chừng mười ba mười bốn tuổi mỉm cười nhìn chúng tôi.

Hắn là... Ngụy Hoa! Tôi vội vàng lên ra phía sau chị Kim Từ, nói nhỏ: “Ngụy Hoa! Ngụy Hoa đấy!”

Trong tay Ngụy Hoa cầm theo hộp cơm, nói: “Kim Từ, đã lâu không gặp.”

Chị Kim Từ cười ha hả, nói: “Đã lâu không gặp, Ngụy Hoa. À, Ngụy Hoa, người vẫn rất tuấn tú. Muốn ăn cơm à, mau ăn đi, ăn nhiều một chút mới nhanh lớn.”

Ngụy Hoa cười lạnh nói: “Sau khi lớn lên cô gả cho tôi?”

“Khi đó tôi già rồi.”

“Vậy coi như cô là cộng sự của tôi đi. Các người thật nhẫn tâm, tôi chỉ muốn cô làm cộng sự của tôi mà đã bị một súng bắn vào đầu.”

“Không phải người đã có cộng sự sao?” Nụ cười của Kim Từ đã cứng đờ.

“Đúng vậy, hiện tại tôi đã có cộng sự. Chỉ là cộng sự không nghe lời, các người cũng đang muốn làm gì cộng sự của tôi phải không? Nếu cộng sự của tôi xảy ra chuyện, như vậy tôi chỉ có thể dùng cô. Nghĩ tới chuyện chúng ta tụ họp tôi đã thấy vui sướng.” Nói xong hắn cười rồi đi.

Hắn cười, rất lạnh, không hề có chút thần thái nào của một cậu nhóc mười bốn tuổi.

Sau khi Ngụy Hoa rời đi, tôi thấy chị Kim Từ bấm điện thoại của mình. Tôi liếc nhìn, mới nhận ra chị ấy đang liên hệ tới một phóng viên, báo cho phóng viên kia một tin, nội dung là con trai riêng của Lương Canh không đi học, Lương Canh không cho con trai riêng của mình đi học là trái pháp luật.

Tôi nhìn chị Kim Từ, hóa ra chị ấy cũng tà ác như vậy.

Hôm đó đi dạo phố thu hoạch rất lớn, mua rất nhiều đồ, tôi cũng không biết chị Kim Từ từ đâu mà có được nhiều tiền như vậy. Từ quần áo tân hôn, quần áo cưới màu đỏ, không thể mặc váy cưới hiện đại. Tôi đời này muốn mặc váy cưới cũng chỉ có thể tự mặc một mình. Sau đó là tới cửa hàng trang sức, mua một bộ trang sức vàng ròng. Đời này chúng tôi phải theo phong tục Trung Hoa, kim cương lộng lẫy chỉ có thể đeo ở kiếp sau.

Chọn đồ xong cũng nên đi về. Chị Kim Từ hôm nay đã mệt mỏi vì đi chọn đồ cùng tôi, tôi liền mời chị ấy về ăn cơm.

Một đám người ngồi quanh chiếc bàn nhỏ trong phòng bếp, Linh Từ tuyên bố thời điểm tổ chức Minh hôn. Để Tổ Hàng tự nói thì có lẽ anh ấy sẽ không nói. Đồng thời cũng cất cử Tiểu Mặc là người rảnh rang nhất ngày mai tới nhà tôi đưa thiệp cho ba tôi.

Chuyện Minh hôn không khiến mọi người hưng phấn quá lâu, khi nói tới quyền sách kia tất cả mọi người đều im lặng. Ăn cơm xong, chị Kim Từ an vị trên ghế sofa nghiên cứu quyền sách kia.

Linh Từ nói: “Ở chỗ này hẳn có vấn đề. Bên trong có không ít phương pháp khống chế tiểu quỷ nhưng không phải thật sự là luyện hóa. Cảm giác không cao thâm như ba cuốn sách của chúng ta lấy được từ chỗ Sầm lão gia. Thứ này cũng chỉ là trình độ cho trẻ con ở Sầm gia chơi nghịch mà thôi, cho nên Lương Dật thử làm theo cũng chỉ bị suýt mất mạng.”

Tôi thấy lúc này Lương Canh hẳn đau đầu. Con ruột thì nằm viện, Ngụy Hoa bị coi là con riêng thì bị người tổ cáo không tới trường.

Chương 132-2

Tổ Hằng dựa vào cánh cửa ngoài đại sảnh, nhìn chúng tôi nói: “Nhất định còn thứ gì khác nữa. Trong mấy cuốn sách này, nội dung đều tương tự như trường hợp luyện hóa hai tiểu quý âm dương. Cách thức tương tự, quá trình tương tự, chỉ mục đích là khác. Hẳn là cùng một hệ thống nhưng phần chúng ta tìm kiếm bị thiếu.”

Chị Kim Tử khép lại cuốn sách, nói: “Trên thế giới không thể có sự trùng hợp như vậy, nhất định có người biết sẽ có người tới tìm nên đã tiêu hủy rồi. Có thể mấy ngày nay mới bị hủy, có thể bị hủy từ mấy năm trước, cũng có thể từ vài chục năm trước, khi Sầm Quốc Hưng xảy ra chuyện nên đã bị người Sầm gia hủy hoại. Bọn họ nghĩ đem trấn áp mộ Sầm Quốc Hưng, lại thêm hủy đi nội dung liên quan này, như vậy chuyện này sẽ kết thúc. Đáng tiếc bọn họ nghĩ sai rồi. Chuyện vẫn còn tiếp diễn.”

Tôi cau mày hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cứ bình tĩnh, em chỉ cần là cô dâu ngoan là được. Đúng rồi, mà âm địa chọn nơi nào? Minh hôn lần trước Linh Tử chọn một nghĩa địa khiến tôi buồn bực muốn chết.”

Linh Tử mang một cốc nước đi vào, cao giọng nói: “Chị còn không biết xấu hổ nói ra. Không phải nghĩa địa kia chị đi đưa tin sao, kết quả lại quên hai ngôi mộ. Nếu không phải tôi đó em nhanh trí thì Minh hôn đã thành chuyện xấu.”

“Có chuyện gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

“Hai mộ kia của hai lão xử nam, không nhận được thông báo nên tới gây chuyện, còn muốn cướp tân nương. Cũng may tôi phản ứng nhanh, đồng ý thiêu hai người giấy ngoại quốc cho bọn họ thử sự mới mẻ, bọn họ mới không gây chuyện đó. Lại lại tôi buổi tối hôm sau còn phải đến nghĩa địa một chuyến.”

Tổ Hằng nói: “Âm địa, chọn từ đường trong Sầm Gia thôn đi.”

Linh Tử nói: “Thật không đến nghĩa địa? Nơi đó quý nhiều, hai người sẽ được chúc phúc nhiều.”

“Không cần.”

Từ đường Sầm Gia thôn à, nơi đó... tôi thật không thích thú gì. Tuy rằng nhà được xây bằng gạch xanh, hiện tại vẫn còn rất tốt nhưng để sửa lại cũng rất lao lực. Ở nơi đó dù bỏ tiền ra thuê người ta sửa thì cũng không chắc người ta đã chịu làm.

Có điều giọng điệu của Tổ Hằng đã chắc chắn như vậy, tôi cũng không nên phản bác.

Tối ngày thứ ba Lương Dật được xuất viện, tất cả đều nhờ thuốc đông y tôi đã sắc cho cậu ta. Đó mới là thứ thuốc tốt nhất cho loại bệnh này.

Khi Lương Dật tìm tới chúng tôi đã là buổi tối ba ngày sau, trời mưa to, cậu ta tới thẳng ngôi biệt thự này.

Buổi tối trời mưa, mấy người đàn ông đều ở phòng khách làm việc của mình. Sầm Hằng mượn máy tính của Tiểu Mặc để viết đơn xin lên chức. Tiểu Mặc đang chơi ipad, Linh Tử viết quy trình Minh hôn, lâu lâu nói vài câu với Tổ Hằng.

Phong tục tôi không hiểu, hoàn cảnh địa lý nơi đó tôi cũng không hiểu, chỉ mơ hồ tôi cảm giác Minh hôn này dường như có âm mưu ở bên trong. Bằng không sao lại cố tình ở Sầm Gia thôn?

Tiếng gõ cửa rất gấp, tôi chạy tới mở cửa. Tôi mở cửa thì thấy Lương Dật ướt sũng đứng ở ngoài cửa, mái tóc lòa lẹt đã bết lại giống như cây lau nhà trên đỉnh đầu.

“Sao cậu lại tới đây? Không dùng ô à?” Tôi hỏi.

Lương Dật đi vào phòng khách, nhìn mọi người, ngồi xổm xuống rồi khóc nức lên. Cậu ta đột nhiên khóc khiến tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

Tiểu Mặc buông ipad xuống, nói: “Cậu làm gì thế? Đang êm đẹp lại chạy tới nơi này khóc tang à?”

Lương Dật không nói gì, chỉ tiếp tục khóc, có lẽ còn muốn khóc một hồi lâu nữa.

Linh Tử đi lên lầu lấy một bộ quần áo của mình ném cho Lương Dật, nói: “Khi nào ngừng khóc thì thay quần áo rồi nói.”

Cậu ta nhìn Linh Tử, lúc này mới cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh ở lầu một.

Có lẽ cậu ta mới ra viện đã chịu nhiều kích thích nên mới chạy tới đây. Tôi nói: “Có lẽ sự kích thích này của cậu ta có liên quan tới Ngụy Hoa. Em thấy chị Kim Từ nói cho báo chí biết chuyện Lương Canh không cho con trai riêng của mình đi học.”

“Có lẽ chuyện đó có liên quan, chờ cậu ta ra tự nói đi.”

Ngồi chờ đợi hơn hai mươi phút, rốt cuộc cậu ta cũng đã sửa soạn cho mình, điều chỉnh xong cảm xúc rồi ngồi xuống sofa. Mái tóc lòa lẹt đã được lau, đã gọn gàng hơn.

Lương Dật sụt sịt, dùng giọng khàn khàn mới khóc xong nói: “Ba em hỏi em rốt cuộc có biết gì về Ngụy Hoa không.”

“Cậu nói như thế nào?” Tổ Hằng nói.

“Em... em không nói gì. Ông ấy liên tăt em một cái, nói Ngụy Hoa so với đứa con ruột là em còn quan trọng hơn. Bảo em đừng can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Ngụy Hoa, không thì ông ta không nhận em là con nữa. Ba em... vì Ngụy Hoa mà đã đánh em hai lần. Hấn cướp ba của em.”

Tôi nói nhỏ: “Nói không chừng ba cậu là vì muốn tốt cho cậu thì sao?” Tuy rằng Lương Canh tuyệt đối không phải là người tốt, nhưng lần đầu tiên tôi gặp ông ta, ông ta đã rất cung chiêu bao che cho Lương Dật đi trái đường đâm chết người. Người cha như vậy không nên đối xử với con trai thế này mới phải. Hấn ông ta muốn Lương Dật trách xa chuyện Ngụy Hoa, rồi xa sự nguy hiểm này. Nhưng Lương Dật lại tự mình nghĩ sang nghĩ khác.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133

“Em hận Ngụy Hoa! Em hận hấn!” Cậu ta phát cuồng mà gào lên.

Linh Từ vỗ trán không nói lời nào, Tiểu Mặc lay mạnh cậu ta, trừng mắt một cái, nói: “Ấu trĩ!”

Tôi cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Ngay cả Ngụy Hoa là người hay quý cậu ta cũng không biết, sao có thể nói ra như vậy được? Cậu ta hận, ở chỗ này ai không hận? Nghe nói mấy năm trước chính Tiểu Mặc lấy súng bắn vào ngực Ngụy Hoa, chính Linh Từ đánh Ngụy Hoa gần chết mới thôi, cuối cùng dùng một tảng đá đập chết.

Nhưng hiện tại thì sao? Ai còn có thể dễ dàng làm như vậy? Rất nhiều chuyện muốn làm được đều cần thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tổ Hằng đi tới trước mặt Lương Dật, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nữa tôi kết hôn, sẽ để cậu thấy rốt cuộc Ngụy Hoa là dạng người gì, rồi sau đó cậu hãy nói những lời này.”

Tối đó Lương Dật ở với chúng tôi. Lầu một có hai phòng, phòng nhiều nên cũng không ngại cậu ta ở lại. Chỉ có điểm không chịu nổi là tinh thần của cậu ta, cái đầu lòa lẹt kiêu ngạo ngày xưa giờ ù dột như gà con, thật không thoải mái.

(Đoạn nhỏ:

Tiểu Mặc: Sao em nhiều chuyện như vậy? Quần áo nó ướt thì em liền cho, sao Sầm Tổ Hằng không lấy quần áo của anh ta?)

Linh Từ: Chuyện này anh cũng giận sao? Này! Anh có tức giận cũng không cần phải xé quần áo em. Đừng quậy nữa, quần áo quý đấy.

Tiểu Mặc: Em có thể cho người khác vô điều kiện, còn để ý quý hay không quý à? Xé thành dây còn có tác dụng.

Linh Từ: Mặc thiếu gia, em cảnh cáo anh! Anh còn dám chơi trò buộc tay buộc chân thì đêm nay em sẽ khiến anh chết ở trên giường!

Tiểu Mặc: Em xem anh có dám hay không! Này! Em coi kiểu gì vậy? A! Đừng! Em buông anh ra! Cẩn thận, chỗ đó bị sưng ngày mai sẽ bị lộ! Trối phải đúng chỗ. Này này, đừng trối ở đó. Em thật muốn giết chết anh à?!”

...

Cũng may, biệt thự này cách âm quá tốt.)

Để chuẩn bị cho buổi Minh hôn, mỗi ngày có rất nhiều chuyện phải làm, có điều đều là bọn họ làm.

Tiểu Mặc và Linh Từ đi tới Sầm Gia thôn hai ngày, nói là tìm người dọn dẹp từ đường trong Sầm Gia thôn để làm nơi tổ chức. Bỏ nhiều tiền sẽ có người vào làm, có điều đều là buổi sáng 9 giờ mới vào, buổi chiều 3 giờ đã ra. Sau 2 ngày từ đường đã chuẩn bị xong.

Sầm Hằng mấy ngày nay đều tăng ca, nói để dành hôm đó được nghỉ để đi dự Minh hôn của chúng tôi. Rốt cuộc anh ta cũng là con cháu Sầm gia, cũng xem như là thân thích.

Mấy hôm nay Tổ Hàng cũng bận, không biết là bận chuyện gì. Chị Kim Từ nói với tôi rất nhiều về Minh hôn. Thật ra rất đơn giản, chỉ cần ngày đó mặc kệ nhìn thấy cái gì đều không được phát ra tiếng, không được kinh hoảng, cứ tiếp tục là được.

Còn ba tôi, trước hôn lễ một ngày, tôi cùng Tổ Hàng qua nhà ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong, tránh đi đi, hỏi ba tôi có muốn tham dự hay không. Dù sao cũng là con gái kết hôn.

Ba tôi do dự một hồi lâu mới lắc đầu, nói: “Ba không đi. Ba... ba xin lỗi con, Khả Nhân... Thế này đi, ba có chút tiền tiết kiệm, hai đứa đi mua một căn nhà nhỏ mà ở. Kết hôn thì cũng nên có bộ dáng là kết hôn. Còn sau này... sau này... Sầm Tổ Hàng à, ba chỉ xin con đừng để con gái ba chết sớm, để con bé có thể sống lâu một chút.”

“Con không định làm cô ấy chết, điểm này ba cứ yên tâm” Tổ Hàng nói. Lúc đầu tôi không rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, sau này hỏi chị Kim Từ mới biết. Sau khi gửi sính lễ là được coi vợ chồng Minh hôn. Mà sau khi cử hành hôn lễ Minh hôn thì thường người kia sống không được mấy năm sẽ chết. Cũng được mấy năm đi. Tôi không cảm thấy Tổ Hàng sẽ khiến tôi tự sát, nhưng tôi cũng không nghĩ ra được còn có nguyên nhân gì có thể khiến tôi chết. Có khi tôi có thể phá vỡ truyền thống này?

“Còn nhà thì con sẽ chuẩn bị tốt, sẽ không để Khả Nhân thiệt thòi. Người bình thường kết hôn có gì thì cô ấy cũng sẽ có cái đó.”

Tôi lại lần nữa giật mình nhìn về phía Tổ Hàng. Ý anh ấy là sẽ định mua nhà mua xe cho tôi? Anh ấy trở thành Khúc Thiên không tới nửa năm, anh ấy có nhiều tiền như vậy sao? Mấy ngày này tốn rất nhiều tiền, đều là do Tiểu Mặc hoặc anh ấy chi. Ngay cả hôm tôi và chị Kim Từ đi mua sắm cũng là anh ấy chi trả. Chẳng lẽ do ba mẹ Khúc Thiên cho? Bọn họ quá hào phóng rồi, lại cho nhiều như vậy?

Ngày Minh hôn rốt cuộc cũng tới.

Khi chúng tôi thấy Sầm Gia thôn liền phát hiện người tham gia hôn lễ Minh hôn nhiều hơn so với tôi tưởng tượng nhiều. Chị Kim Từ cùng chồng chị ấy đều tới, Tiểu Cảnh ở nhà tang lễ còn mang theo hai đứa trẻ một nam một nữ tới. Có cả chú Lý cũng tới, còn mang theo cả đồ đệ của chú ấy.

Hai giờ chiều, tôi chuẩn bị trong lều bên cạnh từ đường, chuyên viên trang điểm chính là chị Kim Từ. Thay quần áo xong, tôi có chút ngượng ngùng.

Áo lụa đỏ thắm, kiểu quần áo cưới truyền thống của Trung Quốc, một con phượng hoàng được thêu tinh xảo bằng chỉ vàng từ thân áo tràn xuống làn váy. Mỗi một chiếc áo như vậy tốn cả ngàn tệ.

Chị Kim Từ giúp tôi trang điểm, khi chị ấy mở hộp trang điểm ra quả thật bên trong chỉ có đồ trang điểm. Tôi còn tưởng trong đó chị ấy dùng để chứa đồ đạo pháp gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133-2

Nơi này không có gương, tôi không thấy được bộ dáng của tôi. Khi đang hóa trang, nghe được tiếng có người đang tới, lại hỏi: “Chị Kim Từ, sao lại có nhiều người như vậy ạ?”

“Kết hôn mà, sao mọi người lại không tới xem cô dâu xinh đẹp chứ. Có điều có lẽ lão Chung sẽ không tới.”

Lão Chung ba ngón? Chính là người có con trai bị luyện hóa, cuối cùng còn bị tan thành tro bụi? Có lẽ ông sẽ không tới, không phải ông ta phản đối chúng tôi tiếp tục điều tra chuyện này sao?

Trong lúc trang điểm tôi vô tình nhìn về phía khách. Tiểu Mặc... anh ta mang theo súng! Súng gì thì tôi không biết, nhưng chắc chắn là súng.

Mà Linh Từ là người chủ hôn, không ở kia sắp xếp mọi chuyện lại đi theo Sầm Hằng dọn pháo. Đó là pháo sao? Không phải bom? Bọn họ mua rất nhiều pháo, có nhiều loại đường kính tới năm centimet, loại này gọi là “chấn thiên lôi” kêu rất lớn.

Còn Tiểu Cảnh cùng chồng chị Kim Từ lại ở kia tháo pháo ra, buộc lại, rồi rải... dù sao tôi không biết rốt cuộc bọn họ đang làm gì.

Hai đứa bé đã mặc quần áo đồng tử đồng nữ, trang điểm đồng nam đồng nữ, mặt trắng như tuyết, còn có hai má hồng tròn tròn, môi đỏ... giống như người giấy vậy.

Nhân nhất ở đây chính là Lương Dật. Cậu ta chạy tới hỏi đây về không hiểu: “Chị Kim Từ, hôm nay định chụp cosplay sao?”

“Mờ nào ra. Tự mình cẩn thận, đừng gây phiền toái là được.” Tay chị Kim Từ trang điểm cho tôi vẫn không hề ngừng lại. Có lẽ nơi này cũng chỉ có

Lương Dật là không biết thân phận của Sầm Tổ Hàng. Tuy rằng cậu ta đã nghi ngờ Khúc Thiên không phải là Khúc Thiên trước kia, nhưng hẳn cậu ta vẫn không biết Sầm Tổ Hàng là quý.

“Xong.” Chị Kim Từ thu dọn đồ đạc, lấy điện thoại ra, nói: “Tôi đây, chụp ảnh cho em xem cô dâu xinh đẹp.”

Tôi đứng nên có chút khấn trương, cũng không biết nên tạo dáng như thế nào, quần áo này thích hợp nhất là đứng nghiêm trang.

Chị Kim Từ chụp một ảnh rồi đưa điện thoại cho tôi. Khi tôi nhìn ảnh của chính mình, tôi kinh ngạc. Đây là thật sao? Thật xinh đẹp. Một vẻ đẹp kiểu Trung Hoa, cảm giác hiền hậu ấm áp. “Gửi qua bluetooth cho em đi.” Tôi hưng phấn nói. Ở chỗ này điện thoại không có sóng nên không có internet, nhưng bluetooth thì vẫn dùng được.

Nhận ảnh xong, tôi được sắp xếp ngồi ở không gian thoáng sạch sẽ bên cạnh cửa từ đường. Thời gian cử hành hôn lễ là 11 giờ đêm, còn vài tiếng đồng hồ nữa. Nếu không phải vì nơi này không có điện, trời tối sẽ không làm được gì thì ban ngày mọi người đã không bận rộn đến thế.

Tôi ngồi trên ghế dựa bọn họ chuẩn bị, nhìn bọn họ bận rộn, càng xem càng thấy không hợp lý. Hôm nay mọi người đều mặc đồ dễ vận động. Ngay cả chị Kim Từ ngày thường đều mặc váy ngắn, hôm nay cũng mặc quần thể thao và áo thun. Linh Từ và Tiểu Mặc vẫn mang theo ba lô to. Hay cả hai đứa bé kia cũng đeo theo túi màu đen, trong túi đầy tiền giấy cùng hương nến.

Vốn dĩ tôi định hỏi chị Kim Từ thì chị ấy bận chỉ huy Lương Dật treo hoa ở từ đường.

Cả đám người chúng tôi sau khi trời tối mới phát com hộp để ăn! Com hộp! Com hộp à? Có người kết hôn sẽ mời khách ăn com hộp sao? Với khả năng của những người đàn ông kia, muốn làm một mâm com từ tế ở chỗ này hẳn không là vấn đề.

Bụng tôi đầy nghi vấn, rốt cuộc khi ăn com đã đem thắc mắc ra hỏi.

Sau khi tôi hỏi, tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn về phía Tổ Hàng. Là Tổ Hàng, lúc này anh ấy đã xuất hiện là chính mình trước mặt chúng tôi. Ở một nơi bị bày trận, hơn nữa là một nơi âm khí rất nặng, có thể thấy anh ấy rất rõ. Dường như ngoại trừ chị Kim Từ, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy Tổ Hàng.

Lương Dật chạy tới bên cạnh Tổ Hàng hỏi: “Người anh em này là ai thế?”

Sầm Hằng có lẽ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Sầm Tổ Hàng. Tuy rằng trước đây hẳn anh ta đã nghe nói về chuyện của Sầm Tổ Hàng nhưng lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy, vẫn có thể nhận ra anh ta có chút khấn trương. Anh ta nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Xem quần áo, hẳn là chú rể đêm nay.”

Tổ Hàng áo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen, cũng không biết là ai chuẩn bị cho anh ấy. Anh ấy nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Lát nữa mặc kệ có chuyện gì xảy ra em cũng đừng kinh hoảng là được, đi theo Kim Từ làm cô dâu tốt. Còn có, hãy tin tưởng anh!”

“Đêm nay sẽ xảy ra chuyện?” Đến bây giờ tôi còn không đoán ra thì là quá ngu ngốc.

“Sẽ không sao đâu.” Anh ấy trả lời.

Tôi chậm rãi thở hắt ra: “Vì sao bây giờ mới nói cho em? Mọi người hẳn đều đã biết.”

Linh Từ ho khan một tiếng, nói: “Thật sự lát nữa sẽ cử hành hôn lễ Minh hôn, tôi sẽ thật sự gửi thông tin xuống phía dưới. Cho nên Vương Khả Nhân à, lát nữa em thật sự phải làm cô dâu, thật sự sẽ phải gả cho Sầm Tổ Hàng. Hiện tại em còn thắc mắc gì thì cứ nói ra đi, nếu không sau này sẽ rất khó thay đổi.”

Tiểu Cảnh chọc hộp com, nói: “Hiện tại cũng là khó rồi, không phải bọn họ đã ký khế ước ao? Minh hôn đã tính từ thời điểm có khế ước, hôn lễ cũng chỉ là một nghi thức để ở với nhau thôi.”

“Mặc kệ nó, dù sao những việc này chính là số mệnh, chuyện đêm nay cũng là số mệnh. Ngày mai nếu chúng ta đều chết ở chỗ này thì cũng là số mệnh.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

Tiểu Cảnh chậm rãi thở hắt ra, ôm chặt hai đứa bé một nam một nữ bên cạnh, nói nhỏ: “Không sao đâu. Nhớ kỹ những gì ta nói với các cháu, nhớ kỹ từng bước một, tuyệt đối không thể làm lỗi.”

8 giờ, tất cả mọi người đều ngồi nói chuyện, nội dung đều rất nghiêm túc.

10 giờ bắt đầu bố trí vị trí. Trong từ đường dùng mấy bình ác quy thấp đèn sáng trung. Bài vị trên kệ cũng được lau khô.

Tôi không biết bọn họ vì cái gì mà không thấy sợ hãi những việc này, giống như ngày đó Linh Từ dám dẫm lên kệ kia mà lật từng bài vị.

Ở dưới kệ là một bàn thờ bày một con gà nguyên con, còn có trái cây và rượu gì đó. Sau khi sửa soạn lại một chút, tôi được bọn họ an bài đứng ở trước bàn thờ.

Nghi thức bắt đầu. Linh Từ đứng ở trước bàn thờ, hai đứa bé đứng ở hai bên bàn thờ.

Linh Từ thấp hương cắm vào bát gạo trắng, nâng lên sợi chỉ đỏ, hai đứa bé cầm hai đầu sợi chỉ đỏ kéo căng. Lúc sau anh ta bắt đầu viết sớ. Khoảng thời gian này tương đối lâu, tôi nhìn sang Tổ Hằng bên cạnh, anh ấy quay đầu nhìn tôi, hơi mỉm cười, nói: “Em thật đẹp.”

Tôi miễn cưỡng mỉm cười. Lúc này trong lòng tôi bất an muốn bệnh, anh ấy còn nói xinh đẹp cái gì. Đêm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Viết sớ xong, sau đó là đốt để phía dưới nhận được.

Quá trình này thật an tĩnh, cho nên tôi có thể nghe được chồng chị Kim Từ khẽ nói với chị ấy: “Không có quỷ tới đây chứ?”

“Sẽ đến.”

Bọn họ đang đợi ai? Tôi là cô dâu, tôi không tiện mở miệng hỏi, nhưng tôi biết bọn họ đang đợi quỷ tới. Đêm nay nhất định sẽ có quỷ xuất hiện. Ngụy Hoa sao? Hiện tại hẳn có thể coi Ngụy Hoa là người, chẳng lẽ là Sầm Mai?

Mà sao bọn họ lại không để ý tới Tiểu Mặc cùng Sầm Hằng gì cả? Tại âm địa nguy hiểm như vậy, hai bọn họ đi theo liệu có thể gặp nguy hiểm hay không?

Bởi vì không phải kết hôn với thi thể cho nên không có hợp quan gì đó, chỉ báo cáo tổ tông.

Linh Từ lấy thân phận đạo sĩ chủ hôn nói: “Liệt tổ liệt tông Sầm gia tại thượng, hôm nay...”

“A!” Linh Từ còn nói chưa xong thì Lương Dật đã kêu lên sợ hãi, Tiểu Cảnh đứng bên cạnh cậu ta liền ôm chặt lấy cậu ta, đưa tay bịt kín miệng mũi chặn lại tiếng kêu sợ hãi của cậu ta.

Tôi nhìn ra phía ngoài cửa, Sầm Mai đang đứng ở trước cửa, nhìn Tổ Hằng, nhìn tôi.

Sầm Mai! Thật sự là Sầm Mai! Nơi này là âm địa, hiện tại là giờ Tý âm dương hỗn loạn, tôi cảm giác trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi ngực, cố gắng không để chính mình kêu ra thành tiếng.

“Tổ Hằng.”

Tổ Hằng nhìn tôi, nhìn nhìn Sầm Mai, sau đó nói nhỏ với tôi: “Nhớ những gì Kim Từ nói.” Nói xong anh ấy bước từng bước chậm rãi đi về phía Sầm Mai.

Anh ấy đi về phía Sầm Mai!

“Tổ Hằng!” Tôi vội vã gọi, “Tổ Hằng, anh làm sao thế? Đừng đi qua đó! Tổ Hằng!”

Tôi còn đang gọi thì chị Kim Từ đã đi tới kéo tôi lại. Tôi giãy giụa muốn thoát ra nhưng chồng chị Kim Từ ôm tôi từ phía sau, khiến tôi không có cách nào di chuyển. Chị Kim Từ ở bên cạnh nói vào tai tôi: “Bình tĩnh một chút, đừng như vậy.”

Nhưng tôi không có cách nào bình tĩnh được. Cảnh này giống hệt với cảnh trong giấc mơ kia. Tổ Hằng đi theo Sầm Mai liệu có phải anh ấy cũng sẽ mất đi ý thức? Sẽ quên mất tôi?

“Tổ Hằng, Tổ Hằng, đừng đi cùng cô ta! Tổ Hằng!” Mặc tôi la hét, bọn họ vẫn rời đi, biến mất ở bóng tối bên ngoài.

Linh Từ nói nhanh: “Hành động nhanh, thời gian không nhiều lắm, nếu quá giờ Tý thì chúng ta thành công cốc.”

Chồng chị Kim Từ kéo tôi ra khỏi từ đường, anh ấy dùng lực rất mạnh, tôi giãy giụa không hề có chút tác dụng nào. Ra khỏi từ đường, chú Lý cùng đồ đệ của mình bê bàn thờ ra đặt trước cửa từ đường. Sầm Hằng từ trên cây nhảy xuống, đồng thời Tiểu Mặc cũng nhảy xuống. Hai bọn họ đều cảm sung, tư thế giống như thật sự sẽ nổ súng.

Linh Từ rạch tay Sầm Hằng, khi Sầm Hằng còn suýt xoa đau đớn thì máu đã rơi vào trong rượu. Linh Từ lấy rượu vẽ bùa, nói: “Liệt tổ liệt tông Sầm gia, hôm nay huyết mạch của Sầm gia các ngài vì muốn phá giải thảm án diệt môn mấy chục năm trước mà làm kẻ này. Kẻ thù của Sầm gia còn ung dung ngoài vòng pháp luật, âm mưu năm đó vẫn chưa kết thúc. Chuyện các ngài làm chưa xong chúng tôi sẽ giúp các ngài hoàn thành. Hôm nay bắt đầu dĩ phải dùng bát quái trận, xin đừng trách tội. Ách, đây chính là huyết mạch Sầm gia các ngài, muốn trách thì trách bọn họ là được.”

Nói xong anh ta đem hoàng phù trong tay vung lên rồi đón. Lá phù bị đốt từ tay anh ta rơi xuống, bùng cháy lên

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134-2

Đám người chúng tôi lui xa hơn. Sau khi lui ra xa tôi thấy được lửa chạy thành từng đường, đó là một bát quái trận. Hôm nay bọn họ tháo pháo để lấy ra thuốc pháo bên trong.

Đường lửa hình bát quái đốt quanh bàn thờ tại cửa, nhưng từ đường lại không bị ảnh hưởng chút gì. Bát quái vây quanh bốn phía từ đường.

Sau đó có tiếng pháo nổ vang lên. Tiếng pháo rung trời phá vỡ sự an tĩnh nơi này. Không phải chỉ một bánh mà tám bánh pháo cùng một lúc. Tôi không thể không đưa tay bịt kín tai mình lại, nơi này pháo nổ không ngừng, còn có pháo hoa, chính là loại pháo bắn lên trời. Tiếng nổ quá gần, tất cả mọi người đều bịt kín tai.

Tôi muốn hỏi rốt cuộc bọn họ đang làm gì? Từ phải ứng của bọn họ có thể thấy chuyện Tô Hằng rời đi đều được bọn họ tán thành. Vậy thì hiện tại Tô Hằng đang ở đâu? Anh ấy đang làm gì?

Pháo có thể trừ tà, có thể chấn khai khí tức, đánh tan từ trường. Nhiều pháo như vậy, còn có cả pháo hoa, bọn họ đang phá đi tà khí nơi này sao?

Khi tiếng pháo vừa nổ rền vang, một cành cây khô trên cây đa cổ thụ bên cạnh bị gãy rơi xuống.

Thuốc pháo đã đốt hết, pháo cũng nổ xong, từ đường vẫn như cũ không có chút nào là bị ảnh hưởng.

Tất cả mọi người đều chú ý tới cành cây rơi xuống. Linh Từ dựa theo ánh đèn từ bình ắc quy nhìn nhìn cái cây, sau đó nói: “Cây ở đây trốn không thoát. Đi tới tiếp ứng cho Sầm Tô Hằng đi, đừng để anh ta bị Sầm Mai mê hoặc khiến Ngụy Hoa thật sự có được hai tiểu quý.”

Tôi kêu lên: “Ý của anh là, Tô Hằng đi theo Sầm Mai, kiểm chế cô ta để cho các anh làm những việc này?”

“Phải, không chỉ là Sầm Mai, còn có Ngụy Hoa. Lúc này chắc chắn Ngụy Hoa đang ở gần đây.” Tiểu Mặc nói.

Tuy rằng chúng tôi có bình điện sáng ngời nhưng xung quanh vẫn là màn đêm, vẫn khiến chúng tôi không nhìn thấy được tất cả. Linh Từ lấy ra một thứ có thể thu được âm thanh từ phía Tô Hằng.

Âm thanh từ bên kia truyền đến, là Ngụy Hoa.

“Các người thật thông minh, trận pháp đã bị các người phá. Chẳng lẽ các người thật sự không biết trận pháp này trấn áp cái gì sao? Hiện tại thả ra cũng được, thả ra thì người và Sầm Mai phải ở bên nhau. Hôm nay thời gian chưa thích hợp, không thì đã có thể thử xem, biết đâu ta lại thành công?”

“Đến bây giờ người còn không chịu nói thật với ta sao? Ngụy Hoa! Cùng lắm thì chúng ta cùng nhau hỗn phi phách tán.”

“Sẽ không! Người luyện tiếu Vương Khả Nhân, còn ta luyện tiếu chuyện kia. Hãy lựa chọn đi, trở thành cộng sự hợp tác với ta, hoặc ta sẽ giết Sầm Mai.”

“Nếu có thể, mong người buông tha cho Sầm Mai.”

Ngụy Hoa cười thành tiếng, một đứa trẻ hơn mười tuổi lại có thể phát ra tiếng cười âm hiểm như vậy: “Người cảm thấy ta sẽ làm thế sao? Thật vất vả mới có được một đứa biết nghe lời, ta sẽ vứt bỏ sao?”

Nghe lời? Chẳng lẽ những gì Sầm Mai làm đều là nghe theo mệnh lệnh của Ngụy Hoa? Ngay cả chuyện cô ta tìm tới Tô Hằng? Ngay cả ngày đó cô ta nói nguyện ý vì Tô Hằng mà dâng hiến trái tim cũng chỉ là nghe theo lệnh thôi sao?

Linh Từ đóng dụng cụ kia lại khiến chúng tôi ngây ngốc tại chỗ. Anh ta cùng Tiểu Mặc và cả tiểu cảnh là ba người đi qua. Tiểu Cảnh còn đặc biệt hôn lên môi hai đứa bé kia, cảm giác... ách... không thật an tâm.

Sau khi bọn họ rời đi, lòng tôi càng nôn nao. Chúng tôi không biết được thêm chút thông tin nào bên kia, chỉ có thể chờ đợi như vậy. Hai đứa bé kia cứ an tĩnh ngồi xồm trên mặt đất, hoàn toàn là vẻ bình tĩnh không thể có ở lứa tuổi của bọn chúng.

Thấy tôi nhìn hai đứa nhỏ, chị Kim Từ nói nhỏ: “Đây là hai đứa bé mồ côi, từ hai ba tuổi đã đi theo Tiểu Cảnh. Tiểu Cảnh trước kia cũng là trẻ mồ côi đi theo sư phụ mình, sư phụ anh ta bị Ngụy Hoa hại chết. Hiện tại anh ta cũng đang là báo thù cho sư phụ của mình. Anh ta hẳn rất quan tâm tới hai đứa trẻ này. Bọn chúng là người thân duy nhất trên thế giới này của anh ta. Chị nghĩ nếu anh ta xảy ra chuyện thì hai đứa nhỏ này hẳn cũng sẽ thống khổ như anh

ta ngày trước.”

Thảo nào vừa rồi anh ta hôn môi hai đứa nhỏ như vậy.

“Chuyện thật sự rất nguy hiểm sao?” Tôi hỏi nhỏ. Chuyện này dường như chỉ có một mình tôi là không được biết.

“Cũng không tính là nguy hiểm, chỉ cần Ngụy Hoa không tìm được hai tiểu quý thuần âm thuần dương một nam một nữ thì chuyện này không có cách nào tiếp tục, hẳn sẽ không làm khó dễ Sầm Tô Hằng. Rốt cuộc nếu Sầm Tô Hằng nảy sinh ý ác động thì có thể nắm chắc tiêu diệt được Ngụy Hoa. Chỉ là khi đó sẽ lưỡng bại câu thương, ai cũng không muốn. Nhưng bất đắc dĩ thì Sầm Tô Hằng tuyệt đối sẽ làm như vậy.”

“Nếu Tô Hằng biến mất...” Tôi không dám tưởng tượng cục diện khi đó sẽ như thế nào.

Chú Lý lên tiếng: “Đến lúc đó người sẽ được tự do. Không còn Minh hôn, như vậy không phải càng tốt sao? “

Lòng tôi trầm xuống, quá nhiều bất an cùng không rõ khiến tôi không cách nào tự đặt câu hỏi, nước mắt cứ vậy chảy xuống. Chị Kim Từ liếc chú Lý một cái, nói: “Không có chuyện đó đâu. Sầm Tô Hằng sẽ không dùng cách ngu xuẩn như vậy. Anh ta cũng muốn kết hôn với em, như vậy về sau sẽ chung sống hạnh phúc. Ngoan, đừng khóc.”

Tôi sụt sịt. Tôi biết hiện tại không thích hợp để khóc, chuyện vẫn còn đang diễn ra. Tôi thật sự muốn được khóc một lúc, hỏi liệu Tô Hằng có thể có ngày như vậy! Cố gắng kiên cường nhưng thật sự đau quá.

Bất an bao trùm lên mọi người, bởi vì không có chút tin tức nào khiến chúng tôi càng chờ đợi trong sợ hãi. Khi ánh lửa truyền đến, chúng tôi quyết định theo ánh lửa đi xem.

Chạy tới bên ánh lửa kia, tôi thấy Sầm Mai đang kéo tay Tô Hằng, cô ta đang cắn lên mu bàn tay anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Chuyện tiếp theo tôi làm là chuyện ngày thường tôi khinh thường nhất, khinh bỉ nhất, nhưng lúc ấy đầu óc tôi đã trống rỗng.

Tôi xông lên phía trước đẩy mạnh Sầm Mai ra. Thề chất thân thể tôi đã sớm bị Tô Hằng thay đổi, bây giờ tôi đã có thể chạm được vào quý.

Thấy tôi đẩy, cô ta quát: “Người làm gì!”

Sầm Mai nhìn tôi, tôi không sợ hãi, chỉ có phần nộ, tôi cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại: “Chúng tôi đã kết hôn, cô còn muốn thế nào? Cô làm như vậy thì cô cũng chỉ là một tiểu tam! Cô...”

Tô Hằng kéo tôi về phía sau, thấp giọng nói: “Đừng nói gì.” Sau đó anh ấy quay về phía Sầm Mai, “Sầm Mai, Tô Trạch tới tìm cô, cô hãy suy nghĩ lại, dùng ý chí của cô chống lại những thống khổ đó. Cô có thể làm được.”

Sầm Mai không nói gì, thân ảnh dần dần phai nhạt biến mất.

An tĩnh, tất cả mọi người đều an tĩnh. Giống như chuyện này đã kết thúc nhưng không ai đứng ra xác nhận.

Tiểu Cảnh lên tiếng đầu tiên: “Không được một phát bắn chết Ngụy Hoa, thật đáng tiếc.”

Tiểu Mặc nói: “Nếu không phải quý kia giúp thì Ngụy Hoa đã sớm chết! Còn có Sầm Hằng, cậu có ý gì? Rõ ràng nói là cùng nhau phối hợp, con mẹ nó cậu là cảnh sát mà cầm súng lại run. Suýt chút nữa cậu hại chết tôi.”

Linh Từ vỗ vỗ Tiểu Mặc, nói: “Được rồi, anh ta cũng chưa gặp quý được mấy lần, tâm lý vẫn còn chưa vững. Nếu có lần sau thì vẫn là hai chúng ta phối hợp đi. Có điều Tiểu Cảnh à, sau này đừng xuống tay với Sầm Mai, Sầm Mai không thể bị gặp chuyện gì được. Sầm Mai mà bị sao thì chị của tôi sẽ bị dùng để thay thế, đến lúc đó tôi nào còn được ngày nào yên ổn.”

“Đừng thế!” Chị Kim Từ nói, “Sầm Mai phải giữ lại, ngay cả khi có thể siêu độ cũng phải giữ lại. Không nên tự tạo mối nguy hiểm cho mình.” Thật ra Sầm Mai đã không còn khả năng siêu độ thăng thiên, cô ta chỉ còn một con đường hóa thành tro bụi, chị Kim Từ nói như vậy là giữ lại một con đường cho mình mà thôi.

Chú Lý phui bụi đất trên người mình: “Nghỉ ngơi một chút đi, trời sắp sáng rồi.”

Chị Kim Từ bấu môi, đu lên người chồng, nói: “Em thấy rất hạnh phúc, chúng ta đi cả đêm để về được không? Nơi này gây động tĩnh lớn như vậy, trợn

này hẳn đã bị phá, nơi này không còn quý nữa.”

Tiểu Cảnh nắm tay hai đứa trẻ, nói: “Đi thôi, về nhà, lên xe cứ ngủ một chút đi, trời sáng sẽ ra ngoài, ta sẽ đưa hai con đi ăn ngon.”

“Sư phụ, con muốn ăn bánh bao tôm.”

“Con muốn ăn bánh bao nhân nước.”

Mọi người đều lục tục rời đi, chỉ còn Lương Dật dường như vẫn sững sờ, chân không di chuyển được, bị Linh Tử kéo đi.

Bọn họ cũng thu dọn ắc quy bóng đèn các thứ, tất cả lại chìm trong bóng tối.

Tôi nhìn Tổ Hàng, trong lòng đầy phức tạp không biết nên nói gì, cho nên tôi hừ lạnh một cái, xoay người rời đi. Chỉ là khi xoay người, dưới chân dẫm phải một đám bùn mềm, người bị trượt đi. Tổ Hàng xoay người đỡ lấy, tôi lảo đảo trong miệng: “Bọn họ đi thì đi, để lại một cái đèn pin không được à, lại còn muốn đi trong đêm tối? Xem các anh chọn nơi tốt thật, thời gian tốt thật, một chút ánh trăng cũng không có...”

Tôi đang nói thì dần dần có ánh sáng. Ánh sáng của lân tinh! Con mẹ nó, có ma trời! Tôi đứng thẳng người dậy, nhìn bốn phía xung quanh, một đám ánh sáng xanh mờ mờ đang bay quanh chúng tôi.

Tôi sợ hãi ôm lấy Tổ Hàng, nhắm mắt lại kêu lên: “A, đừng tới đây, Tổ Hàng, anh đuổi chúng đi đi.”

“Như vậy có thể thấy được đường.” Anh ấy nói nhỏ.

Những lời này là có ý gì? Đây là ma trời, từ cách giải thích khoa học thì chúng nhẹ nhàng bay theo gió tới. Nhưng hiện tại dường như chúng có mục đích mà tụ lại quanh chúng tôi. Tổ Hàng lại nói như vậy, ý tứ chính là... Tôi buông anh ấy ra, nhìn những đám lửa bay quanh mình, nói: “Anh làm chúng nó bay tới đây?”

“Phải, làm rất dễ.” Anh ấy nói.

Lòng tôi càng thêm phức tạp, hiện tại tôi hẳn rất tức giận mới đúng. Anh ấy biến Minh hôn thành một âm mưu, mỗi người đều có nhiệm vụ của mình, chỉ có tôi cái gì cũng không biết. Vừa rồi khi tôi mắng chửi Sầm Mai anh ấy còn nói tôi đừng nói gì. Riêng chuyện này cũng đủ khiến tôi tức giận. Nhưng nhìn mấy chục cái ma trời đang bay xung quanh, tôi... lại cảm thấy xúc động.

Tôi nói: “Anh làm vì muốn chiếu sáng đường à?”

“Phải, mọi người mang đèn đi hết rồi, anh có thể thấy được đường nhưng em thì không thấy.”

Người đàn ông này... không, là quý đàn ông này sao lại có thể như vậy... ách...

“Sầm Tổ Hàng! Người ta yêu nhau sẽ thích cùng ngắm đom đóm, anh lại cho ma trời bay ở chỗ này. Anh...” Tôi thật không biết nên nói như thế nào. Lãng mạn sao? Dù sao tôi một chút cũng không cảm thấy lãng mạn.

Tôi ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị tiếp tục phê bình mấy đám lửa lớn vờn xung quanh kia thì đột nhiên người tôi bị anh ấy ôm lấy, tay anh ấy giữ lấy sau đầu tôi khiến tôi không thể không ngẩng đầu lên. Khi vừa ngẩng đầu lên, môi đã bị anh ấy hôn lên.

“Ừ...” Tôi giãy giụa, hiện tại tôi không muốn thân mật với anh ấy, lúc này tôi đầy tức giận chỉ muốn hỏi rốt cuộc đêm nay anh ấy là có ý tứ gì? Chuyện lớn như vậy vì sao anh ấy nói cho nhiều người nhưng chỉ mình tôi lại không được nói trước.

Anh ấy hôn cuồng nhiệt khiến tôi choáng váng, cảm giác không còn phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135-2

Môi anh ấy dôi đi, áp vào tai tôi, nói: “Lần này bởi vì là dùng chính anh làm mồi câu để dẫn Sầm Mai tới đây, có quá nhiều điều không chắc chắn. Thậm chí anh cũng không xác định liệu có chống được yêu thuật của cô ta mà nên đi theo Ngụy Hoa hay không. Anh sợ em biết sẽ phản đối. Bọn họ đều đồng ý, bọn họ cũng đều tán đồng không để em biết. Khả Nhân, thật xin lỗi. Hôm nay em rất xinh đẹp, em là cô dâu xinh đẹp nhất của anh. Khả Nhân, sinh lễ đã gửi, sớ cũng đã đốt, chúng ta đã là vợ chồng, cho dù chết cũng không tách chúng ta ra được.”

“Vâng.” Tôi đáp, sự tức giận vừa rồi đã được thay thế bằng sự ngọt ngào, ngay cả đám ma trời lớn vờn xung quanh cũng trở nên đáng yêu. Sau này khi nhớ lại tôi mới cảm thấy trong lời của anh ấy có quá nhiều lỗ hổng.

Anh ấy buông tôi ra, cười nói với tôi: “Anh sẽ cho em bắt lấy ma trơi.”

“A? Ma trơi cũng có thể bắt lại được?” Tôi kinh ngạc. Tôi thử vươn tay tóm lấy, chỉ là tay tôi còn chưa đụng tới nó đã bay đi. Ma trơi vốn dĩ không phải là thứ gì thần bí, là phốt pho cháy trong không khí, khi đưa tay tôi sẽ khiến không khí lưu động mà đẩy ma trơi ra.

Một tay Tô Hàng ôm lấy eo tôi, một tay khác vươn ra, một ma trơi gần đó chậm rãi bay tới gần, cuối cùng dừng ở trong lòng bàn tay anh ấy. Thật sự bắt được, tôi nở nụ cười.

Anh ấy từ từ đưa ma trơi kia đến trước mặt tôi, cười nói: “Thôi thử xem.”

Tôi chu môi thổi vào ma trơi, ma trơi nhảy lên, lại lần nữa bay bay. Tôi cũng đuổi tay bắt lấy nhưng ma trơi lại lần nữa bị đẩy đi.

“Sao anh có thể bắt được?”

“Dùng quỷ khí hấp dẫn nó tới. Em cũng có thể thử xem, quỷ khí trên người em vốn dĩ cũng không phải yếu.”

“Làm như thế nào? Làm như thế nào?”

“Duỗi tay ra.” Anh ấy đứng ở phía sau tôi kéo cánh tay tôi ra, “Thở thật chậm rãi, dùng ý thức cảm nhận khí tức, đem kéo ma trơi kia lại đây.”

Tôi làm theo lời anh ấy nói, ma trơi chậm rãi dừng ở trong lòng bàn tay tôi, tôi kinh hãi ném đi. “A!”

“Sao thế?”

“Em tưởng nóng.”

“Cái này chỉ hơn ba mươi độ, cùng lắm chỉ chừng bốn mươi độ, không nóng.”

“Thử một lần nữa!” Tôi cũng không tin tôi còn không bắt được.

Buổi đêm hôm đó tôi không nhớ rõ tôi đã bắt bao nhiêu lần. Ký ức cuối cùng của tôi chính là một môi, dựa vào người Tô Hàng.

...

Trời dần dần sáng. Đến khi tôi tỉnh lại thì đã ngồi ở trên xe, mà xe đã đang chạy trên đường cao tốc.

Trên người tôi vẫn còn mặc hi phục màu đỏ, ngồi bên cạnh tôi là chị Kim Tử, chị ấy vẫn đang ngủ. Đang lái xe là chồng chị Kim Tử, ngồi ở ghế phụ là Khúc Thiên, hoặc có thể nói là Tô Hàng, anh ấy cũng đang nhắm mắt lại.

Chồng chị Kim Tử thấy tôi đã tỉnh, liền nói: “Phía sau có nước khoáng.”

Tôi lấy nước rồi uống. Tôi cử động khiến chị Kim Tử tỉnh ngủ, nói: “Tỉnh rồi à? Tối hôm qua lãng mạn nhỉ. Chị thấy một đám lửa bay trong không trung, nhìn kỹ một lúc mới thấy là Sầm Tô Hàng ôm em bay về.”

“Không có gì là lãng mạn cả, không cãi nhau đã là không tồi.” Tôi bĩu môi nói.

Chị Kim Tử cũng mở chai nước, vừa mới uống một ngụm nghe được tôi nói vậy liền bị sặc. “Khụ khụ, sao lại không lãng mạn? Với tính cách của Tô Hàng, hành động dịu dàng lãng mạn như vậy mà vẫn không khiến em động lòng? Chẳng lẽ cậu ấy nói gì sai sao? Bình thường thì cậu ta sẽ dạy em không chửi ma chơi sao? Sẽ không đâu. Chị thấy ban ngày cậu ấy còn cố gắng tập nói. Cậu ấy không muốn khiến em tức giận, cậu ấy đã phải rất tốn kém để nhờ chị góp ý cho.”

Tôi nghe liền hiểu, thảo nào những lời nói của anh ấy tới qua tôi cứ thấy lạ... Dù sao cũng không giống anh ấy ngày thường. Bình thường vào hoàn cảnh như vậy anh ấy sẽ không nói gì. Còn có cái gì mà bắt ma trơi, không phải là chuyện mà anh ấy có thể nghĩ ra được. Dù không có đèn, trời có tối đen thì anh ấy vẫn có thể ôm tôi quay về mà không phải gọi ma chơi đến.

Anh ấy... chỉ vì không muốn tôi tức giận mà anh ấy có thể làm những chuyện mình không thích. Điều này chứng tỏ dù anh ấy không nói nhưng cũng có thể thấy được anh ấy quan tâm tới tôi.

Ai bảo tôi lại có một ông chồng là quỷ?

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Chiều hôm đó chúng tôi quay lại nội thành, cũng an bài mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm ở khách sạn năm sao.

Chúng tôi đặt 3 phòng ở khách sạn để mọi người tắm rửa thay quần áo nghỉ ngơi một chút. Những việc này đều do Tiểu Mặc làm, tôi thật sự mệt mỏi, cũng cảm thấy bộ quần áo cô dâu này thật bất tiện, bất tiện đầu tiên là thay quần áo khi tắm rửa.

Sau khi tôi tắm rửa chải đầu xong là Khúc Thiên đi tắm. Trên người Khúc Thiên luôn mang theo định thi châu, giữ nhiệt độ không cao, cơ thể không ra mồ hôi, nhưng vì muốn thân thể luôn gọn gàng sạch sẽ nên vẫn phải tắm rửa thường xuyên.

Tôi ngồi trên sô pha hong khô tóc của mình, Lương Dật thấy trong phòng có người liền đi tới, ngồi ở đối diện tôi. Tôi cũng không để ý tới, rốt cuộc nhiều người như vậy, chỉ đặt ba phòng, cậu ta tới đây tắm rửa cũng không có gì lạ.

Có điều sau khi cậu ta ngồi xuống rồi, nhìn bốn phía xung quanh rồi nói nhỏ: “Vương Khả Nhân, tối qua chị kết hôn... Chú rể kia là quý phải không?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, do dự một chút mới nói: “Bây giờ cậu mới biết à?”

“Ách, thật sao? Thật sao? Như vậy... ách... Khúc Thiên thật sự không phải là người!”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Bọn họ có thể để Lương Dật tham gia lần này, dù cậu ta chẳng có nhiệm vụ gì thì cũng là một người chứng kiến mọi chuyện, biết toàn bộ quá trình, tức là đã tin nhiệm vụ cậu ta.

“Khúc Thiên, thật sự không phải là Khúc Thiên. Anh ấy là quý cùng kết hôn với chị. Chuyện này... Chị...”

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Khúc Thiên từ bên trong đi ra. Biểu tình trên gương mặt Lương Dật càng đẹp mắt, trong nháy mắt tái đi, sau đó run rẩy đứng lên chạy ra khỏi cửa, ngay cả cửa phòng cũng không đóng lại.

“Cậu ta làm sao thế?”

“Biết Khúc Thiên không phải là người. Anh ngồi đi.” Tôi nói.

Anh ấy ngồi đối diện với tôi, chờ tôi nói chuyện.

Tôi cười một cái, biết như vậy mới là Sầm Tổ Hàng chân chính, Sầm Tổ Hàng mà nói trắng gang đại hải mới là có vấn đề.

Tôi đưa tay ra, nói: “Đưa tay đây.”

Anh ấy do dự một chút rồi đưa tay ra. Trên mu bàn tay không có một chút dấu vết, tôi nhíu nhíu mi, hỏi: “Vết thương Sầm Mai cắn đâu? Không phải cô ta cắn chảy máu sao?”

Tay anh ấy run lên, miệng vết thương dần xuất hiện. Vừa rồi là tay Khúc Thiên, hiện tại mới là tay Sầm Tổ Hàng. Trên mu bàn tay có mấy vết thương không có vẻ gì là đang lành.

“Cô ta cắn anh làm gì? Đừng nói là cô ta chưa luyện chế xong nên phải ăn máu của anh.” Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh Sầm Mai cắn từng miếng thịt của Tổ Hàng, lắc đầu, xua tan hình ảnh đó đi.

“Cô ta hận thôi. Cô ta muốn cho Ngụy Hoa dùng đạo pháp che lại tâm trí của anh, mang anh rời đi. Chỉ là không nghĩ tới Tiểu Mặc cùng Sầm Hằng cũng đi tới. Sầm Mai tập trung vào anh, khi Ngụy Hoa cảm giác được có người tới gần thì đạn đã bắn tới. Hắn làm sống lại chính mình chính là nước cờ sai nhất của hắn. Trở thành người, hoặc là nói hiện tại hắn là dạng người không ra người quý không ra quý, bị đạn bắn vào hắn sẽ chết.”

“Vậy nên Sầm Mai liền cắn anh?”

“Phải, cô ta biết anh đang lừa cô ta.”

Cô gái này đã thành quý sao lại còn ra vẻ như vậy? Tôi kéo tay anh ấy lại gần, cắn xuống miệng vết thương kia.

“Á...” Anh ấy không dám giật tay ra, tôi biết anh ấy muốn giật tay ra thì hoàn toàn có thể. Nhưng anh ấy không làm như vậy, anh ấy mà giật tay ra thì có lẽ tôi sẽ bị ngã sang một bên.

Cho nên anh ấy cứ chịu đựng đau như vậy, để mặc cho tôi cắn. Mùi vị máu kia rất quen thuộc, cũng rất nồng, không cảm thấy khó chịu lắm, tôi liền hút máu vào trong miệng.

Khi tôi buông anh ấy ra, trên mu bàn tay anh ấy đã lộ ra vết máu mới. Nhìn vết máu kia nhỏ giọt, tôi hài lòng cười nói. “Tốt, cắn em đi. Nè.” Tôi đưa tay trái vuốt ra trước mặt anh ấy.

“Làm gì?” Anh ấy hỏi.

“Cho anh cắn một miếng. Để chưa thương, không thì vết thương này vĩnh viễn không lành được.” Tôi nói.

Anh ấy nhìn tay của tôi, cười: “Cắn chảy máu ở mu bàn tay sẽ rất đau.”

“Anh cũng bị em cắn chảy máu.”

Anh ấy đẩy tay của tôi ra: “Được rồi, dùng cách của Linh Từ, lấy ống tiêm rút ít máu đi. Như vậy không đau mấy, miếng vết thương còn nhỏ, một lúc là sẽ bình thường.”

Tôi thất thần, vào lúc này sao anh ấy còn có thể nghĩ được như thế? Cửa phòng bị đẩy ra, Sầm Hằng cầm theo một chiếc quần lót đi vào, hơi khựng lại, một hồi lâu mới nói: “Phòng tắm bên này không có ai dùng phải không, tôi muốn tắm. Hai người tắm xong rồi thì xuống phòng tiệc trước đi, chắc đồ ăn cũng chuẩn bị xong rồi.”

Thật đúng là đồ ngốc, không thấy người ta đang ngọt ngào sao, sao lại nói được một câu thô thiển như vậy?

Khi chúng tôi xuống lầu vào phòng tiệc, chú Lý và đồ đệ của mình, Tiểu Cảnh và hai đứa bé kia cũng đã ngồi ở đó.

Tôi hỏi: “Chị Kim Từ đâu? Còn chưa tắm xong sao?” Những lúc như này không phải là ưu tiên phụ nữ tắm trước hay sao? Trong những người này tôi quen thân với chị Kim Từ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136-2

Vừa lúc Linh Từ cùng Tiểu Mặc đi vào phòng tiệc, Linh Từ liền nói: “Chị của tôi à? Nửa giờ nữa vẫn chưa xuống đâu. A, có đồ ăn rồi, ăn cơm đi, đừng để bọn trẻ bị đói.”

Tiểu Cảnh nhìn hai đứa nhỏ, cũng lấy đồ ăn trước cho tụi nhỏ để chúng ăn trước. Hai đứa nhỏ có lẽ chưa từng ăn ở nơi như thế này, rất dè dặt. Tiểu Cảnh phải chăm bọn chúng từng chút.

Tôi thuận miệng nói: “Sau này Tiểu Cảnh nhất định là một người cha tốt.”

Tiểu Cảnh ngẩng đầu nhìn tôi, hơi mỉm cười, nói: “Sổ tôi góa bụa, đừng hại con gái nhà người ta thì hơn.”

Tôi hơi sùng sốt một chút, nhìn những người ở đây đều nhiều ít hiểu vấn đề này nhưng không có ai là ồn cá, được như chị Kim Từ đã là rất không tồi rồi.

Mọi người tới đầy đủ, cùng nhau nâng chén, Linh Từ nói lớn: “Chúc mừng chúng ta hoàn thành nhiệm vụ! Cụng ly!”

Sau khi ly rượu đầu tiên xuống bụng, Linh Từ mới nói: “Chuyện lần này cảm ơn tất cả mọi người đã giúp đỡ. Tuy rằng không giết chết Ngụy Hoa nhưng chúng ta đã đạt được mục đích. Trận pháp ở Sầm Gia thôn đã bị phá, mất trận pháp cũng tìm được rồi, chính là cây đa kia. Cây đa này tôi cũng đã đoán được từ trước. Dưới cây đa, cũng chính là dưới mộ Sầm Quốc Hưng, chắc chắn còn có mộ, hình thành cách cục tam trùng. Bên trong... có bí mật lớn. Có thể sử dụng một cây đa lớn như vậy để làm quan tài thì chắc chắn là nhân vật rất lớn. Nói không chừng có thể chính là boss đứng sau những việc này. Nghỉ ngơi chỉnh đốn lại mấy ngày, chuẩn bị trang bị, chúng ta sẽ lần thứ hai liên thủ tới trộm mộ dưới cây đa kia.”

Linh Từ cười đắc ý, có thể thấy được lúc này anh ta rất hào hứng.

Kim Từ cũng nâng chén nói, nói cảm ơn mọi người đã đồng tâm hiệp lực, về sau cũng mong mọi tiếp tục tương trợ lẫn nhau.

Tiểu Cảnh cũng nói, nói sau này hãy để Ngụy Hoa lại cho anh ta tra tấn tới chết.

Chú Lý nâng chén nói một câu: “Được rồi, bọn trẻ mấy đứa muốn làm thế nào thì làm, ta không nhúng tay.”

Sau khi phát biểu cảm nghĩ xong, mọi người bắt đầu ăn uống thoải mái. Khi tôi cũng cho rằng như vậy đã là xong thì Tổ Hàng ngồi ở bên cạnh tôi đứng lên, nâng chén rượu: “Cảm ơn mọi người đã tới tham dự hôn lễ của tôi và Khả Nhân. Ly rượu này chính là rượu mừng cho chúng tôi.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía tôi, tôi cũng giật mình, Tổ Hàng vậy mà lại nói ra được lời như vậy. Tuy rằng lời nói rất đơn giản nhưng nội dung lại ngoài dự đoán. Khi mọi người đều coi hành động lần này là nhiệm vụ thì anh ấy lại nói đây là hôn lễ của chúng tôi. Ở trong lòng anh ấy, đây là hôn lễ. Tuy rằng hôn lễ đã có rất nhiều thiếu sót, thậm chí ngay từ đầu đã không phải là một hôn lễ thực sự nhưng những lời anh ấy nói vẫn khiến lòng tôi thật ấm áp.

Chị Kim Tử cười, chọc chọc vào người tôi thì tôi mới phản ứng lại, nâng chén rượu đứng lên.

Lúc này tất cả mọi người đều cười tươi, nói chúc mừng. Chỉ có Lương Dật nâng ly, nhìn tôi rồi nhìn Khúc Thiên, do dự nửa ngày vẫn nói không nên lời.

Bữa cơm này ăn thật sự vui vẻ, chú Lý chính là một con sâu rượu, cùng chồng Kim Tử uống rất nhiều. Có điều chú ấy có mang theo đồ đệ, đưa về nhà không thành vấn đề.

Tôi uống mấy hớp rượu, cũng hơi choáng váng. Khi mọi người chuẩn bị tan cuộc vui, Tiểu Mặc sắp xếp một chút. Anh ta không uống nhiều, anh ta đưa Linh Tử, Lương Dật và Sâm Hằng cũng về biệt thự.

Chị Kim Tử không uống rượu, tự mình lái xe đưa chồng về. Tiểu Cảnh không uống rượu, anh ta mang bọn trẻ tới cho nên anh ta có thể tự mình lái xe trở về. Vậy còn lại tôi cùng Tô Hằng. Anh ta đưa một chiếc chìa khóa giao cho Tô Hằng, còn nói nhỏ: “Hãy tận hưởng đêm tân hôn đi. Không cần cảm tạ tôi, đây là quà cưới của tôi.” Nói xong anh ta còn nhìn tôi đầy ẩn ý.

Tô Hằng tinh bơ cầm chiếc chìa khóa, cũng không nói gì, hai chúng tôi đã bị an bài ở khách sạn này như vậy.

Tiệc tan, theo sổ phòng trên chìa khóa, chúng tôi tìm được phòng Tiểu Mặc đã đặt. Chỉ là kỳ lạ, không phải vừa rồi đã đặt 3 phòng sao? Chỉ cần trả hai phòng giữ lại một phòng là được, sao lại không phải là phòng vừa rồi đã đặt?

Tôi rất nhớ rõ 3 phòng vừa rồi ở lầu 6, là 3 phòng cạnh nhau, còn hiện lại là phòng ở lầu 17.

Mở cửa phòng kia ra tôi liền hiểu được vì sao lúc trước Tiểu Mặc lại cười đầy ẩn ý. Phòng này không hề được xem phong thủy.

Một chiếc giường tròn ở giữa phòng, loại này chính là giường quan tài. Bên cạnh giường là một chiếc gương rộng chừng một mét, được trang trí bằng hoa rất đẹp. Có điều chiều cao kia rõ ràng là để chiếu vào giường. Trần nhà ngay trên giường là đèn thủy tinh hồng nhạt. Trên giường có thứ gì cũng đều là cấm kỵ trong phong thủy.

Còn có rèm cửa tới sát sàn, sau khi kéo ra thì là cửa kính. Là loại cửa kính chúng tôi có thể nhìn ra cảnh phố bên ngoài nhưng từ bên ngoài lại không thấy được chúng tôi ở bên trong phòng.

Phòng tắm lại càng không cần phải nói, bồn tắm siêu lớn, bên cạnh còn có một bể rộng hơn một mét được trải thảm màu đen. Ai lại sẽ bày biện như vậy, tắm xong ngồi lên thảm sẽ ướt hết.

Tuy rằng những điều này đều không hợp phong thủy nhưng chúng đều... Rất rõ ràng đều là chuẩn bị cho chuyện kia. Tiểu Mặc sao lại đặt phòng như vậy?

Tôi đỏ mặt, nói chuyện có chút lắp bắp: “Bây giờ, ách, đi ngủ sớm một chút đi. Tối hôm qua cũng không ngủ được mấy.”

“Hôm nay em đã ngủ rất lâu ở trên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137

“Vừa rồi anh uống rất nhiều rượu mà.”

“Mới chỉ mấy chén, trên thế giới này còn có quỷ uống say sao?”

Ách, tôi biết lúc này tôi không nên làm ra vẻ gì, nhưng tôi thấy ngượng. Có điều sự ngượng ngùng này không được bao lâu đã bị loạn nhịp.

Ngày hôm sau khi chúng tôi trả phòng đã là hơn 5 giờ chiều. Lúc này đại sảnh tương đối vắng nên khá an tĩnh. Khi chúng tôi đang làm thủ tục trả phòng thì nghe được từ hành lang phía sau có tiếng khóc thút thít.

Tôi thuận miệng hỏi: “Sao bên kia lại có người khóc? Có chuyện gì thế?”

Bởi vì đang chờ nhân viên dọn dẹp lên kiểm tra phòng, nhân viên lễ tân mới có thời gian nói chuyện với chúng tôi: “Là một đồng nghiệp của chúng tôi.” Cô ấy nhìn trước nhìn sau, hẳn muốn xem có lãnh đạo ở đó hay không rồi mới tiếp tục nói: “Gia đình nhà đồng nghiệp chúng tôi rất thảm. Chuyển sang nhà mới còn chưa đến một năm thì bố chồng bị ung thư đã chết. Sau đó không bao lâu, mẹ chồng cũng thân thể không tốt, nói là do nóng trong gì đó, dù sao cũng không làm được gì, suốt ngày đau ốm. Rồi lại tới chồng của cô ấy, cũng là ung thư, không mấy ngày cũng đã chết. Con trai cô ấy một năm nay cũng luôn bệnh tật, bị viêm phổi, mỗi khi trời là có thể bị viêm phổi phải nằm viện. Đứa nhỏ mới hơn năm tuổi, thỉnh thoảng phải nhờ người cô của cô ấy tới giúp chăm cháu. Cuộc sống đã đủ khổ rồi, nhưng vừa rồi người cô của cô ấy gọi điện thoại tới, nói đứa bé lại phát bệnh, phải tới bệnh viện, bảo cô ấy gửi tiền nộp viện phí. Không có tiền còn chưa nói, thậm chí giám đốc còn không cho cô ấy xin nghỉ. Chế độ ở đây thật cứng nhắc.”

Tôi nghe chậm rãi thở hắt ra, nói: “Nhà bọn họ thật sự rất xui xẻo.”

Lúc này nhân viên gọi điện thoại xuống báo đã kiểm tra xong, có thể làm thủ tục trả phòng. Sau khi làm thủ tục xong, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại hỏi: “Tổ Hàng, tình huống này có phải có liên quan tới phong thủy không?”

“Không chắc được. Chỉ bằng những việc này không thể phán đoán. Có thể là phong thủy, cũng có thể là oan thân chủ nợ, cũng có khả năng là mồ mà nhà họ có vấn đề. Xem phong thủy cũng không thể suy đoán đơn giản như vậy.”

“Vậy có cách nào để tìm ra đáp án không?”

“Kỳ môn độn giáp, nhìn xem bản chất sự tình, cũng có thể nhìn xem thuật số phong thủy xem có phải nguyên nhân từ phong thủy của ngôi nhà không.”

Tôi gật gật đầu. Vừa ra khỏi khách sạn thì nhận được điện thoại của ba tôi gọi tới. Người gọi là dì, dì nói hôm nay ba tôi nấu cơm trưa bị bỏng dầu, hiện ở bệnh viện. Nói là nói với chúng tôi một tiếng, nhưng tôi có thể đoán được ý tứ của dì, ý dì ấy muốn chúng tôi đi đón ba tôi về. Rốt cuộc thời gian này là thời gian taxi quá tải, rất nhiều xe taxi không nhận khách.

Sau khi nói với Tổ Hàng, Tổ Hàng không do dự nói ngay: “Tôi đón một chút đi. Sau ngày kết hôn cũng phải qua ăn cơm hồi môn.”

Tôi gật đầu, những nghi thức truyền thống anh ấy thực hiện rất nghiêm túc.

Thời gian này người nằm ở khu nằm viện vẫn tương đối nhiều. Khi gọi điện thoại tìm được ba tôi thì ông đã xử lý xong, đang ngồi ở kia chờ chúng tôi đón. Dì nhìn thấy chúng tôi tới liền dùng giọng trách cứ nói: “Sao lại muộn như thế? Con đi vẫn còn ở chỗ cô giáo, giờ này còn chưa đón được, cô giáo còn có thể cười cười với nó sao?”

Tôi không đáp lời, chỉ cười cười. Ở trong lòng người phụ nữ này, con trai của dì ấy quan trọng hơn ba tôi nhiều.

Dì ấy tiếp tục nói: “Đứa nhỏ kia sao đã khóc hơn một giờ mà vẫn còn sức để khóc nhè? Thật bực mình!”

Tôi nhìn về phía đứa bé bà ấy nói. Đứa bé được một dì đã lớn tuổi ôm, khóc đến mức yếu ớt, xem ra là đã bị bệnh. Có điều ở bệnh viện người như vậy rất nhiều, chúng tôi cũng quan không hết được.

Khi chúng tôi đưa ba tôi ra khỏi phòng cấp cứu thì một cô gái từ ngoài cửa chạy vào, cô gái đó mặc đồng phục của khách sạn vừa rồi, trên mặt vẫn còn mang theo nước mắt chạy tới ôm đứa bé: “Xin lỗi, xin lỗi, Hạo Hạo, mẹ tới muộn. Chúng ta đi tiêm thôi, tiêm xong là sẽ tốt. Mẹ có tiền rồi.” Nói xong cô gái quay sang dì kia nói: “Dì ạ, dì về trước nấu cơm cho mẹ con đi, ở đây để cho con.”

Dì lớn tuổi kia gật đầu rồi rời đi. Với những thông tin này, tôi đoán đây hẳn chính là cô gái khóc thút thít ở khách sạn. Bỗng nhiên thấy nhói đau trong lòng. Mới một năm, một cô gái phải chấp nhận bố chồng cùng chồng trước sau mất đi, mẹ chồng thì sinh bệnh ở nhà, con trai cũng sinh bệnh phải không ngừng tới viện.

Những việc này chồng lên nhau, cô ấy sao có thể không đau khổ được?

Ba tôi ở đây, dì cũng ở đây, tôi không dám nói gì, chỉ có thể đưa ba tôi về trước.

Ba tôi bị thương, dì bận rộn chăm sóc cho con của dì, như vậy tối hôm đó người nấu cơm lại thành Tổ Hàng.

Tuy rằng Tổ Hàng cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm nấu ăn nhưng động tác nấu ăn của anh ấy vẫn rất thuần熟. Tôi ở trong bếp phụ giúp anh ấy. Khi chỉ có hai chúng tôi ở trong bếp, tôi nói nhỏ: “Tổ Hàng, có thể xem giúp cô gái kia không? Gia đình họ rất đáng thương.”

“Em muốn anh đi giúp họ?”

“Phải, em nghĩ, sau này con của chúng ta gặp nguy hiểm mà có người có thể giúp nó thì tốt biết bao.” Con?! Tôi là lười: “Coi như em chưa nói gì.” Vấn đề con cái hiện tại vẫn không có cách nào giải quyết. Đời này của tôi có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không có con.

Tổ Hàng im lặng, chỉ là một hồi lâu, khi bê thức ăn tới anh ấy mới nói: “Ngày mai đi xem sao.”

Tôi không ngờ anh ấy lại đồng ý ngay như vậy, có lẽ chuyện con cái là vệt không chỉ trong lòng tôi mà anh ấy cũng thế.

Bữa cơm này... thật khó xử. Dì vẫn luôn khoe con trai mình ưu tú thế nào nhưng tôi thấy nó chỉ được bảy mươi điểm, thật nhìn không ra nó có bao nhiêu ưu tú.

Tổ Hàng kính rượu ba tôi. Ba tôi có lẽ đoán được ý tứ bên trong, nói nhỏ: “Mua nhà mà thiếu tiền thì nói với ba.”

Tổ Hàng chỉ gật gật đầu.

Ba tôi nhìn tôi, thờ dài, lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 137-2

Ngày hôm sau, đã quyết định muốn đi xem đứa bé kia cho nên mới sáng sớm chúng tôi đã tới khách sạn kia. Chúng tôi muốn tìm được đứa bé kia thì mạnh mỗi cũng chỉ có thể bắt đầu từ khách sạn.

Nhân viên lễ tân nói người mẹ kia hôm nay làm ca ngày, đang ở bộ phận ăn uống.

Sau khi đi rất nhiều vòng, khi tìm được cô gái kia đã là giữa trưa, đúng thời điểm bộ phận ăn uống cực kỳ bận rộn, chúng tôi không có thời gian nói chuyện với cô ấy, chỉ có thể ngồi một chỗ chờ cô ấy hết ca.

Khách sạn này đủ xa hoa, hôm trước ăn uống ở chỗ này cũng là Tiểu Mặc mời khách, không dùng tới tiền của chúng tôi, chờ đến khi chúng tôi phải trả tiền, nhìn thực đơn kia, tôi nói thẳng: “Cho một cái bánh bao nhỏ là được.”

Mẹ nó, một cái bánh bao nhỏ giá hai mươi tệ. Bụng lỏng bánh bao, chúng tôi ngồi ở bồn hoa phía sau bãi đỗ xe ăn, cộng thêm một ly trà sữa, như vậy đủ đối phó với bữa trưa.

Nhìn Tô Hàng, hoặc có thể nói là Khúc Thiên ngồi cùng tôi như vậy, tôi liền cười nói: “Khúc Thiên tuyệt đối sẽ không cùng bạn gái ngồi ở bãi đỗ xe, ăn một vài bánh bao nhỏ.”

“Anh không phải Khúc Thiên.” Khi anh ấy nói những lời này đã bình thường rất nhiều, không còn khó chịu như trước kia.

“Cho nên anh rất tốt. Chúng ta có thể cùng nhau ngồi ăn bánh bao nhỏ.”

“Chỉ hương của em chỉ nhỏ như vậy à?”

“Không phải, em sẽ tìm việc, sau này chúng ta sẽ có gia đình nhỏ của mình.”

“Có thể, trong khoảng thời gian này sẽ yên bình. Trận kia chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy cũng sẽ hao phí rất nhiều tinh lực của Ngụy Hoa.”

Tôi hết chỗ nói, tôi đang nói gia đình tương lai, anh ấy lại nói chuyện đó ra làm gì?

Chờ đến ba giờ chiều, người mẹ kia rút cuộc đã hết ca, cô ấy chạy tới, vừa thở dốc vừa nói: “Xin lỗi, nghe nói hai người đợi tôi đã nửa ngày. Xin hỏi có chuyện gì sao? Hết ca tôi còn vội phải về nhà.”

Lại gần, tôi cũng nhìn được rõ cô ấy. Phải nói, gương mặt cô ấy thật tinh xảo, mấy năm trước chắc chắn là một mỹ nữ. Nhưng hiện tại đôi mắt đã bán đứng cô ấy. Nếp nhăn trên mắt rất rõ, đôi mắt mờ nhạt, mặt nhìn cũng tiêu tụy. Một vị mỹ nữ đã bị cuộc sống tra tấn đến không thành bộ dáng.

Chúng tôi đứng lên, mỉm cười nói: “Chúng tôi muốn cùng cô về thăm đứa bé, có lẽ chúng tôi có cách tìm ra nguyên nhân đứa bé bị bệnh.”

“Con tôi... Sao hai người lại biết con tôi bị bệnh?”

“Hôm qua ba tôi cũng ở bệnh viện, tôi thấy con của cô, là một bé gái chừng năm tuổi, hẳn là viêm phổi. Viêm phổi mãn tính.”

“Sao hai người lại biết, nghe ai nói? Sao bọn họ nhiều chuyện như vậy, chuyện gì cũng nói với người khác?”

“Cô đừng nóng giận, thật sự chúng tôi có cách tìm ra nguyên nhân bị bệnh của bé, hãy tin chúng tôi?”

“Hai người tìm thế nào?” Người mẹ này vẫn rất cảnh giác.

Tô Hàng nói xem vào: “Xem phong thủy, chúng tôi sẽ xem phong thủy nhà của cô để tìm ra nguyên nhân đứa bé bị bệnh, miễn phí.”

Người phụ nữ có lẽ bị mấy từ ‘miễn phí’ hấp dẫn, có lẽ trong nhà liên tục xảy ra chuyện đã khiến cô ấy sớm nghĩ tới chuyện này, hiện tại có người nói ra, cô ấy rất mau đồng ý.

Ngồi xe chúng tôi, cô ấy chỉ đường, chúng tôi đi chừng bốn mươi phút thì tới nhà cô ấy. Nhà cô ấy cách khách sạn không tính là xa, vị trí cũng không hẻo lánh, có điều phải vào nhiều ngõ nhỏ, vòng một hồi mới tới nhà của họ.

Nhà cô ấy là một nhà riêng trong một dãy nhà nhà, hai tầng, có lẽ được xây từ mấy chục năm trước. Có thể thấy được hai nhà hai bên đều cho người ta thuê làm kho hàng. Trên phố này đều là dạng nhà như này, dường như không có nhiều nhà chính chủ ở, đều đem cho thuê, người ở cũng được mà làm kho hàng cũng được.

Nhà người phụ nữ kia là một ngôi nhà hai tầng. Tầng một cũng cho người ta làm kho hàng, chứa rất nhiều thứ được bọc bằng vải đỏ. Cô gái giải thích đó đều là một ít linh kiện máy móc được phủ vải để chống bụi.

Còn chưa lên lầu hai đã nghe được từ trên truyền xuống tiếng ho khan của bé gái. Tiếng ho thật sự nghiêm trọng, cuối cùng là tiếng thờ đốc không ra âm thanh.

Ở trên cầu thang, mắt cô gái đã đỏ, nói: “Ông nội con bé khi mất cũng ho như vậy. Ba con bé khi đi cũng ho khan như vậy. Tôi sợ con bé...”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày kia <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138

“Phong thủy như nhau, đối với một vài người là nơi tuyệt mệnh nhưng đối với một vài người khác lại là nơi hô mưa gọi gió. Cho nên không cần lo lắng như vậy.” Tổ Hàng nói, lên lầu hai.

Cái nhà này so với sự tưởng tượng của tôi thì còn tốt hơn một chút. Đồ đạc trong phòng khách vẫn còn mới, bé gái kia đang ở trên sofa xem phim hoạt hình. Thấy mẹ đã về, chạy tới cười nói: “Mẹ, hôm nay không cần tiêm. Con khỏe rồi.”

Tôi không biết những lời này là đứa bé muốn an ủi mẹ hay đơn giản là đứa bé sợ tiêm, nhưng nghe đứa bé nói như vậy trong lòng tôi rất khó chịu. Nhìn về phía Tổ Hàng, hy vọng anh ấy có thể giúp tìm được nguyên nhân.

Từ trong phòng bếp vọng ra tiếng của dì, nói: “Tiểu Đàm à, dì nấu cơm xong rồi, lát con xào chút đồ ăn là được. Dì cũng muốn về sớm.”

Đi đi từ trong phòng bếp ra thấy chúng tôi, sùng sốt một chút mới cười nói: “Có khách à, vậy...”

“Đi cứ về trước đi.” Tiểu Đàm nói. Tiểu Đàm chính là người phụ nữ này, cô ấy nhìn chúng tôi có chút ngại, “Đi chỉ tới giúp tôi ban ngày, khi tôi đi làm về thì đi cũng về nhà.”

“Như vậy không phải cô rất mệt sao? Đi làm về một chút nghỉ ngơi cũng không có.” Tôi nói.

“Như vậy đỡ tốn tiền. Lúc ông nội qua đời nhà cũng không có nhiều tiền, khi ba đứa nhỏ bị bệnh thì nhà nợ rất nhiều. Hiện tại thân thể mẹ chồng tôi cũng không tốt, con bé cứ hai ba ngày lại sinh bệnh, với tiền lương của tôi cũng chỉ có thể tự mình vất vả thêm một chút.”

Khi nói chuyện, một bà lão đi từ trong phòng ra, bà lão kia vừa nhìn đã thấy rất yếu, vừa đi vừa bám vào tường. Bà ấy nói: “Có khách tới à? Ài, bà già này khiến hai mẹ con nó liên lụy rồi.”

Đang nói chuyện, đứa bé lại ho xé gan xé phổi. Tiểu Đàm bảo chúng tôi cứ tự xem, cô ấy phải đi nấu cơm, đợi lát nữa đứa bé đi ngủ cô ấy còn phải khâu tranh chữ thập đi bán.

Tôi lấy ra la bàn, đứng ở ban công trước nhà bọn họ đo sơn hướng. Không có không vong, sao trong nhà lại sẽ có biến cố lớn như vậy?

Đi theo Tổ Hàng cùng xem toàn bộ ngôi nhà, đại khái là nhà mới, dụng cụ nhìn đều rất mới, trông cũng không tồi.

Hỏi Tiểu Đàm, xác định một năm trước mới vừa trang hoàng, phòng bát vận. Sau khi làm bàn bài tôi lại lần nữa tròn mắt, không hề có vấn đề gì lớn.

Tôi còn đang nhủ mảy, từ trong phòng bếp truyền tới tiếng thét chói tai.

Chúng tôi chạy tới, thấy nồi xào trong bếp đang cháy, giẻ lau bên cạnh cũng đang cháy lên. Chai dầu bằng nhựa gần đó bắt đầu bị nóng mà biến dạng.

Tổ Hàng phản ứng rất nhanh, cầm lấy rau xanh ở trong bồn rửa ném vào trong nồi, đồng thời tắt gas. Lửa trong nồi lụi dần. Lửa nhỏ, anh ấy có thể gạt chai dầu ăn sang một bên, như vậy chỉ còn giẻ lau đang từ từ cháy cuối cùng cũng bị dập tắt.

Tôi không dám tưởng tượng nếu vừa rồi phản ứng chậm một chút, chai dầu ăn kia bị nóng chảy ra rồi cháy lên, như vậy phòng bếp này có lẽ không cứu được nữa.

Tất cả mọi chuyện xảy ra cũng chỉ mất mấy chục giây, bà lão ở trong phòng nghe được âm thanh vội vàng đi tới nhìn xem thì bị té ngã trên nền nhà. Bé gái trong phòng khách hoảng sợ òa khóc. Khóc to một lúc, hơi thở khó khăn liền bắt đầu ho dữ dội.

Tiểu Đàm lúng cuống, ôm lấy con đang ho dữ dội, lấy khăn giấy giúp lau miệng cho bé: “Hạo Hạo, không sao đâu. Chú dập tắt lửa rồi, không sao đâu. Hạo Hạo uống nước đi.”

Một tay cầm một ly nước trong suốt đưa cho bé. Bé gái nhìn ho, mới vừa uống được một ngụm lại ho ra, ho trực tiếp vào trong ly nước.

Lần này chúng tôi đều kinh sợ, nước trong ly kia biến thành màu đỏ nhạt. Đứa bé... ho ra máu.

Bà lão đã tự đứng dậy, đang đỡ lấy eo của mình, đi tới cửa phòng nhìn thấy vết máu trong ly nước liền khóc: “Chẳng lẽ ông trời muốn cả nhà chúng ta chết hết sao? Tôi lại chỉ có một đứa cháu gái...”

Bà lão khóc nức, bà lão vừa khóc, Tiểu Đàm cũng khóc theo, đứa bé lúc này lại không khóc, đưa tay lau nước mắt của mẹ: “Mẹ đừng khóc, con khỏe, mẹ xem con không còn ho nữa.”

Tôi nhìn cả nhà, cũng nhìn không được xoay người đi vào trong phòng bếp, không muốn người khác thấy mình rơi nước mắt.

Tổ Hằng đi theo tôi, thấy rau trong nồi đã không ra hình dáng gì, nói: “Khóc cái gì?”

“Anh không cảm thấy gia đình này rất đáng thương sao? Nhưng chúng ta lại không tìm thấy nguyên nhân. Nếu nói đồ trong nhà gây ra vấn đề thì cũng chỉ có một người gặp vấn đề, sẽ không nhiều như vậy, hơn nữa đều là bệnh phổi.”

“Ai nói không tìm ra nguyên nhân, kia chẳng phải là nguyên nhân sao?” Tổ Hằng đứng ở cửa sổ phòng bếp nhìn ra bên ngoài.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ấy, bên ngoài không có gì đặc biệt. Không thấy hình sát gì.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138-2

Tôi cau mày nhìn Tổ Hằng, Tổ Hằng nói: “Vừa rồi anh còn không biết được bên kia là đơn vị gì, nhưng nhìn thấy phòng bếp cháy là anh có thể xác định. Bên kia là cục cảnh sát! Mà một bên nhà này có một cái ngõ nhỏ ra ngã tư kia lại có một trung tâm phòng cháy chữa cháy. Tuy rằng từ cửa chính nhìn thì hơi xa nhưng trung tâm phòng cháy rất lớn, có lẽ kéo dài tới phía sau ngôi nhà này, chỉ là từ cửa sổ chúng ta không thấy bên kia thôi.”

“Cái này... rất nhiều người ở bên cạnh đồn cảnh sát mà. Em thấy bên cạnh đồn cảnh sát gần nhà chúng ta không phải cũng có rất nhiều nhà sao?”

“Anh đã nói rồi, cùng điều kiện phong thủy, đối với một số người là nơi tuyệt mệnh, đối với một số người khác lại là nơi hô mưa gọi gió. Cục cảnh sát, đội phòng cháy đều là nơi cực hỏa, người có mạng hỏa ở gần những nơi này sẽ vượng hẳn. Nhưng một số người có mạng kỵ hỏa ở gần nơi này sẽ rất không thuận lợi. Bình thường sẽ không thấy không luận lợi, nếu gặp phải lưu niên phi tinh vừa lúc dừng ở địa phương đó, đối với nhà hình thành cách cục 79, như vậy toàn bộ ngôi nhà liền rất dễ dàng cháy. Loại địa phương cực sát này mệnh không chịu nổi sẽ rất dễ xuất hiện ung thư hay bệnh phổi.”

“Vậy đứa bé kia...”

“Đôi chỗ ở đi. Đồn cảnh sát ở kia không dọn đi được, hơn nữa phía trước có khí từ đồn cảnh sát, phía sau cũng có khí từ đội phòng cháy, năng lượng rất lớn, phải làm phân sát. Em nghĩ có thể phân được bao nhiêu?”

Tôi gật đầu.

Năng lượng này quá lớn. Giống như một bên là một con voi đứng còn bên này chính là một con kiến mang dao kiếm đi đánh, cũng chỉ là gãi ngứa cho voi mà thôi.

Nhìn đồn cảnh sát kia, còi cảnh sát chọt vang lên, Tổ Hằng nói nhỏ: “Thanh sát!”

Chúng tôi đang nói chuyện, Tiểu Đàm tiến vào, mắt cô ấy vẫn đỏ hồng, nói: “Thật ngại, trong nhà... hơi loạn. Con tôi... tôi nghĩ nên đưa cháu đi bệnh viện xem sao, thấy bé như vậy tôi lo...”

Nói xong cô ấy lại khóc. Tôi cảm thấy người phụ nữ này hoàn toàn có quyền khóc. Cô ấy có thể đi tới ngày hôm nay đã phải chịu rất nhiều khổ sở, rất nhiều thiệt thòi, không cần phải kiềm chế nước mắt.

Tôi nói: “Chị Đàm, chị đi đi, chúng tôi tìm được nguyên nhân rồi, nói với chị một chút rồi chúng tôi cũng về ngay.”

“Tìm được nguyên nhân?”

“Phải.” Tôi đem những gì Tổ Hằng vừa nói nói lại cho cô ấy. Hiện tại phòng đoán là trên lưu niên, cục cảnh sát vừa lúc ở phương hướng nhà bọn họ.

“Chuyển nhà sao?” Chị Đàm khó xử, “Chúng tôi... không có tiền. Hơn nữa người xung quanh đây đều biết nhà của chúng tôi mới chuyển đến liền xảy ra chuyện, nhà này muốn bán cũng không thể bán nhanh như vậy.”

“Vậy thì thuê nhà.” Tổ Hàng nói, “Đi ra ngoài thuê nhà nửa năm còn lại. Sang năm có thể dọn về. Sang năm lưu niên phi tinh không ở hướng cực cảnh sát hay đội phòng cháy, như vậy năng lượng tương đối yếu. Dù ở nơi này sẽ không thuận nhưng cũng không đến mức sẽ xảy ra chuyện lớn gì. Sau đó từ từ tiết kiệm tiền rồi chọn một căn hộ khác.”

Chị Đàm suy nghĩ một chút, cau mày, mới gật gật đầu: “Chuyện này có thể làm được. Tiền cho thuê tầng một cũng đủ cho chúng tôi thuê nhà ở bên ngoài. Chỉ cần thân thể con bé khỏe là được.”

Là chúng tôi lái xe đưa chị Đàm cùng cháu bé tới bệnh viện, bữa tối hôm nay tất cả mọi người đều không ăn, chỉ có cháu bé uống một bát canh bỏ phôi.

Ở phòng cấp cứu bệnh viện, nhìn bộ dáng sốt ruột của chị Đàm khiến tôi sốt ruột theo. Hạo Hạo vẫn là một đứa bé còn rất nhỏ, nếu chúng tôi có thể sớm gặp bọn họ một chút, sớm tới nhà bọn họ xem một chút, tìm được nguyên nhân sớm một chút thì nhà bọn họ có lẽ không thảm như vậy.

Tối hôm đó tốn rất nhiều tiền, phải làm rất nhiều xét nghiệm, sau xác định chỉ là tiểu mạch máu trong khí quản bị ho nhiều nên vỡ mà thôi, cũng không có gì nguy hại.

Khi nghe được tin này, chị Đàm thở dài nhẹ nhõm một cái, khoe môi khẽ mỉm cười. Ở vào hoàn cảnh khốn cùng như vậy, rốt cuộc cô ấy đã có thể cười để hướng về một tia hy vọng.

Hạo Hạo ôm cổ mẹ, nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ khỏe, con không bị bệnh nữa. Sau này con có tiền con sẽ mua cho mẹ thỏ con như kia.” Đứa bé chỉ sang một bé gái khác đang ôm một con thỏ bông trong phòng cấp cứu. Thỏ bông màu trắng, thất nơ con bướm hồng nhạt, rất đáng yêu.

“Ừ, sau này chúng ta không bị bệnh nữa. Chúng ta chuyển nhà, sau này sẽ không còn bị bệnh. Mẹ sẽ có tiền mua thỏ bông cho con.”

Nghe bé nói tôi không hiểu, lại nghe chị Đàm nói thì tôi có thể lý giải. Đứa bé thật hiểu chuyện, bé muốn món đồ chơi nhưng không giống những đứa trẻ khác là gào khóc đòi hỏi. Bé chỉ mong mình có tiền để mua cho mẹ một cái, mẹ sẽ cho bé chơi.

Tổ Hàng nghiêng đầu nhìn tôi, cười nói: “Sao em lại cũng khóc rồi. Ngày mai chúng ta mua một chú thỏ bông tặng cho bé là được rồi.”

Tôi cười một cái thật tươi nhưng trong lòng vẫn còn nặng nề. Có điều còn may, bé không có vấn đề gì lớn, vẫn còn quay về đường sống.

Người mẹ này nỗ lực như vậy, trời cao xem như có mắt cho nên không cướp đi đứa con yêu nhất của cô ấy.

=====

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tôi tỉnh lại, cả ngôi nhà chỉ còn lại Lương Dật. Lương Dật lúc này chẳng thiết gì cả, những người khác đang bận rộn điều tra thì cậu ta cứ trốn ở chỗ này ăn không ngồi rồi. Còn cộng thêm việc vừa thấy Sầm Tổ Hàng hoặc có thể nói là Khúc Thiên thì cậu ta sẽ giống như chuột, lủi đi chỗ khác.

Khi tôi xuống lầu, Lương Dật đang nằm trên sofa nghe điện thoại, nghe được cậu ta gọi ba, thấy tôi xuống thì lập tức cúp điện thoại. Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói: “Tôi cảnh cáo cậu, hiện tại cậu ăn cơm của chúng tôi, nếu ăn cây táo rào cây sung thì tôi thật sự tôi sẽ cho cậu thấy Ngụy Hoa đang lơ lửng trong không trung.”

“Ha ha, đừng làm em sợ. Vương Khả Nhân, thật sự trước kia em chỉ nghĩ ngờ những việc này, em không ngờ thực sự có quý.”

“Hừ, khi cậu cầm ống tiêm định bơm máu vào tiểu quý, sao cậu không nói như vậy?”

“Em... Dù sao nói cho chị biết, em muốn Ngụy Hoa chết! Hắn vừa xuất hiện thì em ngay cả nhà để về cũng không có.”

“Được rồi, cứ giữ lại sự khẳng khái của cậu đi.”

Tôi nói xong cũng liền ra khỏi căn biệt thự kia. Nếu mọi người đều bận rộn thì tôi cũng có thể tìm chuyện gì đó để làm. Chuyện ở Sầm Gia thôn cuối cùng cũng có thể khiến chúng tôi yên ổn một chút.

Tôi gọi điện thoại cho Đàm Thiên, cô ấy từ khi đi làm không còn nói chuyện nhiều với tôi. Đột nhiên nhận ra, cứ sống bình bình đạm đạm như cô ấy cũng tốt.

Gọi điện thoại cho Hoàng Y Y, cô ấy đang rảnh vì công việc kia cô ấy làm chưa được một tháng đã bị sa thải, một đồng cũng chưa lấy được.

Khi gặp Y Y đã là giữa trưa, ở tiệm KFC, tôi có chút không tin được, mới có mấy ngày không gặp cô ấy đã gầy hẳn đi, trên cánh tay còn có băng vải.

Tôi kéo cô ấy, nhìn trên dưới, không thấy chỗ nào khác bị thương mới nói: “Tay cậu bị làm sao vậy?”

“Vợ ông chủ đó là kẻ tâm thần. Bà ta tới công ty thấy mình ở trong văn phòng của ông chủ, mình cũng chỉ đưa giấy tờ vào, bà ta đã nói mình dụ dỗ ông chủ. Bà ta xông tới tát, sau đó đẩy ngã mình, lúc ngã thì tay bị quẹt vào dây thép trên chiếc ghế mây. Phải khâu hai mũi.”

“Ài, thật đúng là kẻ tâm thần.”

“Vậy còn cậu? Đã tìm được việc chưa?”

“Mình... đang chuẩn bị tìm. Nếu cậu có chỗ nào thì gọi mình một tiếng.”

Nói chuyện, chúng tôi vào KFC cùng nhau ăn bữa trưa. Buổi chiều tôi liền rủ Y Y tới nhà Hạo Hạo. Chúng tôi mua một con thỏ bông trắng cho Hạo Hạo, còn có một quả cầu thủy tinh. Quả cầu thủy tinh là để chắn sát tạm thời, có lẽ cũng không chắn được bao nhiêu.

Hạo Hạo rất ngoan, thuốc đắng cũng vẫn uống ngoan. Mẹ Hạo Hạo không ở nhà, cô bé hôm qua đã gặp tôi, hơn nữa hôm qua tôi cùng Hạo Hạo đi bệnh viện nên bé cũng không bài xích tôi. Đặc biệt khi nhìn thấy thỏ trắng thì bé nhào tới.

“Cảm ơn đi.” Tôi cười, chỉ là từ “đi” kia... Thôi gọi thế nào cũng được.

Tôi thấy nhà so với hôm qua càng bừa bộn thêm, lại hỏi: “Hôm nay tổng vệ sinh hả đi?”

“Tiểu Đàm nói mấy ngày nữa sẽ dọn ra ngoài ở, di dọn dần cho con bé.”

“Tìm được nhà rồi à?” Hẳn là không nhanh như vậy được.

“Chưa tìm được, có điều con bé nói chắc chắn sẽ dọn.”

Tôi ôm Hạo Hạo nói: “Hạo Hạo, thêm chút thời gian nữa, chuyển tới nhà mới rồi bệnh của con sẽ từ từ khỏe, con muốn làm gì?”

“Đi nhà trẻ, còn có đem thỏ trắng cho mẹ.” Đứa bé thật hiểu chuyện.

Ra khỏi nhà Hạo Hạo, Y Y lại hỏi: “Hôm nay là cậu muốn rủ mình tới đây à?”

“Ừ, gia đình này rất khổ. Đi dạo phố thôi, tối nay mình mời cậu cơm. Đi thôi.”

“Này, Khả Nhân, chúng ta... đi đâu giờ?”

Thấy vẻ khó xử của YY tôi liền hiểu. Tuy rằng nhà tôi không tính là khá giả nhưng tôi ăn mặc cũng giống như những nhà bình thường khác, không được tiêu xài thoải mái nhưng cũng không keo kiệt. Y Y không được như thế, nhà cô ấy như vậy thì bình thường chắc chắn cô ấy không thoải mái như tôi được. Quần áo mặc để đi ra ngoài cũng chỉ có hai bộ, có điều cô ấy luôn sạch sẽ nên mọi người đều thoải mái chơi cùng.

Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Đi XX đi.” Ở đó bán đồ không đắt tiền, chịu khó tìm thì cũng có được đồ tốt. Hơn nữa tới đó đi dạo mua sắm sẽ không khiến Y Y chịu áp lực.

Nơi tôi chọn để mua sắm là một tòa nhà trong một hẻm nhỏ, nơi đó thứ gì cũng bán. Đồ ăn uống bình dân, cửa hàng sang trọng hay hàng vỉa hè đều có.

Con gái chính là như vậy, dù không có tiền mua nhưng vẫn thích đi dạo phố. Cho nên đi dạo chúng tôi không hề cảm thấy mệt, khát thì uống trà sữa, đói bụng thì ăn vặt.

Cứ đi dạo như vậy, chừng 6 giờ chiều chúng tôi chuẩn bị đi ăn dù thật sự vẫn no. Là tôi mời khách, tôi tính đưa cô ấy một quán đặc sản ở con phố đằng trước. Dù sao quán đó cũng không quá sang trọng.

Khi chuẩn bị đi, Y Y mới nói: “Mình muốn đi WC một chút, cùng đi đi.”

Tôi hơi do dự rồi gật đầu, nói: “Nơi này WC không quá sạch sẽ được, hay là chúng ta tới WC trong nhà hàng đi.”

“Mình sắp không nhịn được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139-2

Vừa nói chúng tôi vừa đi về phía WC. WC nơi này không thể gọi là toilet. Tòa nhà này vốn được xây từ mấy chục năm trước, WC theo không kịp. Vẫn là cạnh nhau được chia bởi từng bức vách, trải qua một ngày sử dụng đã bốc mùi nồng nặc. Dù vẫn được dội nước thường xuyên thì tôi vẫn thấy mùi hôi.

Tôi nhìn vào một WC, thấy kết nước bị rỉ, đọng trên sàn một vết màu vàng vàng xanh xanh.

Sau khi tôi giải quyết vấn đề liền đứng cách WC kia ít nhất mười mét chờ Y Y, đồng thời lấy ra điện thoại gọi cho Sầm Tổ Hàng, nói cho anh ấy tối nay tôi ăn cơm bên ngoài.

Sau đó tôi lại gọi cho Sầm Hàng, thông báo cho anh ta biết tối nay tôi ăn bên ngoài.

Nói cho Tổ Hàng vì anh ấy là chồng tôi. Nói cho Sầm Hàng thì bởi vì anh ta là người nấu cơm.

Nói chuyện xong 2 cuộc điện thoại, Y Y còn chưa ra. Có lẽ là đi nặng. Kiên nhẫn chờ một chút, đi dọn WC kéo dụng cụ đi vào, vừa quét dọn vừa chửi thề vì WC bốc mùi.

Lại thêm mười phút, Y Y vẫn chưa ra. Không phải đi nặng mà không có giấy chứ? Cho dù không có giấy thì cô ấy có thể gọi cho tôi nhờ giúp kia mà. Hay là điện thoại cô ấy hết pin? Tôi thấy đi kia đã bắt đầu dọn dẹp. Dùng máy công suất lớn thổi chừng mười phút, nước cũng ào ào được xịt lên chừng mười phút, hẳn so với vừa rồi đã sạch sẽ không ít.

Tôi do dự một chút mới quyết định đi tới nhìn xem.

Đi vào dãy WC, tuy rằng vẫn còn có mùi nhưng so với lúc nãy đã đỡ hơn nhiều. Di lao công đang quét sàn, hùng hùng hổ hổ nói: “Ai chứ? Loại đồ này cũng ném linh tinh được. Không thấy chỗ để rác à? Bị mù à?”

Tôi nhìn qua. Trong WC mỗi bên có 4 phòng, hai bên là 8 phòng, cửa đều mở. Đi hết dãy, cả tám phòng đều không có người. Hoàng Y Y đâu?

“Đi! Từ khi đi đi vào có thấy ai đi ngoài không ạ? Một cô gái cũng cỡ tuổi cháu.”

Đi kia ngẩng đầu nhìn tôi một cái, nói vẫn bằng giọng tức giận: “Lúc tôi vào đây đã không thấy ai!”

“Sao lại thế nhỉ? Cháu ra khỏi WC vẫn đứng ở trước cửa. Cô ấy chưa đi ra mà.”

“Bạn của cô à?”

“Dạ, thật sự cô ấy chưa đi ra.”

“Có lẽ bạn cô ra còn sớm hơn cô, cô lại ở đây chờ.”

Tôi nôn nóng, tôi thấy rõ, chắc chắn cô ấy vào WC nhưng chưa đi ra. Nhưng hiện tại lại thật sự không có người. Tôi lấy điện thoại gọi cho Hoàng Y Y.

Có tiếng chuông, sau khi có người nhận liền nghe được tiếng khóc của Y Y. Cô ấy vừa khóc vừa nói: “Khả Nhân, cứu mình. Khả Nhân...”

“Y Y, đừng khóc, cậu đang ở đâu? Y Y?”

Điện thoại truyền tới tiếng báo bận, nhìn thời gian, chỉ có 8 giây. Tôi gọi lại lần nữa nhưng chỉ có tiếng tổng đài báo thuê bao. Trong chớp mắt tôi thấy kinh sợ.

8 giây kia tôi có thể xác định Y Y vẫn ở trong WC. Bởi vì tôi nghe được âm thanh trong đó, chính là tiếng nước đang chảy trong WC. Mà hiện tại cô ấy gặp nguy hiểm, cô ấy bảo tôi cứu cô ấy.

Tôi nên làm gì bây giờ? Di lao công bên cạnh vẫn đang ở đó dọn dẹp, còn tôi đã đổ đầy mồ hôi lạnh, bởi vì tôi cảm giác được WC này không bình thường.

Không khí trong này lạnh hơn bên ngoài, vừa rồi tôi nghĩ trong này thiếu hơi người lại nhiều hơi nước nên lạnh hơn bên ngoài. Nhưng hiện tại xem ra cái lạnh này không phải không khí lạnh mà là do âm khí.

Lòng đầy sợ hãi, tôi chậm rãi rời khỏi WC, quay người lại liền thấy được hành lang bên ngoài. Đứng ở trước cửa WC có thể thấy được hành lang thật dài, nhìn tới tận cầu thang ở cuối hành lang. Nơi này chính là nơi có sát khí âm khí nặng nhất trong cả tòa nhà. Lại là WC, nơi những thứ dơ bẩn thích ở. Sao vừa rồi tôi lại không chú ý?

Không chừng lúc này Y Y đang bị quý bắt. Tôi nôn nóng gọi điện thoại cho Tô Hàng. Tiếng chuông còn đang kêu thì thấy đi lao công đã kéo dụng cụ ra khỏi WC. Di ấy thấy tôi còn nói: “Bạn của cô chắc chắn đi trước rồi. Về đi, tòa nhà này hơn mười phút nữa sẽ đóng cửa.”

Tôi càng nôn nóng. Tôi biết tòa nhà này sẽ đóng cửa vào 5 rưỡi, nơi này không có chợ đêm.

Khi điện thoại thông thì tiếng thông báo của tòa nhà cũng vang lên: “Mời quý khách chuẩn bị ra về, mười phút nữa tòa nhà sẽ đóng cửa một vài tầng.”

Tôi vội vàng nói không hoàn chỉnh: “Tô Hàng, Tô Hàng, không thấy Y Y đâu. Ở trong WC. Cô ấy cầu cứu. Mười phút nữa đóng cửa.”

“Cái gì?” Trong điện thoại truyền tới giọng Tô Hàng, “Khả Nhân, bình tĩnh một chút, có chuyện gì?”

“Tòa nhà XX, bọn em đi WC. Không thấy Y Y. Em gọi điện thoại thì cô ấy kêu cứu. Cô ấy còn ở trong WC nhưng em không nhìn thấy cô ấy. Chỗ này sắp đóng cửa, em...”

“Được rồi, Khả Nhân, đừng nóng vội. Tòa nhà nào? Anh tới ngay.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140

“Tòa nhà X, ở đường X, phía trong cùng nơi này.” Anh ấy có thể tới thì nhất định sẽ không có việc gì. Khi nghe được Tô Hàng sẽ tới, lòng tôi đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Tôi có chút lo Tô Hàng không biết tòa nhà này. Bình thường đi dạo phố chúng tôi không đi bên này, cho nên Tô Hàng không chắc đã biết nơi này.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi hơi do dự, nên ra ngoài chờ Tô Hàng hay chờ ở nơi này? Y Y còn chưa thấy, tôi rời đi như vậy có phải rất quá đáng không? Nhưng nếu tôi không rời đi, lát nữa vài tầng đóng cửa thì đêm nay tôi sẽ bị nhốt ở đây.

Loa thông báo sắp đến giờ đóng cửa, các tiểu thương xung quanh cũng đóng cửa hàng, rời đi. Hai người phụ nữ đi cuối còn vừa chạy vừa kêu: “Từ từ, từ từ, còn chúng tôi đây.” Rồi họ chạy xuống.

Tôi còn do dự có nên chạy xuống không thì phía dưới đã truyền đến tiếng đóng cửa rất lớn. Lòng tôi trầm xuống, thật sự đóng cửa rồi.

Sau đó là tiếng “cách” một cái, đèn điện vụt tắt. Tôi hét lên kinh hãi. Ngay sau khi đèn tắt, trong lòng tôi chỉ còn một suy nghĩ đáng sợ: Nơi này không có đèn, không có người, chỉ có tôi... cùng quỷ.

Tôi xoay người nhìn WC kia, nước trong WC kia đã tắt nhưng cạnh WC vẫn còn sáng đèn xanh báo lối thoát hiểm. Tôi cười đau khổ, cửa dưới lầu đã đóng, để lại một chiếc đèn như vậy có ích gì?

Trong WC một mảnh hắc ám, tôi không dám đi vào, cũng không dám rời đi. Ngoại trừ một chút ánh sáng xanh kia, nơi nơi đều là màu đen, đen đến mức không nhìn thấy gì. Điều này khiến cho tôi có ảo giác như thời gian đang ngừng trôi.

Ảo giác này khiến trong lòng tôi có một ý niệm, Tô Hàng sẽ không xuất hiện, tôi sẽ vĩnh viễn bị nhốt nơi này.

Tôi dựa vào tường bên cạnh cửa WC, chậm rãi ngồi xuống, co người lại. Nhưng dù như vậy tôi vẫn không cảm thấy chút an toàn nào.

Trong đầu tôi đều tưởng tượng ra một bàn tay đang thò tới từ trong bóng tối bịt mũi miệng tôi lại, giết chết tôi.

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, nhưng ý nghĩ này lại rất nhanh quay lại đầu tôi.

Nó cứ biến mất rồi xuất hiện, tôi bắt đầu nghi ngờ. Chẳng lẽ không phải tôi nghĩ ra mà thân thể đang nhắc nhở mối nguy hiểm tiềm tàng cho tôi? Tôi đã không phải là một người bình thường, trên người tôi có quý khí, tôi cũng có thể cảm ứng được từ trường nơi này.

Cho nên khi ý niệm này lần nữa xuất hiện, tôi nhanh chóng xoay người chạy. Chạy đi được mấy mét, tôi quay đầu nhìn lại, thấy được nơi tôi vừa ngồi kia có một bàn tay bám vào ven tường, một đôi mắt đỏ màu máu ở trên tường nhìn tôi, thật giống như đang muốn bò ra.

“A!” Tôi kêu lên sợ hãi, nơi này hiện giờ trống rỗng, không ai có thể nghe được tiếng kêu của tôi.

Ngay lúc đó, một bàn tay mát lạnh nhẹ nhàng che miệng tôi lại, đồng thời hơi lạnh kia tiến gần tôi.

Tôi quay đầu lại thì thấy Sầm Tô Hàng. Là Sầm Tô Hàng, không phải là Khúc Thiên, anh ấy không cách nào đem thân thể Khúc Thiên vào đây được. Anh ấy kéo tôi vui ra phía sau, mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ kia, nói: “Thả người kia ra!”

Không ngờ được, anh ấy vừa nói xong thì đôi mắt màu đỏ kia liền biến mất, đôi tay quý kia cũng không thấy.

Khi thấy chúng tôi cảm thấy rất sợ. Nhưng hiện tại thấy nó chạy trốn tôi lại càng thấy sợ hơn. Sợ mạnh mẽ để tìm được Y Y sẽ bị chặt đứt, như vậy tôi phải tìm Y Y như thế nào? Hôm nay vốn dĩ là tôi rủ Y Y tới đây dạo phố.

Tôi vội vã muốn đuổi theo nhưng Tô Hàng đã kéo tôi lại, nói: “Em ở đây chờ, anh qua đó.”

“Không cần! Em... em sợ...” Tôi nhìn không gian tối om phía sau, nghĩ khi anh ấy rời đi thì màu đen này sẽ lại khiến tôi mất đi cảm giác thời gian, đến lúc đó tôi sẽ lại thấy ảo giác.

Tô Hàng do dự một chút, nắm tay tôi, nói: “Vậy cùng đi cũng được, đây chỉ là tiểu quỷ bình thường mà thôi.”

“Sao nó lại ở chỗ này?” Đi theo anh ấy vào WC kia, tôi hỏi.

“Vị trí này là nơi sát khí cả tòa nhà hướng đến, âm khí tụ tập ở chỗ này. Vì vậy dù không chết ở trong này thì quỷ cũng sẽ bị hấp dẫn tới đây. Hơn nữa lại là WC, nơi dơ bẩn bọn họ càng thích.”

“Nhưng mà... Không phải nói quỷ quái sợ thứ này sao? Nói nước đái có thể phá tà.”

“Thực sự tu luyện sẽ sợ, nhưng có một số lại rất thích.”

Trong WC không có đèn, khi chúng tôi không nói gì thì có thể nghe được tiếng nước rí rí tách trong bóng tối. Tôi tự nhủ trong lòng đó chỉ là giọt nước. Nước rí rí từ két nước. Không phải hôm nay tôi đã thấy sao? Nhưng không hiểu sao trong đầu tôi lại nghĩ tới đang nhỏ giọt chính là máu.

Tôi theo bản năng nắm chặt tay Tô Hàng: “Tô Hàng...”

Tô Hàng nhìn một lượt tám phòng trong này, sau đó nói: “Đã bị phong bế. Loại tiểu quỷ này cũng chính là quỷ che mắt.”

Nói xong, anh ấy lấy ra một tấm hoàng phù, vẽ bùa trên đó, gấp lá phù thành máy bay giấy. Lui ra phía sau vài bước, đứng ở trước cửa WC, nói: “Lát nữa em mà thấy Hoàng Y Y thì hãy chạy tới kéo cô ấy ra.”

“Chuyện này, nơi này đều tối thế sao em thấy được?” Nói thật, hiện tại ngay cả Tô Hàng tôi cũng thấy không rõ lắm, đối với anh ấy tôi đều dùng cảm giác, cộng thêm tay nắm chặt tay anh ấy. Tôi rất lo lắng nếu buông tay ra thì tôi sẽ không thấy anh ấy đâu. Nơi này chỉ có đứng ở trước cửa WC mới có thể dựa vào ánh sáng xanh của đèn báo lối thoát hiểm để nhìn thấy được một chút.

Tô Hàng khẽ xoa mặt tôi, nói: “Không sao đâu, trong nháy mắt sẽ nhìn thấy, sau đó dùng trực giác để kéo cô ấy đi.”

“Vậy nếu em không kéo được thì sao?” Anh ấy giao nhiệm vụ này, tôi thật sự không tin hoàn thành được.

Tô Hàng im lặng một lúc rồi nói: “Không kéo được người thì chúng ta gọi điện thoại cho Linh Tử, bảo bọn họ tìm nắp nồi tới gõ. Không sao đâu, quỷ che mắt mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140-2

Đứt lòi, máy bay giấy trong tay anh ấy vọt vào trong màn đêm của WC. Máy bay giấy bay đến đâu thì ở đó lóe lên ánh sáng màu xanh lục, giống hệt với ánh sáng của đèn báo lối thoát hiểm kia. Trong một ô, tôi thấy được Hoàng Y Y, cô ấy đang ngồi xổm trong WC cuối cùng. Khi tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng ngẩng đầu nhìn tôi.

Hắn cô ấy cũng có thể nhìn thấy tôi.

Khi tôi tiến đến, cô ấy cũng vội vàng đứng lên, vươn tay, trước khi ánh sáng biến mất tôi đã kịp kéo Hoàng Y Y ra.

Cô ấy vừa ra được liền ôm tôi òa khóc.

“Khả Nhân... Cậu đã tới. Tớ vừa vào trong phòng vệ sinh đã thấy bên ngoài tối om, không nhìn thấy gì cả. Tớ còn thấy lạ sao trời lại tối nhanh thế? Gọi tên cậu nhưng không nghe được cậu trả lời. Thử đi ra khỏi WC nhưng cứ đi ra khỏi cửa WC thì lại về tới phòng vệ sinh này. Hu hu... Khả Nhân, tớ đã

đi rất nhiều lần nhưng không thoát ra được.... Khả Nhân, tớ cho rằng sẽ không có ai tới cứu mình. Tớ còn tưởng...”

“Ồn rồi, ồn rồi. Y Y, đừng khóc nữa. Không phải mình đã tới sao? Không sao rồi, không sao rồi.” Tôi vỗ vỗ vào lưng cô ấy để cô ấy trấn tĩnh lại.

Khi tôi mở mắt ra thì lần nữa lại thấy cặp mắt màu đỏ kia. Chỉ là lúc này đầu của nó xuất hiện rõ hơn, một âm thanh chui vào trong đầu tôi: “Không ai chơi với em.”

Hóa ra là một quỷ nhỏ, muốn có người chơi với nó? Vậy thì cũng không thể dùng cách như vậy để tìm người được.

Tổ Hàng nói: “Đêm mai ta sẽ cho người đến mang người đi chơi.”

Mắt quỷ đỏ kia chớp chớp, sau đó dần dần lùi đi.

Tôi cho rằng như vậy là sẽ không có gì thì Hoàng Y Y mở to mắt nhìn chăm chăm Sầm Tổ Hàng. Nếu nơi này có ánh sáng sáng hơn một chút có lẽ sẽ thấy được đôi mắt cô ấy như muốn nổ tung.

Cô ấy thấy được Tổ Hàng? Cũng đúng, cô ấy bị quỷ che mắt trong thời gian lâu như vậy, đương nhiên bị giảm xuống, hơn nữa nơi này vốn dĩ là nơi âm khí tụ tập, ở trong hoàn cảnh này cô ấy thấy được đại quỷ như Tổ Hàng cũng là có khả năng.

“Ách, chuyện này...”

Tôi còn nói chưa hết câu, Y Y đã kéo tôi nói: “Cậu đôi bạn trai à? Như vậy không phải... Hai người... Minh còn tưởng cậu sẽ kết hôn cùng Khúc Thiên?”

“Không phải, không phải, đây chỉ là bạn bè bình thường của mình. Ha ha, không như cậu nghĩ đâu.”

“Vậy thì là thế nào? Bạn bè bình thường sẽ xuất hiện giúp đỡ vào thời điểm như này sao? Dù cậu không có ý gì với anh ta thì chắc chắn anh ta cũng có ý với cậu. Với EQ của cậu, đừng có để đến lúc thật không rõ ràng.”

“Không phải, thật sự không phải như vậy.”

“Có điều anh ta rất đẹp trai.”

“Cậu có nghe mình nói không? Hoàng Y Y, hiện tại mình rất muốn ném cậu trở lại WC kia...” Những lời này thật sự không thể nói, sẽ bị nó nghe được, nó mà nhiều lời sẽ thật phiền toái.

Tổ Hàng nói: “Trước tiên rời khỏi đây đã.”

Anh ấy nói khiến chúng tôi đều khó xử. Nơi này đã khóa cửa, khi anh ấy vào rất đơn giản. Quỷ muốn vào đâu chỉ cần xuyên tường là đến. Nhưng tôi và Hoàng Y Y lại không cách nào đi xuyên tường được. Chẳng lẽ phải chờ tới buổi sáng ngày mai? Hiện tại để tôi ở đây dù chỉ một giây tôi cũng không thích, sao có thể nguyện ý ở đây đến sáng chờ người ta tìm thấy?

“Bảo cảnh sát đi.” Tôi nói, “Bảo cảnh sát thì cảnh sát sẽ đến mở cửa cho chúng ta.”

“Đừng.” Hoàng Y Y nói, “Ba mình nếu biết mình lại xảy ra chuyện, chân ba mình đi lại không tiện... Minh... Hay là chúng ta chờ đến sáng mai đi. Gọi điện thoại cho ba mình, nói muộn rồi, mình tới nhà cậu ngủ một đêm là được.”

“Mình không muốn qua đêm ở đây.” Tôi nói rất nghiêm túc yêu cầu của mình. Hiện tại tôi chỉ ước gì lập tức được rời đi.

Hắn Tổ Hàng đã nghe được giọng nghiêm túc của tôi nên nói: “Hai người đi tới cửa chính chờ đi, anh có cách mở cửa cho hai người đi ra ngoài.”

Tôi nhú nhú mi không nghĩ được anh ấy sẽ dùng cách gì. Còn chưa kịp hỏi thì anh ấy đã bước nhanh về phía cửa chính..

Y Y vẫn cảm thán một câu: “Ài, đi nhanh thế, chỉ còn lại hai chúng ta thật đáng sợ.”

Nhưng tôi hiểu vì sao anh ấy lại đi nhanh như vậy. Anh ấy muốn kéo khoảng cách với chúng tôi mới đảm bảo được khi anh ấy đi xuyên qua cửa sẽ không bị Y Y phát hiện.

==

Sant: Mọi người ngủ ngon <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141

Tôi kéo Y Y đang muốn bước nhanh lại, nói: “Được rồi, anh ấy sẽ quay lại ngay ấy mà.”

“Sao cậu lại yên tâm như vậy? Lỡ như anh ta không quay lại thì hai chúng ta... Khả Nhân, thật sự đáng sợ.”

“Ừ, mình biết, mình biết mà, một hồi sẽ không sao đâu.” Tôi tin tưởng Tổ Hàng, tin anh ấy sẽ quay lại, nhưng anh ấy không nói cho tôi rốt cuộc là anh ấy dùng phương pháp gì, cho nên trong lòng tôi vẫn bất an.

Dựa theo ánh sáng của điện thoại, chúng tôi dần dần đi về phía cửa. Chúng tôi đi rất chậm, bởi vì sợ hãi, còn bởi vì nơi này chúng tôi không quen.

Khi chúng tôi thật vất vả mới đến được cửa chính thì bất chợt nó được mở ra..

Không ai đoán trước được cửa sẽ mở, tiếng kẽo kẹt bất chợt vang lên giữa màn đêm yên tĩnh tuyệt đối khiến hai chúng tôi cùng hoảng sợ kêu lên.

“Ra nhanh đi.” Đây là tiếng một ông già, giọng nói này khiến chúng tôi hết sợ hãi, nhìn ra phía ngoài cửa. Một ông già mặc bộ đồ bảo vệ, tay đang giữ cửa.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi, đây là Sầm Tổ Hàng! Biện pháp anh ấy nghĩ ra được chính là khiến có người tới mở cửa cho chúng tôi. Mà ông già trước mắt này sau khi mở cửa lại không hỏi chúng tôi dù chỉ một câu. Quá không bình thường. Bình thường đều sẽ hỏi, kiểu như “Sao các cô lại bị khóa bên trong?”, “Các cô không sao chứ?”... Nhưng ông già khi xuất hiện chỉ nói ba từ “Ra nhanh đi.” Ngực khí và phương thức này đều rất giống Sầm Tổ Hàng.

Đại khái anh ấy lười tới phòng bảo vệ để giải thích nên nhập vào người một bảo vệ, mang theo thân thể tới mở cửa.

Tôi có thể đoán được điều này, nhưng Hoàng Y Y thì không thể. Cô ấy không hề quen thuộc với Tổ Hàng. Cho nên Hoàng Y Y nói: “Chú à, sao chú biết bọn cháu ở bên trong? Chú... chú là người hay quý?”

Hôm nay cô ấy bị quỷ mê, phản ứng có chút miễn cảm. Tôi kéo cô ấy đi ra khỏi cửa, nhìn ông già bảo vệ đóng cửa lại không nói gì.

Tôi còn nghi hoặc, người này rốt cuộc có phải Tổ Hàng hay không? Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?

Khi tôi mang theo sự nghi hoặc này nhìn về ông già bảo vệ kia, ông ta chỉ chỉ vào chiếc xe đang dừng bên đường, tôi nhận ra, đó là xe Khúc Thiên.

Ý tứ của ông ta là bảo tôi qua đó? Nhưng xe còn ở chỗ này tức Sầm Tổ Hàng dùng thân thể Khúc Thiên lái xe tới đây, vậy thì hiện tại thân thể Khúc Thiên còn ở trên xe.

Vấn đề này thật nan giải. Nếu tôi và Y Y đi chậm, khi Tổ Hàng rời khỏi thân thể bảo vệ thì chắc chắn ông bảo vệ sẽ có phản ứng. Ông ta vốn dĩ là bảo vệ, gặp chuyện lạ như vậy dù không hét lên thì cũng sẽ có hành động dị thường, như vậy thì Y Y nghi ngờ. Nếu Y Y lại đi tới hỏi mấy câu, vậy thì sẽ lộ tẩy. Nếu chúng tôi đi nhanh, đi đến gần xe thì Y Y lại có khả năng phát hiện Khúc Thiên ở đó chỉ là một thi thể.

Tôi đi tốc độ vừa phải, đưa Y Y đi về phía xe, nói: “Xe Khúc Thiên ở kia rồi.”

Y Y đi theo tôi, tôi chú ý tới động tĩnh của ông bảo vệ bên kia. Nhưng sự thật chứng minh, Tổ Hàng so với tôi tưởng tượng còn lợi hại và cẩn thận hơn nhiều.

Khi chúng tôi tới cạnh xe, Khúc Thiên đã mở cửa xe, hỏi: “Y Y không sao chứ?”

Hoàng Y Y nhìn Khúc Thiên, nhìn tôi, sau đó lắc đầu: “Chỉ hơi sợ một chút thôi.”

“Lên xe đi.” Anh ấy nói.

Tôi vẫn kinh ngạc, ngồi vào vị trí ghế phụ. Khúc Thiên thấy vẻ kinh ngạc của tôi, nói: “Em sao thế? Hai người chưa ăn phải không? Đi ăn đi.”

Y Y vẫn còn kinh sợ: “Mình không muốn ăn. Mình...”

“Vậy đưa bạn về nhà nhé?”

“Ừ.” Y Y đáp lời.

Xe dần dần rời khỏi tòa nhà này, lòng chúng tôi cũng yên ổn một ít.

Đưa Hoàng Y Y về nhà, ba cùng em trai cô ấy ở nhà, có người ở nhà, chúng tôi cũng có thể an tâm rồi đi.

Vốn tưởng Tổ Hàng sẽ đưa tôi về nhà, không ngờ anh ấy lại đưa tôi tới một quán ăn ven đường. Thời điểm này đã hết cơm tối, chỉ còn các món ăn khuya.

Gọi một bát cháo thịt, Tổ Hàng hoặc có thể nói là Khúc Thiên ngồi ở đối diện, nhìn tôi ăn.

Tôi cũng thật sự đói bụng, không màng tới hình tượng mà ăn sạch sẽ. Chờ khi ăn xong tôi mới nói: “Chuyện đêm nay cũng qua rồi. Sau này cả đời em cũng sẽ không tới tòa nhà đó nữa.”

“Tôi mai lại đi thôi. Hứa với tiểu quý thì phải làm.”

“Phải đi thật à?” Tôi lại lần nữa kinh ngạc. Nơi đó tôi thật sự không muốn lại bước vào, cho dù là ban ngày tôi cũng không đi huống chi anh ấy nói buổi tối.

“Ồ thế giới bên kia, hứa thì phải làm được. Làm không được thì ngàn vạn lần đừng hứa.” Tô Hàng nói.

Chuyện này thì tôi biết, giống như có người đã qua đời hỏi mình trong mơ có muốn đi theo hay không thì tuyệt đối không thể đồng ý. Một khi đã đồng ý thì sẽ xảy ra chuyện.

Chuyện người đồng ý với quý thì cần phải làm, Tô Hàng không phải là người, đồng ý với quý hẳn không nghiêm trọng như vậy chứ.

Thấy được tôi không vui, Tô Hàng cười nói: “Vậy bảo Linh Từ đi. Anh ta tham tiền, đưa bao lì xì là anh ta đi. Loại tiểu quý này không có gì nguy hiểm cả.”

Tôi gật đầu, như vậy là tốt nhất. Dù sao tôi không cần đi. Còn Tô Hàng thì tôi không thấy anh ấy sẽ có biện pháp nào cho loại chuyện này, nếu để anh ấy làm thì anh ấy sẽ lại ăn luôn tiểu quý kia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141-2

Khi chúng tôi về nói chuyện này cho Linh Từ, Linh Từ đang ngậm thuốc lá trong miệng, giật mình phun ra hai từ “WC”, sau đó điều thuốc rơi xuống đất.

Điều thuốc đang cháy bị rơi xuống thảm, anh ta cuống quýt nhặt lên.

Tiểu Mạc bên cạnh nói: “Xem thảm có bị cháy hay không? Tòa nhà này anh cho bọn em mượn chứ không phải cho luôn, hỏng cái gì phải bồi thường cái đó.”

Linh Từ liếc anh ta một cái, rồi nói: “Thật sự là WC?”

“WC thì có vấn đề à? Hay là WC thì anh không làm?” Tôi hỏi.

Linh Từ do dự một hồi, mới nói: “Có phải bị chết trong WC không? Trông nó lớn chừng nào?”

“Chuyện này... tôi không chú ý. Tôi vừa thấy hai mắt đỏ đã không dám nhìn. Sao thế?”

“Mấy hôm trước có người tới tìm tôi làm việc, cũng là về một đứa bé bị mất trong WC. Nói là mất tháng trước bị mất em bé, luôn mơ thấy đứa bé nói không có ai chơi với nó. Hiện tại cô ấy lại muốn sinh em bé, hỏi có thể khiến đứa bé này quay lại, tiến vào thân thể đứa con tiếp theo của cô ấy không.”

“Như vậy cũng làm được sao?”

“Làm được! Chỉ là rất khó. Vấn đề không phải ở thầy phong thủy mà là bản thân cô ấy, lúc ấy tôi từ chối. Chuyện này nếu cô ấy làm không tốt thì lúc đó tôi cũng không thể làm gì được, vậy thì tôi nhận làm gì? Có điều với bộ dáng của cô ấy thì có lẽ cô ấy sẽ tìm thầy phong thủy khác. Nếu đôi mắt quý nhí kia đã biến thành màu đỏ, đó chính là quý có khả năng hại tới mạng người. Loại quý này mà quay lại vào thai nhi trong bụng mẹ sẽ khiến người mẹ không còn đường sống.”

Tôi nghe được há miệng kinh sợ. Hóa ra quý nhí kia lợi hại như vậy sao? Sao Tô Hàng lại nói nó không tính là nguy hiểm? Nếu thật sự hại chết người, vậy thì Y Y thật may mắn, ít nhất đã không chịu thương tổn thật sự nào.

Chuyện này vốn Linh Từ không muốn làm nhưng cuối cùng cũng nhận. Đơn giản là vì quý nhí kia đã có mắt màu đỏ, anh ta không muốn người phụ nữ kia sau này có nguy hiểm.

Tối hôm sau, là Linh Từ, Tô Hàng và tôi cùng quay lại. Kỳ thật tôi có thể không cần tới nhưng tôi muốn đến xem, dù chỉ tránh ở trong xe cũng có thể biết được kết cục chuyện này một cách sớm nhất. Hơn nữa ở bên cạnh Tô Hàng thì tôi sẽ yên tâm hơn.

Chỉ là khi xe chạy tới nơi đó, nhìn bọn họ xuống xe thì tôi lại ngồi im.

Linh Từ nghi hoặc hỏi: “Cô không đi?” Có lẽ trước đây khi đi làm việc cùng thì chị Kim Từ đều xung phong đi trước, lần này thấy tôi ngay cả xe cũng không xuống khiến anh ta không quen.

Tôi ngẩng đầu cười: “Tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ hai người.”

Tổ Hàng nói: “Cô ấy không đi thì thôi, nơi này cũng không có gì nguy hiểm. Chúng ta mau vào đi.”

Hai người bọn họ đi vào tòa nhà. Lúc này là 5 giờ 25 phút, bọn họ chỉ cần trốn bên trong không ra, 5 giờ 30 phút là thời gian đóng cửa. Chuyện bọn họ đi ra không là vấn đề, không cần phải lo lắng. Cùng lắm thì Tổ Hàng lại làm như hôm qua là được.

Nói tôi không lo lắng thì là giả. Tôi ngồi trong xe, trong đầu đều là hình ảnh đôi mắt màu đỏ ngày hôm qua. Tuy rằng biết Tổ Hàng sẽ không có nguy hiểm nhưng tôi vẫn rất lo lắng.

Cửa tòa nhà mở. Tôi nhìn đồng hồ, 5 giờ 40 phút! Không phải mới đóng cửa mười phút sao? Sao bọn họ lại ra sớm vậy? Xong việc rồi? Nhanh vậy sao?

Khi đầu tôi đầy nghi hoặc thì thấy người từ bên trong bước ra, người này không phải Tổ Hàng, không phải Khúc Thiên, không phải Linh Từ. Mà chính là thầy phong thủy luôn nhận mình là con cháu Sầm gia ở thị trấn XX.

Mặt ông ta đen nhám ở lúc này lại càng thêm đen, nghiêng người công lên một cái túi màu đen, xoay người khóa cửa lại. Tôi thấy rõ ràng ông ta có chìa khóa.

Sao ông ta lại đến đây? Sao lại đến đúng vào hôm nay? Sao lại trùng hợp như vậy? Quả thật quá trùng hợp. Nếu ông ta có thể thấy được Tổ Hàng không phải là người, như vậy cũng nên biết loại khóa này không khóa được quý, vậy thì ông ta còn muốn khóa để làm gì? Chẳng lẽ ông ta không biết Tổ Hàng ở bên trong?

Khu mua sắm này chiếm vài tầng của tòa nhà, rất rộng, cửa hàng rất nhiều, hai người ở bên trong nếu không phát ra tiếng động thì thật sự khó mà gặp nhau được.

Nhìn bóng đen kia phải rồi đi, tôi vội vàng xuống xe, đồng thời gọi điện thoại cho Tổ Hàng. Nhưng điện thoại lại có tiếng thông báo thuê bao khiến tôi nóng nảy, không cách nào báo cho bọn họ được, chẳng lẽ cứ vậy nhìn ông già biến thái kia rồi đi. Nếu ông ta mang được thứ gì đi? Nếu ông ta khiến Tổ Hàng bọn họ gặp bất lợi thì sao?

Tuy tôi rất muốn theo dõi nhưng tôi biết tôi tùy tiện như vậy sẽ có khả năng khiến chính mình gặp nguy hiểm, sẽ khiến Tổ Hàng bọn họ thêm phiền toái. Tôi không thể giúp bọn họ như chị Kim Từ thì ít nhất tôi phải không khiến bọn họ có thêm phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Cho nên tôi xuống xe, đi tới phòng bảo vệ ở bên kia tòa nhà. Trong phòng bảo vệ có vài màn hình đang theo dõi quanh tòa nhà. Chỉ là người bảo vệ không hề chú ý tới màn hình mà đang ngồi bên ngoài ăn uống.

Thật đúng không có trách nhiệm. Nếu họ có trách nhiệm thì hôm qua khi chúng tôi từ trong đó ra nên có người tới hỏi han mới phải.

Tôi tiến đến nói: “Đại ca, vừa rồi tôi thấy có người ở cửa bên kia đi ra. Không phải có kẻ vào trộm chứ?”

Người kia ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, nói: “Cô không phải người ở đây phải không?” Nơi này một vài tầng dưới để làm trung tâm thương mại, từ tầng 3 tới tầng 7 bên trên dùng làm văn phòng, từ tầng 8 trở lên tới tầng 21 là căn hộ dân ở.

Tôi do dự một chút, gật gật đầu: “Tôi không ở đây thì không thể báo trộm ở trung tâm thương mại sao?”

“Đó không phải là trộm, đó là thầy phong thủy được ông chủ tòa nhà này mời tới, nói bắt quỷ. Còn cô ý dặn dò chúng tôi đừng tới kéo gặp chuyện. Cô cũng mau về đi, chuyện này đừng nên để ý.”

“A? Đó không phải trộm à?” Nhưng xem bề ngoài cũng tuyệt đối không phải là thầy phong thủy. Với bộ dáng của lão Sầm gì đó kia thì không khác gì người nhặt ve chai trên đường. Hơn nữa, ông chủ ở đây sao không mời thầy phong thủy khu này như Linh Từ hay chú Lý? Nghe nói bọn họ cũng rất có tiếng ở vùng này.

“Vậy rốt cuộc có quỷ không?” Tôi cẩn thận hỏi, còn tỏ vẻ vừa sợ hãi vừa tò mò. Nếu chuyện quỷ của bọn họ giống chuyện chúng tôi gặp, như vậy quỷ nhí mắt đỏ trong WC kia có khả năng đã bị lão Sầm điên khùng kia bắt đi rồi.

Bảo vệ liếc mắt một cái: “Cô là phụ nữ cũng tò mò chuyện này? Một công ty ở lầu 4 thường xuyên có người tăng ca, đều nói buổi tối đều nghe thấy tiếng trẻ con trong WC, gọi bọn họ đi chơi cùng nó. Dù sao tôi cũng không nghe thấy gì, tôi chỉ coi chuyện này là lừa gạt, để ông thầy phong thủy kia cùng bọn họ lừa được một số tiền mà thôi.”

Quả nhiên chính là quỷ nhĩ mất đồ kia!

Tôi giật mình, điện thoại kêu lên, nhìn trên màn hình hiển thị tên Khúc Thiên, tôi lập tức nghe.

“A lô, Tổ Hàng!”

“Em đang ở đâu?” Giọng anh ấy có chút nôn nóng, có lẽ đã quay lại xe, không thấy tôi đâu nên vội vàng gọi.

“Em ở phía sau tòa nhà, em quay về ngay.” Vừa nói tôi vừa mỉm cười gật đầu với bảo vệ, ý muốn chào, rồi chạy về phía trước tòa nhà.

Tổ Hàng cùng Linh Từ quả thật đang ở cạnh xe, tôi chạy tới, vẫn còn thở dốc, nói: “Vừa rồi lão Sầm điên khùng đi từ bên trong ra. Có lẽ quỷ nhĩ bên trong đã bị ông ta bắt được.”

Linh Từ nói: “Được rồi, chuyện này cũng không có ai mời chúng ta đến, nếu có oan thân chủ nợ xuất hiện thì chúng ta không cần để ý tới nữa.”

“Nhưng không phải đứa bé đó rất đáng thương sao?”

“Đáng thương cái gì? Mất đồ, nó đã hại chết người đấy. Cô cũng hay thật, trên phố này có nhà nào không có WC mà lại chọn chỗ này. WC kia phong thủy thế nào cô không thấy à? Thương sát, khai khẩu sát, WC này chính là âm địa. Bên trong còn có huyết sát, còn có máu kinh của phụ nữ, những nơi như này không có quỷ mới lạ.”

“Nhưng...” Tôi thừa nhận hôm qua tôi không chú ý tới những chuyện này. Tôi cũng biết, tôi hẳn phải chú ý hơn, là một người mới học tôi càng phải để ý để luyện tập. Nhưng khi đi dạo phố, tôi thật sự không ý thức để suy nghĩ tới chuyện này.

“Nhưng cái gì, cô học lâu như thế mà vẫn thế này sao? Ngày nào đó Sầm Tổ Hàng có thể bị cô hại chết đấy. Tôi nói cho cô biết, một người học phong thủy đều phải luôn để ý tới hoàn cảnh quanh mình, sau này mới có thể dùng phong thủy xem việc, tạo cát xóa hung. Học kỳ môn độn giáp, đánh mạt chược đều có thể tính toán. Cô nên đưa chuyện này vào tiềm thức đi nhóc con. Lần trước tôi đã nói với cô, không sợ đối thủ mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội...”

“Đừng nhiều lời nữa!” Tổ Hàng lạnh giọng nói.

Anh ấy nói, Linh Từ cũng im một lúc, nhìn Linh Từ, nói: “Vợ do anh chọn, tự mình dạy dỗ đi.”

Tôi quả thật có chút không dễ chịu trong lòng. Nhưng Tổ Hàng đã đẩy tôi lên xe, nói nhỏ: “Đừng nghĩ nhiều, không sao đâu.”

“Không chừng sau này thật sự em sẽ hại anh.”

Anh ấy đưa tay xoa xoa đầu tôi, “Sao lại không tin tưởng anh như vậy?”

Linh Từ ngồi vào ghế lái, khởi động xe, chạy về phía căn biệt thự chúng tôi đang ở. Nhìn về hướng xe chạy, tôi ngạc nhiên nói: “Vừa rồi rõ ràng lão Sầm điên khùng kia đã bắt quỷ nhĩ kia đi.”

“Sầm điên khùng gì?” Linh Từ hỏi.

Kỳ thật vừa rồi tôi đã nói một lần nhưng vì bọn họ không chú ý tới chuyện này nên không để ý. Hiện tại tôi nhắc lại, Linh Từ lập tức đưa ra vấn đề.

“Chính là lão già ở thị trấn X kia cứ luôn nhận mình là con cháu Sầm gia ấy. Là người đen thui, còn không có vợ con cũng không có tài sản gì ấy.”

Linh Từ phanh lại một chút, hỏi: “Ông ta đi hướng kia à?”

“Đi về phía sau tòa nhà.”

Linh Từ lập tức quay đầu xe, Tổ Hàng cũng thấy kỳ lạ, hỏi: “Không phải vừa rồi nói mặc kệ chuyện này sao?”

“Có thể mặc kệ sao? Quỷ nhĩ này nếu đem luyện hóa, dù không phải thuần âm thuần dương thì cũng có được tiểu quỷ lợi hại. Nó ở trong WC oán khí không phát ra được, chờ đến khi nó ra khỏi WC, bị người châm ngòi một chút thì khó nói.”

Xe chạy dọc theo hướng tôi chỉ, bởi vì thời gian không quá lâu, hơn nữa Sầm điên khùng kia cũng không phải người vùng chúng tôi, ông ta cũng không có xe, cho nên chúng tôi thấy ông ta ở cách tòa nhà đó không xa.

Ông ta không đi một mình mà đi cùng một người đàn ông trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 142-2

Người đàn ông trung niên kia không phải Ngụy Hoa, không phải Lương Canh, không phải Sầm Tô Trạch, không phải người chúng tôi biết. Điều này khiến ba chúng tôi có chút ngoài ý muốn. Tôi từ khi thấy Sầm điển hùng kia đi từ trong tòa nhà ra đã luôn thấy nôn nóng, cảm thấy sẽ xảy ra chuyện. Mà Linh Từ sau khi nghe chuyện này, biểu tình cũng rất khẩn trương, và điều đầu tiên khiến chúng tôi ngoài ý muốn chính là người đàn ông trung niên này chúng tôi thật sự không biết, cũng không phải nhân vật nào mà chúng tôi biết có liên hệ tới chuyện này. Chẳng lẽ Sầm điển hùng kia lần này thật sự chỉ là được người mới đến giải quyết chuyện quý nhĩ kia thôi? Chẳng lẽ thật sự trùng hợp như vậy? Người ta chỉ mời ông ta có một lần này đừng phải chúng tôi?

Từ trong xe nhìn ra cũng không nghe được bọn họ nói gì, chỉ thấy Sầm điển hùng kia đem thứ gì đó giao cho người đàn ông trung niên, cười một cái rất sáng khoái. Sau đó người đàn ông trung niên đưa bao lì xì cho ông ta. Ông ta mở ra đếm giữa đường, sau đó hài lòng rời đi.

Linh Từ ngồi ở ghế lái, cau mày nhìn Sầm điển hùng một lúc rồi nhìn về phía tôi, sau đó nói: “Mang theo cô thì chúng tôi không cách nào bắt cóc người được.”

Tôi? Tôi lại thành vật cản chân anh ta sao?

“Vậy anh để tôi xuống đi.”

“Không cần, Khả Nhân lên trước ngồi đi, anh sẽ ra tay.”

Vì sao cánh đàn ông lại ăn ý như vậy. Bắt cóc... bắt cóc đó, bọn họ thật sự không sợ xảy ra chuyện sao?

Tôi còn không kịp phát biểu ý kiến, xe đã bắt đầu tăng tốc. Tô Hàng đẩy đẩy tôi, ý bảo tôi lên ngồi ghế trước. Muốn đổi chỗ trong xe, từ ghế sau bò lên hàng ghế trước thật sự có chút khó khăn. Tôi thật lấy hết dũng khí mới làm như vậy. Cũng may lúc này đã đi vào đường nhỏ, đường tương đối hẹp, hơn nữa cũng đã hơn 6 giờ tối, vào thời điểm này đường vắng người, như vậy xe cũng không sợ sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ là tôi còn chưa bò được lên trên đã thấy Sầm điển hùng.

Ông ta đứng một mình quanh quệ trước cửa hàng đồ ăn nhanh, đang gọi món ăn.

Xe dừng lại, tôi theo quán tính nhào lên phía trước. Tôi còn chưa kịp chỉnh lại tư thế thì xe đã chạy như bay. Khi tinh thần tôi ổn định lại, Sầm điển hùng đã đang giãy giụa ở ghế sau, Tô Hàng đang giữ chặt hai tay của ông ta, nói: “Đừng nhúc nhích, chúng tôi chỉ hỏi ông mấy chuyện.”

Sầm điển hùng nhìn Tô Hàng, người đỡ lại một chút, quay đầu nhìn chúng tôi, nói: “Các người... các người... muốn làm gì? Tôi chỉ làm việc theo yêu cầu của người ta. Tôi lại không hại các người, oan có đầu nợ có chủ, chuyện đó... người cũng đừng quán lấy ta. Các người muốn ở bên nhau thì cứ ở đi. Tôi sẽ không nói gì cả, không nói gì cả.”

Linh Từ ở phía trước vừa lái xe vừa nói: “Hiện tại lại muốn ông nói.”

“Nói... nói cái gì?”

Tôi nhận ra chuyện này sắp xếp không thỏa đáng. Tô Hàng đi bắt người không thành vấn đề, tốc độ của anh ấy không ai so sánh được, nhưng anh ấy không thích nói chuyện. Giống như hiện tại Linh Từ lên tiếng nhưng anh ấy vẫn không nói gì. Mà tôi cũng không biết cần nói gì, chỉ có thể nhìn bọn họ. Loại chuyện như bắt cóc này... tôi thật sự không dám tin có một ngày tôi cũng trở thành đồng lõa với kẻ bắt cóc.

Khi tôi còn đang cảm khái về chuyện bắt cóc, Linh Từ đã quay sang tôi nói: “Hỏi đi, tôi còn lái xe.”

“Tôi... à, hôm nay ông tới tòa nhà kia làm gì?”

Linh Từ lắc đầu: “Ài, đột nhiên nhận ra chị của tôi thật lợi hại trong đám phụ nữ.”

Tôi trừng mắt với anh ta một cái, vốn dĩ tôi không thể so với chị Kim Từ được, tôi có thể làm tới bước này đã là không tồi rồi.

Sầm điển hùng nói: “Người ta mời tôi tới bắt quý, tôi không được đi sao?”

“Vậy ông đưa cái gì cho người kia?”

“Người kia? À, là thân chủ, chính ông ta mời tôi. Quý nhĩ trong WC kia chính là con của ông ta, ông ta muốn đem đặt trong nhà tiểu tam. Đứa bé kia chính là do tiểu tam sinh non, tiểu tam tới văn phòng này vừa lúc sinh non trong WC, đứa bé rơi vào WC ở lầu bốn rồi trượt xuống, bị vướng ở lầu ba.”

“Ông ta đặt trong nhà tiểu tam để làm gì?” Tôi càng nghe càng thấy mờ mịt.

Tổ Hàng nói: “Dùng để chinh tiểu tam à?”

“Đúng thế, đem quý nhĩ đặt trong nhà, quý nhĩ sẽ hận tiểu tam, đến lúc đó những chuyện không tốt xảy ra với cô ta.”

Tôi thật thấy sợ, sao lại có người ghê tởm như vậy? Quý nhĩ kia là đứa con của tiểu tam, cũng là con của ông ta, ông ta lại có thể dùng chiêu này đối phó với một người mẹ. Tuy rằng tiểu tam là không tốt nhưng đứa bé không có lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143

Tôi thật sự tức giận, có lẽ là do biết Minh hôn sẽ không có con cho nên đối với chuyện này tôi càng cảm thấy tức giận.

Sầm khùng điên kia nhìn ba chúng tôi, nói: “Được rồi? Còn muốn gì nữa? Ta đã nói ta là con cháu Sầm gia, các người chỉ là đám người học phong thủy, chỉ có một quý mà cho rằng ta sẽ sợ sao? Ta chính là con cháu Sầm gia!”

Bộ dáng ương ngạnh nhắc đi nhắc lại mình là con cháu Sầm gia của hắn khiến tôi cảm thấy rất bi ai. Bi ai cho Sầm gia.

Thả lão Sầm khùng điên này xuống xe, như vậy rốt cuộc chúng tôi có thể về nhà.

Chỉ là trên đường về, Linh Từ tập trung lái xe không nói lời nào, có lẽ anh ta cũng không có gì để nói với chúng tôi.

Còn Tổ Hàng cúi đầu, cau mày, trầm mặc. Đây là về khi cần suy nghĩ của anh ấy, tôi không nên so đo. Nhưng rồi anh ấy đột nhiên kêu lên: “Dừng xe! Chuyện không đơn giản như vậy!”

Anh ấy kêu lên nhưng Linh Từ vẫn tiếp tục lái xe như cũ, nói: “Đây là đường sáu làn xe chạy, hai bên đều không có ngã rẽ đấy, để ngày mai đi, trời không sập đâu mà lo.”

Tổ Hàng không nói nữa, lại quay về trạng thái trầm mặc. Tôi hỏi nhỏ: “Sao thế?” Bởi vì tôi vẫn ngồi ở ghế trước cho nên chỉ có thể quay đầu lại nhìn anh ấy.

“Nếu chỉ là muốn hại người mẹ là tiểu tam kia thì có thể bày trận khiến người xui xẻo là được, không cần phải cố ý đặt quý vào nhà. Cho dù ông chủ kia không biết thì Sầm... khùng điên kia chắc chắn có biết, vậy thì ông ta sẽ không bắt quý khiến mình thêm phiền toái.”

“Không chừng ông ta biết mà vẫn sẽ làm. Chú Lý cũng hay làm như vậy, là để phô trương cũng như lấy được nhiều tiền. Hiệu quả như nhau nhưng chôn một con dao ở cửa nhà người ta và thả một quý vào trong nhà người ta, anh nói xem cái nào có thể lấy nhiều tiền?”

“Nhưng lại cố tình là một anh lính như vậy, quá thích hợp dùng để luyện hóa. Hơn nữa chưa sinh ra, nếu lúc bị chết lúc sinh non vừa lúc là thuần âm thuần dương thì sao?”

“Không trùng hợp nhiều như thế chứ?”

“Thuần âm thuần dương vốn dĩ cũng không khó tìm.”

Nghe bọn họ nói chuyện, tôi hỏi: “Ý hai anh là bọn họ bắt quý nhĩ kia là để luyện hóa à?”

“Có khả năng thôi, điều kiện quá thích hợp. Còn cố tình là bắt đưa tới cạnh người mẹ.”

“Đó là Sầm khùng điên muốn hay là gã kia muốn?” Tôi hỏi vấn đề này, bọn họ đều im lặng. Bởi vì vấn đề tôi đưa ra mới là trọng điểm.

Trời đã tối rồi, hơn nữa trên đường này cũng không sớm có đường ra khỏi cao tốc, dù có quay lại cũng không dễ thấy được người, cho nên chúng tôi vẫn về nhà trước. Chỉ là vấn đề này mọi người đều ghi tạc trong lòng.

Khi xe dừng ở trước căn biệt thự, Linh Từ liền nói: “Vương Khả Nhân, không phải cô đang đi tìm việc sao? Ngày mai tới công ty kia hỏi một chút, hỏi thăm về ông chủ bọn họ. Phụ nữ tám chuyện với nhau sẽ dễ hơn.”

Tôi vừa định nói thì Tổ Hàng đã xuống xe ôm chặt lấy tôi, nói nhỏ: “Không muốn đi thì không cần đi. Bọn họ sẽ có cách khác.”

“Không phải, em có thể đi. Chỉ là chuyên môn của em không phù hợp với công việc ở công ty đó.”

“Không cần phải đứng, đi chỉ để hỏi xem có biết thêm chuyện gì không.”

Tôi gật đầu, xem như chấp nhận nhiệm vụ này.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi lần nữa đi giày cao gót mà dạo gần đây không dùng, trang điểm nhẹ một chút rồi cầm theo lý lịch xuống lầu.

Tổ Hàng đã lái xe chờ tôi ở cửa.

Tôi vừa mới lên xe, Tiểu Mặc đứng ở trên ban công nói vọng xuống: “Này, Sầm Tổ Hàng, anh nói với giám đốc tòa nhà bên đó cho tôi gửi lời chào, anh cứ tới tìm anh ta là được. Nói là bạn của tôi là bọn họ sẽ an bài.”

Tổ Hàng gật đầu, xe liền lăn bánh. Tôi ngồi ở trong xe, nghi hoặc hỏi: “Cái gì? An bài gì?”

“Buổi chiều chúng ta cùng đi, đi xem nhà. Sau này đó sẽ là nhà của chúng ta.”

“Anh thật sự có tiền mua nhà à?” Tôi kinh ngạc hỏi. Lần trước ở nhà tôi anh ấy có nói sẽ mua nhà, tôi còn tưởng anh ấy chỉ muốn an ủi ba mẹ tôi.

Anh ấy không trả lời, chỉ quay sang tôi hơi mỉm cười.

Tòa nhà kia, dù hiện tại là ban ngày nhưng tôi trông đã thấy khiếp. Từ thang máy lên tầng lầu ba, phía trên này tôi chưa từng tới, cũng không biết rốt cuộc trên lầu ba là công ty gì.

Cửa thang máy mở ra, một đồng khung ảnh lồng kính được đặt lộn xộn cạnh nhau, có người ở đó đang đồng khung. Hóa ra nơi này là một công ty bán tranh, bán những bức tranh nhìn như thật nhưng chúng vẫn là tranh chép.

Một nhân viên thấy chúng tôi, hỏi: “Tiểu thư, cô có việc gì sao?”

Tôi hơi mỉm cười, nói: “Tôi muốn gặp ông chủ ở đây, tôi muốn xin việc.”

“À, ông chủ ở bên trong, đi vào quẹo trái.”

Tôi gật đầu cảm ơn, vòng qua những bức tranh, đi thẳng rồi quẹo trái! Rốt cuộc đi tới chính là... WC! Tiểu tam kia là sinh non ở chỗ này, đứa bé từ trên đây trượt xuống dưới.

Tôi âm thầm thở hắt ra, lấy lại tinh thần, quẹo trái đi tìm ông chủ.

Cửa văn phòng ông chủ vẫn mở, người đàn ông trung niên kia ngồi trên chiếc ghế màu đen, đang có chút hoảng loạn, nói: “Không có. Bà xã, anh đảm bảo, ba ngày. Em cho anh ba ngày thôi, anh sẽ đoạn tuyệt với cô ta sạch sẽ.”

Tôi gõ cửa, người đàn ông nhìn tôi, vội vàng chào tạm biệt vợ rồi mới mời tôi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143-2

Cuộc phỏng vấn cũng bình thường, đều là nói cái gì mà chúng tôi không thể nhận, chúng tôi chỉ tuyển người có kinh nghiệm. đều là những lời này. Sau khi làm ra về chán ngán thất vọng, tôi xoay người ra khỏi phòng. Nhưng tôi vừa mới ra khỏi văn phòng thì nghe được ông chủ kia nói: “Sầm Tổ Hàng à, Sầm tiên sinh, cách của ông đã được chưa? Ba ngày sau nếu tiểu tam kia còn chưa chết thì có thể xảy ra chuyện, tình hình tài chính của tôi sẽ bị ảnh hưởng, tôi cũng không cách nào có tiền đưa ông đâu.”

“Sầm Tổ Hàng?! Lòng tôi rối loạn, chân không chú ý và phải một khung tranh, bị người lạnh giọng nói: “Cô không thấy đường à? Tranh này hồng cô có đèn được không?”

Tôi vội vàng xin lỗi. Cũng nhờ chậm trễ một chút như vậy, tôi nghe được ông chủ kia nói tiếp: “Sầm tiên sinh, chúng ta đã thỏa thuận rồi. Sau khi cô ta chết thì tiểu quý kia ông muốn mang đi đâu thì mang. Tôi... tôi biết, tôi là ba của nó, tôi cũng sợ. Yên tâm, bao lì xì nhất định sẽ đầy! Chỉ cần chuyện này có thể giải quyết tốt.”

Đi xuống lầu, lên xe rồi tôi vẫn còn sững sờ một lúc mới nhìn sang Sầm Tổ Hàng ở bên cạnh. Tổ Hàng vẫn tính đó, không nói lời nào, nhìn tôi chờ tôi nói.

Tôi nhìn anh ấy một hồi lâu mới nói: “Trong thôn anh có mấy Sầm Tổ Hàng?”

“Sao thế?”

Tôi đem những gì vừa rồi nghe được kể ra. Đầu tiên là Sầm Tổ Hàng, Sầm tiên sinh mà ông chủ kia gọi hẳn là Sầm khùng điên kia. Sau đó là Sầm khùng điên muốn thu hồi tiểu quý. Lại lần nữa, Sầm khùng điên kia vì muốn nhận tiền nên ông ta phải ở nơi này ít nhất ba ngày. Ba ngày sau sẽ đi thu hồi tiểu quý về. Đến lúc đó, tiểu quý hẳn đã ăn mẹ của nó, như vậy tiểu quý này có oán khí rất sâu, bắt được, tra tấn một chút là có thể luyện hóa.

Sầm Tổ Hàng cũng nhủ mày: “Sao có thể? Chẳng lẽ Sầm khùng điên kia thật sự là người ở Sầm Gia thôn, còn biết anh?”

Hai chúng tôi cứ ngồi trong xe như vậy chừng mười phút, suy nghĩ về chuyện này, nhưng manh mối gì cũng không có. Tổ Hàng khởi động xe, nói: “Được rồi, không nghĩ nữa. Trưa rồi, ăn chút gì đó rồi đi xem nhà đi.”

Anh ấy nói như vậy tôi mới nhớ tới, hôm nay là đi xem nhà mới.

Ăn một chút, chúng tôi tới một công ty bất động sản. Căn hộ này xem như nể mặt Tiểu Mạc nên chúng tôi được mua giảm giá. Tôi còn tưởng rằng đó là căn hộ vừa mới xây, đến khi tới xem tôi mới biết nơi này đã bán gần hết. Phòng kinh doanh cũng đã rút khỏi tòa nhà, cũng chỉ còn lại một giám đốc và hai nhân viên kinh doanh.

Nói Tiểu Mạc giới thiệu, giám đốc kia lập tức ân cần đến tư vấn. Xem ra mặt mũi Mạc thiếu gia vẫn còn rất lớn.

Giám đốc nói: “Là Sầm tiên sinh phải không? Mạc thiếu gia đã gọi điện thoại cho tôi. Tối đây, hai người tới xem, hiện tại còn lại mấy căn. Trước tiên xem bản thiết kế đi, nhìn xem muốn căn ở đâu, chúng tôi sẽ đưa tới tận nơi xem nhà. Chỉ cần hai người quyết định là lập tức có thể làm thủ tục, lập tức giao chìa khóa.”

Sơ đồ thiết kế gì đó tôi cũng không để ý, tôi đứng ở một bên xem Tổ Hàng chọn. Tôi cảm thấy Tổ Hàng biết phong thủy, anh ấy nhất định sẽ chọn một căn hộ tốt. Kết quả anh ấy chỉ xem nhanh qua vài lần, hỏi: “Gian nhà mẫu này bán không?”

“Ách, anh muốn xem nhà mẫu sao? Tối đây, chúng ta vào xem trực tiếp. Căn mẫu này không bán, chờ bán hết mười căn cuối cùng kia thì chúng tôi mới bán căn này.”

Từ phòng kinh doanh, trên đường tới căn hộ mẫu, tôi hỏi: “Thấy căn mẫu như thế nào? Không phải xem nhà thì dùng ngũ hành bát tự của chủ nhân ngôi nhà để trang trí sao? Căn mẫu này người ta đã trang trí rồi, chúng ta không tiện trùng tu.”

“Cũng không cần phải đặt nặng chuyện trang trí lại, chỉ cần sửa một chút là được. Ví như một người ngũ hành mệnh thủy thì không cần phải toàn bộ nhà anh ta đều dùng màu đen, chỉ có sắc điệu là được. Vách tường không thể sơn hết thành đen, như vậy thì mua một chiếc sofa màu đen là được.”

Giám đốc nghe chúng tôi nói chuyện, cười lớn, nói: “A, hai người còn hiểu cái này a. Kỳ thật toàn bộ khu này phong thủy tốt nhất chính là căn hộ mẫu. Lúc trước chọn căn này làm mẫu cũng là chúng tôi mời một thầy phong thủy tên Linh Từ xem giúp.”

“Linh Từ? Thật trùng hợp.” Kỳ thật cũng không phải trùng hợp, bất động sản của Tiểu Mạc, Linh Từ tới xem cũng là rất có khả năng.

Thang máy dừng ở tầng mười chín, Tổ Hàng cười nói: “Linh Từ chọn tầng này, ai ở cũng không có vấn đề gì.”

“Tầng mười chín thì có gì đặc biệt?”

“Căn ở bát vận, bát là vượng, như vậy thì đen bát an bài ở lầu một. Lầu một là bát, lầu hai là cừu, lầu ba trở lại nhất, lầu bốn chính là nhị. Cứ theo cửu tinh bài, tầng mười chín là bát bạch đương vượng. Chọn tầng có thể dựa vào cầm tinh để chọn. Nếu chọn không được thì dùng cửu tinh để chọn. Không nhất định phải là sao vượng, chỉ cần không phải sao hung thì không có vấn đề gì lớn. Có thể là sao vượng thì càng tốt.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

Giám đốc nói: “Tầng mười chín này thật đúng là do đại sư Linh Từ chọn.”

Đại sư Linh Từ? Trong đầu tôi chỉ hiện lên hình ảnh anh ta ngồi trước máy tính chơi LOL, trên môi ngậm thuốc lá, trước mặt là một bát mì gói nghi ngút khói, một tay cầm chuột một tay khác đang gõ. Tôi thật sự nhìn không ra anh ta là đại sư.

Mở cửa căn hộ mẫu. Tôi thật sự không thể không nói, căn hộ này thật sự là một ngôi nhà rất tốt. Vừa vào cửa đã khiến tôi có cảm giác thoải mái. Giám đốc cũng nói: “Nơi này thường xuyên có người tới trông nom, nhân viên vệ sinh của chúng tôi còn cách ngày sẽ đến lau dọn một lần, đều rất sạch sẽ.”

Căn hộ này trang hoàng theo cách rất phổ biến nhưng vẫn lộ ra sự ảm áp. Tô Hàng bấm tay tính, có lẽ sự trang hoàng của nơi này không hợp với chúng tôi.

Tôi đi một vòng quanh căn hộ, ba phòng ngủ hai phòng khách, có nhà vệ sinh rất lớn, ban công cũng rất lớn. Căn hộ này ở mé ngoài của khu đô thị, từ trên ban công có thể thấy đường ra vào, xa xa còn có sông núi xanh ngát. Tuy rằng không có la bàn để đo nhưng tôi tin vào trực giác, tin vào sự lựa chọn của Linh Tử.

Tô Hàng nói: “Trang hoàng không có vấn đề, có thể dùng được. Vậy còn giá...”

Giám đốc cười tươi: “Đây là căn hộ mẫu, theo quy định chúng tôi sẽ tính thêm phí trang trí nội thất. Anh xem xxxx có được không? Giảm giá 20%. Người bình thường chúng tôi chỉ giảm giá 10%. Trang trí nội thất thì là thêm xx vạn.”

Tôi ở ngoài ban công kêu lên: “Nhiều tiền như vậy sao?”

“À, tiểu thư, căn hộ mẫu đều bán như vậy.”

Tôi chép miệng không vui. So với chúng tôi mua nhà thô rồi tự trang trí có lẽ sẽ tiết kiệm được mấy vạn. Hơn nữa người ta thấy kiếm được tiền thì chắc chắn muốn kiếm. Dù nể mặt Tiểu Mặc, giảm giá tới 20% thì tính ra vẫn là rất lớn. Tuy rằng tiền thì tôi không phải tính, nhưng Tô Hàng cũng không chắc có nhiều tiền như vậy. Dù nhà Khúc Thiên bên kia có thể cho tiền cũng không đến mức có thể mua được căn hộ. Hơn nữa nếu thật sự mua nhà, ba mẹ Khúc Thiên chắc chắn sẽ ồ ạt lắm. Hiện tại Khúc Thiên lại bỏ đi, ba mẹ anh ta không có động tĩnh gì đã xem như trời giúp chúng tôi. Nếu hiện tại lại gây ra chuyện gì sẽ không tốt, thân thể Khúc Thiên có thể không giữ được nữa.

Nhưng Tô Hàng lại đồng ý, bảo giám đốc đi trước chuẩn bị hợp đồng.

Giám đốc tươi cười hớn hở đi rồi, Tô Hàng cũng đi tới ban công, đứng trước mặt tôi nói: “Thích căn này không?”

“Thích, nhưng mà...”

“Vậy mua. Lát nữa ký hợp đồng một mình em ký, giấy chứng nhận bất động sản cũng đứng tên mình em.”

“Như vậy sao được? Vậy anh...”

“Anh ký tên thì lấy tên gì được? Ngân hàng đi tra Sầm Tô Hàng sẽ tra ra Sầm Tô Trạch, nói không chừng lại ra Sầm khùng điên kia. Lấy tên Khúc Thiên? Ba mẹ cậu ta chẳng lẽ không làm âm lên? Nhà này là của em thì không phải cũng là của anh sao?”

Nói là nói như vậy nhưng trong lòng tôi vẫn thấy không thoải mái. Do dự một chút rồi tôi nói: “Hay chúng ta không mua căn này, mua căn nhỏ hơn, tự chúng ta trang trí là được. Nói không chừng có thể tiết kiệm được.”

Tô Hàng cười: “Em biết vì sao vào nhà mới lại gọi là nhập hỏa, phải nấu cơm ở nhà mới không?”

Tôi lắc đầu.

“Nhập hỏa chính là thỉnh Táo thần. Táo thần làm việc thì nhà sẽ càng vượng. Mà ngày nhập hỏa, theo phong tục sẽ mời rất nhiều người tới nhà. Cái này cũng chính là dùng nhân khí để kéo vượng khí cho nhà. Trước kia ngày nhập hỏa sẽ phải chú ý rất nhiều. Ở giữa nhà sẽ phải đốt lò, trong nhà càng nhiều khách càng tốt. Tốt nhất còn phải có trẻ con, để trẻ con chạy nhảy nghịch ngợm, mỗi phòng đều chạy nhảy nô đùa. Cái này cũng là dùng hỏa khí của trẻ con để khiến nhà càng vượng. Nhưng hiện tại rất nhiều người sợ trẻ con làm bẩn nhà, khi nhập hỏa mời rất ít người tới nhà mà đều mời tiệc ở khách sạn. Có vài người về thăm nhà lại chỉ ở phòng khách, không cho trẻ con chạy nhảy linh tinh. Như vậy là mất nhiều hơn được. Trước kia ở thôn quê, thậm chí ngày nhập hỏa còn đưa chó đen tới, để chó đen đi khắp nhà. Đây là để trừ tà. Nhưng hiện tại có còn ai dùng cách này? Rất nhiều sợ đem chó vào nhà sẽ bị cắn.”

“Em biết nhập hỏa thì cần nhân khí để vượng, nhưng vậy thì có liên quan gì tới nhà mẫu?”

“Căn hộ mẫu, trước kia có rất nhiều người tới xem, vượng khí nơi này sẽ mạnh hơn so với các căn khác. Khả Nhân, với quan hệ của chúng ta, nhập hỏa có thể mời được bao nhiêu người?”

Tôi nhún vai, có lẽ chỉ được vài người.

Biết quan hệ của chúng tôi vốn dĩ đã không được mấy người, hơn nữa chuyện này còn không thể công khai, người tới cũng chỉ có mấy người bạn họ. Còn chưa chắc đã được tới mười người.

Tô Hàng cười nói: “Cho nên mới mua cho em căn hộ mẫu, những người đã tới trước kia sẽ đều là khách nhập hỏa của chúng ta. Cho dù có đắt hơn cũng không thành vấn đề, sau này vượng khí của nhà sẽ khiến em phát tài không chừng.”

Tôi cười nói: “Không chết đói đã là tốt rồi.”

Sau khi quyết định sẽ mua căn này, chúng tôi xuống phòng giám đốc ký hợp đồng. Tôi thấy Tô Hàng lấy tiền đặt cọc đưa cho họ, phần còn lại sẽ dùng chuyển khoản ngân hàng.

Nhân viên kinh doanh dò hỏi thanh toán bao nhiêu, ngân hàng cho vay bao nhiêu, tôi nghe mới biết Tổ Hàng sẽ thanh toán hết một lần. Anh ấy lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Từ phòng kinh doanh quay ra xe, tôi hỏi: “Tổ Hàng, anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Anh... không phải biết thành quỹ đi trộm tiền ngân hàng chứ?”

“Nghĩ linh tinh cái gì đấy?” Anh ấy vừa khởi động xe, vừa nói: “Tiền của chính Khúc Thiên. Khúc Thiên là bạn học cùng em, chắc chắn trước kia bạn em không thân chút nào.”

“Không hề thân, cậu ta với Lệ Lệ rất đẹp đôi, hơn nữa bạn em chỉ cùng lớp cơ bản, khi phân ngành đã không còn học cùng, khi đi học cũng không hề nói chuyện với nhau.”

“Cậu ta từ ba năm trước đã bắt đầu chơi cổ phiếu. Lĩnh vực này anh không biết cho nên anh tìm người để tư vấn, đem bán hết cổ phiếu đi, tiền đủ để mua mấy căn nhà.”

“À!” Tôi nghĩ tôi nên ra ngã tư đường đốt vàng mã cho Khúc Thiên nhiều một chút. Cậu ta vất vả đầu tư cổ phiếu, ba mẹ mình không có được một chút, bạn gái cũng không có được một chút mà chỉ mình tôi có được nhà mới. Nên báo đáp một chút cho cậu ta mới phải đạo. Tôi sẽ đốt vàng mã cho cậu ta, đốt rất nhiều vàng mã.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144-2

Khi về căn biệt thự ở tạm kia, Sầm Hằng còn chưa tan làm, đang ở trên xô pha nhặt rau là Tiểu Mặc.

Tôi thật sự chưa từng thấy mặt này của Tiểu Mặc. Ngồi xuống bên cạnh anh ta, hỏi: “Tiểu Mặc, nhà anh có rất nhiều tiền, sao trước kia lại phải ở nhà nhỏ như vậy?”

“Nhà đó là do Linh Từ tự mình mua, tiền do tự cậu ấy kiếm. Nếu không phải xảy ra chuyện thì bây giờ chúng tôi vẫn sẽ ở đó.”

“À, vậy anh cảm thấy Linh Từ có phải đại sư không?”

“Cậu ấy... có đôi lúc. Nói thật, đôi khi cậu ấy cũng sẽ làm lỗi, cũng sẽ hoảng loạn. Có đôi khi cậu ấy cũng sẽ trốn phía sau Kim Từ. Không thể gọi là đại sư.”

“Vậy anh cảm thấy sẽ có người giả mạo Linh Từ không?”

“Sẽ không đâu, cậu ấy có gì đâu mà phải giả mạo?”

“Vậy anh nói xem Tổ Hàng có gì mà lại có kẻ giả mạo?”

“Có giả mạo chứng tỏ là có mục đích. Ở xã hội này, mục đích chính là lợi ích, đối với hắn có lợi ích thì hắn mới giả mạo, không có lợi ích thì không giả mạo.”

Tôi không nói gì, im lặng, anh ta hỏi: “Ai giả mạo Sầm Tổ Hàng?”

“Sầm Tổ Trạch, còn có một gã Sầm khùng điên.”

Tổ Hàng cũng từ trong bếp đi ra, ngồi trên xô pha, im lặng. Linh Từ cũng đi từ trong bếp ra, tay còn bưng mì gói. Tiểu Mặc liền nói: “Sắp ăn cơm rồi, cậu còn ăn cái này?”

“Ăn no mới có sức nấu cơm cho các người ăn. Sầm Hằng nói tối nay phải tăng ca, bảo chúng ta 10 giờ đến đón anh ta. Tối nay tôi nấu cơm. Vương Khả Nhân, hôm nay đi tìm việc thế nào?”

Tôi đem những gì hôm nay thấy kể một lần, còn cả nghi vấn của chúng tôi. Tổ Hàng vẫn luôn ngồi trên xô pha im lặng, bị tác động lớn nhất trong chuyện này hẳn là anh ấy.

Linh Từ ngồi trên xô pha hút mì tôm, nói: “Sầm Tổ Hàng à, phiền anh nghĩ lại thật kỹ những chuyện trước khi mình bị luyện hóa tiểu quỷ. Ngẫm lại rốt cuộc mình là ai! Mẹ nó, anh là Sầm Tổ Hàng, Sầm Tổ Trạch là Sầm Tổ Hàng, kẻ Sầm khùng điên kia cũng là Sầm Tổ Hàng. Có phải mẹ anh tôi chợ nhặt các anh về không?”

Tôi cầm lấy gói trên xô pha ném Linh Từ, nói: “Anh mới là nhặt về!”

Tiểu Mặc ở bên kia kêu lên: “Này này, đừng lấy gổ. Nhà này sau này còn muốn bán. Làm bản sẽ hạ giá.”

Tôi tức giận nói: “Người có tiền mua biệt thự sẽ không muốn nhà cũ đâu.” Dừng một chút, tôi nghĩ tới căn hộ mẫu hôm nay, liền nói: “Nói không chừng cũng bán được thật. Hôm nay tôi và Tổ Hàng cũng chọn một căn hộ mẫu.”

“Là căn mẫu ở tầng 19 tòa nhà đó à?” Linh Tử hỏi.

“Phải.”

“Căn đó khá tốt.”

“Này,” Tiểu Mặc hỏi, “Căn mẫu bên đó tốt, vậy căn này thì sao? Nếu tốt thì sau này chúng ta sẽ ở đây, căn hộ nhỏ của cậu đem bán đi.”

“Nhà ở không phải dùng lớn nhỏ để xem phong thủy. Căn hộ kia tuy nhỏ nhưng cách cục là số một đấy.”

Bọn họ tiếp tục nói chuyện, tôi nhìn về phía Tổ Hàng, anh ấy vẫn im lặng, hơi nhíu mi. Tôi dịch người tới ngồi cạnh anh ấy, nói nhỏ: “Đừng để ý, dù sao anh là Sầm Tổ Hàng của em. Bên ngoài có mấy kẻ trùng họ trùng tên thì có sao đâu, biết anh là đủ rồi.”

Tổ Hàng lúc này mới cười nhìn tôi: “Không phải an ủi anh đâu. Sao có thể là không sao? Anh tin anh chính là Sầm Tổ Hàng. Còn mục đích của bọn họ, anh thật sự không nghĩ ra được.”

“Vậy tạm thời đừng nghĩ. Sau này rồi cũng sẽ biết thôi.”

Chúng tôi chỉ thì thầm với nhau, Tiểu Mặc bên kia lớn tiếng nói: “Này! Nói gì mà cứ thì thầm thế? Khi nào thì chuyển nhà? Khi nào mua đồ đạc? Tôi giới thiệu cho, chắc chắn được giảm giá.”

Khi nào chuyển nhà? Tôi không biết nên nhìn về phía Tổ Hàng. Chúng tôi dọn tới đây là bởi vì đã xảy ra chuyện. Muốn dọn đi hẳn cũng phải chờ những việc này kết thúc đã.

Linh Tử đã ăn xong, cầm tô đi lại vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Đừng tính chuyện lâu dài thế, hãy nghỉ ba ngày nữa đi cướp tiểu quý tử tay Sầm khùng điên như thế nào kia. Lại để hần luyện hóa ra một cái thì không biết sẽ có thêm bao nhiêu chuyện xảy ra đâu.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Sau ba ngày nữa việc luyện hóa đã hoàn thành một nửa, chúng tôi cần phải tìm được tiểu quý kia trước. Có thể dẫn đường cho nó thì dẫn đường, nhưng có lẽ là không thể, bởi vì nó đã hại mạng người.

Thời gian còn ba ngày, có lẽ là không đến ba ngày bởi vì chúng tôi không biết tiểu quý kia khi nào sẽ ra tay. Biết đâu hiện tại đã ra tay rồi?

Vì không có nhiều thời gian, Tiểu Mặc buộc phải ra trận, tận dụng các mối quan hệ để lấy thông tin.

Tôi không biết Tiểu Mặc làm được như thế nào, chỉ thấy ngày hôm sau anh ta tới công ty kia, đến giữa trưa cùng ông chủ ăn bữa cơm, sau đó buổi chiều đã mang tin về cho chúng tôi. Tiểu tam kia đang sống trên lầu sáu ở hoa viên XX.

Sau này tôi mới biết được, Tiểu Mặc giả vờ nhà anh ta cần một số lượng lớn tranh chép để trang trí cho dự án bất động sản mới, bảo anh ta tới công ty này xem sao. Sau đó nói muốn có phụ nữ ngồi ăn cơm cùng, nghe nói tiểu tam của ông ta rất xinh đẹp. Rồi xả vài câu như vậy là có địa chỉ tiểu tam.

Khi có được địa chỉ tiểu tam đã là hơn ba giờ chiều. Sầm Hằng nói có đồng nghiệp muốn tới đây ăn cơm, biết anh ta ở khu biệt thự này nên đồng nghiệp đều là o muốn tới xem, nhờ chúng tôi giúp đỡ, đừng khiến anh ta mất mặt.

Như vậy chúng tôi chỉ có thể ở nhà mời mấy đồng chí cảnh sát ăn cơm. Những chú cảnh sát nhìn rất nghiêm nghị, khi ăn cơm cũng không giống người bình thường, lời nói cũng rất ngắn gọn.

Sau bữa ăn, trời đã tối, Sầm Hằng ngàn ân vạn tạ, nói chúng tôi là anh chị em tốt của anh ta. Lương Dật bởi vì được ăn ở miễn phí nên tự động đi rửa bát.

Mọi người nhìn thời gian, thêm với việc ai cũng uống chút rượu nên tối nay không thể ra ngoài tới xem tiểu tam kia thế nào, quyết định hôm sau sẽ đi.

Sáng sớm hôm sau, Linh Tử vội vàng về nhà, nói ba anh ta xảy ra chuyện. Như vậy việc theo đuổi chuyện tiểu quỷ liền đặt lên vai Tô Hàng.

Giữa trưa, khi tôi và Tô Hàng tìm được hoa viên XX kia thì xe cảnh sát đã vây quanh dưới lầu.

Tiểu khu này quả thực rất nhiều màu xanh, khoảng cách giữa các nhà cũng rất rộng, như vậy nhiều xe cũng vẫn có chỗ đỗ. Những người hóng chuyện vây quanh cũng đều nhàn nhã mà ngồi bên cạnh bồn hoa tám chuyện. Vì thế mà không cần hỏi chúng tôi cũng có thể nghe được chuyện gì đã xảy ra.

Mấy ngày trước đây, một phụ nữ tới khu này tìm một phụ nữ khác đánh ghen một trận, nói cô ta dụ dỗ chồng mình. Mà chuyện chưa qua được mấy ngày thì tiểu tam này đã có chuyện, chết ở trong nhà.

Những lời bàn tán cũng rất tỉ mỉ, nói là chết ở trong nhà tắm. Cô gái đó quần áo cũng chưa mặc, bị ngã xuống, trên sàn còn có một ít vết máu.

Có người liền nói: “Tôi thấy là bị người vào hiếp dâm, giết chết.”

“Cảnh sát nói là bệnh tim phát tác mà chết.”

“Nói là bị hiếp dâm đến chết quá khó nghe, gây ảnh hưởng tới xã hội. Nếu muốn có lý do có thể nghe được thì cứ nói là bệnh tim phát tác chết.”

Những lời này cũng không phải không có lý. Con hẻm nhỏ chỗ nhà tôi, mấy năm trước có một người đàn ông mặc váy, nịt ngực, tay buộc lại, trên đầu đội túi nylon chết ở trong phòng. Ngay từ đầu rất nhiều người đoán là bị giết. Sau người vợ đã ly hôn của ông ta tới nói chuyện. Nói người đàn ông này vốn có sở thích như vậy. Thích mặc đồ phụ nữ, tự buộc chính mình, khiến mình không thở được. Cô ấy nói trước đây cũng vì không chịu nổi chuyện này mới ly hôn. Nói cái gì mà gọi là chứng khoái cảm khi gần chết, kỳ thật chính là hành động biến thái.

Chuyện này người khu tôi đều biết, nhưng khi báo chí đưa tin chỉ nói một người đàn ông chết ngoài ý muốn.

Cảnh sát khu vực này chúng tôi không quen biết, muốn vào trong nhà xem như lần trước thì cần tốn ít tâm tư. Tô Hàng nói nhỏ: “Đi tới căn hộ ở dưới nhà tiểu tam kia xem sao.”

“Xem căn hộ ở dưới?”

“Ừ, cách cục giống nhau.”

Đi thang máy lên, chúng tôi vào tầng 5.

Nhưng vừa ra khỏi thang máy liền thấy cảnh sát. Cảnh sát đang dò hỏi một phụ nữ hơn năm mươi tuổi, thấy chúng tôi đi tới liền không nói gì nữa.

Tô Hàng gõ cửa phòng 502, chỉ là mở cửa cho chúng tôi lại là một cảnh sát, một người chúng tôi đã từng gặp, là cảnh sát hình sự Trương.

Cảnh sát Trương sững sốt một chút, mới nói: “Sao hai người lại ở đây?”

“Ách, cảnh sát Trương, sao lại là anh?”

“À, vụ này có chút phức tạp, kêu chúng tôi tới đây xem sao. Nghĩ lại, sao tôi lại cảm thấy gặp mặt các người sẽ không có chuyện tốt?” Anh ta cau mày nói.

Tôi âm thầm thở ra, quả thật cũng giống như vậy.

Cảnh sát Trương lần nữa hỏi: “Hai người tới đây làm gì?”

Tô Hàng nói: “Người phụ nữ kia chộc phải thứ không sạch sẽ, chúng tôi có tin tức liền tới đây xem sao.”

“Vậy vừa lúc, các người lên đó xem đi. Tôi đi cùng luôn, pháp y cũng đang gặp khó.”

Cảnh sát Trương mang theo chúng tôi, chúng tôi có thể thuận lợi đi qua hàng rào bảo vệ, tiến vào trong nhà. Căn hộ này trang hoàng rất khá, ách, vừa thấy đúng kiểu cuộc sống của tiểu tam, không cần làm việc nhà, mỗi ngày chỉ nghiên cứu nấu nướng. Nhìn sách dạy nấu ăn trên bàn là biết.

Trong phòng vẫn có chút mùi tanh của máu, là truyền tới từ phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145-2

Cảnh sát Trương vừa dẫn chúng tôi đi tới, vừa nói: “Pháp y bước đầu nhận định, người phụ nữ kia chết vì bệnh tim phát, nguyên nhân dẫn đến bệnh tim là quá hoảng sợ. Đã có vết hoen tử thi. Hiện trường có chút máu, trên ngực người phụ nữ có vết thương, là vết thương có sau khi đã chết. Dựa vào miệng vết thương, giống như là bị móng tay trẻ con gây ra. Chỉ như vậy, không có manh mối khác. Miệng vết thương này nói là do trẻ con gây ra nhưng nơi này không có dấu vết của trẻ con tiến vào.”

“Là con cô ta.”

“Cái gì?” Cảnh sát Trương kinh ngạc.

Tổ Hàng quan sát cách cục của nhà, tôi đi theo phía sau anh ấy, cuối cùng đi tới phòng tắm nơi tiểu tam chết. Cảnh sát đã phủ vải trắng lên trên thi thể. Trên mặt đất vẫn còn một ít vết máu.

Chúng tôi không mở ra xem thi thể, chỉ nhìn cách cục căn hộ. Tôi chú ý nhận thấy phòng này có điểm không tốt. Dù tôi không hiểu phong thủy nhưng tôi cũng biết như vậy không tốt.

Toàn bộ căn hộ, vị trí thiên tâm là nhà vệ sinh, các phòng đều vây quanh nhà vệ sinh ở giữa. Như vậy nhà vệ sinh này không có cửa sổ, chỉ có một quạt thông gió thổi vào đường ống dẫn.

Tôi nói nhỏ: “Nhà vệ sinh ở vị trí thiên tâm”

“Ừ, loại này gọi là âm sát quy tâm. Trung tâm của nhà địa diện cho trái tim, nhà vệ sinh đại diện cho thận. Nhà nào có người bị sỏi thận, rất có khả năng trong nhà vệ sinh có đá. Mà loại vị trí thiên tâm là nhà vệ sinh này, người nhà sẽ có vấn đề về tim. Từ cách cục của nhà, người phụ nữ này vốn dĩ tim đã không tốt, bị tiểu quỷ dọa kinh sợ, bệnh tim phát ra mà chết. Sau khi chết, tiểu quỷ hân do dự, hoặc đến trễ một lúc mới bắt đầu moi tim. Chỉ là, khi nó vừa ra tay thì có chuyện gì đó khiến nó không thể không từ bỏ.”

Tôi gật đầu: “Nhưng chuyện gì khiến nó phải từ bỏ? Hẳn nó rất hận mẹ, cho nên muốn ăn luôn trái tim mẹ mình.”

Tổ Hàng cau mày tìm trong nhà xem có thứ gì có thể khiến tiểu quỷ bỏ đi. Hiện tại có thể xác định tiểu quỷ kia không ăn máu thịt của mẹ, như vậy chưa có khả năng bị luyện hóa. Tôi cũng nghĩ, nếu tôi qua chúng tôi tới đây, có lẽ đã có thể giải quyết được tiểu quỷ trước khi xảy ra chuyện này, tiểu tam này cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Nhưng tất cả đều do số mệnh. Hôm nay tiểu tam này tới số chết thì chúng tôi cũng không có cách nào chống lại Diêm Vương.

Tổ hàng đứng trong phòng, nhìn kỹ từng đồ vật. Thi thoảng cảnh sát thấy chúng tôi cũng không nói gì thêm, cũng có vài người hỏi sao lại có người không liên quan vào đây.

Khi chúng tôi vẫn đang tìm kiếm thứ gì có thể khiến tiểu quỷ rời đi thì nghe được một loạt tiếng chó sủa dưới lầu.

Tổ Hàng sừng sốt một chút, nói: “Chó dưới lầu kêu khiến nó rời đi.”

Cảnh sát Trương nói: “Dưới lầu thật sự có chó rất to. Vừa rồi chúng tôi xuống hỏi chuyện bị con chó đó khiến cho hoảng sợ.”

“Quý thuộc quý thủy, chó thuộc mệnh thổ, mệnh thổ cùng quý thủy gặp hỏa, như vậy quý thủy sẽ bị hỏa, chính là hỏa thành tro bụi. Cho càng lớn quý càng sợ. Nơi này thuần âm sát quy tâm, vận số năm nay không may mắn với cô ta, tất nhiên sẽ có chuyện.”

Một cảnh sát ở bên cạnh lập tức nói: “Âm sát quy tâm là gì?”

“Chính là nhà vệ sinh đặt ở giữa nhà. Người nhà sẽ có tim không tốt.”

“Nhà tôi cũng như vậy, tim ba tôi cũng không tốt. Chuyện này hóa giải như thế nào?”

Cảnh sát Trương đẩy viên cảnh sát kia một chút: “Làm việc của mình đi. Người ta cũng không phải là tới xem phong thủy.”

“Loại bố cục này không đơn giản như vậy.” Tổ Hàng nói, rồi quay sang cảnh sát Trương nói: “Cảnh sát Trương, anh có tin tôi không? Nếu tin thì hãy bảo mọi cảnh sát ra ngoài, tiểu quỷ kia hẳn còn trốn ở chỗ nào đó trong này. Tôi muốn tìm nó.”

Lời của Tổ Hàng khiến tất cả mọi người đều sừng sốt. Nhưng muốn tất cả mọi người rời đi thì rõ ràng không đúng nguyên tắc. Cảnh sát Trương do dự một chút, nói: “Có thể để lại vài người không? Ít nhất cũng cần có người làm chứng. Ài, quy định là như thế.”

Tổ Hàng bấm tay tính toán một chút, nói: “Người tuổi gà không thể ở lại, người ở lại cần coi bỏ cảnh phục.”

Cảnh sát Trương vừa nghe, lập tức hỏi: “Người ở lại có gặp nguy hiểm không? Nếu là Linh Từ...”

Tuy rằng anh ta chưa nói xong nhưng tôi có thể thấy anh ta vẫn rất tín nhiệm Linh Từ. Rốt cuộc Linh Từ và anh ta đã hợp tác vài lần, còn chúng tôi chỉ gặp gỡ vài lần mà thôi. Người ta không tín nhiệm chúng tôi cũng là chuyện có thể hiểu được.

“Tôi sẽ không khiến Khả Nhân gặp nguy hiểm.” Tô Hàng nói. Tôi nghe anh ấy nói, hơi mỉm cười. Tôi biết anh ấy nói được sẽ làm được.

Cảnh sát Trương do dự một chút, kêu lên: “Đều ra ngoài hết đi, tôi ở lại là được.”

Những viên cảnh sát khác dù do dự và bất an, nhưng cảnh sát Trương đã ra lệnh, bọn họ nối nhau rời đi. Cảnh sát Trương cũng coi bỏ cảnh phục.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Đưa cảnh phục cho đồng đội mang ra ngoài, cảnh sát Trương nhìn Tô Hàng nói: “Tôi tin anh, mong anh đừng để xảy ra chuyện gì với tôi.”

Tô Hàng hơi mỉm cười, không trả lời. Tôi cảm thấy Tô Hàng sẽ không mắc sai lầm, bởi vì tiểu quý kia rõ ràng không phải cùng một cấp bậc với Tô Hàng.

Chỉ là, muốn tìm trong nhà này nơi tiểu quý kia trốn tránh thật không phải dễ dàng. Tô Hàng nói: “Đi tìm xem đi, nơi đó hẳn có điều dị thường. Tìm được thì gọi tôi.”

Mọi người tách ra hành động, đã cùng nhau thân mật, trên người tôi mang theo quý khí của anh ấy, điều này khiến anh ấy yên tâm hơn rất nhiều. Tôi không dám ở lại phòng tắm, nơi đó có thi thể, tôi liền đi thẳng tới phòng bếp. Phòng bếp có Táo thần, khả năng quý gây chuyện ở phòng bếp tương đối thấp.

Có điều vừa vào cửa phòng bếp, bên tay trái lại là cửa một nhà vệ sinh khác, tôi không khỏi nhíu mi. Loại cách cục này trong phong thủy cũng là không tốt. Là nước lửa đặt cạnh nhau. Ít nhất cửa không thể mở như vậy. Trong phong thủy có câu khẩu quyết: “Nước nửa không lưu chữ thập tuyến, chính là phòng bếp không thể ở đường chữ thập kéo qua trung tâm nhà. Mà phòng bếp hợp với nhà vệ sinh tạo thành nơi lớn như vậy, có lẽ cũng đề lên đường chữ thập.”

Tôi quan sát phòng bếp, không có gì dị thường. Vậy chỉ còn nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh này đi ống nước chìm, cũng không có nước bị rỉ.

“Tóc” một tiếng, tiếng nước rơi truyền đến, tôi kinh ngạc một chút, thật sự đúng là có quý thì sẽ có tích huyết sát. Tôi nhìn về phía vòi nước, không có nước rỉ, tiếng nước rơi kia là từ đâu tới?

Lại một tiếng “tóc”, lần này tôi có thể xác định được vị trí phát ra âm thanh, đó chính là bồn cầu. Có những bồn cầu bị rỉ nước quả thật sẽ phát ra âm thanh.

Tôi chậm rãi đi tới, nhìn bên ngoài cửa sổ nhà vệ sinh vẫn đang sáng choang, ban ngày ban mặt còn sợ thấy quý sao? Tôi lấy hết can đảm, duỗi tay chạm vào nắp bồn cầu. Khi đầu ngón tay chạm tới bồn cầu lại rụt trở về.

Tôi nhìn xem xung quanh, thấy một cái móc áo, tôi cầm lấy móc áo nâng nắp bồn cầu lên. Trong nháy mắt trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh trong bồn cầu đầy máu.

Có điều khi nắp bồn cầu mở ra, nơi đó không có máu, chỉ có nửa bồn nước.

Lòng tôi trầm xuống, cũng may là nước trong. Bỏ móc áo ra, tay tôi đề lên ngực, muốn áp đi sự kinh hoàng trong lòng. Lúc này, lại một tiếng “tóc” vang lên, tôi bình tĩnh rất nhiều, nhìn chỗ ống nước nối vào bồn cầu, mày liền nhíu lại.

Nước rất sạch, không có chút dấu vết bẩn nào. Hẳn được thường xuyên sử dụng, thường xuyên vệ sinh. Thậm chí ngay cả đệm trên bệ bồn cầu cũng có cảm giác khô ráo thanh khiết. Nhưng bồn cầu như vậy sao lại bị rỉ? Bồn cầu bị rỉ thường là bồn cầu không được sử dụng. Bởi vì khi sử dụng sẽ gặp chuyện rất xấu hổ như không đủ nước để xả. Nếu xảy ra chuyện xấu hổ như vậy thì tất nhiên sẽ không có ai đặt miếng đệm trên bệ bồn cầu.

Có dị thường?!

Tôi nhìn bồn cầu kia, chậm rãi rời khỏi nhà vệ sinh. Mới vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy được thi thể ở phòng đối diện vươn tay ra.

Tiểu tam chết trong nhà vệ sinh của phòng ngủ chính. Xác chết nằm ở rất gần cửa nhưng tuyệt đối không phải đứng ở cửa phòng bếp là có thể nhìn thấy như bây giờ. Thi thể tiểu tam bị dịch chuyển?

Sẽ không! Có cảnh sát ở đây, sẽ không ai dịch chuyển thi thể cô ta. Hơn nữa cánh tay vươn ra dưới tấm vải trắng giống như đang từ xuống mặt đất để ngồi dậy.

“Tóc”, phía sau truyền đến tiếng nước rơi. Tôi nhắm mắt lại kêu lên sợ hãi.

Tiếng kêu của tôi khiến Tổ Hàng chú ý, chỉ cảm thấy tôi rơi vào lòng ngực mát lạnh rất quen thuộc, ngay cả mùi vị cánh tay che lấy miệng tôi cũng rất quen thuộc.

Tôi ngừng kêu, mở to mắt nhìn anh ấy, anh ấy cũng nhìn tôi đầy nghi hoặc, hỏi: “Sao thế?”

Tôi chỉ vào phòng ngủ bên kia, nói: “Thi thể muốn bò dậy!” Nói xong tôi lại ngây ngẩn cả người. Bởi vì từ góc độ này của tôi lại không nhìn thấy thi thể bên kia. “Em... vừa rồi thật sự em nhìn thấy thi thể!” Tôi vội vã kêu lên.

“Ừ, anh tin em. Không sao đâu, bị mê một chút thôi. Em gặp phải nó à?”

“Em... ách...” Trong đầu tôi có chút hỗn loạn, một hồi lâu mới nói: “Bồn cầu bên kia có vấn đề.”

Tổ Hàng buông tôi ra nhưng tay lại nắm lấy tay tôi, mang theo tôi cùng đi tới nhà vệ sinh bên kia. Tôi nói nhỏ: “Ban ngày ban mặt cũng có thể gặp quỷ à?”

“Thiên thời địa lợi nhân hòa là có thể gặp được, không nhất định phải là buổi tối.” Anh ấy vừa nói vừa nhìn về phía bồn cầu bên kia.

Tôi giải thích: “Bồn cầu này bị rỉ nước quá nhiều, sẽ không có ai dùng. Nhưng nếu không có ai dùng thì sẽ không cần lót đệm cho bề ngồi.”

Anh ấy buông tôi ra, ngồi xổm người xuống, lấy chiếc móc áo tôi vừa đặt xuống, gõ gõ vào phần dưới của bồn cầu, nói: “Nó vốn dĩ bị chết non trong WC, cho nên trốn ở nơi này cũng rất có khả năng.”

Tôi thò đầu quan sát bồn cầu, nước trong bồn cầu bắt đầu xuất hiện bọt khí. Điều này tuyệt đối không bình thường. Tôi vừa muốn nói thì thấy một bóng đen vọt về phía tôi. Theo bản năng tôi nhắm mắt lại. Trong thời gian rất ngắn tôi cảm giác được Tổ Hàng lao ra.

Đến khi tôi mở to mắt, trong nhà vệ sinh chỉ còn một mình tôi, nước trong bồn cầu chậm rãi chảy xuống. Cuối cùng dừng ở mực nước bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146-2

Tiểu quý kia đã chạy? Khi tôi xoay người đi ra ngoài, cảnh sát Trương từ trong phòng ngủ bò ra. Tôi vội vàng đi tới đỡ anh ta dậy, còn không kịp hỏi thì anh ta đã thở phào, nói: “Thi thể kia bò dậy!”

Lòng tôi thót lại, thi thể thật sự bò dậy! Khi tôi nhìn về phía phòng kia cũng không thấy thi thể bò dậy mà thấy bóng dáng của Tổ Hàng. Hả! Tổ Hàng sẽ không có vấn đề gì.

Trong giây tiếp theo, tôi ngửi thấy mùi nồng của máu tươi. Rất quen thuộc, đây là mùi vị khi Tổ Hàng luyện tiểu quý. Anh ấy muốn ăn luôn tiểu quý này sao?

Khi tôi xông đến, nhìn thấy tay phải của Tổ Hàng đang cắm vào ngực thi thể, vết máu chậm rãi chảy xuống. Khi anh ấy rút tay ra, một trái tim đầy máu đỏ thẫm bị anh ấy nắm ở trong tay.

Tôi bịt kín miệng mũi, không cho mình phát ra tiếng kêu.

Cảnh sát Trương đi sát phía sau tôi cũng thấy được cảnh này. Anh ta kinh hãi há to miệng, nói không ra lời.

Trái tim đỏ thẫm kia vậy mà lại có mặt một đứa bé, gương mặt đang khóc lóc kêu la, nhưng nháy mắt tiếp theo đã bị Tổ Hàng bóp nát, tất cả rơi trên mặt đất. Khoảnh khắc trái tim rơi xuống phát ra một tiếng trẻ con kêu lên sợ hãi.

Khi mọi thứ đều đã rơi xuống, miệng cảnh sát Trương mới khép lại được, nói nhỏ: “Đây... biết giải thích thế nào với đồng nghiệp ở bên ngoài.”

Tôi sững sốt một lúc lâu, khi Tổ Hàng rửa tay trong phòng tắm mới lấy lại tinh thần. Nhìn thi thể trên mặt đất, nơi trái tim máu chảy đầm đìa, mùi máu tươi nồng đặc, chậm rãi xoay người đi đến ban công phòng khách.

Lòng tôi loạn, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không tự hỏi được. Đến tận khi cảnh sát Trương cũng đi tới, đốt thuốc, ngón tay kẹp điếu thuốc vẫn run rẩy.

“Sầm Tổ Hàng này... so với Linh Từ thì ác hơn nhiều. Tôi không nên cho các người tới xử lý mới đúng. Hiện tại... trường hợp này...”

Tôi biết Tổ Hàng và Linh Từ khác nhau rất nhiều. Linh Từ là một người bình thường còn Tổ Hàng là quỷ. Cùng một chuyện, Linh Từ dùng đạo pháp để

giải quyết, còn Tổ Hàng dùng phương pháp của quý để giải quyết.

Cảnh sát Trương vẫn còn run run rẩy rẩy nói: “Sau này tôi còn cho các người giải quyết chuyện gì thì tôi chính là kẻ ngốc!”

Tổ Hàng đã đi tới, nói: “Tiểu quý kia chạy tới trái tim của mẹ nó, nếu tôi không ra tay nhanh một chút, nó chắc chắn sẽ ăn trái tim của mẹ nó, oán khí sẽ tăng lên, đến lúc đó đối phó với nó sẽ có chút khó khăn. Tôi đối phó với nó không thành vấn đề, nhưng lỡ như nó chạy thoát thì đó là hậu quả vô cùng.”

Cảnh sát Trương không nói gì, Tổ Hàng nhìn về phía tôi, tôi biết anh ấy đang đợi tôi bày tỏ thái độ. Rốt cuộc hình ảnh kia... Đi theo anh ấy đã thấy rất nhiều chuyện. Hơn nữa thể chất tôi cũng có quý khí rất nhiều, nhưng tôi chưa từng thấy hình ảnh đáng sợ như vậy.

Tổ Hàng đứng trước mặt tôi, một hồi lâu vẫn không nhìn ra phản ứng của tôi, thò tay tới trước mặt tôi, nói: “Rửa sạch rồi.”

Thôi hơi mỉm cười: “Quá thật... rửa sạch rồi.”

Anh ấy thấy tôi cười mới cười theo. Chúng tôi ra khỏi nhà này, còn cảnh sát Trương vẫn ở đó đau đầu nghĩ cách giải thích với người ta. Chẳng lẽ nói chúng tôi ở đây bạo hành thì thể?

Chúng tôi mở cửa đi ra ngoài, mấy cảnh sát ở bên ngoài cũng đi vào. Viên cảnh sát đi sau cùng kéo lại Tổ Hàng, hỏi: “Huynh đệ, nhà tôi cũng là âm sát quy tâm, ba tôi cũng bệnh tim, anh chỉ tôi cách giải quyết đi.” Khi nói chuyện, anh ta còn thỉnh thoảng ngó vào bên trong, dường như lo lắng bị cấp trên phê bình.

Tổ Hàng nói: “Trong phòng phải có quạt thông gió, luôn giữ nơi đó sạch sẽ, khô ráo, thông gió. Sau đó trồng cây trong nhà vệ sinh, dùng cây để hóa giải uế khí, còn có đặt một đĩa muối nhỏ, cũng là hóa giải uế khí.”

“Ách, quạt thông gió, cây, muối... tôi nhớ kỹ rồi, tôi nhớ rồi. Mà còn, nếu sau này tôi muốn tìm anh thì phải làm sao?”

“Họ Sầm, tìm Linh Từ là có thể tìm được chúng tôi.”

Họ Sầm? Anh ấy cảm thấy cần một người báo tin ngầm cho nên để lại một chút thông tin sao?

Chúng tôi xuống lầu, lên xe, đi ra khỏi tiểu khu. Trong lúc vô tình tôi thấy được trong quán ăn đối diện tiểu khu kia có Sầm khùng điên. Tiểu quý của hán xảy ra chuyện lớn như vậy, rốt cuộc hán đã biết hay chưa? Có điều hán xuất hiện ở chỗ này, có thể khẳng định tiểu quý này là do hán để lại, hơn nữa còn muốn thu hồi.

Tôi cho rằng trải qua chuyện này hán sẽ rời khỏi thành phố, quay lại thị trấn XX, nhưng tôi không ngờ ngày hôm sau tôi lại gặp Sầm khùng điên, hơn nữa là ông ta có ý tới tìm tôi. Đương nhiên hán không tới căn biệt thự kia tìm tôi, mà chặn tôi ở cửa khi tôi tới phòng vẫn ở một cửa hàng nhỏ.

==

Sant: Hẹn các bạn thứ 2.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Y Y, nói cô ấy tìm được một công ty quảng cáo rất nhỏ, nơi đó cần hai nhân viên in ấn, thi thoảng cũng thiết kế thẻ bài gì đó. Tóm lại đó chính là một công ty rất nhỏ làm những công việc lật vặt.

Tôi cũng không kén chọn, nghĩ cứ qua xem sao, nếu tiền lương phù hợp thì có thể làm.

Ngồi xe bus đi tới cửa hàng kia, tôi nghĩ tới tới qua khi ăn cơm, Linh Từ nhận được điện thoại của cảnh sát Trương. Nói đơn giản là đang tố cáo Tổ Hàng, nói Tổ Hàng ra tay dã man như thế nào, khiến cho toàn nhà đầy máu. Sau khi treo điện thoại, Linh Từ hỏi chúng tôi chuyện như thế nào.

Tổ Hàng kể ngắn gọn mấy câu không hề có cảm xúc.

Sau khi anh ấy nói xong, Lương Dật nhìn chăm chăm vào tay anh ấy, lại một lần dò hỏi có phải thật sự dùng tay cầm vào trong thân thể, từ xương sườn móc ra trái tim.

Tổ Hàng gật gật đầu, sau đó Lương Dật vọt tới nhà vệ sinh nôn ọe.

Biểu hiện của Sầm Hằng thì tốt hơn một chút, ít nhất không nôn ọe.

Xuống xe bus, tôi gọi điện thoại cho Y Y, sau khi hỏi đường liền đi tới cửa hàng kia. Nhưng tôi đi chưa được vài bước đã bị lão Sầm khùng điên kia cản bước.

Khi nhìn thấy ông ta, tôi kinh ngạc, nhưng tôi rất nhanh khiến mình bình tĩnh trở lại, nhìn người đi đường xung quanh, nhắc nhở bản thân không được cùng ông ta đi tới chỗ không người. Tôi hỏi: “Ông muốn gì?”

Sầm khùng điên đã thay quần áo, người mặc quần áo mới tinh, chỉ là vẫn mang theo túi xách cũ kỹ màu đen. Gương mặt đen nhánh của ông ta cười rộ lên, ngay cả đôi mắt cũng không thấy, nói: “Người họ Sầm?”

“Tôi...” Tôi dừng một chút, trong lòng nghĩ lão Sầm khùng điên này sẽ không phải là Boss đứng sau tất cả chuyện này chứ. Tôi nói: “Tôi họ Vương, nhưng là ba tôi nhận nuôi tôi từ Sầm Gia thôn ra.”

“A, người biết người là con cái nhà ai không?”

“Không biết, khi đó tôi mới vài tuổi. Ba tôi cũng không biết, toàn bộ người trong thôn đã không còn.”

“VẬY... này, dừng đi. Tôi cũng họ Sầm, tôi là con cháu Sầm gia. Chúng ta là họ hàng thân thích.”

“Tôi với ông không có liên quan.” Tôi kêu lên, bước chân nhanh hơn.

“Này, dừng chạy nữa. Các người đi tới thị trấn XX thì chắc chắn đã tra được nơi đó. Tôi biết một số chuyện, tôi có thể nói cho các người.”

Ông ta đã thành công khiến tôi dừng bước. Kỳ thật tôi rất lo lắng, bởi vì tôi đang đơn độc đối mặt với Sầm khùng điên. Nhưng tôi cũng rất hưng phấn, ngay từ đầu Tổ Hằng bảo tôi nói mình là con cháu Sầm gia còn không phải để có kết quả như lúc này sao? Tôi cùng Tổ Hằng đi xem phong thủy nhiều nơi như vậy còn không phải để dụ dỗ những kẻ phía sau xuất hiện sao? Hiện tại xem như là thành công, chỉ cần dừng cảm một chút là chúng tôi có thể có được rất nhiều.

Thấy tôi dừng bước, Sầm khùng điên lúc này mới nói: “Được rồi, chỗ này nắng quá, chúng ta đi chỗ khác đi.”

“Được, tôi đưa ông đi!” Tôi nói trước. Nếu cần phải nói chuyện thì tôi sẽ chọn địa điểm, như vậy ít nhất có thể bớt được một phần nguy hiểm. Đồng thời tôi cũng lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Tổ Hằng.

Nhưng Sầm khùng điên kia lại nói: “Tôi nói chuyện với cô, đừng kêu tiểu quý kia tới.”

Tiểu quý? Tổ Hằng? Tôi do dự một chút, đưa ông ta vào KFC. KFC lúc nào cũng có người, hơn nữa bên trong có camera, còn có người phục vụ đứng nhìn, ông ta sẽ không có cơ hội ra tay làm gì tôi cả. Mà ông ta có ngấm ngấm làm gì tôi cũng không chắc có thể làm được.

Vào KFC, tôi gọi hai ly trà sữa rồi ngồi xuống cùng ông ta.

Ông ta nhìn xung quanh, dường như không quen với những nơi như này. Vừa lúc lại hợp lý tôi, cái này gọi là địa lợi. Tôi hỏi: “Nói đi, ông biết chuyện gì?”

“Nơi này...”

“Không có ai chú ý tới chúng ta nói chuyện đâu. Trước tiên ông hãy nói ông tên là gì đi.”

“Gia phả trong tay cô?” Sầm khùng điên hỏi.

Sầm khùng điên vừa nói là tôi biết ông ta không lừa tôi, chắc chắn ông ta biết được chuyện gì đó. “Gia phả đã không còn, hóa vàng cho tổ tông rồi. Dù sao hiện tại Sầm gia chúng ta cũng không có mấy người, giữ lại cũng không để làm gì.”

“Đốt? Đốt? Sao lại đốt đi?”

“Đốt đi thì sao?” Tôi hỏi.

“Kể năm ấy khiến Quốc Hưng ra tay chắc chắn là một trong mười người anh em của hần, không có gia phả thì tôi không nhớ rõ mười anh em đó có những ai.” Ông ta vừa nói vừa vỗ vào đầu, “Tôi thường xuyên không nhớ được rõ.”

Người phía sau là một trong mười anh em của Sầm Quốc Hưng! Oa! Sầm khùng điên có lẽ thật sự đúng.

Tôi hỏi: “Vậy ông tên là gì?”

“Tôi... Sầm Tổ Hằng!”

“Ông nghĩ kĩ lại đi, rốt cuộc ông tên là gì?”

“Sao tôi lại nhớ sai được? Tôi là Sầm Tổ Hằng.”

Tôi âm thầm thở hắt ra, chính ông ta cũng vừa nói ông ta thường xuyên sẽ quên một chút chuyện, như vậy rốt cuộc ông ta là Sầm Tổ Hằng hay nhớ

nhằm, chuyện này vẫn cần xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147-2

“Cô là con của ai? Có lẽ tôi biết ba của cô.”

“Lúc tôi bị mang đi thì tôi mới sinh ra, không có chút kí ức nào.” Điều này là kịch bản Tổ Hàng nghĩ cho tôi. Kỳ thật nghiêm túc mà suy xét một chút thì biết tôi không thể là người của Sầm gia.

“Vậy tiểu quý mà Sầm Quốc Hưng luyện, chính là tiểu quý tạo phản kia, gọi là gì?”

“Ngụy Hoa.”

“A, Ngụy Hoa. Sầm Quốc Hưng đâu? Đã chết?”

“Phải.”

“Hắn là vậy, hắn đã mang kiếp nạn lớn như vậy tới thôn. Thật ra đó cũng là số mệnh. Chỉ là sao hắn nghe người kia khuyên lại thật sự xuống tay? Đúng rồi, tiểu quý bên cạnh cô tên là gì?”

“Tổ... Khúc Thiên.” Cái này gọi là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý. Trả lời xong chuyện này, tôi kêu lên: “Này! Là tôi hỏi ông hay ông hỏi tôi?”

“Khúc Thiên à? Khúc Thiên, tôi tính rồi, cô đời này đi theo hắn là sẽ bị thương, có lẽ hai chân sẽ bị tàn phế. Cô còn chưa có con, ôi, cô còn chỉ là một đứa trẻ, cô học cái này làm gì? Nghe tôi nói, đừng giữ lại tiểu quý kia bên cạnh. Có thể siêu độ thì siêu độ đi. Không thể siêu độ thì phong lại. Phong hắn lại thế nào? Hãy bẫy hắn vào một con búp bê, dùng vải đỏ phong đôi mắt lại, dùng chỉ đỏ buộc chắc, sau đó dùng thất tinh trận vây ở nơi không ai tới. Nếu thuận tiện thì cứ đưa tới miếu nhỏ. Nếu cô không biết nơi nào có miếu, hoặc không có phương tiện để đi thì nói, tôi sẽ giúp cô đưa đi. Không nhiều lắm, chỉ sáu trăm tệ. Tiền xe là hai trăm, phí đặt trong miếu là ba trăm, tôi chỉ lấy một trăm phí vất vả.”

“Tôi không tin chuyện này.”

“Cái này là kỳ môn độn giáp, rất thần kỳ. Hắn cô cũng biết, bố cục trong thôn chính là trận kỳ môn độn giáp, không phải lần trước cô đã đi vào sao?”

Bên trong là trận kỳ môn độn giáp sao? Tôi chỉ thấy một đồng tường đất đã thành bùn thôi.

“Sầm... Tổ Hàng. Tôi hỏi một chút, trên thị trấn XX cũng có một người tên Sầm Tổ Hàng, hắn là ai?”

“Hắn?” Sầm khùng điên cao giọng khiến không ít người nhìn về phía chúng tôi, tôi vội vàng ra hiệu ông ta nói nhỏ thôi. Lúc này ông ta mới đề giọng xuống, nói: “Hắn không phải Sầm Tổ Hàng. Hắn là Sầm Tổ Trạch. Hắn... hắn sao lại giả vờ là Sầm Tổ Hàng? A, đúng rồi, hắn nói hắn tên Sầm Tổ Hàng nhưng tôi biết hắn là Sầm Tổ Trạch.”

“Vi sao hắn lại muốn đổi tên?” Kỳ thật từ tư liệu chị Kim Tử điều tra thì chúng tôi đã biết, sau khi lên cao trung thì Tổ Trạch mới sửa tên thành Tổ Hàng.

“Hắn... hắn thích Sầm Mai, hắn vẫn luôn thích. Tôi nói nhỏ cho cô biết, Sầm Tổ Trạch khi vừa lên cao trung đã cùng Sầm Mai ở bờ sông làm chuyện kia. Tôi nhìn lên thấy. Sầm Mai không muốn, còn bị hắn đánh vài cái tát.”

Trong lòng tôi muốn nổ tung. Sao có thể? Vào thời đại đó xảy ra chuyện như vậy là chuyện rất lớn. Sao lại không có chút tai tiếng gì? Hơn nữa hôm trước khi ở Sầm Gia thôn, không phải Sầm Tổ Trạch còn đến viếng mộ Sầm Mai sao? Hắn tình cảm của hắn ta là chân tình, vậy sao khi trước hắn lại cưỡng bách Sầm Mai? Hiện tại nếu Sầm Mai đã bị cưỡng bách, vậy thì còn vì cái gì mà đi theo Tổ Trạch ở bên nhau? Cô ta không phải sẽ rất hận Sầm Tổ Trạch sao?

Sầm khùng điên lẩm bẩm, nói: “Sao các người lại đốt gia phả đi? Thế này sao tìm được người nữa? Sao các người lại đốt gia phả đi? Thế này sao tìm được người nữa...”

Ông ta cứ lặp đi lặp lại lời này, tôi thấy hắn ông ta có chút không bình thường chứ không chỉ có cuộc sống là đáng thất vọng, không thì ông ta xem phong thủy cũng sẽ không vất vả như vậy. Ông ta thật sự có điểm không bình thường, người trong thị trấn kia đều biết cho nên không có ai muốn sống cùng ông ta. Mà cũng ngày cũng chỉ những kẻ vì muốn hại người mới tìm tới ông ta.

Tôi nhìn dáng vẻ của ông ta, lo lắng nếu ông ta thật sự phát điên nhảy dựng lên giết người thì phải làm sao? Cho nên tôi lên đứng lên, xoay người chạy thẳng ra ngoài.

Chạy ra khỏi KFC, vừa lúc thấy được cách mấy nhà chính là xưởng in mà Y Y nói. Tôi chạy thẳng vào xưởng in, đưa mắt nhìn quanh, vừa lúc thấy Y Y ngồi trước máy tính, vội vàng chạy tới ngồi xôm xuống phía sau cô ấy.

Y Y nhìn tôi tò mò hỏi: “Khả Nhân, cậu làm gì thế?”

“Mình cần trốn đã, một lát rồi nói.”

Mặt Y Y lộ vẻ khó xử, cô ấy nhìn một phụ nữ khác ở bên cạnh, sau đó nói: “Bà chủ, đây chính là bạn của tôi, Vương Khả Nhân.”

Tôi ngáy ngẩn cả người. Tôi biết lần đi tìm việc này lại uổng phí rồi.

Nửa giờ sau, tôi nhờ Y Y tới KFC nhìn xem. Xác định Sầm khùng điên đi rồi tôi mới yên tâm mà đi ra, ngồi trên sofa của xưởng in. Tôi không hỏi chuyện công việc, tôi biết dù tôi có hỏi thì cũng sẽ không thành công. Bởi vì vẻ ghét bỏ hiện rõ trên mặt bà chủ.

Nói xin lỗi với Y Y, tôi gọi điện thoại cho Tổ Hàng, gửi địa chỉ cho Tổ Hàng, sau đó tôi ngồi lại chờ anh ấy đến đón.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148

Y Y không hiểu, liền hỏi: “Vừa rồi cậu bị sao thế? Bị người ta đuổi theo à? Sao không báo cảnh sát?”

“Gặp phải kẻ điên thôi.”

“Kẻ điên cũng có thể báo cảnh sát mà.”

Khi nói chuyện thì Tổ Hàng tới. Tôi còn chưa mở miệng, anh ấy đã nói: “Chào em, Y Y, đã lâu không gặp.” Anh ấy vậy mà lại chủ động nói chuyện! Tôi ngàng hiểu, đây là anh ấy nhắc nhở tôi, không thể gọi sai tên.

“Khúc Thiên, anh tới rồi.”

Tổ Hàng nhìn tôi mỉm cười, đó là một sự cổ vũ, một sự công nhận.

Sau vài câu khách sáo, chúng tôi lên xe rồi đi. Sau khi lên xe, câu đầu tiên Tổ Hàng nói chính là: “Em lại không kiếm được việc à?”

“Không có cơ hội nào. Em chạy vào cửa hàng nhà người ta trốn chui trốn lủi. Cái cảm giác như bị đòi nợ này, có ông chủ nào dám nhận.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Sầm khùng điên quả thật là một kẻ điên.”

Đã tới giờ ăn trưa, Tổ Hàng đề nghị đến một nhà hàng gần đó, vừa ăn vừa nói. Tôi có chút bất ngờ, anh ấy vậy mà lại đề nghị đi nhà hàng. Đây có tính là hẹn hò? Trước kia chúng tôi hẹn hò là ở góc bờ sông, lần này đi nhà hàng. Bản thân anh ấy không cần ăn gì, vậy mà anh ấy lại nhớ kỹ tôi thích ăn gì.

Anh ấy chọn nhà hàng trong một ngõ nhỏ. Là một nhà có nhà ăn rất nhỏ, có các phòng nhỏ, mỗi phòng đều có một nhà vệ sinh nhỏ.

Từ cách bày trí có thể nhận ra đây là nhà hàng nhắm đến các đôi tình nhân. Nhân viên phục vụ đưa chúng tôi vào phòng phòng nhỏ. Là một phòng chừng mười mét vuông, còn có một buồng vệ sinh rất nhỏ.

Dựa vào sự trang trí của nơi này, phí nơi này hẳn rất đắt.

Sau khi chọn đồ ăn, nhân viên phục vụ vừa đi, tôi hỏi: “Sao anh lại biết nơi này?”

“Tiểu Mạc nói. Anh ta còn đưa anh thẻ VIP ở đây.”

Quả nhiên là nơi quan nhĩ đại, phú nhĩ đại tụ tập. Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, rất đơn giản nhưng vẫn rất ngon. Hơn nữa sự riêng tư của khách được đảm bảo, có lẽ nơi này kinh doanh cũng rất tốt.

Tổ Hàng chỉ tùy tiện ăn một chút rồi đi vào nhà vệ sinh. Tôi vốn tưởng anh ấy chỉ đi rửa tay gì đó, không ngờ khi đi ra lại là... Tổ Hàng thật! Đây là ban ngày ban mặt, không phù hợp chút nào. Có điều nơi này cũng coi như là ốc tù. Thông gió dựa vào điều hòa, ban ngày ban mặt vẫn phải dùng đèn, đối với anh ấy hẳn không thành vấn đề.

Tổ Hàng ngồi đối diện tôi, hỏi: “Em nói chuyện hôm nay đi.”

“Sâm khùng điên tìm được em, nói ông ta biết một chút nội tình.” Tôi đem những gì xảy ra kể lại tỉ mỉ kĩ càng cho anh ấy. Rốt cuộc tôi không phải là người Sâm gia, có lẽ có một số điều tôi không biết nhưng Tổ Hàng sẽ biết. Tôi chỉ giấu đi chuyện của Sâm Tổ Trạch và Sâm Mai. Tôi cảm thấy vào lúc này không nói ra chuyện đó thì tốt hơn. Tuy rằng bản thân chuyện đó có rất nhiều điểm đáng ngờ nhưng dù sao nó cũng là chuyện riêng tư. Hơn nữa Tổ Hàng và Sâm Mai có mối quan hệ đặc thù, hiện tại nói ra thật không hay.

Cuối cùng tôi nói: “Em cảm thấy ông ta thật sự biết một vài chuyện gì đó, nhưng về phương diện thần kinh của ông ta thật sự có vấn đề, chính ông ta cũng nói có một số việc ông ta không nhớ được. Hiện tại chúng ta chỉ có thêm được chút thông tin, người đứng phía sau là một trong mười người anh em của Sâm Quốc Hưng.”

Tổ Hàng im lặng một chút, nói: “Trên gia phả có ghi, anh biết bọn họ là ai.”

“Vây là tốt rồi. Vây có thể sàng lọc trong mười người bọn họ.”

“Em sợ không?” Tổ Hàng hỏi nhỏ, tôi sừng sốt một chút mới hiểu được ý anh ấy hỏi việc tôi đơn độc đối mặt với Sâm khùng điên có thấy sợ không.

Tôi cười lắc đầu. Thật ra khi đó tôi có sợ, đặc biệt là khi ông ta cứ lặp đi lặp lại chuyện chúng tôi đốt gia phả đi, tôi thật sự sợ ông ta phát điên. Nhưng ở trước mặt Tổ Hàng, tôi vẫn lắc đầu.

Anh ấy đưa tay tới xoa xoa đỉnh đầu tôi: “Cảm ơn em.”

Tôi cười: “Cảm ơn em gì chứ?”

“Cảm ơn em đã chịu giả mạo là người Sâm gia giúp anh, chịu nguy hiểm cùng hoạn nạn với anh.”

“Đừng nói vĩ đại như vậy, anh đã cứu em mà. Ách, đúng rồi, muốn hỏi rõ em một chút. Vào thời kỳ anh sống, một cô gái nếu bị cưỡng gian thì sẽ thế nào?”

Anh ấy nhìn tôi đầy nghi hoặc, tôi lập tức bổ sung: “Vừa rồi em xem một bộ phim về thời kỳ cũ, trong đó có tình tiết này, cảm thấy có chút không rõ thôi. Vào thời đó loại chuyện này không phải là việc sẽ bị trừng phạt rất mạnh sao? Chỉ cần tố giác thì gã đàn ông đó sẽ chịu trừng phạt nghiêm khắc.”

“Đúng vậy, có điều phụ nữ so với đàn ông sẽ thảm hại hơn. Bởi vì sẽ bị người ta cho rằng phụ nữ dụ dỗ đàn ông. Khi đàn ông bị trừng phạt thì phụ nữ cũng bị trừng phạt, thậm chí còn thảm hại hơn. Loại chuyện này phụ nữ chỉ có một con đường là tự sát.”

Tôi kinh sợ, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này ở thời đại đó lại bị coi là như vậy. Vây thì có lẽ Sâm Mai sẽ không nói ra chuyện này mà lựa chọn im lặng.

Tổ Hàng cười nói: “Trong phim thì thế nào?”

“Nữ chính không vạch trần nam phụ, nam phụ sau đó đi học, nữ chính gả cho người khác.”

“À, thế à.” Anh ấy không hỏi tiếp, nhưng tôi có thể cảm nhận được tâm tình anh ấy không tốt, đã không còn cảm giác hưng phấn vừa rồi.

“Anh sao thế?”

“Không có gì đâu.” Anh ấy nhìn tôi cười miễn cưỡng, sau đó duỗi tay xoa mặt tôi, không nói gì mà chỉ nhìn tôi như vậy.

Tôi có chút nghi hoặc nhưng vẫn cười cười, ghé hôn lên môi anh ấy, “Vây đừng thế nữa. Hôm nay chúng ta có manh mối này không phải đáng vui mừng sao? Như vậy phạm vi tìm kiếm đã được thu hẹp rất nhiều.”

Lúc này anh ấy mới cười tươi trở lại.

Có điều chuyện cũng không dễ dàng qua đi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148-2

Bởi vì buổi tối khi kể lại chuyện này cho Linh Từ bọn họ, Lương Dật lần nữa lại xoa tay tỏ vẻ hăm hè, nói cậu ta muốn quay lại Sầm Gia thôn lần nữa, nói dù sao đó cũng là quê quán ông ngoại cậu ta, cậu ta cũng coi như là người Sầm gia gì gì đó. Cậu ta nói rất hùng dũng đầy sự tự hào.

Sầm Hằng tỏ vẻ bế tắc, mười anh em rất khó tìm, lại còn chưa biết tên.

Linh Từ giải thích ý nghĩa mười anh em cho mọi người một lần, nói: “Nói là mười anh em nhưng thật ra chưa chắc chính xác là mười người. Chỉ là cách gọi những đứa bé trai sinh cùng một năm trong thôn. Giống như Sầm Gia thôn, cơ bản là liên hôn trong gia tộc, các bé trai sinh cùng năm chưa chắc có được mười đứa. Có lẽ chúng ta chỉ cần tìm một trong năm, một trong bọn, thậm chí chỉ là một trong ba. Hơn nữa nhiều năm như vậy, chuyện năm đó đã chết rất nhiều người, mười anh em còn lại được mấy người? Nói không chừng chỉ còn lại người đứng sau tất cả chuyện này, như vậy chúng ta sẽ không cần phải lựa chọn gì cả.”

Linh Từ sau khi nói một tràng, lại nói: “Được rồi, gọi cho chị của tôi đi, thông tin quan trọng này cũng sẽ khiến chị ấy vui mừng một chút.”

Quả thật mọi người đều rất vui mừng. Tiểu Mạc còn mở rượu gì đó chúc mừng, nói tương lai tốt đẹp sẽ không còn xa nữa.

Tôi vốn cho rằng Tô Hằng sẽ viết ra tên mười anh em của Sầm Quốc Hưng, nhưng anh ấy không viết, anh ấy chỉ an vị trên ban công, đứng bên cạnh một quả táo có nén hương đang cháy, nhìn ra bên ngoài. Bộ dáng này của anh ấy chứng tỏ tâm tình anh ấy đang không tốt.

Tắm xong, tôi đi tới ban công, đứng bên cạnh anh ấy, nhìn làn khói nhẹ nhàng bay lên từ nén hương.

Từ ban công nơi này không thể nhìn thấy cảnh như từ trường học của chúng tôi. Ban công nơi này nhìn thấy sông nước xa xa, ánh đèn sáng rực trên những cây cầu. Cộng thêm sự yên tĩnh của khu này có thể khiến lòng người yên ổn đi rất nhiều.

Tôi đột nhiên nhận ra tôi cũng thích cách thả lỏng chính mình này, cảm thấy mùi hương kia càng ngày càng dễ chịu.

Tôi cứ như vậy đứng ở bên cạnh anh ấy, không nói lời nào, cùng với anh ấy. Đến thật lúc lâu sau, khi ánh trăng đã dần khuất ở hướng tây, anh ấy mới nói: “Khả Nhân, cảm ơn em đã ở bên cạnh anh.”

Tôi cười, duỗi tay ra nắm lấy bàn tay to lớn của anh ấy, cũng vẫn không nói gì như cũ. Tôi đang đợi anh ấy nói, chờ đến khi anh ấy nguyện ý nói với tôi. Đây không phải là cách anh ấy thường dùng sao?

Lại qua một hồi lâu, anh ấy mới nói: “Anh biết, bộ phim hôm nay em nói thật ra chính là hiện thực. Nữ chính trong hiện thực chính là Sầm Mai.”

Tôi kinh sợ, nhìn anh ấy, hỏi: “Anh biết?”

“Ừ, biết. Con của Sầm Mai là do anh siêu độ.”

“Con?” Lần này kinh ngạc chính là tôi, “Cô ấy có con?”

“Là thai nhi, mới vừa một tháng. Cô ấy tới tìm anh, muốn anh nhận đứa con đó là của anh, bởi vì lấy thân phận đồng tử đồng nữ, thừa nhận chuyện này cùng lắm là bị toàn thôn khinh thường, bị phỉ nhổ, bị trong nhà đánh cho một trận. Nhưng anh từ chối. Cô ấy liền chạy rất mạnh, chạy tới hơn nửa đêm thì đứa bé không con.”

Lòng tôi trầm xuống, tôi không cách nào có thể tưởng tượng được sự thống khổ của Sầm Mai lúc ấy, nhưng cô ấy làm chuyện này cũng thật quá... gì nhỉ, hiểu thấu? Hoặc có thể nói cô ấy muốn sống thì chỉ có thể làm như vậy.

“Bởi vì chuyện này, anh không muốn kết hôn với cô ấy, nhưng trong gia phả đã viết rồi, muốn thay đổi cũng không phải chuyện đơn giản.”

“Vậy hiện tại Sầm Mai đối với anh...” Trước kia tôi cho rằng bọn họ từng là một đôi rất đẹp, tôi mới là kẻ thứ ba. Nhưng hiện tại... chuyện này cũng quá khiến người không chấp nhận nổi.

“Không biết, anh lúc nào cũng phòng bị cô ấy. Anh biết chuyện này không đơn giản như vậy. Nhưng anh không ngờ được, kẻ Sầm khùng điên kia vậy mà cũng biết chuyện này.”

Nói được chuyện này ra sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Tô Hằng ôm tôi vào trong lòng, nói: “Em nhủ mày nghĩ gì? Những việc này em hoàn toàn không cần suy nghĩ.”

“Dạ. Tô Hằng, anh yên tâm, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

“Ừ, anh tin em.”

“Có nên những chuyện không hay trước đây hãy quên đi. Những chuyện lung tung lộn xộn của Sầm Mai cũng quên đi.”

“Ừ, anh biết.”

“Còn có, mặc kệ việc này kết quả sẽ thế nào thì em đều sẽ là vợ anh, cho nên sau này anh có gì không vui thì có thể nói với em. Ách, anh không thích nói thì cứ ở chỗ này ngắm đêm đi, thật sự có thể tĩnh tâm được. Em sẽ cùng anh.”

“Ừ, anh biết.” Môi anh ấy dừng trên môi tôi. Thật sự cảm giác có chồng cũng không tồi. Tuy rằng anh ấy không nói nhiều, tuy rằng anh ấy có rất nhiều tật xấu nhưng anh ấy thật sự khá tốt. Giống như hiện tại, cùng anh ấy ở bên nhau liền cảm thấy cả đời đều có thể lãng lãng cùng nhau, đến tận khi chết cũng có thể ở bên nhau.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

Ngày hôm sau, Tổ Hàng viết danh sách mười huynh đệ của Sầm Quốc Hưng rồi đưa cho Linh Từ đi tra xét. Mười huynh đệ có sáu cái tên thì xác định Sầm Quốc Hưng đã chết, như vậy chỉ còn 5 cái tên. Năm cái tên, ai còn sống, và là ai? Mặt khác còn phải đi điều tra xem tên thật của Sầm khùng điên kia là gì, chuyện này cũng rất quan trọng.

Có tiến triển mới, dường như đã sắp đến hồi kết, tâm tình mọi người đều rất tốt. Ngay cả Lương Dật cũng nói muốn về nhà giúp chúng tôi theo dõi ba cậu ta. Nguyên lời nói của cậu ta là: “Để giết chết Ngụy Hoa, em về nhà cúi đầu nhận vài cái tát cũng nguyện ý. Nhưng em muốn mọi người bảo đảm một ngày nào đó mọi người có thể giết chết Ngụy Hoa giúp em. Em muốn dẫm lên đầu của hắn, nói cho hắn biết hắn đừng mong cướp đi của em thứ gì.”

Thật là áu trĩ! Có điều cậu ta chịu về nhà thì không ai ngăn cản. Rốt cuộc cậu ta đã ăn ở nơi này miễn phí một thời gian, hơn nữa cậu ta còn là loại thiếu gia khó hầu hạ.

Lương Dật đi về, Sầm Hằng cũng đi làm, Linh Từ cùng Tiểu Mặc đi điều tra thông tin của 5 người kia, nơi này rốt cuộc chỉ còn lại tôi và Tổ Hàng. Đi kiểm việc thất bại liên tiếp khiến tôi có chút nản chí, cũng lười ra khỏi cửa.

Tôi nhận trách nhiệm của bà chủ gia đình một ngày, dọn dẹp trong ngoài biệt thự sạch sẽ, sau khi kiểm tra thấy Ngũ Hành trận không có vấn đề gì thì đồng hồ cũng đã chỉ 4 giờ chiều. Ba tôi gọi điện thoại tới, trong điện thoại ông nói nhỏ: “Khả Nhân, tối nay con cùng Tổ Hàng về nhà ăn cơm đi. Có chút việc.”

Tôi hỏi có chuyện gì nhưng ông không nói, chỉ bảo chúng tôi về nhà ăn cơm. Tôi không muốn phải chạm mặt với dì, có lẽ Tổ Hàng cũng không muốn tới nhà tôi, nhưng ba tôi đã có lời, tôi bắt buộc dĩ chỉ có thể nói với Tổ Hàng.

Tuy rằng không muốn đi nhưng theo lễ nghĩa thì phải đi. Chúng tôi về tới nhà lúc năm giờ rưỡi. Trên đường lái xe về có mua một ít quà, rồi gọi mấy cuộc điện thoại thông báo cho Sầm Hằng bọn họ.

Về đến nhà, đồ ăn đều đã bày trên bàn. Ngồi trên bàn ăn chỉ có ba và dì, còn có một đôi vợ chồng, nhưng con trai của dì thì không có. Sau khi chào hỏi, tôi hỏi thăm con của dì. Dì nói chuyện của người lớn, trẻ con không nên có mặt cho nên thằng bé được đưa sang gửi ở nhà bạn.

Ngồi xuống bàn ăn, còn chưa bắt đầu ăn cơm tôi đã thấy bọn họ không bình thường.

Bọn họ đều nhìn Tổ Hàng, hoặc có thể nói là Khúc Thiên. Bọn họ đều tiếp đón Khúc Thiên một cách kính cẩn. Tôi khi ăn gần xong, bọn họ rốt cuộc bắt đầu nói vấn đề chính.

Đôi vợ chồng kia họ Chung, nói là anh trai của dì. Chú Chung nói: “Nghe nói cháu xem phong thủy, chúng ta muốn mời cháu đến nhà xem giúp.”

Vậy ra là chuyện này! Tôi quay sang nhìn ba tôi. Phải biết Khúc Thiên sẽ không xem phong thủy, người xem phong thủy là Tổ Hàng. Hiện tại nói như vậy, nếu có người để ý điều tra thì không phải Tổ Hàng sẽ bại lộ sao?

Tôi lập tức nói: “Anh ấy không biết xem!” Cho dù coi đó là không nể mặt mũi ba tôi thì tôi cũng muốn như vậy.

Nhưng không ngờ được, chú Chung kia nói: “Cháu à, chúng ta biết quy củ. Đã chuẩn bị đây rồi.” Chú ấy khế huynh vợ mình ở bên cạnh.

Thím Chung lập tức đem một bao lì xì đặt trước mặt chúng tôi, nói: “Giải quyết xong chúng ta sẽ biếu thêm.”

Tôi nhìn bao lì xì rất dày, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Tổ Hàng. Tôi chưa từng nghĩ để Tổ Hàng đi làm kiếm tiền.

Tổ Hàng cũng do dự một chút mới đưa tay ra nhận bao lì xì, nói: “Kể qua sự tình một chút đi.” Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy nói không ra lời, vậy mà anh ấy đồng ý, thật sự đồng ý!

“Ba năm trước xe tải nhà tôi đụng phải người. Chỉ là sự cố giao thông bình thường. Vốn dĩ cho rằng bồi thường là được, nhưng không biết kiện tụng thế nào đã ba năm vẫn không được rõ ràng. Đầu là phán rồi lại sửa, sửa rồi lại phán. Còn ồn ào tới mức ra đường căng biểu ngữ. Hiện tại có thể xem giúp

có cách nào khiến vụ kiện nhanh chóng và rõ ràng hơn được không?” Bọn họ đều nhìn Tô Hàng, tôi cũng nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng im lặng một chút, nói: “Có thể tới nhà xem sao. Chuyện này tốt nhất có thể xem bài bản.” Tô Hàng nói như vậy tức là đồng ý rồi, hai vợ chồng kia lập tức tươi cười.

Ăn cơm xong, ba tôi hỏi một ít vấn đề khi đứng trước cửa hàng. Đại loại hiện tại ở đâu, nhà mua chưa, tìm được việc chưa... Tôi biết ba tôi vẫn thương tôi cho nên tôi muốn cho ba một chút an lòng.

Tôi nói nhà đã mua rồi, hiện tại vẫn ở trong biệt thự của một người bạn, sau này sẽ chuyển nhà. Công việc cũng tìm được rồi, một tháng hơn hai ngàn tệ. Tô Hàng không cần tôi phải chăm lo. Anh ấy không hút thuốc không uống rượu, ngay cả tiền ăn cơm cũng có thể tiết kiệm lại, chi tiêu rất ít. Ba tôi cuối cùng nói: “Tốt, thế thì tốt. Có gì khó khăn thì về nói với ba. Ài, cũng không còn được mấy năm nữa.”

Lòng tôi trầm xuống, hóa ra ba tôi nghĩ như vậy. Chẳng lẽ số tôi chắc chắn sẽ sớm chết sao?

Đôi vợ chồng kia để lại địa chỉ cho chúng tôi, hẹn ngày mai sẽ qua. Ba tôi muốn tôi ở nhà một đêm nhưng tôi cùng Tô Hàng đều từ chối. Anh ấy vậy mà cũng mở miệng từ chối, tôi quả thật có chút bất ngờ.

Trên đường về nhà, Tô Hàng lái xe. Đường có tối thì cũng không ảnh hưởng gì tới anh ấy cả. Tôi nói: “Nếu anh không muốn xem nhà cho người khác thì không cần đi.”

“Không sao đâu, cũng muốn tiền nuôi gia đình. Anh không phải Khúc Thiên, chuyện cậu ta làm anh sẽ không làm. Cho nên anh chỉ có thể dựa vào chính mình để kiếm tiền.”

Nghe anh ấy nói, tôi ngây ngẩn cả người. Tôi chưa từng nghĩ anh ấy vậy mà sẽ có ý niệm kiếm tiền nuôi gia đình. Một quý hân không có nỗi lo này.

Tôi mỉm cười. Nuôi gia đình đó, là gia đình của chúng tôi.

Tô Hàng quay sang nhìn tôi, cũng cười: “Vui lắm à?”

“Phải. Vậy sau này không phải anh cướp việc làm của Linh Tử sao?”

“Cậu ta cả ngày chơi game, việc có nhiều hay không cũng không để ý.”

Khi xe chạy tới trước căn biệt thự kia, tôi nhủ mi nghĩ hoặc, bởi vì trước cửa biệt thự có một chiếc xe lạ đổ.

Nhìn biển số, Tô Hàng nói: “Là ba mẹ Khúc Thiên.” Tô Hàng mang theo thân thể Khúc Thiên, theo giấy tờ mà nói, ba mẹ Khúc Thiên tìm tới là chắc chắn.

Trái tim tôi đập mạnh, đây là chuyện rất quan trọng, không cẩn thận sẽ dễ bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149-2

Tô Hàng nắm lấy tay của tôi, đưa tôi đi vào trong nhà: “Đi thôi, gác tôi thì đánh, nước lên thì nâng nền. Không sao đâu.” Nói là không có việc gì, nhưng tôi biết tuy ba mẹ Khúc Thiên không trực tiếp giúp đỡ chúng tôi nhưng bọn họ chính là chỗ dựa ngầm cho Khúc Thiên. Mất đi chỗ dựa này, chúng tôi sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề khác.

Phòng khách biệt thự đèn đuốc sáng trưng ít thấy. Trước đây chúng tôi chỉ có vài người, thời gian ở phòng khách tương đối ít, cơ bản đều không bật đèn, vì vậy cảnh hôm nay khiến người thấy bất an. Trên sofa trong phòng khách, ba mẹ Khúc Thiên ngồi, còn sofa bên kia là Tiểu Mặc cùng Linh Tử ngồi. Chỉ có Sầm Hằng là đứng ở một bên chân tay lỏng lẻo.

Thấy chúng tôi về, Sầm Hằng lập tức nói: “Khả Nhân, hai người về rồi. Ba mẹ Khúc Thiên chờ ở đây đã lâu. Vốn dĩ định gọi điện thoại cho hai người nhưng ba mẹ Khúc Thiên bảo từ từ cũng không chết được.”

Tô Hàng nói nhỏ: “Mọi người đi ngủ trước đi.”

Sầm Hằng lên lầu trước. Linh Tử đứng dậy vỗ vỗ bả vai Tô Hàng rồi cũng lên lầu. Tiểu Mặc nói nhỏ: “Nghe chửi một chút cũng không chết được.”

Sau khi bọn họ đi, phòng khách chỉ còn lại bốn người chúng tôi.

Mẹ Khúc Thiên lên tiếng trước: “Lần trước ta đã hỏi, rốt cuộc người có phải là Khúc Thiên của ta? Hiện tại ta hỏi người lại một lần.”

Tổ Hàng im lặng, tôi cũng im lặng, khi chưa biết át chủ bài của người khác thì nên giữ im lặng, thiếu kiên nhẫn là sẽ thua.

Mẹ Khúc Thiên nói: “Người không phải Khúc Thiên của ta. Con trai ta đâu? Người nói đi.”

Vẫn là im lặng như cũ. Ba Khúc Thiên kéo vợ lại, rồi nói: “Có vài lời ta muốn nói với Khúc Thiên. Nó là con trai ta, mặc kệ nó có chuyện gì thì chúng ta vẫn yêu nó như cũ. Chúng ta muốn đem những gì tốt nhất tới cho nó, đáng tiếc nó không còn nữa. Đừng rời đi, như vậy sẽ khiến cho Khúc Thiên vẫn còn sống. Ít nhất khiến chúng ta vẫn còn thấy được Khúc Thiên, thấy nó ở bên cạnh chúng ta. Nếu có việc gì thì cứ về nhà tìm chúng ta. Ài...”

Ông ấy thở dài. Mẹ Khúc Thiên còn muốn nói gì đó nhưng ba Khúc Thiên đã kéo bà ấy rời đi. Bà ấy vẫn còn la hét: “Không, tôi còn chưa hỏi xem nó đã làm gì Khúc Thiên nhà ta? Khúc Thiên đâu? Ít nhất tôi muốn biết rốt cuộc Khúc Thiên bị làm sao vậy?”

“Đi thôi, Khúc Thiên của chúng ta không quay lại được thì cứ như vậy đi. Đến gặp có thể nhìn thấy Khúc Thiên là tốt rồi.”

Tường gặp sóng gió nhưng giờ đã có thể yên tâm. Tôi cầm lấy tay Tổ Hàng, nói: “Tốt rồi, sau này anh ở trong lòng mọi người là Sầm Tổ Hàng, ở bên ngoài là Khúc Thiên. Được ba mẹ Khúc Thiên tán thành thì sau này chúng ta không cần lo nữa.”

Tổ Hàng hơi mỉm cười: “Ừ, anh cũng không ngờ được ông ấy lại có lựa chọn như vậy.”

Tuy rằng không thể tưởng được nhưng cũng là trong tình và lý. Bọn họ biết con trai đã xảy ra chuyện, biết con trai hiện tại không phải con trai bọn họ nhưng bọn họ lựa chọn tiếp nhận. Không tiếp nhận tức có nghĩa sẽ mất đi con trai, mất đi hoàn toàn. Như bây giờ ít nhất còn có thể nhìn thấy Khúc Thiên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổ Hàng phải đi làm việc. Làm việc nuôi gia đình. Dù sao tôi cũng không có việc gì làm nên đi theo.

Nhà chú Chung ở bên cạnh chợ bán sỉ nông sản trong thành phố. Lầu một là mặt tiền làm cửa hàng, lầu hai ba bốn bên trên là gia đình ở.

Kiểu nhà này thường thấy ở thành phố chúng tôi. Trên cơ bản khuyết cung đều rất nghiêm trọng. Khi chúng tôi qua đã quá thời gian bán sỉ rau dưa vào sáng sớm, dù có thể nói là còn sớm nhưng lúc này lượng người đã ít đi rất nhiều.

Một chiếc xe tải cỡ lớn đang dỡ hàng ở cửa tiệm, chú Chung vòng qua xe tới đón chúng tôi. Thấy chúng tôi liền cười ha hả, đưa bao thuốc lá ra mời Tổ Hàng.

Tổ Hàng không nhận, nói thẳng: “Đo son hướng đi.”

Kỳ thật trong phong thủy, phân tích khí lưu thông rất quan trọng, quan trọng như đo lường vậy. Đo lường không chuẩn thì sau đó phân tích tốt thế nào cũng vô dụng. Đạo lý này tôi biết, cho nên tôi đo lường thật sự rất nghiêm túc. Người phụ nữ đang bốc xếp hàng nói gì đó tôi cũng không để ý tới.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150

Phong Thủy dùng tốt có thể đẩy vượng, dùng không tốt thì có thể trở thành kẻ giết người vô hình. Tôi không hy vọng bởi vì tôi làm lỗi mà để cho người khác gánh vác hậu quả.

Lầu một nhà bọn họ đầu đầu cũng là rau dưa, cần một chỗ đứng để tôi đo lường cũng không có, lại còn có thể ngửi được mùi mồ hôi từ người những công nhân kia.

Sau khi đo lường son hướng xong, Tổ Hàng mở điện thoại xem bài bản, tròng lên bản thiết kế tòa nhà bọn họ đã chuẩn bị. Tôi cũng tiền lại gần xem, không phát hiện được có gì dị thường.

Tổ Hàng giải thích: “Tam Bích tinh kỳ thật chính là một viên phi tinh. Nhị Hắc là chủ miệng lưỡi thị phi, mà tam Bích là kiện tụng quần thân. Tìm tam Bích tinh.

Anh ấy giải thích như vậy là tôi hiểu. Nhìn bản bài kia lập tức thấy được vấn đề. Cửa sổ bên cạnh cửa chính kia, vận là tam, hướng tinh cũng là tam. Tôi chỉ vào ô vuông kia, Tổ Hàng nói: “Vị trí lưu niên cũng là tam. Nếu không can thiệp một chút thì chuyện kiện tụng này sẽ còn lâu. Nói không chừng còn mất thêm nhiều năm, dù kiện tụng xong thì chuyện cũng không được yên. Biết Cửu Tử bay tới đây, hóa tiết nó thì chuyện này mới kết thúc được.”

Tôi kinh ngạc: “Có thể ảnh hưởng lâu như vậy sao?”

“Có gì là không thể đâu. Mấy năm nữa người kia lại nói vì bị thương mà làm sao đó, cứ như vậy kéo dài hai mươi năm cũng không chừng. Hơn nữa nơi này đều đặt rau dưa, rau dưa là âm mộc, vừa lúc kết hợp với tam Bích càng mạnh mẽ hơn.”

Tôi gật đầu, ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhỏ cạnh cửa chính nhà bọn họ, chỉ một cái cửa sổ vậy mà lại có thể gây ra kiện tụng như vậy. Có đôi khi phong thủy thật sự thần kỳ.

Chú Chung ở bên cạnh nghe sốt ruột, vội vàng hỏi: “Hóa giải thế nào ạ? Đại sư cứ sai bảo.”

Tổ Hàng chỉ vào cửa sổ nhỏ kia, nói: “Ở đó đặt một ngọn đèn nhỏ màu đỏ, cả ngày lẫn đêm sáng đèn là được. Kiện tụng nhà ông sẽ mau rõ ràng.”

Tam Bích gặp hòa sẽ tiết, một chiếc đèn nhỏ màu đỏ là có thể hóa giải chuyện này.

Nhưng sau khi Tổ Hàng nói ra, chú Chung kinh ngạc nói: “Chỉ vậy sao? Không cần gì khác?”

“Không có gì khác, chuyện này rất dễ chuẩn bị, tự ông chuẩn bị đèn đỏ đi.”

Nói cho hết, chuyện giải quyết xong, trước sau cũng chỉ mất khoảng hơn mai mười phút, chú Chung sùng sốt một hồi mới cười tươi, nói: “A, tôi sẽ đặt đèn, sẽ đặt đèn.”

Sao tôi lại cảm thấy ông ta nói cho có lệ vậy?

Lúc sau, chú Chung làm bộ rất bận, làm bộ muốn đi xem rau dưa thế nào. Chuyện sẽ thêm bao li xì cho chúng tôi rốt cuộc cũng không đề cập tới. Người ta không đề cập tới, chúng tôi cũng ngại mở miệng hỏi, cho nên cứ vậy lái xe về.

Buổi tối, khi nói chuyện này với mọi người trên bàn cơm, Sảng Hằng nói: “Thật thật kỳ. Ách, Sầm Tổ Hàng, một chiếc đèn của anh có thể hóa giải vụ kiện kéo dài mấy năm của người ta. Thật là lợi hại, thật là lợi hại. Tôi muốn bái anh làm thầy quá.”

Linh Từ vẫn cười đầy ẩn ý, nói: “Tôi đã nói với anh rồi, sao anh không biết đi đường vòng một chút? Không có nào à!”

“Gi thế? Người ta không trả tiền cũng nói chúng tôi không có nào?”

Linh Từ nói: “Muốn kiếm được tiền thì phải khiến chuyện nó to ra. Nhà bọn họ là tam Bích, một chiếc đèn nhỏ đã có thể giải quyết. Tôi cũng sẽ làm như thế. Nhưng nếu để tôi làm thì trước tiên tôi sẽ tới xem xét nhà họ một lần. Sau đó về nhà xem bài bản, sau đó lại đi một lần. Rồi dịch cái đầu giường một chút, chỉnh lại bếp một chút, xem hình sát thế nào. Cuối cùng cũng sẽ nói tới vấn đề chiếc đèn đỏ nhỏ kia. Các người tự nhiên chỉ đặt một chiếc đèn nhỏ, người” “Anh mới là lừa gạt.” Tôi kêu lên.

“Tôi gọi là chiều theo thị hiếu, biết chưa?” Linh Từ đầy đắc ý, ta lại còn cho rằng các người đang lừa gạt.”

Tổ Hàng vẫn luôn không nói gì, ăn cơm xong liền yên lặng đi về phòng, anh ấy đứng ở ban công nhìn mảng đèn rực rỡ mới lên, không đốt hương.

Không đốt hương thì chuyện hẳn không phải không xong. Tôi đi tới ban công, nói: “Anh đừng để ý tới lời của Linh Từ. Anh ta đã làm công việc này nhiều năm. Hơn nữa anh ta làm những chuyện đó chính là đang lừa gạt người ta. Em biết, so với anh ta thì anh lợi hại hơn nhiều. Tổ Hàng, anh mới là thầy phong thủy lợi hại nhất.”

“Ừ.” Anh ấy trả lời.

Tuy rằng tuổi tác so với Linh Từ thì lớn hơn, tuy rằng đạo pháp so với Linh Từ cũng lớn hơn nhưng sự thích ứng với xã hội này thì anh ấy không bằng, tính toán kiếm tiền từ phong thủy lại càng không bằng Linh Từ.

Nếu đã nhắc tới đề tài này, tôi tiện mồm hỏi: “Tổ Hàng, trước kia khi còn ở trong thôn anh có làm những việc này không?”

“Có làm, chỉ là người liên hệ không phải là bọn anh, mà là người Sầm gia ở bên ngoài khi gặp vấn đề không thể giải quyết mới báo vào trong thôn, để người trong thôn đi giải quyết.”

“Phải anh đi làm sao?”

“Phải, thường xuyên là anh và Sầm Mai cùng đi với nhau.”

“Vậy anh đều không hỏi bọn họ thu phí như thế nào sao?”

“Không, đều là người khác nhận trước, sau đó gửi lại bao li xì cho bọn anh.”

Tôi tiến tới ôm chặt anh ấy, đột nhiên cảm thấy anh ấy rất đáng thương. Ở trong mắt người khác anh ấy cũng chỉ là một công cụ mà thôi, công cụ này giá lại rất rẻ.

“Sao thế?” Tổ Hàng nói.

Tôi rúc vào lưng anh ấy, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy anh thật đáng thương. Trước kia không có ai yêu anh, thương anh, không có ai lo lắng anh sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Bởi vì bọn họ tin sự dạy bảo của Sầm gia sẽ giúp anh tránh được nguy hiểm.”

Tôi ôm chặt anh ấy, dù thân thể anh ấy không mềm mại, ôm anh ấy cứ có cảm giác cứng cứng nhưng tôi vẫn ôm thật chặt, nói: “Sau này em sẽ không khiến anh gặp nguy hiểm. Khi anh đau cũng có em ở bên.”

Có tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến, còn có tiếng của Tô Hằng, nói: “Được, em ở bên anh. Sau này có nguy hiểm anh sẽ đưa em theo cùng.”

Tôi biết câu này anh ấy chỉ nói đùa, còn tôi là thật. Tôi nguyện ý cùng bên anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150-2

Vài ngày sau, bên Linh Từ Kim Từ điều tra đã ra kết quả. Năm người huynh đệ của Sầm Quốc Hưng chỉ còn lại một người, người kia lúc trước nhận nhiệm vụ ở bên ngoài, tên là Sầm Chu. Theo tư liệu chúng tôi có, Sầm Chu đã năm mươi mấy rồi, chứng minh thư được đăng ký ở Sầm Gia thôn mới. Người trong Sầm Gia thôn mới cũng là họ Sầm, nhưng lại không con cháu Sầm gia ngày trước mà là họ hàng xa, hoặc là người chuyên tới đó sinh sống mà thôi.

Muốn tìm được Sầm Chu thì phải lại tới Sầm Gia thôn một chuyến. Chỉ là bây giờ khả năng Sầm Chu là boss đứng ở phía sau là rất lớn, không nên làm chuyện rút râu động rừng. Chúng tôi quyết định thuê một người tới đó báo trong nhà có chuyện thần quái để ông ta đến xử lý một chuyến.

Tuy rằng nói kỳ môn độn giáp có thể nhìn được bản chất chuyện này nhưng ông ta cũng không có khả năng mỗi ngày đều gieo quẻ kỳ môn độn giáp, cho nên có người tới mời thì chắc ông ta sẽ nhanh chóng nhận lời. Chuyện này chúng tôi nhờ Tiểu Mặc.

Anh ta nói: “Tôi đồng ý với mọi người. Chuyện thuê người này tôi có kinh nghiệm.”

Đây là chuyện tốn kém, tôi và Tô Hằng cũng không dư dả gì nên cứ đứng ở phía sau thì hơn.

Tiểu Mặc đi xử lý chuyện này, tôi cũng bắt đầu những ngày tìm việc. Chỉ là tôi không ngờ được, khi tìm việc vậy mà tôi lại đụng phải Lệ Lệ.

Tôi nhận lời phỏng vấn của một công ty quảng cáo rất lớn, thông báo cần mấy nhân viên làm việc chỉnh sửa vật. Chỉ cần có công việc như vậy kỳ thật là có khả năng sẽ được lên làm nhân viên thiết kế. Cho nên cho dù là công việc vất vả cũng rất nhiều người nguyện ý đi làm.

Tôi tới theo thời gian hẹn, đã có mười mấy người tới phỏng vấn ngồi chờ. Mà người ta chỉ cần hai người, xác suất phỏng vấn thành công cũng quá thấp rồi. Nhưng nếu đã tới thì cũng nên thử một chút, lùi bước khi đã lâm trận cũng không phải cách tôi làm.

Ngồi trên ghế, nhìn những người khác bận rộn làm việc, tưởng tượng không lâu sau tôi cũng làm việc ở chỗ này, tự nhiên tôi mỉm cười hào hứng.

Đúng lúc đó, một tiếng ầm ỉ truyền tới. Tôi nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy ở cửa văn phòng giám đốc có một phụ nữ bị đẩy ra. Oa! Đây là có chuyện gì?

Cô gái kia khóc lóc nói: “Em không tin! Em không tin! Không phải chúng ta sẽ kết hôn sao? Bây giờ anh lại nói không kết hôn nữa. Có phải là anh có chuyện gì không? Sao không cho em gánh vác cùng? Vĩnh Tiêu, chúng ta có thể cùng nhau gánh vác. Em có thể nhờ nhà em giúp chúng ta.”

“Này, sao cô lại mặt dày như vậy! Tôi nói cho cô biết, chúng ta đã kết thúc, tôi thật sự xác định sẽ chia tay với cô.”

“Sao có thể? Ngay cả nhà cưới chúng ta đều đã mua rồi. Có phải chuyện sinh con hôm trước chúng ta nói khiến anh không vui? Vậy thì mấy năm tới không cần sinh con cũng được. Vĩnh Tiêu! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh nói cho em đi.”

“Chuyện là có một cô gái đã mang đứa con của tôi, tháng sau đã sinh rồi, tôi phải cho cô ấy một nơi ở cù! Chấp nhận đi, Lệ Lệ, đừng ném bỏ mặt mũi mình như vậy.”

Nói xong người đàn ông kia vào lại trong phòng, “rầm” một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Khi Lệ Lệ xoay người lại, mọi người đều thu lại ánh mắt mình, coi như không thấy gì. Chỉ có tôi thật sự quá kinh ngạc, kia vậy mà thật sự là Lệ Lệ. Cho nên trong lúc nhất thời không thu lại ánh mắt, cùng cô ấy đối diện nhìn nhau.

Rất nhiều trường hợp đều như vậy, khi xung đột lợi ích là những kẻ không đội trời chung, mà khi không còn gì xung đột thì hai người phụ nữ lại có thể nói

chuyện tâm tình.

Hai mươi phút sau, tôi từ bỏ cơ hội phỏng vấn cho hai vị trí kia, cùng Lệ Lệ ngồi trong quán cafe ở lầu 3 tòa nhà này.

Tôi thừa nhận, ở quán cafe, Lệ Lệ giống như một công chúa cao quý, gương mặt được trang điểm tinh xảo đến mức khiến ai cũng không nhận được mà liếc nhìn.

Còn tôi thì thành cô bé lọ lem, chân tay lóng cồng có chút mất tự nhiên. Có thể tự nhiên sao? Một cốc cafe 38 tệ, lại còn là loại rẻ nhất trong menu rồi. Tôi thật sự không quen uống thứ nước đắng ngắt này. Ngay cả giả vờ cao quý một chút cũng không được.

Cô ấy hơi mỉm cười nhìn tôi: “Khiến cậu chê cười rồi. Cậu thế nào? Có khỏe không?”

“Khỏe.”

“Cậu cùng Khúc Thiên thật đúng là hạnh phúc, được ở bên nhau. Tôi có thể nói cho cậu biết, Khúc Thiên vĩnh viễn là người tôi yêu nhất, nhưng tôi biết Khúc Thiên là của cậu, không phải là Khúc Thiên của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Thấy tôi sững sốt, Lệ Lệ nói: “Tôi biết. Khi Khúc Thiên bắt đầu thích cậu là tôi đã biết. Chỉ là vẫn luôn không thể chấp nhận được mà thôi. Trông anh ấy vẫn cứ là Khúc Thiên.”

Tôi cúi đầu không nói gì, cũng không giải thích điều gì. Bởi vì tôi biết có giải thích cũng vô dụng.

Lệ Lệ cũng không nói nữa, một hồi lâu sau tôi mới hỏi: “Cậu cùng tổng giám đốc gì kia là như thế nào?”

Cô ấy cười đau khổ: “Đừng nói nữa, không phải cậu đã thấy rồi sao? Nói thật, đời này có lẽ người đàn ông yêu tôi thật sự chỉ có một mình Khúc Thiên. Những người đàn ông khác đều có mục đích. Người lần trước ở trường, khi tốt nghiệp là chia tay. Cũng chỉ lên giường vài lần thôi. Còn gã này, khi ba tôi còn quyền lực, hẳn chăm sóc tôi tới mức quý xuống giặt quần áo. Hiện tại... ài, sau khi ba tôi xảy ra vấn đề thì thành như vậy. Nếu là Khúc Thiên, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói chia tay ngay lúc này. Lần trước tôi thả cô ở ngôi mộ kia cũng là vì tức điên, vì tôi thật sự yêu Khúc Thiên. Hiện tại nghĩ lại, khi đó thật ấu trĩ. Có lẽ số tôi là như vậy. Những người đàn ông từng nói yêu tôi, một đám cứ như vậy đi qua. Thật sự không biết đến khi nào người đàn ông của tôi mới xuất hiện.”

“Đồng tử mệnh, có lẽ là thuần dương mệnh, hôn nhân sẽ không thuận.” Tôi buột miệng nói nhỏ.

Đột nhiên Lệ Lệ nắm lấy tay tôi đang đặt trên bàn, nói: “Đồng tử mệnh?! Đúng rồi, tôi có nghe bạn bè nói cậu biết xem phong thủy.”

“À, tôi...” Nếu nói không biết, sau đó sẽ phải nhờ Sầm Tô Hằng sao? Trước mặt là bạn gái của Khúc Thiên, hiện giờ nhắc tới người dùng thân thể bạn gái Khúc Thiên thì không tốt chút nào. Cho nên vì bảo vệ Tô Hằng, vì không để Tô Hằng có liên quan gì tới Lệ Lệ, chuyện này tôi sẽ thừa nhận. “Ha ha, có biết một chút, có biết một chút.”

“Vậy cậu tới nhà tôi xem giúp đi. Phong thủy nhà tôi chắc chắn có vấn đề. Lần trước mẹ tôi mời một thầy phong thủy tới nhà xem phong thủy, sau đó ba tôi bắt đầu xảy ra chuyện. Tôi tin chắc chắn thầy phong thủy kia có ý gây chuyện cho nhà tôi. Đi thôi, đi thôi, hôm nay còn thời gian. Lát nữa ăn tối ở nhà tôi, ăn tối xong tôi đưa cậu về.”

Cô ấy vừa nói vừa kéo tôi đi ra ngoài, lên xe rồi nổ máy đi thẳng. Tôi ngay cả cơ hội tìm cơ rồi đi cũng không có, cứ như vậy bị cô ấy kéo đến nhà cô ấy, cảm giác giống hệt như lần bị cô ấy đưa tới bãi tha ma.

Nhà cô ấy cũng có tiền, điều này không cần phải nghi ngờ. Một ngôi nhà năm phòng ngủ, ba sảnh, ba phòng tắm, một bếp, hai ban công, còn cộng thêm một phòng cho người giúp việc ở lối vào qua vườn hoa. Tất cả khoảng ba trăm mét vuông. Nhà như vậy so với ngôi nhà nhỏ của tôi thì đáng giá hơn nhiều, chưa nói tới trong nhà trang hoàng rất hoa lệ.

Khi chúng tôi đến nhà Lệ Lệ, nhà không có ai. Cô ấy nói đi bảo mẫu đi mua đồ ăn, ba mẹ cô ấy chưa đến tối sẽ chưa về. Bảo tôi cứ thoải mái xem, xem thật kỹ, mọi phòng trong nhà đều có thể vào.

Tôi cau mày nói: “Tôi không mang la bàn.”

“Vậy cậu cứ nhìn một chút xem sao.”

Người ta có năng lực không cần la bàn để xem cửu cung, nhưng tôi thì không có. Tôi lấy ra điện thoại, dùng la bàn trong điện thoại để xem, đồng thời

bảo Lệ Lệ tắt hết đồ điện trong nhà đi.

Vốn dĩ cho rằng kiểu tiểu thư như Lệ Lệ sẽ cần chút thời gian để tắt đồ điện, không ngờ cô ấy đi vào căn phòng ở ngoài vườn hoa dập công tắc tổng nguồn điện của ngôi nhà.

Trước đây tôi cũng không học cùng khoa với Lệ Lệ. Chỉ biết cô ấy học thanh nhạc, rất xinh đẹp, là bạn gái Khúc Thiên. Nhưng lần trước cô ấy ném tôi ở bãi tha ma, còn lần này lại nhanh chóng biết dập công tắc nguồn điện, tôi có thể suy đoán cô ấy chính là nữ hán tử. Có khả năng sẽ là thuần dương mệnh.

Sau khi đồ điện trong nhà đều tắt, kim la bàn trên điện thoại thay đổi một chút. Đồ điện tác động rất lớn với la bàn trong điện thoại. Đứng ở ban công lớn nhất nhà bọn họ để đo lường sơn hướng, sau đó đứng ở tâm nhà đo cung vị. Hiện tại tôi không có hộ hình đồ, không có la bàn, thậm chí bút cũng không có. Tôi chỉ có thể dựa vào trí nhớ để đưa ra kết quả. Để ghi nhớ lại sơ đồ tòa nhà, tôi đi khắp nhà trong ngoài một lượt.

Có thể thấy được dấu vết nhà này đã được bố cục, đặc biệt là thúc giục tài. Ví dụ như đá Thái Sơn ở ban công bên kia, vân vân.

Khi đi đến phòng Lệ Lệ, tôi bị bức ảnh trên tường khiến cho ngầy ngời vì sợ. Trên bức tường trống hoàn toàn treo một khung ảnh,, là một ảnh chụp. Ảnh Khúc Thiên và Lệ Lệ đang đi dưới ánh đèn đường ẩm áp buổi tối, trong bối ảnh màu đen, hai người đều mặc áo lông vũ màu đỏ, quần khăn quần cổ màu trắng, rất hợp với nhau. Bọn họ một tay đặt trong túi, tay còn lại đều đeo găng tay màu đỏ, nắm lấy tay người kia.

Từ màu sắc và ánh sáng, đây là một bức ảnh rất đẹp. Hơn nữa Khúc Thiên rất tuấn tú, Lệ Lệ cũng rất xinh đẹp. Hai người nhìn vào máy ảnh mỉm cười ngọt ngào đầy hạnh phúc.

Thấy tôi kinh ngạc, Lệ Lệ nói: “Bức ảnh này chụp lúc chúng tôi mới yêu không được bao lâu, anh ấy bảo bạn học nhiếp ảnh chụp cho. Tôi vẫn luôn không bỏ đi được. Tôi nghĩ sau này có lấy chồng thì ảnh này tôi cũng sẽ để dưới đáy hòm của hồi môn.”

Tôi hơi mỉm cười: “Rất đẹp.” Thật sự rất đẹp. Khúc Thiên thuộc về Lệ Lệ, Sầm Tổ Hàng mới thuộc về tôi. Tôi thầm nói trong lòng cho chính mình.

Tôi vội vàng đi tới phòng tiếp theo. Tôi nhận ra hôm nay tôi đang tự ngược. Tôi rõ ràng biết Lệ Lệ cùng Khúc Thiên là chân ái, mà tôi cũng biết người bên cạnh tôi là Sầm Tổ Hàng chứ không phải Khúc Thiên, nhưng bộ dáng Khúc Thiên thì tôi lại thấy nhiều nhất mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151-2

Lắc lắc đầu, có lẽ đã tìm được thiên tâm của nhà, sau khi phân được cung vị theo kim la bàn, tôi lấy điện thoại tính bài bàn. Tôi cần phải bình tĩnh lại, không thì không cách nào tưởng tượng được sơ đồ tòa nhà, cho nên lúc này tôi cần khá nhiều thời gian. Ngay cả Lệ Lệ cũng thúc giục: “Sao cậu lại đột nhiên chậm thế, còn không nói gì cả. Lát nữa ba mẹ tôi sẽ về, tôi sợ không biết giải thích thế nào với bọn họ.”

Lập bàn ở trong đầu, tôi bắt đầu đi từng phòng nhìn xem. Nếu ba của cô ấy xảy ra chuyện, như vậy thì bắt đầu từ cung Càn. Cung Càn là thư phòng của ba cô ấy, không có điều gì dị thường, hoặc có lẽ tôi nhìn không ra. Phải biết rằng có những vật dù rất nhỏ cũng có thể ảnh hưởng tới phong thủy.

Sau đó là phòng ngủ ba mẹ cô ấy, cũng không có vấn đề gì. Phòng ngủ còn có xúc tính cực, nếu không phải phòng tôi đang ở trong căn biệt thự kia có cục này thì tôi cũng không biết.

Hai nơi đều không có vấn đề gì, như vậy còn có thứ gì đại biểu cho nam chủ nhân? Trong lúc nhất thời tôi không có manh mối, chỉ có thể tùy ý nhìn xem. Bỗng nhiên tôi thấy được qua cánh cửa thư phòng rộng mở kia, cạnh bàn làm việc có một chậu rất lớn trồng bốn cây trúc phú quý.

Thư phòng? Bốn? Trúc phú quý? Tôi hỏi: “Đây là thầy phong thủy bảo nhà cậu đặt phải không? Văn xương cực?”

“Đúng vậy. Thầy phong thủy đó tôi càng nghĩ càng thấy không đáng tin.”

“Ba cậu không phải làm việc sao? Đặt văn xương cực làm gì?”

“Nói là thúc giục văn xương cho tôi. Tôi muốn thi lên nghiên cứu sinh, hiện tại đang đợi kết quả, hẳn là có thể đậu.”

Kể có tiền đâu thi lên nghiên cứu sinh. Vừa ra khỏi thư phòng này, tôi liền nghĩ tới bài bàn. Xem lại cung vị, cung Càn cũng không phải cung vị của vị trí “tàu quý thú”, sao lại bố cục ở chỗ này?”

(“Tàu quý thú” văn xương cực, chính là bố văn xương cực ở cung vị lưu niên phi tinh tứ lục. Vị trí này thay đổi theo sự biến hóa của lưu niên phi tinh, mỗi năm một khác, cho nên gọi là “Tàu quý thú” văn xương cực.)

Hậu bài bàn là một bốn, văn xương vị, không thành vấn đề. Lệ Lệ ở bên cạnh thúc giục: “Rốt cuộc vấn đề ở đâu thế? Máy người bạn đều nói cậu rất lợi

hại, sao lâu như vậy còn chưa nhìn ra vấn đề?”

Khi tôi đang khó xử thì điện thoại vang lên, là Tổ Hàng gọi tôi. Thật không biết gọi đây là đúng lúc hay là oan gia? Tôi vẫn còn đang ở nhà Lê Lê, ở trước mặt người ta nhận điện thoại Khúc Thiên gọi tôi, cứ có cảm giác không hợp lý.

Thấy tôi nhìn điện thoại do dự, Lê Lê giục: “Mau nhận điện thoại đi, nghe xong rồi tiếp tục xem, nhanh lên là được. Giờ này mẹ tôi sắp về rồi.”

Tôi cười cười xin lỗi, cầm điện thoại đi ra ban công. Tôi không muốn Lê Lê biết đây là Khúc Thiên gọi tôi. Ban ngày ban mặt, Tổ Hàng đang ở trên người Khúc Thiên, tiếng nói chuyện cũng là giọng của Khúc Thiên.

“A lô, hôm nay tìm việc thế nào? Có thành công không?”

“Không, mười mấy người chỉ tuyển hai người.”

“Vậy em đang ở đâu? Không về nhà à? Ở một mình bên ngoài phải cẩn thận một chút.”

“Vâng, lát nữa em sẽ về. Đúng rồi, ở thư phòng của nam chủ, cung Càn, hậu bài bàn là một bốn, bốn văn xương cục, là một bình hoa lớn trồng bốn cây trúc phú quý để xúc văn xương cho cô con gái. Điều này có tác dụng không?”

“Vô dụng. Tốt nhất có thể bố cục ở phòng cô con gái, hoặc ở nơi cô con gái thường xuyên dùng.”

“À.”

“Em đi xem phong thủy?”

“Phải, nhà Lê Lê, quay về rồi nói. Em cúp máy đây.”

“Khoan đã,” Tổ Hàng nói từ bên kia điện thoại, “Có phải ba cô ấy gần đây vì chuyện trai gái mà bị xử lý?”

“Ách, em không hỏi.”

“Một bốn cũng có hàm nghĩa rung động tứ dân, nếu không phải sử dụng ở thư phòng con gái, hoặc là nhà lại là bố thủy, vậy thì không phải văn xương cục mà là đào hoa trận. Xúc bố cô ấy đào hoa. Loại đào hoa này xử lý không tốt sẽ xảy ra chuyện. Em hỏi cô ấy một chút, trước tiên hãy bỏ bình hoa đó đi.”

Tôi hơi kinh ngạc trong lòng, văn xương cục vậy mà lại có thể biến thành đào hoa trận! Thật sự rất nhiều người bố văn xương cục cho con cái mình đều chỉ là mua tháp văn xương đặt vào, tháp văn xương chính là bố thủy, thủy chủ dân, thủy chủ tài, thủy chủ tân, đặt sai vị trí sẽ có chuyện.

Sau khi cúp điện thoại, tôi đi về phía Lê Lê, hỏi: “Có phải ba cậu vì chuyện trai gái mà xảy ra chuyện?”

Lê Lê cũng không kiêng kị gì, nói: “Đúng vậy, một tiểu tam bụng to đi tới chỗ ba mình làm việc, nói đứa con là của ba mình, một hai phải bắt ba mình chi ra mấy vạn mới bằng lòng đi. Ai biết được có phải của ba mình không?”

Tôi âm thầm thở hắt ra, nhìn bình hoa bên cạnh bàn làm việc, bên trong nước rất trong, có lẽ đứa con trong bụng tiểu tam kia thật sự là của ba cô ấy.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152

Tôi nói: “Đem bình hoa trong thư phòng bỏ đi, cái đó... không tốt.” Tôi cũng ngại nói ra việc thứ đó khiến ba cô ấy vướng đào hoa. Rốt cuộc tuổi tác của ba cô ấy có lẽ cũng không nhỏ, có người ở tuổi này đã thành thành ông nội ông ngoại, ông ấy còn vướng đào hoa... thật không phù hợp. Có điều cũng khó nói, nhìn phòng ba mẹ cô ấy có cách cục xúc tính thú thì biết, cái này thật khó nói.

Lê Lê lập tức vào thư phòng bê bình hoa kia đi ra. Mới ra khỏi thư phòng thì cửa nhà có tiếng mở từ bên ngoài.

Mẹ Lê Lê thấy Lê Lê như vậy, liền nói: “Con lấy bình hoa đó làm gì? Đặt lại đi! Thứ đó có tác dụng.”

“Mẹ, bình hoa này đặt nơi không tốt mới khiến ba xảy ra chuyện.”

“Nói bừa cái gì thế, nó là để giúp con thi đậu nghiên cứu sinh. Đặt lại chỗ cũ đi.”

“Mẹ, bạn con cũng biết xem phong thủy, cô ấy đã xem, bình hoa này chính là nguyên nhân khiến ba xảy ra chuyện.”

Lệ Lệ nói vậy, mẹ cô ấy nhìn về phía tôi, tôi nhanh chóng cúi đầu, bất an nói: “Chào đi ạ.” Trong lòng trách cứ sao Lệ Lệ lại nói như vậy.

Giấy tiếp theo, mẹ Lệ Lệ quát lên: “Tôi biết cô! Tôi đã gặp cô ở trường.”

“A?! Di à, chúng ta chưa từng gặp nhau.” Từ ngữ khí của bà ấy là có thể thấy được, đây là đang tức giận, cho nên tôi nhanh chóng giải thích.

“Đã gặp! Lần trước Lệ Lệ đau buồn, tôi đã tới trường. Cô cùng Khúc Thiên ở bên nhau. Nếu không phải có cô thì Khúc Thiên và Lệ Lệ bây giờ đã kết hôn rồi. Cô còn có mặt mũi tới nhà chúng tôi à? Đây là đạo lý gì, tiểu tam còn chưa tới cửa...”

“Mẹ, là con bảo cô ấy...” Lệ Lệ muốn giải thích,

“Con im đi! Nó hại con còn chưa đủ sao? Nó chỉ ước con thi không đậu nghiên cứu sinh thì có.”

Tôi cúi đầu, nói nhỏ: “Minh về trước, gặp lại sau.” Nói xong tôi nhanh chóng ra khỏi nhà bọn họ. Dù sao bình hoa kia bọn họ có đặt lại chỗ cũ hay không cũng không có liên quan tới tôi, tôi cũng không muốn ở lại đó.

Lời mẹ Lệ Lệ nói như lưỡi dao, nhưng tôi cũng luôn áy náy với Lệ Lệ, đặc biệt là sau khi thấy bức ảnh trong phòng của Lệ Lệ.

Lên xe bus, lắc lư trên xe bus hồi lâu, đầu óc đã một mảnh hỗn loạn, tôi cũng trở lại căn biệt thự chúng tôi đang ở.

Thấy Sầm Hằng đeo tạp dề trong phòng bếp tôi mới nhớ ra hôm nay tôi còn chưa ăn cơm trưa, anh ta đã đang làm bữa tối rồi.

Sầm Hằng quay đầu lại thấy tôi, cười nói: “Một lát là có cơm ăn rồi. Hôm nay ăn sớm một chút, tôi phải trực ca đêm. Lên lầu gọi mọi người xuống ăn đi. Cô cứ nói là cơm xong rồi, chờ bọn họ xuống hết cũng phải mất hai mươi phút.”

Tôi lên lầu, gõ cửa phòng Linh Từ, vừa gọi bọn họ xong thì cửa phòng tôi mở ra, Tổ Hằng nhìn tôi.

Tôi chậm rãi thở hắt ra, đi vào trong phòng.

“Không phải hôm nay làm thầy phong thủy sao? Hẳn là rất uy phong.” Anh ấy nói.

Tôi lại thở dài một lần nữa, vào phòng, ôm quần áo rồi đi vào phòng tắm. Tổ Hằng ở phía sau tôi nói: “Chẳng lẽ anh tính sai? Ba cô ấy không phải vì đào hoa mà xảy ra chuyện?”

“Là vấn đề tiểu tam, em chỉ mệt mỏi, đi bus giờ cao điểm nên mệt thôi.” Nói xong tôi vào phòng tắm. Mở nước nóng, xả nước nóng lên khắp người. Báo còn nói cái gì mà nước ấm khiến tinh thần thả lỏng, tôi lại thấy càng rối loạn. Trong đầu không ngừng xuất hiện ảnh chụp của Khúc Thiên và Lệ Lệ dưới ánh đèn đường. Đẹp đẽ như vậy, hạnh phúc như vậy.

Tôi cứ mơ mơ màng màng tắm rửa thay quần áo, đi xuống ăn cơm, sau đó tiếp tục lên lầu ngâm ngốc, tiếp tục suy nghĩ những chuyện lung tung lộn xộn đó.

Sự không bình thường của tôi khiến Tổ Hằng nhận ra. Khi tôi xếp bằng ngồi ở trên giường, anh ấy ngồi xuống bên cạnh tôi. Là anh ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, không phải là Khúc Thiên.

Anh ấy kêu lên: “Khả Nhân, Khả Nhân?”

Tôi giật mình ngẩng đầu lên, nhìn anh ấy: “Sao thế?”

“Rốt cuộc hôm nay em làm sao thế? Bởi vì gặp Lệ Lệ mà khiến lòng em loạn?”

“Ách, không có gì. Chỉ là cảm thấy Khúc Thiên cùng Lệ Lệ thật sự hạnh phúc.”

“Khúc Thiên đã chết! Anh không phải là Khúc Thiên!” Anh ấy nói rất nghiêm túc nói lại một lần nữa. Những lời này khi tôi vừa biết anh ấy, anh ấy dường như nói mỗi ngày để nhắc nhở tôi. Mà tôi cũng sẽ không lẫn lộn giữa anh ấy và Khúc Thiên. Chỉ là thấy sự quen thuộc trong tấm ảnh kia. Chính gương mặt đó cũng cười với tôi, đôi tay đó cũng nắm tay tôi.

Tôi nói nhỏ: “Em biết.”

“Sau đó thì sao?” Giọng anh ấy có chút... khó chịu. Tôi biết anh ấy quan tâm tới chuyện tôi có coi anh ấy là Khúc Thiên không. Dường như chuyện này có thể trở thành điểm yếu của anh ấy, còn tôi hiện tại lại đang chọc vào điểm yếu đó.

Tôi hít sâu một cái, sau đó ngẩng đầu cười thật tươi với anh ấy. Lệ Lệ đã vượt qua để chấp nhận chuyện này, tôi không cần phải bận tâm thay cô ấy. Chỉ là hiện tại Tổ Hằng có vẻ tức giận, tôi đột nhiên nhào tới đè lên người anh ấy, cắn môi anh ấy, nói: “Em biết anh là Sầm Tổ Hằng của em mà.”

Cả buổi tối hôm đó chúng tôi ở trong phòng lẫn giường, sau đó ôm nhau ngủ một mạch đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152-2

Tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tiếng chuông từ điện thoại của Tổ Hàng, Tổ Hàng bấm nghe điện thoại, không nói gì. Bởi vì anh ấy hiện tại vẫn là Sầm Tổ Hàng, mà điện thoại lại là điện thoại của Khúc Thiên, anh ấy lên tiếng thì giọng nói có lẽ sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Trong điện thoại truyền đến một bạn nam học cùng, nói: “Khúc Thiên, Lệ Lệ xảy ra chuyện rồi. Cô ấy mất tích, dõi theo camera khu nhà cô ấy thì thấy cô ấy đi vào một con đường nhỏ phía sau, nơi đó không có camera. Hiện giờ cảnh sát đang tìm người bên đó. Cậu có tới xem sao không?”

Sao lại trùng hợp như vậy? Hôm qua tôi mới đi tới nhà bọn họ thì cô ấy lại có chuyện. Không phải là bởi vì tôi chứ? Tôi lo lắng, lập tức nhảy xuống giường thay quần áo. Tổ Hàng nhìn tôi, hỏi: “Em muốn đi?”

“Đương nhiên là đi rồi! Hôm qua em mới tới nhà bọn họ, như thế nào mà hôm nay lại có chuyện ngay được?”

Tổ Hàng lắc đầu, cũng đứng dậy sửa sang lại. Có lẽ anh ấy lắc đầu chính là bất đắc dĩ với tôi.

Nhưng chúng tôi bên này vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Linh Từ đã tới gõ cửa thật mạnh, kêu lớn từ bên ngoài: “Này, có manh mối nói một nữ thuần dương mệnh bị trừ hồn. Chị của tôi đang ở bên đó, hai người có đi hay không?”

Tôi ngần ngại cả người, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Hơn nữa ngày hôm qua khi thấy bộ dáng khổ sở của Lệ Lệ trong văn phòng kia, còn cả chuyện tình cảm hôn nhân của cô ấy không thuận lợi, tôi đã nghĩ có lẽ cô ấy là thuần dương mệnh. Người có thuần dương mệnh rất hiểu thấu, giống như chuyện về dụng cụ điện đóm trong nhà thì cô ấy chắc chắn làm được.

Mở cửa ra, Linh Từ đã đeo sẵn túi ở bên hông, rất ra dáng là đại sư, khác hẳn với bộ dáng ngậm thuốc lá ăn mì gói ngồi chơi game trước máy tính.

Tổ Hàng ra khỏi phòng, nói: “Đi thôi. Địa điểm ở đâu?”

Linh Từ vừa đi xuống lầu vừa thông báo địa điểm. Tôi sắp phát khóc rồi, nói: “Đó chính là nhà Lệ Lệ. Có lẽ thật sự Lệ Lệ xảy ra chuyện rồi. Làm sao bây giờ?”

“Người quen của cô à mà cô khóc?” Linh Từ nói.

Tôi đem chuyện ngày hôm qua kể một lần, rồi nói: “Ngày hôm qua tôi vừa tới nhà bọn họ thì cô ấy liền xảy ra chuyện. Đây có phải. . .”

“Được rồi được rồi. Đi xem sao đã.” Bên ngoài biệt thự, Tiểu Mặc đã lái chiếc xe thể thao của anh ta tới, chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất đi tới tiểu khu bên kia.

Khi chúng tôi tới, không cần phải hỏi thăm địa điểm xảy ra sự việc bởi đã có vài chiếc xe cảnh sát đậu ở đó. Hiện trường là khu phòng dành cho công nhân của một công trình phía sau tiểu khu nhà Lệ Lệ. Đó là một phòng không có người ở, mà chỉ là phòng để dụng cụ khi công nhân tan ca.

Khi chúng tôi tới, vừa đúng lúc chị Kim Từ từ trong phòng đó đi ra, rửa tay bằng nước bưởi do cảnh sát chuẩn bị sẵn, thấy chúng tôi tới liền nói: “Mới đến à, lần sau các người có thể tới nhanh hơn không? Phạm nhân đã chạy không thấy tăm hơi rồi.”

Cảnh sát Trương ở bên cạnh thấy Tổ Hàng liền nói: “Này này, lúc này tôi không thể để anh vào hiện trường được. Hiện trường lần trước khiến tôi đau đầu bao nhiêu lâu.”

Tôi rất muốn hỏi đây không phải là kỳ thị sao? Kim Từ Linh Từ có thể vào hiện trường còn Tổ Hàng thì không được. Tổ Hàng cũng không nói gì thêm, ở bên ngoài chờ.

Linh Từ đi vào xem không tới một phút đồng hồ đã đi ra, nói: “Là trừ hồn, không có làm. Thủ pháp cực kỳ quen thuộc, ngay cả cách trói dây thừng cũng đều do một người làm. Mẹ nó, hẳn lại có được thuần dương mệnh, chẳng lẽ Sầm Mai không nghe lời?”

“Không phải,” Tổ Hàng vẫn luôn im lặng đột nhiên lại nói, “Hắn làm là cho tôi thấy. Sầm Mai có quan hệ với tôi, Lệ Lệ có quan hệ với Khúc Thiên. Hắn muốn ra tay với những người bên cạnh tôi, muốn ép tôi chủ động đi tìm hắn.”

Điều này có thể giải thích thông suốt mọi chuyện, như vậy việc hắn tìm được Lệ Lệ liệu có liên quan tới việc hôm qua tôi gặp Lệ Lệ không? Tôi không dám nghĩ, nếu thật sự là như vậy thì Lệ Lệ chính bởi vì tôi mà chết.

Ba Lệ Lệ ở bên cạnh đã ngây dại, chỉ biết ngồi dưới đất ngây ngốc, không nói gì cả. Còn mẹ Lệ Lệ nghe được người xây quanh xem nói chuyện đã ngất xỉu, được đưa đi bệnh viện.

Thật vất vả mới nuôi nấng được một cô con gái ưu tú như vậy, lại xảy ra chuyện như vậy, bọn họ sao có thể không đau lòng.

Cảnh sát Trương bước ra khỏi khu vực bảo vệ hiện trường, nói nhỏ với chúng tôi: “Án này nói như thế nào?”

Linh Từ nói: “Nói hung thủ là kẻ điên chạy thoát khỏi bệnh viện tâm thần là được.”

“Lần trước đã viết như vậy rồi.”

Kim Từ nói: “Vậy viết kẻ điên lại chạy ra, không phải là được rồi sao?”

Tôi nghe bọn họ nói một cách nhẹ nhàng như vậy, toàn thân sắp không đứng vững. Có lẽ bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, đã đem những việc này là chuyện bình thường. Còn tôi lần đầu tiên trải qua cảm giác này, ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Tổ Hàng nắm lấy tay tôi, nói: “Sao vậy? Sắc mặt em trông khó coi.”

Ngay ở lúc này, ba Lệ Lệ xông tới đẩy Tổ Hàng ra, đá vào chân anh ấy một cái: “Đều là mày! Mày còn có mặt mũi tới đây à? Mày còn có mặt mũi tới gặp Lệ Lệ à?”

Ngay lập tức có người gần đó kéo ba Lệ Lệ đi để ông ta bình tĩnh lại. Tiểu Mặc đỡ Tổ Hàng dậy, nói: “Sao anh lại cứ để mặc cho người ta đánh như thế?”

Kỳ thật lấy tốc độ của Tổ Hàng thì chắc chắn có thể tránh được, tôi biết anh ấy cũng là để thân thể Khúc Thiên chịu một trận này. Tổ Hàng không phải là người có thể vứt bỏ mọi thứ, anh ấy cũng gánh vác trách nhiệm cùng nghĩa vụ của Khúc Thiên.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153

Bởi vì chuyện đánh người này, cảnh sát Trương cũng cho chúng tôi đi trước. Dù sao chuyện còn lại chúng tôi cũng không giúp được gì, Linh Từ và Kim Từ đều đã xác nhận trừu hồn thành công, không có khả năng còn sống, như vậy chúng tôi ở lại cũng không để làm gì cả.

Rời không nơi này, chúng tôi tới một quán bán mì để ăn sáng.

Khi tất cả mọi người đã vây quanh bàn ăn sáng, Linh Từ đem chuyện ra phân tích một chút, bao gồm cả chuyện Lệ Lệ ngày hôm qua cũng nói.

Chị Kim Từ liền nói: “Khả Nhân bị theo dõi. Thật trùng hợp người chết lại là thuần dương mệnh, đã bị ra tay. Từ thủ pháp xem ra chính là Ngụy Hoa. Dùng mê người để dẫn người tới một nơi không có ai, lấy chỉ đỏ treo người lên, trên chân treo quả tạ, chỉ đỏ buộc vào hông dẫn hồn, trên trán bị dùng đất vàng phong huyệt lại, còn có...”

“Đừng nói nữa.” Tổ Hàng nói. Mọi người nhìn về phía tôi, bởi vì sắc mặt tôi càng ngày càng không tốt. Tôi nói nhỏ: “Em không sao.” Nói xong tôi lại cúi đầu.

Thấy bộ dạng này của tôi, bọn họ chuyển sang đề tài khác: “Mười huynh đệ kia tra được thế nào rồi?”

“Sâm Chu, người duy nhất còn sống là Sâm Chu. Sâm Chu chính là Sâm khùng điên.” Tiểu Mặc nói, lấy ra mấy tờ giấy photo được gấp lại, nói: “Đêm qua mới có được thông tin. Phải dựa vào quan hệ mới lấy được tư liệu này.”

Chị Kim Từ nhận lấy mấy tờ giấy, nói: “Là hán?”

“Chị từng gặp rồi?” Linh Từ nói.

Tổ Hàng lấy mấy tờ giấy photo, tôi cũng nghiêng người qua để nhìn, trên mặt tờ giấy là bản sao chứng minh thư, còn có cả con dấu xác nhận, màu đen trắng nhìn không được quá rõ ràng nhưng tôi cũng có thể nhận ra đó là Sâm khùng điên không thể nghi ngờ.

Nhưng mấy lần trước chị Kim Từ đều không gặp Sâm khùng điên, sao chị ấy lại nói đã gặp ông ta.

Chị Kim Tử cau mày, hỏi: “Sầm Tô Hàng, tôi hỏi anh một chút. Anh có năng lực khiến cảnh trong toa tàu không ngừng lặp đi lặp lại mấy giờ không?”

“Đây không phải là bị ma trên sao?”

“Không phải, mọi chuyện đều là lặp lại, nhân vật lặp lại, quan trọng nhất chính là thời gian cũng lặp lại. Ma trên sao có thể khiến thời gian lặp lại.”

Thời gian là khái niệm trong không-thời gian bốn chiều, dù là quỷ quái cũng rất khó khăn để khống chế thời gian.

“Có thể làm được, kỳ môn độn giáp, phục ngâm làm thời gian dừng lại, như vậy ở trong cục là vô hạn tuần hoàn. Nhưng nếu là ở nhà ga thì không làm được, không gian quá lớn.”

“Lúc trước khi tôi bị Ngụy Hoa ép cho phải chuẩn bị chạy trốn đã gặp sự tuần hoàn như vậy ở nhà ga. Khi đó trên toa tàu có một ông già họ Sầm, ông ta nhìn đã hiểu kỳ môn độn giáp của tôi. Trên thế giới này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy, một ông già họ Sầm lại có thể vô tình xuất hiện trên toa tàu đó.”

Tô Hàng nói: “Ý của cô là, hẳn có khả năng là người đứng phía sau tất cả chuyện này? Lỡ là Ngụy Hoa thì sao?”

“Với năng lực khi đó của Ngụy Hoa liệu có thể làm được không? Ít nhất hiện tại chúng ta có thể khẳng định Sầm Chu và Ngụy Hoa có liên quan.” Chị Kim Tử nói, sau đó nhìn về phía Tô Hàng, rất nghiêm túc nói: “Mấy ngày này anh cũng cẩn thận một chút, nếu Lê Lê bắt đầu bị luyện hóa, nói không chừng sẽ lấy trái tim hay ngón tay gì đó của Khúc Thiên. Anh không phải Khúc Thiên nhưng thân thể là của Khúc Thiên, máu thịt là của Khúc Thiên.”

Tiểu Mặc cười nói: “Tôi thấy Ngụy Hoa nhất định rất ghét anh. Trước đây đã có một Sầm Mai, vài chục năm sau lại có Lê Lê.”

Tô Hàng trầm giọng nói: “Tôi sẽ không để hắn luyện hóa Lê Lê.”

Khi thấy Tô Hàng nói ra những điều này, tôi có cảm giác giác Tô Hàng sẽ ra tay với Lê Lê. Tuy rằng đây không phải là kết quả chúng tôi muốn thấy, nhưng đôi khi chúng tôi không có lựa chọn.

Buổi tối về đến nhà, Sầm Hàng ngồi trên bàn ăn vui tươi hơn hờ cười nói kể cho chúng tôi vụ án hôm nay của anh ta, anh ta không chú ý cả đám chúng tôi mặt đều lạnh tanh.

Anh ta kể hôm nay có một nam thanh niên hai mươi mấy tuổi tới báo án, nói bà nội đã mời một bà cốt tòi nhà xem cho người nhà bị bệnh, bà cốt nói chân người nhà bọn họ bị rắn nước cuốn lấy, muốn bác cầu giải kiểu gì đó phải bỏ ra một ngàn tệ.

Sau đó bọn họ tới đồn cảnh sát viết đơn tố cáo. Bà cốt không đi theo, cấp trên nói chỉ cần chưa đưa tiền thì khuyên bảo người già vài câu là được.

Anh ta kể xong chuyện, vui vẻ hỏi Linh Từ: “Linh Từ, anh nói thử xem có thật sự có chuyện rắn nước quấn chân gì đó không?”

Linh Từ đặt bát xuống, nói: “Ăn xong rồi, mọi người từ từ ăn.”

Nói xong anh ta cầm bát đặt vào bồn rửa, sau đó đi lên lầu.

“Ách, cái người này, vậy Sầm Tô Hàng, anh thấy sao?”

Tô Hàng vốn dĩ ngồi ăn cơm chỉ là để ngồi cùng chúng tôi, anh ấy không nói gì mà xoa người đi thẳng lên lầu.

Sầm Hằng liền chuyển sang Tiểu Mặc: “Mặc thiếu gia, anh thấy sao?”

“Tôi thấy gì à? Tôi không biết. Hồi Khả Nhân đi, cô ấy có lẽ sẽ biết.”

“Tôi?! Tôi cũng không biết. Không phải là chưa bị lừa tiền sao? Chưa bị lừa tiền thì tốt rồi.”

Buổi tối, khi đi ngủ, Tô Hàng đặt thân thể Khúc Thiên trên thảm trong phòng. Trước kia đều đặt ở trong bồn tắm, nếu không vào WC thì sẽ không nhìn thấy, trong lòng cũng sẽ không thấy áp lực lớn như vậy. Còn hiện tại thân thể kia ngủ ngay bên cạnh chúng tôi, cũng là vì không cho nửa đêm Lê Lê tới đây thừa dịp chúng tôi không phản ứng kịp mà đem Khúc Thiên như miếng bánh để cắn.

Tuy nói nhà này có Ngũ Hành trận nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.

Ngồi ở trên giường nhìn Khúc Thiên nằm ở dưới nền, lại nhìn Tô Hàng đang ở trên giường, trán tôi nhăn lại.

“Thật sự cứ để như vậy ngủ à?”

“Hay là để anh mang Khúc Thiên xuống dưới nhà ngủ?” Tô Hàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153-2

Nghĩ nếu ban đêm Lệ Lệ thật sự phá Ngũ Hành trận vào đây được, như vậy Tổ Hàng sẽ phải đối mặt với Lệ Lệ một mình.

Lệ Lệ là quý, cô ấy có thể nhìn thấy Tổ Hàng, đến lúc đó liệu cô ấy có lại càng hận Tổ Hàng không? Rốt cuộc Tổ Hàng chiếm lấy thân thể người đàn ông cô ấy yêu nhất.

Với điều sợ hãi mình chưa biết này, tôi tình nguyện lựa chọn sự sợ hãi mình đã biết. Cho nên tôi nói: “Không cần, anh ngủ bên này đi, em sang bên kia sẽ không nhìn thấy anh ta.”

Tổ Hàng gật đầu, thay đổi vị trí với tôi. Tôi ôm chặt anh ấy, hít vào mùi vị của anh ấy, cảm giác anh ấy đang ở cạnh mình mới khiến tôi có thể tạm thời không để ý tới thi thể ở cạnh giường kia.

Trong hoàn cảnh như này, không cách nào nghĩ tới thân mật được, nhưng chỉ cần ôm anh ấy như vậy tôi cũng ngủ được sâu, có một cảm giác dựa dẫm rất an toàn, sự ám áp này so với thân mật còn tốt hơn.

Bữa tối ngày hôm sau, mọi người vẫn không có chút tinh thần nào như cũ, vẫn là một mình Sầm Hằng nói chuyện.

Anh ta nói: “Mọi người biết không, hôm nay chúng tôi đã tới nhà người hôm qua đến báo án. Rất tà môn, tôi thấy thật sự có rắn nước quấn chân. Nhà bọn họ có năm người, bà nội, hai vợ chồng và hai đứa con. Có tới ba người chân không tốt. Trên ống chân có một mụn nước, nói là vừa ngứa vừa đau, bôi thuốc cũng không khỏi. Thật sự nó to như nắm tay vậy, ống quần cũng không thả xuống được mà phải xắn lên. Hai đứa nhỏ thì bé trai chân giống như dị dạng, không đứng vững được. Mọi người nói xem, đây không phải rất tà môn sao?”

Linh Từ nói: “Vòi nước nhà bọn họ nói có tốt không?”

Tổ Hàng nói: “Hướng Tây Bắc nhà họ có trồng dưa.”

“A? Sao các người biết được?” Sầm Hằng mở to hai mắt nhìn, “Thật sự ống nước nhà họ rất loạn, khi chúng tôi đi vào còn bị vướng suốt ngã. Có một ống nước mà bọn họ nói năm cái vòi vào. Hiện giờ có khi nhà ở ngoại ô điều kiện còn không bằng ở nông thôn đâu.”

Tôi tò mò hỏi: “Nhà bọn họ thật sự có trồng dưa à?”

“Đúng vậy, có trồng. CÓ phải hướng Tây Bắc hay không thì tôi cũng không biết, nhưng có trồng mấy loại như rau xào bí đỏ. Rất nhiều loại.”

“Thật sự có à? Nhưng sao mới hai mươi mấy đã có hai đứa con.”

“Nhà đó có đứa con ngoài giá thú. Đứa lớn đã bảy tuổi, vẫn chưa có trong hộ khẩu.”

Sầm Hằng do dự một chút rồi hỏi: “Chuyện này có liên quan tới phong thủy à? Vậy bà cốt kia nói rắn quấn chân thì tính là phong thủy hay mê tín?”

Linh Từ cười nói: “Cũng là phong thủy nhưng cũng là mê tín. Phong thủy dùng để tin tưởng, không phải dùng để mê tín. Mê tín là gọi mê tín thời phong kiến, tin tưởng, là có thể điều chỉnh vận thế của mình. Cái này trả lời thế nào? Cứ xem chữ ký của chị tôi.”

“Đây gọi là trả lời à?”

Tổ Hàng nói: “Rắn quấn chân hẳn là dùng thuật số phán đoán ra.”

“Phải, nếu nói với người ta, căn cứ vào xem phong thủy, nước nhà các người nói không tốt, về nhà nói lại lần nữa là được, vậy thì sao có được một ngàn tệ kia. Phải nói bị rắn nước quấn chân, sau đó phải trừ tà, như vậy mới kiếm được.”

“Vậy bà cốt kia nói đúng à?”

“Đó gọi là thuật số phong thủy.”

“Vậy phá như thế nào?”

Tổ Hàng không muốn nói, Linh Từ cười nói: “Bảo bọn họ làm lại đường nước, giảm bớt số lượng vòi nước, ống nước thì chôn xuống đất là được. Trong phong thủy chính là không thấy thì không bị sát. Chôn ống nước xuống, không nhìn thấy là được. Vườn rau dưa kia thì thu hoạch đi, nhà này không thích hợp trồng rau dưa.”

Sầm Hằng vui vẻ nói: “Được, mai tôi sẽ làm đại sư.”

“Được rồi, cẩn thận anh lại bị tố cáo mê tín lừa tiền, chức vụ cũng khó giữ được.” Dừng một chút, tôi vừa định khen Lương Từ là người chính trực thì

anh ta lại nói: “Chuyện gạt người này cứ để tôi làm đi. Anh phải là một cảnh sát gương mẫu. Nếu tôi bị con trai nhà bọn họ báo cảnh sát, anh nhớ mang đồ ăn vật cho tôi, khi lấy lời khai thì để tôi đi là được.”

Tôi nhếch miệng cười khẩy.

Buổi tối hôm đó, Sầm Hằng phải đi trực đêm. Khi anh ta ra khỏi cửa thì chúng tôi vẫn còn ăn cơm trong phòng bếp, nghe được tiếng anh ta nói lớn: “Ai là vô ý thức như vậy, quăng đất linh tinh lên cỏ. Mai đi lao công lại vất vả.”

Tiểu Mạc còn nói: “Đi lao công mỗi ngày cũng không có việc gì để làm, cứ để cho đi dọn.”

Chúng tôi cũng cứ nghĩ nhà ai đó trồng hoa nên ném đất thừa đi, chỉ là không ai biết đất này có tác dụng dùng để phá Ngũ Hành trận. Nếu chúng tôi sớm cảnh giác một chút thì sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy. Từ chuyện xảy ra với Lệ Lệ đến Ngũ Hành trận của chúng tôi bị phá, tôi biết Ngụy Hoa đã bắt đầu ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

Màn đêm buông xuống, đường khu này đã lên đèn... Khu này là khu biệt thự của người có tiền, không có người dạo quanh hay tụ tập khiêu vũ gì đó, mọi thứ đều rất an tĩnh.

Tôi nằm ở trên giường, quay lưng, nhắm mắt lại, cố gắng để mình không suy nghĩ tới thi thể Khúc Thiên đang nằm bên kia. Bởi vì có Khúc Thiên, tôi dường như đã ép mình ngủ ngay lập tức, chỉ có đi ngủ mới có thể quên chuyện này được. Tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ, thậm chí Tô Hàng có ở trong phòng không tôi cũng không biết.

Khi tôi mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, tôi cảm thấy lạnh, theo bản năng kéo chăn lên, nói trong mơ hồ: “Đừng ôm em, lạnh.”

Tôi đưa tay ra phía sau đẩy đẩy, trong lòng tôi cứ nghĩ là Tô Hàng ôm tôi từ phía sau. Nhưng khi tôi đưa tay về phía sau lại không cảm giác được phía sau có gì. Trên giường không có ai?

Tôi tỉnh lại, mở mắt. Phòng tối om, trong lúc nhất thời cũng không nhìn thấy bất cứ cái gì, chỉ thấy một bóng dáng màu đen di chuyển bên kia giường.

Giây tiếp theo tôi hoàn toàn tỉnh lại, ở nơi đó không phải là thi thể Khúc Thiên sao?

“A!” Tôi sợ hãi kêu lên, mắt cũng dần dần quen với bóng tối nên có thể thấy rõ ràng hơn. Đó là một bóng người, hoặc có thể nói là bóng quỷ. Nó đang cúi đầu tới gần thân thể Khúc Thiên. Tôi có thể khẳng định tôi nhìn thấy không phải Khúc Thiên di chuyển.

Sau khi tôi kêu lên sợ hãi, Tô Hàng từ ban công nơi cửa sổ xông đến, anh ấy đẩy bóng quỷ đang ở trên người Khúc Thiên ra, khi bóng quỷ kia nhanh chóng lướt ra phía ban công thì Linh Từ cũng từ cửa phòng vọt vào trong, đồng thời bật đèn lên.

Dưới ánh sáng chói lóa, sau khi mất vài giây để mắt thích ứng, rốt cuộc tôi cũng thấy rõ mọi thứ trong phòng. Tôi có cảm giác thi thể Khúc Thiên đã bị dịch chuyển. Tô Hàng ôm lấy tôi: “Không sao đâu.”

Linh Từ ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra thân thể Khúc Thiên, đem nó lật qua lật lại, nói: “Chưa bị cắn. Làn này thật mạo hiểm, suýt chút nữa để nó cắn được rồi.”

Tôi khóc tu tu, bị chuyện vừa rồi dọa cho sợ hãi.

Linh Từ đưa mắt liếc tôi một cái, nói: “CÓ phải chưa từng thấy quỷ đâu, khóc cái gì?”

Tô Hàng nói nhỏ: “Được rồi, cậu đi sửa lại trận pháp đi.”

Lúc này Linh Từ mới miễn cưỡng rời khỏi phòng. Nhưng cửa phòng đã bị anh ta đập hỏng, hiện tại đã không đóng lại được, chỉ có thể khép hờ.

Tô Hàng không nói gì, chỉ ôm lấy tôi. Tôi biết lúc này tôi khóc thật vô dụng, cho nên mau chóng sụt sịt, lau nước mắt, làm bản thân bình tĩnh lại.

“Em nhìn thấy...” Tôi không biết phải miêu tả thứ tôi nhìn thấy như thế nào.

“Lệ Lệ.” Tô Hàng nói, “Cô ta đã đi rồi, hôm nay Ngũ Hành trận bị bọn họ phá, Linh Từ đi sửa lại trận pháp là được. Đừng sợ, mới hơi muộn thôi, em ngủ tiếp đi.”

“Em không ngủ được.” Tôi từ trong lòng anh ấy ngẩng lên nhìn anh ấy, lúc này tim tôi vẫn đập mạnh, sao có thể ngủ được?

Anh ấy nằm xuống giường ôm lấy tôi, nói nhỏ: “Ngủ đi, anh nằm với em.”

“Tổ Hàng, anh nói xem nếu Lệ Lệ còn có ý thức thì có phải sẽ không ăn Khúc Thiên?”

“Phải.”

“Khiến cô ấy ăn chính người mình yêu, hẳn cũng là một chuyện rất thống khổ.”

“Phải.”

“Đó là cảm giác thế nào? Khiến cô ấy có thể tàn nhẫn ăn chính người mình yêu.”

“Đau lòng, rất đau, giống như một mũi dao cứa vào trái tim, đến khi ăn xong máu thịt của người kia mới có thể khiến nỗi đau này dịu lại.”

Tôi đưa tay bịt miệng anh ấy lại, “Thôi, đừng nói nữa, ngủ đi. Em nhắm mắt là có thể ngủ được.” Tôi ngờ rằng nhất định đã làm Tổ Hàng nhớ tới chuyện đã qua, khiến anh ấy nhớ tới thời điểm thống khổ nhất.

Giấc ngủ này thật bất an, thậm chí có thể nói là tôi không ngủ.

Mắt nhắm lại, thân thể cũng không cử động nhưng vẫn luôn để ý tới âm thanh bên cạnh. Ví như tiếng Tổ Hàng rời đi, tiếng có người nói chuyện bên ngoài.

Khi Tổ Hàng đóng cửa lại, tôi liền mở mắt.

Nhìn căn phòng quen thuộc này, ánh mắt đưa tới mép giường bên kia. Vừa rời ở nơi đó Khúc Thiên đã suất chút nữa bị Lệ Lệ cắn.

Khi tôi rửa mặt chải đầu rồi xuống lầu đã thấy Tổ Hàng cùng Linh Từ đang nói chuyện gì đó. Thấy tôi, Linh Từ liền nói: “Cả đêm cô không ngủ à? Mắt thâm hết rồi kia.”

Tôi dụi dụi mắt, cũng không để ý tới anh ta. Tổ Hàng đi đến bên cạnh tôi nói nhỏ: “Không sao đâu, trận pháp đã được sửa lại rồi. Lần sau có gì tiến vào thì chúng ta sẽ biết ngay. Em mệt thì ngủ tiếp đi.”

Tôi ăn chút cháo, sau đó nằm ngủ luôn ở sofa dưới lầu một. Về phòng kia tôi sẽ lại nghĩ tới chuyện tới qua, chi bằng rời xa căn phòng đó một chút.

Ngủ cả ngày, hậu quả lại khiến buổi tối tôi rất tỉnh táo.

Sầm Hằng phải đi trực đêm, tôi nhắm chán nhìn anh ta ra khỏi nhà. Ngẫm lại, đã thật lâu tôi không đi chợ đêm, dứt khoát đề nghị muốn đi dạo chợ đêm.

Có điều những người đàn ông ở đây đều không có vẻ gì là hứng thú, bọn họ tình nguyện ôm máy tính. Tổ Hàng thấy vẻ hào hứng của tôi, do dự một chút rồi vẫn đồng ý đi cùng tôi. Chỉ là phải đồng ý 3 điều. Một là phải về trước 11 giờ, sau 11 giờ rất dễ xảy ra chuyện. Hai là anh ấy sẽ dùng thân thể Khúc Thiên ra ngoài. Ba là nếu bị Lệ Lệ tấn công thì anh ấy chỉ có thể ăn luôn Lệ Lệ. Điều này tôi có chút không tiếp nhận được.

Tuy rằng Lệ Lệ cũng không phải bạn bè tốt gì của tôi nhưng rốt cuộc cô ấy xảy ra chuyện cũng coi như có liên quan tới tôi. Vốn dĩ chúng tôi muốn tới đám tang nhưng bị ba mẹ cô ấy từ chối.

Lái xe vào nội thành, đèn nê ông rực rỡ, cảnh phố xinh đẹp khiến tôi quên đi những chuyện không thoải mái kia. Đứng trên cầu vượt nhìn dòng xe cộ ở dưới, tôi cười kêu lên: “Oa, lâu lắm không đi chợ đêm, cảm giác như này thật thích.”

Nói xong câu đó thì toàn thân tôi cứng lại.

Bởi vì tôi thấy đèn đường lối đi bộ bên kia. Rất quen thuộc, tấm ảnh trong phòng Lệ Lệ hẳn chụp ở chính nơi này. Màu sắc đối lập cùng những nụ cười hạnh phúc kia đều khiến người ta cảm thấy ấm áp. Nhưng hiện tại...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154-2

Tôi hỏi nhỏ: “Lệ Lệ có thể nhìn thấy Khúc Thiên không?”

“Dương thọ của Khúc Thiên đã chết, nếu không có dự niệm mãnh liệt thì có lẽ cậu ta đã đầu thai.”

“Liệu có thể giống Liêu Trai, anh ta ở bên kia chờ Lệ Lệ không?”

“Điều này có thể hỏi thầy bói một chút.”

Thành phố của chúng tôi rất nhỏ, chúng tôi từ trên cầu vượt đi xuống thì vừa lúc nhìn thấy Đàm Thiên đang đi cùng một chàng trai. Nhìn vẻ mặt mắt tự nhiên của cô ấy là biết, cô ấy đang hẹn hò vụng trộm.

Dù sao cũng là chị em thân thiết, nói chuyện vài câu, sau khi tôi hứa sẽ không nói cho ba mẹ cô ấy biết, chúng tôi cùng nhau vào một quán kem ven đường.

Tôi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn chàng trai kia, rất không tồi, cao ráo, cũng gọn gàng đẹp trai. Nghe nói là cùng khu nhà của Đàm Thiên cho nên sợ ba mẹ cô ấy biết mới lên hẹn hò.

Tán gẫu một rồi, sau đó là đến chính sự.

“Công việc của cậu thế nào rồi? Xưởng nhỏ đó sẽ không nợ lương chứ?”

“Vẫn đi làm, bây giờ mình là làm thiết kế rồi, lần sau mình sẽ mang mấy cái hộp mình thiết kế cho cậu xem.”

“A, được, vậy cậu...”

“Khả Nhân, có chuyện này mình muốn kể với cậu.” Cô ấy cắt ngang lời tôi, giọng rất nghiêm túc. Cô ấy nói: “Cái xưởng nhỏ đó cậu cũng từng tới rồi. Mình làm việc ở xưởng đó mới được chừng một tháng vậy mà xưởng đó đã chết 3 người. Nghe bọn họ nói, tháng trước cũng chết ba người.”

“Chết như thế nào?”

“Có người bị tai nạn xe, có người tự sát, dù sao cũng không liên quan gì tới xưởng cả. Nơi đó có gì tà môn không? Lần trước không phải cậu tới nhà người ta xem phong thủy sao? Cậu cũng xem cho ông chủ mình một chút đi.”

Tôi cười nói: “Lần trước là mình ngốc, loại chuyện có người chết này mình cũng không dám xem.”

Tổ Hàng ngồi cạnh tôi, nói: “Ông chủ xưởng không mời người xem sao?”

“Bọn họ cũng lễ Quan Công ở văn phòng. Trước đây không như vậy, chỉ hai tháng gần đây mới vậy.”

“Xảy ra chuyện như vậy, hiệu quả và lợi nhuận của xưởng đó hẳn cũng không được tốt lắm.”

“Phải, nhìn qua thì thật không thấy tiền đồ. Mình còn tính làm xong tháng này để nhận lương rồi xin nghỉ.”

Tổ Hàng không nói nữa, nghe tôi cùng Đàm Thiên trò chuyện linh tinh, nói về bạn bè, nói thời trang, nói trai đẹp. Đương nhiên cũng nói tới Lệ Lệ.

Đàm Thiên nói nhỏ lại: “Nghe bạn bè nói cô ấy bị quỷ giết chết. Ngay cả khi hỏa táng thì trên người vẫn buộc chỉ đỏ mà hỏa táng. Thật đáng sợ.”

Tôi gật đầu, trong đầu lại nghĩ tới cảnh tối hôm qua Lệ Lệ đứng cạnh giường tôi, ngồi xổm thân mình xuống chuẩn bị ăn Khúc Thiên. Trên đường về, tôi nói: “Tổ Hàng, anh xem có cách nào có thể siêu thoát cho Lệ Lệ không? Nói không chừng Khúc Thiên thật sự ở bên kia đợi cô ấy.”

“Bảo Linh Từ làm đi. Chuyện này bọn họ biết làm hơn anh.” Quả thực hiện tại Tổ Hàng không phù hợp để làm chuyện này. Rốt cuộc anh ấy là quý, không phải là đạo sĩ.

Tôi đáp lời, khi về đến nhà cũng tìm Linh Từ, hy vọng anh ta có thể giúp đỡ. Tôi đứng ở trước phòng Linh Từ nói với anh ta. Anh ta vẫn nhìn chằm chằm vào máy tính, nói: “Có thể, nhưng có chút phiền toái. Chuyện này sẽ rất mạo hiểm, rốt cuộc cô ta bị tính để luyện hóa tiểu quỷ, không biết cô ta đã bị thao túng hay chưa. Chúng ta chỉ có thể nói thử xem sao.”

“À, được, chuyện bao lị xì...”

Biết anh ta lâu như vậy tôi cũng biết một ít về cách làm việc của anh ta. Anh ta nói: “Bao lị xì không cần cô đưa, ba mẹ cô ta sẽ cho. Cô chỉ cần cho mượn Khúc Thiên ra mặt là được.”

Cho mượn Khúc Thiên?

Anh ta tiếp tục nói: “Tôi sẽ chọn một ngày lành, đến lúc đó tôi sẽ gọi Khúc Thiên cùng tôi đi ra ngoài, cô đừng nóng giận là được.”

Hóa ra dùng mỹ nam kế để dụ Lệ Lệ! Tuy rằng không tử tế nhưng có thể làm Lệ Lệ siêu thoát, đáng khinh một chút cũng không sao. Tôi không phản đối.

Chỉ là ngày anh ta chọn là cách tận một tuần sau. Trong tuần đó, xưởng nơi Đàm Thiên làm lại có người chết, chính là người có trách nhiệm hướng dẫn Đàm Thiên lúc trước, chính là gã đáng khinh thích trêu chọc phụ nữ. Bởi vì khi làm việc, Đàm Thiên và anh ta làm cùng bàn, có chút thân thiết cho nên cô ấy vừa khóc vừa gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi qua xem cho xưởng một lần.

Chương 155

Tôi vừa nghe thấy có người chết đã sợ, sao tôi dám đi chọc vào phiền toái này. Nhưng Đàm Thiên thật sự khốc, giọng đã run run. Thậm chí tôi còn tưởng tượng cảnh Đàm Thiên ôm điện thoại, rúc vào một góc run bần bật gọi cho tôi. Cho nên tôi kéo Tổ Hằng đi qua đó ngay. Chuyện này khi lên xe tôi mới kể cho Tổ Hằng nghe.

Tổ Hằng vừa lái xe vừa nhủ mầy, nói: “Bảo cô ấy không đi làm nữa là được. Nhà cô ấy cũng đâu đến mức không thể thiếu một tháng lương của cô ấy.”

“Nói là nói như vậy, nhưng cô ấy đã làm gần một tháng, hiện tại chạy lấy người thì một đồng cũng không lấy được.”

Tôi không nghĩ ra được nguyên nhân gì có thể khiến cái xưởng nhỏ kia lại xảy ra chuyện lớn như vậy, liên tiếp chết nhiều người như thế, nói không có cùng nguyên nhân thì khó mà tin được. Sao không phải người khác xảy ra chuyện mà cứ là bọn họ bị liên tiếp?

Khi xe tới nơi, chúng tôi không thấy được thi thể, nhà xưởng cũng dừng làm việc. Dây bảo vệ hiện trường của cảnh sát vẫn còn, ở ngay trước cổng của nhà xưởng vẫn còn vết máu.

Hỏi thăm, chúng tôi tìm được Đàm Thiên ở trong văn phòng. Trước kia tôi từng ở đây 2 ngày, vẫn có thể tìm được văn phòng. Khi chúng tôi đi vào, Đàm Thiên đang ngồi yên ở bàn làm việc phía trước, tay cầm bút chỉ nắm thật chặt, hơi run run. Tôi lên tiếng: “Đàm Thiên?” Cô ấy giật nảy cả người.

Thấy là tôi đến, cô ấy ôm lấy tôi, khóc lóc: “Khả Nhân... Khả Nhân... Lại chết người.”

“Vậy đừng làm nữa.” Tổ Hằng nhíu mi nhìn văn phòng đơn sơ này. Mấy nhân viên thiết kế cũng không khác gì Đàm Thiên, ngồi đó chờ thông báo của ông chủ.

Đàm Thiên đang xúc động, không để ý tới lời của Tổ Hằng nói, cô ấy vừa khóc vừa nói: “Khả Nhân, Khả Nhân, lại thêm một người chết. Có phải xưởng này có quỷ không? Đã nhiều người chết như vậy chắc chắn có quỷ. Hu hu...”

“Được rồi, được rồi, Đàm Thiên, đừng khóc nữa. Cùng lắm thì không làm nữa, về nhà là được, đừng khóc nữa.”

Tôi an ủi một hồi lâu mới khiến cô ấy bình tĩnh lại được.

Cô ấy bình tĩnh, chúng tôi mới có thể hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra. Tôi hỏi: “Người kia chết như thế nào?”

“Đột nhiên chảy máu não chết. Anh ta đang đi bình thường, đột nhiên từ lỗ tai, lỗ mũi, đôi mắt, miệng đều chảy ra máu. Thật khủng khiếp.”

Xem ra thật sự rất đáng sợ. “Vậy đừng làm nữa, đi về trước đi, ở đây lại càng thêm sợ hãi.” Tôi nói. Lại mất thêm mấy chục phút để thuyết phục cô ấy từ bỏ tiền lương tháng này mà về nhà trước. Thấy Đàm Thiên quyết định như vậy, vài nhân viên khác cũng quyết định không làm nữa.

Khi Đàm Thiên đi theo chúng tôi ra khỏi xưởng, bạn trai cô ấy vừa tới nơi, Đàm Thiên thật vất vả mới bình tĩnh giờ lại òa khóc.

Bọn họ ở đó ôm nhau khóc, Tổ Hằng dùng vài phút đi quanh xem xét tình hình, sau đó nhíu mi, nói nhỏ: “Nơi này không xử lý thì còn sẽ có người chết.”

“Làm sao thế? Là nguyên nhân do phong thủy hay thật sự có quỷ?”

“Là quỷ thì sẽ không lần nào cũng hại người giữa ban ngày ban mặt. Em nhìn tòa nhà bên kia đi.”

Tôi nhìn về phía tòa nhà đối diện anh ấy đang chỉ, đó là một bệnh viện, thật ra là một bệnh viện nhỏ. Là kiểu bệnh viện nhỏ bình thường sẽ phát tờ rơi quảng cáo ở ngoài đường. Loại bệnh viện này không khám cảm cúm bình thường, chỉ quảng cáo về mấy chuyên môn như nam khoa, phụ khoa, yếu sinh lý, khó thụ thai, còn có quan trọng nhất là phá thai không đau, không cần chữ ký của người nhà. “Năm phút ngủ say sẽ bỏ đi phiền não của bạn” chính là biển quảng cáo rất lớn treo ở cửa bệnh viện.

“Bởi vì nhiều thai bị phá, anh linh tụ tập ở đó nhiều mới xảy ra chuyện sao?” Tôi hỏi.

Tổ Hằng cười nói: “Sai rồi. Là hồ khẩu sát. Em xem cái cửa kia động nhiên thò ra, có giống một cái miệng há không?”

“À, giống.”

“Hồ khẩu sát là đứng thứ nhất trong mười đại hung, loại sát này thường dùng ở nhà tang lễ, bệnh viện, nhà tù, tòa án, sòng bạc. Đó là những nơi hút âm khí, đối với bọn họ là đại cát. Nhưng nếu dùng nó ở nơi có người ở thì như vậy sẽ có nhiều người chết, tự sát cùng bệnh tật.”

Mà hướng miệng hổ há ra chính là hướng sát, nơi đó cũng sẽ xảy ra nhiều người tự sát hay bệnh tật gì đó. Công xưởng nhỏ này nằm chính hướng hổ khẩu sát.”

“Như vậy là hung, thế thì... cái xưởng này sẽ không phải chắc chết. Đặt một tấm gương ngăn lại.”

“Miệng hổ kia rất rộng, bên này đặt một tấm gương nhỏ, năng lượng chèn nhau quá lớn. Nếu đã tới đây, đi kiếm ít tiền nuôi gia đình đi, không thể để Linh Từ coi thường được.”

Tôi nghe thấy anh ấy nói là cả người ngây ngẩn. Đầu tiên là anh ấy nói muốn lấy tiền nuôi gia đình, sau đó là anh ấy nói không thể để Linh Từ coi thường Hóa ra lão quý Tô Hàng này cũng sẽ mang thù.

Đàm Thiên lại kể một lần cho bạn trai những gì cô ấy vừa kể cho chúng tôi, bạn trai cô ấy cũng nói lại một lần những gì chúng tôi vừa an ủi cô ấy. Ài, có người đàn ông của mình ở bên cạnh thì ai cũng sẽ yếu kiêu hơn một chút.

Thấy Tô Hàng đi về phía văn phòng, tôi cũng đi theo vào.

Bên cạnh văn phòng của Đàm Thiên chính là văn phòng của ông chủ và bà chủ xưởng. Mở cửa văn phòng này ra, bà chủ đang ngồi ở bàn làm việc thờ dài, ông chủ ngồi hút thuốc trên ghế sofa. Bàn thờ Quan Công vẫn còn sáng ánh nến đỏ.

Khi Tô Hàng đi tới, bà chủ liền nói: “Hôm nay không nhận người, đi đi.”

Tô Hàng nói: “Tôi có cách khiến những chuyện ngoài ý muốn của xưởng này giảm bớt, thậm chí biến mất.”

Anh ấy vừa nói, ông chủ cùng bà chủ đều nhìn về phía anh ấy. Bà chủ hỏi: “Cậu biết cái gì à?”

“Nhà xưởng này là hướng sát mới xảy ra chuyện, chỉ cần hóa sát là có thể bình an.”

Ông chủ dụi thuốc, đứng lên nói: “Người muốn lừa tiền à? Ở đây chúng tôi có Quan Công. Đại đao của Quan Công vung lên thì tà uế gì cũng có thể chém.”

“Tin hay không thì tùy. Đối diện hổ khẩu sát không xử lý tốt sẽ còn có người chết.”

Nói rồi anh ấy xoay người như muốn đi, khiến tôi càng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155-2

Có điều tôi lập tức nghe được tiếng bà chủ kêu lên: “Này, cậu từ từ đã. Cậu thật sự biết xem phong thủy thì giúp chúng tôi xử lý đi. Chuyện bao lì xì thì cứ nói trước, xưởng chúng tôi cũng không phải không có tiền.”

Tô Hàng dừng bước chân, gật đầu nói: “Được.”

“Này, chúng ta không mang theo đồ tới.” Tôi nói nhỏ.

Tô Hàng quay sang mỉm cười với tôi: “Không có đồ anh cũng có thể xem được.”

Linh Từ dạy, dù đã biết đến nguyên nhân, chuyện hóa giải sẽ chỉ là một câu, nhưng phải làm ra nhiều việc thì mới có được nhiều lợi ích. Chỉ là Tô Hàng không thể học được kiểu lừa dối của Linh Từ. Anh ấy đứng ở cửa xưởng, dùng ngón tay thay thế cửu cung nhìn sơn hướng đoán cát hung.

Đàm Thiên và bạn trai cũng lại gần xem. Ông chủ và bà chủ cũng đứng ở bên chờ anh ấy kết luận.

“Bên kia là hổ khẩu sát, giống như lão hổ há mồm cắn bên này. Ở cửa chính đặt một đôi kỳ lân quay sang hướng bên kia là được.”

Tôi vỗ trán cúi đầu, chỉ một câu như vậy có lẽ người ta cũng không cho được bao nhiêu tiền.

Bà chủ vẫn còn không quá tin tưởng mà nói: “Sao lại như thế được? Bệnh viện kia vẫn luôn ở đối diện xưởng nhà tôi. Trước kia chúng tôi cũng đã mời người tới xem, cũng không nói gì là hổ khẩu sát.”

“Bà nghĩ lại đi, xưởng nhà bà từ khi nào bắt đầu xảy ra chuyện liên tục có người chết, cửa bên kia từ khi nào biến thành như kia. Nếu trước đây cũng như vậy thì nơi này đã sớm xảy ra chuyện.”

Bà chủ nói: “Bệnh viện kia vẫn luôn như vậy mà.”

“Không phải, bà nó à, cửa bệnh viện kia không phải ba bốn tháng trước được sửa lại thành hình dáng như này sao?” Ông chủ đi theo phía sau bà chủ, dáng vẻ rất trung thực khác hẳn với bà chủ. Tôi đã hiểu rồi, Tổ Hằng phạm sai lầm khi đem phương pháp hóa giải nói ra trước, người ta chỉ cần phủ định suy đoán của anh ấy là có thể nói anh ấy xem không chuẩn, không đưa bao lì xì cũng được. Còn phương pháp hóa giải thì người ta đã lại có được.

Quả nhiên bà chủ liếc máy, nói nhỏ: “Ông đừng nói gì.”

Sao lại có người như vậy? Tại sao Linh Từ lại có thể khiến người khác coi trọng được? Tôi nói: “Là thế nào, nhiều người hàng ngày đi làm ở đây đều sẽ thấy được.”

Một số người làm cùng những người xung quanh tới xem náo nhiệt cũng nói: “Đúng vậy, cửa bệnh viện mới sửa thành như này từ bốn tháng trước.”

Bà chủ không còn cách nào khác, cười nịnh nọt, bảo ông chủ đi lấy phong bao lì xì.

Tổ Hằng không tức giận, chỉ nhàn nhạt cười. Chờ nhận bao lì xì rồi sau đó gọi Đàm Thiên cùng bạn trai rời đi.

Ở trên xe, bạn trai Đàm Thiên hỏi: “Thật không ngờ anh lại biết xem cái này.”

“Phải, cả hai bọn họ đều biết, rất lợi hại.” Đàm Thiên thật cho tôi mặt mũi.

Tổ Hằng vừa lái xe vừa nói: “Thật ra loại hồ khẩu sát này rất nhiều nhà hóa giải bằng cách dùng cung tên. Đặt cung tên hướng tới miệng hồ. Nhưng bản thân cung tên là thứ có sát khí rất nặng, đến lúc đó bệnh viện bên kia sẽ xảy ra chuyện. Phong thủy chính là như vậy, năng lượng luôn chênh lệch, thầy phong thủy cần phải làm là làm năng lượng cân bằng.

“Năng lượng cân bằng? Đó có phải giống như nhà ngày xưa, khi cửa nhà này đối diện cửa nhà khác thì trên cửa phải treo một chiếc gương, nhà kia cũng sẽ phải treo một chiếc gương?”

“Lý luận thì là như thế, nhưng tốt nhất đừng làm như vậy. Như vậy gương sẽ phản chiếu sát khí lẫn nhau gây mất hòa khí. Chi bằng hàng xóm thương lượng cùng nhau dán chữ Phúc ở cửa gì đó. Hai bên đồng thời dán thì tác dụng cũng không kém gì so với gương.”

“Oa, hai người thật giỏi. Vậy có thể tới xem phong thủy cho nhà tôi được không?” Bạn trai Đàm Thiên hỏi.

Tôi vội vàng nói: “Chúng tôi không xem. Anh đi tìm Linh Từ đi.” Trực giác nói cho tôi biết Tổ Hằng sẽ không thích như vậy cho nên tôi mở miệng từ chối trước. Tổ Hằng quay đầu mỉm cười với tôi, xem như đồng ý với tôi. Tôi cũng nhìn anh ấy cười cười.

Sau chuyện hôm nay, Đàm Thiên lại giống như tôi lần nữa trở thành kẻ thất nghiệp lang thang, tiếp tục đi xin việc.

Sau chuyện này vài ngày, Linh Từ nói muốn mượn Khúc Thiên một buổi tối, sau đó họ rời đi. Tôi biết bọn họ đi xử lý chuyện Lệ Lệ, mà chuyện này vốn do tôi đề nghị trước, vậy mà khi bọn họ xử lý lại không đưa tôi theo.

Tôi thừa nhận tôi sợ quý, nhưng chuyện này tôi thật sự muốn tham dự.

=====

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Đông đến rồi, chúc ai chưa có gấu thì sớm có gấu cho ấm nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156

Buổi tối hôm đó, mang theo sự từ chối khi xin việc về nhà, thấy Tiểu Mặc đang tính tiền cho shipper mang com chiều tối. Tôi hỏi: “Sầm Hằng không nấu à?”

“Anh ta gọi điện thoại về bảo hôm nay tăng ca, phải làm thêm một ngày.”

“Vậy Linh Từ không nấu com sao?” Mọi người đừng giết mình, ở vùng của chúng tôi, ti lệ đàn ông nấu com thật sự nhiều hơn phụ nữ.

“Linh Từ cùng chồng của cô đi xử lý chuyện Lệ Lệ.”

“À, bọn họ... đi từ khi nào?”

“Từ chiều đã đến nhà Kim Tử. Tối nay chỉ có hai chúng ta ăn cơm, tối đây rửa bát đi.”

Bữa cơm tối đó tôi chỉ ăn trong năm phút đã xong rồi, sau đó chạy lên lầu gọi điện thoại cho chị Kim Tử. Bọn họ có làm gì cũng nên nói cùng tôi một tiếng chứ.

“A lô, chị Kim ừ, bọn chị đang ở đâu?”

“Đang ở tòa nhà là âm địa mà lần trước bọn em phát hiện. Được rồi, một lát nữa Sầm Tổ Hàng của em sẽ về.”

“Em muốn hỏi là có thể qua đó hay không?”

“Em đừng tới đây, âm địa mà, một lát âm khí sẽ tập trung lại, em tới đây có khi lại đâm vào quỷ chứ không thấy bọn chị.”

Nói thêm vài câu, tôi vẫn không yên tâm mà đi xe tới.

Nhưng taxi chỉ đi tới trường học, không chịu đi ra phía sau, tôi đành phải đi bộ từ đường chính vào. Ở trước tòa nhà là âm địa kia, từ ánh đèn pin tôi thấy được xe của chị Kim Tử.

Cũng không có nguy hiểm như trong tưởng tượng, chị Kim Tử đang ngồi ở trong xe. Khi chị ấy nhìn thấy tôi đi tới, kinh ngạc nói: “Không phải đã nói em đừng đến đây sao?”

“Bọn họ đâu? Tổ Hàng đâu?”

“Tổ Hàng nhà em chắc chắn có thể ứng phó với những chuyện nhỏ này. Em... nếu em xảy ra chuyện gì không phải là mang thêm phiền cho bọn chị sao?”

Bị chị Kim Tử nói như vậy, trong lòng tôi có chút ảm ức. Tôi cũng lo lắng cho Tổ Hàng mà. Tôi ảm ức cúi đầu, không chịu nói chuyện.

Thấy dạng này của tôi, chị Kim Tử liền nói: “Lên xe đi. Ở trên xe chờ, một lát là xong.”

Tôi lên xe, sau đó hỏi: “Tổ Hàng thật sự sẽ không có nguy hiểm chứ?”

“Sẽ không, đêm nay vai chính là của Linh Tử. Bọn họ đặt thân thể Khúc Thiên để dẫn dụ Lệ Lệ tới đây, sau đó bắt Lệ Lệ đưa đến nơi là xong.”

“Đưa đi đâu?”

“Đưa tới miếu siêu độ, để cô ta tỉnh tâm lại, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau là có thể siêu thoát cho cô ta.”

Tôi nhìn tòa nhà đen như mực kia, không biết hiện tại Tổ Hàng đang ở nơi nào, còn Lệ Lệ đang ở nơi nào. Hy vọng bọn họ đều bình an. Tôi không có ý định đi vào, tôi thật sự lo lắng, tôi có thể một mình tìm tới nơi này, nhưng không có nghĩa tôi sẽ ngu ngốc tạo ra phiền toái cho bọn họ.

Hơn một giờ sau, bọn họ đã đi ra. Tôi mở cửa xe, nhào tới.

Kim Tử kêu lên: “Này! Cẩn thận!”

Nhưng tôi đã nhào qua rồi.

Khi Tổ Hàng nhìn thấy tôi còn sững sốt kinh ngạc, đẩy tôi ra rồi nghiêm khắc nói: “Em tới đây làm gì?”

“Em... em lo lắng cho anh.”

“Có ai lo lắng như em không? Em đi một mình tới đây? Nếu em xảy ra chuyện thì anh sẽ phải đi tìm em? Bọn anh bên này đã đủ bận đủ loạn, em không thể ngồi yên ở nhà chờ sao?”

Giọng của anh đầy giận dữ đáng sợ. Tôi ngậm ngùi cả người.

Linh Tử đi phía sau vỗ vào vai anh ấy, nói: “Này, hiện tại không có việc gì là được rồi.”

Kim Tử cũng nói: “Thôi, đi ăn đêm trước đi. Chính tôi nói cho Khả Nhân tới đây.”

Nhưng Tổ Hàng lại đi vòng qua tôi rồi lên xe. Tôi nghe được tiếng Kim Tử hỏi Linh Tử: “Sầm Tổ Hàng sao thế? Bị thương à?”

“Không biết. Vừa rồi anh ta đã che lại khí tức khi ở trong tử thi, bị Khúc Thiên khống chế một chút. Cũng chỉ chừng nửa phút thôi, có lẽ tâm tình bị Khúc Thiên ảnh hưởng.”

Lên xe, Tô Hàng vẫn trầm mặt như cũ, không nói lời nào với tôi. Tôi ngồi im ở bên cạnh anh ấy, cũng không biết phải nói gì.

Xe dừng lại ở một quán ăn đêm gần đó. Bọn họ dường như đều có thói quen ăn khuya. Chị Kim Từ và Linh Từ rất tập trung ăn, vừa ăn vừa nói chuyện đưa Lê Lê tới chùa miếu nào cho tốt. Còn Tô Hàng chỉ ngồi như vậy, lúc sau dứt khoát đứng dậy bước đi, đi tới phía bên kia của xe, đem giấu chính mình đi.

Tôi do dự một chút, cũng đi tới, cũng dựa vào xe, đứng bên cạnh anh ấy.

“Em không biết mọi người đã xảy ra chuyện gì, nhưng em thật sự lo lắng cho anh. Em biết trong tòa nhà đó có nguy hiểm nên em chỉ theo chị Kim Từ chờ ở trong xe.”

“Ừ.”

“Có thể nói cho em, rốt cuộc làm sao thế? Anh đang tức giận?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156-2

Anh ấy im lặng. Một lúc lâu sau, khi tôi cho rằng anh ấy vẫn như trước kia, sẽ không nói những chuyện này với tôi thì anh ấy lại mở miệng: “Anh già chết trong thi thể, ở đó chờ Lê Lê tới cứu. Lê Lê xuất hiện, anh đã bắt được cô ta thành công. Cô ta hiện tại chỉ là quý bị khống chế, năng lượng không lớn, anh hoàn toàn có thể khống chế được cô ta. Nhưng Khúc Thiên đã xuất hiện, cậu ta vậy mà lại xuất hiện! Cậu ta không đi đầu thai. Hơn nữa cậu ta có thể khống chế thân thể này, tuy rằng chỉ là nửa phút ngắn ngủi nhưng Lê Lê đã chạy thoát. Nếu không phải có Linh Từ ở đó, Lê Lê chạy ra, vừa lúc em ở bên ngoài thì sẽ gặp nguy hiểm.”

Hóa ra nguyên nhân anh ấy quát lên khi nhìn thấy tôi chính là vì chuyện này. “Vì sao Khúc Thiên lại có thể khống chế thân thể này? Cậu ta đã chết lâu như vậy rồi.”

“Cậu ta có di nguyện, di nguyện rất mạnh mẽ cho nên cậu ta không thể đầu thai chuyển thể. Di nguyện của cậu ta chính là Lê Lê. Bốn mươi chín ngày sau, bọn anh siêu độ Lê Lê, cũng sẽ cử hành Minh hôn cho bọn họ, thành toàn cho di nguyện của bọn họ để bọn họ có thể đầu thai tốt đẹp.”

“Vâng. Tô Hàng, em đảm bảo sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn, sẽ không mang thêm phiền toái cho anh.”

Anh ấy rốt cuộc cũng cười, nhìn tôi: “Trước giờ em không phải là phiền toái của anh.”

Tôi nhìn anh ấy cười thật tươi một cái.

Sau khi an tĩnh lại, lúc này tôi mới chú ý nhìn về phía quán ăn. Quán ăn này giống như rất nhiều quán ăn khuya ở thành phố, là một quán nhỏ ở bên cạnh ngã tư đường. Ngã tư đường luôn có một vành đai xanh trồng hoa. Nhà ở gần vành đai cây xanh nhất kia, bên trái trước cửa nhà còn làm một bồn hoa kết hợp với vành đai cây xanh khiến cho cảm giác vành đai cây xanh này đều là của nhà đó.

Ánh sáng trắng từ nhà đó lần át ánh đèn đường, ở dưới ánh đèn chúng tôi có thể thấy rõ thảm cây xanh. Bồn hoa được phủ kín bởi những bông hoa nhỏ màu vàng, rất đẹp. Ở giữa thảm hoa có một khối đá cũng rất đẹp.

Tôi thuận miệng hỏi: “Nhà kia đặt khối đá ở bên trái. Bạch Hổ cao.” Có lẽ xem nhiều học nhiều, tôi nhìn cái gì cũng sẽ nghĩ đến phương diện phong thủy của nó.

Giống như trước đây, thấy một bồn hoa ở giữa đường tôi sẽ nói bồn hoa thật đẹp. Hiện tại sẽ nói, bồn hoa này hóa sát.

Tô Hàng cũng thấy khối đá kia, nói: “Nhà này nếu trước kia chưa từng gặp tai ương đổ máu thì sau này sẽ gặp tai ương đổ máu. Dù sao cũng là không yên ổn.”

Tôi gạt mình, không phải Bạch Hổ cao thì sẽ giúp phụ nữ có quyền lực sao? Sao lại còn gây ra tai ương? Chúng tôi lại lần nữa đi tới bàn ăn, Kim Từ và Linh Từ vẫn còn đang ăn. Tôi tò mò hỏi bác gái đang bọc bánh hoành thánh: “Bác gái, có phải nhà kia từng xảy ra chuyện?”

Bác gái ngẩng đầu nhìn tôi rồi nhìn ra cửa, thờ dài một cái rồi mới nói: “Năm kia rồi năm ngoái đều có chuyện. Nhà đấy thật xui xẻo.”

Kim Từ Linh Từ cũng tò mò nhìn sang. Chị Kim Từ liền nói: “Con gái nhà bọn họ xảy ra chuyện, phải đổ máu phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bác gái hào hứng kể, “Năm kia con gái nhà đó vì bắt cá hai tay nên bị bạn trai đâm một dao. Bị người ta nói cho không còn mặt mũi nên muốn sớm gả con gái, gả xa một chút. Ai ngờ sau khi gả rồi, một buổi tối về nhà mẹ đẻ, ở cửa sau nhà bị cướp mất điện thoại di động. Con bé bị cướp điện thoại nhưng sống chết giằng co, kết quả bị tên cướp đá hai phát vào bụng. Đứa bé mới hơn một tháng tuổi không giữ lại được.”

“A, vậy có báo cảnh sát không ạ?”

“Bạn trai cũ của con bé thì bị bắt, còn kẻ cướp điện thoại thì không bắt được.”

Tôi vẫn rất tò mò nhìn về phía bên kia. Chỉ bằng những đồ vật trước cửa, sao bọn họ có thể biết nhà này xảy ra chuyện, lại còn biết là tai ương đổ máu?

Tổ Hằng ở bên cạnh tôi khẽ cười, nói: “Đá ở bên trái cửa là vị trí Bạch Hổ ứng với phụ nữ. Đá lại là hổ khẩu sát, đó chính là tai ương đổ máu.”

“Hổ khẩu sát?” Tôi vẫn ngây ngốc nhìn xem những tòa nhà xung quanh. Nhưng là buổi đêm, rất nhiều tòa nhà không thấy được rõ ràng lắm, nơi này cũng không phải khu phồn hoa như trung tâm thành phố, không có nhiều đèn nên ông đẹp đẽ, chỉ có mấy đèn đường tối tăm mà thôi.

“Là cục đá kia!” Tổ Hằng nhắc cho tôi. Tôi nhìn cục đá, rốt cuộc thấy được hổ khẩu sát. Cục đá kia có hình dạng như một chiếc miệng há ra, hướng mở ra lại tới cửa nhà kia.

Linh Từ rót cuộc cũng ăn xong, duỗi eo đứng lên, nói: “Nhà bọn họ không phải là không có ý thức xem phong thủy, đây là đắc tội với thầy phong thủy. Nếu không thì là mời phải một kẻ lừa đảo ngu ngốc, ngay cả cái sát này cũng không thấy. Không dọn cục đá khỏi hung tinh lưu niên thì có lẽ sẽ chết người. Chuyện này mà để tôi làm thì ở những nhà như này chắc chắn sẽ rất có tiền.”

Tôi khẽ cười trong lòng, tính Linh Từ chính là như vậy.

Bởi vì đi xe chị Kim Từ, chị ấy đưa chúng tôi về trước, sau đó chị ấy mới về nhà mình. Khi xuống xe, tôi thấy Linh Từ cầm trong tay một bình thủy tinh nho nhỏ đi vào biệt thự. Trực giác nói cho tôi biết nơi đó giữ Lệ Lệ. Anh ta vậy mà lại đem Lệ Lệ về đây, lỡ như Lệ Lệ chạy ra thì có phải rất khó đối phó hay không?

Có điều cũng may, anh ta nói chỉ giữ bình thủy tinh này ở nhà một ngày, ngày mai anh ta sẽ đưa ra chùa để mỗi ngày Lệ Lệ đều nghe kinh Phật để tĩnh tâm.

(Tiểu kịch trường:

Tiểu Mạc: Khúc Thiên đã chết mà không chịu đòi thai, nhất quyết đòi Lệ Lệ. Nếu em chết trước thì có đòi anh không?

Linh Từ: Có câu nói là “Tai họa để lại ngàn năm”, chúng ta đều là tai họa, sẽ rất trường thọ.)

=====

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157

Cùng Đàm Thiên đi tìm việc thật sự rất vất vả. Trời nắng to vẫn phải đi đi lại lại. Một vì toàn thân đổ mồ hôi, lại còn sợ người ta ghét bỏ vì mùi mồ hôi trên người chúng tôi.

Ba giờ chiều, chúng tôi vào một công ty tổ chức tiệc cưới. Hiện tại không mong phù hợp với chuyên môn, chỉ cần có thể có việc, có tiền lương là được. Phòng vấn rất thuận lợi, thật ra mà nói thì tôi cảm thấy công ty bọn họ không tìm được người, thế nên cả hai chúng tôi đều được nhận.

Giám đốc bảo chúng tôi 5 giờ sáng ngày hôm sau đã phải đi làm. Bởi vì 5 giờ sáng hôm sau có cô dâu tới đây trang điểm. Tuy rằng chúng tôi không phải trang điểm nhưng cũng cần giúp những việc vặt khác.

Ra khỏi cửa công ty tiệc cưới kia, Đàm Thiên còn hào hứng lần này tìm việc thật thuận lợi, hơn nữa chúng tôi lại có thể làm cùng nhau. Nhưng tôi lại có chút sững sờ.

Bởi vì bên kia đường đối diện với cửa chính lại có một cái cây, cạnh cái cây còn có cột biển báo giao thông. Tôi biết cách cục mở cửa là nhìn thấy cây to thì chắc chắn không phải là hiện tượng tốt. Hình như gọi là ‘Đinh tâm sát’. Sau khi thấy Hổ khẩu sát từ lần trước là tôi bắt đầu lưu ý những hình sát.

Tổ Hằng nói, phải chú ý tới hình sát, và khí lưu thông cũng rất quan trọng. Có những người được gọi là bán tiến, tiến vào nhà xem phong thủy chỉ xem hình sát, không xem khí lưu thông, nói thật, đó chỉ có thể coi là lừa dối người không biết. Mà hiện tại thầy phong thủy chỉ xem hình sát rất nhiều, hoạt động rất tích cực.

Ở thành phố, số nhà mở cửa ra thấy cây cổ thụ hay cột biển báo là rất nhiều. Ngay cả ở nông thôn cũng có những gia đình mở cửa ra là thấy sườn núi,

trước cửa không có sân Châu Tước (ao nước).

Đàm Thiên thấy tôi ngây ngốc liền hỏi: “Sao thế?”

Cô ấy biết là tôi biết phong thủy, cho nên tôi cũng không giấu giếm, nói: “Cái cây ở ngay trước cửa công ty thế này sẽ không tốt.”

“Ồ ờ, lại là cây to như vậy.”

Đó là một cây thuộc chi Tử kinh, thân cây ngoằn ngoèo chiếm không gian rất lớn. Lại còn cực kỳ tươi tốt. Nếu không phải công ty chúng tôi tìm ở bên này đường mà ở bên kia đường thì có lẽ sẽ không tìm thấy, nhà hoàn toàn bị cây này che mất.

Sau khi chia tay với Đàm Thiên, tôi liền gọi điện thoại cho Tô Hàng để nói cho anh ấy chuyện tôi đã tìm được việc. Điện thoại rất nhanh có người nghe, nhưng từ trong điện thoại lại truyền đến giọng phụ nữ, nói: “Tôi hỏi lại một lần nữa, chuyện này anh có đồng ý hay không?”

Tô Hàng nói với tôi: “Về nhà rồi nói, anh đang có chút việc.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Đây... là thế nào? Người phụ nữ kia là ai? Cô ta muốn Tô Hàng đồng ý với cô ta chuyện gì? Vì sao Tô Hàng lại đang ở cùng cô ta? Đầu óc tôi đầy câu hỏi, cầm điện thoại muốn gọi lại nhưng rồi lại do dự. Anh ấy đã nói vậy, tôi không muốn bởi sự tùy hứng của tôi mà khiến Tô Hàng ở bên kia khó xử.

Về đến nhà, nhân lúc ăn cơm, tôi hỏi Linh Từ xem Tô Hàng đang đi đâu.

Linh Từ nói: “Không biết, từ sáng sớm anh ta đã ra khỏi nhà.”

Tôi càng thêm án. Tuy rằng tôi cảm thấy, với những gì tôi hiểu về Tô Hàng thì anh ấy sẽ không quen phụ nữ khác ở ngoài, nhưng cuộc điện thoại kia... sao lại như thế?

Quay về phòng, tôi lại lần nữa gọi điện thoại cho Tô Hàng nhưng lần này chỉ có tiếng thông báo không liên lạc được. Rốt cuộc anh ấy bị làm sao vậy? Anh ấy đã đi đâu?”

Tôi ngồi trên giường, ôm lấy hai chân, chờ thời gian từng giây từng giây qua đi.

Đã tới 11 giờ rồi, dù thật sự có việc thì bây giờ cũng nên về nhà rồi mới phải chứ. Rốt cuộc anh ấy có việc gì mà trước giờ chưa từng về muộn thế này? Trực giác mách bảo cho tôi rằng việc này có liên quan tới người phụ nữ trong điện thoại kia.

Hiện tại nghĩ lại, giọng kia dường như tôi đã nghe được ở đâu đó. Hẳn tôi đã từng gặp mặt nhưng lại không thân, nếu thân quen thì tôi nhất định có thể nhận ra là giọng của ai.

Cứ như vậy tôi mơ mơ màng màng ngủ mất. Tôi không biết anh ấy về vào lúc mấy giờ. Tôi có thể cảm giác được tôi bị Tô Hàng ôm lấy rồi đặt nhẹ xuống, nhưng tôi lại không mở mắt ra được. Thật sự quá mệt mỏi. Nhưng tôi biết anh ấy đã về nên cũng an tâm mà ngủ thêm sâu.

Tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, đó là chuông hẹn giờ. 5 giờ đã phải đến công ty nên tôi hẹn giờ dậy lúc 4 giờ. Tôi vẫn nằm trên giường mơ mơ hồ hồ, khi tiếng chuông báo thức lần nữa vang lên thì tôi mới giật mình nhảy dựng lên, đi rửa mặt chải đầu. Đi xe từ nơi này tới công ty chỉ mất chừng nửa giờ nhưng tôi không muốn ngày đầu tiên đã đi làm muộn.

Thấy tôi dậy, Tô Hàng cũng ngồi dậy, hỏi: “Dậy sớm vậy sao?”

“Hôm nay em phải đi làm, bị muộn rồi. 5 giờ đã phải có mặt ở đó. Em làm ở công ty tổ chức tiệc cưới, hôm nay cô dâu đến từ năm rưỡi để trang điểm, tám giờ rưỡi phải lên xe cưới rồi. Giờ đã muộn rồi.”

Ai từng kết hôn đều biết, trang điểm cô dâu cùng chọn quần áo gì đó mất chừng ba bốn tiếng là bình thường, nếu tiệc cưới phải về qua nhà mẹ đẻ thì đều hóa trang từ 5 giờ sáng.

Tô Hàng tự giác nhập vào Khúc Thiên, lái xe đưa tôi đi. Bởi vì thời gian rất gấp, tôi ngồi trên xe ăn bánh quy cùng sữa bò làm bữa sáng. Hơn nữa yêu cầu khi đi làm chính là tới công ty kia lúc 5 giờ sáng thì tôi cũng phải trang điểm xong rồi nên tôi cũng trang điểm trên xe luôn. Vào lúc gấp gáp như vậy, lòng tôi tạm thời quên mất cuộc điện thoại kia, quên cả lời người phụ nữ kia nói trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157-2

Khi xe dừng ở ven đường, đã là năm giờ lẻ năm phút, cửa công ty tiệc cưới đã mở, ở lối đi nhỏ trước cửa chính đã có vài chiếc xe hoa đỗ, đều đã trang trí xong.

Nhưng buổi chiều hôm qua khi chúng tôi ra về còn chưa thấy những chiếc xe này xuất hiện, chẳng những xe này được trang trí trong đêm?

Tôi chạy xuống xe, chào Tổ Hàng một tiếng rồi chạy vào trong. Ở bên trong, Đàm Thiên đã tới, tôi chạy nhanh tới bên cạnh cô ấy, cô ấy nói nhỏ: “Sao giờ cậu mới đến?”

“Mệt chết, mình...” Lúc này tôi mới nhớ tới lý do hôm qua tôi ngủ muộn, nhưng nhân viên trang điểm đã tới, tôi cũng không thể gọi điện để hỏi anh ấy được.

Nhân viên trang điểm là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhìn qua trông rất quý phái, cũng rất xinh đẹp. Không hổ là nhân viên trang điểm, tự trang điểm cho mình mà cũng đã đẹp như vậy.

Cô ấy nói công việc cho chúng tôi, là giúp cô ấy từ từ hoàn thành việc trang điểm và trang phục cưới. Lát nữa vào làm, trang điểm cho chú rể và phù dâu sẽ do trợ lý là chúng tôi làm. Vẫn dĩ thì năm rưỡi tới đây cũng được, nhưng hai chúng tôi là người mới, trong tháng đầu đều phải đến sớm nửa tiếng để làm quen vị trí đặt đồ đạc ở nơi này, cô ấy muốn đồ vật gì thì chúng tôi có thể nhanh chóng đưa tới.

Còn hai mươi phút nữa cô dâu mới tới, chúng tôi có thể tùy ý đi dạo ở trong tiệm để làm quen mọi thứ ở nơi này.

Còn chút thời gian để tôi cùng Đàm Thiên đi dạo. Thấy trang điểm vừa đi, tôi ngáp một cái, nói nhỏ: “Sau này sẽ không phải mỗi ngày đều đi làm từ năm rưỡi sáng chứ?”

“Có tiệc cưới thì phải như vậy, không có tiệc cưới thì chín giờ chúng ta mới phải làm.” Đàm Thiên nói, “Nhìn những chiếc xe hoa bên ngoài đi, những người trang trí cho chúng còn thảm hơn chúng ta, làm ca đêm, suốt đêm.”

“Sau đó người ta có thể ngủ ban ngày mà.” Đi quanh tiệm, nhìn những đồ rực rỡ muôn màu dùng trong đám cưới, tôi thầm than trong lòng, thời bây giờ kết hôn thật sự xa xỉ.

Ngay lúc này, tôi thấy được bộ lễ phục màu đỏ được treo trên móc áo, bộ lễ phục này không khác mấy bộ lễ phục tôi mặc vào ngày kết hôn. Nghĩ tới hôn lễ Minh hôn thì tôi lại bi ai, đời này tôi không có hy vọng được mặc váy cưới trắng tinh nữa.

Tôi nhẹ nhàng sờ vào bộ quần áo kia, bị Đàm Thiên cười nói: “Bộ này đẹp đấy, khi cậu kết hôn mặc bộ này đi.”

Tôi cười đau khổ, thật sự muốn nói cho cô ấy rằng tôi đã mặc rồi.

Chỉ tiếc một chút là không tốt đẹp cho lắm. Ách, cũng coi như là tốt đẹp đi, được bắt ma chơi rất thích. Nghĩ tới cảnh đó bất giác tôi mỉm cười.

Cô dâu tới, chúng tôi cũng bận rộn hơn. Bởi vì ngày đầu tiên đi làm nên chúng tôi mắc đủ các lỗi. Còn may, thầy trang điểm không mắng chửi, chỉ thúc giục chúng tôi. Cuối cùng cô dâu cũng trang điểm xong xuôi, lên xe về nhà trước. Chú rể thì đơn giản hơn rất nhiều, cảm bó hóa mà tôi và Đàm Thiên mất hơn một giờ mới chuẩn bị xong để đi đón dâu. Khi anh ta ra khỏi cửa, Đàm Thiên còn nói nhỏ: “Hy vọng bó hóa không bị sao, ít nhất là đừng bị sao trước khi đến khách sạn.”

Đưa khách ra về xong, chúng tôi còn phải đi làm quen vị trí đồ đạc trong tiệm. Chính là đi tản bộ xung quanh, nhìn đông nhìn tây để ý tới mọi thứ.

Sau khi xem hết tủ quần áo ao lón, tôi vội vàng lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tổ Hàng. Nhưng vừa bấm gọi thì nghe được từ bên ngoài truyền tới âm thanh âm ỉ.

Đó là giọng một phụ nữ: “Tôi mặc kệ! Dù sao xe này cũng là do các người gây ra. Nói cho các người biết, đám cưới của tôi, xe đều mượn của bạn bè, hiện tại bị như này các người bảo tôi giải thích cho bạn bè thế nào? Tôi... tôi nhìn những xe đó mà phát khóc!”

Tôi vội vàng đi tới, thấy bên cạnh bàn tiếp khách ở đại sảnh có một cô gái đang ngồi, mắt đã đỏ hồng.

Một nhân viên rót nước cho cô ta, cô ta quét một cái đồ xuống, nói: “Kết hôn vui vẻ như vậy, vậy mà công ty các người đã gây ra chuyện này, đám cưới cũng chẳng còn ai vui. Không có năm vạn thì sao tôi có thể xin lỗi bạn bè được? Đây không phải là chuyện sửa chữa, mà là xin lỗi, tôi phải mất mặt xin lỗi người ta! Nếu không thì các người đi đi, các người đi xin lỗi thay tôi đi.”

Nhân viên lễ tân vẫn nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, giám đốc chúng tôi đã hứa, chúng tôi sẽ chi trả hoàn toàn chi phí sửa chữa. Nói nữa, xe của cô quả thật do chúng tôi làm trầy xước khi trang trí. Cô có thể yêu cầu công ty bảo hiểm bồi thường một phần, chúng tôi bên này cũng bồi thường toàn bộ, như vậy cô có thể có thêm một phần tiền rồi.”

“Bảo hiểm? Tôi còn không biết xấu hổ đi hỏi bảo hiểm sao? Đó là xe mượn. Nếu là xe của chính tôi thì tôi cũng không lãng phí thời gian ở đây. Năm vạn, một đồng cũng không thể thiếu!”

Đàm Thiên từ bên cạnh đi tới chỗ tôi, kéo tôi ra phía sau tủ quần áo, nói nhỏ: “Công ty này có lẽ lại dính vào kiện tụng.”

=====

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Chương 158

“Kiện tụng?”

“Vừa rồi mình nghe được anh đưa com trưa nói có lẽ tháng này tiền thưởng lại sẽ không có. Tháng trước cũng có kiện tụng. Một nhân viên làm những việc lật vật cũng như chúng ta dùng thang để lấy đồ nhưng bị ngã gãy xương tay, gãy cả xương quai xanh. Nói chiếc thang không an toàn nên thừa kiện. Sao lại cứ có cảm giác cửa tiệm này không yên ổn nhỉ.”

“Cứ làm việc thôi, đừng trừ lương chúng ta là được.” Tôi cũng nói nhỏ.

Chuyện bên ngoài phải hơn một giờ sau mới tạm thời xuôi. Mọi người trong tiệm đều trầm mặc, có lẽ ai cũng biết tháng này sẽ không có tiền thưởng.

Tôi đứng trước chiếc tủ kia nhìn mẫu áo cưới, còn cả những vật trang trí rẻ tiền nữa, nhớ kỹ vị trí mấy thứ này. Trong lúc vô ý lại lần nữa nhìn thấy cây tử kinh hoa ở trước cửa, nhủ mầy.

Lần trước phải đặc biệt ghi nhớ mấy hình sát. Đỉnh tâm sát là một trong số đó, ở hướng sát sẽ dễ xuất hiện người tính tình cực cần. Nghe nói tính tình giám đốc nơi này không tốt. Dù sao tôi mới tới trong thời gian ngắn cũng chưa thấy anh ta nổi giận nên có đúng như vậy hay không cũng không biết.

Dễ dàng gặp phải kiện tụng, hình như đó là ứng nghiệm, có vẻ cửa hàng này vẫn luôn không yên ổn. Còn dễ xảy ra chuyện đổ máu, cũng quả thật không phải tháng trước có nhân viên gãy xương sao? Nếu không phải như vậy thì có lẽ tôi và Đàm Thiển cũng không có cơ hội để vào đây làm việc.

Sẽ không thật sự ứng nghiệm nơi này chứ? Là đỉnh tâm sát thì cũng không thể gọi người bên chính quyền di dời cây hay cột biển báo đi. Đó là những việc lớn. Có điều tôi biết có biện pháp hóa giải. Chỉ là tôi vừa mới tới nơi này, nếu nói thẳng với người ta rằng phong thủy nơi này không tốt thì có vẻ không được thích hợp cho lắm.

Do dự một chút, tôi quyết định cứ từ từ xem tình hình rồi nói.

Vào thời gian ăn trưa, tôi rút cuộc đã có thể gọi điện thoại cho Tô Hàng. Ngay cả Đàm Thiển tôi cũng tránh đi, đi tới chỗ cây tử kinh hoa bên kia đường mới gọi điện thoại. Nhưng kỳ lạ là, điện thoại của Tô Hàng lại tắt máy. Không phải là điện thoại hết pin chứ? Từ ngày hôm qua vẫn luôn tắt máy. Nghĩ một chút, gọi điện thoại cho người ở nhà xem Tô Hàng có ở nhà không là được.

Đầu tiên là gọi cho kẻ thất nghiệp nhưng luôn có tiền lang thang, Tiểu Mặc. Anh ta nói: “Cô gọi cho Linh Từ xem sao, tôi đang ở ngoài ăn com với bạn.”

Người thứ hai tôi gọi là Linh Từ. Anh ta nói: “Tôi đang ở chỗ chú Lý. Chỗ chú Lý có việc cần giúp một chút. Cô gọi cho Sâm Hằng đi, anh ta hẳn đang ở nhà.”

Cuộc gọi thứ ba là gọi cho Sâm Hằng, không ngờ anh cảnh sát này thật sự không đi làm, sau khi tăng ca suốt một ngày nên có một ngày nghỉ, đang ở nhà làm tổng vệ sinh. Tôi thấy Sâm Hằng nhất định sẽ là một ông chồng tốt. Anh ta nói: “Sâm Tô Hàng? Anh ta không có ở nhà. Khúc Thiên cũng không ở nhà. Đã đi từ sáng rồi.”

Cúp điện thoại, tôi lần nữa gọi cho Tô Hàng nhưng vẫn là tắt máy. Tôi tự nói với chính mình, hẳn điện thoại của anh ấy hết pin. Nhưng trực giác lại mách bảo tôi, chuyện không đơn giản như vậy. Anh ấy có chuyện giấu tôi, hơn nữa chuyện này có liên quan tới người phụ nữ trong điện thoại kia.

Trong lòng tôi rất khó chịu, tôi nhìn cái cây bên cạnh, tức giận đá cho nó một cái rồi mới vào lại trong tiệm.

Vừa qua thời gian ăn trưa thì giám đốc tới, còn mang theo một ông lão đầu tóc hoa râm. Lúc đầu mọi người cũng không chú ý, sau mới biết ông lão kia tới cửa tiệm để xem phong thủy.

Ông ta chỉ chỉ trỏ trỏ, giám đốc nhất nhất gật đầu ghi nhớ. Đàm Thiển tới bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Khả Nhân, ông ta nói có đúng không?”

“Không biết, mình chưa bài bần*. Có điều thấy ông ta cũng chưa bài bần, không phải cao thủ, chỉ là xem hình sát chứ không xem khí như gà mờ.” (*bài bần: là tính toán mọi chuyện sau khi xác định sơn hướng các thứ. Giống như giờ có nhiều web xem tử vi online, nhập bất cứ là giải ra một loạt vấn đề.)

“Mình thấy ông ta cũng giống gà mờ.” Đàm Thiển nói. Tôi cũng mỉm cười theo.

Bởi vì chúng tôi là những nhân viên nhỏ bé nhất, chúng tôi ở đó nghe ngóng thật không thích hợp cho nên chỉ chờ ông già kia đi rồi mới tới hỏi nhân viên lễ tân một chút.

Nhân viên lễ tân là mấy cô gái hơn hai mươi tuổi rất xinh đẹp, đều có vẻ rất hiền hòa. Có điều từ trong lời nói cũng nhận ra bọn họ không tin cái này. Nói chuyện với cô gái đứng đón khách ở cửa, cô ấy nói: “Ông già kia bảo, từ cửa nhìn thấy cây chính là một chữ ‘Nhân’(閑), đối với tiệm chúng ta sẽ không

có lợi, kinh doanh càng ngày càng kém. Tôi thì không thấy chúng ta kinh doanh kém, chỉ là chuyện ngoài ý muốn quá nhiều. Ông ta bảo ở cửa treo một chiếc gương tròn, lại đặt thêm một cái kéo.”

Tôi ngây ngẩn cả người, gương thêm kéo, trừ tà cũng là đảo sát! Cho dù đảo ngược lại Đỉnh tâm sát thì cái cây kia cũng vẫn ở đó. Trước cửa không có sân Chu tước thì không có cách nào tàng phong tụ khí, không tụ được tài vận, như vậy cửa hàng này cũng không tốt hơn được là mấy. Nhìn những siêu thị, khách sạn lớn đi, có cái nào là không làm một quảng trường nhỏ ở phía trước.

Mặt tiền những cửa hàng nhỏ như này không thể so với những khách sạn hay siêu thị, nhưng có cây ở trước vẫn là không tốt.

Tôi do dự, có nên đi tìm giám đốc để nói treo gương không tốt không? Nhưng giám đốc đã mời người ta tới thì hẳn tin tưởng người ta, bây giờ tôi đi nói cũng không thích hợp lắm.

Loay hoay vấn đề này, tới lúc tan tầm đã thấy giám đốc treo một chiếc gương tròn cùng kéo ở cửa tiệm. Nhìn gương cùng kéo kia, lòng tôi ghen muốn chết. Nếu nói thì người ta cũng không tin tôi. Nếu không nói thì rõ ràng mình biết không nên làm như vậy mà lại không nói được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158-2

Vừa ra khỏi cửa hàng, chuẩn bị đi tới trạm xe bus thì tôi thấy xe của Tổ Hàng đang dừng ở vạch đỏ bên đường. Tôi nghi hoặc đi tới, nhưng từ bên ngoài không nhìn được vào bên trong xe nên tôi không chắc chắn người trong xe có phải Tổ Hàng hay không, đành lấy điện thoại ra gọi.

Vừa mới bấm gọi tôi liền cười khở, gọi điện thoại làm gì, điện thoại anh ấy hẳn vẫn tắt máy. Mới vừa định bấm ngừng gọi thì điện thoại lại thông. Tôi kinh sợ, điện thoại anh ấy còn pin, vậy mà cả ngày nay anh ấy lại tắt máy. Vì sao anh ấy lại tắt máy? Không muốn tôi gọi anh ấy sao?

Cửa xe mở ra, trong xe quả thật là Tổ Hàng. Tôi vừa lên xe thì nghe được Tổ Hàng nói: “Cửa tiệm này sao lại treo gương với kéo? Xảy ra chuyện à?”

“Không, chỉ đảo lại sát của cái cây này.”

“Chuyện này cũng làm được?”

“Em biết dùng sơn hải trấn sẽ tốt hơn, nhưng em vừa mới tới đây làm, không muốn gặp phiền toái.”

Anh ấy khởi động xe, nói: “Ngày mai anh tới đây bảo ông chủ đổi lại, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm đi. Ở khách sạn XX, em muốn ăn gì?”

Tôi hơi kinh ngạc một chút, Tổ Hàng nói ngày mai tới đây bảo giám đốc đổi sao? Những chuyện như này anh ấy không dễ dàng làm. Hơn nữa đang yên lành sao lại ra ngoài ăn cơm?

“Về nhà ăn đi, Sầm Hằng nấu rồi. Hôm nay anh ta không đi làm.”

“Ăn ở ngoài đi, có người ăn cùng chúng ta. Có một số việc muốn nói với em.”

Lòng tôi lại kinh ngạc. Liên hệ chuyện hai hôm nay lại, cảm thấy không phải là chuyện tốt đẹp gì. Tôi gật đầu, không hỏi nhiều. Anh ấy có thể an bài như vậy hẳn đã tính sẽ nói cho tôi.

Trên đường tới địa điểm ăn, tôi suy nghĩ rất nhiều, nghĩ có lẽ sẽ có thể gặp một phụ nữ, người phụ nữ đó chính là người đã yêu cầu Tổ Hàng làm như vậy trong điện thoại. Mà có thể yêu cầu Tổ Hàng làm như vậy thì tôi chỉ có thể nghĩ tới mình Sầm Mai.

Tôi dường như vừa khấn trương vừa hỗn loạn khi được Tổ Hàng đưa tới trước phòng VIP của khách sạn XX. Tổ Hàng không trực tiếp mở cửa đi vào, mà đưa tay đặt lên vai tôi, mỉm cười với tôi, nói: “Khả Nhân, đừng lo lắng.”

Anh ấy đẩy cửa phòng ra, khi thấy người ở bên trong tôi mới hiểu được vì sao anh ấy lại bảo tôi đừng lo lắng. Tôi quả thật nên lo lắng. Bởi vì ở đó có mặt ba mẹ Khúc Thiên, có ba mẹ Lệ Lệ.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía cửa, Tổ Hàng hướng tới bọn họ hơi mỉm cười, tôi trong chớp mắt hóa thành tượng đá. Tôi bị Tổ Hàng khê đẩy vào bên trong, cũng là anh ấy kéo tôi tới ghế ngồi. Theo dõi sant trên face book: fb.com/sant.gacsach nhé <3

Trên mặt bàn đã có một bàn ăn tràn đầy, sau khi tôi ngồi xuống, mẹ Khúc Thiên liền nói: “Ăn thôi, đã đông đủ rồi.”

Tôi cầm đũa, lại không biết nên làm gì tiếp, tình huống hôm nay rốt cuộc là thế nào?

Khi thấy mẹ Lệ Lệ tôi đã hiểu, người trong điện thoại yêu cầu Tổ Hàng đồng ý gì đó chính là mẹ Lệ Lệ. Rốt cuộc bọn họ muốn điều gì?

Bởi vì hành động của tôi vẫn gượng gạo, Tổ Hàng lấy đôi đũa trong tay tôi đặt xuống mặt bàn, sau đó nói với ba mẹ Lệ Lệ: “Mọi người cũng thấy, tôi và Lệ Lệ đã sớm chia tay. Vương Khả Nhân mới là bạn gái hiện tại của tôi. Cho nên đề nghị của hai vị, tôi không thể đồng ý.”

Mẹ Lệ Lệ nói: “Cậu không thể suy xét một chút sao? Tôi biết yêu cầu như vậy là quá đáng, tôi cũng biết có lẽ cậu sẽ cảm thấy thật không bình thường, nhưng tôi thật sự rất nhiều lần mơ thấy Lệ Lệ nói muốn kết Minh hôn với Khúc Thiên. Chúng tôi cũng đã hỏi đại sư Linh Từ, bọn họ nói có thể kết Minh hôn. Cho nên chúng tôi mới mạo muội tới hỏi cậu.”

Tôi nhìn về phía Tổ Hàng, chuyện kết Minh hôn giữa Khúc Thiên và Lệ Lệ thì tôi đã biết, lúc trước khi bắt được Lệ Lệ, Linh Từ đã nói như vậy. Trùng hợp, mẹ Lệ Lệ lại cũng tìm tới Linh Từ, anh ta đương nhiên nói cho bọn họ kết Minh hôn. Chỉ là thời gian không phù hợp lắm, không phải hỷ còn hơn một tháng sao? Không phải Lệ Lệ phải bảy bốn bốn bốn bốn bốn ngày sau mới thả ra để siêu độ cho cô ấy sao?

Tôi không phản đối Khúc Thiên và Lệ Lệ ở bên nhau, nhưng hiện tại Khúc Thiên là Tổ Hàng, không phải là nói Tổ Hàng cưới Lệ Lệ chứ?

Mẹ Khúc Thiên đứng dậy, nói: “Vương Khả Nhân, ta có thể nói với cháu vài câu không?”

Tôi do dự một chút, gật gật đầu đứng lên. Có một số việc tôi muốn một mình đứng lên, cho nên khi đi theo mẹ Khúc Thiên ra khỏi phòng VIP, tôi cười một cái với Tổ Hàng. Tôi sẽ không yêu cầu đến mức chuyện như vậy cũng cần anh ấy đứng ra ngăn cản.

Ở phòng khách dưới lầu một của khách sạn có một bộ ghế sofa xa hoa, khi mẹ Khúc Thiên ngồi xuống, hốc mắt đã đỏ hồng.

Tôi cũng ngồi xuống một bên, im lặng, chờ bà ấy mở lời trước.

Một hồi lâu, bà ấy mới nói: “Ta biết Khúc Thiên đã không phải là con trai của ta. Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta và ba Khúc Thiên đã tới thành phố XX hỏi bà cốt, bà ấy nói Khúc Thiên của chúng ta đã chết, là chết tự nhiên. Hiện tại Khúc Thiên là một người khác, đó không phải là con trai của chúng ta.”

==

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

“Là người mẹ, sao lại có thể không cảm nhận thấy được?” Bà ấy thở hắt ra, mới nói: “Di biết, Khúc Thiên yêu Lệ Lệ. Mấy hôm nay di cũng nằm mơ, cũng mơ thấy Khúc Thiên, nó nói khi Lệ Lệ tỉnh tâm rồi thì nó muốn kết hôn với Lệ Lệ. Cho dù chết thì bọn nó cũng muốn ở bên nhau. Khả Nhân, cháu coi như thương di đi, để Khúc Thiên thật sự kết hôn với Lệ Lệ. Thật ra chuyện cần làm cũng không có gì nhiều lắm, chỉ cần thân thể Khúc Thiên bài đường cùng Lệ Lệ là được. Chỉ cần cháu gật đầu, Khúc Thiên, người kia, Khúc Thiên khác kia mới đồng ý chuyện này. Di xin cháu.”

Tôi thờ dãi. Chuyện này thật ra đã sớm có kế hoạch như vậy. Điều duy nhất không lường trước được là Minh hôn lần này, Khúc Thiên thật lại muốn dùng thân thể của mình để bài đường kết hôn với Lệ Lệ. Tôi không biết sẽ phải bài đường như thế nào, thân thể Lệ Lệ đã sớm được hóa táng rồi. Có điều đây hẳn là chuyện mà Linh Từ đã suy nghĩ. Lần này tôi cần phải gật đầu. Dù không phải vì Khúc Thiên và Lệ Lệ thì cũng là vì Linh Từ.

Quay trở lại phòng VIP, Tổ Hàng nắm lấy tay của tôi, tôi hiểu ý tứ anh ấy, anh ấy muốn cho tôi biết anh ấy vẫn là anh ấy, Khúc Thiên là Khúc Thiên. Bọn họ không giống nhau.

Tôi mỉm cười với anh ấy, nói: “Em đồng ý.” Ba mẹ Khúc Thiên biết Khúc Thiên trước mặt không phải là con trai họ, nhưng ba mẹ Lệ Lệ thì không biết. Trong mắt bọn họ thì Tổ Hàng vẫn là Khúc Thiên, anh ấy vẫn còn phải gánh vác trách nhiệm cùng nghĩa vụ của Khúc Thiên.

Nghe thấy tôi đồng ý, mẹ Lệ Lệ vỗ ngực thở hắt ra: “Thật tốt quá, Lệ Lệ sẽ không còn phải một mình nữa. Cháu yên tâm, đây chỉ là nghi thức thôi, sau này Khúc Thiên vẫn có thể đăng ký kết hôn với cháu ở cục dân chính.”

Tôi cười đau khổ, có lẽ bởi vì bọn họ quá yêu con gái nên sốt ruột, không để ý tới lỗ hổng rất lớn trong chuyện này. Nếu Khúc Thiên và Lệ Lệ kết Minh hôn thì sao lại còn có thể ở bên tôi được? Ba người ở cùng nhau được sao? Có điều cũng may, Khúc Thiên là Khúc Thiên, Tổ Hàng là Tổ Hàng.

Mẹ Khúc Thiên nhìn tôi đầy cảm kích, rồi chuyển hướng quay sang phía mẹ Lệ Lệ bên kia, nói: “Chúng ta lấy ngày mà đại sư đã ấn định để chuẩn bị. Qua mấy ngày nữa nhà tôi xem ngày rồi mang sính lễ tới nhà bà.”

Gia trưởng hai bên thương lượng chuyện hôn sự, Tổ Hàng thấy tôi ăn không vào liền dứt khoát nói: “Mọi người cứ bàn chuyện đi, có tin tức gì thì gọi điện cho con. Con đi trước.”

Không rõ ba mẹ Lệ Lệ có thấy không vui không, nhưng Khúc Thiên có thể đồng ý chuyện Minh hôn đã là không tồi, hiện giờ còn mấy người trẻ tin vào chuyện này.

Nếu thật sự chọc giận Khúc Thiên, có khi còn bị đi báo án mê tín dị đoan, cho nên cho dù bọn họ có không vui thì cũng không nói gì thêm.

Tổ Hàng đưa tôi ra khỏi khách sạn, đi tới một quán bán cơm hộp gần đó mua cơm, hai chúng tôi sẽ ăn ở trong xe.

Thật ra phần lớn đều là tôi ăn, anh ấy chỉ nhìn. Một lúc sau khi tôi ăn xong rồi thì anh ấy mới nói: “Chuyện này Linh Từ cũng có kế hoạch rồi. Trước kia không nói với em vì sợ em không đồng ý. Hôm nay anh muốn đề em tự quyết định. Nếu em không đồng ý thì bọn họ cũng không có cách nào được, sẽ chỉ làm mình hôn mà không có thi thể của ai.”

“Nhưng như vậy không phải Khúc Thiên sẽ rất mệt sao? Em đã đồng ý sẽ không thay đổi.”

“Ừ.”

“Vậy bọn họ sẽ làm thế nào? Không phải là cũng đem Khúc Thiên đi thiêu chứ?”

“Là hợp táng. Dường tóc của Khúc Thiên hợp táng với tro cốt Lệ Lệ, hoàn toàn khác với Minh hôn của chúng ta. Ngày đã ấn định, vào mười hai tháng sau.”

“À, em có thể tham gia không? Em... dù sao bọn họ cũng là bạn học của em.” Đối với Lệ Lệ, tôi thật sự thấy áy náy. Nếu hôm đó tôi không đi uống cafe với cô ấy thì có phải sẽ không xảy ra những chuyện sau này không?

Chút tâm tư này của tôi có lẽ Tổ Hàng cũng thấy được, anh ấy ôm tôi vào lòng, nói: “Mọi số mệnh đều đã được trời định. Đây đều là số mệnh bọn họ, em đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Chuyện Minh hôn được quyết định như vậy. Đến khi chúng tôi về nhà, Linh Từ cũng không dám nhìn tôi một cái, tôi cũng hung hăng trừng mắt nhìn anh ta. Đây đều là ý của anh ta!

Chuyện lớn như vậy khiến tôi tạm thời quên mất chuyện ở công ty tiệc cưới, đến hôm sau khi đi làm, lần nữa nhìn thấy chiếc gương cùng cái kéo ở cửa thì tôi mới nhớ tới chuyện này còn chưa giải quyết. Ngày hôm qua không phải Tổ Hàng nói anh ấy sẽ khiến giám đốc thay đổi sao? Hiện tại anh sẽ làm thế nào?

Với bộ dáng của Tổ Hàng thì hẳn anh ấy sẽ không lừa dối để khiến người ta thay đổi. Dù anh ấy là cao thủ của Sầm Gia thôn xuất hiện thì có lẽ cũng không cách nào ép người ta thay đổi được.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, cũng không phải ngày đẹp để kết hôn, công ty tiệc cưới không có việc gì, nhưng khi tới đã lại thấy người phụ nữ la hét đòi năm vạn chờ sẵn. Còn nói đã viết đơn kiện gửi tòa án, bảo giám đốc chờ ra tòa án đi. Tới tòa án thì cô ta muốn không phải chỉ năm vạn mà muốn hơn nữa để bồi thường thiệt hại tinh thần. Cô ta nói cứ như tòa án là nhà cô ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159-2

Người phụ nữ vừa rời đi thì Linh Từ vào trong tiệm. Nhân viên lễ tân còn nhiệt tình hỏi: “Tiên sinh, anh tới tham khảo để tổ chức đám cưới sao? Chúng ta ngồi xuống từ từ nói đi, kết hôn là chuyện lớn đòi người...”

Tôi đoán có lẽ cả đời này Linh Từ cũng sẽ không kết hôn. Ít nhất là khi còn ở trong đất nước này.

Lời chào đón của nhân viên lễ tân phải mất chừng hai phút mới xong. Cũng đủ để Linh Từ nhìn quanh tiệm một lần.

Sau đó anh ta đem danh thiếp đưa cho nhân viên lễ tân, nói: “Đưa cho giám đốc đi, nói cho anh ta biết, phong thủy trong tiệm rất có vấn đề.”

Cứ như vậy rồi anh ta rời đi. Trước khi ra cửa còn nháy mắt với tôi.

Anh ta vừa đi, tôi chạy nhanh đến cầm lấy tấm danh thiếp kia xem, đó chính là danh thiếp của Linh từ. Anh ta có sở thích phát danh thiếp, cho nên tấm danh thiếp này có rất nhiều người có, nếu cầm đi ra ngoài hỏi có thể sẽ có một số người biết, dù người ta không tìm anh ta xem phong thủy thì cũng sẽ nói anh ta là một thầy phong thủy.

Nhân viên kia hỏi: “Người này bị tâm thần sao? Kê lừa đảo cũng không gạt người như vậy.”

Tôi nghĩ nhất định Tổ Hàng thấy mình không hợp nên bảo Linh Từ tới đây giúp thay chiếc gương cái kéo đi. Tôi vội vàng nói: “Không phải đâu, tôi đã gặp anh ta, anh ta là thầy phong thủy, trước kia từng tới xem cho nhà hàng xóm của tôi gặp chuyện kỳ lạ. Anh ta xem rất chuẩn.”

Tôi nói như vậy, nhân viên kia mới cầm danh thiếp đi tìm giám đốc. Đàm Thiên thì tới bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Người đó hình như mình gặp ở đâu rồi.”

Tôi quay sang cô ấy cười cười không nói lời nào.

Linh Từ đã xuất hiện, tôi nghĩ chiếc gương cái kéo kia nhất định sẽ được thay thế.

Hôm đó khi về nhà tôi còn nói chuyện này với Tổ Hằng. Tôi vừa cho hai con cá hồng ăn vừa nói: “Tổ Hằng, hôm nay Linh Từ tới công ty em.”

“Ừ, anh bảo cậu ta tới xem. Anh đi nói thì người ta sẽ không tin, để cậu ta nói sẽ dễ dàng hơn.”

Quả nhiên tôi đoán không sai. Tôi tiếp tục nói: “Vậy anh ta đồng ý ngay à? Cứ vậy mà nghe lời?”

Tổ Hằng dựa vào ban công, kéo khung cửa kính, nhìn tôi, nói: “Anh ta thấy có lỗi với em. Minh hôn của Khúc Thiên và Lệ Lệ là kế hoạch ngay từ đầu của anh ta, anh ta có thể kiếm được lời to từ cuộc Minh hôn này. Em lại là người bị hại nên anh ta muốn bồi thường cho em một chút.”

“Cái này cũng không tính là bồi thường cho em, em đâu được lợi gì.”

Anh ấy đã đi tới, từ phía sau ôm tôi thật chặt, nói: “Ừ. Cá luôn bơi lượn như vậy, em nhìn làm gì... Có muốn làm gì không? Chúng ta không nên có lỗi với hai con cá mỗi ngày đều bơi lội hăng say này.”

Tôi sừng sốt một chút, quay người lại nói nghiêm túc: “Không hề giống anh nói chút nào. Linh Từ làm chuyện không giống anh ta làm, anh cũng nói chuyện không giống anh sẽ nói. Vì sao thế?”

Có lẽ bị vạch trần, Tổ Hằng cúi đầu ậm ừ một tiếng, không nói gì nữa.

“Bồi vì anh cũng khiến em thành người bị hại nên muốn bồi thường cho em?” Tôi nói. Bồi thường ở trên giường? Chuyện này không giống như chuyện Tổ Hằng sẽ nghĩ đến. Nhất định là gã đều Linh Từ kia bày cho rồi.

Tôi bỗng thấy tức giận, nói: “Để em đi tìm anh ta tính sổ, sao lại dạy anh hư như vậy?” Một ông già mà cứ vậy bị anh ta dạy hư.

Tôi vừa mới đi được hai bước thì cả người đã bị Tổ Hằng bế lên, đặt xuống giường. Anh ấy nhẹ nhàng đè lên người tôi, nói nhỏ: “Khả Nhân, anh đã suy nghĩ cả một ngày. Anh thấy hôm Minh hôn của Lệ Lệ và Khúc Thiên, em vẫn không tham dự thì hơn.”

“Vì sao? Mọi người lại giấu em chuyện gì? Không phải là anh sẽ nhập vào Khúc Thiên rồi động phòng với Lệ Lệ chứ? Khúc Thiên cũng sẽ không đồng ý.”

“Em nghĩ linh tinh cái gì thế?” Tổ Hằng cúi xuống hôn. Anh ấy không nói rõ vì sao lại không hy vọng tôi đi nhưng anh ấy thật sự không muốn tôi đi.

Buổi chiều ở công ty tiệc cưới thật quanh quẩn. Máy nhân viên lễ tân đang tiếp đón giải thích gì đó với một bà lão suốt hai giờ đồng hồ mà vẫn chưa xong.

Tôi cùng Đàm Thiên vẫn ở trung tâm, đi nhớ kỹ vị trí của từng đồ vật. Đồ trang sức cho cô dâu đã có tới năm mươi bộ, mỗi bộ một kiểu, đặt ở nơi nào... đều phải nhớ kỹ. Đã vậy chúng còn không được đánh số.

Tiếng ồn ào khiến bọn tôi chú ý. Chúng tôi thấy trước cửa có công nhân đang dùng khoan, giám đốc ở bên cạnh đang đứng chỉ huy hạ tấm gương xuống.

Đàm Thiên chỉ vào một khối thép bài đặt trên ghế cạnh giám đốc, hỏi: “Cái kia là gì nhỉ?”

Tôi chú ý tới, nói: “Son hải trấn.”

“Son hải trấn? Đó là cái gì?”

“Ở giữa là Thái Cực bát quái, hai bên là nhật nguyệt, phía dưới là son cùng hải, là hóa sát. Cũng là để nhà bình an, vượng tài. Dù sao cũng thường được đặt trên cửa, trước mặt có son có hải, sẽ không chịu ảnh hưởng của cái cây kia nữa.”

“Lợi hại vậy sao?” Đàm Thiên nhìn qua. “Sao giám đốc lại thay đổi cái này? Cảm giác so với cái gương kia thì đáng tin hơn.”

Một nhân viên khác nghe được, nói: “Hôm qua thầy phong thủy kia tặng danh thiếp cho giám đốc nghe nói rất có danh tiếng. Đáng tiếc tôi lại không nhớ điện thoại của thầy, sau này có việc gì cũng muốn tìm.”

Tôi phì cười, gã Linh Từ này chỉ ước gì người ta gọi điện thoại tôi, có việc làm tuyệt đối sẽ không bỏ. Có điều như Tổ Hằng vẫn tốt hơn, ít nhất Tổ Hằng sẽ không dối người như anh ta.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160

Son hải trấn kia treo lên thì hiệu quả cũng không phải ngày một ngày hai mà có ngay.

Buổi tối, tôi ngồi máy tính xem một ít video của công ty tiệc cưới, đột nhiên nghĩ tới chuyện nhân viên trang trí xe không cẩn thận gây xước xe đang bị người phụ nữ kia yêu cầu bồi thường. Tôi hỏi Tô Hằng, người phụ nữ kia có thể vẫn đi kiện công ty không.

Tô Hằng ngồi ở trên giường, phía trước là một cái bàn nhỏ, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Có thể, nhưng sau đó cô ta sẽ thỏa hiệp. Bồi thường chắc chắn phải làm, nhưng chuyện kiện cáo sẽ được hóa giải. Phong Thủy là âm thầm thay đổi, không phải như quả pháo một chút sẽ nổ vang ngay. Giống như phong sinh vậy, nếu kiên trì phóng sinh ba tháng trở lên thì sẽ có đổi vận rõ ràng. Những người chỉ đi phóng sinh một hai lần rồi bỏ dở thì đều chỉ là chuyện vô ích.”

“À, ra thế.” Tôi thấy anh ấy đang viết gì đó, tò mò đi tới nhìn. Hóa ra anh ấy đang đang viết lại gia phả. Tôi cười nói: “Bây giờ lại ghi gia phả, vậy lúc trước sao anh lại đốt đi?”

“Viết để luyện chữ thôi.” Anh ấy nói.

Tôi cười khúc khích, không nghĩ anh ấy lại luyện chữ như vậy. Nhưng tôi có thể khẳng định không đơn giản chỉ là để luyện chữ. Cuộc sống của anh ấy không đến mức nhàm chán như thế. Viết được một lúc, anh ấy đẩy tờ giấy kia tới trước mặt tôi.

Tên một số người kèm theo nhiệm vụ liên quan, rất nhiều chú giải ghi nhỏ khiến tôi có chút hỗn loạn.

Tô Hằng chỉ vào cái tên Sầm Chu, nói: “Hôm nay người tới thị trấn XX điều tra Sầm Chu đã hồi âm. Sầm Chu chính là Sầm khùng điên.”

Tôi sững sốt một chút, nhú nhú mi, sắp xếp lại mối liên quan giữa các nhân vật trong đầu mình, nói: “Không đúng, tuổi không đúng.”

“Ừ, năm xảy ra chuyện, Sầm Quốc Hưng cũng chừng ba mươi, Ngụy Hoa chỉ là đứa học sinh mười ba tuổi, còn Sầm Tô Trạch năm ấy chỉ mười chín tuổi. Sầm Chu nếu là thập huynh đệ của Sầm Quốc Hưng thì hiện tại ít nhất cũng hơn sáu mươi rồi, trên hộ tịch lại chỉ là năm mươi tư, kém gần mười năm. Dù khi đó hắn ở bên ngoài thì hộ tịch cũng không nên làm lỗi. Dù sau này khai báo lại, hắn sửa ngày sinh gì đó cũng không thể kém tới mười tuổi.” (Lời tác giả: Vào những năm bảy mươi tám mươi, sửa ngày sinh là một chuyện rất bình thường. Có người muốn có cơ hội học tập làm việc tốt sẽ sửa tuổi nhỏ đi, có người lại vì không muốn điều chuyển xa hoặc muốn về sớm sẽ sửa tuổi lớn hơn. Khi đó hộ tịch cũng không làm chặt chẽ như bây giờ. Sant: cũng giống ở VN:D)

“Hộ tịch làm lỗi?”

“Khả năng này rất nhỏ. Tuy rằng khó khả năng nhưng chỉ là một phần vạn, sẽ không ngẫu nhiên đúng Sầm Chu chứ.”

“Vậy là hắn có ý!”

“Những chuyện hắn nói với em có lẽ đều đúng. Người đứng phía sau hắn là trong thập huynh đệ của Sầm Quốc Hưng. Dù không phải trong thập huynh đệ thì chắc chắn cũng là người có quan hệ rất tốt với hắn. Còn có nữa, người đó hẳn có quen với toàn bộ Sầm gia. Bằng không trên gia phả sẽ không giúp hắn giấu giếm chuyện này. Người phía sau màn này là họ Sầm! Nhưng Sầm khùng điên thật sự không nhớ rõ hay là lo lắng bị trả thù cho nên giả ngày giả đại nói mình không nhớ, chuyện này cũng không chắc.”

“Vậy tiếp tục điều tra là được rồi. Người Sầm gia sống sót không được mấy cái, có thể điều tra hộ tịch ra hết.”

“Ừ, bảo Lương Dật cũng giúp chú ý một chút, ba của cậu ta cùng Ngụy Hoa liệu có gặp mặt người họ Sầm hay không gì đó.”

Tuy rằng Lương Dật được việc thì ít hỏng việc thì nhiều, nhưng ít nhất cậu ta cũng ở phía chúng tôi. Cho dù cậu ta là kiểu đồng đội ngu như heo thì cũng là đồng đội. Dưới tình hình thế này, nếu chúng tôi bỏ cậu ta thì cậu ta có thể sẽ trở thành quân cờ của Ngụy Hoa.

Tô Hằng còn chưa gọi điện thoại đi thì có tiếng đập cửa. Tôi đi tới mở cửa, bên ngoài là Linh Tử. Anh ta nói thẳng: “Nhận được tin từ người điều tra ở thị trấn XX kia. Sáng hôm nay, Sầm Chu uống rượu say bị ngã trong ngôi nhà mình đang ở, từ vong tại chỗ.”

Chúng tôi còn kinh sợ. Vừa rồi chúng tôi còn đang nói về Sầm Chu, hiện tại hắn ta đã...

Tô Hằng buông điện thoại xuống, nói: “Buổi sáng?”

“Ừ, buổi sáng. Nghe chủ nhà nói, tối hôm qua hắn uống rượu cùng một người đàn ông, trời quá tối nên không biết là ai. Người đàn ông kia hơn 12 giờ đã rời đi, còn Sầm Chu vẫn tiếp tục uống rượu. Chủ nhà lên khuyên bảo thì ông ta mới chịu đi ngủ. Sáng ra liền phát hiện ngã chết ở cầu thang. Cảnh sát bên kia cũng kết luận là ngã chết.”

“Nào có chuyện trùng hợp như vậy?” Tôi nói, “Hắn vừa mới nói với tôi sự tình Sầm gia không được bao lâu, chúng ta ở bên này mới có chút manh mối thì ông ta lại chết?”

Linh Từ gật đầu, nói: “Tôi định tối nay sẽ đi, buổi sáng vừa mới chết, nếu chúng ta may mắn thì tối nay vẫn tìm được ông ta ở trong nhà đấy.”

Tôi nghe cảm thấy có chút ngu ngơ, không phải đã chết sao? Hắn đã được đưa đi, sao lại sẽ tìm thấy ông ta? Nhíu mày nghĩ nghĩ mới hiểu được anh ta nói vậy nghĩa là tìm được hồn Sầm Chu. Nghe nói người sau khi chết sẽ ở gần nơi mình chết ba ngày.

Tổ Hàng gật đầu, nói: “Tôi cũng đi, mười phút nữa tập hợp ở dưới lầu.”

Linh Từ rời đi, Tổ Hàng cũng vào trong thân thể Khúc Thiên, tôi đứng ở bên cạnh cửa nhìn anh ấy, vẫn luôn nhìn anh ấy. Anh ấy do dự một chút, nói: “Thay quần áo đi, một mình em ở đây anh cũng không yên tâm.”

Thật sự một mình tôi ở lại căn biệt thự này cũng không yên tâm. Tôi chạy nhanh đi thay quần áo rồi theo bọn họ ra cửa. Sầm Hằng trực đêm, không ở nhà, bốn người chúng tôi đều đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160-2

Lên xe, Tổ Hàng nói: “Chết từ sáng, sao bây giờ chúng ta mới có tin?”

Thời gian như vậy đối với cảnh sát thì có thể là không lâu lắm. Vụ án còn phải xử lý, ban ngày mới có thể thấy rõ hiện trường. Hiện tại có khi vẫn còn căng dây bảo vệ. Nhưng đối với một người biết phong thủy thì như vậy đã là rất lâu, trong khoảng thời gian này có thể làm rất nhiều thứ.

Linh Từ nói: “Sợ rút dây động rừng nên không phải lúc nào cũng theo dõi ông ta. Anh ta cũng vừa có tin, có thể làm được vậy đã là không tồi. Lại cũng không phải là thám tử chuyên nghiệp, chỉ là một người dân ở gần đó.”

Từ chỗ chúng tôi tới thị trấn XX cách một đoạn, đi cao tốc mất chừng một giờ, thêm việc đi trong nội thành tổng cộng sẽ mất hơn một giờ.

Tiểu Mặc lái xe rất có phong cách của phú nhị đại, trên cao tốc đều giữ tốc độ hơn 120 kilomet, không hề giảm xuống. Chúng tôi đến nơi sớm hơn dự tính tới hai mươi phút.

Tới tòa nhà nơi Sầm khùng điên ở là 11 giờ, vừa lúc là giờ Tý. Giờ Tý cũng là thời điểm âm dương hỗn loạn. Một số thông âm pháp sự đều bắt đầu vào lúc này.

11 giờ, đối với thành phố thì vẫn là thời gian sôi động, nhưng với những thành phố nhỏ thì đã là thời điểm kết thúc một ngày. Bốn phía xung quanh chỉ còn đèn đường cùng một vài nhà vẫn còn ánh đèn, còn lại đều là một mảnh màu đen, bao gồm cả tòa nhà Sầm Chu ở.

Tổ Hàng không cần đèn pin cũng có thể thấy được trong bóng tối, còn Linh Từ và Tiểu Mặc đã sớm có chuẩn bị, lấy đèn pin ra soi xung quanh tòa nhà. Trong nhà này hẳn vẫn còn có người ở, Tổ Hàng đi tới gõ cửa.

Thoì nhìn xung quanh, mấy nhà gần nhà kia đều rải gạo trắng cùng bát nén nén hương, một số cây hương vẫn còn đang cháy.

Linh Từ soi đèn pin về phía bên phải tòa nhà, ở dưới đèn đường mờ mờ có thể thấy được ít gạch vụn, dưới ánh sáng đèn pin có thể thấy được một đồng hồ đồng.

“Bạch Hổ* có đất bị phá!” Linh Từ nói nhỏ. (Sant: Xác định vị trí chính xác là nhìn từ trong nhà ra thì Thanh Long ở bên trái, Bạch Hổ bên phải, phía sau nhà là Huyền Vũ và Chu Tước ở trước.)

Tổ Hàng nói: “Sầm khùng điên này cũng không phải cái gì cũng không hiểu. Điềm sát như vậy sẽ khiến hắn không chết. Dù trong tòa nhà này có người chết thì cũng không phải hắn.”

“Ai?” Trong nhà có tiếng người kêu lên.

“Có chuyện cần hỏi.”

Có người mở cửa, đó là một ông già, gầy gầy, dáng người rất cao, mặc một bộ quần áo cộc, nhìn chúng tôi đánh giá, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Đại khái hôm nay trong nhà xảy ra chuyện, tâm tình ông ta thật sự không tốt.

“Ông à,” Tổ Hàng nói, “Bọn cháu muốn lên xem một chút, người xảy ra chuyện hôm nay là bạn bè của bọn cháu.”

Ông lão do dự một chút, nhìn chúng tôi. Tiểu Mạc tiến đến lấy một bao thuốc nhét vào tay ông lão, nói: “Đó thật sự là bạn bè bọn cháu, nhận được tin là bọn cháu tôi đây ngay. Ông xem thể nào cho chúng cháu lên một chút thôi.”

“Đã là buổi tối rồi.”

“Bọn cháu còn không sợ thì ông sợ cái gì.” Tiểu Mạc vừa nói vừa chen vào, rất thuận lợi đưa chúng tôi vào trong.

Lối vào không có đèn, tôi dựa theo đèn pin của Linh Từ để đi. Ông lão nói: “Ông ta ở tầng trên cùng, chỉ có một gian, các người tự đi thôi, ta không lên đâu.”

Ông ta không lên lại càng tốt, ông ta lên thì chúng tôi không làm việc được. Dưới ánh đèn của Linh Từ, chúng tôi lên từng tầng một. Càng lên cao tim tôi càng đập mạnh. Tôi không biết chờ đợi chúng tôi là cái gì. Khi đi tới hai phòng kia, thấy cửa đều cột lấy chỉ đỏ, cấm cảnh đảo, lòng tôi cảm thấy sợ hãi. Bọn họ ở đây hẳn rất sợ hãi.

Lên tới tầng trên cùng, tôi thở hắt ra một cái, không tự chủ được nắm lấy góc áo của Tổ Hàng.

Tổ Hàng quay đầu lại cười với tôi, nói: “Không có gì đâu, tôi nhìn xem đi.”

Cửa phòng không có khóa, nếu đã xác định là uống say ngã chết thì cảnh sát tất nhiên cũng sẽ không phong tỏa hiện trường.

Đột nhiên Tiểu Mạc ở phía sau kêu lên một tiếng nhỏ khiến tôi sợ ôm chặt lấy Tổ Hàng, tim thót lại. “Anh... anh...”

Tiểu Mạc ngồi sát xuống ven cầu thang, mắt nhìn chăm chăm. Linh Từ lấy đèn pin chiếu qua, trên cầu thang là vết máu loang lổ. Ở dưới sàn có một vết máu đen lớn. Vừa rồi chúng tôi đã dẫm lên những vết máu đó, trời tối không thấy được rõ.

Linh Từ nói: “Sợ cái gì. Ông ta xuất hiện càng tốt, chúng ta có thể hỏi rõ cuộc là ai ra tay.”

Đẩy cánh cửa khép hờ ra, mùi hôi trong phòng xốc tới. Loại mùi vị này thường thấy ở nhà những ông già độc thân. Tôi bịt mũi, kéo góc áo Tổ Hàng, đi vào.

Tổ Hàng bật đèn lên, trong phòng sáng ngời, chúng tôi có thể thấy rõ mọi thứ trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161

Phòng không đến mười lăm mét vuông, chỉ có một chiếc giường, một tủ quần áo kiểu cũ, còn có một chiếc bàn rất nhỏ, bên cạnh có hai chiếc ghế băng nhỏ. Trên bàn nhỏ có một chiếc đĩa còn ít đồ ăn, trên sàn nhà rất nhiều chai bia lăn lóc. Khi Linh Từ đi lại kéo theo tiếng chai bia va chạm, trong không gian yên tĩnh này thật khiến người ta sợ hãi.

Linh Từ đánh giá căn phòng, nói: “Đôi khi thật sự cảm thấy, nếu cảnh sát chịu giúp chúng ta thì rất nhiều thời điểm chuyện cũng không có gì khó khăn.”

“Đừng vậy.” Tiểu Mạc nói, “Vị như lúc này, nếu cảnh sát tới giúp chúng ta giữ lại vân tay, lấy vân tay, tìm xem người uống rượu với ông ta là ai. Hoặc kiểm tra DNA thì rất dễ dàng xác định được người. Nơi này một cái camera cũng không có.”

Tôi nắm chặt góc áo của Tổ Hàng, anh ấy đi đâu thì tôi đi đấy. Anh ấy đi tới mép giường, tôi cũng đi theo. Trên giường bừa bộn một ít quần áo, đều có mùi thuốc lá và rượu khiến người ta thật không thoải mái.

Tổ Hàng quỳ một gối lên giường, lấy một vật hình tròn bằng gỗ treo trên tường xuống, lật xem rồi nói: “Kính gỗ đào. Sầm Chu đã bắt đầu phòng bị Bạch Hồ sát. Kính gỗ đào này là do Sầm gia làm, không đến mức một chút tác dụng với Bạch Hồ sát cũng không có, vậy mà vẫn có mạng người.”

Tôi nhìn về phía kính gỗ đào, nghe anh ấy nói vậy mới cảm thấy đó là một mặt gương. Chỉ là nó là gương bằng gỗ. Hóa ra cái này dùng để hóa giải Bạch Hồ sát.

Bạch Hồ sát, mấy ngày trước tôi ghi nhớ những loại hình sát thường thấy nhưng không có loại này. Có điều nghe tên cũng có thể dễ dàng lý giải. Bạch Hồ sát chính là sát từ phương vị Bạch Hồ. Vừa rồi ở trước tòa nhà, Linh Từ đã chỉ vào đồng gạch đỏ nát bên phải tòa nhà, nói là Bạch Hồ sát.

Đó vừa lúc là phương vị Bạch Hồ của nhà. Phương vị Bạch Hồ có vấn đề thì tương đối hung, hiện tại là phương vị Bạch Hồ có đồng gạch vụn, cái sát khí này nhẹ thì là miệng lưỡi thị phi, nặng chính là sẽ có thương vong.

Sầm Chu đã treo kính gỗ đào để hóa sát từ đám gạch vụn kia, theo lý thì không nên xảy ra chuyện lớn như vậy mới đúng. Nói cách khác, hẳn chết hẳn

không phải do phong thủy thúc đẩy mà là do bị người tính kẻ. Người uống rượu cùng ông ta rốt cuộc là ai? Chuyện này mới là quan trọng.

Linh Từ lấy từ trong túi anh ta chiếc đèn dẫn hồn, nhìn bốn phía xung quanh phòng, đẩy Tiểu Mạc một cái, nói: “Tắt đèn đi, tới lúc đốt đèn hồi quý.”

Anh ta vừa nói xong thì đèn chợt tắt. Tôi kêu lên: “A, ai tắt đèn thế?” Tôi sợ hãi suýt chút nữa đã đu lên người Tổ Hàng. Cảm giác được anh ấy khẽ cười, mang tôi lui vào một góc phòng.

Tiếng Tiểu Mạc từ trong bóng tối truyền đến: “Tôi tắt, không phải đã nhắc sao?”

“Có nhắc thì anh cũng đừng nhanh như vậy chứ, cho tôi vài giây phản ứng.” Biết là người tắt đèn chứ không phải quý, tôi bình tĩnh đi rất nhiều, nhưng tim vẫn đập mạnh. Tôi nghĩ lần đi theo này sẽ khiến nhiều kẻ bảo sợ chết khiếp.

“Tôi đứng cạnh cửa, duỗi tay là có thể tắt đèn, cô phản ứng quá chậm rồi. Nếu bị quý trao thật thì cô sẽ không chạy thoát được đâu.”

“Tôi...”

Tổ Hàng nói nhỏ: “Em không cần chạy, quý quái đều sẽ không động đến em.”

Vẫn là Tổ Hàng tốt, so với Tiểu Mạc bọn họ thì tốt hơn nhiều. Phòng đèn nháng, cái gì cũng không nhìn thấy, cho đến khi có ánh lửa xuất hiện. Linh Từ bật bật lửa để đốt đèn dẫn hồn rồi chụp bóng đèn xuống, ánh lửa biến thành màu đỏ. Trong ánh sáng như vậy, mọi thứ trông đều rất quý dị.

Linh Từ đặt đèn ở trung tâm phòng, ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Lát nữa mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cô cũng đừng lên tiếng, đứng im thì càng tốt.”

Tôi gật đầu, rụt về phía sau Tổ Hàng. Linh Từ ngồi xổm xuống bên cạnh đèn, ngẩng đầu nhìn tôi, dưới ánh sáng màu đỏ này nhìn anh ta thật... đáng sợ.

Sợi chỉ đỏ được buộc vào đèn, đầu kia sợi chỉ được kéo bởi Linh Từ. Anh ta dùng chính mình để liên lạc với Sầm Chu.

Tôi đứng ở phía sau Tổ Hàng nhìn anh ta, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng bịt lấy miệng mình.

Một phút đồng hồ trôi qua... rồi hai phút đồng hồ trôi qua...

Linh từ hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Tiểu Mạc nhìn đồng hồ, nói: “Mười một giờ hai mươi ba phút.”

“Thời gian không thành vấn đề. Lại là đêm đầu tiên vừa mới chết. Mở cửa phòng ra, có lẽ ông ta ở cầu thang.”

Tiểu Mạc mở cửa phòng rồi tránh đường. Linh Từ dứt đứt một đoạn chỉ đỏ, buộc vào đồng tiền rồi ném ra cầu thang.

Sau này tôi mới nghe chị Kim Từ nói đồng tiền này là âm tiền. Linh Từ có một đôi âm dương tiền. Dương tiền là gỗ cửa dương gian, âm tiền, tuy rằng là tiền đồng nhưng không trừ tà mà dùng để gõ cửa âm phủ.

Năm phút đồng hồ qua đi, Linh Từ kéo sợi chỉ đỏ ngồi xổm trên mặt đất, anh ta nói nhỏ: “Sầm Chu à, không thì Sầm Tổ Hàng, Sầm bán tiên cũng được, xuất hiện đi, chúng ta nói chuyện, chúng ta tới đây giúp ông tìm hung thủ. Ông không phải không có con cái sao? Xuất hiện đi, chúng ta sẽ đốt tiền xuống cho ông.”

Lại thêm năm phút đồng hồ qua đi, Linh Từ đặt sợi chỉ đỏ xuống, nói: “Sao thế nhỉ, ngọn đèn dầu không nháy dù chỉ một chút? Hay là... Khả Nhân, cô tới đây. Không phải Sầm khùng điên đã nhiều lần nói chuyện với cô sao? Ông ta tương đối quen thân với cô, cô tới kéo sợi chỉ đỏ đi, có lẽ ông ta biết là cô thì sẽ ra.”

“Tôi?!” Tôi kinh ngạc kêu lên. Nhìn cảnh này tôi đương nhiên biết kéo tơ hồng là có ý gì.

“Cô là phụ nữ, quý khí còn nặng như vậy, vừa lúc là thích hợp.” Anh ta nói, đã đưa ra đầu sợi dây.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161-2

Tôi nhìn về phía Tổ Hàng, tôi thật sự không muốn đi. Tôi không phải chị Kim Từ, không có gan như vậy. Tổ Hàng vỗ vỗ lên mu bàn tay đang kéo áo anh ấy của tôi, nói: “Đề anh đi. Anh dùng phương pháp của anh tìm.”

Tổ Hàng vươn tay ra rồi không nhúc nhích nữa. Tôi nghĩ khi trước anh ấy bắt ma troi cũng là thế này. Đây là anh ấy dùng ý niệm để cảm ứng mọi thứ

xung quanh.

Anh ấy càng ngày càng lạnh, ngay cả nhiệt độ không khí trong phòng cũng lạnh đi. Anh ấy khiến quỹ khí của mình tràn ngập khắp phòng, từ cửa phòng tràn đi che kín hành lang.

Linh Từ đã ở kia thu dọn đồ đạc của mình, tức giận nói: “Có lẽ hần không ở đây. Mẹ nó, chúng ta không kém đến mức ngay cả quỹ cũng không tìm được chứ.”

Vài phút sau, Tổ Hàng thu lại tay của mình về, nói: “Không có, cả tòa nhà này đều không tìm được hần.”

Tiểu Mạc bật lại điện trong phòng. Ánh điện sáng ngời khiến tôi an tâm hơn nhiều. Tôi vẫn thích ở nơi sáng sủa hơn. Tổ hàng nói: “Vừa mới chết mà hồn đã không còn ở nơi bị chết. Lại còn là chết ngoài ý muốn, vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là...”

“Đã bị bắt đi.” Linh Từ nói, “Ngày mai tôi sẽ tới nhà thầy bói tìm xem. Nếu bên đó cũng tìm không thấy ông ta thì chứng tỏ ông ta đã bị bắt đi. Hồn của một ông già thì ai lại bắt đi? Bắt đi làm gì? Mục đích không rõ ràng. Quay về thôi, Sầm Chu vừa mới chết chứng tỏ Boss hần đang ở gần đây. Chúng ta tới đây chắc chắn sẽ khiến hần chú ý. Đừng ở lại, địa bàn của người ta, ở đây lâu thì an toàn của chúng ta khó mà giữ được.”

Dọn dẹp đồ đạc xong, chúng tôi xuống lầu. Tuy rằng đã biết trong tòa nhà này không có quỹ nhưng tôi vẫn không dám nhìn vết máu trên sàn nhà, càng không dẫm lên nó mà nhảy qua.

Xuống đến lầu một, ông già cao gầy ỉa vẫn còn ở cửa đợi chúng tôi, nói: “Chết thì chết, sao lại chết ở trong nhà, sau này còn ai dám thuê nhà này nữa?”

Linh Từ lại hỏi: “Ông ạ, ông có biết trước đó ông ấy uống rượu với ai không? Ông có nhìn thấy người đó không? Trông người đó như thế nào?”

“Khi hần vào nhà thì tôi không thấy, khi uống rượu tôi cũng không tới nhìn, khi đi về đã hơn 12 giờ đêm, tôi đã đi ngủ. Các người nghi ngờ người đó sao? Cảnh sát đã nói là uống nhiều rượu, hôm sau vẫn còn say nên ngã xuống cầu thang chết. Là ngoài ý muốn, không phải bị người làm hại. Hơn nữa cũng có người nói, nhà này của chúng tôi có sát gì đó ở bên phải, nhất định phải có người chết. Ài, tôi đã ở đây hơn bốn mươi năm không có việc gì, ông ta mới ở có mấy năm đã chết. Đó cũng là số mệnh của ông ta.”

Khi ông già đang nói thì Tổ Hàng ngồi xổm thân mình xuống nhặt một ít tro tàn ở chỗ cửa tòa nhà. Hình như là tro của giấy bị đốt. Anh ấy cũng không nói gì với chúng tôi mà quay sang ông già hỏi: “Ông ạ, ai nói bên kia là sát?” Mấy anh ấy nhún vai, hần đã nghi hoặc điều gì.

Ông già nói: “Không biết, sau khi ông ta xảy ra chuyện thì có người nói, tôi cũng chỉ nghe thoáng.”

“Trước kia có ai nói với ông điều đó không?”

“Không, là sau khi ông ta xảy ra chuyện. Buổi sáng ông ta xảy ra chuyện, giữa trưa có rất nhiều người tới xem đều nói là bị hướng sát. Nói là sát hung gì đó.”

Tổ Hàng gật gật đầu rồi mới đi theo chúng tôi ra khỏi tòa nhà, lên xe.

Linh Từ lái xe, Tổ Hàng ngồi phía sau, vẫn luôn im lặng. Khi xe lên cao tốc, anh ấy mới nói: “Ông ta bị giết, bọn họ muốn diệt khẩu. Sầm Chu nhất định biết gì đó nhưng ông ta lại không nhớ rõ. Người kia sợ ông ta nhớ lại, sợ ông ta nói cho chúng ta cho nên sau khi Sầm Chu tìm Khả Nhân, hần đã tìm một cơ hội tạo ra kế hoạch giết người mà nhìn qua thì như chết ngoài ý muốn. Đừng nói tới người đứng phía sau, ngay cả Ngụy Hoa cũng có thể lợi dụng lúc Sầm Chu nửa tỉnh nửa say rồi dùng một người giấy đẩy ngã ông ta.”

“Người giấy?” Linh Từ hỏi.

Tôi hỏi: “Chính là đám tro tàn anh nhặt được ở chỗ cửa nhà đó?”

“Phải, bị thiêu. Hoặc nó có thể nói sau khi hoàn thành nhiệm vụ đã tự thiêu chính mình. Có tình thiêu ở lâu một để có người đi lại, khi đó sẽ không còn nhìn ra là hình người. Chỉ là anh cầm cái đã bị vụn, không cách nào giữ lại chứng cứ.”

Người đứng phía sau ở thị trấn XX?

Tổ Hàng lấy điện thoại ra gọi cho Lương Dật. Lúc này đã hơn 12 giờ đêm, theo thói quen sinh hoạt của Lương Dật thì chắc chắn còn chưa ngủ. Tổ Hàng nói: “Lương Dật, mấy hôm nay Ngụy Hoa có ra khỏi thành phố không?”

Trong xe rất an tĩnh, chúng tôi đều có thể nghe được tiếng nói từ trong điện thoại: “Không. Hôm qua hần còn cùng ba em ra ngoài. Mấy hôm nay không biết hần cùng ba em bàn chuyện gì đó, có điều em đã điều tra được hần thường xuyên tới kho hàng nhà em. Dù sao em cũng không dám tới kho hàng đó. Quá đáng sợ, không cần thận hần lại đang treo em bé ở đó.”

=====

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 162

“Ừ, đừng đi. Gặp nhau sau.” Tô Hàng cắt đứt cuộc gọi, lại im lặng.

Chúng tôi đều im lặng, điều này chứng tỏ không phải Ngụy Hoa tới đây hại chết Sầm Chu. Như vậy tức là có một người khác, người này rất có thể chính là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện.

Bận rộn cả đêm, quay về căn biệt thự kia tôi đã buồn ngủ lắm rồi. Sau khi tắm rửa xong tôi nằm vật ra giường, còn Tô Hàng vẫn ngồi trước bàn nhỏ ghi chép lại gia phả coi như luyện chữ.

Hắn anh ấy vẫn nghĩ tới chuyện đêm nay. Sầm Chu này vừa mới có một chút manh mối đã bị hại chết. Nói cách khác không chừng nhất cử nhất động của chúng tôi đều bị người đứng phía sau kia theo dõi. Nhưng người đứng phía sau kia có thể ra tay với Sầm Chu thì vì cái gì mà không trực tiếp giết chết chúng tôi? Không phải như thế sẽ càng nhanh giải quyết chuyện này sao?

Hoặc đơn giản hơn, giết chết tôi, như vậy sẽ không còn ai để chứng minh thân phận Tô Hàng, để lại Tô Hàng như này sẽ có rất nhiều phiền toái. Nhưng vì cái gì mà đối phương lại không chọn phương pháp đơn giản và tiện gọn này?

Tôi mãi suy nghĩ, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Khi tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi dậy đã là hơn tám giờ rưỡi sáng, là Đàm Thiên gọi tôi, cô ấy nói: “Khả Nhân, hôm nay mình đi muộn. Cậu mua giúp mình bữa sáng, hai cái bánh bao là được.”

Tôi nhìn đồng hồ liền nhảy dựng lên: “Mình còn chưa đánh răng rửa mặt. Hôm nay chúng ta đành nhìn đói thôi.” Ngắt cuộc gọi, tôi vọt vào phòng tắm. Mỗi khi phải thức khuya như hôm qua thì tôi không cách nào tỉnh dậy đúng giờ được. Vậy mà khi tôi từ phòng tắm đi ra, Tô Hàng vẫn ngồi trên giường viết chữ, anh ấy cả đêm không ngủ.

Tôi nghĩ lúc này bất an nhất hẳn là Tô Hàng. Rốt cuộc chuyện này được anh ấy để ý nhất, vậy mà vừa có manh mối lại xảy ra chuyện. Hàng loạt chuyện xảy ra như bị người khác không chế khiến có cảm giác thật khó chịu.

Tô Hàng cầm lấy chìa khóa xe, nói: “Anh đưa em đi, đi nhanh một chút sẽ không bị muộn.”

Tôi do dự một chút, nắm lấy tay đang cầm chìa khóa của anh ấy, nói: “Anh nghỉ ngơi một chút đi.”

Anh ấy hơi mỉm cười: “Không cần, anh không sao. Đi thôi, vừa mới tìm được việc, đừng để lại mất.”

Thời gian này đi làm không có tiệc cưới nào đặt nên chúng tôi đều tương đối thanh nhàn. Cho nên tôi cùng Đàm Thiên có thể khi chưa có khách thì tránh ra phía sau tủ quần áo lớn để ăn sáng.

Mới ăn một lát, nhân viên lễ tân đã đem lịch làm đưa cho chúng tôi, bảo chúng tôi nhớ kỹ lịch. Bởi vì nhân viên trang điểm là chính, chúng tôi chỉ là phụ nên phải chủ động trong công việc, không cần việc gì cũng phải do nhân viên trang điểm phân phó.

Nhìn thời gian biểu, tôi liền đau đầu. Ngày hôm sau có ba tiệc cưới, bởi vì là ngày lành nên người kết hôn tương đối nhiều. Có hai đám là do công ty chúng tôi tổ chức, còn một đám chỉ là trang điểm cùng trang trí xe cưới, không cần tổ chức. Còn một tuần sau có một lễ cưới tập thể, đến lúc đó càng thêm bận rộn.

Lịch làm việc vừa phát được vài phút đã nghe được tiếng giám đốc nói lớn ở bên ngoài: “Tất cả mọi người đã nhận được lịch trong nửa tháng tới rồi chứ? Ha ha, mấy ngày nay công việc rất thuận lợi, mọi người nỗ lực một chút, tháng sau chúng ta có thể có thưởng.”

Không biết có phải do năng lượng từ Sơn hải trấn bắt đầu có tác dụng, người phụ nữ kia đồng ý công ty chúng tôi bồi thường thêm vào với công ty bảo hiểm, rồi hôn lễ tập thể kia nhất định có thể kiếm được món lời lớn, lại còn có thể quảng bá cho công ty luôn, sao giám đốc lại không vui cho được?

Giám đốc ở phía trước vui vẻ nói cười, tôi cùng Đàm Thiên ở sau tủ quần áo lại cùng thờ ơ. Điều này có nghĩa nửa tháng tới sẽ rất bận. Tuy rằng công ty vẫn luôn treo biển thông báo tuyển nhân viên ở cửa, nhưng nhận thêm nhân viên đều chỉ làm những việc vặt như chúng tôi, thậm chí còn không được như chúng tôi, mấy người vào làm được một ngày đã nghỉ mất. Công việc sẽ càng thêm bận rộn.

Hàng ngày bận rộn khiến tôi quên đi rất nhiều chuyện. Thật ra cũng không phải tôi cố ý muốn quên, mà cả ngày làm việc vất vả nên tôi về chỉ có lăn ra giường để ngủ. Trong hoàn cảnh như vậy tôi không cách nào nghĩ ngợi được gì. Cho đến khi nhận được lá thư kia mới khiến tôi nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.

Thư gửi tới công ty, viết người nhận là Vương Khả Nhân. Khi nhân viên lễ tân đem thư tới cho tôi, tôi còn sững sờ mất một lúc mới nhận lấy thư. Đầu tiên là thời đại này đã không còn nhiều người sẽ viết thư, sau đó là không có mấy người biết được tôi đi làm ở chỗ này, thư không nên gửi đến đây mới phải.

Tôi nhìn thư, theo dấu bưu điện thì mới gửi ngày hôm qua. Không có tên và địa chỉ người gửi. Đàm Thiên ngồi cạnh tôi, cười nói: “Chắc là thư tình, thời đại này còn có người viết thư à? Đọc đi, đọc đi.”

Tôi đây nghi hoặc xé phong thư ra. Động tác của Đàm Thiên nhanh hơn, nhanh chóng lấy lá thư, xoay người vào phía sau tủ. Tuy thời gian làm việc không cho phép làm việc riêng nhưng nơi này có rất nhiều tủ quần áo cao để đặt lễ phục, mà một bên có phòng thay quần áo nên camera không hướng về phía này. Người trong tiệm đều biết, có việc cá nhân đều trốn vào chỗ này.

Đàm Thiên đã mở thư ra, sau đó cả người ngây dại, hét lên một tiếng, buông rơi lá thư, mặt đã trắng xanh.

Tôi nghi hoặc nhặt lá thư lên, trên tờ giấy chỉ viết hai câu: Khả Nhân, tôi muốn mặc áo cưới số 79 trong tiệm các cô. Trang điểm cho tôi thật đẹp nhé. Lệ Lệ.

Thời gian viết thư là ngày hôm qua.

Tôi cũng ngây dại, tay cầm lá thư đã run lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162-2

Chị Lý là chuyên viên trang điểm đang sửa sang lại đồ đạc ở bên ngoài nghe được tiếng hét của Đàm Thiên liền nói: “Sao thế? Hai cô đừng có trốn ở đó lâu, cuối tháng khi giám đốc xem camera nếu biết được sẽ trừ lương đấy.”

Vừa nói, cô ấy cũng đã đi tới. Tôi vốn định cất lá thư đi nhưng cô ấy đã nhanh chóng thấy được chữ viết trên đó, nói: “Bạn của cô muốn kết hôn à? Bảo cô ấy tới đây đi. Tôi gấp rồi sẽ chọn cho cô ấy một kiểu thật đẹp. Áo cưới số 79 à, tôi xem, là cái này.”

Cô ấy lấy ra áo cưới màu trắng số 79, sao lại trùng hợp là bộ áo cưới này ở ngay bên cạnh tôi như vậy? Đó là một bộ áo cưới thuần trắng, bên hông là thất lung đồ thắm, một cái nơ com bướm ở eo, hai dải lụa đỏ rủ xuống, cảm giác rất thanh nhã.

Áo cưới đẹp như vậy nhưng trong lòng tôi lại lạnh vô cùng.

Chị Lý nói: “Thật biết chọn, chọn chiếc áo thanh nhã nhất, nhất định rất xinh đẹp, bảo cô ấy tới đây cho tôi gấp trước đi. Kiểu tóc này, trang sức này, tôi sẽ chuẩn bị thật tốt cho. Đừng để tôi ngày mới đến, nếu đồ trang sức hợp mà bị người khác dùng trước thì cô ấy sẽ không thể thành cô dâu xinh đẹp nhất. Nếu là bạn của cô, bộ lễ phục này các cô đăng ký trước một chút.”

Cô dâu tới để nhân viên trang điểm tư vấn cũng là quy định của chúng tôi để phối hợp lễ phục trang sức gì đó.

Tôi gật đầu, chị Lý hài lòng mỉm cười rời đi. Cô ấy cười còn tôi muốn khóc. Hiện tại tôi phải nói như thế nào đây? Nói người bạn này không chọn công ty chúng tôi chuẩn bị tiệc cưới? Như vậy không phải sẽ bị cuốn gói sao? Có bạn bè kết hôn đã chọn công ty này, tôi là nhân viên còn đem công việc đây ra bên ngoài.

Nếu tôi để Lệ Lệ tới đây... Vậy... Có việc thật nhưng không tốt để làm. Sao Lệ Lệ lại viết thư tới đây được?

Chị Lý rời đi, Đàm Thiên mới run run rẩy rẩy nói: “Đây thật sự là... Lệ Lệ sao? Lệ Lệ sẽ kết hôn với ai?”

Tôi không thể nói là Khúc Thiên được. Nói vậy thì sau này Khúc Thiên tới đưa đón tôi đi làm thì tôi biết nói thế nào? Tôi chỉ có thể cười nói: “Chuyện này chắc ai đó đùa thôi.”

“Nói đùa mà lại gửi cho đúng cậu, lại còn là Lệ Lệ... đã chết chưa được bao lâu? Khả Nhân...”

Tôi đem lá thư cùng phong thư vào lại thành một cục, cũng không dám quăng trong tiệm mà ném ở thùng rác ở bên kia đường. Thuận tiện ở dưới cây từ kinh hoa kia gọi điện cho Linh Từ. Chuyện này anh ta cần phải quản, đây là chủ ý của anh ta, là công việc của anh ta.

Linh Từ nghe điện, tôi nói ngay: “Có phải Lệ Lệ đã ra?”

“Phải, đã bốn mươi chín ngày rồi, cô ấy nghe kinh Phật nhiều ngày như vậy đã không còn oán khí. Hôm qua cô ấy đã ra. Hiện tại hẳn đang ở nhà cô ấy, chờ tới ngày kết hôn là sẽ rời đi cùng Khúc Thiên.”

“Lệ Lệ viết thư tới công ty tiệc cưới, còn đặt một bộ áo cưới. Chuyện này... làm sao bây giờ? Nếu cô ấy thật sự tới... tôi...”

“Vậy thỏa mãn cho cô ấy đi, mặc kệ cô ấy đưa ra yêu cầu gì đều đồng ý. Cô ấy chọn bộ váy cưới ấy, cô giúp một chút, lên taobao nhìn xem có bộ nào

như đút thì mua rồi đốt cho cô ấy. Nếu thời gian không kịp thì cứ đem bộ áo cưới trong tiệm đốt cho cô ấy. Dù sao nhà bọn họ cũng sẽ chi tiền.”

“Nhưng... chuyện trang điểm thì sao? Chuyên viên trang điểm của chúng tôi còn bảo đưa cô ấy đến trước để gặp.”

“Trang điểm ở đó à? Cũng được, cứ nói là 3 giờ sáng đã phải ra cửa, nhà mẹ đẻ ở xa, từ 9 giờ tối hôm trước đã phải tới trang điểm, tới 12 giờ sẽ đi đón dâu.”

“Anh... Thật sự làm như vậy à?”

“Hiện tại thì chuyện gì cũng đồng ý với cô ấy.”

Tôi hết chỗ nói được, ngắt cuộc gọi, hung hăng đá cái cây kia mấy cái.

Buổi tối về đến nhà, tôi đem chuyện này nói với mọi người. Tổ Hàng cũng tỏ vẻ lúc này cần gì cũng chiều theo Lệ Lệ. Chờ sau ngày kết hôn thì bọn họ sẽ rời đi, chuyện này cũng kết thúc. Lúc này nếu chúng tôi làm cô ấy khó chịu thì có hại vẫn là chúng tôi.

Trong phòng, tôi thấy Tổ Hàng đem thân thể Khúc Thiên đặt ở trong phòng tắm, còn cắt tóc cho anh ta, liền nói: “Liệu có khiến anh ta trọc đầu không?”

Dù tôi biết Khúc Thiên là Khúc Thiên, Tổ Hàng là Tổ hàng, nhưng để tôi hàng ngày thấy Khúc Thiên trọc đầu thì cũng không quen được.

“Không đâu, chỉ cắt chút tóc thôi. Hiện tại Khúc Thiên không chủ động liên hệ với chúng ta nhưng hôn lễ thì chắc chắn cậu ta sẽ xuất hiện. Cậu ta sẽ tính làm thế nào, chúng ta đều phải đề phòng.”

“Ý của anh là, có khả năng Khúc Thiên sẽ đoạt lại thân thể của mình? Dù cậu ta có đoạt lại thì anh ta cũng không thể sống lại được.”

“Ừ, chỉ hy vọng cậu ta đừng gây ra chuyện gì là được.”

Tôi dựa vào cửa phòng tắm, thờ dài một cái. Cũng là Minh hôn, Lệ Lệ có thể mặc áo cưới mình thích, có thể được người nhà chúc phúc, còn hôn lễ của tôi lại hổng biết. Tôi cũng muốn mặc áo cưới, tôi cũng muốn ba tôi thấy tôi kết hôn.

==

Sant: hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163

Bởi vì có tới ba đám cưới cùng một lúc, những nhân viên trang trí xe cưới phải làm suốt đêm. Ngay cả chúng tôi cũng được yêu cầu tới tiệm từ 5 giờ sáng. Trong tiệm chỉ có 2 chuyên viên trang điểm, nhân lực không đủ nên ngay cả tôi cùng Đàm Thiên đều được giao việc đi trang điểm cho chú rể cùng phù dâu. Trang điểm cho chú rể rất đơn giản, chỉ vuốt tóc xịt keo tạo điểm nhấn là được. Còn phù dâu tuy phức tạp hơn nhiều nhưng vì khi học đại học chúng tôi cũng được học một chút cơ bản về trang điểm, có thể ứng phó được.

Bận rộn một phen, lúc 11 giờ sáng cả ba cô dâu đều đã xong, trong tiệm rất cuộc cũng an tĩnh một chút. Tôi cùng Đàm Thiên nằm xoài trên sofa trong tiệm, ngay cả sức để uống nước cũng không có.

Chị Lý rót nước cho chúng tôi, nói: “Sớm quen dần đi, khi hôn lễ tập thể còn bận rộn hơn. Đến lúc đó có thể hai người phải trang điểm cho cả cô dâu.”

Chúng tôi gật gật đầu. Chị Lý ngồi bên cạnh chúng tôi, sau khi im lặng một chút thì nói: “Đúng rồi Khả Nhân, cô bạn Lệ Lệ của em tối hôm qua đến tìm chị. Kỳ lạ, sao cô ấy lại biết nhà chị ở đâu? Em nói cho cô ấy à? Hình như chị cũng chưa nói địa chỉ nhà chị cho em mà.”

“Lệ... Lệ Lệ?” Giọng Đàm Thiên đã phát run, tay nắm chặt lấy tay tôi, nói: “Lệ Lệ à?”

“Chị Lý, Thật... thật sự là Lệ Lệ bạn em à?”

“Ừ, cô ấy nói là bạn em. Học thanh nhạc, rất xinh đẹp. Khí chất cũng tốt, lễ phục kia rất hợp với cô ấy. À, chỉ tưởng tượng thôi chị đã thấy cô ấy là cô dâu rất xinh đẹp rồi, sẽ là một tác phẩm tuyệt hảo của chị. À, cô ấy còn hẹn trước 9 giờ tối nay sẽ trang điểm, hai bạn em tối nay làm thêm giờ đi. Cũng bảo thợ chụp ảnh tăng ca tối nay, cô ấy chỉ hóa trang, ngay cả xe cưới cũng không cần, chuẩn bị cho tốt để chụp hai ảnh.”

Tay Đàm Thiên đang nắm tay tôi đã run lên: “Thật... thật... thật sự là Lệ Lệ.”

“Ha ha, có lẽ trùng họ trùng tên thôi. Mình có một bạn từ tiểu học cũng tên là Lệ Lệ. Như vậy đi, tối nay mình ở đây là được, cậu về trước đi.” Có một

số việc vẫn là càng ít người biết thì càng tốt.

Đàm Thiển do dự một chút rồi gật đầu.

Chị Lý nhận ra chúng tôi không bình thường, hỏi: “Hai đứa sao thế? Bạn bè kết hôn mà lại có phản ứng như thế sao?”

“Cô ấy...” Đàm Thiển vừa mở miệng, tôi vội cướp lời: “Trước kia cô ấy với bọn em có mâu thuẫn, hiện tại tìm tới đây cũng không biết có phải có tâm hay không.”

Chị Lý nghiêm túc nói: “Mặc kệ thế nào thì hai đứa cũng phải nhớ kỹ, tới tiệm chính là khách hàng, buổi tối đừng gây chuyện.”

“Vâng vâng, em sẽ phục vụ Lệ Lệ thật tốt.”

Chị Lý rời đi, Đàm Thiển nắm lấy tay tôi, lại hỏi: “Chính là Lệ Lệ đúng không? Không phải cô ấy đã...”

“Được rồi, Đàm Thiển, tối nay cậu cứ về nhà là được.”

“Đứng đứng, cậu biết phong thủy, cậu sẽ xem được chuyện này.”

Tôi cười đau khổ, tôi cũng rất sợ, nhưng dù tôi sợ thì hiện tại cũng không có đường lui.

Tối thời gian ăn trưa, tôi gọi cho Tô Hàng, anh ấy nói tối nay anh cũng sẽ qua, Linh Từ đã tới nhà tang lễ bên kia để chuẩn bị.

Treo điện thoại, tôi cảm thấy buồn bực, sao lại thay son hải trần sớm như vậy? Nếu vẫn là gương với kéo thì có phải là sẽ ngăn Lệ Lệ tới đây hay không? Không biết son hải trần trên bất quá có thể ngăn cản được Lệ Lệ không, nhưng công tay này thật sự tới quá mức, lại có chuyện đã xảy ra, có một hai hồn ma ở đây cũng thật bình thường.

Màn đêm buông xuống, bởi vì là tăng ca nên cơm được công ty bao. Thật ra không chỉ vài người chúng tôi phải tăng ca, những xe cưới cũng đã được đưa về, công ty còn phải cất giữ những váy trang trí trên xe rồi mang xe đi rửa. Công ty chúng tôi có hợp đồng với một bên rửa xe, bên rửa xe cũng phải tăng ca theo.

Cho nên số người ăn bữa tối ở công ty cũng phải mười mấy người. Ngay cả giám đốc cũng ăn cùng chúng tôi, còn nói rất nhiều lời khích lệ nhân tâm. Khi mọi người đang hào hứng vui vẻ thì tim tôi lại loạn, cảm thấy bồn chồn.

Thời gian qua đi từng phút từng phút, càng ngày càng sắp đến 9 giờ, tôi không dám đi ra cửa nhìn cho dù còn có nhân viên dọn dẹp quét tước gì đó ở đó.

Xe đã được đem đi rửa sạch, ở phía trước tiệm cũng chỉ còn một anh chàng quản lý trang online cho tiệm, cũng là người làm bảo vệ ban đêm cho tiệm.

Cùng ở lại còn có chị Lý và tôi, thợ chụp ảnh nói 11 giờ mới quay lại, chụp hai tấm là được.

Lần trước tôi đã chụp ảnh Tô Hàng nhưng không chụp được, hẳn Lệ Lệ cũng không chụp được. Thật ra quý cũng là một loại năng lượng, có thể ảnh hưởng tới sóng điện não của người, khiến trong đầu xuất hiện hình ảnh của quý.

Cũng có một số camera ở nước ngoài nói là chụp được năng lượng này, tức là chụp được quý. Nhưng camera bình thường thì không chụp được, đó chỉ là một năng lượng rất nhỏ mà thôi.

“Chị Lý.” Khi âm thanh này vang lên, toàn thân tôi đều kinh sợ, ngẩng đầu lên liền thấy được Lệ Lệ. Cô ấy vẫn mặc bộ quần áo khi chết, thấy mặt tôi trắng bệch đang nhìn mình, cô ấy quay sang tôi hơi mỉm cười, không nói gì.

Tôi bắt đầu ghét chuyện Tô Hàng khiến thể chất tôi thay đổi. Trên người tôi có âm khí cùng quý khí khiến tôi thật dễ dàng nhìn thấy quý.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163-2

Chị Lý mỉm cười, nói: “Tới đây, tới đây đi. Trước tiên... thay quần áo đi. Trang điểm xong rồi thì không tiện thay quần áo đâu. Khả Nhân, đi giúp Lệ Lệ thay quần áo đi.”

Chân tôi run lên, đi về phía tủ quần áo bên kia, Lệ Lệ đi theo phía sau. Tôi lấy quần áo, do dự một chút, không đi về phía phòng thay quần áo mà đi về phía sau cửa tiệm. Sau cửa tiệm là một con hẻm nhỏ không có ai. Ban ngày nhân viên đều dùng làm chỗ để xe, hiện tại buổi tối thì chỉ còn một chiếc xe của nhân viên bảo vệ kia.

Tôi xoay người nhìn Lệ Lệ, cô ấy vẫn không nói gì. Không nói gì thì càng tốt, nói chuyện lại khiến tôi thấy sợ. Tôi móc chiếc bật lửa đã chuẩn bị sẵn từ chiều, châm lửa thiêu chiếc áo cưới. Nhìn áo cưới cháy, tôi không biết về sau phải giải thích với chị Lý thế nào khi không chiếc áo này không còn.

Áo cưới dần dần cháy hết, chỉ còn lại một đồng tro tàn. Nhưng Lệ Lệ vẫn đứng ở đó nhìn tôi mỉm cười, không có hành động gì. Chẳng lẽ cô ấy không nhận được áo cưới? Tôi thiếu vô ích sao?

Tôi nói: “Cậu... cậu không nhận được áo cưới à?”

“Chờ một lát đi, đôi khi Âm Sai không giao được ngay lập tức.”

Tôi bỏ lại cô ấy, đi vào trong tiệm. Ở một ngõ nhỏ không có người, cùng một quý ở lâu như vậy đã là cực hạn của tôi.

Tôi mở cửa ra, vừa định bước vào thì cảm giác đường phía trước bị người ta chặn. Vô tình ngẩng đầu lên liền hét lên kinh hãi. Ở đó là Tổ Hàng, hoặc có thể nói là Khúc Thiên.

Khi tinh thần người ta đang khẩn trương thì một chút việc nhỏ cũng sẽ khiến người ta sợ hãi.

Tổ Hàng nhìn tôi, nói: “Không cần lo lắng, không sao đâu. Đi vào trước đi.”

Tôi lập tức chạy tới đại sảnh có ánh sáng sáng ngời. Chị Lý đã chờ ở bàn trang điểm, thấy tôi chạy tới, nói: “Sao thế? Bình tĩnh nào. Cô dâu đâu?”

“Cô ấy... chú rể đang ở cùng rồi.”

“Cô dâu này cũng thật kỳ quái, lại đi vào từ cửa sau tiệm chúng ta vào.”

Cô ấy có lẽ không đi vào được từ cửa trước. Tôi không nói câu này ra. Vài phút sau liền thấy Lệ Lệ ôm áo cưới đi vào, Tổ Hàng đi sau cô ấy. Tôi lúc này mới mang Lệ Lệ đi vào phòng thay đồ để thay quần áo.

Thời khắc Lệ Lệ cởi bộ quần áo cô ấy mặc khi chết ra khiến tôi lập tức kinh sợ, trên thân thể có vóc dáng tuyệt đẹp kia lần lên từng đường, hơi đỏ, cảm giác như mới bị buộc bởi dây thừng.

Lệ Lệ vừa tự mặc áo cưới vừa nói: “Thật sự đau quá, thật sự đau quá. Cậu không biết nó đau như thế nào đâu. Tôi yêu Khúc Thiên, tôi biết tôi không nên ăn anh ấy, nhưng đau quá, đau đến mức tôi không thể tự vắn, đến mức lý trí không còn. Tôi chỉ muốn ăn anh ấy. Còn may, hiện tại đều đã qua đi, không đau nữa. Dùng kem che khuyết điểm che hết dấu vết đi, chỗ nào lộ ra đều che đi.”

Tôi đi ra ngoài lấy kem che khuyết điểm, bôi cho cô ấy. Trong lòng tôi rất loạn, nhìn thấy Tổ Hàng đang ngồi trên sofa bên ngoài, tim tôi cũng nhói đau.

Lệ Lệ yêu Khúc Thiên như vậy vẫn chịu không nổi thống khổ mà muốn ăn Khúc Thiên. Tổ Hàng thì sao? Anh ấy ăn tim Sầm Mai thì lúc đó có bao nhiêu thống khổ, phản kháng sự khống chế của Sầm Hoa. Đó là trải qua thống khổ tới mức nào.

Trang điểm thuận lợi ngoài dự đoán, thậm chí chị Lý không phát hiện ra bất kỳ dị thường gì, còn vẫn luôn khen da Lệ Lệ đẹp, màu da đẹp. Còn Tổ Hàng ngồi trước một bàn trang điểm khác, chờ tôi trang điểm cho chú rể.

Nhìn bộ dáng Khúc Thiên, nhưng đôi mắt nhìn tôi kia lại là Tổ Hàng. Tôi thở dài một cái rồi mới bắt đầu làm. Tôi không có cách nào diễn tả được tâm tình của mình ngay lúc đó, rất loạn, thật sự rất loạn. Kia rõ ràng là Tổ Hàng của tôi vậy mà tôi phải trang điểm chú rể cho anh ấy, để anh ấy đi cưới người phụ nữ khác. Dù tôi biết đó không phải thật sự cưới, dù tôi biết đó thật sự không phải là Tổ Hàng kết hôn, khi tôi ngồi mộ kia sẽ là Khúc Thiên thay cho Tổ Hàng. Nhưng tôi vẫn cảm thấy đau từ trong tim.

Chuẩn bị xong cho Khúc Thiên, nhìn Lệ Lệ cười với anh ấy, tôi liền có cảm xúc muốn khóc. Bọn họ sẽ phải kết hôn.

Lái xe tới đón chúng tôi là Tiểu Mặc. Anh ấy nói mộ bên kia đã chuẩn bị xong. Bởi vì Tiểu Cảnh cũng tham dự chuyện này, hơn nữa nhà Khúc Thiên và Lệ Lệ đều là nhà có tiền, một chút cũng không qua loa nên đã làm rất lớn.

Khi trên xe, tôi nói nhỏ: “Tôi không đi được. Hôm nay tôi rất bận, rất mệt. Tôi muốn về nghỉ ngơi. Lệ Lệ, chúc cô hạnh phúc.”

Lệ Lệ vẫn không nhiều lời với tôi, chỉ cười cười. Sau khi cô ấy chết, chắc chắn biết người ở bên tôi không phải là Khúc Thiên mà là người khác, cho nên, cô ấy không còn chút ghen tức nào với tôi. Nhưng bởi vì những chuyện đã xảy ra trước đây, chúng tôi cũng không có khả năng sẽ tốt đẹp hơn. Cũng chỉ có thể duy trì sự khách sáo lịch như vậy.

Nhìn bọn họ lên xe Tiểu Mặc, đi về phía nhà tang lễ, tôi không hề có chút sợ hãi mà chỉ thấy trống rỗng trong lòng. Tuy rằng lúc trước cũng muốn tham gia hôn lễ của bọn họ, cũng muốn được chứng kiến Minh hôn thật sự, nhưng đến lúc này tôi lại không có dũng khí đi xem... Khúc Thiên, hoặc là Tổ Hàng đi cưới một phụ nữ khác.

=====

Sant: Hẹn các bạn thứ 2 <3

Chương 164

Bọn họ đi rồi, tôi lại không về nhà. Tôi quá thật rất mệt nhưng lúc này lại không muốn về nhà. Sự lạnh lẽo của ban đêm có thể khiến tôi bình tĩnh thêm một chút/

Cứ miên man suy nghĩ, tôi đi tới Giang Tân. Ở công viên này từng có hồi ức của tôi và Tổ Hàng. Tôi tự mua trà sữa, khoai lát, gà nướng, rồi lại lần nữa ngồi ở kè đá, ngắm bóng thành phố mỹ lệ trên mặt nước, lòng tôi chậm rãi tĩnh lặng lại.

Sẽ không lại bởi vì Khúc Thiên và Lệ Lệ kết hôn mà phiền lòng, sẽ không bởi vì Tổ Hàng đi tham gia hôn lễ mà phiền lòng. Tôi hít sâu một hơi để không khí ban đêm mát lạnh tràn đầy lồng ngực, khẽ mỉm cười.

Thật sự không có gì cả. Tổ Hàng vẫn là Tổ Hàng của tôi. Lệ Lệ chỉ mang đi Khúc Thiên mà thôi.

Tôi nghĩ thông suốt, đứng dậy khỏi bờ kè, đuổi người, bất chợt nhìn thấy Tổ Hàng đang đứng cách tôi chỉ hai bước, mỉm cười.

Tôi hơi sững sốt một chút, cười với anh ấy: “Sao anh đã quay lại rồi? Nhanh vậy sao?”

“Người ta kết hôn, đâu có chuyện gì liên quan tới anh.”

“Vậy anh không phải ở đó trông à? Nếu bọn họ đổi ý, không đem thân thể Khúc Thiên cho anh mượn nữa thì sau này anh sẽ gặp nhiều phiền toái.”

Anh ấy im lặng. Tôi đi tới cạnh anh ấy, hỏi: “Sao thế?” Ghét nhất là sự im lặng của anh ấy, nhiều một câu sẽ giết chết anh ấy sao, anh ấy cứ khiến người khác phát điên.

Anh ấy cũng không mỉm cười, cứ vậy nhìn tôi, nói: “Một lát nữa anh lại phải đi qua đó, anh chỉ có thể tới đây gặp em vài phút.”

Tôi hiểu, anh ấy không yên tâm nên cố ý tới đây gặp tôi. Tôi ngược lên mỉm cười với anh ấy: “Em không sao đâu, anh đi đi. Em sẽ ở nhà ngoan ngoãn chờ anh.”

Khoảng cách rất gần, tôi ngược lên, anh ấy thoáng cúi đầu là hôn tới tôi. Nhẹ nhàng chạm vào môi, không có tiểu thuyết nào viết cảm giác hơi thở thoáng qua này nhưng tôi biết anh ấy ở bên cạnh tôi. Tôi nhắm mắt lại, có cảm giác anh ấy bên cạnh thật tốt.

“Anh đi trước đây.” Tiếng anh ấy vang lên bên tai tôi. Tôi gật đầu, bởi vì tôi biết anh ấy sẽ quay về.

Chậm rãi mở mắt ra, đưa tay tới, vốn định chạm vào mặt anh ấy nhưng ngón tay đã không chạm vào bất cứ thứ gì. Anh ấy đã rời đi, có vẻ rất vội vàng, biến mất ở ngay trước mặt tôi.

Tuy rằng biết rõ anh ấy sẽ quay về, tuy rằng rõ ràng biết anh ấy có chuyện cần rời đi nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy mất mát, muốn khóc.

Thở dài một hơi, cố gắng kìm nước mắt, thu dọn đồ trên đất, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Từ bờ kè đá đi tới đường xe chạy ít nhất cũng mất vài phút. Tôi chậm rãi bước đi, loáng thoáng nghe được bên tai tiếng khóc của phụ nữ. Cảm giác đầu tiên của tôi là sẽ không có nguy hiểm chứ?

Ngay phía trước công viên này có đồn cảnh sát nhưng vẫn có không ít chuyện phạm pháp xảy ra ở chỗ này. Hiện tại tôi chỉ có một mình, nếu tôi đi lo chuyện bao đồng thì liệu có thể xảy ra chuyện không?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng tôi vẫn đưa mắt lạng lẽ nhìn quanh. Ở bậc thang ven bờ sông chỗ kia có một cô gái đang khóc lóc. Chỉ có một mình cô gái, không có ai khác cả. Hẳn sẽ không có gì nguy hiểm.

Tôi không xuống bậc thang mà đứng ở nơi an toàn được ngăn bởi hàng rào sắt, nói: “Này, cô làm sao thế? Sao lại khóc? Có chuyện gì từ từ nói.” Đường như vượt qua hàng rào sắt bảo vệ là đã hơn phân nửa muốn phí hoài bản thân. Tất cả mọi người đều biết, vượt qua hàng rào sắt này thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Cô gái kia quay đầu nhìn về phía tôi. Cảm giác đầu tiên của tôi chính là đó là nữ quý! Hiện tại tôi thường xuyên nhìn thấy quý, trước mắt có là quý thì cũng không hiếm lạ gì. Tôi có cảm giác này, là bởi vì mặt cô ấy trắng bệch tới đáng sợ, nhưng dưới ánh đèn tối tăm tôi lại có thể nhìn thấy bóng dáng cô ấy.

Thân thể cô gái này chắc chắn không tốt, trực giác mách bảo tôi như vậy.

Cô gái sụt sịt mũi, nói: “Cảm ơn, cô yên tâm, tôi sẽ không nhảy xuống sông. Tôi còn có một đứa con đang học lớp 1, tôi là một người mẹ, làm mẹ thì không thể yếu đuối như vậy. Tôi chỉ... muốn bình tĩnh lại thôi.”

Cô gái kia leo qua hàng rào sắt vào lại bên trong. Tôi đã có thể thấy rõ cô gái.

Gương mặt rất xinh đẹp, tóc đã ướt, đôi mắt vẫn còn dính nước mắt. Cô gái lau mặt, ngại ngùng cười nói: “Khiến cô chê cười rồi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì thế? Sao lại...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164-2

Cô gái do dự một chút, mới nói: “Con trai tôi mấy năm nay thân thể không khỏe, đã tốn hết tiền trong nhà nhưng vẫn không khá hơn. Trong nhà không còn tiền, con lại bị bệnh, ngày nào cũng sốt bốn mươi độ, bệnh viện cũng không dám nhận, đi kiểm tra ở vài bệnh viện tư cũng không tìm ra nguyên nhân. Thằng bé mỗi ngày đi học đều sốt, giáo viên kêu đón về nhưng đón về lại không có ai chăm sóc, tôi cũng không thể bỏ việc được, bỏ việc lại càng không có tiền để chữa bệnh cho nó.”

Tôi nhú nhú mũi, đây cơ bản là một vòng tuần hoàn không có lối thoát.

“Dù vậy... cũng không cần như vậy chứ?”

“Nhà cũng sắp bị ngân hàng thu rồi, bởi vì chúng tôi không còn khả năng trả góp nữa. Mọi đồng chúng tôi kiếm được đều dành cho bệnh viện, không còn để trả ngân hàng.”

“À...” Tôi cũng không biết phải an ủi cô ấy như thế nào. Những khó khăn cô ấy đang gặp phải đều là những điều tôi chưa từng trải qua.

Cô gái đau khổ cười, nói: “Thôi, nói chuyện không vui lại khiến cô không thoải mái theo. Tôi phải về, con tôi còn đang ngủ, tôi không thể đi lâu được.”

Thấy cô ấy rời đi, tôi muốn tới nhà cô ấy, xem con của cô ấy. Tôi nói với theo bóng của cô ấy: “Chị gái à, có phải sau khi chị dọn tới nhà này thì con chị mới bắt đầu có bệnh?”

Tuy rằng trẻ con có bệnh cũng không nhất định có nguyên nhân do phong thủy, nhưng cũng có khả năng là như vậy. Có lẽ tôi có thể giúp cô ấy.

Cô gái kia dừng bước, nghĩ một chút mới nói: “Đầu năm ngoài thằng bé bắt đầu thỉnh thoảng có bệnh. Nhà chúng tôi... vào ở từ cuối năm kia.”

“Nói cách khác, chuyển tới nhà mới chưa được nửa năm thì bé bắt đầu bị bệnh?”

“Phải, lúc đầu không nghiêm trọng như vậy, chỉ thỉnh thoảng bị sốt, uống thuốc là khỏi. Bị sốt không đỡ là mới chỉ khoảng hai tháng nay.”

“Chị à... Chị có nghĩ tới ngôi nhà này... có vấn đề không? Ý em nói tới phong thủy.”

Cô gái sùng sốt một chút, tôi nhanh chóng móc giấy bút từ trong túi ra. Làm ở công ty khiến tôi có thói quen lúc nào trong túi cũng có cuốn sổ và bút rất nhỏ để tùy lúc có thể ghi lại những công việc cần hoàn thành. Tôi viết nhanh số điện thoại, đưa cho cô gái, nói: “Chị à, nếu chị muốn tìm người tới xem cho nhà thì hãy gọi điện cho em, em quen một thầy phong thủy rất đáng tin. Thôi, em cũng về đây.”

Tôi có chút ngại ngùng, nhanh chóng chạy đi. Loại chuyện này trước đây tôi chưa từng làm. Nếu chuyện như này xảy ra với tôi thì tôi nhất định cảm thấy mình đã gặp phải kẻ lừa đảo, không thì cũng là kẻ điên. Vậy mà hiện tại tôi lại làm chuyện như vậy.

Khi về đến nhà, Sầm Hằng đang ở phòng khách xem TV. Anh ta chỉ có một mình, khi chọn phòng cũng tự giác chọn một phòng nhỏ, không có TV.

Hôm nay anh ta không trực đêm, cũng không tham dự hôn lễ của Lệ Lệ mà ở nhà xem bóng đá trên TV.

“Sao lại về muộn như vậy? Rất nguy hiểm. Nếu trên đường gặp Sầm Mai kia thì có khả năng cô sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ.” Anh ta liếc nhìn tôi một cái, tiếp tục ăn mì gói của Linh Từ, xem TV.

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh ta, nói: “Anh không tham gia hôn lễ à?”

“Tôi nghĩa địa? Tôi không có hứng thú tới xem hôn lễ ở nghĩa địa.” Bởi vì Khúc Thiên và Lệ Lệ là hợp táng cho nên hôn lễ của bọn họ tiến hành ở nghĩa địa.

“Này, hỏi anh chuyện này, anh là người Sầm gia, anh có nghĩ tới muốn học phong thủy không?”

“Tôi chỉ muốn bỏ cục thế nào để lên được vị trí phó sở là cũng thỏa mãn rồi.”

Tôi thở dài, lên lầu đi về phòng. Nếu mỗi người Sầm gia đều giống như Sầm Hằng, vậy thì thế giới này hẳn sẽ rất tốt đẹp.

Đêm hôm đó, cả đêm tôi ngủ không yên, chờ Tổ Hằng về. Tuy rằng trong lòng tôi tin chắc anh ấy sẽ về nhưng tôi vẫn chờ, vẫn luôn chờ, không chịu ngủ một mình.

Từ lúc biết Sầm Tô Hằng, không biết tôi đã có bao nhiêu đêm như vậy, cảm giác ngủ trong bất an này. Tôi cũng rất muốn tức giận với anh ấy, tôi cũng rất muốn giống như những cô gái khác, được làm nữ hoàng. Nhưng đừng phải anh ấy là tôi đã không có số mệnh như kia được.

Đêm đó tôi lại lần nữa chờ, chịu đựng không nổi, tôi cuộn người lại chìm vào giấc ngủ. Vốn tưởng rằng sẽ giống như trước đây, khi tôi tỉnh ngủ sẽ phát hiện mình đang nằm trong lòng anh ấy. Nhưng không phải, tôi tỉnh lại bởi tiếng chuông báo thức của điện thoại. Trên giường vẫn không có thân ảnh Tổ Hằng.

Tư thế ngủ không tốt, hơn nữa ngủ cũng không ngon, khi tôi tới công ty bị chị Lý nói nhìn giống như quỷ, bảo tôi nhanh tự trang điểm lại đi. Nhưng trang điểm rồi, chị ấy lại nói càng giống quỷ, chị bằng tẩy trang đi. Cứ lẩn lộn như vậy hết buổi sáng. Tôi thậm chí ngay cả thời gian để gọi điện cho Tổ Hằng cũng không có.

Tối giờ ăn trưa, Đàm Thiên ngồi xuống bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Tối hôm qua, Lệ Lệ...”

“Chỉ là tự mình dọa mình thôi, là cô bạn Lệ Lệ học cùng tiểu học của mình.” Tôi không còn sức để nói, tùy tiện chọn đồ ăn nhưng ăn không vào.

Đàm Thiên thở dài nhẹ nhõm một cái, nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ha ha, thật sự mình sợ muốn chết. Sao hôm nay trông cậu lại thế này? A... không phải đêm qua bị Khúc Thiên đề ra làm ba trăm hiệp chứ? Hí hí, có bạn trai thật hạnh phúc. Đầu giống như mình, có bạn trai còn phải lên lút. Gặp mặt còn chưa được vài lần chứ đừng nói tới này kia.”

Nếu là ngày thường thì tôi còn có thể đỏ mặt, mắng cô ấy vài câu, nhưng hiện tại ngay cả sức để đỏ mặt tôi cũng không có.

Ngay lúc này điện thoại bỗng vang lên, tôi dùng tốc độ nhanh nhất để bấm nghe, rồi nói: “Anh ở đâu? Chuyện thế nào?”

Bên kia điện thoại im lặng một chút, tôi nghi hoặc nghĩ tới biểu hiện này, không phải là Tổ Hằng mà là một số điện thoại lạ, đành phải lần nữa nói: “A lô, xin chào.”

=====

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165

Bên kia điện thoại vẫn im lặng một lúc, sau đó mới nói nhỏ: “Xin chào. Tôi là người ở bờ sông tối qua.”

“A, chị gái à. Chị đã suy nghĩ lời của tôi rồi sao?”

“Phải, cô có thể tìm thầy tôi xem giúp tôi không?”

Tôi nhú mị, hiện tại Tổ Hằng còn chưa liên hệ được, tôi cũng không dám tùy tiện đồng ý. Cho nên tôi nói: “Chị à, thầy phong thủy kia đang có chút việc, tôi sẽ ghi nhớ chuyện này, chờ thầy rảnh tôi sẽ bảo thầy gọi điện thoại cho cô.”

Chị gái đáp: “Được, có thể sớm được không? Tôi... chờ.”

Cắt đứt cuộc gọi, tôi lại lần nữa gọi cho Tổ Hằng, trong lòng mong gọi được, nếu không thì thật sự tôi sẽ chạy tới nghĩa địa bên kia tìm người.

Lần này thật sự điện thoại có tín hiệu, nghe thấy tiếng chuông, lòng tôi cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút.

“A lô, Khả Nhân.”

Giọng Khúc Thiên từ điện thoại truyền đến, xem ra thân thể Khúc Thiên cũng đã trở lại.

“Anh đã trở lại! Sao tối qua lại không về? Em còn tưởng đã xảy ra chuyện. Điện thoại cũng không gọi được...” Tự tôi cũng không biết mình đang nói gì, tôi cứ nói mãi, đến năm phút sau mới nhận ra mình nói hơi nhiều, nói: “Xin lỗi, em chỉ lo quá.”

Anh ấy cười, nói: “Anh biết, hiện tại anh đang ở trước công ty em, chờ em tan làm rồi cùng đi ăn cơm.”

Nghe anh ấy nói, tôi mỉm cười vui sướng. Công việc buổi chiều cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chờ tan làm, tôi nói với Đàm Thiên một tiếng rồi chạy ra khỏi cửa tiệm.

Xe của Tô Hàng đang dừng ở dưới bóng cây ở bên kia đường, tôi chạy nhanh tới, lên xe, còn chưa ngồi ổn định thì đã bị anh ấy kéo lại, môi đã bị anh ấy hôn lên.

Tôi ngây ngẩn cả người, vẫn không nhúc nhích để mặc anh ấy hôn, đến khi anh ấy tách ra, tôi mới nói: “Anh... không giống bình thường. Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Ngày thường không có chuyện Tô Hàng sẽ làm như vậy. Hơn nữa, Tô Hàng? Là Tô Hàng hôn tôi, vậy Khúc Thiên thì sao? Tôi nhìn qua, Tô Hàng đã ngồi ở bên ghế phụ, còn thân thể Khúc Thiên đang gục xuống tay lái. Đây? Lỡ như có người chú ý nhìn vào xe, vậy sẽ rất xấu hổ.

Tô Hàng nhìn tôi hơi mỉm cười: “Không có gì đâu, đi ăn thôi.” Anh ấy nhanh chóng vào lại thân thể Khúc Thiên, rồi khởi động xe.

Tôi nhanh chóng đem chuyện chị gái kia nói với anh ấy, rốt cuộc cháu bé bị bệnh, chị gái kia hẳn rất sốt ruột, có thể sớm tìm ra nguyên nhân thì càng tốt.

Tô Hàng do dự một chút, nói: “Được rồi, chúng ta đi xem trước đi, sau đó đi ăn khuya. Ngày mai anh cùng Linh Từ sẽ tới thị trấn XX, có lẽ phải ở đó mấy ngày. Kim Từ sẽ đến biệt thự ở mấy hôm.”

“Đi thị trấn XX?”

“Ừ, chuyện Sầm Chu có manh mối, đi xem sao.”

Lòng tôi vừa được buông lỏng lại căng ra. Tôi cũng biết tôi không nên theo chân bọn họ, tôi đi sẽ chỉ vướng chân bọn họ mà thôi.

Gọi cho chị gái kia, sau khi có địa chỉ chúng tôi liền đi xe tới. Trên xe, mặt tôi nhăn lại, nhất định đã xảy ra chuyện gì mới khiến Tô Hàng có hành động như vậy. Tuy rằng chỉ là một vụ hôn nhưng quả thật không giống chuyện mà Tô Hàng sẽ làm.

Xe tới tiểu khu nhà của chị gái kia, đó là một tiểu khu cho người thu nhập thấp hoặc dùng để đền bù, phong thủy quả thật không tốt. Khoảng cách giữa các tòa nhà rất gần, dường như mọi lúc phải kềm rèm lại nếu không nhà đối diện có thể nhìn thấy hết. Hơn nữa những căn nhà lại có cửa đối diện nhau, loại nhà như này thì chủ nhân không phát triển gì được. Bởi vì xung quanh đều quá bí bách.

Chị gái kia đợi chúng tôi ở chỗ cầu thang, đưa chúng tôi lên lầu. Mắt chị ấy rất nhiều lần nhìn về phía Tô Hàng, có lẽ cũng không thể tưởng tượng được thấy phong thủy mà tôi nói lại là người trẻ tuổi như vậy.

Nhà chị gái ở lầu hai, mỗi tầng lầu có lẽ cao chừng hai mét tám. Tuy rằng bây giờ rất nhiều chung cư đều xây nhà cao hai mét tám nhưng nhà trước kia tôi ở, nhà của tôi, lầu một mặt tiền làm cửa hàng cao ba mét năm, lầu hai lầu ba cũng cao ba mét hai. Sau này ở trường học là cao ba mét, dọn tới căn hộ cũ mà Khúc Thiên thuê cũng là ba mét. Sau đó ở căn biệt thự của Tiểu Mặc, chiều cao của tầng là ba mét hai. Hiện tại đột nhiên thấy nhà cao hai mét tám, quả thật cảm giác rất thấp, rất bức bối.

Tô Hàng tiến vào, nói: “Phòng của bé ở kia à? Là bé trai?”

“Bé trai, bé trai.” Chị gái nhanh chóng nói, cũng đưa chúng tôi tới phòng của bé.

Đi vào trong phòng, tôi nhận ra ngay sự không bình thường. Phòng rất nhỏ, chỉ chừng mười mét vuông, hoặc chỉ chín mét vuông. Hơn nữa phòng này hẹp dài, bên trong đặt một chiếc giường nhỏ chừng một mét rưỡi, mép giường là một chiếc bàn nhỏ, đây là toàn bộ phòng.

Khi chúng tôi tới, bé trai đang ngồi ở mép giường viết lên vở ở trên bàn. Ngồi bên cạnh bé là một người đàn ông có râu quai nón, cao to thô kệch nhưng mắt lại rất nhuộc.

Anh ta đứng dậy, cúi đầu khom lưng nói: “Tới thăm bé à. Bé vẫn vậy, không hạ sốt, cũng không sao cả.”

Tôi tiến đến sờ trán cháu bé, thật sự rất nóng. Đưa bé ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt rất hồng, môi cũng hồng, rõ ràng đang sốt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165-2

Tô Hàng nhú mi, mở cửa sổ phòng này nhìn ra ngoài, liền hiểu được. “Nơi này là ban công?”

Chị gái gật đầu: “Phải, nhà của tôi khi phá bỏ được đền bù chỉ mười hai mét vuông, khi được phân nhà cũng chỉ được một căn một khách một ngủ nên đem ban công sửa sang lại một chút, làm phòng cho trẻ con.”

Tổ Hằng lấy ra điện thoại, đo sơn hướng, giải bài bàn, tôi nhìn qua, ban công này đúng là ngũ hoàng nhị hắc, nơi sát bệnh chủ, chẳng trách đứa bé sẽ có bệnh.

Tổ Hằng nói: “Phòng được cải tạo như vậy, từ phong thủy mà nói là không thích hợp. Nhà người khác đều dùng ban công để đặt chậu hoa máy giặt gì đó, đứa bé lại ngủ ở nơi này. Theo khoa học mà nói thì không khí không tốt, ứ khí đều ở chỗ này. Đứa bé ở lâu sẽ tự nhiên sinh bệnh. Hơn nữa theo bài bàn, khí lưu thông cũng không tốt, nhà phía trước ở gần như vậy có thể xem là sát. Nhà đối diện đặt gương lại cũng vừa lúc chiếu thẳng nơi này. Đổi phòng cho bé đi.”

“A?” Chị gái kinh ngạc: “Trước khi trang hoàng cho nhà tôi có xem trên mạng, cũng có nhiều nhà trang hoàng thế mà.”

“Nhiều trường hợp trang hoàng chỉ để ý đẹp mà không để ý tới phong thủy.” Tổ Hằng nói.

Ba của đứa bé vẫn tươi cười như cũ: “Được được, chúng ta để con ngủ ở phòng ngủ của chúng ta vậy.”

Chị gái càng nhú mày: “Nhưng nhà này...”

Chị gái còn chưa nói xong tôi đã ngửi thấy một mùi cay nồng. Đứa bé lập tức ho khan. Chị gái chạy nhanh tới đóng cửa sổ mà Tổ Hằng vừa mở, nói: “Nhà trên lại rán đồ rồi.”

Có tiếng động, không phát ra từ trong nhà mà truyền đến từ phía trên ban công.

Nhìn bộ dáng tò mò của chúng tôi, chị gái nói: “Trên lầu là một nhà bán đồ ăn vặt. Nhà bọn họ ngày sẽ hai ba lần rán đậu phồng. Ở bếp không đặt được nồi to nên đem ra ban công đặt.”

Tôi nói: “Trần nhà đại diện cho đầu, bé lại ngủ ở nơi này, nơi này vừa lúc là cung chấn, chẳng trách đứa bé mỗi ngày đều bị sốt.”

Chị gái kêu lên: “Bé phát sốt là bởi vì nhà bên trên rang đồ?”

Tôi nhìn về phía Tổ Hằng, chờ anh ấy khẳng định. Anh ấy gật gật đầu. Chị gái lại nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi của bé ở không tốt thì cùng lắm chúng tôi sẽ để nó ngủ cùng chúng tôi mấy năm, nhưng ở trên lầu... chúng tôi cũng không tiện yêu cầu gì họ được.”

Ba bé gật đầu. Tôi nhìn là có thể hiểu, hai vợ chồng bọn họ đều là người hiền lành, có chút việc cũng không dám nói chuyện. Mẹ của bé dù ra bờ sông khóc lóc nhưng cũng không dám có hành động gì.

Tổ Hằng nhú mi, nói: “Chuyện này tôi sẽ giúp hai người xử lý. Cứ dùng thuốc theo yêu cầu của bệnh viện, về phong thủy cứ làm như vừa rồi nói. Thôi, chúng tôi còn chút việc, phải về trước.”

Khi anh ấy nói những lời này, tôi có chút ngoài ý muốn. Bình thường xem phong thủy cũng không gấp gáp như vậy. Chị gái còn muốn giữ lại nhưng Tổ Hằng đã đi ra ngoài, chị gái cũng chỉ có thể vội vàng cầm bao lì xì đuổi theo chúng tôi.

Tổ Hằng ở trước tòa nhà, lấy điện thoại ra gọi đi. Anh ấy nói vào điện thoại: “Có chuyện này nhờ ông một chút. Khu tái định cư XX, tòa X, ở lầu hai có một nhà thường chiến đấu ở ban công, ảnh hưởng tới hàng xóm. Ông xem tìm lấy cái cờ cảnh cáo một chút.”

Tôi đi theo phía sau anh ấy, suy đoán thử xem người anh ấy nói chuyện là ai, chẳng lẽ là ba Khúc Thiên? Trong những người chúng tôi quen, người có năng lực như vậy chỉ có một mình ba Khúc Thiên. Hơn nữa Minh hôn của Khúc Thiên mới vừa kết hôn, bọn họ còn mang nợ Tổ Hằng, lúc này đưa ra yêu cầu hẳn rất dễ dàng.

Bên kia đồng ý rồi, đi đến bên xe, Tổ Hằng liền nói: “Mấy ngày nữa vấn đề trên ban công sẽ được giải quyết, chuyện còn lại hai người tự nghĩ cách đi.”

Chị gái vội vàng đưa bao lì xì, nói cảm tạ.

Tổ Hằng nhận bao lì xì, vẫn không chậm trễ, lên xe. Anh ấy cũng muốn nuôi gia đình mà, tôi nghĩ tới lời anh ấy nói muốn nuôi gia đình.

Trên xe, tôi hỏi: “Vừa rồi anh gọi cho ba Khúc Thiên à?”

“Ừ, trải qua hôn lễ lần này, ông ta đã thừa nhận sự tồn tại của anh, như vậy về sau càng tốt cho việc của chúng ta. Vì thân thể Khúc Thiên, vì ông ta có thể nhìn thấy con của mình, chỉ cần anh yêu cầu không quá sức thì ông ta đều sẽ đồng ý.”

Nhớ tới những lời mẹ Khúc Thiên nói với tôi ngày đó, thái độ hiện tại của ba Khúc Thiên, tôi cũng có thể hiểu được tâm tình của họ. Mọi thứ bọn họ làm đều vì con trai.

Chẳng lẽ vừa rồi nụ hôn ở trên xe kia, chính là vì vấn đề ba mẹ Khúc Thiên đều đã giải quyết cho nên anh ấy mới hôn tôi? Phải biết rằng thái độ của ba mẹ Khúc Thiên đối với chuyện này có thể ảnh hưởng rất lớn tới hành động về sau của chúng tôi. Chuyện này đối với Tổ Hằng mà nói quả thật là một chuyện rất hứng khởi.

Chương 166

Vốn tưởng cho rằng chúng tôi chỉ kiếm chỗ ăn là được, không ngờ Tổ Hàng lại lái xe tới một khách sạn lớn.

Tôi thấp thỏm, nói: “Tổ Hàng, ăn ở đây đắt lắm.”

“Anh có tiền mà.” Tổ Hàng khóa xe, dắt tay tôi đi vào.

Tôi cũng chỉ cho rằng anh ấy đưa tôi tới đây ăn một bữa cơm, không ngờ được anh ấy dùng chứng minh thư để thuê phòng. Trước mặt nhân viên lễ tân, tôi cũng để mặt mũi cho anh ấy nên không hỏi nhiều. Khi cầm chìa khóa vào thang máy, tôi mới hỏi: “Chúng ta sẽ ở đây sao? Sao lại không về nhà?”

Anh ấy dắt tay ôm lấy eo tôi, không nói gì, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng. Chúng tôi sẽ ở đây một đêm, hơn nữa sẽ tập thể dục ở trên giường.

Tổ Hàng sẽ không tự nhiên cao hứng mà rủ vợ mình đi khách sạn chứ? Còn nụ hôn hôm nay của anh ấy nữa. Những chuyện hôm nay anh ấy làm đều khiến người nghĩ hoặc, trước đây không có khả năng anh ấy sẽ làm như vậy. Nhất định đã có chuyện quan trọng gì đó xảy ra. Chuyện ba mẹ Khúc Thiên chấp nhận anh ấy, nguyên nhân này cũng không tới mức thuê khách sạn để chúc mừng được.

Tôi mang theo sự nghi hoặc cùng anh ấy vào phòng. Khi tôi còn đang kinh ngạc về căn phòng này thì anh ấy đã gọi điện thoại cho lễ tân mang cơm.

Phòng này cũng không phải phòng tiêu chuẩn bình thường mà là phòng phu thê, ngay cả phòng tắm cũng được làm bằng cửa kính, ý nghĩa của nó rất rõ ràng.

Tổ Hàng đi tới hôn lên trán tôi, nói: “Đi tắm trước đi, tắm xong là có thể ăn cơm.”

“Em không có quần áo để thay.” Tôi cũng không việc gì phải ra về với anh ấy.

Anh ấy cười, ghé sát tai tôi nói: “Vay mặc áo của khách sạn đi. Đêm tân hôn của chúng ta em cũng mặc vậy mà.”

Mặt tôi đỏ ửng, anh ấy còn dám nói tới đêm hôm đó! Cảm giác rạo rực này, quả thật ở nhà thì chúng tôi không có được.

Xấu hổ đẩy anh ấy ra, tôi nói: “Anh nói cho rõ ràng trước đi, rốt cuộc tối qua đã có chuyện gì? Điện thoại của anh cũng tắt máy, anh cũng không về! Tối qua chỉ là hôn lễ, cũng không đến mức...”

Anh ấy cười, dắt tôi vào trong phòng tắm, đóng lại cánh cửa bằng thủy tinh không có ý nghĩa gì kia.

Đây là cố ý không cho tôi nhắc tới chuyện này, điều đó các khiến tôi tin vào phỏng đoán của mình. Tổ Hàng thật sự đã có chuyện gì đó. Trước những câu chỉ trích của tôi, anh ấy chỉ luôn cười. Không đánh người đang cười, có lẽ tôi nên bỏ qua chuyện này mấy ngày, sau này sẽ hỏi anh ấy sau. Cho đến lúc đó, hẳn anh ấy sẽ nói nguyên nhân cho tôi.

Tắm xong tôi mặc áo tắm dài đi ra, trên chiếc bàn nhỏ kia đã có hai phần cơm Tây, còn có một chiếc bánh kem nhỏ, trên mặt chỉ có một ngọn nến, nến còn chưa được thắp, Tổ Hàng đã an vị ngồi cạnh bàn. Hiện tại Tổ Hàng chỉ là Tổ Hàng, không biết Khúc Thiên đã bị anh ấy giấu ở đâu.

Anh ấy cười với tôi, nói: “Lại đây đi, ăn một chút.” Vừa nói anh ấy vừa rót hai ly rượu vang đỏ.

Tôi ngồi xuống đối diện với anh ấy, cẩn thận không để hờ ảo. Tuy rằng chúng tôi đã... nhưng dưới ánh sáng như vậy, chuyện phơi mình trước mặt anh ấy thì tôi vẫn chưa làm được.

Khi anh ấy đẩy ly rượu vang đỏ tới trước mặt tôi, tôi nói: “Tổ Hàng, bây giờ có thể nói cho em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Hôm nay là ngày giỗ của anh.”

“Ngày giỗ?” Tôi giật mình lập lại. Hóa ra là ngày giỗ? Không phải sinh nhật, mà là ngày giỗ!

“Ừ, đừng nghĩ gì cả. Ăn chút đi.”

“Vì sao ngày giỗ lại muốn đi khách sạn?” Tôi vẫn tiếp tục truy hỏi. Hẳn là không có ai ăn mừng ngày giỗ của mình cả. Dù có kỷ niệm ngày này thì cũng nên tới Sầm Gia thôn cũ để dâng hương gì đó chứ không phải mua bánh kem rồi vào khách sạn chỉ có hai người thế này.

“Khả Nhân, anh thật sự muốn em có thể sống bình an, chúng ta vẫn tiếp tục tốt đẹp thế này.” Anh ấy cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng chạm vào ly rượu trước

mặt tôi.

Tuy rằng vẫn còn quá nhiều nghi vấn nhưng không khí hiện tại thật sự không thích hợp để tôi tiếp tục truy hỏi.

Tôi nâng ly rượu lên, nhắm về phía anh ấy mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp uống một ngụm. Tôi vốn không có thói quen uống rượu, cũng rất ít uống rượu. Tôi biết nếu uống xong ly này thì có thể tôi sẽ ngủ một mạch tới 10 giờ sáng mai.

Anh ấy là quý, anh ấy có thể không cần ăn gì cả, còn tôi chịu không được đói. Vốn dĩ tan làm đã muộn còn đi tới nhà chị gái kia một vòng, đến bây giờ bụng đói đã kêu vang.

Tôi cúi đầu ăn đồ ăn, anh ấy cầm ly rượu, nhẹ nhàng vòng đến phía sau tôi, cúi người xuống tới gần cổ tôi: “Tóc thơm quá.”

“A, đừng như vậy.” Tôi rút cổ lại. Tôi thật sự không quen anh ấy như vậy, tuy rằng chuyện thân mật chúng tôi đã sớm làm nhưng anh ấy như vậy vẫn rất kỳ lạ. Nếu không phải biết quý không cách nào bị giả mạo thì tôi thậm chí còn hoài nghi anh ấy có phải là Tổ Hàng không.

Tôi khẽ cười: “Anh như vậy thì sao em có thể ăn được?”

“Vậy lát nữa ăn.” Anh ấy đã nhào cả người lên, đè tôi xuống dưới người anh ấy.

Mọi thứ đều xảy ra rất tự nhiên. Ngụm rượu kia, hoàn cảnh này, những việc giống như bình thường này lại khiến càng thêm điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166-2

Tôi dường như một đêm khi ngủ, giấc ngủ như vậy rất sâu, khi mở mắt ra thì trời đã sáng.

Tôi nhìn điện thoại, đã 8 giờ 10 phút, hiện tại đã đi làm, không còn được tự do để mặc đến khi tự tỉnh như trước kia. Nơi này cách công ty tiệc cưới chừng mười phút đi xe, thời gian đã rất gấp. Tôi bật dậy đi rửa mặt tới lúc ra tới cửa cũng không đến 5 phút.

Cũng may hôm nay không có tiệc cưới, có thể để tôi nghỉ ngơi một chút. Cả ngày lấy Đàm Thiên để tập trang điểm cô dâu. Đến khi sắp tan tầm, một dì tới nói muốn hủy tiệc cưới tháng sau. Nhân viên lễ tân tiếp chuyện giới thiệu rất nhiều tình. Nói cái gì mà chúng tôi làm không tốt thì sẽ sửa, nói đi ấy có thể yêu cầu, nói nếu giá chưa phù hợp thì có thể thương lượng, có gì khó khăn có thể nói, thuê xe gì đó chúng tôi đều có thể hỗ trợ.

Nói không sai biệt lắm mất chừng một giờ, đi kia mới nói khi chú rể đang xem nhà cưới thì bị ngã chết.

Vốn dĩ nguyên nhân này hẳn không cần phải nói thêm gì nữa, nhưng chúng tôi ngồi trên sofa ở phòng khách nghe được nhân viên lễ tân kia nói: “Dì à, vậy con gái đi vẫn sẽ kết hôn mà. Chờ lần sau cô ấy kết hôn sẽ không cần thanh toán thêm, cứ đến đây, chúng tôi sửa tên chú rể và sửa ngày một chút là được.”

Chuyện này cũng đủ kỳ cục! Loại chuyện này cũng dám làm sao?

Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, không có cách nào chỉ trích người ta cái gì. Dì kia tức giận đến nói không nên lời, đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn nhân viên lễ tân một cái rồi xoay người rời đi. Nhân viên lễ tân vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười dịu dàng như cũ.

Lòng tôi thì còn đang nghĩ, xem nhà mà có thể xảy ra chuyện lớn như vậy, căn hộ kia sau này còn có người dám mua sao? Không bán thì để chính mình ở? Nhà như vậy cũng không hợp để ở.

Lúc đi kia đi cũng là lúc chúng tôi hết giờ làm. Hôm nay Tổ Hàng không tới đón, tôi đứng ở cửa công ty nhìn xung quanh không thấy chiếc xe quen thuộc đâu, liền nhíu mày. Cũng không nhất định phải tới đón tôi, nhưng tối qua mới ngọt ngào như vậy mà hôm nay đã không thấy bóng dáng đâu. Sáng nay, thời gian quá gấp nên tôi không nghĩ đến, ban ngày mãi làm cũng không nghĩ đến. Hiện tại mới nhớ ra.

Lúc mở mắt đã không thấy anh ấy đâu, hiện tại tan làm cũng không thấy anh ấy, tôi lấy điện thoại ra gọi cho anh ấy nhưng điện thoại lại thông báo ngoài vùng phủ sóng.

Tôi tự nhủ với mình, có lẽ anh ấy đã tiến vào trận pháp trong Sầm Gia thôn cho nên mới không có tín hiệu. Tôi nói cho chính mình như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút tức giận.

Kỳ thật tôi cũng không hy vọng xa vời rằng lúc nào anh ấy cũng để ý tới tôi. Tôi biết trong lòng anh ấy, chuyện gia tộc vẫn là chuyện rất quan trọng. Nhưng những việc này ít nhất anh ấy hẳn nên tin tưởng mà nói cho tôi. Tuy rằng tôi không thể trợ giúp nhưng tôi cũng tuyệt đối không phản bội anh ấy.

Chào tạm biệt với Đàm Thiên, tôi lên xe bus đi về căn biệt thự kia.

Khi xe bus đi qua khu chúng tôi đã mua nhà cưới, miệng tôi khẽ cong lên, nơi đó có nhà của tôi, cảm giác thật ngọt ngào.

Lúc quay lại biệt thự, trời đã tối xuống, phòng khách biệt thự lại đang sáng đèn. Ngày thường chỉ có vài người chúng tôi ở đều không bật đèn. Khi ăn cơm cũng ăn ở bàn nhỏ trong phòng bếp cũng đủ rồi.

Tôi đảo mắt tìm kiếm người trong nhà đây nghi hoặc, mắt lập tức dừng lại ở sofa xa hoa kia, chị Kim Từ đang ngồi cứng nhắc dùng điện thoại. Đúng rồi, Tổ Hằng nói mấy ngày này chị Kim Từ sẽ qua ở cùng.

Chị Kim Từ nói: “Đã về rồi, tới phòng bếp ăn cơm đi. Chị đã ăn lo, Sâm Hằng vẫn đang ở trong bếp.”

Tôi gật đầu, vừa muốn chuyển hướng tới phòng bếp nhưng vẫn dừng bước, chuyển hướng về phía chị Kim Từ hỏi: “Chị Kim Từ, bọn họ tới Sâm Gia thôn à?”

“Ừ. Có lẽ đi mấy ngày, mấy ngày này chị sẽ ở đây với mọi người. Yên tâm, nguy hiểm đều đi theo bọn họ rồi. Việc nhỏ thì chị có thể xử lý.”

“Buổi tối hôm Lệ Lệ và Khúc Thiên kết hôn có phải đã xảy ra chuyện gì đặc biệt à? Tối đó Tổ Hằng không về nhà.”

Nếu Tổ Hằng không muốn nói thì tôi có thể hỏi chị Kim Từ.

“Có thu hoạch lớn. Có điều những việc này để cánh đàn ông đi xử lý đi.” Mắt chị Kim Từ vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại. “Nếu bọn họ may mắn thì lần này có thể thực sự giết chết Ngụy hoa. Ngụy Hoa mất hết, người đứng phía sau quân cờ này có thể sẽ tự xuất đầu lộ diện. Cho dù hắn không tính xuất hiện thì hắn muốn kiểm một quân cờ khác cũng phải mất một thời gian.”

Nghe chị ấy nói, tôi nôn nóng: “Vậy bọn họ không gặp may thì sao? Loại chuyện này sao lại nói may với không may? Chị Kim Từ, Linh Từ cũng đi, anh ấy là em của chị, sao chị có thể nói nhẹ nhàng như vậy? Em... em...”

Tôi cũng không biết tôi muốn làm gì? Tôi muốn biết những chuyện này, tôi muốn biết anh ấy sẽ bình an. Anh ấy là tiểu quý được luyện hóa, anh ấy rất lợi hại, nhưng không có nghĩa anh ấy là vô địch. Anh ấy cũng có thể bị thương, bị hôn bay phách tán.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167

Chị Kim Từ buông điện thoại xuống, nhìn tôi nói: “Em định thế nào? Em muốn đi? Được, đi tới đó rồi sao nữa? Làm vương chân bọn họ? Mấy người bọn họ đi đã rất nguy hiểm, tự bảo vệ được mình đã là chuyện khó, em còn muốn tới đó sao? Vương Khả Nhân em quá chưa trưởng thành rồi. Chị cũng muốn đi chứ, nhưng vì để bảo vệ em và Sâm Hằng nên không còn cách nào khác phải ở lại đây, chỉ bảo nó mang hai ống tiêm có máu của chị để dùng khi khẩn cấp. Em làm ơn đừng gây thêm phiền phức được không? Nghĩ lại đi, lần trước em chạy tới âm địa kia tìm bọn chị, Sâm Tổ Hằng đã hoảng hốt như thế nào. Em để yên cho cậu ấy tập trung làm việc đi.”

Tôi đứng trong phòng khách nói không nên lời.

Sâm Hằng bê bát cơm từ trong phòng bếp đi ra, vỗ vỗ vai tôi, nói: “Chị Kim Từ nói đúng. Khả Nhân, cô ở lại chờ tin đi.” Nói xong anh ta tóm lấy ống tay áo kéo tôi vào trong bếp ăn cơm.

Bưng bát cơm, mắt tôi đã đỏ hồng. Tuy rằng tôi không biết tin gì về bọn họ, không biết bọn họ sẽ làm thế nào, bọn họ sẽ đốt mất cái gì, nhưng tôi biết vì sao Tổ Hằng lại cho tôi một buổi tối khó quên vào ngày giỗ của anh ấy như vậy. Rất nhiều chuyện không phải giống anh ấy thường làm nhưng anh ấy lại để ý tới cảm xúc của tôi, hy vọng tôi có một buổi tối vui vẻ, có thể có một hồi ức đẹp.

Bởi vì anh ấy biết lần này đi Sâm Gia thôn có thể sẽ không về được. Chẳng trách khi anh ấy mời rượu đã nói hy vọng tôi có thể sống bình an, hy vọng chúng tôi có thể vĩnh viễn ở bên nhau vui vẻ như vậy.

Nhớ tới đêm qua anh ấy dịu dàng với tôi như vậy, nghĩ tới anh ấy hôn lên mọi chỗ trên thân thể của tôi. Khi tôi còn đang cười ầm ĩ thì anh ấy lại gánh bao trách nhiệm trong lòng.

“Khả Nhân! Khóc?” Sâm Hằng nói.

Tôi ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt lăn xuống rơi vào bát cơm. “Không, không có. Bọn họ nhiều người như vậy còn sợ cái gì. Mọi người có thể trông

chùng lẫn nhau.” Tôi nói như vậy kỳ thật cũng là đang an ủi mình.

“Đúng vậy, lúc trước còn chỉ có Kim Tử Linh Tử hai người thì còn có chút việc không ổn. Hiện tại Sầm Tổ Hàng cũng đi, Linh Tử cũng đi, Mạc thiếu gia cũng đi. Mạc thiếu gia có sủng hơi như đồ chơi nhưng tôi tận mắt nhìn thấy anh ta cất giấu đạn thật. Nếu như bị phát hiện không biết có thể coi là tàng trữ vũ khí trái phép không. Tôi đã khuyên anh ta, dù sao tôi cũng là cảnh sát, tôi không thể nhìn chuyện phạm pháp xảy ra trước mặt mình được.” Sầm Hằng vẫn luôn nói nhưng tôi cảm thấy mắt mình đã ê ẩm, đành buông bát, nói: “Tôi không muốn ăn, tôi về phòng trước.”

Sầm Hằng ở phía sau tôi thờ dài, cũng không nói gì nữa.

Quay lại trong phòng, tôi rút ra một nén nhang từ trong ngăn kéo tủ đầu giường, cắm lên quả táo đã hơi héo trên ban công. Trăng trên trời rất tròn, chỉ không biết ở Sầm Gia thôn liệu có nhìn thấy ánh trăng không.

Mùi hương nhàn nhạt khiến tôi dần dần yên ổn lại. Đi theo Sầm Tổ Hàng lâu nay, ngay cả thói quen này tôi cũng đã quen theo. Xoay người ngồi xổm xuống trước bể cá, nhìn hai con cá hồng bơi qua bơi lại, tôi kéo bùa phản hồn luôn đeo trước ngực ra, nói nhỏ: “Tổ Hàng, mặc kệ thế nào, anh nhất định phải trở về.”

Một đêm khiến người thật bất an, tôi dường như mở mắt tới hừng đông. Cứ như vậy đi tới công ty tiệc cưới đã bị chị Lý hung hăng nói một hồi.

Giữa trưa có một cô dâu đã có bầu tới trang điểm. Bởi vì bụng đã lớn, thai đã 5 tháng, nên không trang điểm sắc sỡ như những cô dâu khác. Theo như đúng lời cô ấy nói là: “Bụng đã lớn vậy rồi, trang điểm đơn giản thôi, chỉ là người nhà ăn một bữa cơm thôi. Tuy rằng nói là người nhà nhưng cũng có ba mươi bàn. Vẫn muốn trang điểm một chút cho xinh đẹp. Chị dâu nhà họ hân sẽ trang điểm, xấu hơn tôi sẽ tức chết mất.”

Chúng tôi cũng chỉ cười, không nói lời nào.

Cô dâu kia còn nói rất nhiều, tiếp tục nói: “Cái thai của tôi còn chưa biết là trai hay gái vậy mà nhà bọn họ cũng thật là, cứ nhất định yêu cầu muốn gọi nó là Tử Quý. Cháu nhà bọn họ trước giờ mặc kệ tên gọi là gì thì đều gọi là Đại Quý, Nhị Quý, Tam Quý, con của tôi là Tử Quý. Ông nội nói, ai sinh ra Ngũ Quý sẽ thưởng cho mười vạn.”

Động tác trang điểm của tôi hơi khựng lại, ánh mắt vẫn luôn mơ hồ rồi cuộc cũng sáng lên, nói: “Ngũ Quý môn.”

“A, em gái cũng biết Ngũ Quý môn à? Bố chồng tôi có một căn biệt thự nhỏ, năm trước mời một thầy phong thủy đến mở thêm cửa gì đó. Kết quả của mở không bao lâu thì nghe nói loại này gọi là Ngũ Quý môn.”

“Vậy thì đóng nó lại là được.” Tôi nói.

Cô dâu bụng to nói: “Chuyện phong thủy nào có đơn giản như vậy? Cũng không biết vì cái gì nhưng không đóng lại. Ông cụ liền đem ba đứa cháu mình đổi lại tên cùng com thành Đại Quý Nhị Quý Tam Quý.”

Tôi nhú mi. Câu chuyện này tôi từng đọc rồi, nói là có người dùng 5 đứa cháu gọi 5 quý để phá giải Ngũ Quý môn, sau đó trong nhà sẽ không bị ảnh hưởng bởi Ngũ Quý môn mà ngày càng phát đạt.

Chỉ không ngờ trong thực tế lại thật có chuyện như vậy.

Chị Lý cười, nói: “Khả Nhân vẫn còn trẻ, chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học thì biết gì tới phong thủy chứ.”

“Cũng phải, có điều phong thủy thật đúng là phải tin. Anh cả nhà bọn họ, Ngũ Quý môn vừa mới mở ba tháng đã lái xe đâm vào người ta. Lúc đó sợ hãi lại chạy trốn, sau này bị bắt về. Tuy rằng trong nhà cũng có chút tiền để lo lót nhưng vẫn bị giam mấy năm. Chị dâu nhà họ mấy năm nay vắng chồng, ngày nào cũng trang điểm như hoa không tước, nơi nơi đi dụ dỗ đàn ông.”

Tôi thào ói trong lòng, kiểu phụ nữ này nếu đã gả vào cửa thì sau này không biết trong nhà sẽ có tranh cãi tới dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167-2

Tiền cô dâu mang bầu đi, tôi lấy ra điện thoại lại gọi cho Tổ Hàng. Cả một ngày hôm nay, dường như mỗi tiếng tôi sẽ gọi cho anh ấy một lần, hy vọng có thể nghe được tiếng chuông. Giống như hôm qua vậy, không chừng lại gọi được.

Tôi thật sự quá mệt mỏi, tránh vào phòng thay quần áo, nằm trên sofa ngủ một lúc. Đàm Thiển ngồi trước tủ quần áo canh chừng giúp tôi, nếu có người tới sẽ đánh thức tôi dậy.

Nhưng tôi ngủ không sâu, trong mộng mơ thấy Tổ Hàng. Anh ấy ở Sầm Gia thôn cứ đi đi lại lại, không biết muốn đi tới chỗ nào. Tôi ở phía sau đuổi theo

nhưng những khối bùn đó khiến tôi không chạy nhanh được. Mỗi khi tôi cảm thấy mình không đuổi kịp anh ấy thì anh ấy lại xuất hiện ở cách đó không xa. Cảnh trong mơ cứ lặp đi lặp lại như vậy, khi tôi tỉnh lại còn thấy mệt hơn so với khi này.

Tôi tỉnh lại không phải vì bị Đàm Thiên đánh thức mà bị tiếng ồn ào từ bên ngoài đánh thức.

Mắt nhắm mắt mở muốn đi ra ngoài, Đàm Thiên vội kéo tôi lại, nói nhỏ: “Ồ ngoài có người tới gây chuyện. Tránh đi.”

Chúng tôi tránh phía sau tủ quần áo, chú ý tới động tĩnh phía trước. Chính là đi hôm trước nói chú rể đã chết. Bà ta cùng mấy người đàn ông đang đập bàn cãi nhau với nhân viên lễ tân, thật ra cũng chỉ để lấy lại tiền đặt cọc. Trong hợp đồng có ghi rõ, trước tiệc cưới 5 ngày muốn hủy bỏ thì có thể lấy lại 90% tiền, 10% còn lại là phí vi phạm hợp đồng. Điều khoản này chủ yếu là để hấp dẫn khách hàng, để bọn họ giao tiền đặt cọc. Chỉ cần đặt cọc rồi thì hầu hết đều sẽ thuê ở đây.

Nhưng trong tiệm cũng kiên trì không nhượng, tuy rằng không đúng như hợp đồng, không hợp với lẽ thường nhưng tiệm đã vì tiệc cưới của bọn họ mà chuẩn bị rất nhiều đồ. Có những thứ không cách nào trả lại được, tiền đã chi, chi nhiều hơn mức 10% này nhiều. Nếu chịu người, không chỉ không lấy được tiền công làm mà ngay cả tiền đã chi cũng sẽ mất.

Trong lúc tranh cãi tôi nghe được, những người đàn ông kia là cậu của chú rể. Giám đốc công ty cũng tới, mời bọn họ vào trong văn phòng bàn bạc.

Khi mấy ông cậu kia đi vào, tôi còn nghe được một người trong đó nói: “Trước kia tôi đã nói căn hộ đó là Ngũ quỷ môn, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.”

Sao lại là Ngũ Quỷ môn? Tôi thầm nói trong lòng, gần đây tôi có duyên với danh từ này sao?

Nói thật, tôi chưa từng thấy nhà Ngũ Quỷ môn, hiện tại Tổ Hàng cũng không có ở đây, tôi do dự. Lại lần nữa gọi điện thoại cho Tổ Hàng, vẫn là không liên lạc được.

Nghĩ một chút, tôi gọi cho chị Kim Từ. Bên kia có người nhắc máy: “A lô!”

“Chị Kim Từ, em là Khả Nhân.” Vừa nói tôi vừa đi ra khỏi công ty, đi tới dưới cây tử kinh hoa kia để nói chuyện. Tôi nói về chuyện Ngũ Quỷ môn. Không ngờ chị Kim Từ thực sự thấy hứng thú, nói: “Này, giúp chị ngăn người nhà kia lại. Chúng ta đi xem sao.”

“Cả hai chúng ta sao?”

“Sợ cái gì? Xem phong thủy, người ta cũng không dám đắc tội đâu. Đi thôi, đi xem đi.”

“Không phải nhà có người chết rất hung sao?”

“Hung cái gì. Nhớ kỹ, liên hệ giúp chị, nghĩ cách hẹn bọn họ... Hôm nào em có thể xin nghỉ.”

“Ngày mai, thứ hai.” Rất nhiều công ty tiệc cưới đều như vậy. Thứ hai không có tiệc cưới thì sẽ cho nghỉ, ngược lại cuối tuần lại rất bận rộn.

“Vậy ngày mai chúng ta qua xem sao.”

“Nhưng mà... em không muốn đi lắm. Em chỉ muốn hỏi một chút thôi, Tổ Hàng bọn họ...”

“Nếu bọn họ mười ngày nửa tháng không về thì có phải nửa tháng đó em cũng không ăn cơm không ngủ được à? Không có bọn họ thì trái đất vẫn quay. Nhớ kỹ.”

Nói xong chị ấy liền ngắt điện thoại, tôi không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ở dưới cây tử kinh hoa đợi mấy người kia đi ra.

Đợi chừng nửa giờ bọn họ mới ra, xem sắc mặt hẳn đã dần xẹp ổn thỏa, đã nhận lại được tiền. Bây giờ tôi nói muốn xem phong thủy giúp họ, hẳn bọn họ sẽ không quá khó chịu.

Tôi tiến tới trước mặt dì kia, nói: “Dì à, căn hộ của nhà dì kia, tôi muốn đi xem. Về chuyện Ngũ quỷ môn, tôi muốn đi xem.”

Một ông cậu ở bên cạnh nói: “Cô biết gì về Ngũ Quỷ môn?”

Tôi biết bộ dạng của tôi hẳn không có khả năng khiến người tin phục, cho nên tôi nói: “Không phải tôi, là Linh Từ và Kim Từ. Hai người bọn họ hay xem phong thủy. Tôi quen bọn họ, biết bọn họ gần đây muốn tìm nhà Ngũ Quỷ môn để nghiên cứu một chút.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168

Một ông cậu khác cũng sừng sốt một chút, nói: “Nhà hàng xóm của chúng tôi cũng do bọn họ xem phong thủy, bày cục Vượng Tài, sau này được khá tốt. Khi đó tôi muốn nhờ bọn họ xem giúp nhưng không biết phải làm sao, bọn họ vẫn luôn không trả lời.”

Di kia về mặt thành khẩn, nói: “Vậy để bọn họ tới xem giúp đi. Căn hộ kia... sau này phải làm thế nào?”

“Trước tiên phải xem đã.” Tôi nói, chị Kim Tử nói cũng đang rảnh.”

“Vậy được vậy được. Khi nào tôi cũng rảnh, nhờ cô ấy tới xem giúp.” Di nói, để lại số điện thoại cho tôi. Có lẽ lấy tiếng của Kim Tử Linh Tử nên cũng dễ nói chuyện. Chỉ là khi tôi chuẩn bị quay lại trong tiệm, người cậu kia liền nói: “Tôi nói trước cho cô, tôi từng gặp Linh Tử Kim Tử, cô đừng nghĩ gạt người.”

Tôi chỉ nhoen miệng cười, không trả lời.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi cùng chị Kim Tử đi tới căn hộ xảy ra chuyện kia. Xe chị Kim Tử dừng ở bãi đậu xe khu nhà kia, nhìn tòa nhà mới xây chưa được bao lâu này, nhìn không được nhủu mi nói: “Nơi này còn chưa có người đến ở, thật bừa bộn.”

Ở cửa tòa nhà là di kia cùng người cậu nói đã từng gặp Kim Tử Linh Tử đến đón chúng tôi. Người cậu kia thấy Kim Tử liền cười tươi: “Thật đúng là Kim Tử. Sao đại sư Linh Tử lại không tới à?”

Mặt chị Kim Tử đánh lại, tức giận nói: “Cậu ấy đang hỗ trợ ở nhà tang lễ. Anh muốn cậu ấy tới đây xem?”

Ở chỗ chúng tôi, nếu tới giúp cho lễ tang thì trong vòng 3 ngày sẽ không đi tới nhà khác.

“A, vậy thì không cần.”

Đi theo di kia lên căn hộ, trong thang máy, chị Kim Tử nói: “Có phải là Ngũ Quỷ môn không? Loại căn hộ này cũng có thể có năm cửa sao?”

Di nói: “Đúng vậy, rất nhiều người nói là Ngũ Quỷ môn. Lúc trước khi trang hoàng cũng không chú ý gì mà đem bỏ ban công đi, liền thành năm cái cửa. Hiện tại đã trang hoàng xong, đã có thể ở được, ngài nói xem tôi đã che lại cửa kia không mở nữa có được không?”

Chị Kim Tử ngậy ngậy cả người, không nói gì.

Đối với Ngũ Quỷ môn, tôi không biết nhiều lắm. Chỉ là khi đó đọc truyện về nó có ấn tượng khá sâu sắc.

Khi đi ra thang máy, tôi phải đẩy chị Kim Tử một chút thì chị ấy mới bước đi. Tôi nói nhỏ: “Chị Kim Tử, chị sao thế?”

“Có chút không hợp lý.” Chị Kim Tử nói.

“A? Không phải là hung trạch chứ? Nếu bên trong có thứ gì lợi hại...” Đã vài lần xem nhà, tôi thật sự gặp phải những đồ vật lợi hại. Hiện tại nghĩ đến vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Không phải, xem đã rồi nói sau.”

Di lấy chìa khóa mở căn hộ ra. Chỉ là chị Kim Tử bảo di lui sang một bên, dùng đồng tiền gỗ vào cửa, sau đó mới đi vào. Chị ấy không xem la bàn, chỉ đi một vòng quanh căn hộ.

Trong căn hộ kia tôi thấy ánh cô dâu chú rể. Rất đẹp đôi, nhưng hiện tại lại đã âm dương xa cách. Trong nhà trang trí cũng rất đẹp, sạch sẽ chỉnh tề, cho người khác cảm giác ấm áp. Căn hộ không lớn, gồm hai phòng ngủ hai hành lang, một bếp, một ban công. Có điều như vậy cũng rất thích hợp cho một gia đình nhỏ.

Di kia vẫn đứng trước cửa phòng, không chịu bước chân vào. Có lẽ vẫn kiêng kỵ nhà có người bị ngã xuống.

Chị Kim Tử đều đi hết một vòng rồi, ngay cả ban công kia cũng ra nhìn. Khi chị ấy đứng ở ban công, di kêu lên: “Đừng tới đó, lần trước xảy ra chuyện ở đó.”

Chị Kim Tử vẫn đứng ở đó nhìn xem, đặc biệt nhìn rào chắn kia. Tôi cùng đi tới nhìn, rào chắn kia rất lùn. Những nhà khác đều dùng kích bao lại ban công.

Chị Kim Tử hỏi: “Ngũ Quỷ môn?! Ngũ Quỷ môn ở đâu? Định lừa gạt tôi à?”

Ông cậu và di nghe chị Kim Tử hỏi như vậy đều sừng sốt một chút, sau đó mới nói: “Rất nhiều người đều nói là Ngũ Quỷ môn mà. Là cửa chính của căn hộ, cửa của hai phòng ngủ, cửa phòng bếp, cửa nhà vệ sinh, năm cái cửa. Vốn ban công kia cũng muốn làm cửa kính đầy kéo, nhưng phòng khách quá nhỏ nên không làm. Nghĩ để thông như vậy sẽ có cảm giác nhà rộng hơn một chút.”

“Ai nói có năm cửa thì là Ngũ Quỷ môn?” Chị Kim Từ dờ khóc dờ cười.

“Rất nhiều người đều nói như vậy. Sau khi xảy ra chuyện chúng tôi cũng mời người tới xem, cũng nói là như vậy. Còn nói chúng tôi mở ban công ra thì tính là sáu cửa. Có điều chúng tôi tính phòng này sẽ không ở được nữa nên không làm gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168-2

“Các người...” Kim Từ thở dài một hơi, mới nói, “Di à, mọi người gặp phải kẻ lừa đảo tới xem nhà rồi. Ngũ Quỷ môn không phải như thế. Ngũ Quỷ chính là, hướng Đông Bắc hoặc Tây Nam của một căn nhà được coi là hướng Ngũ quỷ. Nếu cửa chính hoặc cửa hậu của căn nhà hướng ra phương vị này (tạo thành góc 45 độ và 225 độ), sẽ hình thành đường Ngũ quỷ hoặc gọi là Ngũ quỷ môn. Nói đơn giản một chút, Ngũ Quỷ không phải là năm cái cửa, mà là vị trí cửa không tốt. Nhà này không phải là Ngũ Quỷ môn.”

“A?” Di kêu lên một tiếng. “Tôi... tôi đã phải trả cho hắn một ngàn tệ.”

Ông cậu kia liền nói: “Vậy nhà này còn có thể ở không?”

Chị Kim Từ nhìn ban công kia, nói: “Anh dám ở vậy thì cứ ở đi. Ở chỗ này xảy ra chuyện thì ít nhiều sẽ làm hỏng phong thủy. Nhưng không thấy có sát gì thì cũng không có mấy ảnh hưởng. Anh ta chết ở chỗ này, có thể là số mệnh đã như thế, có thể là rào chắn chất lượng không tốt. Đừng có cái gì cũng đẩy tới phong thủy.”

Chị Kim Từ nói như vậy, tôi đoán có lẽ căn hộ này sẽ được bán đi.

Chị Kim Từ cũng không ở lại lâu, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tìm người nhà chú rể, bảo bọn họ siêu độ cho chú rể đi.”

“Kim Từ! Kim Từ!” Ông cậu kia đuổi theo, “Ngài giúp tôi xem nhà đi. Lần trước có hẹn các ngài nhưng các ngài lại có việc bận không tới xem được.”

Kim Từ đưa cho anh ta một danh thiếp màu đen của Linh Từ, nói: “Được rồi, sau cuối tuần anh hãy gọi cho số này.”

Chúng tôi cứ vậy rời đi.

Ở trên xe, tôi hỏi chị Kim Từ, vì sao lại không xem phong thủy cho nhà người kia, hơn nữa lần này dường như vội vàng tới cũng vội vàng đi, thậm chí còn chưa nhận bao lì xì.

“Người ta đã bị lừa một ngàn tệ. Bây giờ chị nhận nhiều hay ít đều sẽ bị bà ta nghi ngờ ở trong lòng là lừa tiền. Hiện tại bà ta không dám nói ra, nhưng mấy tháng nữa mấy năm nữa bà ta có thể nói ra. Đến lúc đó còn làm hỏng công việc của chị.”

Có lẽ trong lòng vẫn không yên, buổi chiều chị Kim Từ rủ đi dạo phố nhưng tôi muốn về nhà. Cảm thấy Tô Hàng bọn họ nếu quay về thì nhất định sẽ về nhà đầu tiên, tôi cũng có thể nhìn thấy anh ấy sớm nhất.

Chị Kim Từ không thuyết phục nữa, chỉ cười cười nói: “Vẫn nóng cháy thế, chờ mấy năm nữa quen rồi sẽ không còn khản trương như vậy.”

“Mấy năm nữa? Mấy năm nữa chúng tôi sẽ thế nào? Tôi còn chưa dám tưởng tượng. Tôi rất hy vọng có thể giống như lời nói tối hôm trước, có thể vẫn luôn được ở bên nhau. Kỳ thật nghiêm túc suy nghĩ thì “vẫn luôn” là bao nhiêu lâu? Hai năm? Ba năm? Năm năm hay mười năm? Đến lúc đó tôi đã thành một bà già còn anh ấy vẫn luôn trẻ trung như vậy, anh ấy hẳn sẽ ghét bỏ tôi. Tôi giống như đột nhiên hiểu ra vì sao Minh hôn đều chỉ mấy năm thì không tự sát cũng là buộc chết. Nguyên nhân này có lẽ là nguyên nhân đầu tiên.

Về đến nhà, tôi vội vã mở cửa, chạy vọt vào trong nhà. Chị Kim Từ đi kiểm tra Ngũ Hành trận một lần. Tôi đứng một mình giữa phòng khách trống rỗng, trong không khí không có mùi máu đặc trưng của anh ấy, tôi biết, anh ấy chưa về. Nhưng tôi vẫn tự dối lòng mình, tự nhủ có thể anh ấy đã vào phòng ngủ.

Tôi chạy lên lầu hai, trong phòng vẫn không có người. Không chỉ Tô Hàng mà Linh Từ và Tiểu Mặc đều chưa về.

Chị Kim Từ chậm rãi đi lên lầu, phui đất bám trên tay, nói: “Mới đi có mấy giờ thôi mà.”

“Em cảm thấy bọn họ hẳn nên về rồi mới đúng. Đã hai ngày một đêm.”

“Còn chưa tới hai ngày một đêm đâu. Chuyện lần này không dễ dàng đến thế.”

“Có thể nói cho em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Chị Kim Tử hơi mỉm cười, đi vào phòng chúng tôi, rồi nói: “Lệ Lệ kể về người trừ hồn cô ấy, từ hành động thì rất giống Ngụy Hoa, hẳn chính là Ngụy Hoa. Mà nơi cô ấy bị nhốt chính là kho hàng mai nhĩ sát kia. Bên trong không chỉ có một mình cô ấy, còn có vài tiểu quý, đều chờ tới khi luyện hóa tốt. Cô ấy cũng không phải là tốt nhất ở đó nhưng Ngụy Hoa lại ra tay với cô ấy trước. Điều đó rất rõ ràng, Ngụy Hoa mượn Lệ Lệ để thu hút sự chú ý của chúng ta cho hẳn rảnh tay hành động. Mà hành động của hẳn, Lương Dật ở bên kia đã truyền tin cho Linh Tử. Cũng là ngày Minh hôn của bọn họ, Ngụy Hoa mang theo vài tiểu quý đi tới Sầm Gia thôn. Theo lịch âm, ngày đó là ngày tốt, và ngày đó cũng chính là ngày mà mấy chục năm trước hẳn đã ra tay với người toàn thôn. Thời gian không phải vô tình trùng hợp như vậy mà hẳn phải chọn thời điểm đặc biệt mới có thể làm gì đó. Cho nên ngày hôm sau bọn họ đuổi theo. Là như vậy.”

“Chỉ là như vậy?” Tôi có chút khó hiểu, nếu chỉ là như vậy thì vì cái gì mà Tổ Hàng không nói cho tôi. Cũng biết Ngụy Hoa tới Sầm Gia thôn không phải một lần hai lần, vì cái gì mà lần này anh ấy lại có phản ứng lớn như vậy?

“Chỉ chi biết như vậy.” Chị Kim Tử nói, “Cái gì chị không biết thì chị không biết. Dường như Sầm Tổ Hàng biết nhiều hơn chị. Được rồi, đừng lo lắng cho bọn họ nữa. Người khác thì chị không dám nói, chứ nhóm ba người bọn họ này thứ gì cũng biết, các lĩnh vực đều giỏi, giữ được mạng sống là chắc chắn, bằng không thì chị cũng sẽ không để Linh Tử đi. Linh Tử dù thế nào cũng là con trai độc nhất của chú hai nhà chị.”

Tôi gật gật đầu, trong lòng vẫn rất lo lắng. Tình huống như này tôi không thể thả lỏng được, hôm nay được nghỉ ngơi cả chiều tôi vẫn không thể ngủ được.

Thậm chí đêm hôm đó tôi lại ngồi trên giường, tròn tròn mắt chờ tới hừng đông. Nhưng tôi vẫn không thấy bọn họ về. Đây đã là hai ngày hai đêm.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169

Tôi không biết tôi đã trải qua một ngày hôm sau thế nào, khi hết giờ làm tôi có cảm giác như muốn ngất xỉu. Tôi biết tôi muốn đi ngủ, tôi biết tôi phải ăn uống đầy đủ, nhưng lòng nặng nề đến mức không cách nào ngủ được, cũng không cách nào ăn vào.

Khi về biệt thự, phòng khách vẫn an tĩnh như cũ. Hẳn bọn họ còn chưa về. Khi tôi vào phòng bếp liền kinh sợ. Trong bếp, Linh Tử mặc tạp dề đang nấu đồ ăn. Tiểu Mặc mặc đồ ở nhà, trên đầu vẫn đội khăn bông, hẳn là vừa tắm xong.

Bọn họ nhìn thấy tôi, Linh Tử liền nói: “Ăn cơm thôi.”

Tôi ngây ngẩn cả người. Bọn họ đã về! Đã về rồi! Nhưng sao lại chỉ có hai người Tiểu Mặc và Linh Tử? Những người khác đâu? Ngôi nhà này không nên trống vắng như vậy.

“Này! Vương Khả Nhân, ăn cơm thôi.” Tiểu Mặc kéo khăn lông xuống, nói.

Tình thần tôi hồi phục, vội vàng hỏi: “Tổ Hàng đâu?”

“Ai?” Linh Tử cầm bát tới, ngồi xuống bàn ăn, hỏi.

“Sầm Tổ Hàng ấy! Không phải anh ấy đi cùng hai người tới Sầm Gia thôn sao? Tổ Hàng đâu? Hai người về rồi, Tổ Hàng đâu?” Tôi nóng nảy, nói rất nhanh.

“Cô... có tỉnh không? Đang mơ à?”

Nằm mơ? Tôi kinh ngạc, dường như đã lơ mơ thấy vấn đề. Tôi thở hắt ra, nói: “Sầm Tổ Hàng đâu?”

Tiểu Mặc cũng nói: “Chúng tôi thật sự không biết Sầm Tổ Hàng nào cả. Sầm Hằng thì có biết.”

“Các anh không quen biết Sầm Tổ Hàng, vậy vì sao tôi lại ở trong biệt thự này?”

Tiểu Mặc kêu lên: “Này, cô biết ơn một chút được không? Tiểu thư Vương Khả Nhân, nhà cưới của cô và Sầm Hằng chưa chuẩn bị xong, tôi hảo tâm mượn nhà cho hai người ở mấy tháng, cô lại quên nhanh vậy sao?”

Nhà cưới của tôi và Sầm Hằng?

“Ý các anh là không quen biết Sầm Tổ Hàng?” Tôi lại lần nữa hỏi.

Hai bọn họ đều chỉ liếc tôi một cái, cúi đầu ăn cơm.

Tôi không tin bọn họ, chạy lên trên lầu. Phía sau truyền đến tiếng Linh Từ kêu lên: “Gọi Sầm Hằng xuống ăn cơm nhé.”

Khi tôi mở cửa phòng, người đứng ở trước bể cá đang nhìn hai con cá hồng kia chính là Sầm Hằng. Anh ta vẫn còn mặc cảnh phục, thấy tôi liền híp mắt cười: “Làm về rồi?”

Tôi ở đây một thời gian lâu như vậy, Sầm Hằng là người cẩn thận, chưa từng bước chân vào phòng này. Vậy mà hiện tại anh ta lại đứng trước bể cá cười với tôi, giống như anh ta rất quen thuộc với phòng này vậy.

Nơi này không có một chút hương vị của Tổ Hàng, không có dấu vết của Tổ Hàng, giống như Sầm Tổ Hàng chưa từng ở đây vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Sầm Gia thôn mà khiến bọn họ cùng lừa gạt tôi như vậy?

Tôi đóng mạnh cửa phòng, đi xuống lầu. Mặc kệ Linh Từ và Tiểu Mặc gọi tôi ở phía sau, tôi đi thẳng ra khỏi biệt thự, đi tới trạm xe bus.

Màn đêm buông xuống, nhìn cảnh phố bên ngoài cửa xe bus, tôi ép bản thân bình tĩnh lại. Nhớ lại từng chuyện xảy ra vừa rồi.

Ý tứ của Linh Từ và Tiểu Mặc chính là, Sầm Tổ Hàng không tồn tại, là tôi đang nằm mơ. Mà nguyên nhân tôi ở căn biệt thự kia là bởi vì tôi và Sầm Hằng sắp kết hôn, đang đợi trang trí nhà cưới.

Tôi nói nhỏ: “Hiện tại mới là mình đang nằm mơ.” Tôi tuyệt đối không tin Sầm Tổ Hàng là không tồn tại. Nguyên nhân bọn họ giấu giếm tôi, chỉ có một, là Tổ Hàng đã xảy ra chuyện! Tôi muốn biết rốt cuộc Tổ Hàng đã bị làm sao? Đáng giá để bọn họ mất công sức lừa gạt tôi như vậy sao? Nói tôi đang nằm mơ, không hề có ai là Sầm Tổ Hàng, lời nói dối yếu ớt như vậy...

Chẳng lẽ...

Tôi không dám nghĩ tiếp, không dám khẳng định cho câu tự hỏi của mình. Tôi chỉ có thể lắc đầu để vứt bỏ suy nghĩ này đi.

Xe bus dừng ở khu nhà chị Kim Từ. Tôi đã quen cửa quen nẻo, tôi gõ cửa nhà chị Kim Từ. Hiện tại tôi muốn được xác nhận, xác nhận Sầm Tổ Hàng có tồn tại, xác nhận Minh hôn của chúng tôi.

Chị Kim Từ đang ăn cơm một mình trong nhà, chị ấy nhiệt tình lấy thêm bát đĩa cho tôi.

Tôi không ngồi xuống mà đứng trước bàn ăn, hỏi: “Chị Kim Từ, Tổ Hàng đâu? Linh Từ cùng Tiểu Mặc đã về, Tổ Hàng đâu? Chị nhất định biết gì đó?”

“Tổ Hàng? Là ai? Đây, em sắp kết hôn rồi, đừng tùy tiện nhắc tới người đàn ông khác. Sầm Hằng sẽ tức giận.”

“Chị Kim Từ!” Tôi khẽ kêu lên, “Tổ Hàng đâu? Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, mong mọi người nói cho em, Tổ Hàng đâu? Em là vợ của anh ấy, em có quyền biết chuyện xảy ra với anh ấy.”

Chị Kim Từ sững sờ một chút, nói: “Rốt cuộc em nói gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169-2

Chị ấy vẫn không chịu nói thật với tôi. Tôi lại hỏi: “Chị Kim Từ, có phải hôm qua chúng ta cùng đi xem một căn hộ?”

“Đúng vậy. Sao thế?”

“Nhà đó có phải là Ngũ Quý Môn không?”

“Không phải Ngũ Quý Môn. Không phải chủ nhân căn hộ đó bị ngã từ lan can xuống sao? Ngũ Quý môn khiến nhà tan bại. Là bị kiện tụng hay đánh nhau gì đó. Chủ nhân bị ngã chết không thích hợp với tính chất của nhà Ngũ Quý môn.”

“Vậy vì sao em lại đi xem với chị? Vì sao em lại học phong thủy?” Tôi nhớ rõ, tôi học phong thủy là do bọn họ sắp xếp, muốn tôi có thể giả mạo là con cháu Sầm gia.

“Bởi vì em nói em muốn học.”

“Chúng ta quen nhau như thế nào?”

“Hôm nay em bị làm sao vậy? Chị và Linh Từ mang hộp Lỗ Ban tới cho em phá hủy nên quen biết.”

“Hộp có gì?” Đó là sinh lễ Minh hôn, sao tôi có thể không nhớ được.

“Chỉ có một phù ấn.” Chị Kim Từ nói. Chị ấy trông không có vẻ là giống nói dối nhưng tôi biết chị ấy đang lừa gạt tôi. Không chỉ chị ấy, rất nhiều người xung đều gạt tôi.

Bọn họ muốn hủy diệt những dấu vết của Tổ Hàng.

Nhưng lòng tôi không thể xóa nhòa. Những ngày tháng đã sống cùng nhau đó sao có thể nói không có là không có được? Dù toàn thế giới không nhớ anh ấy thì tôi cũng sẽ nhớ kỹ. Trong đầu tôi vẫn còn quanh quẩn giọng nói của anh ấy. Anh ấy nói hy vọng tôi có thể sống sót, hy vọng chúng tôi có thể tiếp tục sống cùng nhau.

Tôi nhìn chị Kim Từ trước mặt, thẳng đến khi chị ấy vỗ vào bả vai tôi, nói: “Rất cuộc em sao thế?”

Tôi gượng mỉm cười, nói: “Chị Kim Từ, tự em sẽ đi tìm Tổ Hàng. Mọi người có thể từ bỏ anh ấy như vậy nhưng em không thể. Em là vợ anh ấy.”

Nếu chị Kim Từ cũng không chịu giúp tôi, vậy thì tôi chỉ có thể tự mình đối mặt.

Tôi xoay người rời khỏi nhà Kim Từ, phía sau là tiếng thờ dài của chị Kim Từ.

Ra khỏi nhà chị Kim Từ, bầu trời đã tối đen, do dự một chút, tôi quyết định về nhà. Đêm qua bọn họ đều chưa về, như vậy sớm nhất là bọn họ về sáng hôm nay. Chỉ trong vòng một ngày, bọn họ vì giấu giếm tôi mà đã bàn bạc với nhau để nói dối. Thời gian rất gấp, như vậy bọn họ chỉ nói được với vài người, bên phía ba tôi hẳn bọn họ chưa tính đến. Dù ba tôi đã được họ thông báo, nhưng ba tôi chỉ biết sơ qua về chuyện của chúng tôi, không phải biết hết mọi chuyện, nói với ông hẳn có thể tìm được sơ hở.

Ngồi xe bus về nhà, hẻm nhỏ kia vẫn tối tăm như vậy. Tôi tiếp tục theo đi về phía nhà mình.

Nhà tôi đã đóng cửa, chỉ còn lầu hai vẫn sáng đèn. Tuy rằng tôi không thích về nhà chạm mặt với di nhưng tôi thật sự muốn biết đáp án.

Dùng chìa khóa mở cửa cửa hàng ở lầu một, khi vào cửa hàng tôi giật mình hoảng sợ. Bởi vì ba tôi đang ngồi an vị sau quầy đối mặt với cửa cửa hàng, thậm chí khi tôi tiến vào, ông cũng không có chút phản ứng nào.

Tôi ngạc nhiên, lên tiếng: “Ba, con về rồi.”

Cửa hàng bán đồ cổ, buổi tối mà không bật đèn thì sẽ rất đáng sợ.

Ánh đèn đường mờ mờ chiếu vào nhà, tôi quen thuộc xoay người chốt cửa lại, rồi bật đèn của cửa hàng lên. Khi tôi xoay người, tôi nghe được tiếng sột soạt vội vàng từ phía ba tôi, xoay người nhìn về phía ông, ông đang chỉnh lại quần áo, biểu cảm kia rõ ràng đang che giấu điều gì đó.

“Ba, vừa rồi ba giấu cái gì?”

Ánh mắt ba tôi có chút hoảng hốt, một hồi lâu mới nói: “Ba... Hôm nay ba mua được một món đồ nhỏ từ khách, hình như là đồ cổ thật. Khả Nhân, con nhìn con xem, sao mấy ngày lại tiêu tụy thành cái dạng này. Mắt thâm đen như vậy, đi làm không có thời gian ngủ sao? Hay là con lên phòng tắm rửa rồi ngủ đi. A, đúng rồi, con ăn cơm chưa? Ba đi hâm nóng lại thức ăn cho con nhé?”

“Ba, ba giấu cái gì? Sao lại hoảng loạn như vậy?”

“Ba, thật sự không có gì. Mà ba thì có thể có gì được. Lên phòng ngủ đi thôi. Lát nữa hâm đồ ăn xong ba sẽ bê lên cho con.”

Tôi không đi chuyển, mà hỏi: “Ba, hộp sinh lễ của Tổ Hàng đâu?”

“Hộp gì? Không có hộp gì cả.” Ba tôi nói, sau đó lại vội vã nói: “Tổ Hàng gì chứ? Ai là Tổ Hàng? Bạn trai con à? Không phải con chuẩn bị kết hôn với Sầm Hằng sao? Sao lại có Tổ Hàng ở đây?”

Phản ứng đầu tiên của ba tôi là che giấu hộp chứ không phủ nhận Sầm Tổ Hàng. Tôi có thể khẳng định, ông biết Tổ Hàng, bọn họ đã thông đồng để lừa gạt tôi. Kim Từ, Linh Từ, Tiểu Mạc, ba tôi đều lừa gạt tôi, còn Sầm Hằng thậm chí còn tình nguyện trở thành bạn trai của tôi. Anh ta không lo lắng bạn gái thật sự của mình sẽ ghen sao? Anh ta nguyện ý bán đứng chính mình để gạt tôi?

Bọn họ giấu giếm như vậy, chẳng lẽ thật sự... Tổ Hàng đã vĩnh viễn biến mất?

Khi trong đầu tôi xuất hiện ý nghĩ này, trước mắt tôi đã tối đen. Thân thể tôi thật sự đã không chịu được nữa. Ba ngày qua tôi ngủ không ngon, ăn không vào, hơn nữa bọn họ đều nói cho tôi rằng tất cả đều chỉ là mơ, sao tôi có thể chấp nhận được?

Tôi cảm thấy thân thể mình mềm oặt ngã xuống, tôi muốn mở mắt ra nhưng một chút sức lực cũng không còn.

Bên tai tôi là tiếng ba tôi kêu lên, còn cả tiếng ông khóc, nói: “Chẳng lẽ phải thật sự thuận theo số mệnh Minh hôn sao?”

Mệnh Minh hôn? Người Minh hôn, cả hai đều chết là tốt nhất. Thành gia đình ở dưới, cùng nâng đỡ nhau đến khi có thể đầu thai. Còn nếu một người chết, một người còn sống, như vậy thì người còn sống kia sống không được mấy năm cũng sẽ chết. Nếu không phải tự sát thì là buộc phải chết. Những

ghi chép về Minh hôn đều có kết cục như vậy.

Có lẽ tôi cũng không tránh được kết cục này. Xung quanh tôi hoàn toàn tối đen, ngay cả âm thanh gì cũng không nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170

Trước kia đọc sách thấy nói, khi con người tỉnh lại thì thích giác sẽ khôi phục đầu tiên. Lúc này tôi xem như thật sự cảm nhận được điều đó.

Khi tôi nghe được âm thanh, tôi biết tôi đã tỉnh. Nhưng tôi không mở mắt theo bản năng mà cứ như vậy nghe bọn họ nói chuyện.

Tiếng của ba tôi nói: “Chẳng lẽ thật sự muốn thấy con bé tự sát? Tôi...”

Tiếng nói bị ngắt quãng, hẳn ba tôi nói không được nữa.

Tiếng Linh Từ nói: “Hay là cho cô ấy uống thuốc ngủ. Nửa năm một năm nữa sẽ tốt hơn.”

Cái này... Thật sự có thể tốt sao?”

“Có thể...” Tiếng Linh Từ nói cũng có sự do dự rất lớn. Sau đó Linh Từ tiếp tục nói: “Sầm Hằng! Anh đi đâu thế?”

“Đi làm”

“Anh là bạn trai cô ấy, hiện tại cô ấy còn chưa tỉnh lại thì anh đi làm cái gì?”

“Đồn công an của chúng tôi chỉ có vài người, tôi đã xin nghỉ một ngày. Lại xin nghỉ thì...”

Tiếng anh ta ngừng lại, mọi âm thanh xung quanh đều ngừng lại. Tôi nghe được âm thanh từ bên ngoài truyền đến, đây là âm thanh ở bệnh viện. Tôi đang ở bệnh viện.

Tôi từ từ mở mắt, thấy rõ người trong phòng bệnh. Ba tôi, Linh Từ, cùng Sầm Hằng.

Sầm Hằng thấy tôi tỉnh lại, cười tươi nói: “Khả Nhân, em tỉnh rồi. Vậy anh đi làm đây, ba em cũng ở đây rồi.”

Tôi gật đầu, không giữ anh ta lại. Anh ta không phải bạn trai tôi, chỉ là một người bạn của chúng tôi, anh ta không cần phải ở lại đây vì tôi.

Linh Từ do dự một chút, cười nói: “Khả Nhân tỉnh lại là tốt rồi, tôi... tôi về trước.”

Anh ta vừa đi, ba tôi lập tức tiến tới trước giường, nói: “Khả Nhân, sao con lại ngốc vậy? Không chịu ăn uống cũng không chịu nghỉ ngơi. Mọi người đưa con đến bệnh viện đều rất sợ. Bệnh viện nói là là người do đối mà thôi. Con đã ngủ một ngày một đêm rồi, để ba bảo đi mạng cháo trắng tới đây.”

Tôi gật đầu, không nói gì. Trong cổ họng thấy khó chịu, đã lâu lắm không uống nước. Khi ba tôi đi ra ngoài gọi điện thoại, tôi đem những gì bọn họ vừa nói sắp xếp lại một lần, lòng tôi càng thêm xác nhận ý nghĩ của tôi. Tổ Hằng đã xảy ra chuyện, bọn họ sợ tôi tự sát. Tại sao tôi có thể tự sát? Dù biết Minh hôn trước đây đều sẽ có kết cục như vậy nhưng tôi cũng muốn thay đổi. Bởi vì tôi cùng Sầm Tổ Hằng không giống nhau.

Nếu bọn họ đều muốn gạt tôi chuyện này, như vậy tôi đành tự mình tìm hiểu. Tổ Hằng cũng không phải một đứa trẻ con, cũng không cần phải lập tức tìm thấy. Tôi hẳn nên tự chăm sóc mình cho thật tốt thì mới đi tìm anh ấy được.

Sau khi hạ quyết tâm như vậy, tôi đột nhiên nhận ra lúc này tôi không khóc. Trước kia gặp một chút việc nhỏ tôi cũng khóc, vậy mà lần này lại kiên cường. Có lẽ là bởi vì có anh ấy ở bên cạnh, có anh ấy khiến tôi yếu đuối. Hiện tại anh ấy không còn, tôi nhất định phải tự mình kiên cường lên, đem nỗi đau giấu dưới đáy lòng, chờ tới khi lần nữa nhìn thấy anh ấy.

Vì cơ thể tôi cũng không có bệnh gì, buổi chiều sau khi tỉnh lại tôi liền được ra viện. Không có ai hỏi lựa chọn của tôi, không có người tới đón tôi, tôi cứ như vậy đi theo ba tôi về nhà.

Từ trên taxi xuống, chú ở cửa hàng bên cạnh còn cười hỏi: “Khả Nhân về rồi à? Hôm cháu ngắt xiù khiến ba cháu sợ muốn chết. Ông ấy cứ kêu khóc, gọi cấp cứu, nói sợ cháu uống thuốc ngủ.”

Tôi chỉ cười cười rồi đi vào trong nhà.

Đi đã chuẩn bị đồ ăn xong, con trai của dì đang luyện chữ, thấy tôi về chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt không có ý tốt. Dì từ trong bếp đi

ra, nói: “Khả Nhân về rồi, ăn cơm đi.”

Ba tôi buông túi đồ, đi vào bếp bung thức ăn. Tôi đi theo vào để rửa tay, thấy di đang ở bên ngoài dạy con trai, tôi nói nhỏ với ba: “Ba, ba yên tâm, con sẽ không tự sát. Mặc kệ gặp chuyện gì, con đều sẽ không chết. Con biết Tổ Hàng không phải là con nằm mơ, con cũng biết Minh hôn không thể giải được, đời này con sẽ ở vậy với anh ấy.”

“Nói vậy gì thế? Bọn họ nói là con đang nằm mơ, con thật sự đúng là nằm mơ rồi. Chờ thêm một thời gian nữa nhà cưới của con và Sầm Hằng chuẩn bị xong, hai đứa sẽ kết hôn. Còn đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Ba tôi bung đồ ăn đi ra ngoài. Tôi nhìn nước đang chảy trong bồn rửa tay, nở nụ cười. Sầm Hằng sao có thể cưới tôi, anh ta cũng có bạn gái.

Ăn cơm xong, sau khi về phòng tôi liền bắt đầu tìm kiếm manh mối của Tổ Hàng trong phòng. Ở chỗ này sẽ không có được manh mối anh ấy đang ở đâu, cái tôi muốn tìm là manh mối chứng minh sự tồn tại của anh ấy. Tôi biết anh ấy thật sự tồn tại, nhưng tôi cũng cần thứ gì đó để khẳng định cho suy nghĩ này của mình.

Nhưng thời gian anh ấy ở phòng này vốn rất ngắn nên không thấy được điều gì. Sau đó nhân lúc ba tôi còn đang rửa bát, di cũng đang dạy con trai học, tôi xuống lầu hai đi tới phòng cất đồ của ba tôi.

Chìa khóa phòng này được giấu ở khe hở đầu giường của ba tôi. Tôi cầm chìa khóa mở cửa phòng ra, trong ánh sáng mờ mờ thấy một ít đồ được bày hỗn độn trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170-2

Tôi chạy thẳng tới giá bên kia. Lần trước tôi thấy chiếc hộp trên giá này. Hôm trước về nhà, thứ ba tôi giấu đi khi thấy tôi về có phải là chiếc hộp này hay không thì tôi không biết. Nhưng với những gì hiểu về ba tôi, dù lúc ấy ông có ý định giấu hộp kia ở đâu một thì sau đó ông cũng sẽ đem hộp lên trên này.

Tôi tìm trên giá, không có, lại tìm ở kết sắt bên kia, cũng không có. Nơi có thể giấu chiếc hộp kia trong phòng này cũng không nhiều, hơn nữa ba tôi sắp lên lầu, tôi không có nhiều thời gian, không tìm được hộp quả thực tôi rất thất vọng.

Tôi chuẩn khỏi phòng, khi về tới cửa phòng tôi, tôi nói cho chính mình: “Không tìm thấy cũng không sao. Chiếc hộp kia ở nhà tôi, trước sau gì cũng tìm thấy.”

Đối với tôi, chiếc hộp kia không chỉ là dấu vết cho sự tồn tại của Tổ Hàng, còn là chứng cứ chúng tôi ở bên nhau. Bởi vì nghĩ về chiếc hộp kia, cả đêm hôm đó tôi không ngủ.

Sau khi chờ cả nhà đã ngủ, tôi lặng lẽ đi xuống lầu. Tôi nhớ rõ lần trước ba tôi giấu gì đó ở quầy, nơi đó có nhiều ngăn kéo, muốn giấu một chiếc hộp là chuyện rất đơn giản.

Không muốn ba tôi sinh nghi ngờ, tôi chờ tới hơn 12 giờ, xác định bọn họ đều đã ngủ rồi tôi mới xuống lầu.

Thậm chí tôi không mở đèn cầu thang, cũng không dùng đèn pin, bám theo tay vịn cầu thang tương đối quen thuộc này mà đi xuống dưới lầu.

Cửa hàng lầu một cũng không tối như tưởng tượng. Bởi vì có cửa kính lớn, ánh sáng đèn đường chiếu vào, tuy rằng không thể nhìn rõ mọi thứ trong cửa hàng nhưng cũng có thể nhìn được hình dáng một cách đại khái.

Tôi nhẹ nhàng đi tới quầy, mở ra những ngăn kéo có thể mở. Không có, không có, vẫn không có. Hôm đó từ chỗ ba tôi ngồi, hơn nữa động tác giấu đồ đi của ông ấy thì hẳn đều giấu trong những ngăn kéo này. Chẳng lẽ ba tôi biết tôi sẽ tìm chiếc hộp kia cho nên giấu đi rồi sao?

Tôi thậm chí còn đem hết các chai lọ giả mạo đồ cổ trong cửa hàng đồ ra một lần, hy vọng có thể tìm được chìa khóa giấu trong đó. Nhưng không có gì cả, ngay cả nơi bình thường ba tôi dùng để cất chìa khóa cũng không thấy gì. Không có chìa khóa thì không cách nào có thể mở được những ngăn kéo đã bị khóa kia.

Tôi không dám cạy khóa, tuy quầy chỉ được làm bằng gỗ công nghiệp nhưng cũng rất chắc chắn, nếu tôi cạy ra kiểu gì cũng gây tiếng động lớn.

Tôi không tin, lần nữa kéo những ngăn kéo kia ra tìm. Không có, không có, vẫn là không có. Chẳng lẽ thật sự chỉ là một giấc mơ của tôi? Nhưng sao nó lại chân thật, lại dài như vậy?

Tôi rất khó chịu, rất hoảng hốt. Thật giống như đã hít đầy ngực không khí nhưng lại không thở ra được. Tôi nghĩ tôi thật sự sợ hãi, sợ Tổ Hàng chỉ là một giấc mơ của tôi. Cho nên lúc ấy tôi không nghĩ nhiều, không nghĩ thời điểm đó đang là lúc âm dương hỗn loạn, không nghĩ tới nhà của tôi là ở trên một đường có dã quỷ. Tôi liền ở lúc hơn 12 giờ đêm, mở một cánh cửa mặt tiền cửa hàng, hít sâu một cái, cảm nhận không khí lạnh vào ban đêm, thầm nói:

“Sao có thể! Tuyệt đối không phải là mơ!”

Nói xong câu đó, ngẩng đầu lên thì thấy ở khoảng tối dưới đèn đường bên đường, một người đàn ông trung niên ngồi xuống. Trong tay hắn còn có một bình rượu. Khi tôi nhìn về phía ông ta thì ông ta cũng nhìn về phía tôi, sau đó ông ta cười cười với tôi, nói: “Là Khả Nhân à, ngày mai mang chút rượu đến đây cho chú đi.”

Một giây, hai giây, ba giây... Sau khi sừng sốt ba giây, tôi xoay người đóng cửa lại, lấy lưng chống vào cánh cửa, thở dốc hổn hển, đề xuống sự sợ hãi trong lòng.

Người đàn ông trung niên kia tôi biết, đó là người ở chéch đối diện nhà tôi. Nguyên nhân tôi sợ hãi như vậy là bởi vì người đó đã chết ở trước cửa nhà mình từ vài năm trước. Ông ta uống say, người khác dùng xe máy đưa ông ta về. Khi xe ở cách nhà chưa đến mười mét thì một chiếc xe tải vượt lên trước, xe máy vì né tránh nên nghiêng ngã. Người ngồi sau say rượu không bám chắc, sau đó xe máy vượt lên trước xe tải, người ngồi sau bị rơi xuống từ vong.

Ông ta đã chết, ông ta là quỷ. Năm xảy ra chuyện đó, tôi cũng ở nhà rất nhiều buổi tối nhưng tôi chưa từng nhìn thấy ông ta. Tuy rằng tôi không phải thuần dương mệnh nhưng tôi thật sự chưa từng gặp người đàn ông này, không, quỷ này.

Hiện tại không có chuyện gì đặc biệt vậy mà tôi lại nhìn thấy ông ta. Mà ông ta cũng chú ý đến tôi, không có chút ác ý nào mà chỉ bình thản kêu tôi mang rượu cho ông ta.

Đây là... “do quỷ khí trên người mình.” Tôi dựa vào cửa, tự nói nhỏ. Tổ Hàng đã thân mật với tôi nhiều như vậy, thể chất của tôi đã sớm thay đổi. Trên người tôi có quỷ khí của anh ấy, tôi có thể nhìn thấy quỷ, mà trong mắt của quỷ thì tôi cũng là quỷ. Hoặc có thể nói là một người đầy quỷ khí, không khác mấy bọn họ.

Tổ Hàng là có tồn tại, chuyện giữa Tổ Hàng và tôi cũng là có thật. Dựa lưng vào cửa, tôi nhoen miệng cười. Chỉ cần Tổ Hàng thật sự tồn tại, như vậy tôi nhất định có thể tìm được anh ấy. Dù anh ấy có thể tan thành tro bụi thì ít nhất tôi cũng có thể quang minh chính đại để tang anh ấy.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Tôi cũng không muốn khiến ba tôi lo lắng, cũng không định khiến bọn họ biết tôi vẫn còn tìm Tổ Hàng, cho nên tôi tiếp tục đi làm. Mấy ngày này Đàm Thiên xin nghỉ giúp tôi, công ty tiệc cưới đang không có đám cưới cần chuẩn bị nên cũng không làm khó dễ gì.

Khi tôi quay lại công ty là bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ tập thể. Công ty tuyển thêm mười người làm thời vụ để trang trí sân khấu cho hôn lễ tập thể ở quảng trường. Hơn mười đôi đều chọn quần áo cưới và hóa trang chỉ trước một hai ngày, không thì cũng không quá bận rộn.

Ngày đầu tiên tôi quay lại làm là giúp cô dâu chọn lễ phục cùng trang sức. Mười mấy cô dâu, lễ phục và trang sức đều phải ghi lại cẩn thận, không thể để phát sinh vấn đề gì.

Tôi và Đàm Thiên đều rất bận, tuy rằng chúng tôi là người mới cũng chỉ là nhân viên quen, nhưng vào thời điểm này cũng đều phải tự mình làm.

Vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười, cùng cô dâu kia chọn lễ phục. Dáng người cô dâu tương đối đầy đặn, chưa đến mức mập mạp. Ở trong phòng thay quần áo, khi cô ấy cởi đồ ra tôi mới thấy được, cô ấy đang mang thai. Nhưng tôi không nhiều lời. Ở chỗ này làm việc hơn nửa tháng, thấy cô dâu mang thai trước kết hôn rất nhiều, cũng không phải điều mới mẻ lạ lắm gì.

“A, cái này bên trên hơi chật.” Cô ấy cau mày nói.

Tôi nói: “Cái đó có thể sửa. Tôi sẽ đo lại ngực cho chị, buổi chiều là có thể sửa xong, đến hôm hôn lễ chắc chắn sẽ không chật.”

“Vâng, vậy cái này đi, sửa giúp tôi là được.”

Tôi gật đầu, giúp cô ấy thay quần áo. Khi tôi đang dùng thước dây để đo ngực cho cô ấy thì điện thoại của cô ấy vang lên. Cô ấy vừa nhận điện thoại vừa bảo tôi cứ đo.

Cô ấy nói vào điện thoại: “Dạ, hôm nay dọn đi. Để sau hôn lễ thì mới muốn chết. Hôm nay em chọn lễ phục ở công ty tổ chức tiệc cưới, chuyển nhà cứ bảo mẹ em qua bên đó trông coi, một xe tải là đủ rồi. Vâng, chọn lễ phục xong rồi, nửa giờ nữa tới đón em nhé. Đêm nay à, ngủ ở nhà mới đi. Dù sao nhà cũng đã để được nửa năm rồi.”

Cô ấy ngắt điện thoại, lẩm bẩm: “Sắp kết hôn rồi, lại phải chuyển nhà.”

“Đừng chuyển.” Tôi nói nhỏ.

Cô ấy hơi sùng sốt một chút, nói: “Vì sao?”

“Cô đang mang thai, lúc này chuyển nhà không tốt.”

Cô ấy liền cười: “Có bác đồng nghiệp chỗ tôi cũng nói thế. Không ngờ còn trẻ mà em gái cũng mê tin như vậy.”

“Không phải mê tin, mà là khoa học. Mỗi tòa nhà đều có từ trường riêng, đứa bé đã quen với từ trường nơi đang ở. Nếu chuyển nhà, từ trường khác hoàn toàn, nếu đứa bé không thích ứng được sẽ xảy ra chuyện. Tuy rằng không phải thai phụ nào chuyển nhà cũng xảy ra chuyện nhưng tỷ lệ vẫn tương đối cao, vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Được rồi, lúc này hẳn cũng dọn nhà sắp xong rồi. Tôi về vừa lúc có thể giúp sắp xếp bày biện đồ đạc gì đó thôi.”

“Đừng đi. Nếu một hai phải dọn, chị đừng đi xem.”

“Tôi không tới được sao? Mà, chuyện này cũng không cần em gái phải lo.” Cô dâu kia chỉ cười cười với tôi, không nói gì nữa. Tôi nghĩ với quan hệ tôi chỉ là người phục vụ cho cô ấy như lúc này, không có chuyện cô ấy sẽ nghe tôi. Tôi cũng chỉ nói vậy thôi, loại chuyện này không thể bắt ép người khác được.

Giống như trước kia Tô Hằng đã nói, xem phong thủy cho nhà, thầy phong thủy rõ ràng đã đưa ra phương án phong thủy nhưng đương sự lại không làm theo những gì thầy phong thủy nói, khi xảy ra chuyện lại sẽ nói thầy phong thủy đó không có tài cán gì gì đó.

Cô dâu kia thay quần áo xong, sau khi ký tên xác nhận liền rời đi.

Vào lúc ăn trưa, tôi đi ra trước cửa tiệm, đứng ở dưới cây tử kinh hoa kia gọi điện thoại cho Tô Hằng. Biết đầu lúc này đã có thể gọi được, anh ấy sẽ nghe máy, anh ấy sẽ nói cho tôi mấy ngày này mới là ác mộng của tôi, còn anh ấy vẫn luôn ở bên tôi.

Đáng tiếc đó chỉ là ảo tưởng đẹp đẽ, điện thoại vẫn như cũ truyền tới thông báo không liên lạc được.

Ngắt điện thoại, quay lại phòng nghỉ cho nhân viên ở phía sau, Đàm Thiên đã nhận hộp com giúp tôi, vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Cô ấy nói nhỏ: “Gọi điện thoại cho Khúc Thiên à?”

Tôi mỉm cười gật đầu với cô ấy. Tôi đã biết mà, Linh Từ bọn họ chỉ có hai ngày, dù họ muốn gạt tôi thì cũng không có cách nào nói với tất cả mọi người xung quanh tôi được. Lúc trước chuyện của tôi và Khúc Thiên gây tiếng vang ở trường, người biết chuyện của chúng tôi rất nhiều, bọn họ không có khả năng đi nói với từng người một.

Hiện tại nghĩ lại, có lẽ bọn họ không nghĩ sẽ giấu tôi lâu, chỉ muốn giấu mấy ngày để hy vọng tôi bình tĩnh lại, dần dần chấp nhận sự thật này, để không giống như các trường hợp Minh hôn khác là tìm đến chuyện tự sát để giải quyết vấn đề mà thôi.

Chỉ là bọn họ đều quá coi thường tôi. Tôi không yếu đuối như bọn họ tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171-2

“Này, vừa rồi cậu nói gì với cô dâu kia thế? Khi cô ta đi đã viết thật dài ở chỗ ghi nhận ý kiến phản hồi. Không phải là khiếu nại cậu chứ?”

Tôi sùng sốt, tôi không ngờ tôi chỉ nói mấy câu kia lại khiến cô ta không thoải mái như vậy, thậm chí vẫn cười với tôi nhưng lại đi khiếu nại tôi. Tôi cúi đầu ăn cơm, nói: “Minh chỉ nói cho cô ta, mang thai thì đừng chuyển nhà thôi. Có điều cô ta nói hiện tại đã dọn xong rồi, buổi chiều cô ta muốn tới chỉ đạo.”

“Oa, cô ta liều mạng như vậy à? Vậy chồng cô ta đâu?”

“Không hỏi. Có điều đó hẳn là một cô gái mạnh mẽ.” Bữa cơm này ăn thật sự bất an. Rốt cuộc tôi mới làm ở đây còn chưa đến một tháng, nếu như bị khiếu nại thì có lẽ công việc cũng sẽ không giữ được.

Tôi tìm lâu như vậy mới có được một công việc phù hợp một chút, nếu làm một tháng đã bị sa thải thì tôi lại phải đi tìm việc khác.

Trong lòng bất an, tôi chỉ ăn một chút, sau đó đi tới ban tiếp nhận ý kiến khách hàng. Tôi cười ngọt nói với anh nhân viên kia: “Anh Đàm, cho em xem chút đi. Vừa rồi khách của em có viết ý kiến phản hồi, em xem em có làm gì không tốt để rút kinh nghiệm cho khách sau.”

Anh Đàm là cháu trai của giám đốc, quyền lực ở cửa hàng là rất lớn. Anh ta tương đối lạnh lùng, ngón tay thon dài lắc lắc: “Không được, có quy định rồi, những ý kiến này sau khi tan làm sẽ phân loại rồi giao cho giám đốc. Cô có chỗ nào làm không tốt còn không tự biết sao?”

“Em... Em thấy mình làm đều tốt, nhưng không biết khách có gì không hài lòng không.” Tôi không nói tới chuyện khiếu nại, lỡ như không phải là khiếu nại thì sao? Như vậy không phải tôi bất nghĩa với chính mình sao?

Anh Đàm vẫn phe phẩy ngón tay thon dài kia, nói: “Không được.”

Anh ta vừa mới nói xong thì đường dây nóng của công ty ở quầy vang lên. Anh ta ra hiệu cho tôi không cần nói gì nữa, sau đó mới nghe điện thoại: “A lô, xin chào, công ty tiệc cưới XX xin nghe, tôi có thể giúp gì cho quý khách.”

“Tôi là mẹ của Dương Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt có đăng ký tổ chức lễ cưới tập thể ở công ty anh, hiện tại thân thể con bé không thoải mái, chúng tôi muốn hủy bỏ hôn lễ nên nói với các anh một tiếng.”

“Là vậy sao? Thật sự không thể tham gia sao? Chuyện kết hôn là chuyện đại sự, đi à.”

“Con bé phải vào viện rồi.”

“Vậy được, theo hợp đồng thì chúng tôi chỉ có thể trả lại 30% phí. Thật xin lỗi, khi nào thì đi rảnh để tới đây làm việc được?”

“Nói sau đi, tôi chỉ muốn gọi để thông báo một tiếng, tôi còn đang ở bệnh viện.”

Nguyệt Nguyệt? Còn không phải là cô dâu mang thân hình đầy đặn mà buổi sáng tôi tiếp đãi sao? Ở trong bệnh viện? Tôi cảm lấy ông nghe, nói: “Chào đi ạ! Cháu là nhân viên phụ trách cho Nguyệt Nguyệt. Cháu muốn xác nhận một chút, có phải Nguyệt Nguyệt bị động thai không?”

“Ài, bác sĩ vừa tiêm thuốc an thai. Cứ vậy đi.” Cuộc gọi bị cắt đứt.

Anh Đàm đoạt lấy ông nghe, nói: “Cô làm gì thế? Cô cứ như vậy, khách không khiếu nại cô thì tôi cũng khiếu nại cô.”

Tôi ngẩng đầu lên cười thật tươi với anh ta. Khi xoay người, lòng tôi lại trầm xuống. Rõ ràng đã nói cô ấy đừng chuyển nhà, hiện tại có lẽ nhà chưa dọn xong đã xảy ra chuyện.

Công việc buổi chiều, tôi vẫn tiếp đón cô dâu. Cô dâu này nhanh chóng chọn được lễ phục và trang sức, ký tên rồi đi. Như vậy tôi có nhiều thời gian hơn để làm việc của mình. Ví như đi tới dưới cây tử kinh hoa kia gọi điện cho Tổ Hàng.

Tuy rằng vẫn đi làm bình thường nhưng tôi còn chưa từ bỏ tìm kiếm anh ấy. Tôi biết một ngày nào đó anh ấy sẽ xuất hiện, điện thoại sẽ gọi được.

Khi tôi thu dọn chuẩn bị ra về, một dì có mái tóc vàng uốn xoắn bước vào. Nhìn rất thời thượng, nhưng vừa vào đi ấy đã kêu lên: “Các người ai phụ trách Nguyệt Nguyệt?”

Bà ta kêu to khiến tất cả mọi người đều nhìn về phía tôi. Đàm Thiên đứng ở bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Không phải đi ấy tới đây tìm cậu tính sổ chứ?”

Bởi vì mọi người đều nhìn tôi nên đi ấy xác định được tôi chính là người cần tìm. Thấy đi ấy nhanh bước tới khiến tôi sợ hãi lui một bước, rồi mỉm cười lên tiếng: “Chào đi ạ! Là cháu, đi có việc gì ạ?” Khi nói mấy câu ấy, tôi đã nhìn về phía bảo vệ. Nếu đi này dám ra tay đánh tôi, hy vọng anh ta có thể giúp kéo đi này ra.

Đi ấy tiến đến nắm lấy tay của tôi, kéo tôi ra bên ngoài, nói: “Đi, đi cùng đi xem Nguyệt Nguyệt thế nào, có giữ được đứa nhỏ hay không?”

Hóa ra là vì đứa trẻ. Tôi dường như là bị đi tóm lấy kéo lên taxi, lên xe rồi tôi mới có thời gian hỏi: “Đi à, rốt cuộc sao lại thế này? Cháu đã hết giờ làm rồi. Hôn nữa cô ấy bị động thai cũng không phải do cháu.”

“Nguyệt Nguyệt nói hôm nay cháu đã nói với nó đừng chuyển nhà. Nếu nghe lời cháu thì có phải nó sẽ không xảy ra chuyện không? Nguyệt Nguyệt của đi ba năm qua không có thai được, bây giờ có thai lại xảy ra chuyện như vậy.”

Lòng tôi chậm rãi thở hắt ra, khó khăn mới có thai như vậy sao lại không chịu cẩn thận một chút.

Xe đi thẳng tới bệnh viện. Xuống xe, đi kia lại túm lấy tôi đưa nhanh tới khu nằm viện khoa sản.

==

Sant: Hen các bạn ngày mai, hy vọng miền Trung vượt qua được cơn bão này <3

Chương 172

Khoa phụ sản trong bệnh viện bất cứ khi nào cũng rất náo nhiệt... Sản phụ đau đẻ, trẻ được sinh ra, không phải vài phút là sẽ an tĩnh được.

Đi kia đưa tôi vào một phòng bệnh có hai người. Người nằm trên giường kia chính là Nguyệt Nguyệt, cô dâu buổi sáng hôm nay tôi mới phục vụ. Hiện tại sắc mặt tái nhợt, nằm nhắm mắt, bộ dáng như muốn khóc. Ở mép giường, một người đàn ông cũng nhúu mày.

Nghe được tiếng động, thấy tôi đi tới, Nguyệt Nguyệt mở to mắt nhìn về phía tôi. Sau hành động này, nước mắt liền rơi xuống.

Cô ấy nói: “Nếu hôm nay nghe lời em nói sẽ không bị như vậy.”

Tôi nhìn bệnh án trên đầu giường của cô ấy, trên đó viết: “Có dấu hiệu sinh non”, tức là thai vẫn còn, chưa sinh non. Tôi nói: “Nghe bác sĩ nói đi, không chừng vẫn giữ được.”

“Nhà chúng tôi dọn được một nửa rồi, dọn nửa hay không? Hay là lại đem những thứ đó dọn về?” Nguyệt Nguyệt hỏi. Chuyện chuyển nhà này không phải là chồng của cô ấy hỏi mà chính cô ấy hỏi. Thân thể như vậy rồi mà vẫn còn gắng sức hỏi, có thể tưởng tượng được cô ấy là một phụ nữ mạnh mẽ thế nào.

Tôi trầm ngâm một chút, đối với chuyện phong thủy tôi không dám tùy tiện mở miệng. Nghĩ một lúc mới nói: “Nếu đã dọn thì đừng động vào nó. Chị ở bệnh viện an dưỡng, nhà thì nhờ người tới xem. Chỗ nào không được đóng đinh thì đừng đóng. Bày biện trong phòng, vị trí đặt giường gì đó cố gắng làm giống như nhà trước. Kỳ thật theo khoa học thì chính là tạo ra hoàn cảnh giống nhau sẽ sinh ra từ trường giống nhau là đứa trẻ có thể thích ứng.”

“Cái này... chúng tôi cũng không biết nhờ ai để xem.” Đi kia nhúu mày.

Tôi cũng do dự một chút, mới nói: “Để cháu tìm một đại sư cho nhà mình. Cháu cho đi số điện thoại của đại sư, mọi người tự liên hệ.”

Sau khi để lại số điện thoại của Linh Tử, tôi chào rồi ra về. Đi ấy vội vàng lôi tôi tới đây khiến tôi thậm chí còn chưa kịp gọi cho Tô Hằng. Tuy rằng điện thoại của Tô Hằng vẫn báo không liên lạc được.

Tôi đi ra khỏi phòng bệnh, vào trong thang máy.

Thang máy đi xuống, người vào dần dần nhiều lên. Hơn nữa có cả bệnh nhân bị thương khiến tôi nhanh chóng bị dạt vào một góc trong của thang máy.

“Thật không biết bọn họ định làm gì với con trai mình. Thăng bé Khúc Thiên kia tôi thấy là đã chết rồi.”

“Nói không chừng chỉ cố gắng giữ con trai như vậy để chờ người ta đến thăm đưa bao li xì, sau đó mới rút ống thở làm đám tang.”

Khúc Thiên? Tôi nghe được cái tên này liền ngây ngẩn cả người. Gì mà rút ống thở? Khúc Thiên ở bệnh viện? Tôi đứng một góc thang máy nhìn về phía hai người nói chuyện. Đó là hai người đàn ông trung niên, từ cách ăn mặc thì thấy hẳn là đi làm.

Hai người tiếp tục nói: “Con của ông ta cũng thật là, đột nhiên lại té xỉu rồi thành cái dạng này.”

“Số mệnh rồi. Có điều người đã như vậy, còn cấm ống thở duy trì thật sự lãng phí tiền. Rút ống thở là chết, hà tất còn lãng phí tiền như vậy?”

“Tôi thấy sau này dù có sống sót thì cũng là người thực vật.”

Thang máy dừng, mọi người bước ra khỏi thang máy, tôi đứng cuối cùng, vội vàng ấn đóng cửa lại, sau đó dựa vào trí nhớ bấm thang máy đi tới lầu 4. Vừa rồi hai người đàn ông kia vào thang máy từ lầu 4.

Thang máy dừng ở lầu 4, tôi đi về phía bàn y tá, mỉm cười hỏi: “Xin chào, xin cho khỏi Khúc Thiên nằm ở phòng nào ạ?” Tôi mỉm cười, giọng nhẹ nhàng nhưng tay đã nắm chặt run run. Khúc Thiên đang ở bệnh viện, vậy Tô Hằng đâu? Tôi cố gắng thở ra từ từ, cố gắng khiến mình không cứng nhắc.

Y tá cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Gian một người ở cuối cùng hành lang.”

Tôi gật đầu, nói: “Cảm ơn.” Khi xoay người đi vào bên trong còn nghe được y tá kia nói thầm: “Không phải chỉ là con lãnh đạo của tỉnh sao? Chết thì đã chết rồi, sao còn nhiều người tới thăm vậy?”

Một y tá khác nói: “Đừng nói linh tinh, không chừng còn có thể tỉnh lại.”

“Tỉnh lại được mới kỳ lạ.”

Tôi đi dọc theo hành lang, dừng ở phòng bệnh cuối cùng.

Nơi này không phải cuối hành lang, sau nó còn có phòng nghỉ của bác sĩ. Chỉ là từ cửa có thể thấy phòng bệnh này không giống bình thường. Biển số phòng bệnh còn trang trí hoa. Hẳn phòng bệnh này là phòng VIP. Với tính cách của ba mẹ Khúc Thiên, tuyệt đối sẽ không để con mình thiệt thòi.

Hơn nữa lúc tiến hành hôn lễ của Khúc Thiên và Lê Lệ, mẹ Khúc Thiên cũng đã nói, bọn họ biết Khúc Thiên đã đi rồi, là dương thọ đã hết. Bọn họ cũng không theo đuổi điều gì, chỉ cần có thể nhìn thấy Khúc Thiên vẫn sống đã thỏa mãn. Là cha mẹ, bọn họ đã đưa ra yêu cầu thấp đến như vậy, nhưng vẫn xảy ra chuyện. Khúc Thiên của bọn họ không thể cử động, chỉ có thể nằm trên giường, toàn thân cắm đầy các loại ống. Nhờ tác dụng của máy móc, tim phổi của cậu ta lần nữa bắt đầu hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172-2

Tôi đang nhìn thì ba Khúc Thiên vừa lúc mở cửa nhìn ra. Nhìn thấy tôi, ba Khúc Thiên cũng giật mình. Ông ta sững sờ một lúc, khi tôi vào phòng rồi liền vội vàng đóng cửa, nói: “Sao cháu lại tới đây?”

“Khúc Thiên...”

Tôi không biết nên nói thế nào, tôi không để ý tới Khúc Thiên, Khúc Thiên đã sớm chết. Tôi để ý chính là Sầm Tổ Hàng, nhưng tôi lại không thể dùng cái tên này để gọi.

Mẹ Khúc Thiên vội tới, lạnh giọng nói: “Rốt cuộc các người đem Khúc Thiên làm gì? Nó... Sao nó lại bị thương nặng như vậy? Dù thế nào nó cũng là con trai ta.”

Tôi không có cách nào trả lời bà ấy. Tôi cũng muốn biết rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

“Cháu có thể tới thăm Khúc Thiên không?”

Ba mẹ Khúc Thiên do dự một chút mới để tôi vào phòng bệnh. Trong phòng thật ấm áp, trang trí rất đẹp. Người trên giường rất quen thuộc. Cậu ta không có thay đổi gì, đã sớm là một khối thi thể. Tôi nhìn ngực đang phập phồng, bỗng nhiên có suy nghĩ, Khúc Thiên đã sống lại cho nên Sầm Tổ Hàng rời đi.

Tôi hít sâu một cái, mới đi tới. Thân thể Khúc Thiên không bị phân hủy, như vậy châu định thi vẫn còn ở trên người cậu ta. Nếu muốn giúp Tổ Hàng giữ lại thân thể này thì phải che giấu châu định thi cho tốt.

Nếu mục đích ba mẹ Khúc Thiên đơn giản như vậy, vậy thì tôi có thể nói thẳng ra.

Tôi nói: “Dì à, trên người Khúc Thiên có một viên ngọc châu, ngọc châu đó có thể bảo vệ anh ấy. Đừng cho bất cứ kẻ nào lấy đi, cũng đừng để viên ngọc châu ấy rời xa anh ấy.”

Mẹ Khúc Thiên gật đầu, nói: “Bác sĩ có nói trong bụng nó có viên ngọc châu, không biết là cái gì. Nếu tỉnh lại thì có lẽ phải phẫu thuật lấy ra.”

Tôi hơi sững sờ một chút, vậy ra Tổ Hàng đã cho Khúc Thiên nuốt viên ngọc châu kia. Viên ngọc châu đó cũng không nhỏ, nuốt xuống yết hầu là chuyện rất thống khổ. Tổ Hàng làm chuyện này thì nhất định phải ở trong người Khúc Thiên. Như vậy những gì Khúc Thiên cảm thụ thì anh ấy cũng cảm thụ được. Bao gồm cả việc nuốt viên ngọc châu thống khổ kia.

Chuyện thống khổ như vậy, anh ấy vẫn làm. Anh ấy cũng muốn giữ được thân thể này. Vậy thì anh ấy đâu? Đồ anh ấy muốn giữ, anh ấy nhất định sẽ về lấy.

Rốt cuộc tôi đã có thể cười thầm trong lòng. Anh ấy sẽ quay về! Tôi chắc chắn anh ấy sẽ quay về.

Mẹ Khúc Thiên mời tôi ăn tối. Ăn ở một nhà hàng nhỏ bên cạnh bệnh viện. Mẹ Khúc Thiên chỉ ăn hai miếng rồi buông đũa nhìn tôi.

Trong mắt người khác, tôi là bạn gái của con trai bà ấy, bà ấy là mẹ chồng tương lai của tôi. Nhưng chúng tôi biết giữa chúng tôi không phải như thế, bằng không bà ấy cũng sẽ không bình thản như hiện tại. Nếu kia thật sự là con trai của bà ấy, bà ấy sẽ dốc toàn lực phản đối, làm khó dễ tôi.

Thấy tôi ăn xong rồi, bà ấy mới nói: “Không thể tưởng được cháu vẫn có thể ăn như vậy. Xem ra chuyện này cháu không để ý chút nào.”

Tôi ngẩng đầu lên cười với bà ấy một cái: “Không phải, cháu phải ăn thật nhiều, ngủ thật tốt, bảo vệ sức khỏe của mình thật tốt để chờ anh ấy về. Nếu cháu còn không tự yêu quý mình, khi anh ấy về thấy cháu như vậy sẽ thương tâm.” Đây là tôi tổng kết được từ mấy hôm không ăn không ngủ được lần

trước.

Mẹ Khúc Thiên nói: “Không ngờ lần này cháu lại kiên cường như thế.”

“Không kiên cường không được, bởi vì anh ấy không ở bên cạnh.”

“Cháu biết có chuyện gì xảy ra không? Khi Khúc Thiên xuất hiện trong phòng khách nhà dì, dì cũng không dám tin. Ngày Khúc Thiên kết hôn với Lệ Lệ, con trai dì rõ ràng vẫn bình thường... Mà, con trai dì đã đi rồi. Nhưng bọn họ cũng không nên đem thân thể nó biến thành đáng vẻ kia. Toàn thân đều là máu, một người mẹ nhìn thấy thế đau lòng đến mức nào. Chúng ta cũng do dự một hồi lâu mới đưa nó đến bệnh viện.”

“Bệnh viện vẫn nhận?” Đây chính là điểm đáng ngờ. Trước kia tôi cũng nghĩ tới điểm đáng ngờ này. Nếu là một khối thi thể, bệnh viện sẽ không nhận. Dù ba Khúc Thiên có làm quan to cũng không có khả năng bắt bệnh viện nhận một thi thể rồi cho dùng mấy thờ. Dù viện trưởng đồng ý thì còn các bác sĩ y tá thì sao? Kiểu gì cũng sẽ có tin đồn ra ngoài. Hiện tại không có chút tin đồn nào, như vậy khi Khúc Thiên được đưa vào bệnh viện hẳn vẫn còn sống. Như vậy cũng chỉ có một khả năng, đó chính là có quý bám vào Khúc Thiên, khiến cậu ta có những dấu hiệu có sự sống.

“Ừ, nhưng nhiều ngày như vậy, Khúc Thiên vẫn thế.”

Tôi im lặng, vừa rồi trên người Khúc Thiên không có hồn, đó chỉ là một khối thi thể.

“Bọn họ rốt cuộc đi đâu? Vì sao con trai đi lại thành dạng này?” Mẹ Khúc Thiên lần nữa hỏi.

Tôi do dự một chút, mới nói: “Chuyện của bọn họ, cháu cũng không rõ ràng lắm. Nhưng cháu có thể nói cho dì, Lương Canh và Ngụy Hoa có dính tới chuyện này, là đối thủ.”

“Lương Canh cùng đưa con riêng của ông ta?” Mẹ Khúc Thiên kinh ngạc, sau đó rũ mắt xuống. “Thảo nào thời gian trước con trai ông ta lại đi ra ngoài. Đưa con riêng kia...”

Di ấy không tiếp tục nói. Tôi nghĩ như vậy là đủ rồi. Ba mẹ Khúc Thiên yêu Khúc Thiên như vậy, để bọn họ bắt đầu chú ý tới Lương Canh cùng Ngụy Hoa. Như vậy cũng có thể có chút kiểm chế Lương Canh. Nhất định nào đó. Mất đi sự che chở của Lương Canh, Ngụy Hoa ở trong xã hội này chỉ là một đứa trẻ hai bàn tay trắng mà thôi.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173

Ăn cơm xong, khi về nhà thì trời đã tối. Tôi đi tới ngõ nhỏ trước nhà của chúng tôi, dừng chân, quay sang một cửa hàng nhỏ, mua một bó hương, một cái bập lửa, một bình rượu. Đi tới dưới đèn đường kia, tôi đốt ba nén hương cắm trên mặt đất, sau đó mở nắp bình rượu, chậm rãi đổ rượu xuống, rồi đặt bình không bên cạnh hương.

Hương còn chưa cháy hết tôi đã xoay người rời đi. Bình rượu này là quý kia bảo tôi mang cho ông ta nên tôi đưa tới. Ông ta giúp tôi chắc chắn về chuyện của mình và Tổ Hàng, tôi cũng muốn cảm ơn ông ta.

Khi tôi đi chưa tới năm bước thì nghe được âm thanh phía sau: “Cảm ơn cháu, Khả Nhân!”

Tôi không quay lại mà tiếp tục đi. Cứng tế ven đường đều như vậy, làm xong thì đi, tuyệt đối không thể quay đầu lại nhìn.

Khi đi ngang qua con đường đi vào miếu nhỏ kia, tôi vô tình nhìn vào. Đã từng nhìn thấy một đôi quý ở đó. Cũng không chỉ có bọn họ, thì thoảng tôi cũng thấy quý trên đường này.

Từ khi ở bên Tổ Hàng, tôi thường xuyên có thể nhìn thấy những thứ này. Đặc biệt là con đường này vốn là con đường ưa thích của quý. Trực giác nói cho tôi, bên này hẳn có vấn đề. Tôi do dự một chút, vẫn quyết định đi vào trong ngõ nhỏ kia.

Tổ Hàng từng nói, trên người tôi có quý khí của anh ấy, là quý sẽ không trêu chọc tôi. Mà trên thế giới này cũng không phải nơi nào cũng có lệ quý. Hơn nữa tôi không động đến nó không phải là được sao? Nghĩ như vậy, tôi đi vào trong ngõ nhỏ.

Tôi biết tôi đang mạo hiểm, nhưng trực giác khiến tôi đi vào trong ngõ nhỏ. Thời gian đã tương đối muộn, nơi này hiện tại ngoại trừ những người vô tình đi ngang thì không có ai khác.

Cửa miếu đã đóng, trên khoảng trống phía trước vẫn còn rất nhiều rác của việc buôn bán ban ngày. Ở trong góc, không còn nhìn thấy đôi quỹ kia, thậm chí quỹ khác cũng không có.

Phía sau miếu chính là từ lộ dẫn tới tòa nhà nơi phát hiện Sầm Mai. Tôi đứng trước cửa miếu, do dự một chút, vẫn cảm thấy nơi đó có thứ gì đó hấp dẫn tôi.

Đền đường rất tối, tôi có thể nhìn thấy cũng chỉ là hình dáng đại khái mà thôi. Khi tôi đứng ở trước từ lộ kia, tim tôi bắt đầu đập mạnh. Tôi cảm giác được sự sợ hãi, tôi cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Thật giống như thân thể tôi phát ra sự lạnh lẽo khiến tôi càng cảm thấy lạnh.

Muốn vào xem hay không? Nơi đó không có người, nơi đó là âm lộ âm lâu, nơi đó sẽ có quỷ. Hiện tại không phải là tôi đi tìm quỷ sao? Cho nên có quỷ đối với tôi không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu kia.

Tôi nghĩ nếu tôi cứ sợ hãi, vĩnh viễn không dám đi tìm thì có lẽ tôi và Tổ Hàng sẽ không có tương lai.

Muốn tìm được anh ấy, tôi cần phải lớn gan một chút. Cho nên tôi quyết tâm đi vào bên trong.

Nơi này mang theo rất nhiều hồi ức không tốt của tôi. Lần trước chính ở chỗ này, Tổ Hàng tìm được Sầm Mai, lại bị Sầm Mai làm cho bị thương. Khi anh ấy từ chỗ này đi ra trông rất thống khổ.

Hiện tại tôi phải tự mình đi vào tòa âm lâu này để xem xét bên trong. Tôi không biết tôi sẽ thấy cái gì, nhưng trực giác mách bảo tôi đi vào bên trong đó.

Tôi không có đèn pin, thứ có thể dùng để chiếu sáng chỉ có điện thoại cùng bật lửa vừa mới mua.

Tôi cầm điện thoại đi vào trong âm lâu kia, ánh sáng điện thoại chỉ chiếu sáng được một vùng nhỏ dưới chân. Khi tôi bước vào sân của nhà kia, điện thoại đột nhiên truyền tới tiếng báo động.

Âm thanh tút tút kia khiến tôi kinh ngạc. Tôi nhìn bốn phía xung quanh, nhưng xung quanh chỉ có tường bao, ở giữa là tòa nhà trát đầy vôi sống kia. Tòa nhà đen xì, không có chút ánh sáng. Trên tường dù trát đầy vôi sống cũng không phản quang, ánh sáng điện thoại chiếu đến cũng không thấy được gì.

Cửa sổ gần tôi nhất, cánh cửa đã rơi tuột ra treo nơi khung cửa. Khi đèn điện thoại chiếu tới, dưới ánh sáng mờ mờ tôi thấy trên cửa sổ có một dấu tay. Màu trắng! Bên ngoài tòa nhà trát vôi nhưng bên trong thì không. Tường bên trắng mốc đen lại. Ánh sáng không tốt, tôi thấy không rõ lắm nhưng dấu tay màu trắng kia lại rất rõ ràng.

Từ dấu vết của dấu tay kia có thể thấy dấu tay này đã có một thời gian rất dài. Vì sao lại có dấu tay trên cửa sổ? Là người trát tường để lại? Hay là...

“Tút tut” lại là hai tiếng báo động của điện thoại. “A!” Tôi kêu nhỏ một tiếng, giật mình ném điện thoại trong tay xuống đất. Trước kia không biết đã đánh rơi điện thoại bao nhiêu lần, lần này nó rơi xuống lại tắt ngóm. Trong bóng tối tôi không thấy được điện thoại đang ở đâu, tim tôi đập mạnh, thở cũng khó khăn.

Nhìn màu trắng nhò nhò của tòa nhà trong bóng tối, tôi nghĩ tôi nhất định là bị quỷ mê mới có thể đi vào đây. Nhất định là như vậy. Tôi ngừng thờ, ngồi xổm xuống đưa tay lên sờ trên mặt đất tìm điện thoại. Nhưng một lần hai lần đều không sờ thấy thứ gì.

Tôi run run lấy ra bật lửa trong tay, tự nhủ ở trong lòng: “Mình bị điên rồi mới đi vào đây. Mình bị điên rồi.”

Lấy bật lửa ra, khi bật lên, điều đầu tiên tôi nhìn thấy là một góc tường. Góc tường kia bị nước mưa rỉ xuống khiến cả một vùng xám. Mà giữa đám xám kia có một dấu tay màu trắng rõ ràng. Dấu tay này không giống dấu tay trên cửa sổ, nó rất mới. Thời gian in lại hẳn không lâu, thậm chí còn không có dấu vết bị nước mưa chảy qua.

Mà mấy đêm nay trời đều mưa. Dấu tay này hẳn là hôm hay hoặc vừa mới có.

Bạn đang đọc truyện *Chờng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173-2

Tôi kêu lên một tiếng, sợ hãi ngồi bệt xuống mặt đất, bật lửa trong tay cũng tắt ngóm. Tôi vừa bò vừa chạy ra ngoài. Khi tôi vừa bước tới cửa ra sân thì nghe được âm thanh truyền tới từ bên trong: “Cứu tôi, cứu cháu gái tôi, cứu cháu gái tôi với!”

Tôi quay đầu lại. Tôi biết tôi không nên quay đầu lại, nhưng theo bản năng tôi lại làm như vậy. Khi quay đầu lại, tôi nhìn thấy một thân ảnh màu trắng chấp tay lạy ở ven tường kia, nhìn tôi, dưới thân ảnh còn có một đám màu trắng nho nhỏ. Cháu gái của hắn? Thân ảnh màu trắng kia như đang bị kéo đi, đám màu trắng nho nhỏ vừa rồi hẳn bảo vệ kia bị một bàn tay xách lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt cái tay kia biến mất, tôi có trực giác cái tay kia là Tổ Hàng! Trực giác rất mãnh liệt, thậm chí khiến tôi kêu lên: “Tổ Hàng!”

Biến mất! Hình ảnh rất ngắn ngủi, chẳng lẽ là ảo giác của tôi? Chân tôi cứng đờ, tôi không dám đi vào, cũng không thể bỏ mặc mà rời đi.

Thật là Tổ Hàng sao? Vì sao anh ấy không đi tìm tôi? Vì sao anh ấy lại bắt quỷ này? Rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì?

Tôi cứ như vậy đứng ở sân nhìn tòa nhà kia, không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến khi lòng dần bình tĩnh lại, tôi thở dài một cái, xoay người, rời đi.

Trong chớp mắt khi tôi xoay người, tôi lại lần nữa cảm giác được tòa nhà kia có biến hóa. Cảm giác, chính là cảm giác, không phải là mắt tôi nhìn thấy mà là một loại trực giác, ảo giác xuất hiện ở trong đầu tôi. Tôi không cách nào diễn tả được... Nhưng tôi cảm giác ở cửa sổ trên lầu hai của tòa nhà, có một cô gái mặc quần áo bộ đội đang nhìn tôi.

Sầm Mai! Tôi không quay đầu lại mà lựa chọn rời đi.

Tôi rời đi cùng trực giác rằng, tòa nhà này có rất nhiều điều kì bí, nếu tôi không buông thì sẽ xuất hiện nguy hiểm. Tôi còn chưa có năng lực chống lại sự nguy hiểm này.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình thật bình tĩnh. Ở thời điểm như vậy, tôi phản ứng một cách bình tĩnh như vậy còn khiến chính tôi giật mình.

Về nhà, toàn bộ căn nhà đều đã yên tĩnh, ngay cả phòng ba tôi cũng đã tắt đèn.

Tôi ngồi ở sau quầy hàng, đầu óc vẫn nghĩ lại những gì vừa trải qua. Mỗi chi tiết đều lặp đi lặp lại trong đầu tôi. “Là Tổ Hàng! Đó chính là Tổ Hàng!” Tôi thầm nói với mình. Cảm giác rất mãnh liệt, sẽ không sai, tuyệt đối sẽ không sai.

Tôi lấy điện thoại bàn trong cửa hàng để gọi cho Tổ Hàng, nhưng trong điện thoại vẫn là giọng phụ nữ báo không liên lạc được. Sau đó là âm thanh tút tút. Tôi cắn môi, nhưng nước mắt vẫn chậm rãi nhỏ xuống. Tôi thầm nói: “Tổ Hàng, em sẽ tìm được anh. Mặc kệ anh biến thành bộ dáng gì, anh vẫn là người em yêu.”

Cúp điện thoại, tôi thở dài một cái, lau nước mắt trên mặt mình, lên lầu, mở máy tính ra.

Tôi biết vào thời gian này chị Kim Từ sẽ onl. Quả nhiên nick chị ấy vẫn sáng, tôi liền gửi tin nhắn tới. “Chị Kim Từ, có phải Minh hôn sẽ khiến người ta cảm ứng lẫn nhau được?”

Hồi lâu chị Kim Từ mới trả lời, nhắn: “Em gái, tắm rửa đi ngủ đi. Đừng nghĩ nhiều như vậy. Hay là ngày mai chị em ta đi dạo phố đi?”

“Em có bùa phân hồi của anh ấy, anh ấy có thể cảm nhận được em, vậy thì có phải em cũng sẽ cảm nhận được anh ấy không?”

“Lại suy nghĩ vớ vẩn gì thế? Hơn nửa đêm rồi, đừng nói chuyện đáng sợ như vậy.”

“Em có thể cảm giác được, cảm giác rất mãnh liệt, trong tòa nhà kia chính là Tổ Hàng. Em không nhìn thấy anh ấy, nhưng trực giác này thật sự rất mạnh mẽ. Hơn nửa với tính của em, em sẽ không dám đi vào tòa nhà đó. Nhưng vừa rồi em lại đi vào. Cảm giác rất mạnh mẽ là em phải đi vào đó.”

“Không biết em đang nói gì, em còn đang nằm mơ à? Hay là để chị bói cho em một quẻ xem nhân duyên của em thế nào. Không chừng chỉ có một chút gợi ý cho em. A, giờ Tý không bói được. Thôi, đi ngủ sớm một chút, mai chị tới cùng em đi dạo phố nhé.”

Tôi trả lời chị ấy bằng một mặt cười. Tôi không cần chị ấy khẳng định, bởi vì chính tôi đã khẳng định. Từ trong áo, tôi rút ra bùa phân hồn, hôn lên nó một cái. Tôi tin, bùa phân hồn này có thể khiến anh ấy cảm nhận được tôi, như vậy thì tôi cũng cảm nhận được anh ấy.

Ngày hôm sau chính là hôn lễ tập thể, tôi bận rộn suốt một ngày, ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn. Làm việc tới 5 giờ chiều, ăn cơm chiều luôn một thể.

Hôn lễ tập thể tổ chức ở một quảng trường nhỏ, tôi ăn cơm cùng công ty xong, khi tạm biệt đồng nghiệp thì chị Kim Từ đã đứng dựa vào xe của mình, vẫy vẫy tay với tôi.

==

Sant: Minh vừa dịch vừa sợ luôn:-ss. Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174

Tôi lên xe, chị ấy liền hỏi: “Ăn cơm rồi?”

“Vâng, ăn cùng công ty...”

“Chỉ gọi tới công ty em để hỏi địa chỉ rồi đi tới đây. Hôm nay mệt lắm hả?”

“Vâng, mười bốn đôi cưới. Trang điểm thay quần áo linh tinh không hết việc.”

“Vây... không đi dạo phố nữa. Chị đưa em về nhé.”

Tôi gật đầu. Tôi biết chị ấy quan tâm tới tôi, tôi cũng không muốn để bọn họ lo lắng, cho nên ở trước mặt bọn họ tôi sẽ ngoan ngoãn.

Không chỉ có chị Kim Tử, về đến nhà, ba tôi cũng hỏi công việc hôm nay, tôi cũng mỉm cười nói rất mệt, phục vụ mười bốn đôi cưới nhau, trang điểm thay quần áo gì đó làm không hết việc. Có lẽ cuối tháng sẽ có thưởng thêm gì gì đó.

Về lại phòng, tôi đi tắm rồi lại thay quần áo để ra ngoài. Chờ ba tôi ngủ say tôi mới đi xuống lầu. Nhìn đồng hồ để bàn ở lầu một, tôi lấy từ quầy ra một con dao rọc giấy, lấy thêm một cái đĩa gốm sứ Cảnh Đức đời Thanh giả, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Tôi đi thẳng vào cái ngõ là từ lộ kia, một tay cầm một túi nhỏ chứa đồ, một tay nắm chặt lấy bùa phân hồi trước ngực. Tôi rất khẩn trương, rất sợ hãi, rất bất an, nhưng tôi vẫn quyết định tới tòa nhà kia một lần nữa. Bởi vì trực giác nói cho tôi, Tổ Hàng đang ở đó.

Đi về phía tòa nhà, đêm thật yên tĩnh, đừng nói người mà ngay cả quỷ tôi cũng không nhìn thấy.

Lúc này tôi chưa đi vào sân, so với lần đầu tiên thì tôi bình tĩnh hơn nhiều. Hiện tại nghĩ lại, lần đầu tiên đi vào thật sự có vẻ là bị quỷ mê, còn lần này mới là ý của tôi.

Tôi đứng ở trước sân, nhìn tòa nhà màu trắng trong bóng đêm đen nhanh, cố gắng không cho mình nghĩ tới những hình ảnh ngày hôm qua. Tôi dứt khoát cúi đầu, không nhìn tòa nhà nữa.

Ngồi xổm xuống, tôi đặt một quả táo trên mặt đất, châm một nén nhang rồi cắm vào quả táo.

Tổ Hàng vẫn luôn thích như vậy. Như vậy có thể khiến anh ấy yên ổn hơn. Nếu anh ấy thật sự ở tòa nhà này, thấy một nén nhang cắm trên một quả táo thì nhất định anh ấy biết tôi đã ở đây.

Sau đó tôi đặt cái đĩa nhỏ xuống mặt đất, lấy ra con dao, do dự không biết ra tay thế nào mới tốt. Tôi muốn để lại một ít máu cho Tổ Hàng, nếu anh ấy thật sự thấy tôi thì anh ấy nhất định biết cái này để làm gì. Ở Sầm Gia thôn, Khúc Thiên đã bị thương như vậy, hơn nữa Tổ Hàng còn vì muốn giữ thân thể Khúc Thiên mà nuốt vào ngọc định thi, như vậy anh ấy nhất định cũng bị thương. Để lại máu của tôi, anh ấy uống vào sẽ có thể tốt hơn.

Tôi biết chị Kim Tử cũng thường xuyên lấy máu, nhưng tôi không phải là chị Kim Tử, tôi thật sự không dám cầm dao rạch tay mình. Hơn nữa tôi cũng không muốn để bất cứ ai biết chuyện đêm nay tôi làm, miệng vết thương nếu to quá sẽ bị người khác nghi ngờ.

Không thể cắt trên bắp tay, vậy cắt trên ngón tay đi.

Tôi cũng không có kỹ thuật gì, chỉ đặt mũi dao lên giữa đầu ngón tay áp út rồi cắt một đường. Khi tới bệnh viện lấy máu đều cắt đầu ngón tay này.

Máu nhỏ xuống, rơi lên đĩa. Tôi bóp bóp đầu ngón tay để máu chảy ra nhiều một chút. Nhưng có lẽ do ít kinh nghiệm, máu chỉ chảy một chút thì miệng vết thương đã khô lại.

Tôi đặt cái đĩa bên cạnh quả táo, nói nhỏ: “Tổ Hàng, em chờ anh về.” Tôi đứng dậy rồi đi, vẫn không ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà kia. Tôi sợ, không phải sợ thấy Tổ Hàng, không phải sợ thấy Sầm Mai, mà sợ hai bọn họ đứng trước cửa sổ nhìn tôi, cười khẩy sự khờ khạo của tôi.

Tuy lòng tôi cực lực bài xích hình ảnh này nhưng nó lại cứ xuất hiện trong đầu tôi. Tôi lắc lắc đầu, dứt khoát chạy ra đường phố bên ngoài.

Về đến nhà, tôi lặng lẽ mở cửa, đèn đường chiếu vào, thấy ba tôi đang ngồi ở sau quầy, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi kinh ngạc một chút, lập tức lấy lại tinh thần, nói: “Ba, sao ba còn chưa đi ngủ?”

“Con đi đâu?”

“Con... đi tản bộ, ngủ không được.”

Ba tôi đột nhiên quát tôi: “Khả Nhân, mọi chuyện đều qua rồi! Minh hôn, hay Sầm Tổ Hàng, chúng ta sẽ nghĩ cách giải thoát cho con. Dù không giải được, cùng lắm thì đời này con không kết hôn, giữ cửa hàng này cho ba cả đời. Đừng dây dưa những chuyện đó nữa. Nó... nó đã không còn! Không còn gì cả! Cho dù con có tự sát đi tìm nó thì cũng không thấy đâu! Khả Nhân, con hiểu không? Ngoài Sầm Tổ Hàng ra con còn có chúng ta, con còn có ba con!”

Rốt cuộc không giả vờ được nữa sao? Tôi cười đau khổ. Linh Từ Kim Tử có thể giả vờ được, nhưng ba tôi thì không làm được. Ba tôi buồn bán có gạt người, nhưng tình thương thì ông không phải là người có thể nói dối. Hơn nữa tôi là con gái của ông, tình thương của ông dành cho tôi là thật. Sự quan tâm của ông đối với tôi thì người khác không so được.

Thấy tôi không nói gì, giọng ba tôi cứng lại, sau đó ông từ từ bình tĩnh lại, lo lắng nhìn tôi nói: “Khả Nhân? Khả Nhân, ba... nói đều là giả, con đừng để trong lòng. Con đừng đi theo nó, con còn có ba của con.”

Tôi cười với ba tôi, nói: “Ba, con biết. Con sẽ không đi theo anh ấy.” Nhưng con sẽ mang anh ấy về. Tôi tự nhủ trong lòng như vậy.

Tôi lên lầu khi ba tôi vẫn chăm chú nhìn tôi. Chuyện được phơi bày ra thế này trong lòng tôi đã sớm có chuẩn bị, sẽ không vì chuyện này mà thống khổ. Sự thống khổ của tôi đã qua đi, tôi tin Tổ Hàng của tôi sẽ về.

***

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174-2

Phòng khách ở công ty tiệc cưới, vài nhân viên đang ngồi trên sofa tám chuyện.

Đàm Thiên kéo bộ quần áo đồng phục màu đen, nói nhỏ: “Người ta đều mặc đẹp như vậy, sao chúng ta phải mặc bộ váy đen này?”

“Chúng ta phải dùng chính mình để làm nổi bật sự xinh đẹp của cô dâu.” Tôi nói. Khi sửa lại cổ áo cho bộ đồ mới giặt, ngón tay được băng lại khẽ tách ra tránh động chạm. Động tác này quá lộ, Đàm Thiên cũng chú ý tới ngón tay của tôi, cầm lấy nó hỏi: “Cậu bị sao đây?”

“Ở nhà phụ ba mình, bị dao rọc giấy cắt vào tay thôi.” Đương nhiên tôi sẽ không nói thật cho cô ấy. Bởi vì trên thế giới này dường như chỉ có mình tôi là nỗ lực đưa Tổ Hàng trở về. Khi tất cả mọi người từ bỏ anh ấy, chỉ có tôi vẫn còn kiên trì. Tôi không thể để người khác biết, không thì bọn họ sẽ ngăn cản tôi.

Đàm Thiên buông tay của tôi, nói: “Cẩn thận chút chứ.” Học mỹ thuật có mấy người là không bị dao rọc giấy cắt vào tay. Loại chuyện này với người học kỹ thuật thật sự không tính gì. Nhưng ai cũng không ngờ được, mỗi ngày tôi đều đến trước ngôi nhà kia dùng máu của mình nuôi quý.

Lần trước khi tôi đến ngôi nhà kia vào ngày hôm sau, tôi thấy hương trên quả táo đã cháy hết, vết máu trên đĩa đã không còn. Cái đĩa đã sạch không có chút dấu vết máu nào.

Khi đó tôi rất hào hứng. Có quý ăn máu tôi. Trực giác mách bảo tôi đó là Tổ Hàng! Nhất định là Tổ Hàng.

Buổi tối hôm sau, máu lại được ăn sạch sẽ. Tối nay chính là buổi tối thứ tư, không biết Tổ Hàng đã khôi phục được đến mức nào rồi.

Khi tôi đang nghĩ tới những điều này, Đàm Thiên đẩy đẩy tôi, nói: “Anh Đàm tìm cậu.”

Tôi nhìn qua. Anh Đàm mặc một chiếc áo thun tơ tằm rất gọi cảm đang đứng ngáp ở quầy. Hôm nay anh ta đi làm muộn, có điều anh ta là người nhà ông chủ nên cũng không ai báo cáo chuyện nhỏ này.

Tôi đi tới, anh Đàm lấy một hộp chuyển phát nhanh từ dưới quầy ra, nói: “Chuyển phát nhanh của cô, hơn 11 giờ đêm hôm qua đưa tới. Cũng không biết là ai chuyển tới mà lại đưa muộn như vậy. Lại còn đưa tới công ty. Cũng may hôm qua tôi còn trực chưa đi nghỉ.”

Tôi sững sốt một chút mới nhận lấy hộp chuyển phát nhanh. Tôi không nói địa chỉ nơi này cho bất cứ người nào có khả năng gửi chuyển phát nhanh cho tôi. Dù có muốn gửi thì cũng sẽ gửi về nhà chứ không phải gửi tới công ty.

“Cảm ơn anh Đàm!” Tuy rằng còn nghi hoặc nhưng tôi vẫn biết phép tắc.

Cầm hộp quay lại sofa, Đàm Thiên tiến lại gần, nói: “Có thứ gì thế?”

Cô ấy cầm lấy hộp chuyển phát nhanh của tôi, nhìn phiếu chuyển phát trên hộp, sau đó nói: “A, đây là chữ gì nhỉ, mình xem không hiểu?”

Tôi cầm lấy hộp, nhìn phiếu chuyển phát, chỗ người gửi bên trái có một chuỗi ký tự... Tôi một chữ cũng không hiểu! Còn bên phải, là chữ giản thể, không sai. Tôi nhúm mũi, mở hộp ra. Bên trong là một chiếc điện thoại di động! Cũ! Là điện thoại của tôi! Là điện thoại tôi đánh rơi ở trong tòa nhà kia.

Hơn nữa chuyển phát này lại phát vào giờ Tý, lúc âm dương hỗn loạn. Lại là đưa tới công ty, tránh đưa tới nhà có thể gặp ba tôi. Đây là một chuyển phát nhanh do Âm Sai đưa tới.

Tôi bật nguồn lên, trên đó có một tin nhắn chưa được đọc. Tôi mở tin nhắn ra, nở nụ cười. Tin nhắn chỉ có mấy chữ, là từ Tổ Hàng, hoặc có thể nói là từ số của Khúc Thiên. Trên đó viết: “Cô là ai?”

Tổ Hàng hỏi tôi là ai? Anh ấy... chẳng lẽ quên mất tôi? Chẳng lẽ anh ấy bị Sầm Mai tẩy não? Hay có thể nói, anh ấy đang cùng Sầm Mai ở bên nhau? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Sầm Gia thôn mà khiến Tổ Hàng không còn nhớ tôi? Hay là anh ấy đi theo Sầm Mai cùng Ngụy Hoa, đã bắt đầu âm mưu của bọn chúng?

Mấy suy nghĩ này cứ lần lượt xuất hiện trong đầu tôi nhưng vẫn không có đáp án.

Đàm Thiên cầm lấy điện thoại của tôi, nói: “Đây không phải là điện thoại cũ của cậu sao? Không phải cậu nói đã làm mất sao?”

Tôi rút điện thoại lại, nói: “Đúng vậy, người ta đã trả lại.”

Tôi nói với chính mình, mặc kệ Tổ Hàng thế nào thì tôi cũng vẫn chờ anh quay về, tôi tin anh ấy sẽ quay về với tôi. Hơn nữa không phải mấy đêm này anh ấy đã ăn máu của tôi sao? Vết thương của anh ấy có tốt hơn không? Anh ấy cũng bắt đầu hoài nghi vì cái gì mà máu này lại khiến anh ấy khôi phục nhanh như vậy. Tôi cong miệng mỉm cười.

Tôi biết, lúc này tôi có chút lừa gạt chính mình, nhưng hiện tại tôi không dám nghĩ tới điều tội tệ. Tôi thật sự lo lắng, nếu tôi nghĩ tới những điều tội tệ thì tôi sẽ không màng tất cả mà đi tự sát để đi tìm anh ấy.

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175

Khi tôi về nhà sau giờ làm việc, tôi nghe được tiếng di tôi đang nói chuyện với bà hàng xóm. Thấy tôi về, di chỉ gạt đầu.

Trong lúc chờ ăn tối, di ngồi ở bàn, nói: “Nay bà hàng xóm nói ở ngôi nhà có nhiều người chết trong Cách mạng Văn Hóa kia có hương và đĩa được đặt ở lối vào sân. Có người tới đó làm lễ, ông thấy ai dám đến đó làm lễ? Làm lễ gì?”

Tôi cúi đầu ăn không nói lời nào.

Di nói tiếp: “Một thanh niên gan dạ còn không dám tới đó vào ban ngày. Tiểu Kiệt, sau này con không được phép tới đó chơi, biết chưa?”

Con trai di gạt đầu, nhưng tôi vẫn bình tĩnh. Lúc này tôi chỉ muốn làm như không biết gì.

Nửa đêm, tôi vẫn mặc quần áo vào, cầm nén hương, quả táo, dao và đĩa nhỏ rồi đi ra ngoài. Điều khác biệt là hôm nay tôi cũng chuẩn bị thêm một tờ giấy bạc nhỏ. Tổ Hàng hỏi tôi là ai sao? Tôi cũng từng hỏi anh ấy câu này.

Lúc đó tôi hỏi: “Anh là ai?”

“Chồng của cô.”

“Chúng ta chưa kết hôn.”

“Chúng ta có giấy đăng ký kết hôn. Cô... xem thử đi.”

“Anh... Thật sự sao... Sao lại là tôi?”

“Khế ước Minh hôn do chính cô ký, tôi cũng muốn nói, tại sao lại không phải là một cô gái xinh đẹp.”

Tôi vẫn nhớ những gì mình đã nói lúc đó. Và bây giờ anh ấy cũng hỏi tôi như vậy nên tôi viết cho anh ấy một mảnh giấy nhỏ. Trên đó viết:

“Cô là ai?”

“Vợ anh.”

“Chúng ta chưa kết hôn.”

“Có giấy đăng ký kết hôn. Anh có thể xem Ở chỗ Phán quan.”

Anh có nhớ cuộc trò chuyện này không?

Tôi chuẩn bị xong rồi đi xuống nhà, miệng vẫn mỉm cười. Nhưng vừa xuống nhà đã gặp ba tôi đang đứng sau quầy. Đã mười một giờ rồi, sao ông vẫn chưa đi ngủ? Và chỉ ngồi đó mà không bật đèn.

Tôi lo lắng giấu đồ ra sau lưng, cười nói: “Ba, sao ba vẫn chưa ngủ?”

Ba tôi bình thản đứng dậy, chậm rãi đi về phía trước cửa hàng. Rồi ba nói: “Con đặt hương trước sân nhà kia à?”

Tôi im lặng, thật ra ba tôi ngồi đợi tôi ở đây tới tận nửa đêm tức ba tôi đã đoán được rồi. Những gì ông nói không hề muốn truy vấn mà chỉ muốn nói rõ vấn đề.

Về mặt ba tôi đột nhiên tức giận. Ông mở cửa ra, nói: “Đi, đi đi. Con muốn đi cùng quý đó, không cần ba nữa thì đi đi. Đừng về nữa! Con muốn ba tức chết phải không? Khả Nhân, trước đây con đâu có như vậy. Sầm Tô Hàng không còn nữa, con không hiểu sao? Tại sao con cứ phải dính vào chuyện này?”

Cửa mở, nhưng tôi không thể bước ra. Tôi chậm rãi nói: “Ba, con sẽ không gặp nguy hiểm. Con chỉ thắp hương thôi, Tô Hàng ở trong đó. Không phải lúc đầu ba chấp nhận tội con rồi sao?”

Ba tôi thở nặng nhọc như muốn chửi rủa gì đó, chợt có tiếng đi bước xuống cầu thang, nói: “Đã nửa đêm rồi, hai người làm gì vậy? Ngày mai nói không được sao mà còn chưa đi ngủ?”

“Con muốn ra ngoài.” Tôi nói nhỏ.

Ba tôi kêu lên: “Đi đi, đi đi, đừng về nữa, đi cho bị quỷ bóp cổ chết đi!”

“Ông đang nói nhảm gì thế?” Di nói, cố gắng kéo ba tôi lên lầu.

Tôi cũng biết với tình hình này, nếu tôi không đi thì có lẽ tôi sẽ không thể ra khỏi nhà đêm nay. Nhưng nếu tôi ra ngoài lại không biết ba tôi sẽ tức giận tới nhường nào.

Lúc này ba tôi đã có đi bên cạnh nên tôi lựa chọn đi ra ngoài. Tôi không biết hiện tại Tô Hàng đã xảy ra chuyện gì. Khi tôi đi ra khỏi nhà vẫn còn nghe tiếng ba tôi quát lên phía sau: “Vương Khả Nhân! Con...”

Giọng của ông đột ngột biến mất, sau đó là tiếng rơi xuống đất. Khi tôi quay đầu lại, tôi thấy di đang quỳ xuống khóc đờ ba tôi, ba tôi... đã ngất đi!

Chuyện thành ra thế này khiến công việc bị gián đoạn. Tôi chưa bao giờ nghĩ ba tôi sẽ choáng váng vì tôi. Khi Tô Hàng tìm tới tôi thì ba tôi cũng điềm tĩnh và ổn định hơn lúc này rất nhiều. Nhưng bây giờ ông đang bị ngất xỉu nằm trên mặt đất.

Tôi hét hoảng gọi cấp cứu, sau đó dùng hết sức có thể, tôi và di đưa ba tôi vào bệnh viện. Ba tôi được cấp cứu, tôi và di ngồi đợi bên ngoài. Di đỏ mặt, hỏi: “Có chuyện quái quỷ gì thế? Sao ba con lại đột nhiên như vậy? Con đã nói gì với ba con?”

Lòng tôi cũng rối bời. Tôi lấy ra điện thoại gọi cho Tô Hàng. Hành động này đã trở thành thói quen của tôi, phải đến khi giọng tổng đài thông báo không liên lạc được thì tôi mới giật mình cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175-2

Ba tôi được cấp cứu trong hơn một giờ, sau đó ba được đưa về phòng bệnh dù ông vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ nói không sao, chỉ cần đợi tỉnh lại và nghỉ ngơi cho tốt là được. Chỉ là trong cách lời nói của bác sĩ mang theo sự trách cứ gia đình. Nói đã có điều gì mà khiến một ông già tức giận như vậy. Lần này thì không sao, không có hậu quả gì cả, nhưng nếu bị cao huyết áp hay nghẽn mạch máu não gì đó thì người tôi sẽ ân hận.

Di còn thản nhiên nói với bác sĩ: “Tất cả là do đứa nhỏ này không ngoan, đứa nhỏ này chọc giận ba. Sau này tôi sẽ chú ý đến chuyện đó, tôi sẽ dạy dỗ đứa nhỏ này thật tốt.”

Tôi không nói gì, chỉ đứng chờ ba tôi. Tôi cũng lưỡng lự. Bây giờ ba tôi đã không sao, tôi có thể đi được không? Liệu rồi đi có kịp làm trong đêm nay? Cuối cùng tôi không rời đi vì ba tôi chưa tỉnh lại.

Nửa giờ sau, ba tôi tỉnh lại, ba không chịu nhìn tôi. Ba nằm trên giường nhờ di rót nước, nhờ di lấy đồ, mặc kệ tôi. Tôi khẽ nói: “Ba...”

“Sao? Con không đi nữa à? Nếu con thật sự muốn đi tìm nó thì đừng về nhà nữa. Nhưng Khả Nhân, con là một đứa bé ngoan. Để đi về chăm sóc Tiểu Kiệt, con ở lại đây chăm sóc ba.”

Nghe ông nói, tôi đã hiểu. Ông muốn tôi ở đây để tôi không đến chỗ Tổ Hàng. Dù tôi biết ý ba tôi như vậy nhưng tôi lại không thể làm trái. Tôi đã nghĩ đến việc sống cùng Tổ Hàng nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ ba mình.

Cho tôi thời gian, tôi sẽ đem Tổ Hàng trở về. Chỉ cần Tổ Hàng trở về thì ba tôi sẽ không nói gì nữa.

Sau một lúc, khi đi về thì chuyện cũng lắng xuống, cuối cùng bố tôi cũng ngủ, tôi nhìn đồng hồ trên điện thoại thì đã 3 giờ 30 phút sáng. Ba giờ rưỡi, trời đã sắp hừng đông. Tối nay tôi đã lỡ hẹn với Tổ Hàng. Anh ấy có đợi tôi không?

Tôi thấy tủi thân trong lòng, muốn khóc nhưng không sao khóc được.

Buổi sáng, đi tới thay ca cho tôi, tôi đi thẳng tới công ty tiệc cưới. Sáng nay là ba tôi có thể xuất viện, mọi thứ đều ổn. Nhưng công việc hôm nay của tôi thì thật hỗn độn.

Chị Lý yêu cầu tôi lấy một chiếc vương miện nhưng tôi lại lấy một cái kẹp tóc, lúc thay áo cưới lại lấy nhầm size tới hai lần.

Trong lúc ăn trưa, Đàm Thiên hỏi: “Hôm nay cậu sao thế? Chóng mặt à?”

Tôi lắc đầu, cười với cô ấy một cái rồi cầm điện thoại đi ra khỏi cửa hàng như thường lệ, đứng dưới cây gọi điện cho Tổ Hàng. Bên kia vẫn truyền tới tiếng tổng đài thông báo không liên lạc được.

Tôi nói nhỏ vào điện thoại: “Tổ Hàng, em xin lỗi, tối qua em đã lỡ hẹn. Hôm nay nhất định em sẽ tới.” Tôi cúp máy rồi quay lại tiệm. Sau thi vào tiệm, tôi thấy Đàm Thiên đang cầm dao, cô ấy đang gọt một quả táo, cười nói với tôi: “Khả Nhân, ăn đi, rửa sạch rồi. Táo của cậu ấy, không ngại chia cho mình một nửa chứ?”

Quả táo của tôi! Cô ấy thật sự đã lấy quả táo của tôi... quả táo này là tôi định để cắm hương cho Tổ Hàng.

“Đàm Thiên!” Tôi gọi, “Quả táo đó...”

“Sao thế? Cậu sẽ không đến mức keo kiệt một quả táo chứ?”

“Thôi, ăn đi.” Tôi nói, tôi mua quả khác cũng được.

Tan làm, tôi không đi về nhà mà mua táo rồi đi tới tòa nhà kia.

Lúc này các quán xem quẻ ở cửa miếu đều đang dọn hàng, đường bị tắc, tôi lách qua dòng người rồi đi bằng con đường nhỏ sau miếu, đường này ít người hơn một chút.

Không phải buổi tối nhưng con đường này cũng không có người qua lại. Bởi vì con đường này chỉ dẫn tới một nơi duy nhất chính là tòa âm lâu kia.

Tôi đi vào, dù là ban ngày nhưng nơi này vẫn có cảm giác âm u. Đứng ở ngoài cổng nhìn thấy quả táo đã bị người đá văng cùng cái đĩa nhỏ, tôi thờ dãi một cái. Đã bị người ta phát hiện, vậy thì chỗ này không còn an toàn. Có người sẽ lại tới đây xem nhưng hẳn không có ai dám đi vào trong sân. Cho nên tôi phải đi vào, đi vào bên trong sẽ không có ai chú ý.

Nhưng những chuyện tôi đã trải qua ở tòa nhà này thật sự không dám nghĩ lại. Mặc sự sợ hãi trong lòng, tôi vẫn đi vào. Giống như những liệt sĩ cảm tử vậy, biết rõ rằng sẽ chết nhưng vẫn phải hành động. Tôi biết rõ nơi đó rất đáng sợ nhưng tôi vẫn đi vào.

Vào trong sân, đứng trước tòa nhà, tôi nhìn thời gian trên điện thoại. 6 giờ 30, bầu trời đã tối đen. Hơn nữa đây là âm địa, đã sớm không có ánh mặt trời, không khí đã cảm thấy lạnh.

Âm khí, nếu thiên thời địa lợi nhân hòa mà nói, tôi có thể nhìn thấy Tổ Hàng.

Tôi châm nén hương, cắm lên quả táo. Lại đặt cái đĩa nhỏ trên mặt đất, dùng dao cắt một miếng ở đầu ngón tay.

Khi từng giọt máu nhỏ xuống, tôi cảm giác được sự lạnh lẽo ở dưới chân, cúi đầu nhìn lại thì thấy một con rắn đang lướt qua mu bàn chân của tôi.

“A!” Tôi kêu lên sợ hãi, quăng con dao đi rồi chạy thật nhanh ra cổng. Tôi tuyệt đối không dám chạy vào trong tòa nhà.

==

Sant: Hẹn các bạn thứ 2. Hay là Sant chuyển sang kiểu marathon thay vì có lịch cụ thể nhĩ:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

Trong lúc cuồng quít tôi đã văng quả táo, đá đổ cái đĩa, còn con rắn kia cũng từ chân tôi lăn xuống mặt đất, vuren đầu lưỡi liếm máu của tôi trên đĩa.

Con rắn này... ăn máu của tôi! Không phải những đêm trước cũng là nó ăn máu của tôi chứ? Tôi kinh sợ. Bởi vì suy nghĩ này mà lòng trầm xuống, vậy rốt cuộc Tổ Hàng có ở chỗ này không? Điện thoại là ai gửi cho tôi?

Khi tôi nghĩ đến điều này, trong một phòng nhỏ của tòa nhà, nơi ánh sáng chiếu không tới, xuất hiện một bóng hình. Theo trực giác tôi nhìn qua thì thấy Tổ Hàng. Thật sự là Tổ Hàng! Trong phòng kia là Tổ Hàng!

Tôi thậm chí không tin vào hai mắt của mình nữa. Đứng ở kia với gương mặt âm u thật sự là Tổ Hàng.

Anh ấy không nói gì, hướng về phía tôi ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Tôi thậm chí còn không nghĩ nhiều, chạy về phía anh ấy, ngay cả con rắn vẫn ăn máu của tôi trên mặt đất tôi cũng không sợ hãi mà nhảy qua nó, vọt vào trong phòng kia.

Khi tôi vừa vào cửa, một lực đẩy cùng hơi lạnh đè lên người tôi, đem tôi đè vào tường.

Anh ấy đưa tay chạm vào mặt tôi, nói: “Cô là ai?”

Nghe anh ấy hỏi vậy khiến tôi tỉnh táo, cũng đã nhận ra anh ấy không bình thường. Tổ Hàng trước kia dù là quý cũng không có sắc mặt tái nhợt như vậy, còn chưa nói trên người anh ấy nồng đậm quý khí không được khống chế.

Tôi đứng trước mặt anh ấy, nói không ra lời. Lo lắng bất an khiến người tôi khẽ run lên. Tôi đem tờ giấy tôi đã viết từ hôm qua đưa ra, lại đem bùa phân hồn tôi đeo ở cùng cũng đưa ra. Nếu anh ấy thật sự là Tổ Hàng, vậy thì hẳn anh ấy nhận ra được bùa phân hồn của chính mình. Cái này với anh ấy có cảm ứng, anh ấy không thể không có cảm giác gì.

Anh ấy buông tôi ra, mờ ra tờ giấy. Vài giây sau, anh ấy nở nụ cười. Cười cái gì? Đoạn đối thoại kia rất buồn cười sao? Lúc trước chính anh ấy trả lời tôi như vậy mà.

Thấy anh ấy như vậy, tôi không dám nói lời nào, cũng không dám cử động. Bỗng nhiên cổ tôi đau một chút, anh ấy đã giật bùa phân hồn. Mở lá bùa bên trong ra, anh ấy gấp lại thành một máy bay giấy.

Tôi cứ như vậy nhìn anh ấy, một Sầm Tổ Hàng hoàn toàn xa lạ. Tôi không biết phải nói gì với anh ấy cả. Hoàn cảnh lúc này không phải là điều tôi nghĩ tới, cũng không phải điều tôi mong đợi.

Chiếc máy bay giấy từ trong tay anh ấy bay lên, rồi bùng cháy ở trên không. Tôi kêu lên: “Cháy rồi! Cháy rồi! Bùa của ta!”

Tôi muốn bắt lấy máy bay giấy kia nhưng Tổ Hàng đã nắm lấy cánh tay của tôi lại.

Khi tôi còn đang chú ý tới máy bay giấy đang cháy thì anh ấy đã hung hăng cắn vào cổ tay tôi. Cổ tay đau nhói, tôi hét lên một tiếng. Thật sự đau quá. Tôi kinh hoàng muốn đâm anh ấy nhưng tay tôi lại có thể xuyên qua thân thể anh ấy, cảm giác này đã thật lâu không có.

Anh ấy từng nói, có thể xuyên qua thân thể anh ấy hay không đều là ý niệm của anh ấy quyết định. Trước kia chỉ có một lần tôi xuyên qua anh ấy, hiện tại hiện tượng này lại lần nữa xuất hiện. Anh ấy không cho tôi chạm vào mình, anh ấy đang phòng bị với tôi?

Tay tôi rất đau nhưng không bằng đau lòng, tôi nhìn cái đầu đang cúi kia, tôi muốn ôm anh ấy nhưng tay của tôi lại chỉ xuyên qua anh ấy.

Tôi ở trong tay anh ấy gần như không thể có bất kỳ sự phản kháng nào. Tôi có thể cảm giác được máu tôi đang chảy nhanh, đang nhanh chóng chảy ra khỏi thân thể.

Sự giãy giụa của tôi dần dần yếu đi, tiếng kêu cũng nhỏ đi. Thân thể đã không còn sức lực gì nữa. Tôi nhìn Tổ Hàng trước mắt, thật sự không khống chế được mà chảy nước mắt. Tôi đã rất nhiều lần nghĩ đến cảnh tôi gặp lại anh ấy, nhưng cảnh này tôi thật sự không nghĩ tới. Tôi thật sự phải chết sao? Tôi vẫn trốn không thoát khỏi số mệnh Minh hôn sao?

Có phải nếu ăn máu của tôi thì Tổ Hàng sẽ tốt lên, sẽ nhớ lại chuyện trước kia?

Ý thức của tôi dần mơ hồ, đôi mắt tôi cũng quá mệt mỏi, từ từ khép lại.

Thứ cuối cùng tôi nhìn thấy chính là mặt của Tổ Hàng. Tôi nhìn Tổ Hàng mỉm cười, nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176-2

Đen nhánh, một mảnh đen nhánh. Trong bóng đêm kia chỉ xuất hiện một ánh sáng duy nhất.

Tôi bắt đầu không ngừng đi về phía ánh sáng trong bóng đêm, đi đến ánh sáng kia tôi thấy được Tổ Hàng, anh ấy đứng ở chỗ ánh sáng kia nhìn tôi, mỉm cười với tôi.

Nhưng lúc này tôi chỉ đứng cách anh ấy chừng 3 bước, nhìn anh ấy. Không sợ hãi, cũng không bất an, chỉ có quá nhiều nghi hoặc cùng sự không rõ ràng.

Anh ấy cũng nhìn tôi, không nói lời nào. Đây là tính cách của anh ấy, tôi biết anh ấy đang chờ tôi nói. Một hồi lâu, tôi mới nói: “Tổ Hàng, quay về cùng em đi.”

Anh ấy tiến lên một bước, đưa tay ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt, vẫn không nói gì như cũ.

“Tổ Hàng?” Tôi ở trong ngực anh ấy, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại như vậy? Anh còn có thể quay lại không? Chúng ta còn có thể ở bên nhau không?”

Anh ấy vẫn không nói gì, cứ như vậy ôm tôi.

Dần dần Tổ Hàng biến mất, màn đêm đen kia cũng biến mất. Trước mắt tôi bỗng bừng sáng, còn có ba tôi với vẻ nôn nóng. Ở bên cạnh ba tôi là chị Kim Từ, mà ngồi trên sofa bên cạnh chính là Linh Từ.

Nhìn kiểu trang trí của phòng, tôi biết đây là phòng bệnh trong bệnh viện. Tôi chưa chết, tôi được đưa tới bệnh viện. “Ba...” Tôi mở miệng, nhưng âm thanh lại rất khó nghe, như tôi đã khát khô đến mức lạc cả tiếng. Khẽ cử động tay, tôi cảm giác được ống kim tiêm trên mu bàn tay của mình. Tôi đang được truyền máu!

Ba tôi chạy nhanh đi rót nước, đỡ tôi ngồi dậy rồi cho tôi uống nước. Uống nước xong, cảm giác mát lạnh tiến vào cơ thể khiến đầu óc tôi tỉnh táo được một ít. Tôi nhìn sang chị Kim Từ đang nôn nóng, lại nhìn Linh Từ vẫn luôn trầm mặc trên sofa. Tôi nằm viện, tôi thăm tôi đầu tiên lẽ thường không nên là bọn họ, nhưng ba tôi lại thông báo cho bọn họ, xem ra chuyện này bọn họ đều đã biết.

Ngay khi tôi định mở lời thì cửa phòng bệnh bị mở ra, người vọt vào là Sầm Hằng. Anh ta vội vã nói: “Khả Nhân, em không sao chứ? Thật sự khiến anh sợ muốn chết. Anh vừa nhận được điện thoại, nói em bị mất máu quá nhiều phải đưa tới bệnh viện. Sao em lại không cẩn thận vậy? Bị thương ở đâu? Trên tay à? Em không sao chứ?”

Linh Từ ở bên kia rót cuộc mở miệng: “Đường rồi, không cần giả vờ nữa. Hẳn cô ấy đã biết.”

Chị Kim Từ cũng thở dài, nói: “Khả Nhân đã biết. Nhưng biết nói thế nào với cảnh sát đây? Miếng vết thương không cách nào giải thích được, địa điểm xảy ra chuyện kia, người xung quanh đều biết sao lại thế này.”

“Em thấy cảnh sát cũng biết sao lại thế này, bọn họ không nói thôi. Ở khu đó có ai mà không biết ngôi nhà ấy có quỷ.”

Sầm Hằng lúc này mới phản ứng lại: “À? Đã biết? Không cần tôi giả vờ nữa à?”

Tôi rót cuộc có thể mở miệng: “Vậy mọi người nói cho em, Tổ Hàng đâu?”

Im Lặng, tất cả mọi người đều không muốn nói. Tôi lúc này vẫn không muốn nói cho tôi sao? Vậy thì tôi sẽ nói cho bọn họ vậy. Tôi nói: “Tôi đã thấy Tổ Hàng, anh ấy ở trong ngôi nhà kia. Sầm Mai hẳn cũng ở đó. Anh ấy và Sầm Mai ở bên nhau sao? Anh ấy... quyết định đi theo Sầm Mai sao?”

“Là Ngụy Hoa!” Linh Từ nói. “Tên Lương Dật kia, tôi đã nói hẳn không đáng tin mà. Sau khi hẳn về nhà, không biết đã xảy ra chuyện gì mà đã làm phản. Đưa tin để chúng ta đi tới Sầm Gia thôn. Còn Ngụy Hoa đã ở Sầm Gia thôn bày cục. Hẳn có thiên thời địa lợi nhân hòa, Tổ Hàng bị khống chế. Anh ấy chỉ bảo vệ Khúc Thiên. Khúc Thiên chính là đường lui của Tổ Hàng. Anh ấy để lại Khúc Thiên tức là anh ấy nhất định nghĩ tới đường lui này. Cho nên, Khả Nhân, cô đừng đau lòng. Minh hôn không cách nào giải trừ, trừ phi anh ấy đầu thai, hồn phi phách tán, không thì anh ấy vĩnh viễn chỉ có một mình cô.”

Tôi cười đau khổ, không nói gì.

Bệnh tình của tôi, bác sĩ yêu cầu nằm viện ba ngày, ngày thứ tư truyền dịch xong là có thể rời đi. Như vậy ở chỗ này bốn ngày, người trông coi tôi sẽ cần phải sắp xếp một chút. Tôi cũng không hy vọng đi sẽ đến chăm sóc tôi, hơn nữa đi và tôi vẫn chưa được tự nhiên.

Cho nên chị Kim Từ tình nguyện ban ngày sẽ đến chăm sóc cho tôi, quả thật ngoài ý muốn, tôi rất vui vẻ. Có lẽ vì theo chân bọn họ đã thành một nhóm, tôi cũng rất vui khi được ở gần bọn họ. Rốt cuộc ở gần bọn họ thì tôi sẽ càng sớm có được tin của Tổ Hàng.

Vì bị mất nhiều máu, tôi rất nhanh thấy mệt mỏi. Ngày đầu tiên tỉnh lại, chuyện có thể làm là tôi nói cùng bọn họ mấy câu, sau đó cảnh sát tới lấy lời khai. Tôi chỉ nói với cảnh sát sau khi tan làm thì về nhà, ký ức cuối cùng là đang trên đường về, sau đó không còn biết gì nữa.

Đến nỗi tôi được đưa tới bệnh viện như thế nào tôi cũng phải hỏi cảnh sát.

Cảnh sát nói là có người qua đường nghe được tiếng hét trong tòa nhà kia, người đó không dám đi vào xem nên báo cảnh sát ngay. Là cảnh sát đi vào đưa tôi tới bệnh viện. Còn nói khi phát hiện ra tôi thì tôi đã nằm trên mặt đất, máu trên tay còn chảy nhưng chảy ra rất ít, có phải tôi ngất vì mất máu hay không thì bọn họ cũng không rõ. Còn vết thương, giống như vết cắn. Bọn họ hỏi tôi có nhìn thấy kẻ xấu nào không.

Tôi cười, có gặp, Tổ Hàng, là quý xấu chứ không phải người xấu. Nhưng bọn họ hẳn sẽ không bắt được anh ấy. Cho nên tôi chỉ có thể nói: “Không, tôi không thấy gì cả.”

Khi cảnh sát đi, một người cảnh sát già còn nói với tôi: “Xuất viện thì bảo ba cô làm pháp sự đi, nơi kia không sạch sẽ.”

Nghĩ có lẽ án này cũng không giải quyết được. Trong lòng bọn họ hẳn cũng xác định đây là vụ án không thể điều tra.

Ngày hôm sau, người trong công ty tới thăm. Rốt cuộc tôi làm ở đó gần một tháng, đồng nghiệp cũng tương đối tốt. Anh Đàm chuyển lời của ông chủ, nói là tôi cứ nghỉ ngơi một tuần, không trừ lương.

Thật đáng buồn, được cho nghỉ như vậy tức có nghĩa, sau khi xuất viện đi làm thì tôi sẽ làm liên tục hai tháng đừng mong có ngày nghỉ.

Ngày thứ ba, rốt cuộc cũng yên tĩnh một chút, di mang theo con trai đến. Tôi cảm thấy con trai đi ấy coi chỗ này thành công viên giải trí, vẫn luôn ầm ĩ, còn ăn hết hoa quả đồng nghiệp tôi mang đến.

Ba ngày, tinh thần của tôi cũng tốt hơn rất nhiều. Buổi chiều tôi không ngủ, có thể tâm sự với chị Kim Từ. Chị Kim Từ ngồi trên ghế sofa, rất đầm chiêu. Tôi ngồi trên giường, gọi: “Chị Kim Từ!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177

Chị ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi hỏi: “Sao thế? Em muốn đi vệ sinh à?”

“Không phải, em muốn nói chuyện với chị. . .”

“Nói đi.”

“Trước khi tỉnh lại em có nằm mơ. Trong mơ là một mảnh đen nhánh, chỉ có một điểm sáng. Tổ Hàng đứng ở đó, chờ em đi đến rồi ôm em rất chặt nhưng không nói gì cả. Em nói chuyện với anh ấy nhưng anh ấy giống như không nghe được, chỉ ôm lấy em. Đến khi màn đen dần dần lui, em mở mắt ra thì đang ở viện.”

Tôi vốn tưởng chị Kim Từ sẽ an ủi tôi mấy câu, nhưng chị ấy mở miệng lại là hỏi: “Là đen hoàn toàn?”

“Vâng, giống như ở đó không có gì, cả thế giới chỉ có hai bọn em.”

“Nói lăng mạn như vậy làm gì? Em xác định nơi đó không có người khác?”

“Vâng, sao thế?”

“Anh ấy chỉ ôm em không nói lời nào?”

“Vâng.”

“Em có nghĩ đó không phải là mơ mà là một không gian khác không?”

Tôi kinh ngạc một chút. Chị Kim Từ nói như vậy, cảm giác thật đúng là rất giống. Tôi cũng từng trải qua không gian như vậy, có điều ngay từ đầu tôi không nghĩ tới mà chỉ cảm giác đó là cảnh trong mơ. Hôm nay chị Kim Từ lại nhắc lại khiến tôi mới thấy giống. “Ý chị là, Tổ Hàng đã đưa em vào không gian anh ấy tạo ra?”

“Không chắc chắn nhưng khả năng như vậy là rất lớn. Chỉ là vì sao cậu ấy lại không nói chuyện với em? Ở trong không gian kia, mọi thứ đều có thể thay đổi theo ý niệm của cậu ấy, chỉ cần ý niệm của em không thể chống lại cậu ấy thì em sẽ không ra được. Em có thể ra được như vậy tức cậu ấy đã buông em ra.”

“Anh ấy... anh ấy muốn nói cho em, anh ấy biết em, anh ấy nhận ra em.” Tôi vội vàng nói. Trong thế giới đen kịt kia khiến tôi cảm thấy như vậy. Không thì vì sao Tổ Hàng lại ôm tôi, vì sao lại kéo tôi vào trong không gian khác của anh ấy? Nhất định anh ấy muốn truyền cho tôi điều này.

Chị Kim Tử hơi mỉm cười: “Chị cũng tin cậu ấy không dễ dàng bị Ngụy Hoa khống chế như vậy. Bằng không năm đó cũng sẽ không chạy thoát khỏi tay Ngụy Hoa được.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rốt cuộc tôi cũng thấy được hy vọng. Tôi biết tôi có thể đem anh ấy quay về.

Ngày này cũng không trôi qua ngay như vậy, khi chạng vạng, Ngụy Hoa tới.

Ngụy Hoa! Không sai, chính là Ngụy Hoa!

Khi ba tôi mang com chiều vào, khi chị Kim Tử chuẩn bị về thì hán tới. Chị Kim Tử vừa mở cửa phòng, hán xuất hiện ngay ngoài cửa.

Hán cùng chị Kim Tử cao ngang nhau, khi nhìn thấy chị Kim Tử, hán mỉm cười: “Kim Tử, đã lâu không thấy.”

Chị Kim Tử trừng hán một cái: “Tốt nhất vĩnh viễn đừng thấy! Người đến đây làm gì?”

“Đừng căm thù như vậy chứ. Tôi nhớ rõ trước kia chúng ta ở cùng nhau khá tốt.” Hán tiến lên một bước, kéo tay chị Kim Tử đặt lên môi, nói: “Tôi vẫn luôn rất xem trọng cô. Quả nhiên cô không khiến tôi thất vọng.”

Chị Kim Tử giằng tay ra: “Thôi đi, giữa chúng ta không cần phải vờ vịt. Đừng để ta ghê tởm, không thì ta thật sự muốn phang cả viên gạch vào mặt người.”

Hán vẫn mỉm cười, má lúm đồng tiền nhợt nhạt chột rõ hơn. Sau đó hán đi qua chị Kim Tử, đi về phía tôi. Tôi lo lắng nhìn hán, cậu bé này là người đứng phía sau sao? Hán so với Tô Hàng còn lợi hại hơn sao? Hán muốn làm gì?

Chị Kim Tử đứng chắn giữa tôi và hán, nói: “Ngụy Hoa, thân thể cô ấy tốt, tâm lý cũng tốt, không cần người làm bác sĩ tâm lý trị liệu.”

Ngụy Hoa vẫn cười nhạt như cũ: “Cô ấy không cần tôi trị liệu nhưng Sầm Tô Hàng lại cần. Cảm ơn máu của cô ấy để lại cho tôi thêm thứ có thể luyện tiêu quý. Uống chính màu người con gái mình yêu, hán có bao nhiêu đầu bao nhiêu hận chứ?” Nói rồi hán móc từ trong túi ra một lá bùa gấp thành hình tam giác được quấn lại bởi chỉ đỏ, đưa tới trước mặt tôi, hán nói: “Cái này cho cô, Sầm Tô Hàng bảo tôi đưa tới đây.”

Chị Kim Tử đoạt lấy lá bùa kia, cời sợi chỉ đỏ ra, tôi cũng tới xem. Đó là một lá bùa trống không. Hoặc có thể nói là được lằng không vẽ, trên bùa không có chữ.

Chị Kim Tử hỏi: “Là có ý gì?”

“Sầm Tô Hàng đồng ý với tôi một chuyện thì tôi cũng đồng ý với hán một chuyện. Chuyện của tôi đã hoàn thành, tôi đi trước. Hẹn gặp lại, Khả Nhân, giữ sức khỏe.”

Ngụy Hoa cứ vậy rời đi. Nếu không phải tôi biết chuyện của hán thì có lẽ tôi cũng không hề nghĩ hán là người xấu.

“Tô Hàng đồng ý với hán làm chuyện gì?” Tôi hỏi. Thứ tôi đề ý không phải lá bùa kia mà là chuyện Tô Hàng đồng ý với hán. Tô Hàng bảo hán mang bùa tới đây, điều đó chứng tỏ anh ấy nhận ra tôi. Anh ấy biết tôi. Nhưng vì cái gì mà anh ấy lại không nói chuyện với tôi?

Chị Kim Tử đưa lá bùa cho tôi, nói: “Tin cậu ấy đi. Hiện tại điều chúng ta có thể làm chỉ là như vậy.”

“Anh ấy đưa em bùa, anh ấy nhất định nhận ra em. Vì cái gì mà ngày đó anh ấy lại thiêu hủy lá bùa lần trước cho em?”

“Chị không biết. Em nghỉ ngơi thật tốt, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Chị Kim Tử nói rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177-2

Hôm đó, cả đêm tôi không ngủ mà trần trọc rất nhiều, nghĩ tới từng chuyện từng chuyện của Tô Hàng, tôi nghiêm túc ngẫm lại mọi chuyện anh ấy làm một lần. Trước đó biểu hiện của anh ấy không phải là giả vờ mà thật sự là không nhớ tôi. Sau đó vì sao lại nhớ được? Anh ấy thay đổi hán là bắt đầu từ khi uống máu tôi.

Tô Hàng yêu tôi, tôi chắc chắn. Như vậy anh ấy uống máu tôi thì sẽ khôi phục thương thế của mình, thương tổn của tôi khiến anh ấy tự trách, có oán hận, gia tăng năng lực tiêu quý của anh ấy. Như vậy anh ấy sẽ bị Ngụy Hoa lợi dụng sao?

Tôi lắc lắc đầu, đại khái tôi hán nên giống như chị Kim Tử nói, cứ tin tưởng Tô Hàng đi.

Về nhà mấy ngày, tôi không tới tòa nhà kia nữa.

Trực giác mách bảo tôi rằng Tô Hàng đã rời đi. Còn tôi đã có một thói quen mới, mỗi ngày tới giờ Tý lúc 11 giờ đêm, ở cửa sổ phòng tôi sẽ thấp một nén nhang cắm vào quả táo. Có lẽ Tô Hàng sẽ đến gặp tôi. Có lẽ anh ấy sẽ đưa tôi vào trong không gian của anh ấy.

Nhưng không, tôi không còn gặp lại Tô Hàng.

Đã 3 tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này khiến tôi có cảm giác, Tô Hàng có phải thật sự chỉ là một giấc mơ không? Tôi muốn tìm dấu vết của anh ấy nhưng những dấu vết đó đều dần phai nhạt. Ngay cả Sầm Hằng cũng không còn ở biệt thự kia nữa mà anh ta đã kết hôn với bạn gái của mình, chuyển vào ở căn nhà Đại Không Vong đã được sửa lại son hường lần trước.

Mọi thứ đều kết thúc sao? Tôi tự hỏi trong lòng mình.

Công việc ở công ty tổ chức hôn lễ, tôi đã làm liên tục 2 tháng không nghỉ ngơi. Tới tháng thứ 3 tôi cũng không nghỉ. Ngày nghỉ thật dài, thật đáng sợ, tôi sợ tôi sẽ nhìn không được mà chạy tới tòa nhà kia để gọi Tô Hàng. Mọi người đều nói thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng với tôi thì thời gian lại càng khiến tôi cảm thấy phát điên.

Đàm Thiên nhật chiếc máy bay tôi gấp bằng lá bùa lên, ngồi ở bên cạnh tôi, đưa lá bùa cho tôi: “Này, lá bùa này không phải là bảo bối của cậu sao? Sao lại thấy cậu hay gấp nó thành máy bay để nghịch thế?”

Tôi chỉ cười cười, cầm máy bay giấy, một lần nữa mở ra, gấp lại thành hình tam giác rồi đặt vào túi nhỏ trước ngực. Thật ra là tôi đang chờ ngày máy bay giấy này đột nhiên bốc cháy, để tôi biết anh ấy vẫn ở bên cạnh tôi. Nhưng không, chiếc máy bay giấy này vẫn không bị cháy. Mặc kệ tôi ném bao nhiêu lần cũng không.

Nhân viên lễ tân ở quầy kêu: “Khả Nhân, tiểu thư Hoàng Băng Tuyết tới rồi, cậu tiếp đãi một chút.”

Ba tháng, tôi từ một nhân viên nhỏ đã thành nhân viên chính. Hiện tại là trợ lý trang điểm. Cơ bản là nếu chị Lý có việc hoặc khi bận quá thì tôi cũng sẽ tạo hình cho cô dâu.

Tôi đứng dậy đi về phía khách, mỉm cười thân thiện.

Hôm nay Hoàng Băng Tuyết chỉ tới chọn lễ phục. Tôi giúp cô ấy chọn quần áo và đo số đo ba vòng của cô ấy là được. Cô ấy chọn một bộ áo cưới đỏ rực, loại áo cưới này thường những ai cưới lần hai mới chọn. Lần đầu cưới đều sẽ chọn màu trắng. Điều này cũng theo thông lệ quốc tế thôi, cho rằng màu trắng là thuần khiết.

Tôi nhắc cô ấy: “Hoàng tiểu thư không định chọn một bộ áo cưới màu trắng sao?”

Cô ấy nhủ mi, nói: “Mẹ chồng tôi ghét. Nói chung tôi tính toán có con, nói mặc màu trắng như áo tang, sẽ không có con được. Tôi không nghĩ thế nhưng bà ấy cứ yêu cầu, chồng tôi lại nể mẹ, tôi cũng chỉ có thể tạm chấp nhận như vậy. Trang điểm cho tôi thật đẹp là được.”

“Rất nhiều cô dâu mặc áo cưới trắng vẫn nhanh có con mà.”

“Ài, tôi không giống người khác. Tôi cùng chồng mình ở chung đã bảy năm mà vẫn không có con. Nhà họ còn nói, trong ba năm nếu không có con thì chúng tôi sẽ phải ly hôn. Thật ra tôi cũng không muốn cuộc hôn nhân này, cảm thấy mình thật không có cốt khí. Nhưng nếu không kết hôn thì bảy năm qua theo anh ấy thật phí, không có lời gì.”

Trong lòng tôi muốn ới, kết hôn mà vẫn tính có lời hay không sao? Nhưng sau tôi mới biết được, cuộc hôn nhân này thật đúng là muốn tính xem có lời hay không. Bởi vì nhà bên chồng rất có tiền, cũng xem là phú nhị đại.

Hoàng tiểu thư là người thích nói chuyện, thấy tôi không nói gì, cô ấy lại tiếp tục nói: “Tôi nghĩ kỹ rồi, dù sao nhà bọn họ có tiền, tôi kết hôn, nhờ người tới bố cục phong thủy thúc giục tử, chỉ nhiều tiền mời đại sư, tôi cũng không tin ba năm tôi không có con được.”

Tôi hơi mỉm cười, nói: “Phong thủy không phải vạn năng. Tuy rằng có người nhờ phong thủy mà thay đổi được rất nhiều chuyện nhưng cũng không phải cái gì đều có thể thay đổi. Hôn nữa phong thủy là dùng để tin tưởng, không phải mê tín.”

“A, cô nói giống như cô rất am hiểu phong thủy nhỉ.” Hoàng tiểu thư không vui. Tôi lập tức ý thức được sai lầm của mình. Công việc của chúng tôi vĩnh viễn không được phê bình lời nói của khách. Giống như chọn quần áo, dù bọn họ chọn quần áo không hợp với khí chất của mình thì chúng tôi cũng phải khen một hồi, sau đó dẫn họ tới chỗ quần áo phù hợp hơn.

Cho nên tôi nói: “À, Hoàng tiểu thư, tôi nghĩ nhất định cô sẽ có con. Hiện tại có rất nhiều đại sư phong thủy lợi hại.”

“Phải, họ Sầm, cô đã nghe nói tới chưa? Trước kia nhà bọn họ chính là thế gia phong thủy. Tôi đã liên hệ tới một người, tên là Sầm Tô Hàng. Tuy rằng chưa từng nghe tới cái tên này, nhưng là Sầm gia, hẳn cũng không tồi.”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Chương 178

“Sâm Tổ Hàng?” Tôi kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

Hoàng tiểu thư nghi hoặc nhìn tôi: “Cô quen sao?”

Phản ứng đầu tiên của tôi là lắc đầu. Trên thế giới này có thể có người nói quen Sâm Tổ Hàng sao? Phản ứng thứ hai của tôi là gật gật đầu. Nếu nói là không quen thì tôi sẽ phải giải thích phản ứng của mình như thế nào. Nếu thầy phong thủy bọn họ mời chính là Sâm Tổ Hàng, như vậy thì tôi nhất định phải nghĩ cách đi xem mới được. Rốt cuộc có phải là Sâm Tổ Hàng hay không, tôi muốn chứng thực một chút.

Tôi lập tức cười, nói: “Chuyện đó, tôi... tôi cũng quen Sâm Tổ Hàng. Khi thầy ấy tới nhà chị xem phong thủy, có thể gọi em một tiếng được không? Em... em cũng biết xem phong thủy, em cũng là người Sâm gia.”

Hoàng tiểu thư nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, rất rõ ràng cô ấy không tin lời nói của tôi. Tôi cũng không biết nên nói thế nào mới được, vội vàng nói: “Thật mà. Người Sâm gia hiện tại cũng còn không được mấy người. Sâm gia vài chục năm trước cả thôn gần như bị chết hết, chỉ còn lại mấy người. Nói không chừng Sâm Tổ Hàng chị mời chính là một kẻ lừa đảo, em đi em còn có thể xem giúp chị. Rốt cuộc xem phong thủy phải tốn rất nhiều tiền. Nếu đó là kẻ lừa đảo, không phải chị đã lãng phí vô ích sao?”

Hoàng tiểu thư cười lạnh một cái: “Cô xem? Hừ!”

“Em thật sự xem được. Chị nhìn thấy Sơn Hải trấn ở trước cửa cửa tiệm kia không? Đó là chống đỡ sát khí từ cây ở phía trước. Còn có, em quen Linh Từ, đó là thầy phong thủy rất nổi tiếng ở thành phố chúng ta. Em... em có danh thiếp của thầy.”

Tôi vội vàng chạy về phòng nghỉ cho nhân viên, lục trong túi xách của mình tìm chiếc danh thiếp màu đen không biết đã đặt trong đó bao lâu rồi.

Sau đó lại chạy tới trước mặt Hoàng tiểu thư. Hoàng tiểu thư nhìn danh thiếp, nhíu mày, nói: “Trước kia chồng tôi cũng nói tìm thầy Linh Từ tới bố cục giúp, nhưng sau đó nghe người ta nói có biết người Sâm gia nên mới liên hệ đại sư Sâm Tổ Hàng.”

“Vậy để em qua xem cùng đi. Nếu thật sự là thầy thì sẽ quen em, thầy cũng sẽ không tức giận. Nếu là giả, em không quen thì em cũng giúp chị đỡ phí khoản tiền này.”

Hoàng tiểu thư cầm danh thiếp của Linh Từ, do dự một chút mới nói: “Được rồi, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại. Cho tôi số điện thoại đi.”

Tôi nghe được lời cô ấy nói, vui vẻ nở nụ cười. Vội vàng lấy giấy bút viết số điện thoại rồi đưa cô ấy.

Đưa Hoàng tiểu thư ra về, vừa mới trở lại phòng khách thì anh Đàm đã ở sau quầy trưng mắt với tôi. Tôi lập tức cười, nói: “Anh Đàm, sao thế?”

“Khi phục vụ khách sao lại cứ chạy lên chạy xuống? Như vậy sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của công ty chúng ta.”

Tôi vẫn cười cười. Ngồi xuống bên cạnh Đàm Thiên, cô ấy liền nói: “Hoàng tiểu thư boia tiền à? Sao cậu cười tươi thế?”

“So với boia tiền thì còn vui hơn.”

Tiền boia chẳng có ý nghĩa gì. Trong ngành này đều là phụ nữ phục vụ, hơn nữa khách hàng đàn ông đều đi cùng người phụ nữ của mình, cho nên cơ bản là sẽ không có tiền boia.

Chuyện lần này tôi không nói cho bất cứ ai, kể cả chị Kim Từ.

Ba tháng đã qua, dường như không có ai còn muốn tìm Tổ Hàng. Thậm chí tất cả mọi người đều đã quên mất anh ấy. Nếu lúc này tôi lại nói có tin về Tổ Hàng, nói chúng tôi phải đi tìm thì có lẽ bọn họ cũng sẽ bảo tôi từ bỏ. Giống như lão Chung ba ngón vậy, không phải ông ta vẫn luôn nói mọi chuyện đều đã qua, nên từ bỏ sao?

Trăng đã lên quá ngọn cây, tôi vẫn như mọi khi, ở nơi cửa sổ có nén hương đang cháy cắm vào quả táo. Dựa vào cửa sổ, mặc bộ đồ Tổ Hàng đã mua, cũng là áo ngủ tình nhân, nhìn ánh trăng bên ngoài, tôi nói nhỏ: “Tổ Hàng, em sẽ tìm được anh. Sâm Tổ Hàng kia rốt cuộc có phải là anh không hay là lừa đảo?”

Tôi vừa nói xong thì nghe được tiếng của di quýt từ lầu hai: “Vương Khả Nhân! Con lại thấp hương. Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, những thầy bói ở miếu nói buổi tối không nên tùy tiện thấp hương, lỡ chọn phải thứ gì không tốt thì phải làm sao bây giờ? Sao con lại cứ không nghe lời như vậy? Tiểu Kiệt còn nhỏ, con muốn khiến nó sợ sao?”

Những lời này dường như mỗi đêm đều vang lên từ lâu hai.

Lúc ban đầu là nói nhẹ nhàng, đến bây giờ là quát lên, tôi đã luyện được công lực mặt dày. Di giáp mặt nói thì tôi chỉ mỉm cười. Di quát lớn tiếng như vậy thì tôi coi như không nghe thấy. Dù sao đi cũng không thể đập cửa tiến vào.

Kỳ thật, tôi ở đây thì xung quanh làm gì có quý dám tới gần? Quý khí trên người tôi so với bọn chúng còn nặng hơn, còn lợi hại hơn. Tuy rằng tôi không biết khí tức Tổ Hàng lưu lại trên người tôi có thể kéo dài bao lâu, nhưng mới ba tháng hẳn là chưa hết.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178-2

Ngày thứ ba là đi làm từ 5 giờ sáng. Có hôn lễ, hơn nữa đón dâu sớm nên thời gian chuẩn bị cũng cần rất sớm. Khi chúng tôi trang điểm xong cho cô dâu cũng chỉ hơn 9 giờ. Ăn cơm cùng công ty, điện thoại của tôi chợt vang lên.

Nhìn dây số lạ, tôi lập tức bấm nghe. Hiện tại mọi dây số lạ tôi đều sẽ nghe, biết đâu là Tổ Hàng gọi tới.

Cuộc điện thoại này là Hoàng tiểu thư gọi tới. Mở đầu cô ấy nói: “Cô là Khả Nhân ở công ty tiệc cưới phải không?”

“Đúng vậy, là tôi, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Tôi là Hoàng Băng Tuyết, chiều nay Sầm Tổ Hàng sẽ tới đây xem phong thủy cho chúng tôi, cô có thời gian thì tới đi. Địa chỉ là...”

Tôi vội vàng lấy giấy bút ra ghi lại địa chỉ của cô ấy.

Sau khi có địa chỉ, tôi xin giám đốc cho nghỉ. Bởi vì liên tục 3 tháng tôi nghỉ rất ít nên giám đốc cũng không làm khó tôi, chỉ nói là nhà ai cũng có lúc có việc gấp, tôi cứ đi đi.

Đàm Thiển nhìn tôi rồi đi, còn kéo tôi nói nhỏ: “Nhà có chuyện gì à? Cậu đi như vậy không được nhận phần thưởng đâu. Mà cậu cũng chưa ăn sáng xong đã.”

Tôi chỉ quay sang cười với cô ấy rồi rời đi.

Từ công ty đi ra, tôi thậm chí không xem giờ mà đi thẳng tới địa chỉ được cho kia. Đó là một khu biệt thự. Có thể mua nhà ở chỗ này đều là những kẻ có tiền. Tôi đứng ở trước tòa nhà 3 tầng, nhìn toàn cảnh một lần.

Những ngôi nhà này phong thủy đều tương đối tốt, bởi vì được xây dựng vuông vức, sẽ không khuyết cung. Ba mặt lấy ánh sáng, như vậy sẽ có tương đối nhiều phòng, muốn lưu thông khí cũng sẽ có nhiều lựa chọn. Ví dụ như nếu chỉ có một hai phòng, một phòng là Bích Lục Phong Ma, một phòng là Hồi Lộc tại ương thì không phải là ngôi nhà tốt để ở. Nhưng nếu nhà rộng, có nhiều phòng thì sẽ có những lựa chọn tốt hơn. Ví dụ như có 4 phòng, một cái là Bích Lục Phong Ma, một cái là Hồi Lộc tại ương, như vậy sẽ còn sẽ có ít nhất một hai cái là vượng. Hơn nữa những căn biệt thự 3 tầng như này sẽ có rất nhiều phòng.

Khu này có rất nhiều màu xanh, tuy rằng vẫn còn nơi đang xây dựng nhưng đã có rất nhiều cây, khoảng cách giữa các nhà cũng khá lớn, như vậy sẽ không có cao lầu sát.

Có tiền mà. Chẳng trách người ta cứ nói kẻ có tiền sẽ có số mệnh tốt, nhà tốt, phong thủy cũng tốt.

Xem xét một vòng, tôi mới nhìn thời gian, mới hơn 10 giờ sáng, còn cách giờ chiều khá xa. Tôi bắt đầu cảm thấy mình đã hơi quá xúc động, tôi hoàn toàn có thể ăn cơm trưa ở công ty xong rồi mới đi, nhưng khi nghe được tin kia thì tôi gần như không còn suy nghĩ gì mà vọt đi ngay.

Khu vực này dường như chưa có người vào ở. Tiện ích xung quanh cũng chưa hoàn thiện, tôi muốn ăn cơm phải ra khỏi khu này, đến đường chính mới có quán ăn.

Nhưng tiểu khu này vì là đô thị xanh, diện tích rất lớn, muốn đi ra rồi quay lại thì ít nhất cũng mất bốn mươi phút. Tôi do dự một chút rồi đành an vị chờ ở bậc hè nhà họ. Dù sao nhà có tiền, ngay cả bậc tam cấp ngoài nhà cũng dùng gạch tốt nhất.

Giữa trưa, mặt trời lên cao, dù tôi ngồi ở bậc hè thì cũng không phải lý tưởng, ánh nắng dần dần chiếu tới chỗ tôi.

Tôi lục túi xách, phát hiện đã quên mang theo ô. Chẳng lẽ cứ phải phơi nắng như vậy sao? Đứng dậy đi tới dưới bóng cây tránh nắng, nhưng dưới bóng cây lại không có chỗ ngồi, tôi đành đứng vậy. Nhìn điện thoại, cũng mới hơn 12 giờ. Liệu có khi nào cuối giờ chiều bọn họ mới tới đây không?

Sáng nay còn chưa kịp ăn hết bữa, tôi đứng suốt một giờ, mệt mỏi đi vài bước, muốn ngồi nghỉ nhưng không có chỗ để ngồi. Khi tôi đang khom lưng chống chân thì một chiếc xe dừng ở cạnh tôi.

Cửa kính xe được hạ xuống, người đàn ông trên xe nhìn tôi, cười nói: “Tiểu thư, vừa rồi khi đi ra ngoài tôi thấy cô đã đứng ở đây. Bây giờ đi về cô vẫn đứng ở đây. Cô đang chờ người?”

“Phải.”

“Nhà này?” Anh ta chỉ vào biệt thự đối diện.

Tôi gật đầu.

“Nhà này còn chưa vào ở. Tôi có quen với bọn họ, là bạn của tôi. Hay là cô tới nhà tôi chờ đi. Tôi gọi điện thoại cho anh ấy, bảo khi nào anh ấy tới thì báo cho tôi một tiếng?”

Lòng tôi muốn ói, sao lại có chuyện tốt như vậy? Đến một nữ sinh còn có thể mời thai phụ về nhà để làm hại, huống chi một người đàn ông. Người đàn ông này là một người chưa đến 30 tuổi, khá đẹp trai, ăn mặc áo gió màu đen bình thường, không xuống xe, cũng không có biểu hiện lạ gì. Kỳ thật tôi cảm thấy những kẻ có tiền đều rất đẹp. Sẽ mặc đẹp, sẽ chải chuốt, rất có khí chất. Đàn ông có khí chất rất quan trọng.

Nhận ra ánh mắt cảnh giác của tôi, người đàn ông kia lại nói: “Vậy thế này đi.” Anh ta lấy từ sau xe ra một chiếc ghế gấp nhỏ, nói: “Cô ngồi cái này đi. Ghế câu cá của tôi.”

Khi thấy chiếc ghế, tôi thật sự có cảm giác muốn ngồi. Tôi không chống được sức hấp dẫn của chiếc ghế, chân tôi đã mời muốn mềm ra. Cho nên tôi đưa tay nhận chiếc ghế, nói: “Cảm ơn.”

Anh ta lái xe đi, tôi ngồi dưới bóng cây chờ Hoàng tiểu thư tới. Một lúc lâu sau bọn họ mới tới. Cũng may có bóng cây, có ghế, nếu không có khi tôi đã ngất xỉu ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179

Bọn họ đi trên một xe tới, dừng ở trước cửa căn biệt thự kia.

Tôi lập tức đứng dậy, Tổ Hàng, thật sự là Tổ Hàng sao?

Xuống xe đầu tiên là Hoàng tiểu thư, sau đó là chồng của cô ấy, tiếp theo là người xuống từ ghế sau, là... Sầm khùng điên!

Tôi cả kinh lùi lại một bước, chân liền vướng vào chiếc ghế kia. Bởi vì vướng vào ghế, tôi không giữ được thăng bằng mà va vào thân cây.

Tiếng động khiến Hoàng tiểu thư chú ý nhìn qua, cô ấy kêu lên: “Này!”

Nhưng tôi đã xoay người chạy đi. Sầm khùng điên, đó chính là Sầm khùng điên! Sầm khùng điên đã chết! Đã chết! Sầm khùng điên đã chết nhưng hiện tại lại đi lại ở chỗ này, chưa nói tới việc xem phong thủy cho người khác, ông ta còn có thể đi lại dưới ánh mặt trời.

Sầm khùng điên nói ông ta tên là Sầm Tổ Hàng. Sầm Tổ Hàng này hóa ra không phải là Sầm Tổ Hàng của tôi, mà là Sầm khùng điên.

“Này! Sao thế?” Hoàng tiểu thư kêu to ở phía sau tôi, nhưng tôi không để ý tới cô ấy mà kinh hoảng chạy về phía trước. Chạy được mai mười mấy mét, tôi đột nhiên dừng lại.

Sầm Tổ Hàng là Sầm khùng điên, tên thật là Sầm Chu. Nhưng ông ta đã chết rồi mà. Dù ở thị trấn nhỏ kia chưa có hỏa táng thì thi thể ông ta cũng đã được cảnh sát khám nghiệm, nhận định đã chết. Như vậy Sầm Chu đã không còn tồn tại.

Hiện tại Sầm khùng điên lại hoạt động bình thường, hẳn nói hẳn là Sầm Tổ Hàng, liệu có phải tình huống giống như của Khúc Thiên không? Nhưng nếu là Tổ Hàng thì vì sao lại đi xem phong thủy cho người ta? Vì sao lại dùng thân thể của Sầm Chu? Sầm Chu đã chết lâu như vậy, là ai đã giữ thi thể ông ta lại?

Cái chết của Sầm Chu vốn dĩ đã có rất nhiều điểm đáng ngờ. Cảnh sát nhận định là tử vong ngoài ý muốn, nhưng khi chúng tôi tới xem thì lại là bị người dùng thuật pháp hại chết.

Như vậy người hại chết ông ta liệu có phải đã tiếp tục làm chuyện này? Có phải sau khi cảnh sát xử lý thì hắn đã lấy thi thể Sầm Chu?

Rất nhiều nghi vấn lớn vồn trong lòng tôi. Tôi cứ như vậy đứng suy nghĩ, tới khi tiếng còi xe khiến tôi giật mình.

Tôi ngẩng đầu lên, vẫn là xe kia, vẫn là người đàn ông kia, anh ta nhô đầu ra, nói: “Này, tiểu thư, cô định làm gì mà đứng cản đường thế?”

Tôi vội vàng nhường đường. Khi xe anh ta lướt ngang qua tôi thì tôi mới nhớ tới cái ghế kia. Tôi liền kêu: “Này, tôi để ghế ở kia... trước cửa nhà bạn của anh. Khi anh về thì qua đó lấy nhé. Cảm ơn anh.”

“Cô đang đi về à?”

Từ hướng đi của tôi, quả thật là tôi đang rời khỏi đó. Nhưng hiện tại tôi lại muốn quay lại. Mặc kệ Sầm Tô Hàng kia rốt cuộc là người hay quỷ thì tôi cũng phải đi xem. Tôi đã bị cuốn vào chuyện này rồi, còn có thể đặt mình ra ngoài sao?

Tôi lắc đầu, xoay người đi quay lại.

Chỉ là, tôi không ngờ người đàn ông kia cũng lái xe quay lại. Khi tôi đi tới trước cửa căn biệt thự kia thì xe anh ta cũng dừng bên cạnh.”

Tôi tò mò nhìn anh ta, anh ta xuống xe, nói: “Tôi cũng vào chào hỏi họ một chút.”

Sầm Chu đã đi vào nhà, khi tôi tiến vào thì hắn đang đo lường sơn hướng của tòa nhà. Cái la bàn màu đỏ kia không lớn nhưng nhìn qua cũng biết đó là đồ cổ. Tô Hàng rất ít khi dùng la bàn, tôi không biết Sầm Chu cầm la bàn này có bị ảnh hưởng gì hay không?

Thấy tôi quay lại, Hoàng tiểu thư rõ ràng có vẻ không vui: “Vừa rồi gọi cô, sao cô còn chạy đi?”

Tôi cười nói: “Em đuổi theo xe anh ấy. Vừa rồi anh ấy cho em mượn ghế để ngồi, em thấy xe anh ấy đi qua nên đuổi theo để trả ghế.” Tôi chỉ vào người đàn ông tiến vào sau tôi, nói.

Người đàn ông kia hơi sững sốt, rất rõ ràng là nhận ra tôi nói dối. Rõ ràng tôi chạy đi rồi thì anh ta mới đi tới phía sau. Tôi còn chặn đường anh ta.

Người đàn ông gạt đầu, nói: “À, đúng thế.”

Tôi quay sang cười cảm kích với anh ta.

Xem ra anh ta là một người rất thông minh.

Khi tôi quay lại nhìn về phía Sầm Chu, hắn không có chút tức giận nào. Thấy tôi đưa mắt tình cảm với người đàn ông khác như vậy mà không tức giận, rốt cuộc hắn có phải là Sầm Tô Hàng của tôi không? Vì chuyện Tô Hàng đã nhờ Ngụy Hoa đưa bữa phân hồn cho tôi, tôi dám nói Tô Hàng đã nhớ ra tôi.

Dù không nhớ rõ lắm, anh ấy uống máu tôi mà khôi phục được năng lượng thì cũng đủ chứng minh giữa chúng tôi có liên hệ, anh ấy sẽ không coi tôi chỉ là người qua đường như lúc này.

Chồng Hoàng tiểu thư nói: “Gia Vĩ, cậu quen vị tiểu thư này à?”

Hóa ra người đàn ông phía sau tôi tên là Gia Vĩ. Anh ta gạt đầu, nói: “Vừa mới quen.”

“A, nghe nói cô ấy là người của Sầm gia, thế gia phong thủy. Sao cậu lại quen cô ấy?”

“Người Sầm gia? Cậu còn tin phong thủy à?” Gia Vĩ nhìn bọn họ, rồi lại nhìn tôi, cười cười. Tôi cũng không hy vọng kiểu đàn ông này sẽ tin phong thủy. Anh ta tin hay không cũng không liên quan tới tôi.

Điều tôi đề ý là phản ứng của Sầm Chu khi nghe những lời này. Sầm Chu trầm ồ nói: “Nhà ở sơn Càn hướng Tốn, cách cục Nhất đẳng. Điều kiện rất tốt để bố vợ dựng đình.” Hắn đi tới cửa sổ phía sau biệt thự, nhìn phần bên ngoài, nói: “Phía sau... không tệ. Có thể bố cục.”

Chỉ vậy thôi? Điều này so với thói quen của Tô Hàng thì không hề giống. Chị Kim Từ và Linh Từ khi bố cục cũng không nói như vậy. Tôi nói: “Đại sư, cứ như vậy quyết định bố cục sao? Không cần xem kỳ môn độn giáp?”

Mỗi thầy phong thủy đều có thói quen của mình, mỗi phái cũng có thói quen riêng. Người khác thì tôi không biết, nhưng Tô Hàng thì tôi biết rất rõ. Nếu anh ấy bố cục, chắc chắn anh ấy xem kỳ môn độn giáp xong mới quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179-2

Sầm Chu nhìn tôi, nói: “Cô cũng biết xem phong thủy?”

“Tôi không, nhưng rất nhiều người Sầm gia biết xem phong thủy.”

Sầm Chu cười khinh miệt, nói: “Muốn thúc giục đình*, đầu tiên phải xem cha mẹ có bệnh tật gì không. Có thì xem Khôn, Khảm. Nhà này bọn họ còn chưa vào ở nên tạm thời chưa cần xem. Sau đó là sơn trạch thông khí. Căn Đới sạch sẽ chỉnh tề, thông gió tốt, không thể có vấn đề lớn nào. Cửa chính, nhà vệ sinh không ổn định. Còn có, ở vị trí thúc giục vượng đặt một ít đồ cầu tự, như Quan Âm Tống Tử hay cây cối ra hoa kết trái gì đó.”

Hoàng tiểu thư hỏi: “Đại sư, vậy phòng của chúng tôi thì bố cục thế nào?”

“Xem phong thủy là xem toàn bộ nhà, không phải chỉ xem một phòng. Nếu phòng chọn rồi, cung vị Căn Đới tốt thì cũng có thể đến phòng đó ở. Nếu ở không được thì đến vị trí kia làm tình.”

“Phụt!” Gia Vĩ ở phía sau tôi phun nước ra. Tôi quay đầu lại, hóa ra chồng Hoàng tiểu thư đưa cho anh ta một cốc nước, anh ta vừa uống một ngụm thì phun ra. Nguyên nhân khiến anh ta phun ra hẳn là do câu “làm tình” của Sầm Chu.

Ngắm lại thầy phong thủy này, nhìn qua thì đã cỡ chừng 60. Tuy rằng so với lúc trước ở trong thị trấn thì bộ dáng chỉnh tề hơn một chút, quần áo cũng sạch sẽ hơn, nhưng về mặt gương mặt, cộng thêm nếp nhăn, còn có mùi thuốc lá, thật sự khiến người ta không quá ưa thích.

Tôi biết thầy phong thủy có đôi khi chính là bác sĩ cho ngôi nhà, xem bệnh cho ngôi nhà. Bố cục cho nhà cũng giống như bác sĩ bốc thuốc cho người bệnh. Muốn chữa bệnh thì không thể kiêng kỵ gì. Nhưng về mặt thị giác thì quả thật có chút khiến người ta không tiếp nhận được.

Hiện tại đã là tháng 12, tuy rằng ở chỗ chúng tôi tháng 12 cũng không quá lạnh, thời tiết như vậy tôi chỉ mặc hai lớp quần áo, lại là đồng phục ở công ty tiệc cưới. Anh ta phun nước ra, bởi vì anh ta cao hơn tôi, rất nhiều nước đều phun vào cổ tôi.

Nước theo cổ áo chảy xuống, phía sau lưng truyền tới lạnh lẽo. Vợ vàng đi, tôi không mang theo khăn giấy, nhà này cũng mới trang trí, cũng chưa có khăn giấy, tôi chỉ có thể xấu hổ dùng tay lau nước đi.

Gia Vĩ vợ vàng xin lỗi: “Xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi không cố ý. Trên xe tôi có khăn giấy...” Nói rồi anh ta chạy nhanh ra khỏi ngôi nhà.

Tôi nhìn về phía Sầm Chu, nếu đó là Tổ Hàng thì hẳn nên có thái độ gì đó. Nhưng khi tôi nhìn qua, hẳn vẫn giữ nụ cười khinh miệt kia, ngón tay già đầy xương khớp đang cầm điều thuốc.

Chồng Hoàng tiểu thư lập tức lấy bật lửa châm thuốc, nói: “Tất cả đều nghe theo đại sư.”

Sầm Chu phun ra làn khói, nói: “Tôi đảm bảo đầu tháng là có thể hoài thai.”

Hoàng tiểu thư nói: “Đại sư, chúng tôi ở bên nhau đã nhiều năm cũng chưa có thai bao giờ.”

“Có thể hoài thai.” Hắn nói.

Gia Vĩ đã quay lại, tay cầm theo hộp khăn giấy. Tôi lấy khăn giấy lau nước trên cổ, nhưng nước chảy xuống dưới tôi lại lau không tới.

Gia Vĩ liên tục nói: “Xin lỗi, thật xin lỗi. Để tôi lau cho cô.”

Tôi còn chưa đồng ý thì anh ta đã cầm khăn giấy, đưa tay vào trong cổ áo tôi. Tiếp xúc như vậy khiến tôi theo bản năng mà lui ra phía sau, anh ta lại đưa tay giữ lấy cánh tay tôi. Xô đẩy như vậy khiến chai nước anh ta kẹp ở cánh tay bị bung nắp, chúng tôi ở rất gần nên lần nữa bị nước văng lên.

Quần áo tôi ướt, quần áo của anh ta cũng ướt.

Chúng tôi đều ngây ngẩn cả người, những người khác cũng ngẩn người ra.

Tôi thật muốn khóc. Đều là Sầm Chu đáng chết, nếu không thì hôm nay tôi sẽ không tới nơi này.

Nhận ra vẻ khó xử của tôi, Gia Vĩ nói: “Hay thế này, nhà tôi ở gần nơi này, cô tới nhà tôi tắm rửa một chút rồi thay quần áo.”

“Không cần. Tôi đi về trước.” Tôi nói rồi muốn đi ra ngoài. Hôm nay tới đây là một quyết định sai lầm. Đối với sự xuất hiện của tôi, Sầm Thuyền không có thái độ gì khác lạ, giống như hắn không quen biết tôi vậy. Tôi không rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì, cũng không biết rốt cuộc hắn là ai. Ngược lại lại khiến chính mình lâm vào tình thế khó xử như vậy.

Nhưng Gia Vĩ vẫn kéo cánh tay tôi, nói: “Này, tiểu thư, cô đi ra ngoài với bộ dáng này thì người ta sẽ chê cười thế nào.”

Hoàng tiểu thư cũng nói: “Đúng vậy, Vương Khả Nhân, cô thế này mà đi thì trên đường kiểu gì cũng bị chỉ trích. Thế này đi, sáng nay tôi có đi dạo phố mua sắm, để tôi lấy một bộ cho cô mặc.”

Tôi bị Gia Vĩ kéo đi ra ngoài, bị nhét lên xe anh ta. Hoàng tiểu thư đem hai túi giấy đưa cho tôi, nói: “Yên tâm đi, Gia Vĩ là người tốt, sẽ không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đâu.”

Chương 180

Quả thật tôi có lo lắng, tôi chưa bao giờ đơn độc một mình trong nhà một người đàn ông xa lạ cả. Nhưng dường như tôi không có lựa chọn nào khác. Nhà Gi Vi ở rất gần căn biệt thự này, cũng chỉ chừng năm mươi mét, cách vài căn biệt thự thôi.

Tôi ngồi ở ghế lái phụ, ôm túi giấy, không nhúc nhích cũng không biết nên nói gì. Khi xe dừng lại, Gia Vi nhìn tôi, cười nói: “Đừng lo, tôi sẽ không làm gì cô đâu. Có điều ông già kia nói chuyện quá thẳng thắn rồi.”

Anh ta xuống xe, tôi cũng nhanh chóng xuống xe theo. Anh ta nói: “Cô biết xem phong thủy, như vậy cô nói tiểu khu này có được không? Rất nhiều bạn bè tôi đều mua ở đây.”

Tôi nhìn cảnh sắc xung quanh, nói: “Rất tốt, ngọc đới hoàn yêu*.” (*Ngọc đới hoàn yêu, tài tình cao siêu. Tức chỉ xung quanh khu vực mảnh đất ngồi nhà nhà bạn có con sông hoặc kênh nước lớn bao quanh.)

Anh ta không nói gì, chỉ cười cười. Anh ta không tin phong thủy nên tất nhiên không để ý tới tôi đang nói gì. Anh ta đưa tôi vào một tòa biệt thự. Cấu trúc tòa biệt thự này giống biệt thự bên kia như đúc. Đều là cách cục nhất đẳng. Hơn nữa lại là biệt thự, ba mặt lấy ánh sáng, gần đó cũng không có hình sát gì, phong thủy hẳn rất không tồi.

Gia Vi lên lầu hai, tôi cũng chỉ có thể đi theo anh ta, anh ta chỉ vào cánh cửa bên cạnh, nói: “Bên này là phòng tắm, trời thì ẩm nhưng người bị ướt, gió thổi sẽ lạnh. Cô đi tắm trước đi. Tôi sẽ xuống dưới lầu cho cô yên tâm.”

Nhìn anh ta đi xuống rồi tôi mới đẩy cánh cửa kia. Để làm phòng tắm thì phòng này thật quá lớn. Giống như phòng tắm ở căn biệt thự của Tiểu Mặc mà tôi và Tổ Hàng đã ở vậy.

Tôi không để ý nhiều, hiện tại chỉ mong càng nhanh rời khỏi nơi này càng tốt. Hôm nay tôi đây đã là một sai lầm. Tôi không có được bất kỳ tin tức giá trị nào, thậm chí còn chỉ nhận được sự thất vọng. Thất vọng vì Sầm Tổ Hàng vậy mà lại là Sầm Chu. Cho dù Sầm Chu đã chết, trong thân thể kia là linh hồn người khác thì hẳn đó cũng không phải Tổ Hàng, không phải Sầm Chu, mà là một người không quen biết với tôi.

Tắm xong, thay quần áo, tôi đem quần áo của mình nhét vào trong túi rồi đi xuống lầu.

Dưới lầu, Gia Vi đã thay quần áo, đang ở kia sửa lại cần câu của mình.

Tôi không ngờ được, anh ta là một thanh niên trẻ vậy mà lại thích câu cá. Trong ấn tượng của tôi, những người câu cá đều là người già. Hơn nữa người câu cá thường xuyên phơi dưới mặt trời, không nên trắng nõn như anh ta mới phải.

Để ý thấy tôi đang nhìn mình, anh ta dừng tay, nói: “Muốn tôi đưa cô về không?”

Tôi vội vàng lắc đầu. Hôm nay có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn rồi. Tôi nói: “Cảm ơn anh, tôi về đây.”

“Ừ, hay là để tôi đưa đi. Tôi vốn đang định đi câu cá.”

“Vậy sao vừa rồi anh đi ra ngoài rồi lại về, bây giờ lại đi?”

“Tôi về nhà để lấy thêm đồ. Đi thôi.”

Anh ta dường như không nghe tôi nói nữa mà đẩy tôi ra cửa, lên xe rồi rời khỏi nơi này.

Ở trên xe, anh ta hỏi phải đưa tôi đi đâu. Tôi nhìn thời gian, giờ đã hơn 3 giờ chiều, sắp tan làm, nên tôi bảo anh ta đưa tôi về.

Hơn nữa nếu anh ta đi câu cá thì hướng anh ta đi cũng là hướng nhà tôi.

Khi xe dừng ở trước cửa hàng nhà tôi, ba tôi vừa lúc tiễn một khách ra cửa, đang cười dặn dò người ta. Khi tôi xuống xe, nụ cười của ba tôi khẽ khựng lại một chút.

Tôi nói: “Ba, con đã về. Con lên lầu trước.” Xe phía sau chậm rãi rời đi. Chúng tôi vốn dĩ chỉ là người qua đường, không cần phải giải thích cái gì. Anh ta đưa tôi về tới nhà, chuyện đến đây cũng đã kết thúc.

Khi tôi đi qua cửa, ba tôi nói nhỏ: “Người đưa con về là đàn ông?”

Tôi gạt đầu, câu hỏi này không phải vô nghĩa sao? Nhìn là có thể biết được.

Đi từ trong cửa hàng cũng đi ra, nhìn chiếc xe đang dần xa kia, nói: “A, xe rất sang.”

Tôi không nói gì, chạy lên lầu.

Đi phía sau nói: “Khả Nhân à, Khúc Thiên gặp chuyện không may lâu như vậy rồi, hay là cháu suy nghĩ một chút về đứa cháu ngoại của dì mà lần trước dì nói? Ở Bắc Kinh đấy.”

Ba tôi trừng mắt liếc đi ấy một cái khiến dì không tiếp tục nói. Tôi lên lầu. Chỉ là khi vào phòng thì cũng nghe được tiếng bước chân lên lầu. Nhìn lại thì thấy ba tôi xụ mặt đi lên, nói: “Người đàn ông kia đưa con về là như thế nào? Con... thay quần áo? Hai đứa...”

“Ba, chỉ là quần áo con bị ướt, một khách hàng, là một cô dâu đã cho con mượn quần áo cô ấy mới mua để thay. Không liên quan gì tới anh ta cả. Anh ta là bạn của cô dâu, thuận đường đưa con về thôi.”

Ba tôi nhú mi, nói nhỏ: “Chuyện Sầm Tô Hàng kia... Minh hôn không cách nào giải được. Nó là bị luyện hóa hay đầu thai đều không trông đợi được. Khả Nhân à, đời này... đời này... con nên chuẩn bị sống một mình đi. Dù con có gặp được người đàn ông nào cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp. Đừng hại người ta, cũng đừng hại chính mình. Ba cũng hi vọng con có cuộc sống tốt. Có điều... rất nhiều năm trước, khi cái hộp kia được đưa tới thì mọi chuyện đã được an bài rồi.”

Tôi gật đầu, nói: “Ba, con biết rồi.”

Tôi ngoan ngoãn đáp lời. Kỳ thật tôi cũng muốn khóc, tôi cũng muốn gào lên, vì cái gì mà lại an bài như vậy? Vì cái gì mà khiến tôi gặp gỡ Sầm Tô Hàng lại khiến anh ấy rời đi? Nhưng tôi không thể. Tôi biết thật ra ba tôi cũng rất thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180-2

Quay lại phòng, đóng cửa phòng lại, tôi ngồi ở bàn học nghĩ về nhất cử nhất động của Sầm Chu. Tô Hàng đã để lại một con đường lui là Khúc Thiên thì sao có thể sẽ nhập vào thân thể người khác? Hơn nữa từ biểu hiện của Sầm Chu thì hẳn cũng không quen biết tôi. Hẳn rốt cuộc là ai? Tôi thắc mắc.

Đồng thời cũng suy nghĩ xem có nên nói chuyện này cho nhóm Kim Tử. Rốt cuộc chuyện này nếu chỉ một mình tôi sẽ không làm được gì cả, có sự trợ giúp của bọn họ cũng rất quan trọng.

Tôi quyết định hết giờ làm ngày hôm sau sẽ đến nhà chị Kim Tử ăn cơm, đem chuyện này nói cho bọn họ.

Hôm sau, bởi vì không có tiệc cưới nào nên 9 giờ tôi mới tới công ty. Lúc này người ra cửa vẫn còn khá ít, trong tiệm không có khách, tất cả mọi người đều làm công việc của riêng mình. Chúng tôi đi làm đều cần phải trang điểm. Lúc này ở trước gương trang điểm, mấy nhân viên nhỏ nhỏ như chúng tôi đang vội vàng trang điểm cho chính mình.

Mèo chiều tài trên cửa của cửa hàng phát ra âm thanh: “Hoan nghênh quý khách!”

Vậy mà lại có khách sớm như vậy, mấy nhân viên chúng tôi đều kinh ngạc. Nhân viên lễ tân đã trang điểm xong, lập tức đi ra ngoài.

Tôi còn đang tránh ở sau gương thì nghe được tiếng nói chuyện.

“Chào tiên sinh, chúng tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Tôi tìm cô ấy.”

A, âm thanh này hơi quen, dường như đã nghe được ở đâu đó. Lòng tôi nghi hoặc.

“À, cái này đúng là logo công ty chúng tôi. Chỉ là... để tôi đi hỏi một chút. Trên này có mã số công việc, nhưng chỉ xem mã số cũng không biết là ai. Chỉ là, tiên sinh, tôi không biết hôm nay cô ấy có ca làm hay không.” Nói rồi nhân viên lễ tân đi vào.

Trên tay cô ấy cầm một thẻ nhân viên, trên đó có logo của công ty, bên cạnh là mã số công việc. Cái này có tác dụng chính là để chúng tôi nhìn qua có thể dễ dàng nhận ra công việc của nhau mà thôi, không có ý nghĩa đặc biệt gì. Cũng không phải học sinh tiểu học, không mang khăn quàng đỏ sẽ bị phạt.

Nhân viên lễ tân đứng ở kia, hỏi: “357, à?”

Không ai trả lời cô ấy. Có người nói, cứ đi làm thôi, có ai còn chú ý tới mã số phía sau thẻ nhân viên làm gì.

Đàm Thiển đứng ở bên cạnh tôi, nhìn tôi rồi nói: “Khả Nhân, thẻ nhân viên của cậu đâu?”

Lúc này tôi mới nhìn lên ngực tôi, trên bộ đồng phục màu đen không có thẻ nhân viên. Lúc này tôi mới nhớ ra, hôm qua khi tắm ở nhà Gia Vĩ, lúc thay quần áo, bởi vì tâm loạn nên vội vàng nhét đồng phục vào túi. Khi đó có nghe được tiếng kim loại rơi xuống đất nhưng tôi không quan tâm, hóa ra là thẻ nhân viên rơi xuống. Vậy thì người bên ngoài chính là người tên Gia Vĩ kia? Anh ta nhặt được rồi đưa tới đây?

Tôi nhận lấy thẻ nhân viên, đi ra ngoài thì thấy anh ta đang đứng trong cửa hàng ngắm nhìn những ảnh chụp của chúng tôi đang treo. Quả nhiên là Gia Vĩ. Hôm nay anh ta mặc đồ tương đối lịch sự, thoát nhìn so với hôm qua thì khí chất hơn nhiều.

Tôi nói: “Cảm ơn anh đã đem trả lại tôi.”

Anh ta nhìn về phía tôi, nói: “Ừ, tôi thấy ở trong phòng tắm. Nghĩ chắc cái này quan trọng với cô nên mang tới.”

Tôi nghe được tiếng xì xào sau gương trang điểm. Gã Gia Vĩ chết tiệt này, không nhắc tới phòng tắm không được sao? Trán tôi nhăn lại.

Tôi phải tự giải oan cho mình, liền nói: “À, hẳn anh chưa kết hôn. Chờ khi nào kết hôn, anh có thể xem xét để công ty chúng tôi chuẩn bị cho anh. Công ty chúng tôi tổ chức hôn lễ rất tốt. Anh cũng có thể xem một số hôn lễ chúng tôi đã làm. Anh thích kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây?”

Tôi bắt đầu làm nhân viên lễ tân, cũng dùng lời của nhân viên lễ tân luôn. Nhưng không ngờ được, anh ta lại nói: “Tôi và bạn gái mới chia tay tháng trước. Trước mắt không biết kết hôn với ai.”

Tôi chết đứng. Sau lần trước ở trong nhà Hoàng tiểu thư, khi tôi nói dối thì anh ta lại rất phối hợp, vậy mà bây giờ anh ta lại cố ý phá tôi?

“Vậy... không có gì. À, cảm ơn anh đã đem tới đây giúp tôi. Tôi tiễn anh.” Tôi đây là đuổi khách. Anh ta ở chỗ này thêm một phút đồng hồ thì có khả năng sẽ thành đề tài cho đám con gái kia tám chuyện.

Tôi vừa nói xong câu đó, anh Đàm vốn đi muộn mỗi ngày lại vừa tới, nghe được lời của tôi liền nói: “Khả Nhân, sao cô lại nói chuyện với khách như vậy?”

“A, anh Đàm, anh ấy là... bạn tôi.” Tôi cũng không biết phải định nghĩa thế nào. Tôi và anh ta cũng chỉ mới gặp qua 2 lần thôi.

“Bạn bè cũng không thể nói như vậy, cứ vào cửa là khách rồi. Nếu anh không gấp thì có thể trao đổi với chúng tôi một chút. Tiểu Mễ đâu?”

Tiểu Mễ chính là nhân viên lễ tân nơi này, cô ấy lập tức đi tới, tôi cũng quay về phía sau gương. Tôi vừa về thì Đàm Thiển túm lấy tôi, cười, nói nhỏ: “Khai báo thật đi, tóm được anh chàng đẹp trai kia ở đâu? Lên giường rồi? Sao mình là bạn thân mà cậu cũng giấu?”

==

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181

Tôi đẩy Đàm Thiển ra, cười nói: “Nói linh tinh gì thế, hiểu lầm rồi. Không có gì đâu, chắc chắn sau này cũng không có gì đâu!”

“Này, đừng có chắc chắn như vậy. Nói không chừng mấy tháng nữa hai người sẽ thật là một đôi. Nhìn qua thấy điều kiện cũng không tồi, anh ấy làm gì thế?”

Nghe tiếng bên ngoài, Gia Vĩ đã rời đi. Tôi nghĩ duyên phận giữa chúng tôi cũng chỉ là như vậy. Tôi không định sẽ còn yêu ai nữa. Chưa nói tới việc tôi đang yêu Tổ Hàng thì sẽ không yêu người khác, chỉ chuyện Minh hôn cũng đã khiến tôi không cách nào cùng người khác ở bên nhau.

Tan tằm, Đàm Thiển hỏi tôi có muốn đi dạo phố với cô ấy không. Tôi cũng muốn đi mua đồ cho Tổ Hàng, nhưng quả thật lúc này tôi không rảnh. Tôi nói: “Xin lỗi cậu, mỗi lần mình rủ cậu thì cậu đều đi cùng. Nhưng hôm nay mình thật sự có việc, mình muốn tới nhà một người bạn ăn cơm, đã hẹn trước rồi.” Vừa nói chuyện chúng tôi vừa đi ra khỏi công ty.

Đàm Thiển chỉ sang chiếc xe dừng ở bên kia đường: “Là ăn cùng anh ta chứ gì. Dài dòng, mình sẽ không quấy rầy thế giới riêng của hai người.”

Tôi nghi hoặc nhìn qua, Gia Vĩ đang ở trong xe vẫy vẫy tay với tôi, ý bảo tôi qua đó.

Tôi nói: “Không phải có hẹn với anh ta, mình...” Nhưng Đàm Thiển đã xoay người đi tới bên xe bus, không nghe tôi giải thích.

Đàm Thiên đi rồi, tôi do dự một nhìn, nhìn Gia Vĩ ở bên kia vẫn vẫy tay với tôi, đành đi qua. Tới gần anh ta, tôi nói: “Anh còn việc gì sao? Tôi tan làm rồi.”

“Tôi chờ cô tan làm mà. Thật sự có chuyện mới tìm cô. Lên xe đi, tôi mời cô ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Nói ở đây đi, tôi nghe, ăn cơm với anh hay không không quan trọng. Hơn nữa hôm nay tôi không rảnh, tôi muốn tới nhà bạn ăn cơm.”

Anh ta do dự một chút, mới nói: “Thật là không rảnh? Tôi muốn tìm cô để xem phong thủy, không phải cô nói cô cũng xem phong thủy sao? Xem phong thủy cho nhà tôi đi.”

Tôi tức giận nói: “Nhà của anh đang ở kia, dù lúc anh trang trí không chú ý thì chắc chắn công ty trang trí cũng để ý rồi. Rất nhiều thứ đã chú ý tới phong thủy. Không cần thay đổi gì.”

“Không phải đâu, gần đây tôi câu cá không được. Trước kia tôi câu cá rất giỏi.”

“Dù sao tôi không theo nghiệp này nên tôi không nhận việc.” Tôi từ chối anh ta rất rõ ràng. Thật ra rất dễ dàng nhìn ra tâm tư của anh ta. Đây là anh ta cố ý làm quen với tôi. Tôi cũng không phải là thiếu nữ tuổi teen, được người ta nói vài ba câu đã động lòng. Tôi đã bắt đầu học được phân tích lợi hại.

Anh ta cũng không tỏ vẻ quá thất vọng, mà chuyển đề tài, nói: “Lên xe đi, cô tới đâu ăn cơm, tôi đưa cô đi.”

Khi tôi đang do dự, anh ta nói: “Đừng đề phòng tôi thái quá như vậy, tôi cũng không có ác ý gì. Nói thẳng ra vậy, tôi muốn theo đuổi em. Cừ ở bên nhau một thời gian đi, nếu em thấy tôi ổn thì cứ thử xem?”

Anh ta cười nhìn tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình đủ xinh đẹp để có người đàn ông nào theo đuổi như vậy. Nhà tôi cũng không có tiền, tôi không xứng đáng với anh ta. Đừng nói với tôi cái gì mà nhất kiến chung tình, nếu anh ta nói anh ta không có mục đích, không có tâm tư thì là giả.

Cho nên tôi cũng chỉ cười nói: “Không cần, tôi đi xe bus cũng được.”

“Em nhìn xem, bây giờ là giờ tan tầm, em có muốn đi xe bus cũng chưa chắc đã đi được. Xe nào cũng chật kín rồi. Lên xe đi.”

Tôi nhìn trạm xe bus, Đàm Thiên vẫn đứng ở trạm dừng, bị vài người đàn ông chen lấn, vẻ rất mệt mỏi. Do dự một chút, tôi đành lên xe của Gia Vĩ. Nếu anh ta có ác ý, như vậy lần trước anh ta có cơ hội rất tốt, cho nên có lẽ anh ta không có ác ý gì.

Bao báo địa chỉ của chị Kim Từ, xe chạy về hướng đó. Tuy rằng xe vẫn phải dừng vì đang là giờ tan tầm, nhưng so với đi xe bus thì vẫn nhanh hơn rất nhiều.

Dọc đường, anh ta nói rất nhiều, tôi chỉ luôn mỉm cười, không trả lời anh ta.

Anh ta nói: “Em là Vương Khả Nhân phải không? Anh nghe Hoàng Băng Tuyết nói.”

Anh ta nói: “Bọn em làm có hôm nào được nghỉ không? Hôm nào nghỉ chúng ta có thể cùng đi câu cá.”

Anh ta nói: “Anh kinh doanh vật liệu xây dựng. Siêu thị vật liệu xây dựng XX là của anh.”

Tôi biết anh ta thích câu cá, nhưng tôi lại thích phóng sinh. Tổ Hằng và tôi cùng đi phóng sinh. Cá chép chúng tôi thả ra không biết có còn trong sông không? Liệu có bị người khác câu mất không?

Siêu thị vật liệu xây dựng anh ta nói kia thì tôi cũng biết. Đó là siêu thị vật liệu lớn nhất ở thành phố chúng tôi, chẳng trách anh ta có tiền như vậy. Có thể mua biệt thự ở đó.

Người đàn ông có điều kiện tốt như vậy, mỹ nữ vây quanh rất nhiều. Tôi nghĩ tới việc anh ta nói sẽ theo đuổi tôi, lại càng thấy anh ta có mục đích khác.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181-2

Xe dừng ở cổng khu nhà của chị Kim Từ, tôi nhanh chóng xuống xe, bất chợt nghe tiếng còi xe ở phía sau. Tài xế ngó ra khỏi xe, kêu lên: “Này, Vương Khả Nhân, sao cô lại xuống xe ở chỗ này? Đi lên đi, tôi cũng tới nhà anh họ tôi.”

Hóa ra người lái xe kia là Tiểu Mặc. Tôi quay sang cười với Gia Vĩ, không giải thích gì mà đi tới xe phía sau. Trong lòng nghĩ tốt nhất là khiến Gia Vĩ hiểu lầm quan hệ của tôi và Tiểu Mặc, sau này anh ta sẽ không tới tìm tôi nữa.

Nhưng tôi không ngờ, khi tôi đi về phía xe của Tiểu Mặc thì Gia Vĩ cũng xuống xe. Tôi nghi hoặc, anh ta không thăm dò gì chứ?

Khi trong lòng bất an thì nghe được Tiểu Mặc kêu lên: “A, Chu tổng, anh... sao anh lại đưa Khả Nhân tới đây?”

Hóa ra bọn họ lại quen nhau! Vậy thì mong muốn khiến Gia Vĩ hiểu lầm đã không thể thành công.

Gia Vĩ nói: “Hai người cũng quen nhau à?”

“Phải, là bạn của chị dâu tôi. Cùng ăn cơm đi. Dù sao cũng đến đây rồi.”

Tiểu Mặc nói, nhưng sau khi nói xong, sắc mặt của anh ta liền thay đổi, nhìn tôi có chút xấu hổ. Có lẽ anh ta cũng biết anh ta đã nói sai rồi.

Tôi có thể vô duyên vô cớ tới nhà chị Kim Từ ăn cơm sao? Mục đích tôi tìm chị Kim Từ, có lẽ anh ta cũng hiểu. Anh ta đưa một người xa lạ tới, lát nữa chúng tôi sẽ nói chuyện như thế nào?

Có điều lời đã nói, cũng không thể nói lại không mời người ta nữa, còn Gia Vĩ kia mặt cũng đủ dày, thật sự đi theo chúng tôi.

Khi chúng tôi cùng nhau tới nhà chị Kim Từ, chị Kim Từ có chút ngoài ý muốn với người lạ này, có điều khi biết là bạn của Tiểu Mặc thì cũng không nói gì nữa.

Đầu bếp chính là Linh Từ, trước đó khi chúng tôi ở cùng nhau thì cũng thường xuyên là anh ta nấu cơm, cũng không có gì là lạ cả.

Sau bữa cơm này, tôi biết Gia Vĩ họ Chu. Chỉ là vì anh ta ở đây nên tôi không thể nói ra chuyện Sâm Chu. Mấy người đàn ông uống rượu với nhau, Linh Từ hỏi: “Nghe nói anh đưa Khả Nhân qua.”

Chu Gia Vĩ gật đầu: “Mấy hôm trước chúng tôi vô tình quen nhau.”

Đi ở một bên nói: “Thật có duyên quá.”

Không ai đáp lời của dì. Có lẽ dì nghĩ tôi đã chia tay Khúc Thiên trước đây hay tới cùng tôi. Vì có Chu Gia Vĩ ở đây, chúng tôi nói chuyện phải tránh đi rất nhiều. Ăn cơm xong, để lại mấy người đàn ông uống rượu với nhau, tôi và chị Kim Từ vào phòng trong.

Tôi đem chuyện mấy ngày trước nói cho chị ấy, còn cả nghi vấn trong lòng tôi. Trước kia tôi không muốn nói cho bọn họ là bởi vì lo lắng bọn họ không cho tôi tiếp tục tìm đáp án. Nhưng hiện tại Sâm Chu đã xuất hiện, tôi cảm thấy dường như sẽ có chuyện lớn đến nỗi tôi không không chế được sắp xảy ra.

Chị Kim Từ im lặng nghe tôi nói xong, sau đó mới nói: “Ba mẹ Khúc Thiên trong khoảng thời gian này đều có hành động. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì tháng này Lương Canh sẽ bị kỷ luật, thậm chí bị cắt chức. Dù hấn có bản lĩnh thì cũng là mình thắng âm hiểm*. Ngụy Hoa mất đi Lương Canh thì người đứng phía sau hẳn nên xuất hiện. Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng phải xuất hiện.” (*mình thắng âm hiểm: nhìn thì có vẻ như thắng chức nhưng thực tế lại là bị hạ quyền lực xuống.)

Tôi giật mình. Tôi không biết những chuyện này. Tôi không quen ai trong giới này, tôi cũng không biết hành động của ba mẹ Khúc Thiên kéo chết Lương Canh có phải vì lời ngày đó tôi nói cùng mẹ Khúc thiên không.

“Như vậy Tô Hàng...”

“Chờ xem, Tô Hàng của em giữ lại thân thể Khúc Thiên không phải để vô dụng.” Chị Kim Từ nói, “Sau này có chuyện gì thì nhanh chóng nói với bọn chị. Khả Nhân, hãy tin chị Kim Từ.”

Tôi gật đầu. Kỳ thật tôi cũng biết chuyện không đơn giản như vậy. Tôi chỉ nói với chị Kim Từ chuyện này, không nói chuyện của tôi và Chu Gia Vĩ, cũng không nói chuyện anh ta theo đuổi tôi.

Chỉ là khi ra về, Linh Từ đi nhanh tới cạnh tôi đang đi phía sau Chu Gia Vĩ, một tay đặt lên vai tôi, nói: “Anh đưa Khả Nhân đi. Anh còn có chút việc với em ấy. Đưa anh chìa khóa xe.”

Anh ta đưa tay về phía Tiểu Mặc, khiến Tiểu Mặc sững sốt một lúc. Chu Gia Vĩ cũng hồ nghi nhìn tôi, rồi nhìn Linh Từ. Nói thật, tôi có thể nhận ra ý Linh Từ. Nhưng tôi với anh ta... trông thế nào cũng có cảm giác không đúng.

Chu Gia Vĩ mỉm cười, nói: “Tôi đưa Khả Nhân đi. Vừa rồi là tôi đưa cô ấy muốn. Hơn nữa không phải anh phải rửa bát sao?”

Lời của anh ta... quả thật chạm vào nỗi đau trong lòng Linh Từ. Nhìn Linh Từ cảm giác như sắp phát khùng, đưa tay vào trong túi quần Tiểu Mặc lấy chìa khóa ra, kéo tôi đi xuống lầu. Chỉ là, anh ta không để ý, hành động thờ tay vào túi Tiểu Mặc vốn đã rất ái muội.

Đi xuống dưới nhà, tôi bị anh ta đẩy lên xe Tiểu Mặc. Linh Từ vừa lên xe đã nói đầy tức giận: “Ai thế? Thật sự cho rằng tôi chỉ là bảo mẫu thôi sao? Đây, sao cô lại có quan hệ với anh ta?”

“Mới quen mấy hôm trước.” Bởi vì xe rất kín, hơn nữa về nhà tôi cũng mất một chút thời gian, tôi liền từ từ kể chuyện mấy hôm nay. Chỉ là không biết vì cái gì, chị Kim Từ là phụ nữ cũng không hỏi tới chuyện Chu Gia Vĩ, nhưng Linh Từ sau khi nghe tôi kể xong lại không hề hỏi tới Sâm Chu một câu, mà

luôn hỏi về Chu Gia Vĩ.

Tới nhà tôi, sau khi tôi xuống xe, Linh Từ liền nói: “Quý sẽ có quý khí. Những thứ thuộc về quý cũng có từ trường riêng. Cô là vợ của Sầm Tổ Hàng, trên người có quý khí của anh ta, đừng dính dáng tới người đàn ông khác, hấn sẽ bị ảnh hưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.